

Issued—25-10-1960

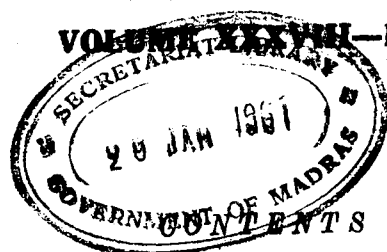

MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

OFFICIAL REPORT

MONDAY, 8TH AUGUST 1960

VOLUME XXXVIII—No. 1

	PAGES.
Personnel of the Government of Madras	i
Principal officers of the Madras Legislative Council	ii
List of Members of the Madras Legislative Council with their constituencies	iii-v
I Questions and Answers	1-4
II Announcements—	
(1) Panel of Vice-Chairmen	4
(2) Decision of the Business Advisory Committee	5
III Discussion on the Governor's Address	5-48 59-63
IV Papers laid on the table of the House	48-58

©
GOVERNMENT OF MADRAS
1960

Legislative Council Department
Madras

Price, 35 naye Paise]

8. (a) *Training*.—A person recruited direct to category 3 (i) of Class IV shall, during the period of his probation, undergo practical training under an Animal Husbandry Officer for a period of not less than three months.

(b) The Pay admissible during the period of training referred to in sub-rule (a) shall be the minimum of the scale of pay applicable to the Animal Husbandry Officers.

9. *Tests*.—(a) Probationers recruited direct to any of the categories of Class IV shall within the period of probation pass the following tests:

(i) Account Test for Executive Officers; and

(ii) Departmental test.

(b) If such probationer fails to pass any of the tests prescribed in sub-rule (a) within the period of probation he shall not be deemed to have completed his probation satisfactorily and shall not be entitled to appointment as a full member or to increments in the time-scale of pay applicable to him unless and until he has passed the said test. Such ineligibility for increments shall not operate to postpone future increments after he has passed the test.

10. *Private practice*.—Members of the service shall not be entitled to engage in private professional practice as of right but may ordinarily do so, subject to such conditions as may be laid down by the Government from time to time. The Government may, at any time, prohibit any member of the service from engaging in private professional practice if, in their opinion, such private professional practice interferes with the efficient discharge of his official duties.

2863

MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

EIGHTEENTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL
UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

8th to 13th, 16th and 22nd to 25th August 1960.

Volume XXXVIII (Nos. 1 to 11)

TABLE OF CONTENTS.

PAGES

Monday, 8th August 1960.

Personnel of the Government of Madras	1
Principal officers of the Madras Legislative Council	2
List of Members of the Madras Legislative Council with their constituencies	iii-v
I Questions and Answers	1-4
II Announcements—	
(1) Panel of Vice-Chairmen	4
(2) Decision of the Business Advisory Committee	5
III Discussion on the Governor's Address	5-48 59-63
IV Papers laid on the table of the House	48-58

Tuesday, 9th August 1960.

I Questions and Answers	65-71
II Government Motion—Election of one Member to the Madras Land Improvement Board	71-72
III Discussion on the Governor's Address—cont.	72-113
IV Papers laid on the table of the House	113

Wednesday, 10th August 1960.

I Questions and Answers	115-120 170-171
II Discussion on the Governor's Address—cont.	120-168
III Papers laid on the table of the House	168

D
V211, 32 'N60
N61-3833

Thursday, 11th August 1960.

I Questions and Answers	173-179
II Government Business—Presentation of the First Supplementary Statement of Expenditure for 1960-61	179-180
III Discussion on the Governor's Address	181-215
IV Papers laid on the table of the House	215

Friday, 12th August 1960.

I Questions and Answers	217-220
II Government Business—Annual Financial Statement for the year 1960-61 and Supplementary Financial Statement for the year 1959-60 of the Madras State Electricity Board	220-253
III Papers laid on the table of the House	253-254

Saturday, 13th August 1960.

I Questions and Answers	255-263 303-304
II Supply of copies of amendments to the Madras Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1959	263
III Government Motion—Motion under rule 23 (I) of the Madras Council Rules	263-264
IV Presentation of the Report of the Committee of Privileges on the definition of the term 'Precincts of the House'	264 305-306
V Discussion on the State Electricity Board Budget for 1960-61—cont.	264-302
VI Papers laid on the table of the House	302

Tuesday, 16th August 1960.

I Questions and Answers	307-313
II Announcement <i>re</i> election of one Member to the Madras Land Improvement Board	313
III Government Business— The Madras State Housing Board Bill, 1960	313
IV Non-official Business—	

A. Bill.

The Madras Teacher Protection Bill, 1960	313
--	-----

B. Resolutions.

(1) Constitution of Statutory Negotiating Committee	314-334
(2) Assignment of lands to Harijans	334-338

Monday, 22nd August 1960.

I Expression of sorrow at the demise of Sri K. Natarajan, a Member of the old Legislative Council	339
II Questions and Answers	339-343

Monday, 22nd August 1960—cont.

III Announcement <i>re</i> —	
(1) Message from the Governor	346
(2) Message from the Assembly	346-347
(3) Decision of the Business Advisory Committee	347-348
IV Government Bill—The Madras Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 20 of 1959)	348-421 385-412
V Papers laid on the table of the House	384

Tuesday, 23rd August 1960.

I Questions and Answers	413-419
II Announcement <i>re</i> message from the Assembly	419
III Calling attention to high prices and the persistent upward trend of prices of cotton yarn	419-421
IV Government Motion— Amendments to rules issued under the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948	421-422
V Discussion on the First Supplementary Statement of Expenditure for 1960-61	422-456
VI Papers laid on the table of the House	456

Wednesday, 24th August 1960.

I Questions and Answers	457-462 505-507
II Announcement <i>re</i> association of five Members with the Committee on Public Accounts of the Legislative Assembly	462
III Government Motion—Policy of the Madras Government on the official language	463-503
IV Papers laid on the table of the House	503-504

Thursday, 25th August 1960

I Questions and Answers	509-514
II Government Motion <i>re</i> — Association of five Members with the Committee on Public Accounts of the Legislative Assembly	514
III Discussion on the Official Language Policy—cont.	515-526
IV Government Bill—The Madras Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 20 of 1959)—cont.	526-581
V Papers laid on the table of the House	581
Index	589-617

PERSONNEL OF THE GOVERNMENT OF MADRAS

GOVERNOR OF MADRAS.

SRI BISNURAM MEDHI.

MEMBERS OF THE COUNCIL OF MINISTERS.

- 1 THE HON. SRI K. KAMARAJ, *Chief Minister in charge of Public, Planning and Community Development (including Local Development Works, Women's Welfare, Community Projects and Rural Welfare).*
- 2 THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM, *Minister in charge of Home including Courts and Prisons and Prohibition, Food and Agriculture (including Khadi and Village Industries and Hindu Religious Endowments), Railways, Posts and Telegraphs and Civil Aviation.*
- 3 THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM, *Minister in charge of Finance, Education, Information and Law (including Legislature and Engineering Colleges).*
- 4 THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU, *Minister in charge of Revenue and Public Health.*
- 5 THE HON. SRI R. VENKATARAMAN, *Minister in charge of Industries, Labour and Co-operation (including Housing, Commercial Taxes and Nationalized Transport) (Leader of the House).*
- 6 THE HON. SRI P. KAKKAN, *Minister in charge of Public Works (excluding Electricity) and Harijan Welfare.*
- 7 THE HON. SRI V. RAMAIAH, *Minister in charge of Electricity, Transport (including Registration, Accommodation Control, Stationery and Printing and Government Press).*
- 8 THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON, *Minister in charge of Local Administration and Fisheries.*

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

PRINCIPAL OFFICERS.

Chairman.

THE HON. DR. P. V. CHERIAN.

Deputy Chairman.

SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER.

Panel of Vice-Chairmen.

- 1 SRI G. R. DAMODARAN.
- 2 DR. A. CHIDAMBARANATHAN.
- 3 VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN.
- 4 SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV.

Secretary to the Council.

SRI C. D. NATARAJAN, M.A., B.L.

LIST OF MEMBERS OF THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL WITH THEIR CONSTITUENCIES.

Serial number and name of member.	Name and class of constituency.
1 Abdul Hameed Khan	State Legislative Assembly.
2 Adityan, S. T., B.A., B.L. ..	Madurai-cum-Ramanathapuram-cum-Tirunelveli-cum-Kanyakumari Local Authorities.
3 Annamalai Pillai, N.	State Legislative Assembly.
4 Arunachalam, A. J.	Do.
5 Arunachalam, T. S.	Do.
6 Balasubramanya Ayyar, K., B.A., B.L.	Madras Graduates.
7 Balasundaram, V. S., B.A., L.T. ..	State Legislative Assembly.
8 Cherian, Dr. P. V., M.B.B.S., D.L.O., F.R.F.P.S. (Glas.), F.R.C.S. (Edin.), (Chairman).	Madras Graduates.
9 Chidambaram Mudaliar, A. ..	Madurai-cum-Ramanathapuram-cum-Tirunelveli Local Authorities.
10 Chidambaram Pillai, I. A., M.A.	Madurai-cum-Ramanathapuram-cum-Tirunelveli-cum-Kanyakumari Local Authorities.
11 Chidambaramathan, Dr. A., M.A., Ph. D.	Madras Teachers.
12 Clubwala Jadhav, Mary C. ..	NOMINATED.
13 Damodaran, G. R., B.Sc. (Elec.), B.Sc. (Mech.), (Durham) M.I.E.E. (Lond.), M.I.E.	Madras Teachers.
14 Desikar, K. M.	South Arcot-cum-Tanjore-cum-Tiruchirappalli Local Authorities.
15 Devaraja Mudaliar, T. V. ..	Madras-cum-Chingleput-cum-North Arcot Local Authorities.
16 Durairaj, T.	South Arcot-cum-Tanjore-cum-Tiruchirappalli Local Authorities.
17 Ethirajalu, M.	State Legislative Assembly.
18 Gajapathy Nayagar, A., B.A., B.L.	Do.
19 Joghee Gowder, T.	Salem-cum-Coimbatore-cum-Nilgiris Local Authorities.
20 Jothi Vencatachellum	NOMINATED.
21 Kamalakannan, K.	Madras-cum-Chingleput-cum-North Arcot Local Authorities.
22 Karayalar, L. S., B.A., B.L. ..	State Legislative Assembly.

Serial number and name of member.	Name and class of constituency.
23 Kosalram, K. T.	Madurai-cum-Ramanathapuram-cum-Tirunelveli-cum-Kanyakumari Local Authorities.
24 Krishnamoorthy, G.	Madras Teachers.
25 Krishnaswamy Vandayar, A. ..	State Legislative Assembly.
26 Kuppuswamy Mudali, A. ..	Do.
27 Lakshmanaswami Mudaliar, Dr. A., B.A., M.D., LL.D., D.Sc., D.C.L., F.R.C.O.G., F.A.C.S.	Madras Graduates.
28 Madurai Pillai, P.	Salem-cum-Coimbatore-cum-Nilgiris Local Authorities.
29 Manjubhashini, S.	NOMINATED.
30 Mohamed Raza Khan	State Legislative Assembly.
31 Muthukannappan, Vidwan T., B.A.	Do.
32 Nallaswamy, B. K.	Do.
33 Nallasenapathi Sarkarai Manradiar, N.	Do.
34 Natarajan, S., B.A., L.T. ..	Madras Teachers.
35 Palaniswamy Gounder, V. K. ..	Salem-cum-Coimbatore-cum-Nilgiris Local Authorities.
36 Patanjali Sastri, M., B.A., B.L. ..	NOMINATED.
37 Ponnuswamy Chettiar, S. R. P.	Salem-cum-Coimbatore-cum-Nilgiris Local Authorities.
38 Rajan, P. T., B.A. (Hons). Bar-at-law.	State Legislative Assembly.
39 Ramalingam Pillai, V.	NOMINATED.
40 Ramaswamy, K. R.	State Legislative Assembly.
41 Ramasamy Gounder, K. M., B.A., L.T.	Madras Teachers.
42 Ramaswamy, K. V.	State Legislative Assembly.
43 Rajagopal Pillai, M.	Do.
44 Ramaswami Reddiar, O. P. ..	NOMINATED.
45 Rengaswamy, V., B.A.	Do.
46 Sambandhan, S. K., B.A. ..	Madras Graduates.
47 Sankaranarayana Pillai, T. S., B.A., B.L.	Madurai-cum-Ramanathapuram-cum-Tirunelveli Local Authorities.
48 Saraswathi Pandurangam ..	NOMINATED.
49 Seshachariar, M. B.A.; B.L. ...	Madras-cum-Chingleput-cum-North Arcot Local Authorities.
50 Sivanandam, Dr. T. V., M.B. B.S.	Madras Graduates.

Serial number and name of member.	Name and class of constituency.
51 Sivasubramanya Nadar, S. P., B.A., B.L.	Madurai-cum-Ramanathapuram-cum-Tirunelveli Local Authorities.
52 Somasundara Reddiar, A. ..	South Arcot-cum-Tanjore-cum-Tiruchirappalli Local Authorities.
53 Sreenivasan, Dr. A., M.B.C.P. (Lond.).	Madras Graduates.
54 Srinivasavaradan, T. P., B.A., L.T.	Madras Teachers.
55 Subbiah Chettiar, M.	South Arcot-cum-Tanjore-cum-Tiruchirappalli Local Authorities.
56 Subramanyam, A.	State Legislative Assembly.
57 Sudarsanam Naidu, M. V. ..	South Arcot-cum-Tanjore-cum-Tiruchirappalli Local Authorities.
58 Sundarambal, K. B.	NOMINATED.
59 Surendra Ram, V. M.	State Legislative Assembly.
60 Thangavel Mudaliar A. K. ..	Madras-cum-Chingleput-cum-North Arcot Local Authorities.
61 Thiagaraja Reddiar, P. B. K. ..	Salem-cum-Coimbatore-cum-Nilgiris Local Authorities.
62 Venkataraman, R. (Minister —Leader of the House).	State Legislative Assembly.
63 Vijayarangam, G.	Madras-cum-Chingleput-cum-North Arcot Local Authorities.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

THE EIGHTEENTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

Monday, the 8th August 1960.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Mr. CHAIRMAN : Question No. 1. The hon. Member (Dr. A. Sreenivasan) is not in his seat.

Dr. A. SREENIVASAN : I am very much in the seat, Sir.

Mr. CHAIRMAN : The hon. Member must get up to put the question when it is called.

Re-employment of I.A.S. Officers

* 1 Q.—Dr. A. SREENIVASAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) the number of I.A.S. Officers re-employed after superannuation during 1959-60; and

(b) the reasons for such re-employment?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Chief Minister) : (a) No I.A.S. Officers were re-employed during 1959-60. One officer was granted extension of service for six months from 15th December 1959.

(b) Public interest.

Dr. A. SREENIVASAN : Sir, is there any principle followed by the Government in the matter of re-employment of people after their superannuation?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Yes, Sir. Generally, we do not re-employ officers or extend their service. But where exigencies of public administration do require re-employment or the grant of extension, then an exception is made.

Dr. A. SREENIVASAN : Sir, is it due to the fact that the Government seem to have recently discovered the theory of lack of talent in the service that these people are re-employed every now and then to the detriment of the junior officers?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, this is not a question. It is an insinuation.

[8th August 1960]

Hides and skins market

* 2 Q.—SRI MOHAMED RAZA KHAN: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state whether it is a fact that the State Government have represented to the Central Government to have the hides and skins market at Madras instead of at London?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: No, Sir.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, is the Hon. Minister aware that by the export of all the raw skins and hides to the London market, the people are entirely at their mercy, and fluctuation in the price makes many go out of the business?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The Government are fully aware of the difficulties. But there is no unanimity of opinion as to what should be done. For instance, the Sub-Committee of the Leather Export Promotion Council have said that it is not advisable to ban exports on consignment basis to London. Their view was: 'If you ban these auctions in London, your hides and skins will not get adequate prices'. There is a lot of competition and bidding in the London market and, therefore, it is advantageous to the Indian exporter to have his skins and hides auctioned in the London market. Then there is another opinion by the Principal of Leather Technology, Madras, who thought that it was absolutely necessary to stop the auction in London and have the things sold here. The Government are not able to come to a decision in the matter. We have referred all these questions to the Government of India without making any recommendation.

Pension to Members of Legislature

* 3 Q.—SRI M. ETHIRAJALU: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state whether there is any proposal before the Government for the grant of pension to Members of Legislature after retirement?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: No, Sir.

SRI M. ETHIRAJALU: சில மாதங்களுக்கு முன்பு பாராளுமன்ற சபாநாயகரான ஸ்ரீ அனந்தசுபயன் ஐயங்கார், சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் செங்கிற் பொதுப் பணி காரணமாகவும், அவர்கள் ஓய்வுபெற்ற பிறகு அவர்கள் பொதுச் சேவை செய்ய வேண்டுமென்ற காரணத்திற்காகவும் அவர்களுடைய கண்ணியத்தையும் கௌரவத்தையும் காப்பாற்றவேண்டுமென்ற காரணத்திற்காகவும், அவர்களுக்குப் பென்ஷன் (ஓய்வுநிதி) கொடுக்கலாம் என்று சொல்லியிருக்கிறார், அதை அரசாங்கம் கவனத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளுமா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: முதலில் பார்லிமெண்ட் இதற்கு வழிகாட்டினால், பின்பு இதைப்பற்றி நாம் ஆலோசிக்கலாம்.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Sir, is there any proposal to raise the very pay of the legislators?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: This supplementary question does not arise out of the main question.

[8th August 1960]

Full-fee concessions

* 4 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether the members of the non-teaching staff in aided secondary schools are eligible for the full-fee concessions in Forms IV to VI in respect of their children; and

(b) if not, the reasons therefor?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) & (b): Children of clerks and librarians permanently employed in aided secondary and elementary schools are eligible for the full-fee concession in Forms IV to VI. The question of extending the concession to the children of attenders and peons employed in these institutions is under consideration.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: May I know, Sir, whether this concession was given to the non-teaching staff at the time when it was given to the teachers or a little later?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I think it was subsequently extended.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: May I know, Sir, whether the Government do not consider the non-teaching staff as part and parcel of the institution, and whether they will not just extend all the benefits that are given to the teachers to the non-teaching staff?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I think the hon. Member must make a distinction between the teaching personnel and the non-teaching personnel.

Medical relief to Government pensioners

* 5 Q.—SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state—

(a) whether any representation has been made to the Government by Pensioners' Association for the grant of medical relief to Government pensioners; and

(b) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: (a) Yes.

(b) The Government have declined to grant the request.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Sir, these pensioners were once Government servants. Now medical aid is given to those whose income does not exceed Rs. 100 per month. Very few people get more than Rs. 100 by way of pension. Will the Government kindly consider the question of raising the income limit to Rs. 150 or Rs. 200 per month? By doing so, not many will be benefited, but only a few.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: If it is only a few, what is the use?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Already the Government are finding it difficult to cope with the grant of medical relief to the N.G.Os. If we go on increasing the sectional concession, it

[8th August 1960]

will be very difficult for the Government to meet it. I may also inform the hon. Member that there is a strong public opinion that this sort of sectional concession in the matter of medical relief should not be further extended.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Do not the Government extend medical relief to gazetted officers also?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Sir, Gazetted officers are above N.G.Os. They are also Government servants.

Road from Tiruvallur to Tiruvalangadu

* 6 Q.—SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: Will the Hon. the Minister for Works be pleased to state whether the Government have any scheme to improve the road from Tiruvallur to Tiruvalangadu?

THE HON. SRI P. KAKKAN: Yes, Sir.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: திருவள்ளூரிலிருந்து திருவாலங்காடு எத்தனை மைல்? (சிரிப்பு.)

MR. CHAIRMAN: This question need not be answered.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: திருவள்ளூர் திருவள்ளூரில் பிறந்து சிவபெருமானிடமிருந்து இறவாதிருக்க வரம் பெற்று திருவாலங்காட்டில் அமரத்துவம் அடைந்தார் என்பது அரசினருக்குத் தெரியுமா?

THE HON SRI P. KAKKAN: இது அரசாங்கத்திற்கு நன்றாகத் தெரியும். அதனால்தான் நான் சமீபத்தில் திருவாலங்காட்டிற்குச் சென்று அங்கே சுவாமி தரிசனம் செய்ததுடன் அவ்வுருக்குப் பக்கத்திலுள்ள இடங்களில் நன்றாக ரோடுகள் போடவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENTS.

(1) PANEL OF VICE-CHAIRMEN.

MR. CHAIRMAN: I have to announce to the House that, under rule 14 of the Madras Council Rules, I have nominated the following Members of the Council to be the Panel of Vice-Chairmen for the Eighteenth Session of the Legislative Council under the Constitution:—

1. Sri G. R. Damodaran.
2. Dr. A. Chidambaranathan.
3. Vidwan T. Muthukannappan.
4. Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav.

[8th August 1960]

(2) DECISIONS OF THE BUSINESS ADVISORY COMMITTEE.

MR. CHAIRMAN: At a meeting of the Business Advisory Committee held at 2-30 p.m. to-day, the following programme of business has been decided:—

8th August 1960, Monday ..	Discussion on the Governor's Address.
9th August 1960, Tuesday ..	
10th August 1960, Wednesday ..	
11th August 1960, Thursday .. (4 days).	
12th August 1960, Friday ..	Discussion on the State Electricity Board Budget for the year 1960-61.
and	
13th August 1960, Saturday ..	Holidays.
14th August 1960, Sunday ..	
and	Non-official day.
15th August 1960, Monday ..	
16th August 1960, Tuesday ..	Official Bills, if any.
17th August 1960, Wednesday ..	
18th August 1960, Thursday ..	
19th August 1960, Friday ..	
20th August 1960, Saturday ..	Holiday.
21st August 1960, Sunday ..	
22nd August 1960, Monday ..	Discussion on the First Supplementary Statement of Expenditure for 1960-61.
23rd August 1960, Tuesday ..	Consideration and passing of the Madras Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1959 (L.A. Bill No. 20 of 1959).
and	
24th August 1960, Wednesday ..	Discussion on the Language Policy.
25th August 1960, Thursday ..	

The Legislative Council will meet daily from 3 p.m. to 6 p.m. except on 13th August 1960. The Council will meet at 2 p.m. on 13th August 1960. Further programme of business will be decided later.

III.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS.

MR. CHAIRMAN: Now we start discussion on the Governor's Address. The hon. Member Sri M. Seshachariar will move his motion.

SRI M. SESHACHARIAR: Mr. Chairman, Sir, I move—

'That an humble Address be presented to the Governor that the Members of the Madras Legislative Council thank him for the Address* delivered to the Members of the Legislature on the 5th August 1960'.

SRI K. KAMALAKANNAN: I second the motion, Sir.

MR. CHAIRMAN: Motion moved—

'That an humble Address be presented to the Governor that the Members of the Madras Legislative Council thank him for the Address delivered to the Members of the Legislature on the 5th August 1960'.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, I move the following amendment:—

'Add the following at the end:—

"but regret to note that the Address fails to touch upon some of the most important problems of the day and is without any positive suggestions for proper relief from the distress caused by rising prices".

[8th August 1960]

will be very difficult for the Government to meet it. I may also inform the hon. Member that there is a strong public opinion that this sort of sectional concession in the matter of medical relief should not be further extended.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Do not the Government extend medical relief to gazetted officers also?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, Gazetted officers are above N.G.Os. They are also Government servants.

Road from Tiruvallur to Tiruvalangadu

* 6 Q.—SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : Will the Hon. the Minister for Works be pleased to state whether the Government have any scheme to improve the road from Tiruvallur to Tiruvalangadu?

THE HON. SRI P. KAKKAN : Yes, Sir.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : திருவள்ளூரிலிருந்து திருவாலங்காடு எத்தனை மைல்? (சிரிப்பு.)

MR. CHAIRMAN : This question need not be answered.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : திருவள்ளூர் திருவள்ளூரில் பிறந்து சிவபெருமானிடமிருந்து இறவாதிருக்க வரம் பெற்று திருவாலங்காட்டில் அமரத்துவம் அடைந்தார் என்பது அரசினருக்குத் தெரியுமா?

THE HON SRI P. KAKKAN : இது அரசாங்கத்திற்கு நன்றாகத் தெரியும். அதனால்தான் நான் சமீபத்தில் திருவாலங்காட்டிற்குச் சென்று அங்கே சுவாமி தரிசனம் செய்ததுடன் அவ்வுருக்குப் பக்கத்திலுள்ள இடங்களில் நன்றாக ரோடுகள் போடவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENTS.

(1) PANEL OF VICE-CHAIRMEN.

MR. CHAIRMAN : I have to announce to the House that, under rule 14 of the Madras Council Rules, I have nominated the following Members of the Council to be the Panel of Vice-Chairmen for the Eighteenth Session of the Legislative Council under the Constitution :—

1. Sri G. R. Damodaran.
2. Dr. A. Chidambaramathan.
3. Vidwan T. Muthukannappan.
4. Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav.

[8th August 1960]

(2) DECISIONS OF THE BUSINESS ADVISORY COMMITTEE.

MR. CHAIRMAN : At a meeting of the Business Advisory Committee held at 2-30 p.m. to-day, the following programme of business has been decided :—

8th August 1960, Monday ..	Discussion on the Governor's Address.
9th August 1960, Tuesday ..	
10th August 1960, Wednesday ..	
11th August 1960, Thursday ..	
(4 days).	
12th August 1960, Friday ..	Discussion on the State Electricity Board Budget for the year 1960-61.
and	
13th August 1960, Saturday ..	Holidays.
14th August 1960, Sunday ..	
and	
15th August 1960, Monday ..	Non-official day.
16th August 1960, Tuesday ..	
17th August 1960, Wednesday ..	Official Bills, if any.
18th August 1960, Thursday ..	
19th August 1960, Friday ..	
20th August 1960, Saturday ..	
21st August 1960, Sunday ..	Holiday.
22nd August 1960, Monday ..	Discussion on the First Supplementary Statement of Expenditure for 1960-61.
23rd August 1960, Tuesday ..	Consideration and passing of the Madras Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1959 (L.A. Bill No. 20 of 1959).
and	
24th August 1960, Wednesday ..	Discussion on the Language Policy.
25th August 1960, Thursday ..	

The Legislative Council will meet daily from 3 p.m. to 6 p.m. except on 13th August 1960. The Council will meet at 2 p.m. on 13th August 1960. Further programme of business will be decided later.

III.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS.

MR. CHAIRMAN : Now we start discussion on the Governor's Address. The hon. Member Sri M. Seshachariar will move his motion.

SRI M. SESHACHARIAR : Mr. Chairman, Sir, I move—

'That an humble Address be presented to the Governor that the Members of the Madras Legislative Council thank him for the Address* delivered to the Members of the Legislature on the 5th August 1960'.

SRI K. KAMALAKANNAN : I second the motion, Sir.

MR. CHAIRMAN : Motion moved—

'That an humble Address be presented to the Governor that the Members of the Madras Legislative Council thank him for the Address delivered to the Members of the Legislature on the 5th August 1960'.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, I move the following amendment :—

'Add the following at the end :—

"but regret to note that the Address fails to touch upon some of the most important problems of the day and is without any positive suggestions for proper relief from the distress caused by rising prices".

[8th August 1960]

SRI S. K. SAMBANDHAN : I second the amendment, Sir,

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Sir, I move the following amendment :—

'Add the following at the end :—

"but regret to note that no mention has been made of the steps which the Government propose to take to check the rise in the prices of essential commodities, especially food and cloth".

DR. A. SREENIVASAN : I second the amendment, Sir.

MR. CHAIRMAN : Amendments moved—

'Add the following at the end :—

"but regret to note that the Address fails to touch upon some of the most important problems of the day and is without any positive suggestions for proper relief from the distress caused by rising prices".

'Add the following at the end :—

"but regret to note that no mention has been made of the steps which the Government propose to take to check the rise in the prices of essential commodities, especially food and cloth".

* SRI M. SESHACHARIAR : Mr. Chairman, Sir, our esteemed Governor has given us an account of the achievements in the past in a very short compass. He has also given us in detail the further programme of work to be done. No doubt, the first thing that strikes us and which is uppermost in our minds is the strike of the Central Government servants, which has passed off smoothly. It has passed off smoothly, but I think we have got to learn a lesson from this strike. When essential services take to strike so as to cause inconvenience to the community and compel Government to come to terms, we should see that we put a stop to it. No doubt, we see the inconvenience that was caused to many of us. It is practically directed against the community and the community naturally feels that such an opportunity to strike has to be curtailed to some extent at least in the case of essential services like the Railways, the Electricity Department, the Posts and Telegraphs and the like. We really feel that the recent strike was actually an attack upon the community. Therefore, in cases of this kind, we have got to see that the privilege or the right to strike is curtailed. Disputes must be settled either by negotiation or arbitration, if there are differences of opinion between the employer and the employees. This the Governor has referred to in his Address. No doubt, the Police and other authorities took the best steps possible during that period and we did not have very much of an inconvenience which we feared we would have.

The other thing which the Governor has referred to is the Report of the Pay Commission which the Government have accepted in a large measure. There are other Members who

[8th August 1960] [Sri M. Seshachariar]

may refer to it in detail. But I can say that many people in service feel that the Report is far better than the Report of the Central Pay Commission. Such of those Members as have gone through the Report might have noticed several important features. The last grade servant gets sixty rupees and the man holding the white collared job, as they say, gets a start of one hundred rupees. We can also see that a large portion of the dearness allowance is taken into the pay. It also provides for liberal retirement benefits. As regards pensioners, the Liberal Pension Scheme, which is sought to be adopted from the Central Government, will give a great deal of benefit to those who are to retire. I would say they are the most benefited people in service because, when they retire, they will get not only pension but also gratuity, a lump-sum amount. They are instances where we have seen people in service die leaving nothing for their families. The bereaved families will get pension for a recurring period of ten years. This is indeed a great boon; it will be a great help for the family till it is rehabilitated. There is one thing which our teacher-representatives will surely appreciate. The difference in the scales of pay of teachers belonging to the various agencies—Government, local bodies and private managements—is no longer there. Now, the teachers, I think, are in a better position to some extent. Then, technical personnel have really been benefited to a great extent. It has often been said that doctors do not like to leave cities and towns because the salaries paid to them are not attractive. Such a complaint cannot be made hereafter because the doctors are the most benefited. One other thing which we must appreciate is this. In regard to increments—probably in the case of secondary grade teachers, the provision is not there—with the progress of service, increments also progress. The Governor has indicated the additional commitments involved on account of the Pay Commission's proposals and I need not go into them further. There are other Members who may speak on these in greater detail.

Our esteemed Governor has also mentioned about the Third Five-Year Plan. The Central Government's Plan is, of course, ready. When the State Plan is finalized, I think we will have time to discuss it thoroughly. Of course, as in the other Plans, in this Plan also emphasis is laid upon intensive development of agriculture as well as heavy industries. One thing I wish to say at present. We are developing heavy industries as well as agriculture. But we have also got to develop small-scale industries parallel to these. If we really want to absorb the available labour force in the country and solve the problem of increasing unemployment, we have got to develop small-scale industries. Very often it is stated at the meetings of the Development Council that the bigger units should be somewhere in the districts and the smaller units should be in a position to supply components to the bigger units. That is the ideal that is often spoken of. But still we have made no progress in that direction. Even now, as we read this Address, we see that a number of industries have to be started only in Madras. A heavy earth-moving machinery

[Sri M. Seshachariar] [8th August 1960]

manufacturing unit is to be set up in Madras. Of course, as regards the fertilizer plant, one plant out of two is going to be set up in Cuddalore. The Surgical Instruments Factory is going to be started in Madras. What I wish to point out is that power which is necessary for setting up such plants is available also in the districts. As regards steel and coal which are also necessary, they are always to be got from outside. Therefore, it does not matter whether the plant is to be in Madras or in the districts. But somehow people choose only Madras and a number of bigger industries are sought to be started either in Madras or very near Madras. There is, however, one thing on which I wish heartily to congratulate the Hon. the Minister for Industries. He has made the steel plant in Salem almost a possibility. It was thought by our experts in the country that it was almost impossible. They very much doubted the possibility of setting up a steel plant in Salem because of the low quality of iron ores in Salem. But it was only when the East German experts, whom our Minister for Industries persuaded to come and inspect and report said that it was possible, others also thought it was possible. Probably it will take one or two years for the plant to be set up; but still it has a great future. We had been hoping that with the lignite from Neyveli a steel plant in the State would be possible but at one stage we lost all hope about it. Thanks to our Minister for Industries, this has now been made possible.

The other thing on which I wish to congratulate the Industries Minister is this. Unlike the iron ore at Salem, the bauxite that is available there is said to be of higher quality. Probably it is the best in the world. With this, an aluminium plant is to be set up in that area. It will probably go to the private sector which, I am told, is already at it. Anyway, I am glad it is going to be started very soon.

The next thing that is mentioned in the Address is agricultural production. Most of us are anxious that production should be increased by 30 to 40 per cent. That is perhaps also our aim. I do not know whether it is possible to increase production by 35 to 40 per cent before the end of the Second Plan. Two things are absolutely necessary for increasing agricultural production. One is water and the other is fertilizer. As regards water, we are deepening our tanks; we are desilting them. Silt clearance has been done in a number of tanks by the Food Production Department. But the only thing is, there must be rain to feed them. But there is one thing which we could explore. 'There is underground water available', say the Exploration Project Committee of the Central Government. This organization has shown that in certain places in the North Arcot district—in Chinnacauveripakkam near Conjeevaram—underground water can be tapped. A tube well has been installed there and underground water has been tapped to irrigate fifty to sixty acres. The minimum discharge of water is about 15 to 16 thousand gallons per minute. This has been found possible. The depth of the tube well is only 200 to 250 feet. I think if Government could put up such tube wells in several

3-20
p.m.

[Sri M. Seshachariar] [8th August 1960]

places, underground water could be made available to the ryots. That would be of much use to them. The tube well I referred to was put up by the Central Government. It is of very great use to many ryots in that area. This is the one thing which the Government can consider favourably and they can put up such wells in several places very soon.

The other thing is about fertilizer. So far as the problem of fertilizer is concerned, I think our own propaganda has been responsible for it. We have been doing a lot of propaganda asking people to introduce fertilizer everywhere. Though the Agriculture Department advocates only 30 lb. per acre, even this 30 lb. we are not in a position to supply to all the ryots. Therefore, wherever we go, there is this complaint of paucity of fertilizer. In my own district for the last three months there has been no fertilizer available. It is only this month that some fertilizer is available. Though we are told about the fertilizer factories coming up here and there, we do not know when actually they will go into production and when sufficient quantities of fertilizers required by the people will be made available. Unless we supply the fertilizers required by the people, there is no use of our saying that production should be doubled. Even this quantity of 30 lb. advocated by the Agriculture Department is much less than what people in other countries apply to their fields. That is why the Research Department is trying to find out whether there are kinds of strains which can bear an application of more than 30 lb. of these fertilizers. But whatever it is, even this 30 lb. per acre has not been supplied by the Government to the people. I think we must take a serious view of it and see if, instead of importing rice, we could not import fertilizers and increase our food production. We should see that at least during the Samba period the people get sufficient quantity of fertilizer wherever they require it.

Another thing I would like to make mention of is about the other need of the agriculturists, namely, credit facilities. The Government have now taken a very bold step to give a guarantee to the banks with regard to loans that they advance to the agriculturists. The Government are now prepared to bear the loss to the extent of about 10 per cent of the loans and in individual cases, two-thirds of the liability. Here again, whatever the Government might say, whatever assurances the Government might give, the banks are unwilling to give more than Rs. 50 to individuals in the case of landless people. It is only persons who have lands that are able to obtain money from the banks. Whatever the Government might insist upon the banks to do, whatever rules the Government might issue, it is impossible to persuade the banks to give more than Rs. 50. At a meeting of the bankers a few days ago they have decided to give Rs. 100 to individual borrowers. The Registrar's specification was that it should be raised to Rs. 125 per acre per individual borrower. On the other hand, the entire amount that is sought to be advanced is only Rs. 100. This I think the Government should consider and they should see that the limit is raised. The Government have given the guarantee wanted by the bankers. We also understand that the entire money

[Sri M. Seshachariar] [8th August 1960]

required for this purpose is advanced by the Reserve Bank. But still the banks are unwilling to advance money to landless agriculturists.

One other thing I should like to mention in this connection is this. I think our Minister in charge of Co-operation will surely know that in the Community Development and National Extension blocks, we have got extension officers who are in charge of co-operation. These extension officers have got Gram Sevaks under them for purposes of co-operation work. The banks have also employed supervisors to supervise the work of societies and prepare loan applications. These supervisors are men trained newly, fresh from school and do not have the experience of the Senior Inspectors, the executive men in charge of extension work. These supervisors are not placed under the control of the extension officers. They work independently and start new societies. A number of new societies are started but the question of giving loan is only in the hands of the supervisors of the banks. Practically the society is only the agent of the bank. There is the supervisor who prepares the loan application and the extension officer has practically nothing to do with the development work. In regard to co-operative societies this is the anomaly which we have got to rectify if really the co-operative movement should succeed. Again, there are two Deputy Registrars in each district who do general work and another special Deputy Registrar in charge of integrated schemes and the agricultural banks and all that. The Special Deputy Registrar tours the entire district and practically in several places the work overlaps. I think the Chairman of the Estimates Committee, Sri Subramania Gounder, suggested in a report that the district should be divided into three zones or divisions and each Deputy Registrar put in charge of one zone. That could have been done and the work done more carefully and efficiently. On the other hand, while two Deputy Registrars are in charge of general work, only one Special Deputy Registrar has now to go round the district with the result that work is not done as efficiently as one would expect. These are some defects, some only, and because they are urgent, I wanted to mention them.

I do not want to take any more time of the House. I am thankful to the Governor for the Address which he delivered to the Legislature and I commend the Resolution standing in my name for the acceptance of the House.

* **SRI M. ETHIRAJALU:** தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பிரசங்கத்திற்கு முதலாவதாக எனது நன்றியையும் வந்தனத்தையும் தெரிவித்துக்கொண்டு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். அவருடைய பிரசங்கத்திலே முதலாவதாக மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்கள் வேலைநிறுத்தம் செய்ததைப்பற்றியும், பொதுமக்களும் போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்களும் உதவி செய்து அந்த வேலை நிறுத்தத்திற்கு ஆதரவு கொடுக்காமல் அதைத் தடுத்ததையும் கவர்னர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இதைப்பற்றி நான் ஒருசில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இம்மாதிரியான வேலை நிறுத்தம்

[Sri M. Ethirajalu] [8th August 1960]

நமது மாநிலத்தில் மட்டிலுமல்ல, தேசம் பூராவும் மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்கள் வேலைநிறுத்தம் செய்வது, பிறகு அடுத்து மாநில சர்க்கார் ஊழியர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்வது என்ற ஒரு வழக்கம் வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது. அடிக்கடி இப்படி நடப்பதை தடுத்து ஒரு முடிவு காணத்தான் நமது மத்திய அரசாங்கம் இப்போது ஒரு அவசர சட்டத்தை கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். அதன் காரணமாக இனி வேலை நிறுத்தம் செய்ய முடியாதென்று கூட நாம் எல்லோரும் நினைக்க ஒரு வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், அவர்கள் நமது காது கேட்கும்படியாகச் சொல்லுகிறார்கள் “இப்போது திடீரென்று நீங்கள் ஒரு அவசர சட்டத்தை கொண்டுவந்து விட்டீர்கள். எங்களை வேலை நிறுத்தத்தினின்றும் முறியடித்து விட்டீர்கள். எங்களுடைய ஒற்றுமையை நீங்கள் கலைத்துவிட்டீர்கள். ஆனால் நாங்கள் ஒன்று மட்டிலும் சொல்ல விரும்புகிறோம். மனதிலும் நீங்காமல் இருந்துவரும் வருகின்ற தேர்தலிலே நீங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து வோட்டு போடும் பெட்டியை யாரிடத்தில் ஒப்படைக்கப் போகிறீர்கள் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இவ்வாறு அவர்கள் சொல்கிறார்கள். இதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு கொண்டுவரவேண்டுமென்பதற்காகத்தான் நான் இதைச் சொல்லுகிறேன். தேர்தலிலே வாக்குச் சிட்டை எங்களை நம்பித்தான் ஒப்படைக்கப் போகிறீர்கள் என்றும் சொல்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்வதையும் நினைத்துக்கொண்டிருப்பதையும் நான் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. இந்த மாநிலத்தில் இருக்கக்கூடிய சர்க்கார் ஊழியர்களை வைத்துத்தான் தேர்தலை நடத்த முடியுமா? அல்லது அவர்கள் இல்லாமல் தேர்தலை நடத்த முடியுமா என்பதை இந்த அரசாங்கம் இப்போது இருந்தே சிந்தித்து முடிவு செய்ய வேண்டுமென்று நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இது மட்டுமல்ல. சர்க்காரிலே வேலை பார்ப்பவர்கள் பொதுமக்கள் கொடுக்கக்கூடிய பணத்தைத் தான் தாங்கள் சம்பளமாகப் பெறுகிறார்கள் என்ற எண்ணத்தையே மறந்து விட்டார்கள். ஆனால் ஆளும் கட்சியான காங்கிரஸ் கட்சிக்கு எதிராக யார் யார் இருக்கிறார்களோ அவர்களோடு சேர்ந்துகொண்டு எந்தெந்த வகையில் சர்க்காருக்கும், பொதுமக்களுக்கும் தீங்கு இழைக்கலாமென்ற ஒரே எண்ணம் அவர்கள் மனதில் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்பது வெளியில் இருக்கின்ற எண்ணப் போன்றவர்களுக்குத் தெரிகிறது. அவர்களைப்பற்றி சர்க்காருக்கு இந்த விஷயம் தெரிந்தாலும், நடவடிக்கை எடுப்பதில்லை என்ற நிலை போய்க்கொண்டேயிருந்தால், எதிர்காலத்தில் இது விபரீதத்தில் முடியுமென்று நான் சொல்லிக் கொள்ளாமல் இருக்க முடியவில்லை. ஆகவே, சர்க்கார் ஊழியர்களைப் பொறுத்த வரையில், அவர்கள் எந்தக் கட்சியிலும் சேராமல், அவர்களுக்கும் சர்க்காருக்கும் தான் தொடர்பே தவிர, அவர்களுக்கும் அரசியல் தலைவர்களுக்கும் ஒருவிதமான உறவோ, பேச்சு வார்த்தையோ, நட்போ, இல்லையென்ற ஒரு நிலையை இந்த அரசாங்கத்தார் ஏற்படுத்தியாகவேண்டும். அப்போதுதான் நல்ல அரசாங்கத்தை நாம் எதிர்காலத்தில் காண முடியும். அவர்கள் எந்த

3-30
p.m.

[Sri M. Ethirajalu] [8th August 1960]

விதத்தில் வேண்டுமானாலும் பேசலாம், அவர்கள் சங்கத்தில் யாரை வேண்டுமானாலும் தலைமை வகித்துப் பேசலாம் என்ற நிலை வளர்ந்துகொண்டிருந்தால், பொது மக்களுடைய நன்மைக்காக எந்த நல்ல சட்டதிட்டங்களையும் நாம் உருவாக்கினாலும், அவை பொதுவாக பொதுமக்களுக்குப் பயன்பட முடியாது. அரசியலில் கலந்து அநாகரீகமான குழப்பத்தில் போய்ச் சேரும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். சர்க்கார் ஊழியர் இன்னும் சிலர் அரசியல் கட்சிகள் நடத்தக்கூடிய ஸ்தாபனங்களில் பட்டவர்த்தனமாகச் சேர்ந்து கொண்டு பணியாற்றுகிறார்கள். அதில் முதலாவது கார்ப்பரேஷன் ஊழியர்கள், அடுத்தது நகரசபை ஊழியர்கள் இப்பேர்ப் பட்டவர்களைக் கண்டுபிடித்து அவர்கள்மீதும் கடும் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்பது எனது ஆசை. இவர்கள் தேர்தல் காலத்தில் கூட வெளியிலே வந்து பொது மக்களிடத்தில் சென்று வோட்டைத் தயாரிக்கிறார்கள். இதை அரசாங்கம் நன்றாக ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். இப்பேர்ப்பட்டவர்களை எப்படிக்கண்டுபிடிப்பது என்பதை அரசாங்கம் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அரசாங்க ஊழியர்கள் செய்கின்ற குற்றத்தை விசாரிப்பதற்காக, இவர்கள் ஈடுபட்டிருக்கும் லஞ்ச ஊழல்களை விசாரிப்பதற்காகச் சென்னையில் ஒரு தனி கோர்ட் ஏற்படுத்த வேண்டும். இப்பொழுது உள்ள கோர்ட்களிலே பல கேஸ்கள் இவ்விஷயங்களைச் சரிவர விசாரணை செய்ய முடிவதில்லை. தனியாக ஒரு கோர்ட்டு இருந்தால்தான், விசாரணை ஒழுங்கான முறையில் இருக்கும். இதைச் செய்யவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தை மிகவும் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இதை சொல்வதினால் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் மீது குற்றம் சாட்ட வேண்டுமென்றே அவர்களுக்கு மன வேதனை ஏற்படவேண்டுமென்றே நான் இதைச் சொல்லவில்லை. அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் தங்களுக்குப் போதுமான ஊதியம் கிடைக்கவில்லை என்று சொல்வதில் என்னைப்போலுள்ளவர்கள் அவர்களோடு அனுதாபப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு வேண்டியதைச் செய்ய ஆளும் கட்சியும் நாங்களும் இங்கே இருக்கிறோம். சம்பளக் கமிஷன் செய்த சிபாரிசுகள் அனைத்தையும் அரசாங்கத்தார் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கும் நேரத்தில் அரசாங்க ஊழியர்கள் செய்கின்ற குற்றங்களை ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருக்கிற நாங்கள் சொல்லாமல் இருக்க முடியாது.

இரண்டாவதாக, மொழிப் பிரச்சினை சம்பந்தமாக, நம் நாட்டிலே சில பேர்கள் கிளர்ச்சி உண்டெண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அது நம் எல்லோருக்கும் தெரியும். உலகத்திலே 2,796 மொழிகள் இருக்கின்றன என்று கிரி என்ற ஒரு பேராசிரியர் சொல்லியிருக்கிறார். இவைகளில் 6 கண்டங்களில், 20 கோடி மக்கள் பேசக்கூடிய மொழி ஆங்கில மொழி என்று அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆங்கில மொழி பொது மொழியாக இருக்கின்ற நேரத்தில் நமது இந்தியா தேசத்திலே 14 மொழிகள் இருக்கின்றன. அவற்றிலே ஹிந்தி மொழியை, கட்டாயப் பாடமாக ஆக்காமல், பொது மொழியாகக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று மத்திய அரசாங்கம் சொல்கிறது. மாநில

[8th August 1960] [Sri M. Ethirajalu]

அரசாங்கம் அதை ஒப்புக்கொண்டாலும்கூட, நமது சென்னை ராஜ்யம் ஹிந்தியைக் கட்டாயப் பாடமாக வைக்க வேண்டாமென்று ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. தமிழ் மொழியை ஆட்சி மொழியாக ஆக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்து விவசாயம், கால்நடை, ரெவின்யூ போன்ற இலாகாக்களில்கூட தமிழ் மொழியையே ஆட்சி மொழியாக உபயோகப்படுத்தி வருகிறார்கள். கடிதப் போக்குவரத்தில் இந்த இலாகாக்களில் தமிழ் மொழியே உபயோகிக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்த நேரத்தில் ஹிந்தி மொழி இங்கே வந்துவிட்டது என்று அதை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி நடத்தி தமிழுக்கு ஆதரவு தேடுபவர்கள்போல் சிலர் மத்திய அரசிலிருந்து வருகின்றவர்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அரசாங்கம் அந்தந்த சமயத்தில் பணிந்து போவதுபோல் இருப்பது மற்றவர்கள் ஒப்புக்கொள்ள முடியாத விஷயம். இது மற்றவர்களுக்குக் கவலை தரும் விஷயமாக இருக்கிறது. நான் வட நாட்டிற்குச் சென்றேன். அங்கு பெருவாரியாகப் பொதுமக்கள் பேசக்கூடிய மொழி இந்தி மொழிதான். ஆங்கில மொழி நன்றாகத் தெரிந்திருந்தாலும் கூட, ஹிந்தி மொழி தெரியாவிட்டால், ஆங்கிலத்தை அடுத்துப் போகக் கூடிய இடங்களில் ஆங்கிலமும், தமிழும் மட்டும் தெரிந்தவர்கள் அங்குள்ள நிலைமையை நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. ஹிந்தி மொழியைப் பேசினால்தான் அங்கு இருக்கக்கூடிய நாட்டின் வளப்பத்தையும், முன்னேற்றத்தையும் தெரிந்துகொள்ளலாம். ஹிந்தி மொழி தெரியாவிட்டால் அங்கு இருக்கக்கூடிய நிலையைத் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. ஆங்கிலம் படித்திருந்தால்தான் வெளி நாடுகளுக்குச் செல்லமுடியும். ஆனால் சென்னை இராச்சியத்தில் இருப்பவர்கள் வட நாட்டிற்குச் சென்றால், அங்கு இருக்கக்கூடிய நிலையை அறிந்துகொள்ள முடியாது. கிணற்றுத் தவளைபோல் நாம் சென்னை இராச்சியத்திலேயே தங்கிவிடக்கூடாது. சென்னை இராச்சியத்தில் ஹிந்தி மொழியைக் கற்றுக் கொள்ளக்கூடாதென்று சொல்பவர்கள் நம்மைக் கிணற்றுத் தவளைகள்போல் இருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள். நாம் சமுத்திரத்தில் இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணமிருந்தால், கட்டாய மொழியாக இல்லாவிட்டாலும், நிச்சயமாக ஹிந்தி மொழியை நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று அவர்கள் சொல்வார்கள். என் மதிப்பிற்குரிய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் இங்கிலாந்துக்குப் பறந்து செல்கிறார்கள். ஆங்கிலம் தெரிந்ததன் காரணமாகத்தான் அவர் அங்கு செல்ல முடிகிறது. அதே போல மற்ற ஆங்கில உலகமொழி தெரிந்த தலைவர்களும் பல இடங்களுக்குச் செல்லுகிறார்கள். என்னைப்போன்ற வேறு மொழி தெரியாதவர்கள் சென்னை இராச்சியத்திலேயே சுற்றிக்கொண்டிருக்க வேண்டியிருக்கிறது. இவ்வாறு இருக்கும் என்போன்றவர்கள் இப்படியே இருக்கட்டும், 'இவர்கள் உலக விவகாரங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாம்' என்ற எண்ணத்தில்தான் 'இங்கே ஹிந்தி மொழி வேண்டாம்' என்று ஹிந்தி எதிர்ப்பாளர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இப்போது இந்தியாவில் பெரும்பான்மையான இராச்சியங்கள் பேசும் மொழி ஹிந்தி மொழி. மற்ற மொழிகள், சிறுபான்மையான

[Sri M. Ethirajalu] [8th August 1960]

இராச்சியங்கள் பேசும் மொழிகள். எனவே, பெரும் பான்மையான இராச்சியங்கள் பேசும் ஹிந்தி மொழியை நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது மிகவும் அவசியம். நமது இராச்சியத்திற்குத் தலைவர்கள், ஜனாதிபதி போன்றவர்கள் வரும் போது ஹிந்தி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சி செய்தாலும், பொதுமக்கள் அதற்கு ஆதரவு கொடுக்கமாட்டார்கள். ஆகவே ஹிந்தி மொழியை மட்டுமின்றி இன்னும் எத்தனையோ மொழி களைக்கூட நாம் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்வேன். அதற்கான விதிமுறைகளை நமது அரசாங்கம் கொண்டுவர வேண்டுமென்றும் பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்தராக இருக்கும் கனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவ்வாறு பல மொழிகள் கற்றுத்தான், பொருளாதார வசதியுள்ளவர்கள் கல்லூரிப் படிப்பிற்குப் பிறகு மேல் நாடுகளுக்குச் சென்று அங்குள்ள விஷயங்களைக் கற்று வர முடியும். ஆங்கிலம் தெரிந்திருந்தாலும்கூட, ஆங்கிலம் ஒன்றை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு உலக நாடுகளைச் சுற்றிப்பார்க்கவும் முடியாது என்பதை அழுத்தமாகக் கூறி நான் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்ட விதிமுறைகளைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தரான கனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவரை கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, விலைவாசிகள் உயர்ந்துவிட்டன. இதுகுறித்து கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் மிகவும் வருத்தம் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். கனம் முதல் அமைச்சர் ஸ்ரீ காமராஜ், விலைவாசி உயர்வைக் கட்டுப்படுத்த ஒரே வழிதான் உண்டு, அதாவது உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கவேண்டும் என்று சென்ற ஜூலை மாதம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க, போதுமான ரசாயன உரத்தை போதுமான அளவுக்கு விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். பலர், தனிப்பட்டவர்கள் கள்ளமார்க்கெட்டில் ரசாயன உரத்தை விற்று கொள்ளை லாபமடித்து வருகின்றனர். இதன் காரணமாகத்தான், சர்க்கார் எவ்வளவு ரூபாய் செலவழித்தாலும், தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்காவிட்டால், விவசாயிகளுக்கு போதுமான ரசாயன உரம் கிடைப்பது கடினம். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. உணவு உற்பத்தி பெருகாவிட்டால், மூன்றாவது ஐந்தாண்டு திட்டம் நிச்சயம் வெற்றி பெறாது என்பதை நாம் அறிவோம். அதற்காக சர்க்கார் 'போர்டு பெளண்டேஷன் டி.எம்' அமைத்தனர். அது அறிக்கை சமர்ப்பித்திருக்கிறது. அந்த அறிக்கையில், விவசாய இலாகாவும் ரெவின்யூ இலாகாவும் மற்ற இலாகாக்களும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று கூறப் பட்டிருக்கிறது. மத்திய இலாகாவும் மாநில இலாகாவும் சேர்ந்து ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று அதில் கூறப் பட்டிருக்கிறது. மாநிலத்திலுள்ள விவசாய இலாகாவும் மற்ற இலாகாக்களுடன் அவ்வப்போது, தான் பரிசீலனை செய்து வரும் விஷயங்களைக் குறித்து கலந்தாலோசித்து உணவு உற்பத்தி விஷயத்தில் முழு கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்றும் அதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. விவசாயத் துறையில்

3.40 p.m.

[Sri M. Ethirajalu] [8th August 1960]

போதுமான கவனம் செலுத்துவதற்காக சர்க்கார் மாநில விவசாய உற்பத்திக் கமிட்டி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த மாநில விவசாய உற்பத்திக் கமிட்டி இதுவரை என்ன சிபாரிசு செய்திருக்கிறது என்று சட்டசபை அங்கத்தினர்களுக்குக்கூடத் தெரிவிக்கவில்லை. தஞ்சையில் தீவிர சாகுபடித் திட்டம் நடக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. வங்கே குவியல் குவியலாக ரசாயன உரம் கொடுத்தம்கூட, அங்கே இன்னும் பற்றாக்குறை இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். அங்கு கொடுக்கப்படும் அளவு ரசாயன உரம் மற்ற மாநிலங்களில் கூடக் கொடுக்கப்படவில்லை என்பதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். அந்த ஒரு ஜில்லாவை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டால் போதாது. திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலும் கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவிலும்கூட தீவிர சாகுபடி திட்டத்தை ஏற்படுத்தலாம். மற்ற முக்கிய ஜில்லாக்களிலும் இத்திட்டத்தைப் பரிசீலித்ததாகக் கொண்டு வர வேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டுமென்று நாம் சொல்கிறோம். விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய டிராக்டர்களும் புல்டோஸர்களும் கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக அவர்களுக்குச் சரியான படி கிடைக்கவில்லை. விவசாய இலாகாவில் பரிசீலனை செய்து பார்த்தால், சுமார் 200 மனுதாரர்களுக்கு மேல் இன்னும் இவை கொடுக்கப்படவில்லை என்பது தெரியவரும். அவர்களுக்கு இவை களைக்கொடுக்க துரித ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். புல்டோஸர்களையும் டிராக்டர்களையும் வெளிநாட்டிலிருந்து வரவழைத்து விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்தால், காடு மேடு கரம்பைகளாக இருக்கும் நிலங்களெல்லாம் உழுது பயிரிடப்பட்டு உணவு உற்பத்தியை பெருக்க முடியும். டிராக்டர்களையும் புல்டோஸர்களையும் உற்பத்தி செய்யும் தொழிற்சாலை சென்னைக்கு அருகிலேயே நிறுவப்படும் என்று கவர்னர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது அடுத்த ஆண்டில் ஆரம்பமானாலும், இந்த ஆண்டில் விவசாயிகளுக்கு புல்டோஸர்களையும் டிராக்டர்களையும் கொடுக்க அன்னியச் செலவானியை மத்திய சர்க்கார் மூலமாக பெற்று வெளிநாட்டிலிருந்து வரவழைத்து விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்தால், இந்த வருடத்தில் விவசாய உற்பத்தியை அதிகம் பெருக்கலாம் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

வீட்டு வசதியைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். வீட்டு வசதி சம்பந்தமாக ஒரு போர்டு அமைக்கப்படும் என்று கவர்னர் அவர்கள் கூறியிருக்கிறார். சென்ற அக்டோபரில் டார்ஜிலிங்கில் மந்திரிகள் மகாநாடு கூடிற்று. நமது ராஜ்ய மந்திரிகளும் அம்மகாநாட்டிற்குச் சென்றிருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். குறைந்த வருமானக்காரர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று அந்த மகாநாட்டில் சிபாரிசு செய்யப்பட்டது. குறைந்த வருமானக்காரர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுப்பதற்கு இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 160 கோடி ரூபாய் செலவழிக்கலாம் என்றும், அதில் 80 கோடி ரூபாயை கடைசி ஆண்டுக்குள் செலவழிக்கலாம் என்றும்

[Sri M. Ethirajalu] [8th August 1960]

உத்திரவு இடப்பட்டது. நமது இராஜ்யத்தில் இது சம்பந்தமாக என்ன செய்திருக்கிறோம்? இன்று கடற்கரை யோரத்திலுள்ள மீனவர்களின் நிலை என்ன? மண்பாண்டம் செய்யும் குயவர்களின் நிலை என்ன? க்ஷவரத் தொழிலாளர்கள் என்ன நிலையில் இருக்கிறார்கள்? சலவைத் தொழிலாளர்களின் நிலை என்ன? மீனவர்களுக்கு எங்கேயோ வீடு கட்டிக் கொடுப்பதாகச் சொல்கிறார்களே தவிர, திட்டவாட்டமாக அவர்களுக்கு எங்கேயாவது வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். இவர்களெல்லாம் மிக மிகப் பின்தங்கிய தொழிலாளர்கள், மிக மிகப் பின்தங்கிய இனத்தவர்கள். பொதுமக்களின் தேவையான உணவை சேகரிப்பதில் மீனவர்கள் பங்கு கொண்டிருக்கிறார்கள். மக்களுக்கு அணுதினமும் தேவையானவர்கள் ஷவரத் தொழிலாளர்களும் குயவர்களும், சலவையாளர்களும். இவர்களுக்குக் கட்டாயம் வீட்டு வசதி செய்துகொடுக்கவேண்டும். மூன்றாவது திட்டத்திலாவது இவர்களுக்கென வீடுகள் கட்டுவதற்காகப் பணம் ஒதுக்கி இவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரை வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஹரிஜனங்களுக்கான சேரி ஒழிப்பு மசோதாவைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதுவரை ஹரிஜனங்களுக்கு 750 ரூபாயில் ஒரு வீடு வீதம் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்தச் செலவில் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள வீடுகளைப் பார்த்தால், இவ்வாறு வீடுகள் கட்டிக் கொடுத்தாலும் ஒன்று தான், கட்டிக் கொடுக்காவிட்டாலும் ஒன்றுதான் என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. அந்த வீடுகள் குறைந்த செலவில் கட்டிக்கொடுக்கப்படுவதால் அவை பல வருஷங்களுக்கு நிலைத்திருப்பதில்லை. ஆகவே, இந்தத் திட்டத்திற்கு அதிகப்படியாக பணம் ஒதுக்க வேண்டும். அப்போது தான் வீடுகளை நன்றாகக் கட்ட முடியும்.

ஹரிஜனங்களின் நலன்களை விவாதிக்க தனியாக ஒரு குழு மாவட்டவாரியாக இருந்தது. டிஸ்ட்ரிக்ட் கவுன்சில் ஏற்பட்ட பிறகு, அது வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டார்கள். அப்போதே பல வீடுகள் கட்டப்படவில்லை. 1946-ல் போடப்பட்ட மனுக்கள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. ஹரிஜனங்களுக்கு எப்படியாவது குடியிருப்பு வசதிகள் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று பல லட்ச ரூபாய்களை செலவழிக்கிறோம். அப்படி இருந்தும், குடியிருப்பு மனைகளை அவர்களுக்காக ஆர்ஜிதம் செய்து கொடுக்க 5, 6 வருஷங்கள் காலதாமதம் ஆகிறது. இந்தக் காலதாமதத்தைத் தவிர்த்து எப்படியாவது அவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று துரித நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். அப்படியும் 5, 6 வருஷங்கள் காலதாமதம் ஏற்படுவதைத் தடுக்க வேண்டும். மனைகளை ஹரிஜனங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமானால், அந்த மனைகளை இருக்கும் நிலங்களின் சொந்தக்காரர்கள், நிலங்களைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு பிறகு மறுப்பது, பிறகு கலெக்டர் ஒரு தடவைக்குப் பத்துத் தடவை பரிசீலனை செய்வது, அதற்குப் பிறகு சர்க்காரிடத்தில் வருவது சர்க்காரும் அதற்கு தடையுத்தரவு கொடுப்பது இப்படியெல்லாம் இருந்தால் 5, 6

[Sri M. Ethirajalu] [8th August 1960]

வருஷங்கள் ஏன் காலதாமதம் ஆகாது என கேட்கிறேன்.

ஆனால் அதே நேரத்தில் சர்க்காருக்கு ஒரு மனையோ நிலமோ வேண்டுமானால், ஒரு மனையை ஒரு மாதத்திலேயே கூட எடுத்துக் கொள்வதற்கு ஒரு தனிச் சட்டம் வைத்திருக்கிறார்கள். ஏன் அந்தச் சட்டத்தை இவர்களுக்காகப் பிரயோகித்து மனை வாங்கித் தரக்கூடாது? இவர்கள் **Essential Service**ல் வரவில்லையா? இவர்களுக்கு சர்க்கார் எல்லா வசதியும் செய்து கொடுத்துத் தான் ஆகவேண்டுமென்று அரசியல் சட்டத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறது. மனைகள் விஷயமாக ஹரிஜனங்கள் கலெக்டரித் திலும் எம்.எல்.ஏ. இடத்திலும் மற்றவர்களிடத்திலும் மஹஜர் கொடுப்பதற்கு அளவேயில்லை. சென்ற இரண்டு மூன்று மாத காலமாக நான் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்தபோதுகூட ஆயிரக் கணக்கான மஹஜர்கள் வந்து சேர்ந்தன. “எனக்கு வீடு இல்லை”, “எனக்குத் தண்ணீர் வசதி இல்லை” என்று பல மனுக்கள் வந்தன. இவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளையளிப்பதற்குத் தகுந்த நடவடிக்கை துரிதமாக எடுக்க வேண்டும். அவர்கள் குடியிருப்பதற்கு மனை கேட்டால், ஒரு மாதகாலத் திற்குள் வேண்டிய மனையை வாங்கிக் கொடுப்பதற்கு ஒரு தனிச் சட்டம் அரசாங்கம் இயற்ற வேண்டும். அல்லது இருக்கிற சட்டத்திற்கு வேண்டிய திருத்தம் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் சட்டமாவது, சட்டத்திற்குத் திருத்தமாவது கொண்டு வந்தால் இவர்களுக்கு கல்வினால் கட்டிய வீடு கிடைக்கா விட்டாலும், ஒலை வீடாவது கட்டிக்கொள்வார்கள்.

அடுத்தபடியாக, ஹரிஜனங்களுக்கு பாதை வசதி கிடை யாது. இவ்வாறு பாதை அமைப்பதற்கு வேண்டிய நிலத்தை சர்க்கார் ஏன் சட்டத்தைப் பிரயோகித்து வாங்கிக் கொடுக்கக்கூடாதென்று கேட்கிறேன். இந்த விஷயங்களை ஒரு மீட்டிங்கில் விவாதிக்கலாமென்றால், அந்தக் குறிப்பிட்ட மீட்டிங்கில் அன்றைக்கு விவாதிக்க முடியாத நிலை ஏற்படுகிறது. கலெக்டரைக் கேட்டால், அவர் எல்லா விஷயங்களையும் டிஸ்ட்ரிக்ட் கவுன்சில் மீட்டிங்கில் பேசிக்கொள்ளலாம் என்று சொல்லி விடுகிறார். அந்த மீட்டிங்கிற்குப் போனால், ஒவ்வொரு உத்தியோகஸ்தரும் தங்கள் தங்கள் ரிப்போர்ட்டைப் படித்து கொடுப்பதற்கே நேரம் சரியாக இருக்கிறது. ரிப்போர்ட் வாசிப்பதற்குள்ளேயே மூன்று மணியிலிருந்து ஐந்து மணி ஆகிவிடுகிறது; பின்னர் மீட்டிங் முடிந்து போகிறது. மீட்டிங் இப்படி நடக்கும்போது, எதைப்பற்றி விவாதிப்பது, மின்சாரத்தைப் பற்றி விவாதிப்பதா, நீர்ப்பாசன வசதியைப்பற்றி விவாதிப்பதா என்றே தெரியவில்லை. உத்தியோகஸ்தர்கள் டிஸ்ட்ரிக்ட் கவுன்சிலுக்கு வந்து அங்கு தாங்கள் எழுதி வைத்திருக்கும் ரிப்போர்ட்டை படிப்பதைத் தவிர வேறென்றும் நடக்கவில்லை. அந்த ரிப்போர்ட்டை முன்பே கொடுத்துவிட்டால் அதை நாங்கள் படித்துக்கொள்ளமுடியும். ஆனால், அவர்கள் அப்படிக் கொடுப்பதில்லை. இப்பேர்ப்பட்ட நிலைமையில், அங்கு குறிப்பிட்ட பின்தங்கிய, தாழ்ந்து கிடக்கும் சமுதாயத்தைப்பற்றி விவாதிக்க நேரம் எங்கே இருக்கப்போவது. ஆதலால், ஹரிஜன வெல்பேர் மீட்டிங் தனித்தியங்க வேண்டுமென்றும், அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்றும் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

3-50
p.m.

[Sri M. Ethirajalu] [8th August 1960]

அடுத்தபடியாக, புதிதாக ரெயில்வே லைன்கள் எந்த எந்த மாநிலத்தில் எங்கெங்கு போடவேண்டுமென்று ஒரு கமிட்டி சென்ற மாதம் 30-ந் தேதி விவாதித்ததாக பத்திரிகையில் பார்த்தேன். ரெயில்வே லைன் போடுவது சம்பந்தமாக நான் அரசாங்கத்திடம் ஒன்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு கடலூரிலிருந்து பாண்டிச்சேரிக்கு வரவேண்டுமானால், விழுப்புரம் மார்க்கமாகத்தான் வரவேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு அதிகமாக இரயில் கட்டணமும் கட்ட வேண்டியிருக்கிறது. பாண்டிச்சேரியிலிருந்து சென்னைக்கு வரவேண்டியவர்கள் அங்கிருந்து விழுப்புரத்திற்கும், விழுப்புரத்திலிருந்து செங்கற்பட்டு மூலமாக சென்னைக்கு வர வேண்டியிருக்கிறது. கடலூரிலிருந்து குறுக்கு வழியாக சென்னைக்கு வரவேண்டுமானால், கடலூர், புதுச்சேரி, அங்கிருந்து மரக்காணம் மூலமாக மதுரை நகரம், அங்கிருந்து செங்கற்பட்டு வருவதற்குப் புதிய இரயில்வே லைன் போடவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். நமது மாநிலத்தில் எத்தனை லைன்கள் போடவேண்டுமென்று சிபாரிசுகள் செய்யப்பட்டப்போகின்றனவோ, அது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், அது எப்படியிருந்தாலும், இந்த லைனையும் போடுவதற்கு அரசாங்கம் மனதில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : பஸ் போட்டால் போதுமா?

SRI M. ETHIRAJALU : பஸ் போடுவது என்றால் கூட, வேண்டிய அளவு பஸ் இல்லாத காரணத்தால் இன்றைக்குக் குறித்த நேரத்தில் கிராம மக்கள் போக வேண்டிய இடத்திற்கு போய்ச் சேர முடியவில்லை. அதனால்தான் புதிய இரயில்வே லைன் போடவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக காவிரித் தண்ணீரைச் சென்னைக்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று நமது அரசாங்கத்தில் அடிக்கடி பேசப்பட்டு வருகிறது. அப்படிக் கொண்டு வரும்போது சேந்தியாத்தோப்பு அணைக்கட்டு வழியாகக் காவிரித் தண்ணீரைக் கொண்டு வந்து கடலூர் தாலுகாவில் சுமார் 15 ஆயிரம் ஏக்கருக்கு மேல் பாசன வசதி செய்து கொடுக்கமுடியும். அதை சர்க்கார் மறந்துவிடக்கூடாதென்று நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன். கடலூர் தாலுகாவிலும் விருத்தாசலத்திலும் ஏராளமான நிலங்கள் பாசன வசதி இல்லாது இருக்கின்றன. அவைகளில் ஒருபோக விளைச்சல்தான் இப்போது இருக்கிறது. அந்த நிலங்களில் இருபோக விளைச்சல் வேண்டுமென்றால் போதுமான பாசன வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும். வேறு விதமாகப் பாசன வசதி செய்து கொடுத்தாலும் மிகவும் சந்தோஷம். வீரே அணைக்கட்டுத் திட்டத்தின் மூலம் திண்டிவனத்தில் ஆயிரம் ஏக்கருக்கும், புதுச்சேரியில் இரண்டாயிரம் ஏக்கருக்கும் பாசன வசதி அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அத்திட்டம் முடிந்து விட்டது.

வானமாதேவி, பன்னாட்டி ஆகிய இடங்களில் 15,000 ஏக்கர் நிலத்திற்கு நீர்ப்பாசன வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டுமானால்,

[8th August 1960] [Sri M. Ethirajalu]

சேந்தியாத்தோப்பு அணைக்கட்டு மூலமாக வெள்ளையாற்றுத் தண்ணீரைக் கொடுக்கமுடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கடைசியாக கவர்னர் அவர்களுடைய உரைக்காக என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். எனக்குப் பேசுவதற்கு இந்த வாய்ப்பை அளித்த தலைவர் அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு நான் இத்துடன் முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* **SRI G. KRISHNAMOORTHY :** Mr. Chairman, Sir, we teachers will be failing in our duty if we do not show our gratitude to the Government for what they have done by accepting the recommendations of the Pay Commission with regard to teachers. There was a statement at Government level that out of the total benefit recommended by the Madras Pay Commission the teachers were to get about 42 per cent. Now I tried to arrive at this figure, and worked and worked over and over again only to find that we get a benefit of only about 34 per cent and not 42 per cent. If it had been really 42 per cent, the teachers would be oversatisfied, and certain demands, which have not been granted by Government and about which I am going to speak just now, would have been met by that extra eight per cent. We are really grateful to the Pay Commission for having recognized parity with regard to the salaries of teachers serving under different agencies, namely, district board, municipality, panchayat, private management, and Government. But we are really very sorry that Government have not extended this principle of parity with regard to the three other longstanding and overdue demands of teachers, namely, house rent allowance, medical concession, and temporary increase in pension.

Sir, this house rent allowance is being enjoyed by a section of teachers working in Government schools and municipal schools for the last over fourteen years. It has been denied to about sixty per cent out of the 1,13,000 teachers in this State. Out of this 60 per cent, only those who are residing in cities would be eligible and those who are residing in taluk towns may be eligible for a small amount. The majority of this sixty per cent would not be eligible for this allowance. If the Government grant this allowance, they will grant it only under the rules applicable to Government servants in those localities. This is a matter which costs barely six lakhs of rupees. Hon. Members may remember that on the sacred floor of this House, the Hon. Minister gave an assurance not once, but I think more than twice, that this matter would be considered along with the other recommendations made by the Madras Pay Commission. But we are sorry to find that in the recommendations and even in the G.O. circulated to-day, there is no scope for extension of this allowance to those who have not been getting it so far. The Government have gone to the extent of liberalizing the house rent allowance in rates and also in areas and are incurring an extra expenditure of about Rs. 18 lakhs on this account. But they are not prepared to grant this six

[Sri G. Krishnamoorthy] [8th August 1960]

lakhs of rupees which would satisfy the teachers. The immediate total and ultimate total amount would come to only about Rs. 6 lakhs in respect of teachers.

Again, in respect of medical concessions, the Madras Pay Commission has said that the Government would do well just to go into the question of granting in a usable way medical concessions to the teachers living in rural parts. No recommendation has been made by the Commission and no grant has been made by the Government in this regard. We would humbly submit that we are prepared to take the fate of village officers and grama sevaks in rural parts, and we would share the benefit that they are getting. That cannot be a reason for denying medical concessions to teachers. There may be a new scheme like Contributory Health Scheme with regard to teachers and Government servants in cities. But there should not be any difference in the case of people in rural parts. What we want is parity in regard to medical concessions.

Then, Sir, with regard to pensioners, hon. Members will be surprised to hear that in the teaching profession, there are persons getting Rs. 5 and Rs. 10 as pension. There are thousands of persons getting this very small pension. There was a temporary increase of Rs. 6 for even the last grade servants of the Madras Government. The Madras Pay Commission has been kind enough to recommend and the Madras Government have been kind enough to accept an increase of Rs. 4, thus raising the amount to Rs. 10. This additional Rs. 10 for a person getting a pension of Rs. 5 would go a long way just to make him get at least one meal in a rural area. This has been denied. If the total figure is calculated, it comes to about Rs. 5 lakhs a year. The Government have gone to the extent of incurring an expenditure of Rs. 8½ lakhs on account of the increase from Rs. 6 to Rs. 10 in the case of their own servants. But we are really wonderstruck that the Government have not considered the teacher as one of their servants. If at all there is anybody to-day to have the label of Government servant stuck on his forehead, it is the teacher, who fulfils the most important task of the nation and moulds the nation. Yet when the Pay Commission has recommended parity to thousands of teachers and also advanced arguments to say that teachers under different agencies should not be treated differently, and also when all the institutions are doing the noble task of moulding the nation on behalf of the Government and the teachers are the first national servants, what is the reason for this Government to discriminate as between these people and say that teachers in non-Government institutions are not eligible for this temporary increase in pension? Of course, I have had replies in this House that this is the first time and this is the first State perhaps that has come forward to give pension. But what I say is, an expenditure of about Rs. 5 lakhs for a Government getting Rs. 80 crores per annum is not much and this Government should not hesitate to pay this temporary increase of Rs. 10 in pension. After all, these pensioners who are getting from five to ten rupees will find it a

8th August 1960] [Sri G. Krishnamoorthy]

very great benefit and give their blessings to the hon. Members of this House and to the Government because pensioners are naturally aged people and we give respect for age in our country.

Now, we find, with regard to the various scales prescribed, there is a uniform benefit of about eleven rupees to the Non-Gazetted Officer and the teacher. According to the Report, one cannot get below five rupees and above twenty-five rupees. If for purposes of statistics, we take an average, we will find that it is eleven rupees for the teacher and the Non-Gazetted Officer. Now the Government are trying to help the downtrodden. We are speaking of the Harijan as the downtrodden in society. But there is another Harijan in Education and that is the teacher. There is no use of giving him 'some' benefit as in the case of the Government servant. The teacher has been downtrodden and kept very low. We find in the case of the teacher certain things, which ought to be done to bring him on to the level of the Non-Gazetted Officer, have not been done. In the case of lower division clerks and the secondary grade teachers, there is a surprising figure in the second slab of increment which descends from four rupees to three. Do we find such a thing in any other scale? There, we find a bigger figure. A man getting five rupees in the initial stages, will get ten in the second slab; similarly ten becomes twenty and twenty becomes forty. It is nearly doubled in the second slab of increment. There are good arguments advanced by the Pay Commission for this. It is said that the older the man grows, the greater becomes his family responsibility and, therefore, the larger should be his emoluments. But how could these not apply to the secondary grade teacher and the lower division clerk? I have already submitted that certain things which ought to have been done recognising his worth have not been done to the secondary grade teacher. The secondary grade teacher is a person who takes his eligibility for college course at the S.S.L.C. examination and then undergoes technical training for two years I am sorry that the Government have completely overlooked this technical training. This technical training ought to have been taken note of by the Government. There is a feeling that anybody can be a teacher, and that a clerk in a bank or anybody else can be a tuition master. But a teacher has got to be psychologically and technically qualified to deal with the most subtle mechanism in the world, viz., the human brain. It is most subtle and the teacher has trained himself specially to deal with it. To this two years' training, no special recognition has been given by our Madras Government. And he is placed in the same scale of pay as a lower division clerk who takes up his job with a mere S.S.L.C. qualification. The lower division clerk has got chances of becoming an upper division clerk. The Pay Commission also says in its Report that the clerk need not worry about four rupees becoming three rupees in the latter stage since he need not waste his time as a lower division clerk and has plenty of opportunities of becoming an upper division clerk after some years of service, and that only in the initial stage the figure should be attractive. So, he should be given a larger amount initially and later attracted to the still higher pedestal, the upper division

4-00
p.m.

[Sri G. Krishnamoorthy] [8th August 1960]

but the teacher should not rot in the same rut, even if he is the most brilliant in the world and even if he were a B.T. Without recognising the two years' technical training, the secondary grade teacher is placed in the same scale of pay as that of the lower division clerk, with reduced rates of increment in the latter stages. And now, the Pay Commission and the Government have recognised that there is some justification for reducing the four rupees to three rupees in the case of lower division clerks but no argument has been given for this in the case of teachers, except perhaps financial inability. Justice demands that this four rupees should be made eight rupees, i.e., double the rate found in the first slab. This will not be an immediate charge on the Government's revenues. Therefore, we expect the Government to look into this most important grievance of the secondary grade teacher and redress it as soon as possible.

With regard to the lower and higher grade teachers, the higher grade teachers of whom we have a very large number, viz., over sixty thousand, get sixty-five *plus* ten, i.e., seventy-five rupees, and the lower grade teachers of whom we have only two thousand—their number is dwindling on account of the abolition of this training course—get sixty-five rupees. We find that the Pay Commission has prescribed a minimum salary of one hundred rupees for the holder of what is described as a white collar job. Well, this Government can take pride in the fact that it has provided a minimum of one hundred rupees for the white collar job man. But how is the teacher, who is in charge of infants from six to eleven, who is moulding the nation and who is perhaps responsible for turning out so many gems—industrialists, engineers, doctors and so on—treated? Sir, the higher grade teachers who number about seventy thousand, must get a minimum of one hundred rupees. It is not a question of white collar job carrying a remuneration of one hundred rupees. Is not a teacher's job a white collar job? It is a question of making a person have peace of mind. He must have something for the maintenance of his family. He must be able to give full concentration to his job and for that he requires peace of mind. Is not a minimum of hundred rupees necessary for running a family in rural parts? So, first things must come first. Priority must be given to the question of bettering his lot. Sir, we should know, now that the Pay Commission's Report has come, there cannot be any relief for some years to come. Next year or the year after next, the Government will say: 'Well, recently your pay was revised.' It was in 1947 that the pay scales were first revised. Now we are in 1960. It is more than 13 years, more than a *Mamangam*. We do not know when the net revision will be, whether it will be after the next *Mamangam*. Therefore, the lower and higher grade teachers must get at least a minimum of one hundred rupees. Let them have a flat rate of hundred rupees so that they may be able to maintain their families at least in rural parts.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It may be considered by the next Pay Commission.

[8th August 1960]

* SRI G. KRISHNAMOORTHY: That is why we want to put in these figures now. Then there is a statement that there may not be much revision except some marginal adjustments. Well, this is the proper time for dealing with Education because we are just preparing the Third Five-Year Plan. These are days of development plans. Education must come first in the interests of not only the Madras State but the whole nation.

With reference to B.T. teachers, some slight alteration in the slab of increment will just remove a grievance about which we have seen dozens of letters in 'The Hindu' and other newspapers. The scale is such that a person with eight years' service will get lower and lower salary for another six or seven years. What I say is this. If the first slab is made to last for five years instead of eight years as has been fixed by the Pay Commission in other cases of teachers that will go a long way in removing this anomaly. There must be other methods of redressing this grievance. But my suggestion will immediately remove this hardship.

4-10
p.m.

Then, in regard to Headmasters, they are not to get a uniform scale of pay. The disparity in the scales of pay of teachers working under different agencies has been removed but in the case of Headmasters it continues. A Headmaster is a Headmaster irrespective of the strength of the institution. The South India Teachers' Union has been making representations for a uniform scale of pay for all Headmasters.

Of course, in a school where the strength is over a thousand, there may be more work and that is why we recommend an increase in allowance. But if the basic salary for Headmasters irrespective of the strength of the institution or the agency that may be running the high school is the same, naturally there cannot be heart-burning, and Headmasters of all high schools will be able to maintain their status. That is very important.

With regard to the B.T. teachers, Government have naturally to revise the pension formula. Up to now there has been a formula that the L.T. and B.T. teachers are to get one rupee per year of service subject to the maximum of Rs. 30 for 30 years of service plus Rs. 5 for headmastership for five years. Now the scale for the secondary grade teachers has been raised to a maximum of Rs. 140. Thus the secondary grade teacher would be able to get 30/120 or 1/4th of Rs. 140, that is, Rs. 35. Naturally Government would come forward to raise the pension rate of the B.T. teachers over Rs. 30. Our request is that the Government should consider revising the rate in such a way that the B.T. teachers also would get the quarter pension, that is, 30/120 of the last three years' average salary.

Now, Sir, I am much indebted to the hon. Member Sri Seshachariar who initiated the debate on the Governor's Address to-day. We teachers are really grateful to the Government for acknowledging and recognising the principle of parity at least with regard to salaries. Now the hon. Member told us that great benefits had been conferred on the Government servants by liberalisation of

[Sri G. Krishnamoorthy] [8th August 1960]

the pension rules. He went to the extent of pointing out how in the case of Government servants who died in harness or immediately after retirement, there are provisions for payment of lumpsum grants or gratuity or family pension, and so on. Should not these benefits be extended to the teachers? When the Government recognise parity in regard to salaries, what harm is there in introducing these liberalised pension rules also for teachers? According to the present rules, the teachers are not eligible for any gratuity. They are not to get the temporary increase and many other things. The teachers are spotted out as the greatest sinner of the land. Is this the way to pay our gratitude to the teachers? It is our duty to be grateful to the teachers who have been in charge of our children generation after generation. How will the children be grateful to the teachers if you gentlemen, as Members of the Government, are not grateful to them? Let us show our gratefulness by saying that we do not want to discriminate against teachers. What sin have the teachers committed to deserve this discrimination? Let the Government give them what they give to the Government servants. If the teacher claims the temporary increase, it is a thing given even to the last grade servant in the Government service. And how is the teacher in any way less in status than the last grade Government servant? Great men and Hon. Ministers are not wanting in going to platforms and proclaiming that the teachers are the moulders of the nation. But how is it, when they come to finance, they do the reverse as if to say: 'You are the sinners, you are not eligible for this and you are eligible for only this and so on.'? At least when the Pay Commission has come forward and the Government have come forward to accept Rs. 5 to 7 crores of additional expenditure over and above the ordinary expenditure they have been incurring so far, should not these things be rectified? If they are not rectified now, when else will they be rectified? How long are the teachers to serve in the present condition? Should they not have peace of mind to give undivided attention to the training and the moulding of the children, the future citizens of our land? After all, what would it cost the Government to extend these concessions to them also? I am only asking for Rs. 5 lakhs increase in pension, Rs. 6 lakhs increase in house rent allowance and some amount under medical concessions—nobody can give the exact figure because nobody can say when and how many teachers will fall sick and for how long they will require treatment. These are matters which involve only a few lakhs of rupees—eleven to twelve lakhs of rupees. These could have been easily extended to the teachers also. Why I make this fervent appeal to the Government in this speech of mine to-day is there is yet time to rectify things. The Government Order in regard to teachers has not been issued by the Education Department up to this hour. They can even now mend things, as these are things that cost only a few lakhs of rupees. I am really sorry the Hon. the Minister for Education is not here now. I am sure the Hon. the Leader of the House will put in my fervent plea to the Hon. the Minister for Education on behalf of the teachers. The things I refer to are sundry things which will

[8th August 1960] [Sri G. Krishnamoorthy]

satisfy the teachers and these will go a long way and earn an undying fame to the present Ministry. And these things must be done by the Ministry in the interest of the nation, not in the interest of the teachers only. I have to make this submission in this connection. What the teachers ask for is not what the members of the other professions ask for. What the teachers ask for today is only in the interest of the future generation so that they could devote their full and undivided attention to their task of education. If the teachers ask for a little more salary, it is not simply to keep their flesh, blood and breath together. It is simply to see that the Government do the right thing by the nation. There is no person in India who has not got a child attending the school. Such people will only be a small microscopic minority—and Indian society condemns a childless man as a sinner. Therefore, all send their children to school, the elementary school or the nursery school. Even the richest parent and the richest business magnate send their children to school and full attention has to be paid to these children by the teachers. Therefore, hon. Members will realise that the teachers demand these things only in the interest of the children entrusted to their care.

Sir, with regard to the teachers in Kanyakumari district, they were merged in our State from 1st November 1956. It is 43 months since the merger took place. The present scales are to be given effect to from 1st June 1960. What about the period of 43 months? The B.T. teacher is to get Rs. 140 now. He was getting Rs. 55 and he was denied the basic salary of Rs. 85. The difference for the 43 months is Rs. 1,300 odd per teacher. What about this money? Another complaint that I have received from them is that unless and until the pay of the teachers from 1st November 1956 is fixed according to the Madras scale, the full benefits of the Madras Pay Commissions' recommendations would not reach them. There are other grievances also. With regard to salary alone, unless the Government took into account the salary which the teacher would have got according to the Madras scale on the 31st May 1960, he would not be able to get the full benefit of the recommendations of the Pay Commission which are to take effect from the 1st of June 1960.

Then, Sir, let me deal with the elementary school problem for five or six minutes and conclude my speech. Our Government brought in a formula of classification of elementary schools as fee-levying and non-fee-levying schools from the 1st of June 1959. This has caused so much of confusion and loss to teachers. The Government have now withdrawn the arrangement which they brought in on the 1st June 1959 with regard to direct payment of salaries, - but the classification of schools as fee-levying and non-fee-levying still continues and is to continue according to Government announcement. When the classification was first made as fee-levying and non-fee-levying schools, the Government undertook to pay the teachers direct. The teachers employed in the non-fee-levying schools, that is fee-levying schools that agreed to stop the levy of fees and to convert themselves into non-fee-

[Sri G. Krishnamoorthy] [8th August 1960]

levying schools, are in difficulties. More than a thousand schools come under this category. Suddenly the Government said: 'Go on, we shall look into your service registers and fix your pay'. These service registers are sacred documents maintained by the Education Department under the supervision of the inspecting authorities. Entireties there at with regard to salary, dearness allowance, etc., are verified, in tested and approved by the officers of the Education Department every now and then. There can be no valid entry in the register without the attestation of the Deputy Inspector of Schools. But now the Government have begun to say: 'We cannot take into account the entries in the service register. The management might have paid more or less. Anyhow, we have now introduced the Government scale of pay and you will be paid accordingly'. The introduction of such a scale of pay has brought down the salaries of teachers from Rs. 2 to Rs. 54. The salary of a teacher at Villivakkam has been brought down by Rs. 54 per month. For the last twelve months he has been getting only this reduced salary. I do not know his fate after the 1st of June 1960.

(Deputy Chairman in the Chair.)

4-20. p.m. Now have we heard of a reduction in the salary of a member of any profession in this year of Grace 1960? Even according to the recommendations of the Pay Commission, no teacher is to get less. No Government servant is to get less. If the old scale is beneficial, he can opt for the old scale. There is also the consideration that everybody must get at least Rs. 5. When such is the position with regard to the recommendations and the normal rules of procedure, how is it our Government come and say, 'Well, you will have a reduction; this is your new salary; we are fixing the salary from 1st June 1959'. This is the case with regard to teachers in a thousand schools. This defect has not been rectified, though I have submitted this on the floor of the House already.

Again, hon. Members are well aware that many schools became fee-levying schools in the City of Madras. The children were not thrown out, and they had to go to the Corporation schools. The teachers had to be provided for in the Corporation schools. About 173 teachers in the City were without job for on to three months. We represented their case through this House and through the organizations. In the maximum period of three months, all were absorbed. We are thankful to the Government for having arranged for their absorption in the Corporation. Their scales have not been co-ordinated and their services have not been taken into account. Of course, this is a matter of detail. Who is to pay them for the break in their service? They were deprived of their jobs on account of the new policy and the Government absorbed them in the Corporation schools after an interval. Each teacher has incurred an expenditure of about three months' salary as debt. They are all suffering. Elementary school teachers get from Rs. 60 to Rs. 70 or a maximum of Rs. 100. It all comes to a matter of Rs. 38,000. The Government can well pay this amount. But they have not responded.

8th August 1960] [Sri G. Krishnamoorthy]

With regard to the reduction in salaries, hon. Members will be surprised to hear that the Government have issued an order very recently (on the 26th July 1960, if I am correct) that they cannot accept the salaries claimed by the teachers on account of the difference consequent on reduction. They also say that the money order commission that was deducted would not be paid. Recently—within a fortnight—an order was issued that Government, after considering all these things, could not accept payment of the difference in salaries claimed by the teachers as per their service registers nor could they pay the money order commission incurred by the teachers. Money order commission is a matter of Rs. 15 to Rs. 30. Now from 1st June 1960 they have taken away this scheme of sending the amount by money order. Now the managements are to get the money and pay it to the teachers. But what about the loss of money order commission? Money order commission is only a small amount. More than that, what about the reduction in the salaries? How are they going to be fixed at the time of giving the benefit of the recommendations of the Pay Commission? Unless and until the entries in the service registers are taken into account, they cannot get the full benefit. There cannot be any member of any profession in any part of the world whose salary is being reduced. Perhaps do the Government want an agitation for this? We say that the salaries have been reduced. The law does not allow this. Nobody can take away the salary of any man for the work he has done. In spite of this, the Government say, 'Well, your service register entries cannot be accepted; this is our scheme'. Suppose the Government bring in a new scale. Can they take away the pay of a person already got? The Government by bringing in a new scale can enforce it only in the case of new entrants. In the case of old entrants, the law requires that the difference between the new pay and the old pay already got must be treated as personal pay till they retire. This is a fundamental right. It is a right prescribed by the sacred Constitution. This is infringed upon by the Madras Government. I do not think any further argument is necessary to convince the Government that a great injustice is done to the poor teachers by not accepting the entries in their service registers. They say that if the salaries of the teachers are less than the Government scales then they would not pay the Government scale, and they ask 'Why do the teachers ask for Government scales, when they are getting their own scales without reduction? Only to reduce the teachers' salary, the Government scales are used. This is not proper.

Now, with regard to the last point of expansion of education, in the Governor's Address we have got a statement that by the end of the Third Five-Year Plan, all children from six to eleven will have education in elementary schools. This is a very good thing to aim at. But are we practical in this? I am criticising for the past many years that we have been spending about Rs. 6 to 8 crores on elementary education alone. We have not been able to reach the target of fifty per cent. We may claim about 55 per cent. But what about bringing the other 45 per cent into school? This will

[Sri G. Krishnamoorthy] [8th August 1960]

cost another Rs. 8 crores of recurring expenditure. This will mean an additional tax on the taxpayer. So, our education budget would rise from Rs. 14 to 22 crores. If we are to implement this by the end of Third Five-Year Plan, the recurring expenditure would be twice Rs. 22 crores. Are the Government prepared for this? I would personally welcome this. But if the Government are not prepared for this, should they not consider a way of just bringing all children to school with the present number of teachers? We introduced a shift system. I am really sorry to say that the Government have gone to the extent of abolishing the shift system that was prevailing in the Kanyakumari district. I would like the Hon. Minister to just place on the table of the House a statement showing the defects that were found in the shift system in the Kanyakumari District and why it was abolished. We may go round and round for a number of years, but unless and until this 2½ hours shift system is introduced by which a teacher could handle two batches—of course, the teacher is to be paid comparatively higher salaries—we cannot solve this problem. I may be taken to be stating Utopian ideas. But what I say is practical. Till this day there cannot be compulsory education. There is no use of saying that we will be able to bring all children into the school unless and until the syllabus is practical and useful. As the Father of our Nation has said, we cannot attract our children to school unless we have practical lessons. Children are wanted in the farms. They are also wanted in the houses. That is why they are not sent to schools. The present educational curriculum even in the lower secondary stages is not up to the mark and is not national. We were talking of national education long before we got Swaraj. In fact, great leaders like Gopalakrishna Gokhale and Bala Gangadhar Tilak worked through national education for the salvation of our country. But after we got Swaraj on the midnight of the 14th August 1947, we forgot all about national education. The education that is imparted at a cost of Rs. 14 crores is anti-national and irrational. I can just prove it. I have proved it to a certain extent in this House. We still find anti-national elements and anti-social elements. We see anti-national elements in history books, anti-social elements in mathematics books and unwanted things in science books. We do not have practical and well-deserving points there. In fact the Father of our Nation thought that there could be salvation only through education. That is why he thought of basic education—an education that is basic and that is the minimum required for every individual if he were to be a citizen. There is no godliness in our education. What will there be but indiscipline in our schools if there is no godliness? But for our culture, this indiscipline would be of greater magnitude. The godless books are still there even after thirteen years of Swaraj in a country where we swear by the Father of our Nation, who lived and died for Ahimsa and Truth. He called Truth as God. Now we think that by perpetuating the old thing, we are having less strain. Not that the Members on the Treasury Bench do not know all these. But what I say is that they do not have sufficient time to go through all these things. A five-hour debate will settle the problem. A five-hour debate will just settle the teachers'

[8th August 1960] [Sri G. Krishnamoorthy]

scale without any heartburning whatsoever. Should we not give our thoughts to this problem and frame our education according to national lines, bringing moral, religious, and godly education within it and seeing that the physical side is also equipped according to the traditions of this nation? Imports and exports are regulated. We are importing thousands of things that are not wanted. We are carried away by the present civilisation which has increased our needs. We are not able to avoid the complexities of civilisation. We are just satisfied with the routine work that we have got. The clerk has got his own routine. The big officer has got his own routine. The teacher has got his routine syllabus. Nobody has got the time to think. Originality is crushed. It is originality that should be developed in schools. Unless and until they begin to think and training is given to our boys and girls in the schools according to a new scheme formulated by the Father of our Nation—of course, it can be modified by educational experts to suit the needs of Government—there can be no salvation for us. In the Third Plan, there should be a thorough overhaul of the content of education. There should also be a guarantee of service for the teacher. In no other profession, we have got insecurity of service. Our Minister for Industries, Mr. Venkataraman, has provided security of service for industrial workers—workers in hotels and in beedi factories. But one will be surprised that the Nation-builder has not got security of service. Out of 113,000 teachers, about 73,000 do not have security of service and they can be sent away with three months' notice or even without that, if the management or the correspondent of the school wants to send them for good reasons—they may be good for the management but very bad for the teachers. I want to say that if proper citizens are to be produced, in the Third Five-Year Plan, the content of education should be overhauled and security of service should be given to the teachers.

(Mr. Chairman in the Chair.)

Thank you, Mr. Chairman, for having given me this opportunity to speak.

SRI K. KAMALAKANNAN : மதிப்பிற்குரிய மன்றத் தலைவர் அவர்களே, மேன்மை தங்கிய கவர்னர் பெருமான் அவர்களுடைய பேருரையை வரவேற்றுச் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். நம் தமிழ் நாட்டிற்கும் தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கும் கவர்னர் அவர்கள் தம் அன்பையும் ஆதரவையும் காட்டி சிறந்த சேவை செய்துவருவதால், அவருக்கு நாம் நன்றி செலுத்தவும், அவரை வாழ்த்தவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். சமீபத்தில் மத்திய அரசாங்க ஊழியர்கள் வேலைநிறுத்தம் செய்த போது, பொதுமக்கள் சர்க்காருக்கு பேராதரவு காட்டினர். அந்த சமயத்தில் சிறந்த சேவை செய்து தங்கள் உற்சாகத்தையும் ஊக்கத்தையும் காட்டிய போலீஸ் இலாகாவினருக்கு நாம் நன்றி செலுத்த வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அதே சமயத்தில் நாச வேலையில் ஈடுபட்ட அநேகருக்கு இது ஒரு புத்திமதியாகக்கூட இருந்தது என்று சொல்லவேண்டும்.

[Sri K. Kamalakannan] [8th August 1960]

இப்பேர்ப்பட்ட அராஜகமான நிகழ்ச்சிகளால் நாட்டுக்கு இன்னல்களைக் கொடுக்கும் சக்திகளுக்குக்கூட இது ஒரு பாடமாக இருந்தது.

சென்ற ஏப்ரல் மாத முதல் தேதியன்று ஆந்திர ராஜ்யத்திலிருந்து திருத்தணி நமது தமிழ் நாட்டுடன் இணைக்கப்பட்டது சந்தோஷத்திற்குரியது. நாம் நம்முடைய ஒரு வட்டாரத்தை ஆந்திர இராச்சியத்திற்குக் கொடுப்போம் என்பது நமக்கு முன்னதாகத் தெரிந்திருந்தாலும், தமிழர்களுடைய உயர்ந்த பண்பிற்கினங்க அந்த வட்டாரத்திலுள்ள ரோடுகளைக் கடைசி நாள் வரையில் செப்பணிட்டு வந்தோம். அந்த வட்டாரத்திலுள்ள பொது நிலையங்களைக் கடைசி நாள் வரையில் ஜாக்கிரதையாகப் பராமரித்து வந்தோம். ஆனால் திருத்தணி தமிழ் நாட்டுடன் இணைக்கப்படவிருக்கிறது என்று தெரிந்த காரணத்தினாலோ என்னவோ, ஆந்திர ராஜ்யத்தினர் நான்கு, ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே திருத்தணியிலுள்ள ரோடுகளையும் பொது நிலையங்களையும் நல்ல முறையில் வைக்காமல் இருந்திருக்கிறார்கள். தமிழ் மக்கள் அந்தப் பகுதிகளில் லட்சக் கணக்கில் செலவிட்டும் என்ற கருத்தில் அவர்கள் அந்தப் பகுதிகளைப் புறக்கணித்து விட்டார்கள். இதை நாம் மிக வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக்கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

மொழிப் பிரச்சனையை எடுத்துக்கொள்வோம். இந்தியும் ஆங்கிலமும் இன்னும் கொஞ்ச காலம், நீண்ட காலம் இருக்க வேண்டுமென்று சர்வ கட்சிகளும் சேர்ந்து ஒரு ஆதரவு கொடுத்ததை நான் வரவேற்கிறேன். அத்துடன் நம் இராச்சியத்தில் தமிழ் மொழியை ஆட்சி மொழியாக ஆக்கினார்கள். அதை சந்தோஷத்தோடு வரவேற்கிறேன். அதோடு, கல்லூரிகளிலும்கூட தமிழ் மொழி போதனை மொழியாக வேண்டுமென்ற கருத்தோடு முதலில் கோயம்புத்தூர் கல்லூரியில் தமிழைப் போதனை மொழியாக ஆக்கியிருக்கிறார்கள். இதை நான் மிக மிக வரவேற்கிறேன். மற்றக் கல்லூரிகளிலும் தமிழ் போதனை மொழியாக ஆனால் நல்லது என்பது என் கருத்து என்பதைத் தாழ்மையோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நம் நாடு விவசாய நாடு. நம் தமிழ் நாட்டுக்கும் இந்திய நாட்டுக்கும் நம் முதுகெலும்பைப் போன்று விவசாயம் சிறந்த தொழிலாக இருப்பதால், நாட்டிலுள்ள விவசாயிகள் நல்வாழ்வு வாழ்ந்தால்தான், மற்றவர்கள் நல்வாழ்வு வாழ முடியும் என்ற உயர்ந்த கருத்தோடு அவர்கள் நல்வாழ்வு வாழ வகை செய்ய, அவர்கள் விவசாயத்தொழில் வளர நாம் பாடுபட்டிருக்கிறோம். தமிழ் நாட்டில் சமீபத்தில் புஞ்சை தானியப் பயிர்களுக்குப் போதிய அளவு மழை இல்லை. ஆண்டவன் அருளால் ஐப்பசி, கார்த்திகை மாதங்களில் தான் இங்கு நல்ல மழை பெய்திருந்தது. நம் நாட்டின் விவசாய அபிவிருத்திக்கு ஆண்டவன் துணை நிற்பான் என்று நம்புகிறேன். நாம் காந்தியின் உயர்ந்த லட்சியத்தோடு ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களை வகுத்திருக்கிறோம். முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டமும் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத்

[Sri K. Kamalakannan] [8th August 1960]

திட்டமும் நல்ல முறையில் வெற்றிகரமாக நிறைவேறியிருக்கின்றன. எல்லா மக்களும் நல்வாழ்வு வாழ்வதற்கு வகை செய்யும் இந்தத் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதில் எதிர் பார்த்ததற்கு அதிகமாகவே நாம் வெற்றி கண்டிருக்கிறோம். அதே மாதிரி மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டமும் நாம் எதிர்பார்க்கும் அளவுக்கு மேல் வெற்றிகரமாக நிறைவேறும் என்ற நல்லெண்ணம் எல்லோருக்கும் இருக்கிறது. விவசாயிகளுக்குப் பல இன்னல்கள் இருக்கின்றன. செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால், சரித்திர பூர்வமாகப் பார்த்தாலும், அங்கே எந்தக் காலத்திலும் மழை கிடையாது. அந்தக் காரணத்தினால், அங்கே வயிறும் முதுகெலும்பும் ஒட்டியிருக்கும் பல கிராமவாசிகளை நாம் பார்க்கிறோம். இப்பேர்ப்பட்ட பிற்போக்கான இடங்களில் நாம் கவனம் செலுத்தவேண்டியது மிகவும் அவசியம். செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் விவசாயிகளுக்குப் போதிய தண்ணீர் இல்லை, நல்ல உரம் இல்லை. அங்கே இதனால் அவர்களுடைய விவசாயத் தொழில் நல்லபடி நடப்பதில்லை. அவர்களிடையே பஞ்சமும் பசியும் பணியும் அதிகமாக இருக்கிறது. 'இன்டிரியர் பார்ட்ஸ் ஆப் தி வில்லேஜ்'-இல் 'கம்யூனிகேஷன்' இல்லாததால், அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் அங்குள்ள மக்களோடு நெருங்கிப் பழகி அவர்களுடைய தேவைகளை நேரடியாகப் பூர்த்தி செய்ய முடிவதில்லை. இந்தநிலையில் அங்குள்ள மக்கள் மிகவும் அவஸ்தைப் படுகிறார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட இடங்களில் பல குழுக்களை வைத்து அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கும் மக்களுக்கும் தொடர்பு இருக்கும்படி செய்ய வேண்டும். கம்யூனிடிப்ராஜெக்ட், ப்ளாக் டெவலப்மெண்ட் ஸ்கீம் ஆகிய திட்டங்களில் சம்பந்தப்பட்டுள்ள அதிகாரிகளுக்கும் அந்தக் கிராம மக்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கும்படி செய்து, அவர்களுக்கு உரம் முதலியவை கொடுப்பதோடு அவர்களுக்கு மற்ற வசதிகளையும் செய்து கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒன்று அல்லது இரண்டு ஏக்கர்கள் நிலம் வைத்திருப்பவர்களுக்கு ஒரு நேரடியாக கிடைப்பதில்லை. அதோடு நிலமில்லாதவர்களும் இந்தத் திட்டத்தைச் சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் என்று கேள்விப்படுகிறேன். அதாவது, அவர்கள் தங்கள் செல்வாக்கை உபயோகித்து இதை ப்ளாக் மார்க்கெட்டில் விற்பதாகக் கூறப்படுகிறது. நிலத்தை உழுது கஷ்டப்பட்டு வயிறு வளர்க்கும் விவசாயிக்கு இந்த உரம் கிடைக்காமல், செல்வாக்குள்ளவர்கள் இதனால் பயனடைகிறார்கள் என்றால், அது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. நியாயமான முறையில், சம முறையில், எல்லா விவசாயிகளுக்கும் உரம் கிடைக்க நாம் ஆவன செய்ய வேண்டும். அதோடு இப்போது நமக்கு உரம் கொடுப்பதற்கு ஒரே ஒரு பெர்டிலைசர் பாக்டரிதான் இருக்கிறது. இன்னும் 4-40 P.M. இரண்டு, மூன்று பாக்டரிகளுக்கு ஏற்பாடு செய்யப்படும் என்று கவர்னர் அவர்கள் உரையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது கூடப் போதாது என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். எனக்கு முன் பேசிய கனம் நண்பர் ஸ்ரீ சேஷாச்சாரியார் சொன்ன மாதிரி, நமக்கு வேண்டிய அளவுக்கு உரம் இங்கேயே கிடைக்க

[Sri K. Kamalakannan] [8th August 1960]

ஆரம்பிக்கும் வரையில், வெளிநாட்டிலிருந்து உரத்தை வரவழைத்து, எவ்வளவுக்கெவ்வளவு விவசாய உற்பத்தியை அதிகரிக்க வேண்டுமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதிகரித்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

அதோடு கூட, கவர்னர் உரையிலே டிராக்டர்களும், விவசாயத் திற்கு வேண்டிய மற்ற சாமான்களும் நம் நாட்டிலே செய்யத் திட்டமிடப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அத் திட்டம் நிறைவேறும் வரையில், மேல் நாட்டிலிருந்து டிராக்டர்களையும், மற்ற உழவுக் கருவிகளையும் வரவழைத்து பிளாக் டெவலப்மெண்டு டிபார்ட்மென்ட் மூலமாக, இரண்டு மூன்று ஏக்கர் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற உண்மையான ஏழை விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்து உதவி செய்தால், உணவுப்பொருள் உற்பத்தி அதிகமாவதோடு, ஏழை விவசாயிகளுக்கும் ஒத்தாசை செய்ததாக இருக்குமென்று நான் நினைக்கிறேன்.

இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே 152 கோடி ரூபாய் முதலீடு செய்து, பிறகு 181 கோடி ரூபாய் செலவு செய்து நாம் பலனடைந்திருக்கிறோம் என்பதைக் காண்கிறபொழுது நமக்கெல்லாம் மிக்க சந்தோஷம் ஏற்படுகிறது.

விலைவாசிக் கட்டுப்பாடு சம்பந்தமாக நாம் தீவிர கவனம் செலுத்த வேண்டும். உணவுப்பொருள்களைக்கூட சிலர் பிளாக் மார்க்கெட்டில் விற்று, மக்களுக்குப் பல இன்னல்களை விளைவிக்கிறார்கள். ஒரு நல்ல திட்டத்தை வகுத்து, அதன் மூலமாக இந்த பிளாக் மார்க்கெட்டைத் தவிர்த்தால், அது வறுமையில் வாடுகின்ற மக்களுக்கு மிக்க பயன் தரும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கைத்தொழிலை எடுத்துக்கொள்வோமானால், நம்முடைய நாட்டிலே கைத்தொழிலும் சிறு தொழிலும் அவ்வளவு திருப்திகரமான நிலைமையில் இல்லை. கிண்டியில் ஏற்படுத்தியிருக்கின்ற தொழிற் பேட்டையைப் போன்று பல பேட்டைகள் நிறுவி, சிறு தொழிலை அபிவிருத்தி செய்ய நாம் முற்படவேண்டும்.

கல்வி முறையில்கூட தொழிற் கல்வி மிக அவசியம் என்பதை நாம் உணர்ந்திருக்கிறோம். தொழிற் கல்விச் சாலைகளை அதிகரித்தால்தான், கைத்தொழிலும் Cottage Industries போன்றவைகளும் அபிவிருத்தியடைவதற்கு சந்தர்ப்பம் ஏற்படும். சேலத்தில் இரும்பு, அலுமினியத் தொழிற்சாலை, நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரித் திட்டம் ஆகியவைகளில் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்தில் கவனம் செலுத்தி வெற்றி கண்டிருக்கிறோம். அதேபோல் மேட்டூரில் பேப்பர் இண்டஸ்ட்ரி வருவதற்கும் மற்றக் கைத்தொழில்களும் நல்ல முறையிலே அபிவிருத்தியடைவதற்கும் சந்தர்ப்பம் கொடுக்க வேண்டும். அதற்காக மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே அரசாங்கம் அதிக சிரத்தை எடுத்துக் கொள்வதோடு, அதிகச் செலவு செய்வதற்கும் தயாராயிருக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

காந்திஜியினுடைய உயர்ந்த லட்சியத்தைக் கடைப்பிடித்துக் கிராம ராஜ்யம் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்றும், பஞ்சாயத்துக்கள் மூலமாக மக்கள் நன்றாக வாழ வேண்டுமென்றும் எண்ணி

[Sri K. Kamalakannan] [8th August 1960]

அரசாங்கத்தார் கிராமங்களில் பஞ்சாயத்துக்களை நிறுவினார்கள். ஆனால், இப்பொழுது அநேக கிராமங்களில் இந்தப் "பஞ்சாயத்துக்கள்" ஜாதி அடிப்படையிலேதான் இயங்கி வருகின்றன. கிராமப் பஞ்சாயத்து அங்கத்தினர்கள் நல்ல முறையிலே, நியாய வழியிலே, சேவை மனப்பான்மையிலே, தங்களுடைய மனதைச் செலுத்தவில்லை என்பதை நான் தாழ்மையோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இது நம் நாட்டை எங்கு கொண்டு செல்லுமோ என்று ஒரு வருத்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், இந்த நடவடிக்கைகளைச் சரியாக சர்க்கார் கண்காணித்து இந்த ஸ்தாபனங்கள் சரியாக இயங்கும்படி செய்தால், நன்றாக இருக்கும்.

சமீபத்தில் பல கிராமங்களிலே மன மகிழ்ச்சி மன்றங்களும், மற்றப் பொதுநல ஸ்தாபனங்களும் ஏற்படுத்தி, கிராம மக்கள் நல்வாழ்வு வாழுவதற்கு ஒரு திட்டம் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அத்திட்டத்திற்காகும் செலவில் ஒரு பாதியைச் சம்பந்தப்பட்ட கிராமவாசிகளும், மற்றப் பாதியை அரசாங்கமும் கொடுப்பது என்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், சில கிராமங்களில் பஞ்சாயத்தாரிடம் எவ்விதப் பணமும் இல்லாத காரணத்தால், இப்பேர்ப்பட்ட நிலையங்கள் ஏற்பட வழியில்லை. ஆகையால், அரசாங்கம் இந்த விஷயத்தை ஓரளவுக்குக் கவனித்து, ஏழைகள் வசிக்கும் அப்பேர்ப்பட்ட கிராமங்களிலே இம்மாதிரி மனமகிழ்ச்சி மன்றங்களும், ரேடியோ செட்டுகளும் நிறுவ ஏற்பாடு செய்தால், மிக நன்றாக இருக்கும்.

எத்தனையோ கிராமங்களில் ரோடுகள் இல்லை. அதனால் போக்குவரத்து தடைப்படுகிறது. வியாபாரத்திற்கும் இது தடையாக இருக்கிறது. இதையும் அரசாங்கம் கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டு, ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

குறைந்தது 5 மைல் விஸ்தீரணத்திற்கு ஒரு ஆஸ்பத்திரி, பிரசவ ஆஸ்பத்திரி கட்ட வேண்டும். அதற்குப் பொது மக்களும் தங்களுடைய ஒத்துழைப்பைத் தரவேண்டும். அரசாங்கமும் இப்படிப்பட்ட திட்டங்களில் மனதைச் செலுத்த வேண்டும்.

இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே அரசாங்கம் பல நீர்ப்பாசன வசதிகளைச் செய்து கொடுத்து, விவசாயத்திற்கு ஊக்கமளித்து, விவசாய அபிவிருத்தித் திட்டங்களில் வெற்றி கண்டிருக்கிறது. இருந்தாலும், பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் கிருஷ்ண-பெண்ணா திட்டம் என்று ஒரு திட்டத்தை வகுத்து, அரசாங்கத்தார் லக்ஷக்கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவழித்தார்கள். ஆனால், பிறகு அத்திட்டத்தைக் கைவிட்டுவிட்டார்கள். அந்தத் திட்டத்தை, மறுபடியும் எடுத்து நிறைவேற்றினால், சென்னைப்பட்டணத்தில் தண்ணீர் இல்லாத பஞ்சத்தை ஓரளவுக்குப் போக்கலாம். அதோடு கூட, செங்கற்பட்டு மாவட்டமும் மற்ற மாவட்டங்களும் தண்ணீர் வசதி பெற்று, விவசாயம் செய்ய உதவியாக இருக்குமென்று நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

பூண்டியிலிருந்து சென்னை மாநகரத்திற்கு வரும் தண்ணீரில் ஏராளமான பகுதி, திறந்த வெளியாக இருப்பதால், நீராவி

[Sri K. Kamalakannan] [8th August 1960]

யாகிப் போகிறது. காண்டியிட்பைப் மூலமாகச் சென்னை நகரத் திற்குத் தண்ணீர் கொண்டுவந்தால், ஏராளமான தண்ணீர் வற்றி விடுவதைத் தடுக்கலாம் என்று ஒரு திட்டம் இருக்கிறது. அதில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தினால், நன்மையாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன்.

மின்சார அமைச்சர் அவர்களுக்கு என்னுடைய பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இன்னும் 10,000 கிராமங்களுக்கு இந்தத் திட்ட காலத்தில் மின்சார வசதி செய்து கொடுக்கப் போகிறார்கள் என்பது மகிழ்ச்சிக்குரியது. ஆனால் இவ்விஷயத்தில் கூட ஒரு குறை இருக்கிறது. உற்சாகத்தில், பல கிராமங்களில் தெருக்களிலெல்லாம் மின்சார விளக்குப் போட்டுக் கொண்டார்கள். பஞ்சாயத்துக்களிடம் பணம் இல்லாத காரணத்தால், நான்கைந்து மாதங்கள் கூட அந்த மின்சார விளக்குகள் எரியாமல் போய் விட்டது. ரூ. 80, ரூ. 90 கட்டவேண்டுமென்றால், உடனே, “டிஸ்கனெக்ட்” பண்ணி விடுகிறார்கள்.

4-50
p.m.

மற்ற கிராமங்களில் பண வசதியில்லாத காரணத்தால், பொதுத் தெருக்களில் மின்சார விளக்குகள் போட வழியில்லாமல் இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட கிராமங்களில் பொதுத் தெருக்களில் இரண்டொரு விளக்குகள் அரசாங்கச் செலவில் போட்டால் நன்றாக இருக்கும். அதனால் மக்கள் நல்ல பலனை அடைவார்கள் என்று இந்த நேரத்திலே நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆரம்பப் பள்ளிகளில் குழந்தைகளுக்கு மத்தியான உணவு கொடுக்கும் திட்டத்தைப் பார்க்கிறபோது, நாம் உண்மையாகவே மகிழ்ச்சியடைய வேண்டியிருக்கிறது. ஆனாலும், கிராமங்களில் இருக்கும் பள்ளிக்கூடங்களில் மத்தியான உணவு குழந்தைகளுக்கு நல்ல முறையில் விநியோகிக்கப்படுவதில்லை. ஆறு நாட்களுக்குச் சாப்பாடு போடுவதற்குத் திட்டம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. அதற்கு அரசாங்கத்தார் பணம் கொடுத்து, பொது மக்களும் ஒத்தாசை கொடுத்தால், ஓரிரண்டு நாட்கள் சாப்பாடு போட்ட பிறகு திட்டம் எந்த நிலையில் நடக்கிறது என்று நான் கேள்விப்படுகிறேன். நான் கேள்விப்படுவது எவ்வளவு உண்மையோ, எனக்குத் தெரியாது. இதை எடுத்துக் காட்டக்கூடிய பெரியோர்கள் கண்ணுங்கருத்துமாக இருந்து, குழந்தைகளுக்கு ஆறு நாட்களும் சாப்பாடு கிடைக்கும்படி செய்தால், மிகவும் நன்றாக இருக்கும். குழந்தைகள் நன்றாக வளர்ந்தால்தான் நாடு நல்ல நிலையில் இருக்கும்.

அரசாங்கப் பணியாளர்களுக்கும் ஸ்தல ஸ்தாபனப் பணியாளர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் சம்பளக் கமிஷன் நல்ல முறையில் சிபாரிசுகள் செய்திருக்கிறது என்று கேள்விப்படுகிறேன். அனேக ஆசிரியர்கள் இந்த சிபாரிசுகள் குறித்துத் திருப்தியடைந்திருக்கின்றனர் என்று கேள்விப்படுகிறேன். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கனம் நிதி-கல்வி அமைச்சரைப் பாராட்டுகிறேன். தமிழ் நாட்டில் இப்பேர்ப்பட்ட நல்ல காரியங்களைச் செய்து வரும் இந்த அமைச்சர் குழுவிற்கு ஆண்டவன் நீண்ட ஆயுளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும், அவர்கள் நல்ல முறையில் நீண்ட காலம் பணியாற்றவேண்டுமென்றும் அசைப்படுகிறேன்.

[Sri K. Kamalakannan] [8th August 1960]

வீட்டுப் பிரச்சினையைக் கவனிப்போம். ஒரு பக்கத்தில் ஜனத்தொகை எதிர்பாராதவிதமாக அதிகரித்துக்கொண்டே போகிறது. இந்தக் கஷ்டம் காரணமாக நாம் எந்த வேலையையும் வெற்றிகரமாகச் செய்து முடிக்க முடிவதில்லை. அரசாங்க ஊழியர்களுக்கும் மற்றப் பொதுநல ஊழியர்களுக்கும் வீடு கட்டிக் கொடுக்கும் பொறுப்பை அரசாங்கம் ஏற்க வேண்டும். அப்போது தான் பொதுமக்களின் ஒத்துழைப்பு நமக்கு இருக்கும். எனக்கு சென்னைப்பட்டணத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்ததால், எனக்குச் சேரிகளில் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. நான் பல சேரிகளைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவை நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வருகின்றன. சென்னையில் இரண்டு, மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு 240 சேரிகள் இருந்தன என்று நகராண்மைக் கழகத்தில் சொன்னார்கள். ஆனால் இப்போது இங்கே 340 அல்லது 350 சேரிகள் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. இதற்குக் காரணம் நாட்டுப்புறத்திலிருந்து இங்கே வரும் மக்கள் முதலில் கண்ட இடங்களில் குடிசைகளைப் போட்டுக்கொண்டு அவர்களே கஷ்டப்படுகிறார்கள். சென்ற ஆண்டில் வியாசர்பாடி ஏரியில் ஏறக்குறைய 200 குடிசைகளைப் போட்டு மக்கள் வாழ ஆரம்பித்தார்கள். மழை வந்ததும் அங்கே ஜலம் வந்தது. உடனே அவர்கள் குடிசைகளைப் பிரித்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். சேரி சீரமைப்புத் திட்டத்தில், சேரிகளில் விளக்கு வசதி, ரோடு வசதி முதலிய வசதிகளைச் செய்து தர வேண்டும். கண்ட இடங்களில் டெம்பரரியாகக் குடிசைகள் போடுவதைக் கண்டித்து, அப்படிப்பட்ட சேரிகளை அகற்றி, சேரிவாழ் மக்கள் நல்வாழ்வு வாழ வகை செய்ய வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். மேலும், வெளியூர் கிராமவாசிகளுக்குக் கிராமங்களில் வசதிகள் இருந்தாலும், விவசாயத் தொழிலைச் செய்வதற்கான வாய்ப்பு அவர்களுக்கு இருந்தாலும், அதை விட்டுவிட்டு நகரத்திற்கு வந்து பிழைக்கலாம் என்று இங்கு வருகிறார்கள். இதை ஓரளவுக்கு ‘செக்’ பண்ணினால் நன்றாக இருக்கும். இதில் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI K. V. RAMASWAMY : கனம் அவைத் தலைவர் அவர்களே, மாட்சிமை தங்கிய கவர்னர் அவர்களுடைய உரையை வா வேற்றுச் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களின் வேலை நிறுத்தத்தைப்பற்றிக் கவர்னர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். அந்த வேலை நிறுத்தம் எல்லோரையும் பிரமிக்கச் செய்யக்கூடியதாக இருந்தது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இப்பேர்ப்பட்ட நிலைமை அடிக்கடி ஏற்பட்டால், எந்த அரசாங்கமும் சரிவர நிர்வாகம் நடத்த முடியாது. அரசாங்கமும் ஊழியர்களும் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்றால், புருஷனும் மனைவியும் போல் இருக்க வேண்டும்; தந்தையும் மகனும் போல் இருக்க வேண்டும். அப்படி இருந்தால் தான் எந்த அரசாங்கமும் நன்றாக நடக்க முடியும். அப்படி இருந்தால் தான், இந்த அரசாங்கப் பொறுப்பில் உள்ளவர்கள் நல்ல முறையில் நடத்த முடியும்—இது இன்று மக்கள் அரசாங்கமாக இருந்தாலும் மக்கள் பார்த்து நானே ஒரு கப்பலை

[Sri K. V. Ramaswamy] [8th August 1960]

வைத்தாலும், அரசாங்கம் நன்றாக நடக்க முடியும். மக்கள் ஒரு சுப்பனை அரசாங்கப் பொறுப்பில் வைத்தாலும் அரசாங்க ஊழியர்கள் நல்ல முறையில் அரசாங்க நிர்வாகத்தை நடத்த வேண்டும். அரசாங்கத்தோடு ஒத்துழைத்து நாட்டு மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்ற கருத்தில் அரசாங்க ஊழியர்கள் பணியாற்றினால் தான், அரசாங்க இயந்திரம் சரிவர நடக்கும். அப்படியின்றி ஊழியர்கள் ஒருவாறு நினைத்து அரசாங்கம் ஒரு மாதிரி உத்தரவு போட்டுக்கொண்டிருந்தால், எந்த அரசாங்கமும் நல்ல முறையில் நடக்க முடியாது என்பது என் தாழ்மையான அபிப்பிராயம். ஆகையால், இனிமேலாவது சமீபத்தில் நடந்தது போன்ற சம்பவங்கள் நடக்காது பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமை என்று கூற விரும்புகிறேன். அப்போது அரசாங்கம் என்னென்னவெல்லாம் செய்யவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது, அதனால் எவ்வளவு கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டன என்பதையெல்லாம் சற்று ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டியது இந்தச் சபையின் கடமையாக இருக்கிறது. சில சின்ன விஷயங்களிலெல்லாம் தலையிட்டு அரசாங்கத்தைக் கவிழ்க்க வேண்டுமென்ற கருத்தில் சில சூழ்ச்சிக்காரர்கள் செயலாற்றுகிறார்கள். அவர்கள் வலையில் சிக்கிய அரசாங்க ஊழியர்கள் பல கஷ்டங்களுக்கு ஆளாகிறார்கள். கடைசியில் எல்லாக் கஷ்டங்களும் பொதுமக்கள் தலையில் தான் வந்து விழுகின்றன.

5 p.m.

ஒரே காலத்தில் சர்க்காருக்கு இவ்வளவு கஷ்டங்களும் ஏற்பட்டன என்று சொல்வது மிகையாகாது. ஒவ்வொரு ரெயில் தண்டவாளத்திற்கும், ஒவ்வொரு தந்திக் கம்பத்திற்கும் காவல் போட வேண்டியிருந்தது. ஒவ்வொரு தொழிற்சாலைக்கும் பாதுகாப்புக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. ஊழியர்கள் நல்ல முறையில் ஒத்து உழைக்காததினால் இவையெல்லாம் ஏற்பட்டன. அப்பேர்ப்பட்ட நிலைமை இனிமேலாகிலும் ஏற்படாதவாறு பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்குத் தகுந்த முறையில் வேண்டிய ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

தொழில் வளர்ச்சியைப்பற்றிக் கவர்னர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அது மிகவும் பாராட்டத் தகுந்த விஷயம். கனவிலும் கூட நினைக்க முடியாத அளவுக்கு இன்றைக்கு எவ்வளவு சிக்கிரத்திலே, துரிதமாக நம்முடைய நாடு முன்னேறிக்கொண்டு வருகிறது என்பதை நாம் சரித்திர வாயிலாகப் படித்திருக்கிறோம். அது மட்டுமல்ல. சினிமாவை எடுத்துக்கொள்வோம். எனக்கு முன்புறமாக சில நண்பர்கள் சினிமா பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லாம் இன்று சினிமாவைப் பார்த்து நம்முடைய சர்க்கார் வந்த பிற்பாடு இந்த சினிமாவில் காட்டப்படுகிற எல்லாம் நடக்கிறதா, அது சுமமா நடக்கிறதா என்று ஆச்சரியப்படக்கூடிய நிலையிலே இந்தத் தொழில் அபிவிருத்தி அடைந்திருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட தொழிலை அவர்கள் பார்த்து அதன் அபிவிருத்தியை ரசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நம்முடைய நாடு அவ்வளவு தூரம் முன்னேறியிருக்கிறது. அதைச் சற்று நாம் யோசனை செய்து பார்க்க வேண்டும். இந்த அபிவிருத்தி மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

8th August 1960]

[Sri K. V. Ramaswamy]

இன்னும் ஒவ்வொரு ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தாலும் நம்முடைய நாடு எவ்வளவு தூரம் முன்னேறும் என்பதை யோசிக்கின்ற காலத்திலே நம்முடைய நாட்டிற்குச் சேவை செய்கின்றவரும் சென்னை இராச்சியத்திற்கு கவர்னராகவும் வந்திருக்கக் கூடியவரைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. அவர்கள் இம்மாதிரியான கைத்தொழில் திறனை அபிவிருத்தி செய்து பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகளை நிறுவுவதற்கு ஆதரவு கொடுத்துப் பணி புரிந்துவருகிறார்கள். அதை நினைக்கும்போது அவர்களை ஏன் பாராட்டக்கூடாது என்பதே என்னுடைய கேள்வி. இன்னும் கைத்தொழில், நெசவுத்தொழில் ஆகியவை களுக்கு வேண்டிய ஆதரவை சர்க்கார் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். விவசாயத்தில் குறிப்பாக அதிகக் கவனம் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி நான் பல தடவை இந்தச் சபையிலே பேசியிருக்கிறேன். அதிலுள்ள பல குறைகளைப் பற்றியும் நான் பேசியிருக்கிறேன். அந்தக் குறைகளில் பல இன்னும் நிவர்த்தி செய்யப்படாமல் இருக்கின்றன என்பதனால், அவைகளை மீண்டும் எடுத்துச் சொல்ல நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எளிய விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்து விவசாயத்தில் தேர்ந்த அனுபவம் பெற்றவன் நான். தினந்தோறும் நான் என் வாழ்க்கையிலே விவசாயிகளோடு புழங்கிக்கொண்டிருப்பதால், நான் அவர்களுடைய குறைகளை எடுத்துக் கூறாமல் இருக்க முடியவில்லை. அவர்களுடைய குறைகளைப் பல தடவை எடுத்துச் சொல்லியும் அந்தக் குறைகள் நிவர்த்தியானபாடினலை. விவசாயம் க்ஷீண தசை அடைந்துவிடுமானால், உலகத்தில் மக்கள் அவ்வளவு தூரம் க்ஷீண தசை அடைந்துவிடுவார்கள் என்பது என் அபிப்பிராயம். விவசாயத்திற்கு முதலிடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரே சொல்விக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் விவசாயத்திற்கு எப்படி முதலிடம் கொடுக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு சிறிய கைத்தொழிலில் 20 தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவர்கள் தங்களுடைய கோரிக்கைகளை முதலாளிகளிடத்தில் சமர்ப்பிக்கிறார்கள். அந்தக் கோரிக்கைகளை முதலாளி ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையானால், அவர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்கிறார்கள். அந்தமாதிரியான நிலைமை விவசாயிகளுக்கு ஏற்படவில்லை. அந்த நிலைமை உண்டாக வேண்டுமென்று விவசாயிகள் ஆர்வத்தோடு எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சிறிய கூலிக்காரர்கள் முதற்கொண்டு ஒற்றுமையாக இருந்துகொண்டு தங்களுடைய கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுகிறார்கள். விவசாயி இன்னும் தன்னுடைய கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றிக்கொள்ள முடியவில்லையே என்று ஏங்குகிறான். அவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளக்கூடிய நிலைமையை உண்டுபண்ணி, அவனுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களைச் செய்து கொடுத்து, அவனுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தவேண்டும். விவசாயினுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயர்ந்தால்தான், உலக மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம் உயர முடியும், அப்பொழுதுதான் உலக மக்கள் உய்வார்கள் என்ற எண்ணம் ஏற்படவேண்டும். ஆதலால், விவசாயிக்குப் போதுமான ஊதியம் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். உழவனுக்கு

[Sri K. V. Ramaswamy] [8th August 1960]

முக்கியமாக வேண்டியது பணம். ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் திடீரென்று பணம் வேண்டுமென்றால், அது கிடைப்பது கிடையாது. அவ்வாறு பணம் கிடைக்காத காரணத்தால், பயிர்த் தொழில் பாதிக்கப்பட்டு, விவசாயி அவஸ்தைப்படுகிறான். அப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பத்திலே, விவசாயி ஒரு பணக்கார லிடத்தில் கடன் கேட்பானேயானால், அந்தப் பணக்காரன் ஒன்றுக்கு நான்காக வட்டி கேட்கிறான். அல்லது, 200 ரூபாய் கடன் வேண்டுமென்றால், 500 ரூபாய் கடன் வாங்கிக்கொண்டதாக எழுதிக்கொடுக்கும்படி அவன் கேட்கிறான். விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுப்பதற்காக சர்க்கார் ஆங்காங்கு விவசாயப் பாங்குகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இருந்தாலும், அவைகள் இன்னும் சரியாக நடைபெறவில்லை. விவசாயிக்கு வேண்டிய கடன் போதுமான அளவில் சரியாக கிடைப்பதில்லை. இதனால் விவசாயிக்கு இன்னும் பல கஷ்டங்கள் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. உதாரணமாக எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். ஒருவன் பயிர்த்தொழில் செய்கின்றான். இரவு பகலாகக் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறான். தன்னுடைய குடும்பம் பூராவையும் அதில் ஈடுபடுத்துகிறான். கூலிகளை அமர்த்திக் கொள்ளுகிறான். மராமத்துச் செய்கிறான். இரவு பகலாகத் தண்ணீர் இரைத்துப் பயிர்த் தொழில் செய்கிறான். அப்படிச் செய்தும் சில சமயங்களில் பயிர் கெட்டுப் போய்விடுகிறது. கெட்டுவிடுகின்ற பயிருக்காக சர்க்கார் ஒருவித நஷ்ட ஈடும் கொடுப்பதில்லை. முன்பொரு தடவை பயிர் இன்ஷூரன்ஸ் செய்யவேண்டுமென்று நான் சொல்லியிருக்கிறேன். அந்த முறையில் விவசாயிக்குப் பணியாற்ற வேண்டுமென்று மீண்டும் மீண்டும் நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஒரு கச்சேரிக்கு, தாலுகா ஆபீசுக்குச் சென்றால் அங்கே லஞ்சம் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஒரு வைத்தியசாலைக்குப் போனால், அங்கேகூட லஞ்சம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. வைத்திய சாலையில் கேட்டில் ஒரு அணை, இரண்டணை கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. அதை வேண்டுமானால், ஓராண லஞ்சம் என்று சொல்லலாம். இந்த சர்க்கார் வந்தும் இன்னும் லஞ்சம் தாண்டவமாடுகிறதே என்ற எண்ணம்தான் மக்களுக்கு உண்டாகிறது. தாலுகா ஆபீசுக்குச் சென்றால், அங்கு ஒரு ரூபாய் கொடு என்று கேட்கிறார்கள். அவ்வாறு கொடுத்தால் தான், ஒரு மேஜையிலிருந்து இன்னொரு மேஜைக்குப் பேப்பர் போகிறது. இதையெல்லாம் சர்க்கார் கண்காணித்து வேண்டியது செய்ய வேண்டும். லஞ்சம் என்பது ஒரு அணையும் ஒன்று தான். நூறு ரூபாயும் ஒன்று தான். அதனை அறவே ஒழிக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, விலைவாசி உயர்வைப்பற்றிக் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. எப்படி விலைவாசி உயர்வைத் தடுப்பது? ஒரு மார்க்கெட்டில் இரண்டு மூட்டை அரிசியைக் கொண்டுவந்து போட்டு, அதில் 5,000 பேர்கள் வாங்கக்கூடியவர்கள் இருப்பார்களானால், மார்க்கெட்டில் விலை ஏறுகிறது. அதே மார்க்கெட்டிலே 5,000 அரிசி மூட்டைகளைப் போட்டு, இரண்டே பேர் வாங்கக் கூடியவர்கள் இருந்தால், விலை மந்தம் ஏற்படுகிறது. விலைவாசி உயர்வைத் தடுக்கவேண்டுமென்றால், விவசாயிக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

[8th August 1960] [Sri K. V. Ramaswamy]

விலைவாசி குறையவேண்டுமென்று பாட்டுப் பாடிக்கொண்டிருந்தால், விலை குறையாது என்பதை உணரவேண்டும். விலைவாசி தணியவேண்டுமானால், விவசாயிக்கு இரவிலும் பகலிலும், எந்த நேரமும் “கரண்ட்” கிடைப்பதற்கு வசதி செய்யவேண்டும்.

தொழிலாளியாக இருக்கக்கூடிய ஒருவனும் விவசாயத் தொழில் செய்வதற்கு முன்வருவது கிடையாது. கொஞ்சம் பூமி வைத்துக்கொண்டிருப்பவன், வேறு வழியில்லாது, தன்னுடைய மக்களை வைத்துக்கொண்டும், அதிகக் கூலியைக் கொடுத்தும் அந்த வேலையைச் செய்கிறான். அப்பேர்ப்பட்டவனுக்கு வசதி செய்யவேண்டியது அவசியம்.

5-10
p.m.

ஒரு மில் தொழிலாளிக்குக் கிடைக்கக்கூடிய சம்பளம் விவசாயத் தொழிலாளிக்குக் கிடைப்பதில்லை. அப்படிக் கிடைத்தாலும், அவன் இரவு பகலாக வேலை செய்யவேண்டியிருக்கிறது. வேலை செய்கிறவன் பண்ணையத்திற்கு வருகிறான். அவனுக்கு ஓரளவுக்கு வசதி செய்து கொடுக்க முடிகிறதே தவிர, மில்லிலே கொடுக்கக்கூடிய கூலியை விவசாயக் கூலிக்குக் கொடுக்க முடிவதில்லை. அதனால் தான் விவசாயத் தொழிலுக்கு ஒருவனும் முன்வருவதில்லை என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆகவே, அந்த வருவாயையொத்த விகிதத்தில் அவர்களுக்குக் கூலி கிடைக்க வேண்டுமானால், விவசாயத்தில் நல்ல வருவாய் பெறுவதற்கான வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும். விவசாயத்திற்கு மின்சாரம் பகல் முழுவதும் கொடுக்கவேண்டும். இது விஷயமாக விவசாயிகள் மிகவும் போராடியும் பயனில்லை. இரவு நேரங்களில் அவர்கள் தண்ணீர் பாய்ச்ச முடிவதில்லை. இரவு நேரங்களில் கரண்டு கொடுத்தாலும், தண்ணீர் பாய்ச்ச இரவு நேரங்களில் தொழிலாளி வருவதில்லை. பகலில் ஆறு மணி நேரம் கரண்டு கொடுக்கிறார்கள். அந்த ஆறு மணி நேரத்தில் நிலம் முழுவதும் தண்ணீர் பாய்ச்ச முடிவதில்லை. அகிலம் எங்கள் தாலுகா போன்ற இடங்களில் மழை இல்லை, கிணறுகளில் தண்ணீர் இல்லை, தண்ணீர் பாய்ச்ச முடிவதில்லை. அப்படி இருந்தும் நாங்கள் ‘மினிமம் சார்ஜ்’ கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இவ்விதம் ஒவ்வொரு விவசாயியும் தண்ணீர் பாய்ச்சாமலேயே ‘மினிமம் சார்ஜ்’ கட்டிக்கொண்டிருக்கிறான். அவ்வாறு பணம் கட்டும் விவசாயி சந்தோஷத்துடன் பணம் கொடுப்பானா என்று அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அவன் எவ்வளவு வருத்தத்தோடு கட்டணம் கட்டுகிறான்! எனவே தண்ணீர் பாய்ச்சாத காலத்தில் மினிமம் சார்ஜ் கட்ட வேண்டியது அவசியமில்லை என்று விதிக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய பொருள்களான விவசாயக் கருவிகள், பருத்தி விதைகள், உரம் முதலியவை குறைந்த விலைக்குத் தாராளமாகக் கிடைப்பதில்லை. அவைகளின் விலைகள் அதிகமாக இருக்கின்றன. இந்த நிலைமையில் அவன் விவசாயத்தையே கைவிடும்படியான நிலைமையில் இருக்கிறான். நாம் விவசாய உற்பத்தியைப் பெருக்கா. விட்டால் உணவுப் பற்றாக்குறை அதிகரித்துக் கொண்டே போகுமே தவிர, உணவு நெருக்கடியிலிருந்து நாம் விடுபட முடியாது என்று அரசாங்கத்

[Sri K. V. Ramaswamy] [8th August 1960]

திற்கு எச்சரிக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய பொருள்களை தாராளமாகக் கிடைக்கச் செய்து அவர்களை ஊக்குவித்தால்தான் விவசாய அபிவிருத்தி ஏற்படும்.

அடுத்தபடியாக, லஞ்ச ஒழிப்பு விஷயத்தில் கண்டிப்பு மிகவும் அவசியம். மேலே இருப்பவர்கள் “நம் பக்கத்தில் இருக்கும் ஆகைக் கண்டித்தால் நமக்கு ஏதாவது கஷ்டம் வருமோ” என்று எண்ணி குற்றங்களைக் கண்டும் காணாததுபோல இருப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. கண்டிக்க வேண்டியது அவாவாளுடைய கடமை. ஓரண கொடுத்தாலும் லஞ்சம்தான், 5 ரூபாய் கொடுத்தாலும் லஞ்சம்தான், 500 ரூபாய் கொடுத்தாலும் லஞ்சம்தான். பிழை என்றால் ஓரண வாங்குவான். கிளார்க் 10 அண வாங்குவான். அவருக்கு மேல் இருப்பவர் 5 ரூபாய் வாங்குவார். அவருக்கு மேல் இருப்பவர்கள் 500 ரூபாய் வாங்கக்கூடும். ஒரு காசு வாங்கினாலும் லஞ்சம் தான். ஐந்து ரூபாய் வாங்கினாலும் லஞ்சம்தான். ஆயிரம் ரூபாய் வாங்கினாலும் லஞ்சம் தான். ஒரு ஊழியர் ஒரே காசு லஞ்சம் வாங்கினாலும், அவரை உத்தியோகத்திலிருந்து நீக்கி விட்டு வேறொருவரை நியமிக்கத்தக்க சக்தியும் தைரியமும் மேலதிகாரிகளுக்கு வர வேண்டும். அப்படி இருந்தால்தான் சர்க்கார் லஞ்ச ஒழிப்பில் கண்டிப்பாக இருக்கிறார்கள் என்று உணர்ந்து ஊழியர்கள் லஞ்சம் வாங்காமல் இருப்பார்கள். நமது சர்க்கார் நன்றாக நடக்கிறது, நமது நாடு நல்ல நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது என்ற எண்ணம் நாட்டு மக்களுக்கு ஏற்பட வேண்டுமானால், லஞ்சத்தை ஒழிக்கவேண்டும், லஞ்ச ஒழிப்பில் சர்க்கார் மிகவும் கண்டிப்பாக இருக்கவேண்டும். லஞ்சம் வாங்குபவர்கள், ஓரண வாங்குபவர்கள்கூட, ‘கொடுங்கள்’ என்று கேட்பது தப்பு என்பது என் தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

அடுத்தபடியாக டவுன் பஸ்ஸுக்கு என்னைப் போன்ற இளைத் தவர்கள் நின்றால் காலாகாலத்தில் பஸ் ஏறிச் செல்ல முடிவதில்லை. நான் ஒரு தடவை பஸ்ஸுக்குக் காத்து நின்றபோது, பஸ்ஸில் இடம் கிடைக்காமல் பிறகு ‘நடந்தே போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம்’ என்று நான் எண்ணத்தக்க நிலைமை ஏற்பட்டது. அதிக டவுன் பஸ்களைப் போட்டு நகர ஜனங்களுக்கு அதிக சௌகரியங்களைச் செய்துதர வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஆசிரியர்கள் சம்பளத்தைப்பற்றி நம் மதிப்பிற்குரிய நண்பர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி அடிக்கடி பேசுவருகிறார். ஆசிரியர்கள் நல்லபடி வாழ்க்கை நடத்திவந்தால்தான், நம் மக்கள் எதிர்காலத்தில் பயனடைய முடியும். எனவே, அவர்கள் பிரச்சனையையும் கவனிக்க வேண்டியதுதான். அதே சமயத்தில், ஆசிரியர்களிடம் குறைகளும் இருக்கின்றன என்பதைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். அந்தக் குறைகளை அவர்களாகவே நிவர்த்தித்துக் கொள்ளவேண்டும். பல குறைகள் இருக்கின்றன. அந்தக் குறைகளை நான் இங்கே குறிப்பிட வேண்டியதில்லை. முதலில் அவர்கள் வயிற்றுக்கு நிறையப் போட்டுவிட்டு அதற்குப் பிறகு அவர்களுடைய குறைகளை இங்கே நாம் சொல்லலாம். ஆசிரியர்கள் தான் அறிவுள்ள குழந்தைகளை நாட்டுக்குக் கொடுக்கிறார்கள்.

[Sri K. V. Ramaswamy] [8th August 1960]

நாம் குழந்தைகளைப் பெற்றுவிட்டு, பையன் சோறு தின்றானா என்று கூடக் கவனிப்பதில்லை. நமக்குச் சோறு கிடைத்ததா என்று பார்த்துக்கொண்டு போய்விடுவோம். எனவே, ஆசிரியர்கள் பிரச்சனை மிகவும் முக்கியமானது.

அடுத்தபடியாக, பஞ்சாயத்துக்களைப்பற்றி ரொம்ப யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இப்போது பஞ்சாயத்துகளுக்கு அதிகமான அதிகாரங்களைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். கிராமங்களில் நல்லவர்களும் இருக்கிறார்கள், கெட்டவர்களும் இருக்கிறார்கள், நல்லவர்களோ கெட்டவர்களோ, வாக்காளர்கள் கைதுக்க அவர்கள் ஆட்சிக்கு வருகிறார்கள். கிராமங்களில் நல்ல நிர்வாகம் நடப்பதற்காக நல்ல அதிகாரிகளைப் போட்டு நன்றாக மேற்பார்வை செய்து, கிராம முன்னேற்றத்திற்கு ஆவன செய்ய நாம் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம்.

அடுத்தபடியாக, ஹரிஜனங்களுக்கென பல இலாகாக்கள் இருக்கின்றன. இப்போது அவர்களுக்கு எவ்வளவோ சலுகைகள் கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. அதற்கு நம் சர்க்காரை பாராட்ட வேண்டியது மிகவும் அவசியம். மூன்று வருடத்திற்கு முன்பு இருந்த நிலைமையை எடுத்துக்கொள்வோம். மூன்று வருடத்திற்கு முன்பு இருந்த நிலைமையுடன் இப்போதுள்ள நிலைமையை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், ஹரிஜனங்களின் நிலைமை எவ்வளவோ உயர்ந்திருப்பது தெரியும். அவர்களுக்காக இன்னும் எவ்வளவோ செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அவைகளையும் செய்ய வேண்டும். சில பிற்பட்ட சமூகத்தினரின் குறைகளைப்பற்றி எனக்கு முன்பு பேசிய ஒரு கனம் நண்பர் பேசினார். சலவைத் தொழிலாளர்கள், தங்களுக்கு நிலம் கிடைக்கவில்லை என்று என்னிடம் முறையிட்டனர். நான் பல தடவை கலெக்டர் ஆபீசுக்குச் சென்று வந்தேன். படிகள் ஏறி இறங்கி வந்தேன். அவ்வாறு இரண்டு வருஷங்கள் முறையிட்டும் இன்னும் நிலம் கிடைத்த பாடிவில்லை. இந்தக் குறையை உடனடியாக நிவர்த்திக்க தலையிட்டு வேண்டுவன செய்யுமாறு கனம் மந்திரி அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அங்குள்ளவர்கள் ‘ஒரு எம். எல். சி. யிடம் சொன்னேன் ஒன்றும் நடக்கவில்லை’ என்று என்னைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டு பேசுகிறார்கள். நான் கலெக்டரிடம் போய் அழுதேன், கிளார்க் இடமும் சொன்னேன். இவ்வளவும் செய்தும் ஒன்றும் நடக்க வில்லை என்றால், நான் என்ன செய்வதென்று எனக்குப் புரியவில்லை. அவர்கள் எல்லோரும் இப்போது ‘இவர்களுக்கெல்லாம் இனேமல் துணி துவைக்கக் கூடாது’ என்று கிளர்ச்சி நடத்துவோமா என்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே, பின்னர் அம்மாதிரி ஏதாவது கிளர்ச்சி நடந்தால், மந்திரி அவர்கள் வருத்தப்படக் கூடாது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். கவர்னர் அவர்களுடைய உரையை வரவேற்றுப் பேசுவதற்கு எனக்கு வாய்ப்பளித்த கனம் தலைவர் அவர்களுக்கு என் வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன். ஜெய்ஹித்

5-20
p.m.

* SRI M. ANNAMALAI PILLAI: கனம் தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்கள் கூட்டு அவையிலே நிகழ்த்திய பிரசங்கத்தை ஆதரித்து, மகிழ்ச்சி தெரிவிப்பதுடன், இன்னும் சில காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று

[Sri N. Annamalai Pillai] [8th August 1960]

தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புமுள்ளவனாய், சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். சம்பந்திலே நடந்த வேலை நிறுத்தம் நம்மை எவ்வளவு அபாயத்தில் கொண்டுபோய் விட்டிருக்கிறது என்றும் அந்த அபாயத்தினால் யாருக்கும் தீங்கு நிகழாமல் பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்பு போலீஸ்காரர்கள் மீதும், பொது ஜனங்கள் மீதும், அரசாங்கத்தின் மீதும், விழுந்தது என்றும், இந்த வேலை நிறுத்தம் நின்றவிட்டதற்காகச் சந்தோஷம் தெரிவிக்க வேண்டுமென்றும் கவர்னர் அவர்கள் தன் உரையின் ஆரம்பத்திலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இது சம்பந்தமாக, அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். கவர்னர் அவர்களுடைய ஹிருதயத்தில் எவ்வளவு வேதனை இருந்திருக்கும் என்பதை நாம் இப்போது சிந்திக்க வேண்டும். வேலை நிறுத்தத்தை ஊக்குவிக்கக் கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. அவைகளை யெல்லாம் சர்க்கார் ஒரு விதமாக ஒடுக்கிவிட்டார்கள். வேலை நிறுத்தத்தால் உண்டாகும் அபாயத்திலிருந்து நாம் தப்பிப் பிழைத்தோம் என்று கவர்னரும் மனம் உருகச் சபையிலே பேசிப் போயிருக்கிறார்கள். மத்திய அரசாங்கத்தில் வேலை செய்பவர்கள் தங்களது தவறை உணராமல் எவ்வாறு நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அவர்களே சிந்திக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இன்னொரு மெம்பர் “இப்பொழுது எங்களை அடக்கிவிட்டார்கள். அடுத்தாற்போல் வருகிற தேர்தலிலே எங்களைத்தானே நீங்கள் நம்பித் தேர்தலை நடத்த வேண்டும். நாங்கள் அப்போது பார்த்துக் பார்த்துக் கொள்ளுகிறோம் என்று ஒரு சிலர் சொன்னார்கள்” என்பதாகச் சொன்னார். அப்படிச் சொல்லுபவர்கள் நிதான புத்தியில்லாதவர்கள். அவர்கள் தங்களுடைய கடமையை உணராதவர்கள். எந்த அரசாங்கத்திலே ஊழியம் செய்கிறோமோ, அந்த அரசாங்கத்திற்குத் துரோகம் இழைக்கின்றோமே என்பதை மறந்து அவ்வாறு ஒரு சிலர் பேசியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்வதை வைத்துக்கொண்டு, மற்றவர்கள் எல்லாம் தவறான வழியில் போவார்கள் என்று நினைப்பது சரியல்ல என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அரசாங்கம் உறுதியுடன், திட சித்தத்துடன் இந்த வேலை நிறுத்தம் சம்பந்தமாக நடந்துகொண்டதை இன்று உலகம் பாராட்டுகிறது. இந்தியா தேசமல்ல, உலகம் பூராவும் பாராட்டுகிறது. இம்மாதிரி அரசாங்கம் நடந்து கொள்ளாமல் இருந்தால், இந்த அரசாங்கமே கலகலத்துப் போய் இருக்கும். அந்த நிலை ஏற்படாமல், தனக்குப் பலமான சக்தி இருக்கிறது என்பதை எடுத்துக்காட்டியதற்காக நான் அரசாங்கத்தைப் போற்றுகிறேன். அரசாங்க ஊழியர்கள் இனியாகிலும் இந்தத் தவறான பாதையில் போகமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். சர்க்காரும் இப்படிப்பட்டவர்களை நிர்த்தாட்சண்யமாகத் தண்டித்துத்தான் தீர வேண்டும். “அஞ்சிப் பிச்சை கேட்காதே, கெஞ்சி மணியம் பண்ணாதே” என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. பிச்சை கேட்க வருபவன் “ஐயோ, பிச்சை கேட்கிறேமே, பிச்சை கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ, வெட்கமாக இருக்கிறதே” என்று நினைத்து வந்தானேயானால், அவனுக்குப் பிச்சை கிடைக்காது. மணியம் செய்ய வருகிறவன் “பணம் கொடுக்கிறாயா? இல்லையானால் மாட்டைப் பிடித்துக் கட்டு” என்று சொல்லாமல் போனால், முணியக்கார வேலை சரியாக நடக்காது. அதனால்

[8th August 1960] [Sri N. Annamalai Pillai]

அவ்வாறு பழமொழி ஒன்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதுமாதிரி இந்த அரசாங்கம் தவறு செய்தவர்களுக்குச் சரியான தண்டனை கொடுக்க வேண்டும். இப்பொழுது கொடுக்கிற தண்டனையைப் பொறுத்துத்தான் இந்த அரசாங்கம் ஸ்திரமாக இருக்கும். தயவு தாட்சண்யம் காட்டக்கூடாது. தயவு தாட்சண்யம் காட்ட வேண்டும், பழி வாங்கக் கூடாதென்று சில பேர்கள் சொல்லுகிறார்கள். சில பத்திரிகைகளும் அவ்வாறு எழுதி இருக்கின்றன. தவறான காரியத்தைச் செய்துவிட்டு, ஊரைத் தவறான வழியில் செலுத்திவிட்டு, பிறகு இவர்களைப் பழி வாங்காதே என்று சொன்னால், இந்த வழியில் செல்லும்படி தூண்டியவர்களைத் தண்டிக்க வேண்டும். ஊழியர்களுக்கு ஒன்று சொல்லுகிறேன். “ஊழியர்களாகிய நீங்கள் அந்நியர்களுடைய துணையை வைத்துக்கொண்டு, ஆதிக்கம் பண்ணப் போகாதீர்கள். தொழிலாளர்களே, ஊழியர்களே, அந்நியரை உள்ளே விடாதீர்கள். அவ்வாறு விட்டால், உங்கள் வாழ்நாள் கெட்டுவிடும், கடைசி காலத்தில் நீங்கள் நினைவுவீர்கள் சங்கடப்படுவீர்கள், ஆபத்தில் சிக்கிக்கொள்ளுவீர்கள். நேர்மையை, சத்தியத்தை விட்டுவிடாதீர்கள். உண்ட விட்டுக்கூட துரோகம் செய்யாதீர்கள்.”

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம், உய்வில்லை
செய்நன்றி கொன்ற மகற்கு.”

இவர்கள் உத்தியோகம் வேண்டுமென்று கேட்கும்போது, கெஞ்சுகிறார்கள், கூத்தாடுகிறார்கள். அண்ணாமலை பின்னாயிடம் வருகிறார்கள், சுதர்சனம் அவர்களிடம் போகிறார்கள், கஜபதி நாயகர் அவர்களிடம் போகிறார்கள், ரசா கான் அவர்களிடம் போகிறார்கள். பல இடங்களிலே கூச்சல் போட்டு, பிறகு வேலை கிடைத்து வேலைக்கு வருகிறார்கள் இவர்கள். தங்களுடைய வேலையிலே வேண்டிய கவனத்தைச் செலுத்தாமல், தீய வழியிலே இவர்கள் போக வேண்டாமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். (திரு. மகமத் ரஸா கான் : நாங்கள் “ஆப்போஸிஷனில்” இருக்கிறோம்.) ஆப்போஸிஷன்தான். இப்பொழுது ஆதிக்கத்தில் இருக்கிறது. “உழுது பயிரிடுவோர் ஒரு தேசத்தார். உண்டு கறித்திருப்போர் மற்றொரு தேசத்தார்.” உழுது பயிரிட்டவன் நான், பலன் அனுபவிப்பவர்கள் நீங்கள். உங்களுக்குத்தான் ஆதிக்கம் இருக்கிறது. நீங்கள் எதைக் கேட்டாலும், மந்திரிகள் தாராளமாகப் பதில் சொல்லுகிறார்கள். உங்கள் பட்சத்தில் எல்லாவற்றையும் தாராளமாகக் கொடுக்கிறார்கள்.

உத்தியோகம் பார்க்கிறவர்கள் அந்த வேலையை நேராக, சத்தியமாகச் செய்யவேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அரசாங்கத்திடத்தில் பகைமை எண்ணத்தை விட்டுவிடவேண்டும். அரசாங்கத்திடத்தில் நன்றியறிதலையும் அன்பையும் வளர்க்க வேண்டும். அசத்தத்தில் கால வைக்கக்கூடாது. கவர்னர் அவர்கள் மனம் புழுங்கி, மனம் வெதும்பி, இப்படி ஆபத்தில் சிக்கிக்கொண்டோமே என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த ஆபத்திலிருந்து

[Sri N. Annamalai Pillai] [8th August 1960]

தப்பிப் பிழைத்தோமென்ற செய்தி இந்த உரையிலேயிருந்து தெரிகிறது. வரவேண்டியிருந்த அபாயம் வராமல் தடுக்கப்பட்டு விட்டது. இந்த மாதிரியான காரியத்தில் அரசாங்க ஊழியர்கள் இனிமேல் ஈடுபடமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

பருவ மழை தவறிப் போய்விட்டது. அதிலும், வட ஆற்காடு ஜில்லா எந்தக் காலத்திலும் ஏறண்ட பிரதேசம். திருவண்ணாமலையில் தண்ணீர் இல்லாமல் மக்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். பசித் தாலும் வாடினாலும் யாரிடமும் பிச்சை கேட்காது மரியாதையோடு வாழுகிற மக்கள் உள்ள ஜில்லா வட ஆற்காடு ஜில்லா. நான் சென்ற வருஷம் தண்ணீர் தட்டு காலத்தில் ஒரு யோசனை சொன்னேன். நகரசபையார் 30,000 ரூபாய் வரையில் கடன் வாங்கி, குடிக்கத் தண்ணீர் சப்ளை செய்தார்கள். அந்த சமயத்தில் ஸானிடரி இலாகா அதிகாரி அங்கே வந்திருந்தார். அவருடன் சில இடங்களைப் பார்வையிட்டோம். தென் பகுதியில் 500 அடி நீளமும், 30 அடி அகலமும், 30 அடி ஆழமும் உள்ள ஒரு கிணற்றை வெட்டி அதில் கூழாங்கற்களையும், நிலக்கரியையும் போட்டிருக்கிறார்கள். அதேமாதிரி வடக்கிலும் 500 அடி நீளமும் 30 அடி அகலமும், 30 அடி ஆழமும் உள்ள கிணறு ஒன்றை ஆடையூர், ஏரியின்கீழ் உள்ள தேவனேந்தல் இடத்தில் கட்டினால், திருவண்ணாமலையில் தண்ணீர் பஞ்சம் எந்தக் காலத்திலும் இருக்காது. திருவண்ணாமலை நல்ல ஷேத்திரம். அங்கே சதா காலத்திலும் உத்சவம் நடக்கும். அது மகான் ரமண மகிஷி இருந்த இடம். அங்கே எவ்வளவோ மக்கள் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கே அருணாசலேஸ்வரர் தேவஸ்தானம் இருக்கிறது. அந்த தேவஸ்தானத்தின் பெருமையை அறிந்து அங்கே கோடானுகோடி மக்கள் வருகிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் தண்ணீர் வசதி செய்துகொடுக்க வேண்டியது சர்க்காரின் கடமை. வாகனத்திலிருந்து பெய்யும் மழைத் தண்ணீரைத் தேக்கி வைப்பதற்கு அரசாங்கம் வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும். அரசாங்கத்தார் சாத்தியமான பல இடங்களில் 'டெம்பரரியாக' குழாய் வைத்துக் கொடுக்கிறார்கள். நான் தெரிவித்த நிரந்தரமான ஏற்பாட்டை, ஆடையூரிலோ அல்லது தேவனேந்தலிலோ விணு வெட்டி செய்யுமாறு அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விலைவாசிகள் ஏறிக்கொண்டே போகின்றன. பாங்குகள், பெரிய பணக்காரர்கள் இவர்களெல்லாம் நிறையப் பணம் வைத்து இருக்கிறார்கள். அவர்கள் நெல் விளைந்தவுடன் குடியானவர்கள் இடமிருந்து அதை விலைக்கு வாங்கிவிடுகிறார்கள். அவர்கள் அதைச் சேமித்து வைத்து 5, 6 மாதங்களுக்குப் பிறகு அதிக விலைக்கு விற்கிறார்கள். அரசாங்கத்தார் பாங்குகள் ஏற்படுத்தி அவைகள் மூலம் அவர்களுக்குக் கடன் கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் பணத்தில் தானியங்களை வாங்கிச் சேர்த்து வைப்பது போதாது என்று சர்க்கார் அமைத்துள்ள பாங்குகளிலிருந்தும் பணம் வாங்கி அதைக் கொண்டு தானியங்கள் வாங்கிச் சேமித்து வைக்கிறார்கள். அரசாங்கத்தார் தாங்கள் குடியானவர்களுக்கு உதவி செய்வதாகச் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். குடியானவர்கள் 5 மூட்டை நெல் கொண்டுவந்து கொடுத்தால், இந்தப் பணக் காரர்கள் 3 மூட்டைக்குரிய பணத்தை அட்வான்சாக

[8th August 1960] [Sri N. Annamalai Pillai]

கொடுத்துவிட்டு அந்த 5 மூட்டை நெல்லை வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். குடியானவன் 600 ரூபாய் பெறுமானமுள்ள பொருள்களைக் கொடுத்துவிட்டு அட்வான்சாக 300 ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு போகிறான். அவனிடமிருந்து அவ்வாறு குறைந்த விலைக்குத் தானியங்களை வாங்கும் பணக்காரர்களுக்கு சர்க்காரிடமிருந்து லட்சக்கணக்கில் கடன் கிடைக்கிறது. நீண்ட காலமாக, புளி தூக்கு 3-8-0 ரூபாயும், மிளகாய் தூக்கு 7 ரூபாய் மாக இருக்கிறது. மகாயுத்த காலத்தில்கூட இவ்வாறு விலை உயர்வு ஏற்பட்டதில்லை. கடைசி காலத்தில்கூட, ரங்கோன் அரிசியைக் கொண்டுவந்து ரூபாய்க்கு 2½ படி விலை கொடுத்து வந்தார்கள். கொஞ்ச காலத்தில் நிலைமை சீர்ப்பட்டது. ஆனால் இரண்டாவது உலகயுத்தம் முடிந்து எத்தனை வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன? சுமார் 15 வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன. இன்னும் இந்தக் கஷ்டம் நீங்கிய பாடியில்லை. மேலும் விலை உயர்வு காரணமாக, ஊழியர்கள் அடிக்கடி ஸ்டிரைக் செய்கிறார்கள். ஒரு படி அரிசி 1¼ ரூபாய்க்கு விற்கிறது. இதன் காரணமாக 'சம்பளத்தை உயர்த்துங்கள்' என்று அவர்கள் கோருகிறார்கள். சர்க்காரும் அவர்களுடைய சம்பளத்தை உயர்த்த ஆரம்பித்து விட்டார்கள். ஆனால் குடியானவர்களின் நிலை என்ன? அவர்களுடைய கஷ்டத்தைத் தீர்ப்பதற்கும் வழி செய்யவேண்டும். அதைச் செய்யாவிட்டால் சர்க்கார் தங்கள் கடமையைச் செய்தவர்கள் ஆகமாட்டார்கள். கூட்டுறவு ஸொஸைடி, பாங்குகள் மூலமாகத் தானியங்களைச் சேமித்துவைத்து பின்னர் விற்பது ரோம்ப அபாயகரமாக இருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சனைக்குப் பரிகாரம் காண ஒரு குழுவை நியமித்து அதன் யோசனையின்படி நடவடிக்கை எடுத்தால், நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, திருவண்ணாமலையில் ஒரு சர்க்கரை ஆலை வைக்க வேண்டுமென்று கோரினோம், அதற்கு விண்ணப்பமும் கொடுத்தோம். அந்த ஆலையை நிறுவ வேண்டுமானால், சில வாய்ப்புகள் வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். தண்ணீர் வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். ஊருக்குப் பக்கத்தில் ஓலையாறு ஓடுகிறது. அதற்கு ஓரத்திலுள்ள நிலங்களை ஆர்ஜிதம் செய்து வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தால், ஆலை நன்றாக வேலை செய்யும்; ஜனங்கள் செளக்கியமாக வாழ முடியும். சாத்தனூரில் சர்க்கார் அணை கட்டினார்கள். அதற்காக சர்க்காரை மனமாறப் போற்றுகிறோம், துதி செய்கிறோம். அந்த அணைக்கட்டுத் தண்ணீரைக் கொண்டு பயிர்செய்யப்படும் கரும்புகளை எங்கே கொண்டுபோய் விற்பது? சக்கைகளையும், அதன் சோலையை காகிதம் செய்வதற்கு எங்கே கொண்டுபோவது? ஆகவே, இதில் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கனம் அமைச்சரைப் பன்முறை நேரிடையாகக் கேட்டுக் கொண்டேன். இப்போதும் அவ்வாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன். அங்கே அவ்வாறு செய்தால், அந்த ஜில்லாவில் பஞ்சம் நிரந்தரமாக இல்லாதபடி மக்கள் தொழில் செய்துவர முடியும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கரும்பின் மூலம் பல தொழில்கள் செய்யலாம். சர்க்கரை தயாரிக்கலாம். கரும்புத் தோகை, சக்கை இவற்றைக் கொண்டு காகிதம் செய்யலாம்.

[3th August 1960]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: சாராயம் காய்ச்ச முடியுமா என்றும் ஆராய்ச்சி பண்ணலாம். (சிரிப்பு.)

5-40
p.m.

SRI N. ANNAMALAI PILLAI: சாராயம் காய்ச்சலாம் என்று கனம் அமைச்சர் சொல்கிறார். அந்தத் தொழில் வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டோமே. அது போய்விட்டது. அது என் கவனத்துக்கே எட்டாமல் போய்விட்டது. இப்படிப்பட்ட காலத்தில் அதைப்பற்றிச் சிந்திப்பதற்கே இடமில்லை. எனவே, அதைப்பற்றி கனம் அமைச்சர் சிந்திக்கக்கூடாது என்று நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

கல்வி சம்பந்தமாக, 6 வயது முதல் 11 வயது வரையில் கட்டாயப் படிப்பு இருக்க வேண்டும் என்று கவர்னர் தன் உரையில் சொல்லியுள்ளார். கட்டாயப் படிப்பு 6 வயதிலிருந்து 11 வயது வரையில் போதாதென்று நான் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். எட்டாவது வகுப்பு, அதாவது ஈ.எஸ்.எல்.ஸி. வரை படித்து அந்தப் பரீட்சை தேறுகிற வரை கட்டாயப் படிப்பு இருந்துவிட்டால், அத்தோடு ஒருவன் ஏதாவது வேலைக்குப் போனாலும் போகலாம். 5-வது வகுப்பு வரை அது என்றால் “அது”, இது என்றால் “இது” என்று தெரிந்துகொண்டுவிட்டு பிறகு “அது” என்றால் என்ன என்று தெரியாத நிலைமையில் படிப்பு இருக்கக்கூடாது. 8-வது வரையில் படித்து ஈ.எஸ்.எல்.ஸி. பாஸ் பண்ணுகிற வரையில் கட்டாயப் படிப்பை வைத்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சம்பளக் கமிஷன் தாராளமாகத் தன் சிபாரிசுகளைச் செய்திருக்கிறது. தாராளமாகப் பணத்தை வழங்கியிருக்கிறது. ஊழியர்களுக்குச் சம்பள உயர்வு கொடுப்பதைப்பற்றித் தாராளமாகச் சிபாரிசு செய்திருக்கிறது. இனிமேலாவது ஊழியர்கள் எல்லாம் தங்களுடைய வேலைகளை நன்றாகச் செய்து, நாணயமாக, ஒழுங்காக நடக்க வேண்டுமென்று ஆண்டவனைப் பிரார்த்திக்கிறேன். அவர்களுக்கும் ஆண்டவன் அந்த எண்ணத்தை உண்டு பண்ணவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன். கவர்னர் அவர்களுடைய மனதிலே எவ்வளவு வேதனை உண்டாகியிருக்கிறது என்பதை நாம் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். ஆகையால், “இனிமேல் தீங்கு செய்யமாட்டோம், தீய வழியில் போக மாட்டோம்” என்று சிப்பந்திகள் எல்லோரும் அவருக்கு உறுதி மொழி கொடுக்கவேண்டும். அவ்வாறு உறுதிமொழி கொடுப்பதாகக் கூட்டங்களில் பேசி முடித்தால், அது நாட்டிற்கு நன்மை செய்வதாக இருக்குமென்று நான் கூற விரும்புகிறேன்.

உடைசியாக ஒரு வார்த்தை சொல்லி முடித்துக்கொள்கிறேன். சேரிகளைச் சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டும் என்று நாம் சொல்லி வந்திருக்கிறோம். சீர்திருத்தம் செய்தும் இருக்கிறோம். வீடுகள் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறோம். ஹரிஜனங்கள், இருளர்கள், குறவர்கள், நரிக் குறவர்கள், மலை ஜாதியினர்—இவர்களைப்பெல்லாம் ஏற்றெடுத்துப் பார்க்கிறான் ஈசுவரன். மந்திரிகளுக்குக் கை கொடுத்து, அவர்கள் மூலம் ஏராளமான பணம் கொடுத்திருக்கிறான். அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு வீடு கட்டிக்கொண்டு ஜனங்கள் சௌகரியமாக வாழ்கிறார்கள். இருந்தாலும், பெரும் தொகையாகவுள்ள

[8th August 1960] [Sri N. Annamalai Pillai]

ஹரிஜனங்கள், லட்சக்கணக்கான பேர்கள் புழுக்கள்போல் வாழ்கிறார்கள். ஆனால், அவர்களுக்குத் திடீரென்று எல்லா வசதிகளும் கிடைத்துவிட்டன என்று மேல் ஜாதியினர் பொருமைப்படுகிறார்கள். இந்தத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களில் படித்தவர்கள் நம்மை விர்த்துப் பேசுகிறார்களே என்ற உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது.

“நோக்கும் திசையெல்லாம் நாமன்றி வேறில்லை,
நோக்க நோக்கக் களியாட்டம்”,

என்றார் பாரதியார்.

“எல்லோரும் இன்புற்றிருப்பதுவே என் இச்சை”,

என்றார் தாயுமானவர். எல்லோரும் இன்பமாக வாழ்வதற்கு வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று இவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஹரிஜனங்கள் புழுக்கள்போல் இராமல், அவர்கள் விடுபடுவதற்கு வழிவகை செய்யவேண்டும். எம்மாதிரி வழிவகை செய்வது என்று நான் சொல்லவில்லையென்று சொல்லலாம். அதற்காகச் சில யோசனைகளைச் சொல்கிறேன். இப்பொழுது இருக்கிற சேரிகளுக்கு ரோடு வசதி செய்துகொடுக்க வேண்டும். தண்ணீர் போவதற்குக் கால்வாய் வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். இதற்கெல்லாம் பக்கத்திலுள்ள நிலங்களை ஆர்ஜிதம் செய்து போதுமான இடம் தேடித் தரவேண்டும். அதைச் செய்தால், பெரிய காரியம் செய்தவர்கள் ஆகலாம், அதைச் செய்யாவிட்டால் ஒரு குடிசையில் 10 ஃ 5, அதாவது 50 பேர்கள் புழுக்கள் போல் வாழ வேண்டியது தான். இருளர்களுடைய நிலைமையைக் கண்டு நான் வேதனை அடைகிறேன். அவர்கள் வீட்டு வாசற்படியிலே கால் வைக்க முடியவில்லை. தசரதன் எம்.எல்.ஏ. வீட்டு வாசற்படியிலே கால் வைக்கலாம். தங்கவேல் பிள்ளை அவர்கள் வீட்டு நாற்காலியில் உட்காரலாம். முன்னாள் ஸ்பீகர் சிவசுப்ரமணியம் வீட்டில் இருக்கலாம். ஆனால், இந்த எளிய மக்கள் வீட்டில் கால் வைக்க முடியவில்லை. அவர்கள் வீட்டில் கால் வைத்தால், வெளியே போ என்று சொல்லும் நிலையில் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். நாம் உள்ளே போனால், அவர்கள் வெளியே வரவேண்டியதுதான். அவர்களுடைய வீடுகள் அந்த நிலைமையில் கேடாக இருக்கின்றன. அவர்களுக்குப் படுக்கப் பாய் கிடையாது. நான் இதை வேடிக்கைக்காகச் சொல்லவில்லை. நான் பிரதி தினமும் கண்ணா பார்ப்பதைச் சொல்லுகிறேன். அவர்களிடம் படுப்பதற்குப் பாய் கிடையாது, இருப்பதற்கு இடம் கிடையாது, குடிப்பதற்குக் கஞ்சி கிடையாது. சர்க்கார் பணத்தை வழங்கி, இவர்களுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களைப்பெல்லாம் செய்து கொடுக்க வேண்டும். நாங்களும் எங்களால் முடிந்த வரையில் இவைகளைப்பெல்லாம் ஒழுங்காகச் செய்து கொடுக்க முயலுகிறோம். ஆனால் அதிகாரிகள் அவைகளைக் கவனிப்பதில்லை. உதாரணமாக ஓரண்டு வருஷத்திற்கு மேலாக ஒரு இடம் ஆர்ஜிதம் செய்து கொடுக்கப்படாமல் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. 3½ ஏக்கர் நிலத்தில் 1¼ ஏக்கர் நிலத்தைக் கொடுப்பதாக நிலச் சொந்தக்காரர் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டார். இன்னும் 1¼ ஏக்கர் ஒருவர் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அதை ஆர்ஜிதம் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்கப்பட்டது. அதற்கு, ஹரி

[Sri N. Annamalai Pillai] [8th August 1960]

ஜனங்கள் 2 ஏக்கர் நிலம் வைத்திருந்தால், அவர்கள் இந்த நிலத்தைத் தொடக்கூடாதென்று அதிகாரிகள் சொல்லிவிட்டார்கள். அவ்வாறு தொடக்கூடாதென்றால், பக்கத்தில் சேரிகளில் வாழ்கிறவர்கள் சாக வேண்டியதுதான் என்று நான் கேட்கிறேன். ஊரிலே ஒருவன் பக்கத்திலிருக்கிற தோட்டக்காலைக் கொடுத்து விடுகிறான். ஆனால், மத்தியில் இருக்கிற நிலத்தை மற்றொருவன் கொடுக்கமாட்டேன் என்கிறான். அதற்குச் சாதகமாகச் சட்டத்தைக் காண்பிக்கிறான். அந்தச் சட்டம் பொருத்தமற்றது. மனோ யுக்தி காயத்துக்கு பொருந்தாத சட்டம் சரியானதல்ல. அது மாத்திரமல்ல. அந்த நிலத்தை வைத்துக்கொண்டிருப்பவன் தனக்கு வேறு 8 ஏக்கர் தனியாக வாங்கி வைத்துக்கொள்ளுகிறான். ஆக, மொத்தம் அவன் 10 ஏக்கர் நிலம் வாங்கி வைத்திருக்கிறான். அவன் நிலத்தை விடமாட்டேன் என்கிறான். அந்த நிலத்தை வாங்கி வீடு கட்டிக் கொடுத்தால், இந்த ஏழைகள் தரித்திரம் இல்லாமல் வாழ முடியும். இதுமாதிரிப் பல இடங்களில் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் கவனம் செலுத்தி, இந்த ஏழைகளுக்குச் செய்ய வேண்டிய சௌகரியங்களைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும். நாம் இவர்களுக்குப் பணம் கொடுக்கிறோம், சோறு போடுகிறோம். ஆனால் இட வசதியளிப்பதற்கு வழிவகை செய்யாததால், இவர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இந்தக் கஷ்டத்திலிருந்து இவர்களை மீளச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, எனது வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

IV. PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 1. Notification issued with G.O. No. 1142, Recovery, dated 26th February 1960, directing the setting up of a check post at each of the places mentioned in the Government Order.

* 2. Notification issued with G.O. Ms. No. 4313, Industries, Labour and Co-operation (Co-operation), dated 6th November 1959, regarding deletion of the rule III-A and introduction of new rule XVIII-AA in the rules made under the Madras Co-operative Societies Act, 1932 (Madras Act VI of 1932).

* 3. Reports on the activities of the Medical and Public Health Departments for the half-year ended 30th June 1959.

* 4. Notification issued with G.O. Ms. No. 329, L.A., dated 27th February 1960, extending the term of office of the Members of the Andanpettai Panchayat, Thanjavur district, up to and inclusive of the 31st March 1960.

* 5. Notification issued with Memorandum No. 17069-3/60-2, Revenue, dated 15th March 1960, relating to the ryotwari settlement of the zamindari, undertenure and inam estates situated in Pattukkottai, Orathanad and Arantangi taluks of Thanjavur district.

[8th August 1960]

* 6. Notification issued with G.O. Ms. No. 4966, Industries, Labour and Co-operation, dated 23rd December 1959, regarding amendments to rules 5 and 6 of the Madras Shops and Establishments Rules, 1948.

* 7. Notification issued with G.O. Ms. No. 854, Home, dated 17th March 1960, regarding amendment to rule 11 of the Madras Spirituous Essences Rules, 1959.

* 8. Notification issued with G.O. Ms. No. 787, Home, dated 11th March 1960, regarding amendments to the Madras Chloral Hydrate (Chloral) Rules, 1959.

* 9. Notification issued with G.O. Ms. No. 472, L.A., dated 14th March 1960, extending the term of office of the members of the Jalakantapuram Panchayat, Salem district, up to and inclusive of the 15th April 1960.

* 10. Notification issued with G.O. Ms. No. 543, L.A., dated 25th March 1960, extending the term of office of the members of the Veedividangam Panchayat, Thanjavur district, up to and inclusive of the 30th June 1960.

* 11. Notification issued with G.O. Ms. No. 552, L.A., dated 27th February 1960, extending the term of office of the members of the Santhiyur-Attayampatti Panchayat, Salem district, up to and inclusive of the 30th June 1960.

* 12. Notification issued with G.O. Ms. No. 331, L.A., dated 27th February 1960, extending the term of office of the members of the Santhiyur-Attayampatti Panchayat, Salem district, up to and inclusive of the 31st March 1960.

* 13. Notification issued with G.O. Ms. No. 884, Home, dated 15th March 1960, regarding amendment to rule 9 of the Madras Denatured Spirit, Methyl, Alcohol and Varnish (French Polish) Rules, 1959.

* 14. Notification issued with G.O. Ms. No. 835, Home, dated 15th March 1960, regarding amendments to rules 12 and 13 of the Madras Rectified Spirit Rules, 1959.

* 15. Notification issued with G.O. Ms. No. 340, L.A., dated 29th February 1960, extending the term of office of the members of the Veedividangan Panchayat, Thanjavur district, up to and inclusive of the 31st March 1960.

* 16. Notification issued with G.O. Ms. No. 544, L.A., dated 25th March 1960, extending the term of office of the members of the Idayacottai Panchayat, Madurai district, up to and inclusive of the 30th June 1960.

* 17. Notification issued with G.O. Ms. No. 547, L.A., dated 25th March 1960, extending the term of office of the members of the Tirumangalam and Santhavelur Panchayats, Chingleput district up to and inclusive of the 30th June 1960.

[8th August 1960]

* 18. Notification issued with G.O. Ms. No. 548, L.A., dated 25th March 1960, extending the term of office of the members of the Minjur Panchayat, Chingleput district, up to and inclusive of 30th June 1960.

* 19. Notification issued with G.O. Ms. No. 1461, Revenue, dated 14th March 1960, regarding amendment to rule 4 of the Madras Agricultural Income-tax (Appeal and Revision) Rules, 1955.

* 20. Notification issued with G.O. Ms. No. 550, L.A., dated 25th March 1960, extending the term of office of the members of the Othakadai Panchayat, Madurai district, up to and inclusive of 30th June 1960.

* 21. Notification issued with G.O. Ms. No. 700, L.A., dated 14th April 1960, extending the term of office of the members of the Jalakantapuram Panchayat, Salem district, up to and inclusive of 30th June 1960.

* 22. Notification issued with G.O. Ms. No. 551, L.A., dated 25th March 1960, extending the term of office of the members of the Avadi Panchayat, Chingleput district, up to and inclusive of 30th June 1960.

* 23. Notification issued with G.O. Ms. No. 549, L.A., dated 25th March 1960, extending the term of office of the members of the Mannampandal Panchayat, Thanjavur district, up to and inclusive of the 30th June 1960.

† 24. Notification issued with G.O. Ms. No. 71, L.A., dated 11th January 1960, appointing the Revenue Divisional Officers to be officers for the purpose of inspecting and superintending the operations of all the panchayats within their respective jurisdiction.

† 25 to 33. Notifications issued by the Regional Inspectors of Municipal Councils and Local Boards relating to the division of wards, etc., in respect of Sullangudi, Venkalakurichi, Pattanpudur and Sinthuvanpatti Panchayats in Ramanathapuram district, Vadagudy, Karaiyur, Manjakudi, Melanallur, Muttani, Kaduvangudi and Koonur Panchayats in Thanjavur district and Mudukkanthusa Panchayat in Coimbatore district.

† 34. Notification issued with G.O. Ms. No. 1212, Food and Agriculture, dated 29th March 1960, appointing the 1st April 1960 as the date on which the Madras Khadi and Village Industries Board Act, 1959 (Madras Act 18 of 1959) and constituting the Madras State Khadi and Village Industries Board.

† 35. Notifications issued with G.O. Ms. No. 1372, Food and Agriculture, dated 9th April 1960, regarding appointment of Sri K. P. V. Giri as non-official member in the place of the Secretary to Government, Industries, Labour and Co-operation Department, in the Madras State Khadi and Village Industries Board.

[8th August 1960]

† 36. Notification issued with G.O. Ms. No. 915, Home, dated 23rd March 1960, regarding amendments to rules 2, 3, 5, 15 and 18 of the rules for the management of Special Homes and Work Houses in the City of Madras, 1955.

† 37. Notification issued with G.O. Ms. No. 986, Home, dated 30th March 1960, regarding amendments to rules 17 and 18 of the rules for the management of Special Homes and Work Houses in the City of Madras, 1955.

† 38. Notification issued with G.O. Ms. No. 545, L.A., dated 25th March 1960, extending the term of office of the members of the Andanapettai Panchayat, Thanjavur district, up to and inclusive of 30th June 1960.

† 39. Notification issued with G.O. Ms. No. 880, Home, dated 21st March 1960, regarding amendments to rule 4 of the Madras Liquor Permit (Personal Consumption) Rules, 1956.

† 40. Notification issued with G.O. Ms. No. 912, Home, dated 23rd March 1960, regarding amendments to the Madras Probation of Offenders Rules, 1947.

† 41. Notification issued with G.O. Ms. No. 22, Legislature, dated 25th March 1960, regarding amendment to rule 6 of the Madras Legislature Travelling Allowance Rules, 1955.

† 42. Notification issued with G.O. Ms. No. 1194, Revenue, dated 27th February 1960, for settlement of taken over estates situated in Madurai district including portions of Sattur, Sandaiyur and Peraiyur Zamin Estates lying in Sattur and Srivilliputtur taluks of Ramanathapuram district.

43. Notification issued with G.O. Ms. No. 583, Home, dated 23rd February 1960, regarding amendment to rule 360 of the Madras Motor Vehicles Rules, 1940.

44. Notification issued with G.O. Ms. No. 440, Home, dated 11th February 1960, regarding amendment to the Madras Motor Vehicles Rules, 1940.

45. Notification issued with G.O. Ms. No. 663, Home, dated 1st March 1960, regarding exemption from payment of the tax leviable under the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931 (Madras Act III of 1931), the motor vehicle BML 7688 allotted by the American Embassy at New Delhi for the use of Professor Jacob B. Lightman assigned to the Madras School of Social Work, Madras, as Social Work Education Adviser under the Technical Co-operation Mission to India.

46. Notification issued with G.O. Ms. No. 784, Home, dated 10th March 1960, regarding amendment to rule 49-III of the Madras Motor Vehicles Rules, 1940.

47. Notification issued with G.O. Ms. No. 783, Home, dated 10th March 1960, regarding amendments to rules 8, 22, 22-G, 47-A and appendix of the Madras Motor Vehicles Rules, 1940.

[8th August 1960]

‡ 48. Notification issued with G.O. Ms. No. 1341, Home, dated 2nd May 1960, regarding issue of new rule 17-A to the rules made under the Madras Borstal Schools Act, 1925 (Madras Act V of 1926).

‡ 49. Notification issued with G.O. No. 1024, Home, dated 1st April 1960, regarding amendments to the rules for the management of the Child Welfare Home run in the City of Madras for Destitute and Vagrant Children, 1958.

‡ 50. Notification issued with G.O. Ms. No. 1479, Food and Agriculture, dated 21st April 1960, regarding amendment to the Madras Commercial Crops Market Committees Financial Rules, 1953.

‡ 51. Notification issued with G.O. No. 561, Rural Development and Local Administration, dated 26th March 1960, regarding payment of Travelling allowance to members of District Development Councils and Committees.

§ 52. Notification issued with G.O. No. 1861, Revenue, dated 14th April 1960, regarding amendment to rule 31 of the Madras Agricultural Income-tax Rules, 1955.

§ 53. Notifications issued with G.Os. Ms. Nos. 1797 and 1799, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 5th April 1960, regarding amendments to the Madras Industrial Disputes Rules, 1958.

54. Notification issued with G.O. Ms. No. 710, Home, dated 7th March 1960, directing the assessment of tax in respect of the Propaganda Van MSY 7496 belonging to the Harijan Sevak Sangh at the rates specified under class 7 of Schedule II to the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931, so long as it is solely used for propaganda work for the removal of untouchability.

55. Report of the Commissioner for Scheduled Castes and Scheduled Tribes for the year 1958-59—Parts I and II.

§ 56 and 57. Notifications issued by the Regional Inspector of Municipal Councils and Local Boards, Thanjavur, relating to the division of wards, etc., in respect of Ammapattinam and Sathiyadi Panchayats in Thanjavur district.

§ 58. Notification issued with G.O. Ms. No. 546, L.A., dated 25th March 1960, extending the term of office of the members of the Santhiyur Attayampatti Panchayat, Salem district up to and inclusive of 30th June 1960.

§ 59. Notifications issued with Memorandum No. 16100-J3/60-2, Revenue, dated 15th March 1960, relating to the ryotwar settlement of the estate of Kaduveli Thattimal Padugai, Thanjavur district.

§ 60. Notification issued with G.O. No. 1532, Revenue, dated 17th March 1960, regarding delegation of powers to the Director of Settlements to deposit and withdraw compensation and interim payment.

[8th August 1960]

§ 61. Notification issued with G.O. Ms. No. 2083, Revenue, dated 30th April 1960, regarding amendment to rule 31 of the Madras Agricultural Income-tax Rules, 1955.

62. Notification issued with G.O. Ms. No. 659, Home, dated 29th February 1960, regarding amendment to rule 396-A of the Madras Motor Vehicles Rules, 1940.

§ 63. Notification issued with G.O. Ms. No. 1340, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 14th March 1960, regarding amendment to rule 21 (4) of the Madras Plantations Labour Rules, 1955.

§ 64. Notification issued with G.O. Ms. No. 1852, Industries, Labour and Co-operation (Industries), dated 6th April 1960, regarding amendment to the Madras Small Scale and Cottage Industries Loans and Subsidy Rules, 1956.

§ 65. Notification issued with G.O. Ms. No. 1182, Home, dated 19th April 1960, regarding amendment to rule 81 of the Madras Cinemas (Regulation) Rules, 1957.

66. Notification issued with G.O. Ms. No. 445, Public (Services-A), dated 22nd March 1960, regarding amendment to Regulation 17 (1) of the Madras Public Service Commission Regulations, 1954. [Laid on the table under Article 320 (5) of the Constitution of India.]

§ 67. Notification issued with G.O. No. 582, Rural Development and Local Administration, dated 30th March 1960, authorizing the Inspector of Municipal Councils and Local Boards to exercise the power to dissolve or supersede panchayats vested in the Government by sub-sections (1) and (3) of section 48 of the Madras Village Panchayats Act, 1950 (Madras Act X of 1950).

§ 68. Short review of the activities of the office of the Registrar of Firms and the Labour Department for the first half of the year 1959.

§ 69. Notification issued with G.O. Ms. No. 1241, Home, dated 25th April 1960, regarding amendments to the Suppression of Immoral Traffic in Women and Girls (Madras) Rules, 1958.

§ 70. Notification issued with G.O. Ms. No. 2127, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 21st April 1960, regarding amendments to the Industries, Labour and Co-operation Department Notification S.R.O. No. A-2126 of 1959 published with G.O. Ms. No. 1445, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 31st March 1959 at pages 529-530 of Part I of the Fort St. George Gazette, dated 8th April 1959.

§ 71. Notification issued with G.O. Ms. No. 566, Public (General-M), dated 5th April 1960, regarding amendments to the Public Department Notification No. A-415 of 1958, dated the 11th January 1958, published at pages 150-164 of Part I of the Fort St. George Gazette, dated 22nd January 1958, relating to the introduction of Tamil in Government offices which have not been supplied with typewriters, etc.

[8th August 1960]

¶ 72. Notifications issued with G.O. Ms. No. 3913, Industries, Labour and Co-operation (Co-operation), dated 7th October 1959 and G.O. Ms. No. 4344, Industries, Labour and Co-operation (Co-operation), dated 9th November 1959, regarding amendments to the Madras Warehouses Rules, 1953.

73. Notification issued with G.O. Ms. No. 1379, Home, dated 5th May 1960, relaxing rule 5 (1) (iii) of the Hotel Special Liquor Licence Rules, 1954, in favour of the Ritz Hotel, Coonoor, the Nilgiris, so as to enable them to have their Form X-A licence renewed for the year 1960-61.

74. Notification issued with G.O. Ms. No. 534, Home, dated 30th April 1960, regarding amendments to the Public Health Vehicles Rules, 1940.

¶ 75. Notification issued with G.O. Ms. No. 1259, Health, dated 30th April 1960, regarding amendments to the Public Health Establishment (Local Authorities) Regulations, 1940.

¶ 76. Notification issued with G.O. No. 1811, Revenue, dated 7th April 1950, regarding exemption with effect on and from the 1st April 1960 the sales of green tea leaves from the tax payable under the Madras General Sales Tax Act, 1959 (Madras Act I of 1959).

¶ 77. Notification issued with G.O. Ms. No. 1941, Food and Agriculture, dated 4th June 1960, regarding amendment to Form I of the appendix to the Madras Animal Preservation Rules.

¶ 78. White Paper on Medium of Instruction in Colleges—Tamil version.

¶ 79. Notification issued with G.O. No. 1209, Home, dated 21st April 1960, regarding issue of rules called "The Management of Special Homes and Work Houses in the State of Madras (except the City of Madras) Rules, 1960".

¶ 80. Short review of activities of Irrigation and Highways Departments for first half-year 1959-60 in Tamil.

¶ 81. Notification issued with G.O. Ms. No. 1602, Home, dated 31st May 1960, regarding amendment to rule 9 of the Madras Denatured Spirit, Methy, Alcohol and Varnish (French Polish) Rules, 1959.

¶ 82. Notification issued with G.O. Ms. No. 2624, Industries, Labour and Co-operation (Industries), dated 25th May 1960, regarding amendment to the annexure to the Madras Small Scale and Cottage Industries Loans and Subsidy Rules, 1956.

¶ 83. Notification issued with G.O. Ms. No. 1780, Food and Agriculture, dated 20th May 1960, specifying 1st July 1960 as the date on which the Madras Land Improvement Schemes Act, 1959 (Madras Act XXXI of 1959), shall come into force.

[8th August 1960]

¶ 84. Notification issued with G.O. Ms. No. 2388, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 7th May 1960, regarding amendment to the Madras Beedi Industrial Premises (Regulation of Conditions of Work) Rules, 1959.

¶ 85. Notification issued with G.O. Ms. No. 1101, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 3rd March 1960, regarding amendment to rule 35 of the Madras Beedi Industrial Premises (Regulation of Conditions of Work) Rules, 1959.

¶ 86. Notification issued with G.O. Ms. No. 2902, Food and Agriculture, dated 1st June 1960, appointing Sri V. Padmanabhan, temporary Deputy Director of Industries and Commerce (Village Industries), as Secretary, Madras State Khadi and Village Industries Board, with effect from 1st June 1960.

¶ 87. Notification issued with G.O. Ms. No. 1616, Home, dated 1st June 1960, regarding amendments to the Madras Probation of Offenders Rules, 1947.

88. Government's review on the working of the Travancore Minerals, Limited, Quilon, for the year ended 31st March 1959 together with its Annual Report, etc. [Laid on the Table under sub-section (2) of section 639 of the Companies Act.]

¶ 89. Notification issued with G.O. Ms. No. 2553, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 20th May 1960, exempting permanently all catering establishments where there are no employees from all the provisions except sections 21 and 22 of the Madras Catering Establishments Act, 1958 (Madras Act XIII of 1958).

** 90. Half-yearly review of activities of various departments—Office of the Commissioner for Government Examinations and Superintendent, Government Museum.

** 91. Short review of activities of various Departments under the control of the Public Works Department for the first half of 1959-60.

** 92. Notification issued with Memorandum No. 20847-J-3/60-2, Revenue, dated 21st April 1960, relating to the ryotwari settlement of certain estates in Thanjavur district.

** 93. Notification issued with Memorandum No. 41424-J-3/60-2, Revenue, dated 14th May 1960, relating to the settlement of estates taken over in Chingleput district other than Kachinad and attached undertenure estates.

** 94. Notification issued with Memorandum No. 34187-J-3/60-2, Revenue, dated 6th May 1960, directing that the ryotwari settlement of the estate 'Tharaiyadi' in Mudukulathur taluk of the Ramanathapuram district which was taken over by the Government under the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948, on the 4th February 1960 shall be effected

[8th August 1960]

in accordance with the settlement notification relating to ryotwari settlement of the estates in Ramanathapuram and Thanjavur districts.

** 95. A short review of the activities of the Madras State Electricity Board during the first half-year of 1959-60.

** 96. Notification issued with Memorandum No. 24415-J-3/60-3, Revenue, dated 2nd May 1960, relating to the ryotwari settlement of estates in Chingleput district other than Kachinad and attached undertenure estates Sirumbathur and Kalahasti Zamindar Block B.

97. Notification issued with G.O. Ms. No. 3439, Home, dated 5th December 1959, regarding amendment to the Home Department Notification No. 202, dated 5th February 1941, published at page 188 of Part I of the Fort St. George Gazette, dated 11th February 1941.

** 98. Notifications issued with G.O. No. 562, Home, dated 19th February 1960, and G.O. Ms. No. 1683, Home, dated 7th June 1960, regarding amendments to the Madras Molasses Control and Regulations Rules, 1958.

99. Statement XXV showing action taken on Assurances, Promises and Undertakings given during Twelfth to Seventeenth Sessions, 1958-60, of the Madras Legislative Council.

100. Appropriation Accounts of the Government of Madras for the year 1958-59 and the Audit Report thereon.

** 101 to 106. Notifications issued with G.Os. Nos. 666, 668, 671, 673, 674 and 675, Local Administration, dated 12th April 1960, regarding declaration of Panchayat Development Blocks and Constitution of Panchayat Unions in the South Vellore, South Cuddalore, West Coimbatore, South Madurai, the Nilgiris and East Ramanathapuram Development districts, respectively.

** 107 to 111. Notifications issued with G.Os. Nos. 679, 680, 681 and 684, Local Administration, dated 12th April 1960, regarding declaration of Panchayat Development Blocks and constitution of Panchayat Unions in North Salem, East Thanjavur, West Thanjavur, North Tiruchirappalli and South Tirunelveli Development districts, respectively.

** 112. Notification issued with G.O. Ms. No. 1950, Industries, Labour and Co-operation (Housing), dated 9th April 1960, regarding amendments to the Madras Slum Improvement (Acquisition of Land) Rules, 1957.

†† 113. Notification issued with G.O. Ms. No. 1799, Revenue, dated 6th April 1960, appointing the 5th May 1960 as the date on which the provisions of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948 (Madras Act XXVI of 1948), other than sections 1, 2, 4, 5, 7, 8, 58-A, 62, 67 and 68 shall come into force in the inam estate in Palakkudi village, Arantangi taluk, Thanjavur district.

8th August 1960]

†† 114 to 116. Notifications issued with (1) G.O. Ms. No. 962, Revenue, dated 18th February 1960, (2) G.O. Ms. No. 1387, Revenue, dated 8th March 1960, and (3) G.O. Ms. No. 1391, Revenue, dated 8th March 1960, appointing 17th March 1960 and 7th April 1960 as the dates respectively on which the provisions of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948 (Madras Act XXVI of 1948), other than sections 1, 2, 4, 5, 7, 8, 58-A, 62, 67 and 68 which have already come into force, shall come into force in Sottuturai Padugai inam estate in Mannargudi taluk, Kalachcheri Padugai inam estate in Mannargudi taluk and Arakulam inam estate in Arantangi taluk, Thanjavur district, respectively.

†† 117 and 118. Notifications issued with G.O. Ms. No. 811, Revenue, dated 11th February 1960, and G.O. Ms. No. 1392, Revenue, dated 8th March 1960, appointing 10th March 1960 and 7th April 1960, respectively, as the dates on which the provisions of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948 (Madras Act XXVI of 1948), other than sections 1, 2, 4, 5, 7, 8, 58-A, 62, 67 and 68, shall come into force in the Alampallam Padugai inam estate in the Mannargudi taluk, Adikesavapuram inam estate in Arantangi taluk, Thanjavur district.

119. Notification issued with G.O. Ms. No. 1346, Home, dated 3rd May 1960, regarding exemption from payment of tax leviable under the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931 (Madras Act III of 1931) in respect of certain vehicles belonging to the United Nations International Children's Emergency Fund.

†† 120 to 122. Notifications issued with (1) G.O. Ms. No. 1388, Revenue, dated 18th March 1960, (2) G.O. Ms. No. 815, Revenue, dated 11th February 1960, (3) G.O. Ms. No. 1662, Revenue, dated 26th March 1960, appointing 7th April 1960, 10th March 1960 and 21st April 1960, as the dates on which the provisions of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948 (Madras Act XXVI of 1948), other than sections 1, 2, 4, 5, 7, 8, 58-A, 62, 67 and 68 shall come into force in Narasingamangalam inam estate in Mannargudi taluk, Satanendal inam estate in Arantangi taluk, Thanjavur district and Ilangundram Pillaiyayal inam estate in Tiruvadanai taluk, Ramanathapuram district.

†† 123. Notification issued with G.O. Ms. No. 1415, Home, dated 9th May 1960, making the rules called "The Madras Distillery Rules, 1960" for the establishment and working of distilleries for regulating the manufacture, issue, transport and export of spirits including denatured spirit therefrom and for the inspection and supervision thereof.

†† 124 and 125. Notifications issued with (1) G.O. Ms. No. 1390, Revenue, dated 8th March 1960 and (2) G.O. Ms. No. 743, Revenue, dated 8th February 1960, appointing 7th April and 10th March 1960, respectively, as the date on which the provisions of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948 (Madras Act XXVI of 1948), other than sections 1, 2, 4, 5, 7, 8, 58-A, 62, 67 and 68 shall come into force in the Attivayal and Kudikkadu II inam estates in Arantangi taluk, Thanjavur district.

[8th August 1960]

†† 126. *Government's Review on the working of the Madras Industrial Investment Corporation, Limited, Madras, for the year ended 30th June 1959, together with copies of the Annual Report and Statement of Accounts.*

†† 127. *Address by the Governor to both Houses of the Legislature on 5th August 1960.*

-
- * Sent by post to all M.L.Cs. on 16th May 1960.
 - † Sent by post to all M.L.Cs. on 25th May 1960.
 - ‡ Sent by post to all M.L.Cs. on 4th June 1960.
 - § Sent by post to all M.L.Cs. on 20th June 1960.
 - || Sent by post to all M.L.Cs. on 4th July 1960.
 - ¶ Sent by post to all M.L.Cs. on 18th July 1960.
 - ** Sent by post to all M.L.Cs. on 23rd July 1960.
 - †† Sent by post to all M.L.Cs. on 28th July 1960.
 - ‡‡ Circulated on 5th August 1960.

[8th August 1960]

APPENDIX.

[Vide item III on page 5 supra.]

ADDRESS BY SHRI BISNURAM MEDHI, GOV.
MADRAS, TO THE MEMBERS OF THE MADRAS
LEGISLATIVE ASSEMBLY AND THE MADRAS
LEGISLATIVE COUNCIL, ASSEMBLED TOGETHER
AT THE ASSEMBLY CHAMBER, FORT ST. GEORGE,
MADRAS, AT 11 A.M. ON FRIDAY, THE 5TH AUGUST
1960.

Hon'ble Members of the Legislature,

It gives me great pleasure once again to welcome you and extend my hearty greetings. Let me at the outset express my profound relief and thankfulness that the recent crisis in our affairs, caused by the strike of the Central Government employees, has passed off without material damage to the Nation. This satisfactory sequel was largely due to the steadfast support extended to the Government by the general public and influential sections of the Press. The strike cast a heavy strain on the General Administration and in particular on all ranks of the Police force, and they handled the difficult situation with understanding, firmness and tact. On behalf of the Government and the people of the State I hasten to convey to one and all of them my deep appreciation.

2. I extend a hearty welcome to the people of Tiruttani and the neighbouring villages which have become part of this State from the 1st of April. The division of the waters of the common Araniar Project was a pending issue with the Andhra Pradesh Government and this has since been settled amicably at a recent conference of the Ministers of the two States held at Hyderabad. The disputes with the Kerala Government over the details of the Parambikulam Project, have also been settled to the satisfaction of both the States at a high-level conference held in Delhi, and the construction of that mighty project may now proceed unimpeded. Let me express the hope that the mutual accommodation and goodwill shown at these conferences, will be preserved and set the pattern for inter-State negotiations in resolving the various regional disputes.

3. It is a matter for satisfaction that the statement of policy of the Government of India contained in the speech of the Prime Minister, dated 4th September 1959, and the Directive issued by the President under Article 344 of the Constitution in pursuance of that policy, have settled the vexed question of the Official Language. In respect of the language to be used in the offices and institutions of the Government of India, the formula of prolonged bi-lingualism has been accepted as put forward by this Government in consultation with the leaders of all political parties. The decision regarding the language to be used in the offices and institutions in the State sector, is one for this Government to take.

[8th August 1960]

We have already declared TAMIL as the official language of this State, and steps are being taken to implement that decision according to a phased programme. Tamil is now being introduced as the medium of instruction in the B.A. class in the Arts College, Coimbatore, with effect from the current year. I hope that the basis of the All-Party unity which has strengthened our stand and ensured a satisfactory settlement of this vexed issue, will be preserved.

4. I regret to observe that seasonal conditions are none too encouraging at the moment. There have been scattered rains in most districts, and this has helped dry crops. But our major reservoirs have not yet received the accustomed replenishments. The season is not all lost yet and let us therefore hope and pray that the monsoon will soon strengthen in the water-sheds of the Western Ghats so that the efforts we have put in towards stepping up agricultural production, may yield us the full return.

5. The implementation of the Five-Year Plan continues to be the major pre-occupation of the Government. Most of the physical targets set in the Second Plan have been achieved, and some have also been exceeded. As against an anticipated outlay of about Rs. 152 crores we would actually have raised and invested usefully about Rs. 181 crores. The experience and confidence gained thereby will stand us in good stead in our approach to the next Plan.

6. The draft outline of the Third Plan is now before the country for eliciting public opinion. I hope hon. Members will offer their considered comments on it during the discussions following my address. The one disquieting feature in the present economy of the country is the persistent upward trend in prices. This is indeed causing considerable hardship to the people particularly to those in the fixed low-income groups. Unless this tendency is arrested the anticipated resources for the Plan may not all be forthcoming because the incentive and ability to save are diminished under inflationary conditions. Most of the factors which govern the price structure such as the rate of investment, labour policy, import restrictions, excise levies, credit regulations, deficit financing, etc., are all regulated by the agencies of the Central Government in consultation with the Planning Commission. This Government has offered its suggestions to the National Development Council and a high-level committee of that Council is now considering the matter. Let us hope that this Committee would deal with the problem in all the seriousness which the occasion seems to demand.

7. Another point to which this Government has drawn the attention of the Planners at the Centre, is the need for a balanced regional dispersal of new industries. It may indeed be true that the new steel units should be set up in areas where high-grade coal and iron ore are available in close proximity. But ample choice of location may be possible for the fabricating industries based on the new steel. People in backward areas can be enthused over the large industrial programme envisaged in the new Plan, only if

[8th August 1960]

some visible benefit does reach their respective local areas. The principle of regional balance has been generally accepted, and I hope that it would be implemented with understanding and sympathy, in the interests of the emotional integration of the country.

8. The All-Parties Committee of this Legislature is now examining the reports of the various Working Groups engaged in the formulation of the new State Plan. The proposals which emanate from this Committee will be discussed with the Planning Commission next October, after which the draft State Plan will be placed before both the Houses of this Legislature for their consideration.

9. With a view to associate the people closely in the implementation of the Plan, we have already provided in the New Panchayat Act that Panchayat Unions should function not merely as units of Local Administration of the old type, but should also be the agencies of the Government on the side of production. They are to take charge of the National Extension Services and Community Development, with particular reference to schemes for the development of agriculture and rural industries. It is now estimated that the aggregate resources which all the Panchayats and Panchayat Unions can be helped to secure during the Third Plan period, are of the order of Rs. 145 crores. Half of this sum will go towards the maintenance of the existing services and the other half will be available for further development on agriculture, elementary education, drinking water-supply, village communications, rural industries, etc.

10. In the field of agriculture, all the development schemes initiated in the Second Plan are making satisfactory progress. We have increased the production of foodgrains by about 10 lakh tons already and we may confidently set a target of about 15 lakh tons during the Third Plan. The 'Package Programme' newly introduced in the district of Thanjavur, is progressing satisfactorily in spite of initial teething troubles. The full finance scheme has been extended to all the 22 Community Development Blocks in the district in order to enable the agriculturists in the area to obtain their entire credit requirements through local co-operatives. An official Committee is now examining the working of the Full Finance Scheme in areas where it operates, with a view to remove the bottlenecks and to suggest methods of extending the scheme to other areas. The co-operative credit movement will cover all the villages of the State to serve 50 per cent of the population and to disburse about Rs. 25 crores of credit by the end of this year.

11. The power projects of the Second Plan will all be completed before the end of this year as programmed, raising the generation capacity from 256,000 kilowatts to 571,000 kilowatts and we are now in a position to meet all the anticipated industrial loads. About 10,000 villages will be electrified by the end of the year and we may hope to cover the entire countryside during the next Plan. To encourage the use of power in rural areas, the Electricity Board has recently abolished the levy of 'Unconnected Minimum Charges,' and may soon liberalise the rules on the 'Minimum Guarantee'

[8th August 1960]

on new rural extensions. Investigations are proceeding briskly on the new Projects for the Third Plan, namely, the Kundah Third Stage for 240,000 kilowatts and the Parambikulam Project for 100,000 kilowatts and work has already commenced on the Mettur Tunnel Scheme for 100,000 kilowatts. The integrated Neyveli Project will generate about 250,000 kilowatts as part of the Second Plan and the supply is expected to commence in 1961. Provision is being made in the Third Plan for raising the capacity of this Station to 400,000 kilowatts and with the addition of this large block of thermal power, the seasonal deficiencies of our Power-Grid may be expected to be corrected.

12. Production runs fairly smooth in our established industries despite shortages in certain vital raw materials and occasional difficulties with labour. The wage dispute in the textile industry regarding the implementation of the recommendations of the Central Wage Board has been settled through negotiations initiated by the Government. An amicable settlement has also been reached on the wage disputes of the beedi industry and normalcy has been restored.

13. On new industries our major endeavour should be to establish a steel unit making use of the Salem iron ore and Neyveli lignite. The East German Experts have made an encouraging report and the further investigations suggested by them are being carried out. A Committee of Experts appointed by the Government of India is now considering the question in order to include the Scheme in the Third Plan. The erection of the fertilizer factory at Neyveli is progressing satisfactorily and tenders for the briquetting plant are now under scrutiny. The share structure of the new paper industry in the Mettur area, has been finalised and construction will commence immediately. Licence has been obtained for the 10,000-ton Aluminium Plant at Salem and the promoters are now settling the details of the collaboration with the Italian Firm. Preliminary arrangements are going on smoothly for establishing a raw film plant with French participation near Ootacamund, a surgical instruments plant with Russian participation, an earth moving machinery plant with American participation and a fertilizer plant with British participation, all near Madras. Of the three new sugar mills licensed in the co-operative sector, the one at Udumalpet has gone into production and the other two are expected to do so by the end of the year. Three more sugar mills, two in the private sector and one in the co-operative sector, have already been licensed and work has commenced on them. Applications for licence for five more new mills are now under consideration. The Government of India have decided to take up the detailed investigation of the oil deposits in the Cauvery delta and a Seismic party is starting work there presently. Instructions have issued to district officers to render the Seismic party all possible assistance.

14. In the field of education, the Government have decided to introduce free and compulsory education in the age-group 6-11 and a phased programme has been drawn up to complete this work by 1965-66. A start has been made in the current year with the

[8th August 1960]

age-group 6-7 in a third of the State. The midday meal scheme has been extended to cover about 10 lakhs children during the current year and provision is being made in the Third Plan to complete the programme.

15. The Government have accepted all the major recommendations of the Madras Pay Commission, and implemented them with effect from 1st June 1960. The cost of these concessions will amount to Rs. 5 crores in the first full year and will rise to about Rs. 7 crores ultimately. This would cut into the resources available for the Third Plan to the extent of about Rs. 30 crores. We may however note with satisfaction that these concessions have given a measure of satisfaction to all employees of the Government and Local Boards and school teachers. Supplementary demands towards the extra expenditure for nine months of this year are being moved in the current session and this will afford an opportunity to discuss the Report and the decisions of the Government thereon.

16. Other legislative proposals for this session are—

(a) A Bill to amend the Madras General Sales Tax Act, 1959, to remove difficulties in the working of the Act;

(b) A Bill to replace the Madras Sales of Motor Spirit Taxation (Amendment) Ordinance, 1960;

(c) A Bill to provide for measures to be taken to deal with and satisfy the needs of housing accommodation and for the constitution of a State Housing Board; and

(d) A Bill to provide for the prevention, improvement and clearance of slums, and for the acquisition of slum and other lands.

17. Much has been done in recent years for improving the living conditions of the people of the State, but much more remains to be achieved. That should be the main objective of all our efforts inside this Legislature and outside, and if that objective is kept well in the forefront, there may not be room for much controversy or heat during the discussions on the various matters which come up for your consideration. Let me conclude by expressing the hope that Providence will inspire you with faith and confidence in your mission and that you will conduct your deliberations with wisdom, forbearance and decorum expected of the chosen representatives of the people.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Tuesday, the 9th August 1960.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. OR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Cement Factories

* 7 Q.—SRI MOHAMED RAZA KHAN: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) the total production capacity of cement factories already working in the State; and

(b) the quantity allotted for the State?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (a) The total installed capacity is 11,70,400 (eleven lakhs, seventy thousand and four hundred) tons per annum.

(b) On the basis of schemes approved so far, the total capacity allocated to this State is 13,68,400 (thirteen lakhs, sixty-eight thousand and four hundred) tons per annum.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: May I take it that the 2 lakhs of tons are diverted from the other States?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: No. This is not our requirement. This is our total allocation, for production. We have now three units functioning, the India Cements, the Dalmia Cements and the A.C.C. which together give us 11,70,000 tons. We have licensed another factory, the Madras Cements, which has a capacity of 1,98,000 tons. Together it makes 13,68,000 tons. If the hon. Member wants to know what is the State's allocation, I may say, it is 4,89,608 for the year 1959 and it was 3,85,000 for the year 1958.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Is there any proposal to increase the price?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That is not within the competence of this Government.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: May I know whether the needs of this State are met by the allocations made by the Central Government?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Yes, Sir, it is more than met. I may even go further and say that we produce 14 per cent of the total cement produced in India.

[9th August 1960]

Senior Basic Trained Teachers

* 8 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether it is a fact that Senior Basic Trained Teachers who had their Basic Training prior to 1951 are considered not qualified to handle English in Forms I to III of Secondary schools; and

(b) if so, the reasons therefor?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) No Sir.

(b) Does not arise.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: As I have information that such teachers are not given the privilege of teaching English for the reason that the English method was not prescribed in the pre-1951 syllabus, will the Hon. Minister kindly see that instructions are issued clarifying the position, and make these teachers eligible to teach English?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: We have now issued instructions that they may appear for the examination in 'Methods of Teaching English'. If they are not competent, I do not think we should force the management to employ them for the purpose of teaching English. If they undergo the examination in 'Methods of teaching', perhaps they would be easily absorbed.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Teaching of English was not one of the subjects taken then and, therefore, they are considered not qualified to teach English. But is it not a fact that during the last few years exemptions are granted to them freely to teach English?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Exemptions are being granted, but the managements are reluctant to use them for the purpose of teaching English because they have not undergone the training. Now we are permitting them to appear for examination in 'Methods of teaching English' under the present system.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Am I to understand that they can appear privately for the subject alone?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I am not sure.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Are they asked to undergo training for some months and then appear for the test?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I am not quite sure about it. From the notes I have, I think, they can appear for the examination privately.

9th August 1960]

Graduates' Constituency

* 9 Q.—DR. A. SREENIVASAN: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) the number of identification cards issued to voters in the Graduates' Constituency;

(b) the number of cards returned undelivered; and

(c) the reasons for non-delivery?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) The number of identification cards issued to voters in the election to the Madras Legislative Council from the Graduates' Constituency held in April 1960 is 23,588.

(b) 1,763.

(c) Address not clearly known and addressee either left the place or died.

DR. A. SREENIVASAN: Does the Hon. Minister know that the candidates who contested the last elections received more than 4,000 cards from the Dead Letter Office with the endorsement 'Addressee not known'?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The figure I have given is 1,763. That is the number returned not delivered. I do not know wherefrom the hon. Member got his figure.

DR. A. SREENIVASAN: Will the Hon. Minister permit me to produce all those 4,000 cards before him? These were returned by the Dead Letter Office marked with the endorsement that the addressees were not found.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I don't want to see the dead letters. The *post-mortem* should be done by the doctor. (Laughter).

DR. A. SREENIVASAN: What I mean to suggest is that the information that the Hon. Minister has got is incorrect, according to me, because I have received back 4,000 cards.

SRI S. K. SAMBANDHAN: It means that the electoral rolls are not up-to-date and correct. Will the Hon. Minister see that steps are taken to maintain the lists correctly and up-to-date?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Every time we try our best to correct the electoral rolls. Particularly the Graduates should set an example by writing to the electoral authority and give their correct address and have the entries in the rolls corrected. It is not only that. In spite of the voters being graduates, I was surprised to find there were 1,051 invalid votes, which is about 1.6 per cent of the votes polled. I think even in the general constituencies this percentage has not been reached.

[9th August 1960]

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Do the names of dead persons appear in the list even after they are corrected?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Yes, unless information is received that they are dead, perhaps they will continue to be on the list. There is no guarantee that they are all dead.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Do people who are asked to check up go from house to house and really check and find out whether the persons are alive or dead?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I am not quite sure whether they make a house-to-house check with regard to graduates.

Fifth Standard

* 10 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state whether the Fifth standard, under the New Scheme will be attached to the elementary schools or the secondary schools?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The new Fifth Standard forms part of the integrated elementary course of seven years and will be attached to elementary schools.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: May I take it, Sir, that the secondary schools will start with the VI Standard?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Our idea is that elementary education should be an integrated course of seven years without making any distinction between middle school and the elementary school. It will be one integrated scheme. But it is possible for the high schools to have the standards from VII to XI or VIII to XI according to their choice. But my own view is, for being a complete school it should have standards from VI to XI.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: As in the secondary schools the I Form will be abolished, have the Government taken statistics as to how many teachers will be affected and have they taken measures to provide for these teachers elsewhere or in the same school?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I suppose I Form would become the VI Standard and, therefore, I do not think any teacher would be sent out.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Am I right in understanding that the V Standard will be allowed in the secondary school if they come under the Elementary Education Act?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Till now we had two systems. In the elementary schools we had up to the 5th Standard. In the middle schools we had the 6th, 7th and 8th Standards.

[9th August 1960]

The 6th, 7th and 8th Standards in the higher elementary schools were different from the I, II and III Forms in the secondary schools. But hereafter there would be no such distinction. We will have I to XI Standards, and Standards I to VII form the integrated elementary school stage and VIII to XI form the high school stages. This does not, however, preclude VI Standard being attached here or there. But I do contemplate that high schools will have Standards VI to XI.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Are the Government aware of the fact that because we have reduced the duration of the course from twelve to eleven years one set of teachers in the elementary or secondary school would be affected and if the V Standard is to be attached to the elementary school, one set of teachers in the secondary school would be affected?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: We will have the XI Standard also, therefore, to that extent, I do not think this problem would arise. If this arises in the future, we should try to solve it at that time. It should not be taken as an employment problem. It is an educational problem.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: My point is, for the purpose of grant and other things the V Standard should come under the Elementary Education Act. According to the Grant-in-aid Committee's recommendation, secondary schools are permitted to have this V Standard, but it will come under the Elementary Education Act. For instance, a high school may be having 4th and 5th classes and also I to VI forms. Now what is contemplated is the 4th and 5th classes will go into the first seven years' integrated course. So high schools will be permitted to have the new V Standard also. But, for the purpose of assessment of grant and other things, it will come under the Elementary Education Act and not under the Grant-in-Aid Code.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The hon. Member is right.

Headquarters of Chingleput district

* 11 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to make Kancheepuram the Headquarters of Chingleput district; and

(b) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: (a) The Chairman, Kancheepuram Municipal Council, has requested that the Collectorate and other Government offices may be shifted to Kancheepuram Town.

(b) A report has been called for from the Collector of Chingleput and it is still awaited.

9th August 1960

2-10 P.M. VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: எனக்கு இந்தப் பதில் 1960-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மீ 29-ந் தேதி அன்றே எழுத்து மூலமாகக் கிடைத்தது. இந்த நான்கு மாதங்களுக்குள் கலெக்டரிடமிருந்து வேறு ஏதாவது பதில் வந்திருக்கிறதா?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: அப்படிப் பதில் வந்ததற்குக் காரணம், இந்தக் கேள்வி 'லாப்ஸ்' ஆகிவிட்டது. அதன் காரணமாய் பதில் அனுப்பியிருக்கக்கூடும். இப்போது கேள்வியை 'ரென்யூ' பண்ணியிருப்பதால், முறைப்படி இந்தப் பதில் கொடுக்கப்படுகிறது. இப்போது கடைசியாகக் கூட கலெக்டருக்கு 'ரிமண்டர்' அனுப்பியிருக்கிறோம்.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: காஞ்சிபுரம் ஒரு காலத்தில் தமிழ் நாட்டின் தலைநகரமாகக்கூட இருந்திருக்கிறது. ஆகவே, அங்கே எல்லா வசதிகளும் இருந்திருக்கின்றன. அங்கே செப்ப னிடப்பட்ட சாலைகளும் இருக்கின்றன. ஆகவே, அதைச் செங்கற் பட்டின் தலைமைக்காரியாலயமாக ஆக்க அரசாங்கம் ஏதாவது உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்குமா?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: இப்போதைய தலைநகரம் அனேக வருஷங்களாக அந்த ஜில்லாவின் தலைநகரமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. எனவே, இப்போது அந்த ஜில்லாவின் தலைநகரை மாற்றுவதானால், அதன் அனுகூலங்களையும் பிரதி கூலங்களையும் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: அதனால் ஏற்படக் கூடிய கிளர்ச்சிகளைப் பற்றியும் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். (சிரிப்பு).

SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR: திருத்தணி இப்போது செங்கற்பட்டுடன் சேர்ந்திருப்பதால், காஞ்சிபுரம், செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிற்கு 'ஸெண்டரில்' இருக்கக்கூடிய இடமாக ஆகும்.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: அது உங்களுக்கு 'பேவரிலாக' இருக்கும் 'பாயிண்ட்' தான். (சிரிப்பு).

Medical facilities

* 12 Q.—SRI MOHAMED RAZA KHAN: Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state the medical facilities made available to different categories of the Government employees?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: The medical facilities available to the Gazetted and non-gazetted officers in this State are mainly as follows:—

(i) Medical attendance and treatment free of charge when admitted in Government medical institutions or at the Consulting room of the authorised medical attendant.

(ii) Free supply during treatment of costly and expensive drugs if available in the hospital and reimbursement of the cost of such drugs when purchased in the open market.

9th August 1960]

(iii) Free supply of diet to non-gazetted officers only during treatment as in-patients in the Government hospitals.

(iv) Free medical attendance and treatment to members of the families of non-gazetted officers and to family members, except the parents of Gazetted Officers, as in the case of the officers themselves.

For details regarding medical facilities, the hon. Member may refer to the Madras Medical Attendance Rules, a copy of which is placed in the Legislature Library.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II—GOVERNMENT MOTION.

ELECTION OF ONE MEMBER TO THE MADRAS LAND IMPROVEMENT BOARD.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Sir, I move—

“That in pursuance of section 8 (2) (f) of the Madras Land Improvement Schemes Act, 1959 (Madras Act 31 of 1959), this House do proceed on a date to be fixed by the Hon. the Chairman to elect one person to the Madras Land Improvement Board.”

MR. CHAIRMAN: Motion moved—

“That in pursuance of section 8 (2) (f) of the Madras Land Improvement Schemes Act, 1959 (Madras Act 31 of 1959), this House do proceed on a date to be fixed by the Hon. the Chairman to elect one person to the Madras Land Improvement Board.”

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Sir, may I have some enlightenment on the constitution of this Land Improvement Board? I had hoped that the Hon. Minister would give some particulars regarding the number of persons there, official and non-official, and the representatives of the Legislative Assembly and the Legislative Council. Could the Hon. Minister give these particulars?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: To this Board, three members from the Assembly and one member from the Council are elected. The object of this Board, as the title itself indicates, is land improvement.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Active improvement or passive improvement?

DR. A. SREENIVASAN: Both.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: This is an Act to provide for the preparation and execution of land improvement schemes including schemes for the conservation and improvement of soil and water resources, the prevention or mitigation of soil erosion, the protection of land against damage by floods or drought; protection of reservoirs against sedimentation and the reclamation of waste land in the State of Madras. I need not further amplify, Sir.

[9th August 1960]

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : What is the composition of the Board ?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : The Land Improvement Board shall consist of—

(a) the Minister in charge of Agriculture who shall be the Chairman, ex-officio;

(b) the Member, Board of Revenue, in charge of Land Revenue, ex-officio;

(c) the Director of Agriculture, ex-officio;

(d) the Chief Conservator of Forests, ex-officio;

(e) the Chief Engineer (Irrigation), ex-officio;

(f) three Members of the Legislative Assembly elected by it and one Member of the Legislative Council elected by it; and

(g) a member who is an active and progressive agriculturist directly concerned with the cultivation of land, nominated by the Government.

MR. CHAIRMAN : I shall now put the motion to the vote of the House. The question is—

“ That in pursuance of section 8 (2) (f) of the Madras Land Improvement Schemes Act, 1959 (Madras Act 31 of 1959), this House do proceed on a date to be fixed by the Hon. the Chairman to elect one person to the Madras Land Improvement Board ”.

The motion was put and carried.

MR. CHAIRMAN : With reference to the motion moved by the Hon. the Minister for Revenue regarding the election of one Member of this Council to the Madras Land Improvement Board, I fix the following programme :—

Last date for nominations—5 p.m. on Thursday, the 11th August 1960.

Date for the scrutiny of nominations—12 noon on Friday, the 12th August 1960.

Last date for the withdrawal of candidature—3 p.m. on Saturday, the 13th August 1960.

Election, if necessary—Between 11 a.m. and 1 p.m. on Wednesday, the 16th August 1960.

The election will be by the ordinary method and not according to the principle of proportional representation by means of the single transferable vote. Nomination forms can be had from the Secretary to the Council.

III.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—cont.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Mr. Chairman, Sir, yesterday my esteemed Friend Sri Sesbachariar moved the Resolution of

9th August 1960] [Sri Mohamed Raza Khan]

thanks to the Governor for his Address. Unfortunately, he is not here. I myself was a little bit disappointed with his speech. Except for half a dozen congratulations and one dozen thanks to all the Members on the Treasury Bench, he himself failed to bring out the various achievements of the Government of Madras, apart from what is contained in the Address.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : The hon. Member is expected to do it.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : I am doing it in my own way sitting as I do in the Opposition. I do admit that some credit is due to the Government for the various achievements and development. But, at the same time, I do not want the Government—particularly the Ministers—to develop a complacent attitude that everything is all right in the State of Madras. I was very happy when the other day the Hon. the Finance Minister, in reply to the debate on the Appropriation Bill, said that he wanted fair criticism from the Opposition Members and that otherwise they might develop a complacent attitude. To-day I repeat his words for what they are worth. In paragraph 1 of the Address reference is made to the recent strike of the Central Government employees. I will only appeal to the Central Government and the State Government in particular not to adopt a vindictive attitude in the matter. Whatever it is, the thing has happened. I am sure that this would be the last time for the Central Government employees to resort to strike. I do not think the State Government servants will go on strike at all. I appeal to the Central Government and the State Government not to have any vindictive feeling. After all, the Central Government servants were misguided. Whatever may be their fault, over which I am not going to sit in judgment, they should not be thrown into the streets.

In regard to the question of waters of Kerala and Andhra, I am really happy to note that the Hon. the Finance Minister was able to settle the very difficult and complicated problem. We are happy that the problem relating to Parambikulam waters has been amicably settled to the satisfaction of both the States. I pointed out on a previous occasion that the Chief Minister of Madras, while addressing some public meeting in Ramanathapuram, had stated, “ If we do not have sufficient water resources, let us carry on with what we have instead of simply making demands on our neighbouring States.” He himself said it, if I remember aright. I speak subject to correction. Therefore, when we talk of getting water from the Godavari or the Krishna, it creates a reaction in the States where these rivers flow. People there begin to think that the waters would be more useful to them than to us. Also, it does not speak well of our traditions, if we go on asking others for water to meet our needs. Therefore, leave it to the authorities concerned—the State Ministers or to the Central Government—to see that the excess waters in one State are diverted to other States which need them. Otherwise, if we go on talking about all that, it creates a reverse

2-20
p.m.

[Sri Mohamed Raza Khan] [9th August 1960]

reaction in those places, not the one we want. I am saying all this because even the Estimates Committee of the Legislature have made certain suggestions in the matter of using inter-State waters. My personal view is that the matter should be left entirely to the Government because they are capable of handling it much better.

With reference to the language problem mentioned in paragraph 8 of the Address, I think we are going to have a debate in this House. Then there will be enough opportunity to discuss it. The Hon. the Minister for Finance is fortunately present here now and I wish to take this opportunity of saying one or two things on this question. We are very happy about the very categorical statement made by the Prime Minister of India, Pandit Jawaharlal Nehru, on this question. What he left unsaid or what people could not understand in his statement was given to our Finance Minister, Mr. U. Subramaniam, to elucidate at a Press Conference. But still there are some people who fear that while the Prime Minister is perfectly sincere in his views and ideas on this question, there are forces which hold views and ideas contrary to his. In fact, there are forces in other States and at the Centre which hold such views. Particularly in the North, there is a great feeling that English should be given the go by and that Hindi should take its place. Therefore, there are people who do not want to follow the policy laid down by the Prime Minister. Let me submit on this occasion one thing. Whatever our views may be on the language question, if we try to make any of the regional languages or Hindi as the national or the official language, it will bring about disunity in a greater measure in India than what we see now. Unfortunately, that is the tendency of the people. At least this generation must be spared from this danger. Let us maintain the *status quo* as far as possible and allow the future generation to shape its policy in the light of circumstances obtaining then. Whatever unity we have built up in the course of the last twelve years is slowly being shattered. I do not want to say anything more on this issue and I leave it at that.

There is also reference in the Address to the language problem in this State. We have had enough discussion on this in this House and elsewhere. I do not want to take the time of the House at present to go into all those details. The Hon. the Minister for Finance is thinking of introducing Tamil as medium of instruction in the higher stages of University education. Even in the lower stages of education, not to speak of the University, the tendency, fortunately or unfortunately, whether you like it or not, among the people is to send their children more and more to English-medium schools. If you make a survey, you will find that the rush for admission of children to English-medium schools is so much that the few schools which exist in our City—I am talking of the City only—find themselves unable to cope with the demand. Therefore, the Government should agree that more and more people are now sending their children to English-medium schools. Not that they are enamoured of English or are against Tamil. Possibly, they feel

[9th August 1960] [Sri Mohamed Raza Khan]

that there is better discipline or better training available in these schools. Therefore, they send their children to such schools in preference to schools which have Tamil or Urdu medium.

In this connection, I wish to refer to one fact. Previously, there was no such thing as Tamil or English-medium schools. All were taught in English from III Form. (Sri T. P. Srinivasavaradan : From the IV Form from the year 1929.) Educationists know these things better. However, I understand that there is almost a ban on schools having English sections. Even in the City of Madras, barring in one or two schools, they cannot have English-medium. In the beginning of the year, when most boys and girls pass out of the V Standard, there is heavy rush for admission. I have myself seen the plight of parents trying to get admission for their children. So, when there is demand for such schools, why should the Government deny them permission? What is wrong in giving them permission to have such classes? Why not they allow some more schools to be opened? All these are matters for the kind consideration of the Hon. the Minister for Finance. I do maintain that admissions are much more in number so far as English-medium schools are concerned. Formerly, people never used to send their children to English-medium schools. But now it is not so. Unless the Government feel, "Well, we are going to stop it once and for all", there is no point in denying permission for the opening of such schools or the opening of a few more classes in the existing schools. This is an important point for the consideration of the Government.

In the next paragraph, there is reference to the Third Five-Year Plan. I do maintain, Sir, that Madras has done much better than other States in implementing the Second Plan. Not only has Madras spent the target of Rs. 181 crores but it has also spent it well. I have absolutely no doubt that we will do very well in the Third Plan period.

In paragraph 7, there is reference to establishment of heavy industries. I cannot but place on record my appreciation of the great industrial development that has taken place in our State particularly in the course of the last three years. We are happy that the Hon. the Minister for Industries, who happens to be the Leader of the House, has taken a good deal of interest in this matter and has done his best. He is trying to establish industries not only in the public sector but in the private sector also. But one thing is clear. Justice is not done to the State of Madras in the matter of establishment of heavy industries. Merely on the pretext that the State lacks raw materials and others like coal, coke and iron, such industries are denied to our State. I do not think this is a very valid reason for denying us heavy industries. If this should be a valid reason, then for another two or three decades, we cannot expect any heavy industry in the State of Madras. It was said that the iron ore available at Salem was of low quality and on that ground, an iron plant was denied. But now there is room for some hope.

[Sri Mohamed Raza Khan] [9th August 1960]

So, unless the Government try to solve this question of establishment of heavy industries in the South, I am afraid, we cannot progress much. We must fight with the Centre for the dispersal of heavy industries in the South. Unfortunately, I must say, Madras has not been done justice in this matter. On a previous occasion, there was a proposal to have a heavy electrical industry established in Madras. But, for some reason not known to us, it went over to Bhopal and our Minister for Industries would not reply to a question on the subject. I do not think he has any reply even now unless he wants to manufacture one and give during his reply to the present debate. The other day, I was going through the speech of the hon. the Leader of the Opposition who said that in Japan also, they lacked very much in resources like coal, etc., and that they were importing all these things. We are, as you know, Sir, exporting scrap to Japan. So, if Japan could import and do things, why not we? The Hon. the Minister for Industries is smiling. I do not know if he is agreeing with me but I take it he agrees with me. But if he takes the attitude 'You go on talking but we will not take care of all this',

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I want to ask 'Have I done anything else than smiling?'

3-30
p.m.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Now I shall come to the food problem. My hon. Friend, Mr. Balasubramanya Ayyar, I hope, will not feel angry with me because this is a special subject for him. In every statement, in every Budget speech, in every Address of the Governor, the occasion is not lost to make statements that Madras is self-sufficient in the matter of food and that we have more foodgrains than what is necessary. It has become a common place so to say. But I would like to ask the Government on what facts these statements are based that Madras is self-sufficient in the matter of food and that production has increased by 10 lakh or 15 lakh tons. Government should give comparative figures of production for the previous years and the current year and then if there is a definite increase, they can claim that Madras is self-sufficient in the matter of food. I do admit there is availability of rice; but at what cost? The prices are going up. I will come to that aspect of the matter at the end of my speech. Before making any claims about all these, Government should place facts and figures before the House regarding the money spent on the various irrigation schemes and the additional acres brought under cultivation. Without this information it is no use saying that we have increased production by 10 or 15 lakh tons. It is not the way in which the matter should be dealt with. The Estimates Committee which went into the matter have submitted their report. In it they have drawn the pointed attention of the Government to the fact that the cost incurred on the various projects does not bear any proportion to the actual increase in production. I do not like to argue the point. For the Vidur Project, it is said, the cost has worked out to Rs. 4,000 per acre. The Government should, therefore, give a correct idea to the Legislature as to how much money has been spent on the

[9th August 1960] [Sri Mohamed Raza Khan]

projects and how many additional acres have been brought under cultivation as a result of taking up those projects, and how much extra food has been produced. Barren statements that we have achieved surplus in food production are not convincing. While on this subject of increased production of food, I would like to refer to the editorial which appeared in a leading paper, 'The Hindu' about the distribution of fertilizers. I think it is a little scandalous. It looks as if the Madras Government are not able to guarantee proper distribution of fertilizers. I cannot imagine why fertilizers which are purely intended for the poor agriculturists who want to purchase them and put them in the field and obtain increased production, are being denied them and they are sold or diverted into the black market. There is a lot of complaint about the supply of fertilizers, and editorials were written in the papers. But the Hon. Ministers give some explanation. Now, I understand, I speak subject to correction, that the Government want to hand over this business of distribution to the co-operative societies. I do not think the co-operative societies can be the be-all and end-all of all things. If there are good people in the co-operative societies, surely they will discharge their responsibilities properly. But sometimes unscrupulous people come in and they adopt unscrupulous methods, and then the difficulty comes in. Now the supplies are received from the Central Government and what little is received is not supplied to the agriculturists but is diverted to various other sources and the poor agriculturists are deprived of the very necessary thing to increase production.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: To-day the fertilizer is not lifted. The problem is the other way about now, I may inform the hon. Member.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: I would request the Hon. Minister to explain his statement still further.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: There is plenty of fertilizers available now but it is not being taken by the agriculturists.

SRI S. K. SAMBANDHAN: It is not so in our district and I can contradict the statement of the Hon. Minister on the basis of what is obtaining in my district.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I referred to the package plan area.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: It is the position to-day, after the editorial appeared in 'The Hindu'. Unless the papers write something, the conditions are different. The people now get it because of the editorials written by the newspapers. Such strong editorials are necessary for the Government to take cognizance of the matter and improve matters.

[Sri Mohamed Raza Khan] [9th August 1960]

Sir, in the Address reference is made to the beedi industry. On a previous occasion when there was some labour legislation before the House, I gave a bit of warning to the Hon. the Minister in charge of Industries. He himself is a very important labour leader and a majority of them are labour leaders apart from their other qualifications. I told them: Don't be over enthusiastic in all these labour legislations and in dealing with these labour problems in spite of your holding some definite views in the matter, as labour leaders. As Ministers you should not try to overdo things and bring in legislation after legislation. Before bringing in a legislation, you must discuss and decide whether it will be workable properly. That was the silent warning I gave to the Hon. Minister when he brought in the legislation regarding the beedi industry. He was also very considerate and looked into various aspects of the question, the labour problem, the question of the business being shifted to other States and so on. But, then a legislation was brought. And what is the result? To-day that enactment could not be enforced for some reason or other. I must also say in this connection that I am not happy over the way in which the beedi employers have treated the whole affair. After all, they should also realise that the world is changing and they cannot continue to carry on in a changing world in the old way in the way they did a decade or two ago. Things have changed and they must also move with the times. I do think the employers have not done proper justice in respect of this matter. But when the Government bring in a legislation, they should be sure that it could be implemented. Otherwise, there is no point in having a legislation merely on the statute-book and giving extension of time for its enforcement. The difficulty in the matter is, as was pointed out by several hon. Members in this and in the other House, there is no corresponding legislation in the neighbouring States of Kerala, Mysore and Andhra. Therefore, there is the possibility always of the element of business being shifted to other places resulting in unemployment among labour in this State. Therefore, I would request the Hon. Minister to see that at least in future he does not bring in legislations which are impossible of enforcement. There is no point in merely passing a legislation of the type referred to by me.

Sir, a salient feature of the Address is, while it refers to several departments of Government, it is silent with regard to the Medical and the Public Health Departments. Therefore, we have to take it that everything is all right in regard to these departments or that the problems are so many and that the Government feel: 'Let us not make mention about them. Otherwise, the Members will have a chance to discuss them also. Probably the Hon. the Revenue Minister feels that everything is all right, that everything is perfect and orderly in these departments and that, therefore, there is no necessity to make any mention of them at all in the Address. But I may assure the Hon. Minister, whether there is mention of these departments or not, the hon. the Leader of the Opposition will surely say a good deal in his speech about these departments. Let me not, therefore, go into them. Let me leave the matter at that.

9th August 1960]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN.: Is it an invitation to the hon. the Leader of the Opposition?

SRI MOHAMED RAZA KHAN: It is not. He is not a man to be influenced by others. He makes his own decisions.

What all we want is that the Hon. Minister should take note of the suggestions made and try to improve things. Then surely we would feel that something tangible has been done in those departments. The problems of these departments require a great deal of thinking and consideration. Many problems have been previously brought to the notice of the Government, such as overcrowding, insufficient staff and so on.

Sir, in regard to the G.C.I.M., I for one could not understand the policy of the Government. Suddenly they take a decision and bring in some scheme and say that they will think over the scheme for a year and then introduce the scheme. Why should not they consider all these things in detail beforehand and prepare a definite scheme before introducing any change? The Hon. the Revenue Minister who is in charge of the portfolio is himself not sure what is to be done with this college. There are many suggestions made to him. He was himself in confusion as to what to do and the best thing he could do was to say that there would be no admission this year and that the Government will consider the thing calmly and coolly and decide next year. We must be satisfied if the affair could be settled at least next year. But my submission to the Government of Madras is that we should develop an institution where education would be imparted in Ayurveda, Unani and Siddha systems of medicine and it should be a class by itself. On a previous occasion, I was told by the Director of Medical Services and the Secretary of the Department that our system was regarded as the best and ideal system in the whole of India and that the other States had high regard for the standard maintained by our institution. I want that Madras should have this reputation of maintaining a high standard. In this connection, I would like to know what the fate of the students in the college would be. I am told that the 1st and 2nd year students would be admitted to the M.B.B.S. course. I plead that something should be done to help the boys in the 3rd, 4th and 5th years of their study. I know the Hon. the Minister for Revenue is pointing to the hon. the Leader of the Opposition. I know it is a matter to be settled between the University, the Senate and the Government and the Medical Council. (Interruption.) These boys should not be denied their degrees.

In the last paragraph of the address it is stated, 'Much has been done in recent years for improving the living conditions of the people of the State, but much more remains to be achieved'.

3.40
p.m.

I am happy to note that they have made mention of this fact, for they knew that there was bound to be criticism. In this very House, many a time it was brought to the notice of the Government that the cost of living was high and that price of essential

[Sri Mohamed Raza Khan] [9th August 1960]

commodities were soaring. If really one has the patience and the time to go through the speeches given by the Treasury Benches for all the past three years, one will see that whenever it was brought to their notice that prices were rising, they immediately said, 'No; prices are not rising'. If anyone said that things were not available, the Ministers made the statement, 'No; things are available'. After all, it is for the public to judge the situation. But I am now happy that both in the press conference and even in this very important document they have admitted that there is this problem of rise in prices. But, unfortunately, they do not know how to solve this problem. That is why they are very careful in not giving any suggestion. They look to us for suggestions. But we do not know whether to give them. (Laughter). It is their primary responsibility to deal with the problem. They are in charge of the administration for the last two decades. They are quite sure that even in 1962 they will be in power. They do not give any suggestions for the future. I do not know in what context the living conditions of the people of the State are improving. Unfortunately, the lot of the people in our State today is not happy. The Government may be happy that they have executed many electricity projects. But the conditions of the people are going from bad to worse. For one thing, the things that they want are not available. The middle class people are affected to a very considerable extent. No country can prosper if its middle class people do not prosper. If European countries have attained some measure of prosperity, it is because of their middle classes. Unfortunately, here, the Government by their policy are trying to do away with the middle classes. Because of the Government's policies, there is not that much of satisfaction among the public as the Government feel. It is their sacred duty to solve this problem and not simply adopt the attitude that everything is all right.

I thank you, Sir.

* SRIMATHI SARASWATHY PANDURANGAM: கனம் உறுத்தல்வர் அவர்களே, நம்முடைய கவர்னர் பெருமானுடைய உரையைப் பாராட்டி ஒருசில விஷயங்களைச் சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன். நம்முடைய மாநிலத்தில் மட்டுமல்லாமல், இந்தியா முழுவதும் ஐயப்படும் அளவுக்குச் சம்பவங்கள் நேர்த்தாலும், நம்முடைய தர்ம ஆட்சியில், காந்திய முறை ஆட்சியில், உலகம் வியக்கத்தக்க அளவுக்கு வெற்றி கண்டுவிட்டோம். சோதனையாக இருந்த வேலை நிறுத்தமும் நின்றவிட்டது. இதுதான் காந்திய முறையிலே நடக்கக்கூடிய ஆட்சியின் மேன்மையைக் காட்டுகிறது. மொழிப் பிரச்சினையை கவனிக்கும்போது அதில் நம் தமிழ் நாடு மிகுந்த அக்கறை காட்டிவந்திருக்கிறது. தமிழ் வளர்ச்சிக்காக தமிழ் நாடு பாடுபட்டு வந்திருக்கிறது. இவ்விஷயத்தில் நம் தமிழ் நாடு மற்ற ராஜ்யங்களுக்கு வழிகாட்டியாகியிருக்கிறது. இதை நினைக்கிறபோழுது நாம் அரசாங்கத்தாரைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. மற்ற இராச்சியங்களும் நம்முடைய இராச்சிய சாதனைகளை பாராட்டுகின்றன. தமிழ், ஆட்சி மொழியாக இருப்பதோடு அல்லாமல், கல்லூரியிலும் தமிழைப் போதனை மொழியாக ஆக்குவதற்கு முயற்சி எடுத்து

[9th August 1960] [Srimathi Saraswathy Pandurangam]

தமிழைப் போதனை மொழியாக ஆக்குவதற்கு முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இவ்வாறு கல்வித் துறையும் நல்ல முறையில் இயங்கி வருகிறது. இந்த சமயத்தில் சர்க்காரை எந்த விதத்தில் தூற்றுவது என்று நினைக்கிற ஒரு சிலர் ஹிந்தி மொழியை ஆட்சி மொழியாக்குவதை ஒரு காரணமாகக் கொண்டு கிளர்ச்சி நடத்தப் பார்த்தார்கள். அதில் கூட நாம் வெற்றி கண்டுவிட்டோம். இவ்விதமாகக் காந்திய முறைப்படி நடக்கின்ற நமது அரசாங்கம் வெற்றியை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கிறது. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத் திட்டம் 152 கோடி ரூபாய்க்குத் திட்டமிட்டு 181 கோடி ரூபாய் இப்பொழுது செலவு செய்கிறோம். மின்சாரத்தை எடுத்துக் கொண்டால், மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்தில் ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் மின்சார வசதியை விஸ்தரிக்க வேண்டும் என்று திட்டமிடுகிறோம். மற்ற இராச்சியங்களை விட நம் இராச்சியத்தில் அதிகமாக மக்கள் வாழுகின்ற பகுதிகளில், அதாவது கிராமங்களில், மின்சார வசதி செய்து கொடுத்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. இதையெல்லாம் நினைக்கிறபோழுது, மின்சார இலாகாவை நடத்துகின்ற அமைச்சர் அவர்களையும், குறிப்பாக ஸ்ரீ அப்பாதுரை அவர்களையும் நாம் மிகவும் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். கல்வியை எடுத்துக்கொண்டால், மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்தில் 6 வயது முதல் 11 வயது வரை கட்டாயக் கல்வி வசதி அளிக்க வேண்டும் என்று திட்டமிடுப்பதை நாங்கள் மிகவும் பாராட்டுகிறோம். சென்னை நகரில் மட்டுமல்ல, தமிழகத்தில் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி மிக மிக அவசியம். அதைக் கட்டாய முறையில் கொண்டுவருவதைப் பாராட்டுகிறதோடு, முக்கியமாகப் பெண் கல்வியைப்பற்றி ஒருசில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். மூன்று வட்சம் ஜனத் தொகை வாழும் வட சென்னைப் பகுதியில் பெண்களுக்கு ஒரு உயர்தரக் கல்லூரி கிடையாது. ஒரு உயர்தரப் பள்ளியும் கிடையாது. இதை ரூபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு நமது அரசாங்கம் வட சென்னைப் பகுதியில் பெண்களுக்கு ஒரு கல்லூரியையும் இரண்டு உயர்தரப் பள்ளிகளையும் ஆரம்பிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று நான் மிகத் தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

விலைவாசி உயர்வை நினைக்கிறபோழுது, உண்மையிலேயே பயமாகத்தான் இருக்கிறது. ஏழையாக இருந்துவிட்டாலும் பரவாயில்லை. மத்திய தர வகுப்பினர் விலைவாசி உயர்வின் கஷ்டப்படுவதைப் பார்க்கிறபோழுது நாம் கவலைப்படாமல் இருக்க முடியாது. அவர்களுக்கு உணவுப்பொருள்களை இந்த விலைக்குக் கான் விற்கவேண்டுமென்று திட்டம் தீட்டினால்தான், நாம் ஓரளவுக்கு விலைவாசியைக் கட்டுப்படுத்த முடியும். ஒரு சாரர் பொருள்களைப் பெரித்து வைத்து, ஒரேயடியாக விலையை உயர்த்தி விடுகிறார்கள் என்று சொல்லப்பட்டது. அவ்வாறு ஒரு சாரர் சேமித்து வைத்து விற்பதற்கு இடம் தாலாகாது. எல்லோருக்கும் பொருள்கள் விலையாகும் ஆகும் அளவில் விலையைக் கட்டுப்படுத்தி வைக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால்தான், மத்திய தர வகுப்பினர் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்வதற்கு இடமில்லாமல் இருக்கும். கடந்த ஆண்டிலே இந்த ஆண்டு

(Srimathi Sāraswathy Pandurangam) [9th August 1960]

உற்பத்தி அதிகமாக இருக்கிறது. இருந்தாலும் விலைவாசி உயர்ந்திருப்பதற்கு ஒரு காரணம் விற்கின்றவர்களுடைய செய்கை. இன்னொன்று மக்கள் உற்பத்தி அதிகமாக இருக்கிறது. இந்தக் குறைகூடியெல்லாம் நீக்குவதற்கு அரசாங்கம் ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அபிவிருத்தித் திட்டங்களை எடுத்துக்கொள்வோம். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் பிளாக் டெவலப்மெண்டு முறையிலே அபிவிருத்தி வேலைகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. பாதையற்ற கிராமங்களுக்குப் பாதை வசதி செய்து கொடுக்கப்படுகிறது. கிணறுகள் வெட்டிக்கொடுக்கப்படுகின்றன. வேறு பல வசதிகளும் செய்து கொடுக்கப்படுகின்றன. குழந்தைகளுக்குப் பள்ளிகளில் பகல் உணவு கொடுக்கப்படுகிறது. சென்னையில் மட்டுமல்லாமல், கிராமங்களில் வாழுகின்ற மக்கள் இதை மிகவும் பாராட்டுகிறார்கள். முக்கியமாக, திரு. சுந்தரவடிவேலு அவர்கள் குழந்தைகளுக்குப் பகல் உணவு அளிக்க வேண்டும், உடை கொடுக்க வேண்டும் என்று கிட்டம் தீட்டி அதை அரசாங்கமும் செவ்வனே நடத்தி வருவதை மக்கள் சிறப்பாகப் பாராட்டுகிறார்கள். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்திலே எல்லோருக்கும் இந்த வசதி கிடைக்க வேண்டுமென்று சொல்வதை மிகவும் பாராட்டுகிறோம். இந்த விதமாக ஒவ்வொரு துறையிலும் நமது அரசாங்கம் முன்னேற்றப் பாதையில் சென்றுகொண்டிருக்கிறது. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்தில் தமிழகம் சிறப்பாக, ஒங்கி வளர பொது மக்கள் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு நான் எனது வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

* SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Mr. Chairman, the Governor's Address begins with heaving of a sigh of relief on two things. One is the recent strike—a crisis as we would call it—and the other is the language question which threatened a few days back to assume the proportions of a crisis. These are the two things upon which very legitimately the Governor heaves a sigh of relief when he says that it is fortunate that the Government have tidied over both. But they have left some lessons for us to digest and take certain cautious steps in connection with both. The causes for the strike have to be looked into. Strike is a very general feature throughout our Union. We have also our responsibility, so far as this State is concerned, in respect of even the Central Services here. So, our State is also naturally mixed up with this general question of strike to some extent, even if it be a strike by the Central Government employees. The causes of the strike are deep discontent among the staff on account of the increasing cost of living and other similar factors. Sufficient salary, unfortunately, is not paid to them. In this connection, I just looked into the figures relating to civil expenditure of the Central Government. In 1948-49, the civil expenditure was Rs. 35.56 crores. In 1959-60, it rose to Rs. 233.35 crores and in 1960-61 it is Rs. 267.76 crores. The Leader of the Opposition last time, I think, spoke about the large number of Assistant Secretaries, Joint Secretaries, etc., appointed by the Central Government. Some people even calculated the number of peons there and put the figure at 17,000.

[9th August 1960] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

I am not against peons. But it shows the gigantic proportions to which the bureaucracy has extended its hands. (Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar: According to Parkinson's law.) Yes. To this Rs. 267 crores, we must add the expenditure on Defence on which nobody has got any control. Any number of persons can be appointed and we cannot question it. Similar is the expenditure on Embassies, about which there was an Audit report some years ago. There are large items of expenditure in Embassies which are said to be necessary. I am not saying they are not necessary, but there is no critical estimate about all the expenditure. Then, there are delegations frequently going out from this country—cultural, scientific and other delegations including delegation of dancers, etc. If the expenditure on these items is also added on to the civil expenditure, we can imagine how much more it will be. Therefore, the Government are not able to pay their own employees. That is the crux of the whole question. Civil expenditure has to be reviewed. It has to be carefully looked into and I hope and trust that this Government will also impress upon the Central Government the necessity for review and, if possible, reduction of this expenditure. Otherwise, people have to suffer. This strike as a weapon should be removed from the armoury of Government employees. Strike cannot fit in with democracy. In a democracy, persuasion, negotiation, arbitration and settlement should take the place of strike. The Government must try to convince the Opposition and the Opposition must try to convince the Treasury Benches. Strike is a very forceful weapon. Strikes, lockouts and fasts unto death are no longer necessary in a democracy. I would like to remind hon. Members in this connection that in a totalitarian State there can be no strike. Strikes take place in a democracy because there is freedom of action and the dignity of the individual is safeguarded. As I said, it is not necessary to resort to a strike in a democracy. The Government of India are contemplating a ban on strikes by Government employees. Apart from legislation for this purpose, what about the temper of the people? I must here thank the Hon. the Minister for Labour for frequently insisting upon the principle of negotiation. I see it from newspapers that he has been advocating this frequently. He has been pursuing a very good policy. But Government look upon with unconcern strikes in the private sector. Sometimes, they are in sympathy with the striking workers. But when it comes to their own employees, they realise its significance, so much so that my friend, Mr. Ethirajalu waxes eloquent about the way in which the strikers have to be hit and all that. I am glad that my hon. Friend, Mr. Raza Khan said that the striking employees must be treated a little leniently. But difficulty of the situation must be treated a little leniently. But the difficulty of the situation is, strikes take place because the workers have no other way of getting their grievances redressed. Therefore, provision must be made for settlement of disputes by negotiation or arbitration by tribunals and so on.

Let us now go to the other subject, the language issue. Language in our country is now like petrol becoming a very inflammable material. See Assam and the Punjab. In our State, we would

[Sri K. Balasubramanya Ayyar]

[9th August 1960]

not be sitting here today as in Bombay but for the timely statements of the Prime Minister and the Home Minister. Otherwise, we will find ourselves in a difficult situation today. There would have been many arrests. Therefore, this language problem should be approached from a practical point of view. Let us have no mawkish sentimentality in this. Let us have no fanatics, Hindi or other fanatics. Fanatics should not be allowed to disturb the peaceful situation in the country. That must be the firm attitude of the people. This is the appeal I would make from the floor of this House. Language should not be made a question of sentiment. We have seen the atrocity committed on the minorities in Assam. Very harrowing tales have reached us from the people affected there. Therefore, on this language issue, I would appeal to the Union Government, in spite of the President's directive, that our State's proposition that it should be prolonged bilingualism at the Centre should be incorporated in the Constitution by suitably amending Article 343 (2) so that English may continue as the official language in the various administrative units of the Centre.

4-00 p.m. A law would be passed to govern the various administrative units in the Centre. That would be the best thing and the sooner the law is passed the better it will be for all. The Hon. the Home Minister the other day said—this is a quotation from his speech—“It has been resolved that English would continue after 1965 and a Bill will be brought before the House in accordance with the provisions laid down in the Constitution before 1965”. There is a snag in this. Before 1965 the Bill may not be brought before the House. It may go on. By Governmental action they could postpone this. But I hope and trust that here in our State we shall frequently remind our Government of their duty of bringing in a Bill under Article 343 so that the question may practically be settled, and there may not be any trouble on the score of this official language of the Union. I am not pleading for this or that language but more and more in our country we have realised that we cannot completely taboo English. Whatever the Hindi fanatics might say, we cannot taboo English completely. It is a language which has produced unity of the country. I say it is English which has produced unity between the South and North. It is a language responsible for creating this big fabric of the Indian Union. One can state that it is in that language that great people like Surendranath Banerjee and Bepin Chandra Pal spoke about liberty, equality and fraternity. It is that which set fire to our sense of liberty and dignity and our action also. I remember Annie Besant once saying that you cannot argue away liberty in English language. Lord Morley also once said that the people of India have been fed on the intellectual wine of Mill and Locke.

Then, again, it is also the language which we wanted. I was on the publication Committee of the University Centenary Celebrations. I looked into the previous history and found that 7,000 inhabitants in Madras had put in a mahazar to the East India Company to establish an English school here, because they found it was very necessary to learn the language for trade and other

[9th August 1960] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

purposes. These 7,000 inhabitants of Madras—they were wise men—they asked for it. It is not a language which is imposed on us by the British. No. It was Ram Mohan Roy who led an agitation in Bengal for the purpose of learning English. Therefore, it is these factors, the mahazar put in by people in Madras and the agitation of Mr. Ram Mohan Roy in Bengal that were responsible for English being introduced in schools in India. We wanted to learn the language. Therefore, it is no use saying that it is a foreign language imposed on us and that, therefore, we must throw it out. These things have no meaning.

(Deputy Chairman in the Chair.)

Now I should like to go to another matter, namely water-supply in our State. The Address contains further information that some of the questions have been finally settled. Well and good. We congratulate the Government on the steps they have taken regarding the Parambikulam waters and the Araniar waters and so on. But there are still two more questions. One is the trouble about irrigation from the Mettur Dam. If you can come to a settlement with the Mysore Government in regard to this, then once for all the question will be settled. After all, the chief source of irrigation—apart from the Tambaraparani and other sources—for this State is the Cauvery. If the Cauvery dries up, then our tongues will also dry up. The usual supplies we get from the Cauvery should never be diminished. Therefore it is I am saying that so far as the Cauvery waters are concerned, an agreement should be finally entered into between this Government and the Mysore Government. There have been agreements in 1892 and 1910 and so on. But we should have some final agreement with the Mysore Government on this question. So far as I could see, the Southern States seem to be reasonable. Mysore also will be reasonable and it will not be difficult for our Government to come to a final settlement on this question. Then there is the question of diversion of waters of the Godavari and the Krishna. This is also an important matter. Today we had a report from the Public Works Minister that the Zonal Council discussed the matter and Sri Sanjeeva Reddi, the then Chief Minister of Andhra, was very helpful and that a high power committee would be appointed to go into the matter. If these things come to fruition, then our irrigation problems so far as the Cauvery is concerned, would once for all be solved.

The next thing I wish to refer to is the rise in price. I will quote from the Governor's Address. These are the words: The one disquieting feature in the present economy of the country is the persistent upward trend in prices. Unless this tendency is arrested, the anticipated resources for the Plan may not all be forthcoming because the incentive and ability to save are diminished under inflationary conditions. This is what is contained in the Governor's Address and it speaks very truly about the situation. In fact, it has not given a full picture of the trend in upward prices. Let us look into a little statistics. It is said that

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [9th August 1960]

the per capita income has increased in terms of 1948-49 prices from 110.8 in 1955-56 to 117.7 in 1958-59. This is an increase of six per cent in money terms. As against this, the rise in prices has been 20 per cent. So, we know how the rise in prices will affect the *per capita* income. This problem is with us ever since our Plans began. Of course, in this House and elsewhere it was said: 'Plan or perish'. The other voice also comes from the far-off regions. 'Let us not also Plan and perish'. Planning and perishing should not go together at all. That is my view. Planning must be done in a realistic way. And what, after all, do we find in the Plan? The more we look into it, the more the germs there are in it and also trends for increase in prices. That is what we find in the Plan. The additional taxation under the Third Plan will be of the order of Rs. 1,650 crores. The Planning Commission admit that these taxes and other things will continue to raise prices but yet they say this is part of the calculated sacrifice that we have to make. I cannot understand the Planning Commission saying this while accepting the upward trend in prices. I am very glad that the Address says that this rise in prices will have disastrous consequences even upon the Plan itself. Still the Planning Commission say they should have additional taxation to the extent of Rs. 1,650 crores. Income-tax and other taxes have reached the saturation point long ago. This further increase in yields, the Commission say, will have to be sought mainly through tightening of the tax administration. It will increase the expense account of the companies. These and other measures will impinge further on us. This is what the Planning Commission very solemnly stated so far as income-tax and Corporation tax are concerned. A friend of mine calculated the tax that a rich man had to pay. A person, who has got wealth to the extent of Rs. 23 lakhs, pays forty per cent as wealth tax and eighty-four per cent as income-tax, making a total of 124 per cent. Let us not shed any tear for the rich man. But I cannot understand the additional taxation which has been proposed. The Governor's Address concludes by saying that the living conditions of the people are sought to be improved. What I would say in reply to this is that the rich are being grounded by taxes, the middle classes are perishing by the increase in prices, and the labour class is facing unemployment. This is the living condition of all the three classes. There are about 7.5 to 8 million people unemployed in our Indian Union. These are all difficult problems before us. They have not been touched at all. We are supposed to spend Rs. 10,200 crores on the Third Five-Year Plan. We spent about Rs. 4,800 crores on the Second Five-Year Plan. Adopting the language of the aeroplane, the take-off is good so far as the Third Plan is concerned. I fail to see how it will ever improve the situation so far as our living conditions are concerned. Upward trend in prices and grinding taxation on our people we see. We have to make calculated sacrifices. Leaving this sacrifice that we have to make and also not touching the problem of unemployment, emphasis is now laid on heavy industries. Thanks to our Minister for Industries, inspite of the fact that the Central Government have not treated us well, we have got industries in our State. But

4-10
p.m.

[9th August 1960] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

let us see whether they ever touch the unemployment problem. The Chairman of the Tatas, Sri J. R. D. Tata, said in an interview to press men that overemphasis was laid on the target for steel.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: He does not want competition.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: That is an imputation on him. But he is a responsible man.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I want to mention that when the Planning Commission wanted to raise the target to 10 tons, the Tatas' representative said that 8½ tons would do for this country.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Let us see the arguments he gives. If the country accepts that 8½ tons will be enough for the country. (Interruption by the Hon. Sri R. Venkataraman.) Let us see what he says. Let not the Hon. Minister anticipate. I suppose the Hon. Minister has read his statement.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Yes.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: In the statement he says that merely because a target in steel is set, the unemployment problem is not solved. If the Hon. Minister can contradict this, it is all right. He says that next to petroleum industry, the steel industry employs the fewest number of men. I suppose he is a person who knows much about production. He has said that an one million ton factory for steel will at best employ only 8,000 men.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I am sorry to interrupt the hon. Member, Sir. There is something like direct employment, secondary employment and tertiary employment. In the steel industry, direct employment is less, and secondary and tertiary employment is enormous.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: He has referred to the fact that we must have other industries. There is no use of merely interrupting me, as if he has not said about these things. Interruptions often fail to achieve their purpose, because we know all these things. I am posted with all these things before I speak about them here. It is no use saying that power and steel are the two tests by which we shall ensure the progress of the Plan. I do not think the Prime Minister is fully right in this. Power and steel are not the only tests. I would say that the living condition of our people is the test. In the Third Five-Year Plan emphasis is laid on heavy industries. I say that it is not correct. I am trying to show that that is not the correct view in our country. There are three categories of countries in the world, namely, (1) countries where land is very little, and where industries export goods to the foreign countries through their ports, (2) countries where land is great in extent and population is less, like Canada,

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [9th August 1960]

Australia and so on, and (3) countries like India where land and population are both very large, and seventy per cent of the population depend on land for their sustenance. Therefore, the first emphasis, according to me, should not be upon heavy industries, but upon agriculture and agriculture alone. Then only comes heavy industries. If we place too much emphasis on heavy industries, what happens? All the rural population migrate to the industrial centres. Agricultural labour can never fetch as much income as industrial labour. This is a hard fact, which we have to reckon with. We find urbanisation going on with a vengeance in our country. Villages are being depleted of people. Labourers are coming away. The Government are opening industrial estates. In these industrial estates, people want to live. That is the trend. Well, we have got a rosy picture. But we must also see the skeleton on the cupboard. We must see the other side of the picture also. We are here to point out the other side for the purpose of taking care of that side. It is our duty to point out to Government that there is no use of saying that we have spent a lot of money on the production of power. That does not show the entire picture. In electric power production, as a matter of fact, our State has done very well. But there are only two or three stations and all of them are depending on adequate water-supply. If there is failure of monsoon at any time, then we will see that the whole of the rural population is affected. We have to visualise this contingency also. Therefore, rural electrification does not solve the living conditions of our people. I congratulate the Government on what they have done in the matter of production of electric power. Merely stating this achievement is not enough.

An additional taxation to the extent of Rs. 1,650 crores in the Third Five-Year Plan period will come upon us. There will be reasonable proportion in regard to indirect taxes. They will say that this State should bear indirect taxation. What does it mean? There will be excise duties on essential commodities. Sales-tax is being converted into excise duty. It is a tax upon production. While the sales tax is a tax on sale, the excise duty is on production. Income-tax is a tax on profit. Excise duty is a levy on production itself. The more we have these excise duties the greater will be the burden on the people. The higher will be the trend of rise in prices. Now exercise duties are levied not merely on essential commodities but also on other goods and even on raw materials, for instance, tyres. To get tyres we have to go to the black-market. When we get more and more money from the country, and, as a matter of fact, there is less production on account of the various other factors, then inflation sets in. What is the solution for fighting inflation? It is because of these plans, there is this indirect taxation. Last time, it was over Rs. 1,100 crores and on account of the criticism of various people, it has been reduced in the Third Plan to Rs. 550 crores. The Hon. the Leader of the House used to say that deficit financing is mere issue of paper. Of course, not counterfeit paper. If that is added, it will increase deficit financing. Now, it is much less, viz., Rs. 550 crores. Still

4-20

p.m.

9th August 1960] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

over the deficit financing resorted to in the First and Second Plans, to impose Rs. 550 crores of deficit financing in the Third Plan is not correct. It should be much less. Indirect taxation and all these things are inflationary factors. They tend to increase prices. This is on account of flow of more money and less of goods. There is a simple economic law which every one has studied here and I do not think it has ever been refuted—the law of supply and demand. That is the only thing that controls prices. Controls do not check inflation. If you have control, then there is black-market and the amount of black money increases. Control is no solution to the problem of rising prices. Therefore, in planning, you must avoid those factors which tend to increase prices. This is what I want to say on 'a disquieting feature' according to the Governor himself, which will affect the anticipated incomes in the Plans. Therefore, I spent some time over this matter. The Reserve Bank has put various restrictions on ordinary credit. Still up till now, they have not made any dent upon the upward trend in prices. The Reserve Bank said that loans on paddy should be restricted and margins on scrips should be raised. It also said that above a certain percentage, all deposits should be re-deposited with them. All these three things have not produced any results. That is why we find the solemn statement in the Governor's Address that the Government have offered their suggestions to the National Development Council and a high-level committee of that Council is now considering the question of upward trend in prices. We must know the causes for this inflation. Seminars are held throughout the country to consider this and allied questions. A few days back a seminar was held at Delhi and I went through the newspapers to find whether any economist had given any constructive suggestions for fighting this inflation. I did not find any suggestion from anyone including Dr. V. K. R. V. Rao. On the other hand, steps are taken which will aggravate the inflationary trends. This is a vicious circle. This vicious circle will not end anywhere except in strikes by Government employees. The crux of the whole question of the recent strike is linking pay with the cost of living. We now realise how very necessary it is to control prices. You are trying to vote thousand and odd crores of rupees for agriculture under the Third Plan. At the same time, you do not realise the confusion that is being created thereby, confusion according to me. The mood of the farmer is very important in all these matters. The farmer must exist, I agree. Afterwards, he must be kept in proper mood to receive the things we offer him. Sir, the statement was made that fertilizers were available in sufficient quantities in Tanjore but that the farmers would not take them. That is the difficulty of the situation. The human element is lost sight of in these Plans. I am making this appeal to you for the purpose of instilling into the minds of our people that there is one thing called human element which should be taken into account while planning for more production. I know very well that the delegation which has now gone to Russia will, on its return, say collective farming is the best so far as it could see in Moscow and that it should be introduced here also. Sir, I find from experience something very different. Recently the Governor of the

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] 9th August 1960

Reserve Bank of India gave a lecture at the University and I presided in the absence of our Vice-Chancellor. He has vast administrative experience and he said that he very much doubted whether collective farming would agree with the mood of the farmer. He is not a claptrap orator. He is a responsible person and I am now only quoting what he said in the course of his lecture. Therefore, all these things are very good on paper but what will actually happen is this. The Registrar of Co-operative Societies and his army of inspectors who will form a bureaucratic machinery to implement collective farming will join together and write copious notes, beautiful notes, either in English or in Tamil about how things should be done, even though they do not know anything about agriculture. That will be the result. What is the use of saying tens of thousands of tons of fertilizers are required for use in the country, when the farmer is in no mood to use them? That is the difficulty. They must have the frame of mind, the initiative and the goodwill to use them. Let us take cognizance of the human element in our Third Plan.

Sir, I do not want to go into details of the various things said in the Address. I shall confine myself to general questions of policy. As I said, the human element must be taken into consideration by every planner in the country. That is what the citizen who gives his vote expects of the planner. There is no point in saying the Second Plan is over and there is going to be a take-off for the Third Plan in a Viking. The outlay for the Third Plan is Rs. 10,200 crores. When we talk eloquently about this outlay, let us not forget the difficulties of the situation. Otherwise, all these things may be, as the Tamil proverb says, like ghee poured on ashes which never takes fire. Let us also see that we have a fairly good peasant proprietor on the land, ready to take advantage of these things—credit facilities, fertilizers, etc., offered to him. Let us have a happy contented peasant population and that is the thing upon which the Ministers should direct their attention. There is no use of saying we require so many lakhs of tons of fertilizers. Statistics are a peculiar thing. In 1954, they said we could even export foodgrains to other countries.

4-30 p.m. Suddenly in 1955 they said that it was very insufficient production. Who supplies these figures? Who tests them? We do not know. It is simply put on paper. All these things are grandly put on paper. These statistics always have never proved in any country and proposition and more so in our country about agriculture because statistics are not available really. We have to take it from the karnam. He is the last and the greatest man in the whole State. He is the only person who gives every information from the Revenue Officer upwards to the Hon. Ministers. Am I not right? The Government refer to him and he produces the 'Thandal', the Demand, Collection and Balance statements and other records. Nobody knows what they are. Therefore, it is from the karnam that the Government get all these figures. If you write, he gives some information. Otherwise, he does not. As far as agriculture is concerned, these are facts which I am stating. The

9th August 1960] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

difficulty of the problem is, statistics do not prove anything. As somebody said, every small bit of land in our country is different from another bit. That is the experience of agriculturists also. Among three or four fields one may be superior, another bad, the third good and yet another indifferent and so on. That is the condition of all our lands. Therefore, we have to critically and minutely survey every bit of land. Otherwise you do not get proper statistics. That is the difficulty we are labouring under and the Hon. Ministers are labouring under. I am not blaming our Hon. Minister. I am only blaming them for drawing conclusions on these wrong statistics and making statements. The other day the Hon. Punjab Rao Deshmukh said something about China and later he had to detract. Our Ministers go to foreign countries, come back and make great statements. (Interruption.) I wish they come back and give us statistics and so on. In this connection I should say our President was wiser than others. He never talked about agricultural production and all that. He only said they have discipline and do hard work which qualities we do not have. That is what the President said and it seems to be so. Not only are we deficient in hard work and discipline but there is also deterioration in our character. Look at the counterfeit notes and other things. There is very much deterioration in the character of our people all round. This is because of the frequent emphasis we make upon money, money, and money, national income and so on. Somehow you must make money. That seems to be the most important thing. This is the very thing which we should not do. I would wish that in the Third Plan we must lay great emphasis on character, upon hard work and discipline. An Englishman wrote in 1880 that the Hindus were a thrifty race. Can we say so now with the cinemas and the dances and so many other things? We are not a thrifty race now. Sri M. Viswesvaraiyah has said that we have become a lazy people. All these things are there. But so far as Madras is concerned, I should say, we are superior to other States. That is my feeling so far as all matters are concerned. There is not so much of indiscipline in our State as in other States. And there is also not so much want of character so far as the income-tax authorities are concerned in our State. I am saying this only with reference to this State. But about the Union I am anxious and I must say—I am not making any remarks about particular individual or group of people—there is general deterioration in character and want of discipline. Only good character, hard work and discipline would make a plan successful. If all these things are there then the hope expressed by the Governor in his Address that living conditions would improve will come to fruition. And I hope and pray that it should come to fruition.

(Mr. Chairman in the Chair.)

* SRI M. V. SUDARSANAM NAIDU : கனம் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்களுடைய உரையை எல்லோரும் போற்றக்கூடிய முறையிலே நம்முடைய திட்டங்கள் வெற்றி பெற்று வருகின்றன. நம்முடைய இராச்சிய அரசாங்கமும் மற்ற

[Sri M. V. Sudarsanam Naidu] [9th August 1960]

இராச்சிய அரசாங்கங்களும் திறமையாகத் திட்டங்களை நடத்தி வருகின்றன. நம்முடைய மாநிலத்திலே திரு. காமராஜ் தலைமையில் நடக்கக்கூடிய மந்திரி சபையானது ரொம்பத் திறமையாக நடந்து கொண்டு வருகிறது. இவர்கள் மக்களோடு தோளோடு தோள் ஒத்துழைத்து வருகிறார்கள். ஆகவே, அவர்களை நாம் போற்ற வேண்டியது அவசியம்.

மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் போது கவர்னர் அவர்கள் நமது மாநிலத்தில் ஆரம்பிக்கப்போகிற தொழிற்சாலைகளைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நெய்வேலித் திட்டத்தைப்பற்றியும், சேலம் இரும்பு உருக்குத் தொழிற்சாலைகளைப் பற்றியும், உரத் தொழிற்சாலையைப்பற்றியும் கவர்னர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நமது மாநிலத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் கைத்தொழில் பெருக வேண்டும், விவசாயம் அபிவிருத்தியடைய வேண்டும் என்று சுப்ரமணிய பாரதியார் 1919-ம் ஆண்டு பாடியதை உற்சாகமாகக் கேட்டோம். இன்று அந்தத் தீர்க்கதரிசியினுடைய வாக்குப் பலித்து வருவதை நிதர்சனமாகப் பார்க்கிறோம். நம்முடைய மக்கள் எல்லா விதத்திலும் முன்னேறி சுபிட்சம் அடைவதற்கு மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் ஹேதுவாக இருக்கிறது. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்தில் கைத்தொழில்கள் வளர அதிக வாய்ப்புக் கொடுக்க வேண்டும் என்று நமது இந்திய அரசாங்கம் மிகவும் பாடுபடுகிறது. அதற்குப் போதுமான மூலதனம் ஒதுக்கி, நமது மாநில அரசாங்கத்திற்கும் போதுமான பண வசதி கொடுப்பதற்குத் திட்டம் வகுத்திருக்கிறார்கள். முக்கியமாகக் குடிசைத் தொழில்களுக்கும் சிறிய கைத்தொழில்களுக்கும் போதிய ஆக்கம் கொடுக்க வேண்டுமென்று பழங் காலத்திலிருந்தே மஹாத்மா காந்தியடிகள் தலைமையில் காங்கிரஸ் சொல்லிவந்திருக்கிறது. இன்றைக்கு ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தும்போது, அதைச் செயலளவில் கொண்டு வர முயற்சிக்கிறோம். குடிசைத் தொழில்கள் வளரவேண்டுமென்று காந்திஜி அரும்பாடுபட்டார். அவை வளர வேண்டுமென்று இன்று ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்திருப்பவர்கள் அன்று எதிர்த்தரப்பில் இருந்தபோதே சொல்லிவந்தார்கள். இன்றைக்கு அவர்கள் அரசாங்கத்தை நடத்தும்போது, அந்தக் கொள்கைகள் எல்லாம் ஒவ்வொன்றாக அனுஷ்டானத்தில் கொண்டுவரப்படுகின்றன. சிறிய கைத்தொழில்கள் வளர்ந்தால், கிராமப் பொருளாதாரம் அபிவிருத்தியடைந்து மக்கள் சுபிட்சமாக இருப்பார்கள் என்று நாம் வெகு காலமாகப் பிரசாரம் செய்துவந்தோம். இன்று கிராமங்களில் நிலைமை சீர்திருந்தி வருவதைக் கண்கூடாகப் பார்க்கும் போது, நாம் சந்தோஷப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை. ஆனாலும், அரசாங்கத்தார் சில இடங்களில் அயர்வாக இருப்பதாகத் தெரிகிறது. பணத்தை வாரி இறைக்கிறோம்; ஏராளமாகச் செலவு செய்கிறோம்; அதற்குத் தக்கபடி வேலைகள் நடக்கின்றனவா என்று பார்க்கிறபொழுது, கொஞ்சம் ஏமாற்றம் ஏற்படுகிறது. ஜில்லாக்களில் அதிகாரிகள் திறமையாக வேலை செய்கிறார்களா என்று பார்த்தால், சோர்வும் அயர்வும் காணப்படுகின்றன. என் ஜில்லாவில்கூட இம்மாதிரிப் பல விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லலாம். ஆனால் அவ்வாறு எடுத்துச்சொல்வது அழகாக இருக்காது. திறமையாக வேலை வாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமே தவிர, இவ்

[9th August 1960] [Sri M. V. Sudarsanam Naidu]

விஷயங்களைச் சொல்லக் கூடாது. நமது மாநில அமைச்சர்கள் ஆங்காங்கு சுற்றுப்பிரயாணம் செய்கிறபொழுது, இவ்விஷயங்களைக் கவனித்து வருகிறார்கள். இதனால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நிலைமை சீர்படுகிறது என்று சொல்ல வேண்டும். ஆட்சியாளர்கள் எவ்வளவு பாடுபட்டாலும் பொதுமக்களுடைய ஒத்துழைப்பும் மற்றவர்களுடைய ஒத்துழைப்பும் தேவை. சில குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. விவசாயத்தை எடுத்துக் கொண்டால், நமது நாடு விவசாயத்தில் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்ற நாடு என்று பழங்காலத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் பறை சாற்றினார்கள். இந்தக் காலத்தில் நம் நாடு விவசாயத்தில் பின்தங்கியிருக்கிறது என்று சொல்லினோம். காரணம் ஆங்காங்கு தலைமை அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டு அவர்கள் சொல்வதே வேதவாக்காக இருக்கிறது. இதில் நமது அமைச்சர் அவர்கள் கொஞ்சம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். குறையைத் திருத்த வேண்டுமென்று அவரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதிகாரிகள் தங்கள் சுயலாபத்தைப் பொறுத்து எந்நா சொல்கிறார்கள். அரசாங்கத்தில் உள்ள அவர்கள் தங்கள் எதையும் எழுதும்போது தப்பாகவும் நேர்மையற்ற முறையிலும் எழுதுகிறார்கள். அதை அரசாங்கம் ஊர்ஜிப்பாட்டுக வேண்டும். குற்றம் தப்பாக அரசாங்கத்தார் பல இடங்களில் பண்ணைகள் வைக்கிறார்கள். பண்ணைகளுக்காக நிலங்களைக் கேட்டுப்போது சம்பந்தப்பட்டவர்கள் நிலங்களைக் கொடுக்க மறுப்பது இயற்கை. அந்த நிலையில் சிக்கல்கள் ஏற்படும் போது அதிகாரிகள் தங்களுக்குப் படுவதைச் செய்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்வது சரியா, தப்பா என்று அனுஷ்டானத்தில் ஆராயவேண்டும். அதனால்தான், அவர்கள் தவறுகள் செய்கிறார்கள் என்று சொல்கிறேன். அரசாங்கத்தார் 50 அல்லது 100 ஏக்கர் நிலங்களை எடுத்துக்கொள்கிறார்கள் என்றால், அந்த நிலங்களுக்குப் பக்கத்திலுள்ள 60,000 ஏக்கர் நிலங்களின் விலை மதிப்பு குறைந்து அதனால் அவைகளின் சொந்தக்காரர்கள் பாதிக்கப்படக்கூடிய வகையில் அதிகாரிகள் பணியாற்றுகிறார்கள். நான் ஆங்காங்கு நடப்பதைப் பார்க்கிறேன். எங்கள் ஜில்லாவில் வளவனூரில் நிலங்களை அரசாங்கத்தார் எடுத்துக்கொண்டார்கள். அங்குள்ள பண்ணைக்கு இரண்டு அன்று வசதுகளுக்கு முன்பு நான் சென்று இருந்தபோது விளைச்சல்கூட கொஞ்சம் குறைவாக இருந்தது. ஆனால் நிலைமை சீர்ப்படுத்தினோம் என்று நான்கூடச் சொன்னேன். அப்புகும் விசாரிக்கவில்லை. விளைச்சல் பெருகியிருக்கிறது என்று தெரிந்துகொண்டேன். அவர்களுடைய சோம்பல் காரணமாகவோ, அல்லது வேறு என்ன காரணமோ, நென் பகுதியில் இரண்டு, மூன்று இடங்களில் அவர்கள் மிக மாநிரலான கடமையைச் செய்யத் தவறியிருக்கிறார்கள். நென் பகுதியில் உள்ள விவசாய அதிகாரி இம்மாதிரிப் பணியாற்றுகிறார் என்று நோன்றுகிறது. இதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். நான் என் இதைச் சொல்கிறேன் என்றால், அரசாங்கத்தார் எந்த இடத்தில் நிலங்களைப் பண்ணைகளுக்காக எடுத்துக்கொள்கிறார்களோ அந்த இடத்தில் அந்த நிலங்களுக்குப் பக்கத்திலுள்ள நிலங்களின் விலைமதிப்பு குறைவதற்கு இது எதுவாகிறது. இதை கனம் அமைச்சர் கவனிக்க வேண்டும். நல்ல தரமுள்ள நிலங்கள் இருக்கும் இடங்களில் நன்கு பயிர்செய்தால் எப்போதுமே நல்ல விளைச்சல் கிடைக்கும். எப்போதுமே, கெடுதலாக இருப்பதைத் திருத்தி

4-40
p.m.

[Sri M. V. Sudarsanam Naidu]

[9th August 1960]

நன்றாக ஆக்கிக் காண்பிப்பதற்காகத்தான் சர்க்கார் பண்ணைகள் வைக்க வேண்டும். அதுதான் அரசாங்கத்தார் பண்ணைகள் வைப்பதன் தாத்திரியம். கெடுதலைத் திருத்தி லாபத்தைக் காட்டி, அதன் மூலம் மக்கள் பயனடையச் செய்ய வேண்டுமென்றுதான் ஆட்சியாளர்கள் ஆசைப்படுகிறார்கள். இதற்கு நேர்மாறாக அதிகாரிகள் நடக்கிறார்கள். இது மிக மிக வெறுக்கத்தக்கது.

மேலும் கைத்தொழில்கள் வளர வேண்டும் என்று நாம் எல்லோரும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். கைக்குத்தலரிசியை எல்லா இடங்களிலும் விநியோகிக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். எங்கள் ஜில்லாவில் பள்ளிகளில் கைக்குத்தல் அரிசிச் சாப்பாடு போட வேண்டும் என்று சொல்கிறோம். ஆனால் அவ்வாறு எங்கே யாகிலும் நடைமுறையில் செய்கிறார்களா என்றால் கிடையாது. இந்த சபையில் கூட ஸ்ரீ. கிருஷ்ணமூர்த்தி முதல் ஸ்ரீ. சேஷாச்சாரியார் வரையில், எல்லோரும், உபாத்தியாயர்களின் சம்பளத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்று பாடுபடுகிறோம். ஆனால் உபாத்தியாயர்கள் தங்கள் கடமையைச் செய்வதில்லை என்பதையும் நாம் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். காந்திஜியின் தத்துவத்தை போதித்து எந்த லட்சியத்தை அடைய வேண்டுமென்று அரசாங்கம் விரும்புகிறதோ அதற்கு அனுசூலமாக ஆசிரியர்கள், முக்கியமாக ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் நடந்துகொள்ளவில்லை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. நான்கு, ஐந்து மாதங்களுக்கு முன்பு எங்கள் ஜில்லாவில் ஆரம்பப்பள்ளி ஆசிரியர்கள் மகாநாடு கூடினார்கள்; தங்களுக்குச் சலுகைகள் கேட்டார்கள். கனம் அமைச்சர் ஸ்ரீ. சுப்ரமணியம் அவர்களும் அந்த மகாநாட்டுக்கு வந்திருந்தார்கள். எங்கு பார்த்தாலும், நாட்டின் சின்னத்தை வணங்க வேண்டுமென்று நாம் சொல்லி வருகிறோம். பேஸிக் பள்ளிக் கூடங்களில் உள்ளவர்கள் காலையில் எழுந்தவுடன் முதலில் நாட்டின் சின்னமாக தேசியக் கொடியை வணங்கி எல்லா வேலைகளையும் ஆரம்பிக்க வேண்டும், அவ்வாறு செய்தால் தேசிய உணர்ச்சி நாட்டில் பரவும் என்பது அடிப்படைக் கல்வித் திட்டத்தில் ஒரு அம்சம். அவ்வாறு கொடியை வணங்கும் வழக்கத்தை பள்ளிகளில் அனுஷ்டிக்கிறார்களா என்றால், அது மிக மிக சொற்பம். இதை நாங்கள் நினைக்கும்போது எங்கள் நெஞ்சம் பதைக்கிறது. மாகாண ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் கடலூரில் கூடினார்கள். அங்கே பெரிய பந்தல் போட்டு மூன்று நாட்கள் மகாநாடு நடத்தினார்கள். அங்கே தேசியச் சின்னம் எங்கேயாவது இருந்ததா? என் நெஞ்சம் அன்றைய தினம் பதைத்தது. ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் நாட்டை முன்னுக்குக் கொண்டுவர வேண்டியவர்கள், நாட்டின் செல்வங்களை வளர்க்க வேண்டியவர்கள். இவர்களே இம்மாதிரிச் செய்கிறார்களே என்று என் நெஞ்சம் அன்று பதறிற்று. 'இம்மாதிரிச் செய்கிறார்களே, இது தர்மமா?' என்று எல்லோரையும் கேட்டுக்கொண்டே போனேன். எதை இந்த நாட்டின் சின்னம் என்று நினைக்கிறோமோ அது அங்கே பறக்க வேண்டுமென்பது என் அவா. அவர்கள் திருந்த வேண்டும். இந்த சபையில் அவர்கள் ஞடைய பிரதிநிதியாக இருக்கும் அங்கத்தினர்கள் அவர்களைக் கிருத்தி அவர்களிடையே நாட்டுப் பற்றை உண்டாக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும், ட்ரெயினிங் ஸ்கூல்களில் கைக்குத்தல் அரிசிச் சாப்பாடு போட வேண்டுமென்று உத்தரவு

[9th August 1960]

[Sri M. V. Sudarsanam Naidu]

போட்டிருக்கிறோம். எங்கேயாவது அப்படி கைக்குத்தலரிசிச் சாப்பாடு போடுகிறார்களா என்று கவனிக்க வேண்டும். அந்தப் பள்ளிகளில் கைக்குத்தலரிசி சாப்பாடு போடாததற்குக் காரணம் என்ன? ஆங்காங்கு உள்ள ஹெட்மாஸ்டர்கள் திறமையற்றவர்களாக இருக்கிறார்களா? பிள்ளைகள் இவர்களுக்குக் கீழ்ப் படிவதில்லையா? எங்கள் வீட்டுப்பக்கத்தில் ஒரு ட்ரெயினிங் ஸ்கூல் இருக்கிறது. அந்தப் பள்ளியில் படிக்கும் மாணவர்கள் காலே வேளையில் ஆற்றுப் பக்கம் ஸ்நானத்திற்கு வருகிறார்கள். அப்போது ஒரு நாள் அங்கே அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த பேச்சை நான் கேட்க நேர்ந்தது. "இதென்னடா இது, சனியனாகப் போய்விட்டது! நூற்க வேண்டியிருக்கிறது" என்று ஒரு பையன் பேசினான். அவர்கள் இந்த முறையில் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். நான் அவர்களிடம் சென்று "இவ்வாறு பேசாதீர்கள். இது காந்தி மகாத்மாவால் கொண்டுவரப்பட்ட உயர்ந்த திட்டம். காந்தி மகான் இப்படியெல்லாம் பாடுபட்டார்" என்று சொன்னேன். அந்த மாணவர்கள் அவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருந்ததற்காக அவர்கள் பேரில் நான் கோபப்படவில்லை. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தவர்கள் எங்கும் வந்துகொண்டு தங்கள் திட்டத்தைப் பரப்ப வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறார்கள். என் பேச்சைக் கேட்கும் மாணவர்களில் சிலர் கூட "பெரியவர் சொல்வது நியாயமானது. அவர் சொல்வதுபோல் நடக்க வேண்டும்" என்று சொல்வார்கள். ஆனால் அவன் அவ்வாறு நடக்கிறானா என்று எனக்குத் தெரியாது. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் வரப்போகிறது. எந்தச் சிறு கைத்தொழில்கள் வளர வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறோமோ அந்தச் சிறு கைத்தொழில்கள் எந்நிலையில் இருக்கின்றன என்பதை நாம் இன்று கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம். அதை ஏற்று நடத்துகிறோம்.

ஹரிஜனங்களுக்காக நாம் பாடுபடுவது சொல்லி முடியாது. 4-50 மஹாத்மாஜி அவர்களுக்காகச் செய்த தியாகம் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. p.m. ஹரிஜன வெல்பேர் ஆபீஸர் ஒருவர் நமது ஜில்லாவில் இருக்கிறார். அவர் ஹரிஜனங்களுக்காக வேலை செய்கிறார் என்றால், கிடையாது. அவர் என்ன செய்கிறார் என்று கூடத் தெரியவில்லை. அந்த ஆபீஸர்களுக்கு ஜீப் கொடுத்து வேலை வாங்க வேண்டுமென்று நான்கூடச் சொன்னேன். அதை அமைச்சர்கள் ஏற்று, அவர்களுக்கு ஜீப் வாங்கிக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஜீப் வந்து 4 மாதம் ஆகிவிட்டது என்று டெலெப்டெண்டு கவுன்சில்கூடக் கலெக்டரிடத்தில் நான் சொன்னேன். நாம் ஏராளமான வேலையைச் செய்ய வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறோம். செயலில் பார்க்கும்போது, ஆட்சியாளர்கள் ஆமை வேகத்தில் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். சில இடங்களில் ஹரிஜன ஹாஸ்டலில் கூடக் கைக்குத்தல் அரிசி உபயோகிக்கப்படவில்லை. 1937-ல், டாக்டர் ராஜன் ஆரம்பித்து வைத்த ஒரு கோவாப்பேட்டிவ் சொஸைடியை நான் நடத்தி வருகிறேன். முன்பெல்லாம் அது இரண்டு மூன்று மாதம் நடக்கும். பிறகு நான் ஜெயிலுக்குப் போவேன். அப்போது அது மூடப்படும். பிறகு நான் வெளியில் வந்த பிறகு அது மறுபடியும் நடக்கும். இந்த விதமாக அந்த சொஸைடி நடக்கிறது. அதைப்பற்றி வெல்பேர் ஆபீஸரிடம் சொன்னேன். அவர் அதைக் காதிற் போட்டுக்கொள்ளவில்லை.

[Sri M. V. Sudarsanam Naidu] 12th August 1960

அதைப்பற்றித் திருப்பிச் திருப்பிச் செல்லுவதால் அங்குக்கு நம் கீமல் கோபும் வரக்கூடாது. முன்னாலு ஐந்தாண்டுத் திட்டம் வரப் போவதால், இதைப்பற்றிச் சொல்லுவதற்கு எனக்கு ஒரு அவா ஏற்பட்டுவிட்டது. நாங்கள் மஹாத்மாவின் தலைமையின் கீழ் நாட்டுக்காகத் தொண்டு புரிந்திருப்பதால், நான் இதைப்பற்றிச் சொல்ல ஆசைப்பட்டேன். முன்னாலு ஐந்தாண்டுத் திட்டம் வரும்போது, நாம் முந்திய காலத்தில் காண்பித்த ஆக்கத்தையும் ஊக்கத்தையும் காண்பித்து அத்திட்டத்தை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்ற வேண்டும். ஜாதி வித்தியாசம் உடைய மறைந்து விட்டது. முன்பெல்லாம் ஐயங்கார்கள் படுதா போட்டுச் சாப்பிட்டு வந்தார்கள். இன்றைக்கு எல்லோரு ஐயம் உட்கார்ந்து சாப்பிடுகிறார்கள். ஹரிஜனங்களுக்கே உட்கார்ந்து சாப்பிடுகிறார்கள். இதைக் கண்டு என்னுடைய மனம் பூரிக்ிறது. இந்த லக்ஷியத்தை அடைய வேண்டுமென்று காந்திஜி பாடுபட்டார். இப்பொழுது அவர் இல்லாவிட்டாலும், அந்த லக்ஷியம் நிறைவேறி வருவதைக் கண்டு நாம் சந்தோஷப்படுகிறோம். உண்மையில் வேதாந்தசாரியர்களோ வைஷ்ணவ சமயாசாரியர்களோ ஜாதி வித்தியாசம் பாராட்டுவதை ஆதரிக்கவில்லை. நம்முடைய செய்கையால்தான் அதையெல்லாம் குழப்பி கந்தர்கோளம் ஆக்கி விட்டோம். மஹாத்மாவின் சேவையால் இன்று ஜாதி வித்தியாசம் மறைந்துவிட்டது.

முன்னாலு ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்தில் கிராமக் கைத் தொழில்களை வளர்க்க நாம் எல்லோரும் பாடுபட வேண்டும். சிறு கைத்தொழில்கள் அபிவிருத்தியடைந்தால், பொருளாதார நிலைமை சீர்திருந்தும். கிராமத்தில் இருப்பவன் டவுனுக்கு வந்தால், சுறுசுறுப்பாக இருக்கிறான். ஆனால் கிராமத்தில் இருக்கும்போது அவன் சோம்பேறியாக இருக்கிறான். தொழில் இல்லாமல் இருப்பதுதான் அதற்குக் காரணம். இதை மஹாத்மாஜி உணர்ந்து கிராமங்களை வளர்க்க ஆக்கக் கண்டுமேன்று சொன்னார். அதற்குக் காலமும் வந்துவிட்டது. அதை ஆட்சியாளர்கள் செயலில் காட்டுகிறார்கள். கிராமத் தொழில்களை அபிவிருத்தி செய்து, அவற்றில் ஊதியம் சம்பாதிப்பதற்கு வழி பண்ணினால், அது ரொம்பவும் நியாயமானதாகவும் தேர்மையானதாகவும் இருக்கும்.

விவசாயத்தை அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். ஆனால், ஒரு காணி, இரண்டு காணி வைத்திருப்பவனுக்கு உர வசதியோ, பண வசதியோ கிடையாது. அந்த விவசாயிக்கு இயற்கையில் இருப்பது தாரித்திரியம். அவனுக்குப் பொருள் இல்லை என்று கூவான் எழுதி வைத்திருக்கிறான். தவவந்தர்கள் குறைந்த வட்டிக்கு வாங்கி பணம் சம்பாதிக்கிறார்கள். ஏழை உழவர்களுக்குக் கடன் கொடுத்தால், நன்றாக இருக்கும். இதை அரசாங்கம் அவியம் கவனிக்க வேண்டும். முன்னாலு ஐந்தாண்டுத் திட்டம் ஏழைகளுக்குப் பயன்படுமா என்று ஒரு சந்தேகம் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒவ்வொரு விவசாயியும் இத் திட்டத்தினால் பயன் அடையும்படி செய்ய வேண்டும். செரிவிற இன்ஸ்பெக்டரை ஏதாவது கேட்டால், நான் மறு நான் பதில் சொல்வதாகச் சொல்கிறார். காரணம் என்ன

12th August 1960] [Sri M. V. Sudarsanam Naidu]

வென்றால், சட்டம் அம்மாதிரியிருக்கிறது என்று தெரிகிறது. ஓர் ஏக்கர் இரண்டு ஏக்கர் நிலச்சட்டத்தைத் திருத்திவண்டும். கடனுதவி கொடுக்க அரசாங்கம் இதையெல்லாம் கவனித்து ஆவன செய்யவேண்டும். ஏழை மக்கள் நம்மை வாயாற வாழ்த்தும் படி நாம் செய்கையில் ஈடுபடவேண்டும். அதற்கான ஆக்கத்தை அரசாங்கம் கொடுக்க வேண்டும். எனக்கு இப்பொழுது பேசுவதற்கு வாய்ப்புக் கொடுத்ததற்காகத் தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு, நான் இதோடு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* SRI S. K. SAMBANDHAN : Mr. Chairman, Sir, I am happy to associate myself in expressing our gratitude and thanks to our Governor for the Address he has delivered to the joint session of the Legislatures. In the Address he has outlined the bare facts that are there to-day.

The Address has mentioned that there is a disquieting feature in society. We have to appreciate the admission of this fact. This disquieting feature is an evil on society. This everybody knows. But the disquieting feature is the high trend and the persistent rise in the prices of all commodities, especially essential commodities. Our only regret is that no remedy has been suggested in the Address to arrest the upward trend in the prices of commodities, especially foodgrains and other essential commodities. This evil is not an ordinary evil. This evil is a persistent one which becomes the root cause for all kinds of present day troubles that crop up in the commercial, industrial and mercantile fields and also in the Government departments. This is one of the main causes for the recent strike of the Central Government employees. To root out this cause, the Government should take immediate steps. Mere words alone will not solve the problem and bring down the prices. Only firm and immediate action will tend to bring down the prices. The Government should realise this, and I hope the Government will take immediate action to redress the grievances.

We are happy that our brethren of Tiruttani have come back to us. Though they suffered for the last few years, now they will be happy. Really we have to congratulate the Government on the expeditious putting up of roads and other things in that area. I request the Government to accelerate the speed to see that the people of Tiruttani get all facilities and amenities as the people of the other districts in this State are getting.

The Government have stated that the vexed question of language has been settled. It all depends on how the Central Government are going to implement the assurance given. Now it has been much talked about, and has been referred to by all the speakers. If there is no anxiety on the part of the protagonists of Hindi to expedite its introduction and if there is no compulsion in the study and introduction of Hindi, everything will get settled automatically in due course. So also the question of State language and the medium of instruction in colleges. I think we will have more time to discuss these things when we take this question on the floor of this House.

[Sri S. K. Sambandhan] [9th August 1960]

I congratulate the Government, especially the Hon. the Minister for Agriculture, on increasing the production of foodgrains by ten-lakh tons during the Second Plan period, and on setting a target of fifteen lakh tons in the Third Five-Year Plan period. Production alone will not solve the problem in prices or even scarcity. We can pitch our aim at a higher level too provided we take pains to see that the requirements of the agriculturists are met at the proper time. We hear from every quarter about scarcity of chemical fertilizers. The position is very distressing because of improper distribution. This causes much anxiety among the ryots, though much money is spent on the procurement and supply of chemical fertilizers. What happens is, these are not supplied to the ryots at the proper time. Even though the whole system of distribution is with the co-operative societies, it is not fairly done. When stocks arrive, the district stores take delivery and they, in their turn, ask the retail stores to take over the stocks immediately, whether the ryots in the locality require the fertilizers or not. The retail societies cannot afford, with their limited financial resources, to pay and take delivery at once and keep stocks for six or seven months. If they borrow money, the interest will eat away the small profit that they may get. After all their profit is only ten rupees or so per ton. Therefore, the Government should see that the Agriculture Department takes over the responsibility of stocking these manures in important places and distribute them to areas when they are required. There is also this difficulty. What is wanted is supplied in lesser quantities. For example, ammonium sulphate is supplied in small quantities whereas calcium nitrate which is not used by the ryots is supplied in large quantities. I know many co-operative societies have themselves disposed of their stocks of chemical fertilizers to private parties because as I said they cannot afford to keep stocks for a number of months. So, Government must see that these are properly distributed and in time.

Then, the Government must bestow more attention on minor irrigation schemes. They are not now given adequate attention. My hon. Friend, Mr. Seshachariar referred to sinking of tube-wells. There are many tube-wells being sunk in my district. Particularly, I must mention the 75 Bore-well Scheme. But there is one thing I wish to point out. Many have made use of this scheme. An Assistant Director is in charge of this scheme but though many wells have been sunk, he is not able to get the required motors, and oil engines for the ryots. The rules laid down for the purpose are circuitous and round-about. It takes much time to go through all formalities. Even after two months of application, the ryots are not able to get the motor to bale out the water. A subsidy of 500 rupees is given to the ryots but to get that amount, the ryot has to spend 250 rupees or even more. This is another distressing feature. Unless he spends, he cannot get the subsidy. Unless he waits he cannot get the motor. That is the state of affairs in the districts. The Government should see that the procedure is simplified and the ryot is enabled to get his requirements in time, at least within a fortnight of his application.

[9th August 1960] [Sri S. K. Sambandhan]

Sir, in the Second Plan, we have exceeded our targets and so nothing should be left out of the Third Plan. We hear that the Government of India have deferred the Mangalore and Tuticorin Ports Development Scheme. The Government should see that these are taken up during the Third Plan period.

We must congratulate our Hon. Minister for Industries on the starting of many industries in our State. I would, however, request him to see that many more industries are started during the Third Plan period. Let not industrialisation be postponed for want of raw materials. As Mr. Raza Khan pointed out there are countries like Japan which import raw materials like steel, etc. We in the south could do likewise and should not be handicapped for want of raw materials. There must be heavy industries started in Madras so that they may provide employment to the unemployed. Provision of jobs for the unemployed should be our foremost consideration and lack of raw materials should be no bar to us. I would request Government to bear this fact in mind and to see that they provide jobs for the unemployed by starting more industries.

I am sorry to say that nothing is mentioned in the Address about one important industry in the State, the handloom industry. It has suffered a lot in the recent past. The Hon. Minister for Industries knows many weavers and master-weavers have suffered due to the recent American order for 'Bleeding Madras' having been cancelled. I would invite the Hon. Minister's attention to the recent increase in the price of cloth manufactured by the mills, especially the coarse and medium varieties. As a weaver, I feel that this artificial scarcity has been created by the mill-owners to fight for more spindage in the Third Plan depriving the handloom weavers of their increase in their share, since they know the Government are in a mood to help the weavers.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Can I ask the hon. Member, who is connected with the handloom industry, to explain why, when the prices of mill-made goods are going up, still handloom goods are not selling?

SRI S. K. SAMBANDHAN: Only particular varieties are not saleable. Even though we can produce handloom cloth at particular rates, yet we have to get the yarn from the mills. The price of handloom cloth goes up in direct proportion to the cost of mill yarn.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Is it not a fact that to-day the price of handloom cloth, say a dhoti of 80's is three to four rupees cheaper than the mill-made cloth of the same variety? Still why is it not saleable?

SRI S. K. SAMBANDHAN: Finer varieties of cloth are not at all cheaper. Yesterday, a cloth was shown to me. It costs 13 rupees—four yards, i.e., eight cubits. It is of the finer variety—100's by 120's or 120's by 120's. 80's are a little coarser than the mill cloth. The cloth I saw can compare with Finlay's. But because of the high price of mill yarn, the cost price comes to

[Sri S. K. Sambandhan] [9th August 1960]

5-10
p.m.

13 rupees. So, it is not a question of handloom cloth. It is a question of the yarn price being higher. Every weaver feels that the mills are boosting up the price of mill cloth in order to get more spindlage for the mills in the Third Plan depriving the handloom industry of the same. I would request the Government to see that the handloom industry is not let down but is given its due place. I may assure them that with the present looms, we can produce 50 per cent more cloth provided yarn is supplied to us at rates at which the mills are getting. Weavers are paying 20 per cent more whereas mills are paying 20 per cent less. This adds to the cost of handloom cloth. With adequate supply of yarn at reasonable price guaranteed for the weaver, the industry can produce cloth which will be much cheaper than the mill-made cloth. In contrast to the statement made by the Hon. Minister I should like to say that most people use handloom cloth because once they are used to it, they love its quality and even if very good mill cloth is given to them they won't go near it. This the Hon. Minister knows very well. Therefore the reason given by the Hon. Minister that handloom cloth is not moving at present is not correct in my opinion.

Sir, on behalf of the weavers both within and outside the co-operative fold I thank the Hon. Minister for Industries for having arranged to give loans against the stock of 'Bleeding Madras' though it is a little belated. If this facility had been afforded some four or five months ago it would have been far more helpful. Most of the weavers would not have incurred losses. They had to sell away the stock at prices ranging from Rs. 1.40 to 1.50 which some two months back was selling at Rs. 3 and Rs. 3.50. Even though late, the Government have now afforded this facility and many weavers and master weavers and co-operative societies are making use of it. I am thankful to the Hon. Minister for the same. But I hope at least in future the Government would act quickly in such matters.

Sir, the hon. Member Sri Seshachariar who moved the motion of thanks referred to the working of the Co-operative Deputy Registrars in the districts. I endorse his view partly. There are three Deputy Registrars at present in each district, two general and one special. The Special Deputy Registrar has jurisdiction extending over the entire district whereas the other two have jurisdiction over part of the district. Though the duties assigned to them are different, at times they overlap. Government should examine this and see that such overlapping is not there. The Government could very well divide the district into three divisions and put a Deputy Registrar in charge of each division, to attend to all work connected with co-operation. Again, while I welcome the anxiety of the Government to extend co-operation among the people, they should take steps to see that what had already been done is perfectly maintained. In our anxiety to expand co-operative societies we are engaging more and more personnel. Most of them I can definitely say are untrained and have no experience in the co-operative

[Sri S. K. Sambandhan] [9th August 1960]

field. They are untrained not only in the spirit of the movement but also in the subject which they have to deal with. For instance the co-operative Inspector who does not know what a loom is has been appointed to inspect the weaver's society. Another instance I can mention. An auditor went and inspected the accounts of a co-operative weaving society and passed all the vouchers presented to him without knowing what a warp is and what a weft is. He does not know what weaving is and what starching means. The society had obtained vouchers for starching all yarn both warp and weft and the auditor had passed all the vouchers because he did not know what warp is and what weft is. But it was subsequently pointed out that it was wrong and no action could be taken because it all happened three years ago. Because the auditor did not know the subject, the people in the society are encouraged and tempted to adopt malpractices. Therefore I would request the Government to see that these people are given training in the work which will be entrusted to them before they are appointed. Everywhere there are complaints against these co-operative Inspectors and C.S.O.s because they do not know the subject they are dealing with and are unable to attend to the needs of the people of the locality immediately.

Then, Sir, mention is made in the Address about compulsory education to be given to boys of the age group of 7 to 11. I welcome it as the hon. Member Sri G. Krishnamoorthy did yesterday. But I have a doubt whether it will succeed or not because the salary offered to the teachers is very inadequate. I would suggest that Government should give free compulsory education to girls up to the secondary grade. The small neighbouring State of Pondicherry has done it. Now everybody wants that girls should be educated and it will be a welcome feature if the Government gave free compulsory education to girls up to the secondary school grade. If that is done it will set an example for the boys to come up to that level.

About electricity, much has been said in the Address. The Hon. Minister in charge of Electricity and the department ought to be congratulated for the work done by them. Even here I would like to point out that mere expansion will not do. Expansion alone will not satisfy people. The Government should ensure supply of electricity throughout without any interruption and without any difficulty. Of course it might be argued that if electricity is extended, some people in each village at least will get the benefit of electricity and so on. But it won't be fair for the Government to extend electricity to a village and cut off the supply the next month and say there is no supply available or it has been extended to other villages or diverted to other purposes. That is what is happening now. Before electricity is extended to a village, the department should assure itself that there will be continuous supply of electricity to that village and it should have sufficient stock of stores and other materials. The Cuddalore Municipality was complaining for months and only recently they got replacement of

[Sri S. K. Sambandhan] [9th August 1960]

bulbs and materials for extension of street lights. Therefore I would appeal to Government not to be satisfied with the number of villages to which electricity has been extended. They should see to it that places already supplied with electricity do not suffer for want of supply of current or stores.

Regarding the recommendations made by the Pay Commission about which reference has been made in the Address, I am sure most of the people would be satisfied about the recommendations made by the Commission. However, there are disparities in respect of certain categories of services. I think these could be discussed in detail later. But I would have been glad if the Government had granted a conveyance allowance for Government servants working in the city. This is as necessary as the grant of house rent allowance for people working in the city. I hope the Government would reconsider this question and grant this allowance also to these people. About pay scales of teachers the hon. Member Sri G. Krishnamoorthy has spoken very elaborately. He said that they are the people who were doing a most important and worthy job of moulding the future citizens of India and therefore deserved greater sympathy than anybody else. I am quite sure that the Government would deal with them very liberally and to their satisfaction. With these words I conclude my speech.

5.20 p.m. * SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Mr. Chairman, while thanking the Governor for his Address one regrets to note the absence of any mention of specific steps which the Government propose to take to check the rise in the price of essential commodities, especially food and cloth. The Address begins with the Governor's appreciation of the services rendered by the police and the administration in general during the period of the recent strike by the Central Government employees. Certainly we all join His Excellency in his appreciation. Most unfortunately the Central Government employees were misled by the so-called leaders. Those leaders do not belong to the Central Government employees. They are politicians. One of them happens to be a member of the P.S.P. A prominent leader of the P.S.P. said that it was not his party that supported the strike, but the person concerned supported it in his individual capacity. Whatever it is, the people are under the impression that certain political parties tried to get as much advantage as possible out of the discontent prevailing among the Government employees. The wonder of it is that the Government employees, who are all educated people, fell an easy prey to the temptations held out by these politicians. If one goes deeper into the question, one will find that this disease did not break out only recently. It was there even before 1947 or 1948. Some of these politicians were leaders of labour unions. Even now many of these labour unions have political men as their leaders. When the employees go on strike under the guidance and leadership of these politicians, they get something. So the Central Government employees thought that if they too went on strike under the guidance and leadership of these politicians, they too would get something. But

[9th August 1960] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

what happened? The leaders who thought that the Central Government would be paralysed by the strike themselves got paralysed and the employees also got paralysed. That is the result. I hope the Central Government employees will not repeat this strike. I hope the N.G.Os. will not repeat this. I hope others including the teachers also will not repeat this. Sir, why did they resort to this strike? Just as a drowning man clutches at a straw, they thought that by resorting to strike, they could have their grievances redressed. The prices have been soaring year after year. This has been recognized by Pandit Nehru and also by the Home Minister, Sri Pant. Now they have found out that strike, of course, should not be the weapon. The Home Minister stated, I think yesterday on the floor of the Lok Sabha—that the Government thought of imposing a permanent ban on strike by Government employees, and also on employees in the Post and Telegraphs Department and the Railways. It is a good thing. The sooner it comes into force the better it will be for all. At the same time the Home Minister and the Prime Minister realise that there should be a machinery to redress the grievances. They have realised that the grievances are real. Prices are going up by leaps and bounds. How to redress the grievances? Pandit Nehru suggests the appointment of a council similar to the Whitley Council. They are going to appoint councils similar to the Whitley Council. The Councils may not be exactly similar to the Whitley Council. I would suggest to the consideration of this Government that they should appoint councils here, just like the Whitley Council, for the N.G.Os. This will smoothen matters and differences will be ironed out. I am quite sure about it. I may bring to the notice of the Government that in England there is the Burnham Committee for teachers. This committee consists of representatives of teachers in primary schools, assistant masters, headmasters, headmistresses, representatives of local education authorities, and so on. It is this committee that negotiates with the Government and gets many things settled. Then there is also a committee for teachers employed in training institutions. It is these committees that bring to the notice of the Government the grievances of the particular classes of employees whom they represent, and the whole thing, I think, is amicably settled. If all categories of teachers in Government schools, high schools and training schools, headmasters and headmistresses, come together, then they can come to a definite understanding. What happens now is this. The teachers in primary schools put forth their demands separately. The Secondary grade teachers and the headmasters put forth their demands separately. But if they sit together and consider, then they will come to the region of reality, arrive at definite conclusions and then present their demands to the Government. In this connection I must thank the hon. Member Sri M. Seshachariar for taking up our cause and pointing out to Government some of our grievances and also suggesting ways to remedy them. I hope when the Supplementary Estimates and the report of the Pay Commission are placed before this House, I will have an opportunity of discussing this subject in detail and pointing out what

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [9th August 1960]

should be done. There are certain anomalies in the recommendations of the Pay Commission. But I should like to say this at this juncture. We are extremely grateful to the Government for introducing uniform scales of pay. This is a very great thing. There are certain other things which we want, but I would say that they are all minor things. Major things we have achieved, and the minor things we are sure to get conceded by the Minister for Education by negotiation.

Sir, as I pointed out to you, in the case of the Central Government employees, the real grievance is that they are not able to make both ends meet. They wanted the dearness allowance to be linked to the price level. There is nothing wrong in this. Pandit Nehru and Sri Pant recognised this. From 1950 onwards, the prices of essential commodities have been going up. In the first five-year plan period we were all told that by the end of the plan-period, we would be near self-sufficiency in food, and there would not be any further upward trend in prices. The first five-year plan elapsed. During the second five-year plan period, we all thought that by the end of the plan period, self-sufficiency in food would be attained and that certainly prices would go down. At any rate we were given that assurance that prices would go down. Later on we were made to realise that prices would never go down, and that in a State which was progressive and which introduced industrialisation, prices would not come down but would go up. Where is the remedy if prices go up and up? The only remedy is to increase the wages. The Government did it. In the last three or four years, so far as this State Government are concerned, they have given to their employees by way of dearness allowances Rs. 17 in the aggregate Rs. 5 plus Rs. 7 plus Rs. 5. On the whole they have given Rs. 17. But has this remedied the situation? Certainly not. It is not at all proportionate to the cost of living that is rising. That is the position. What have we done? So far as agriculture is concerned, I should like to point out that in the first five-year plan at any rate top priority was not given to agriculture. In the second five-year plan, some attempt was made to give priority to agriculture. In the third plan, definitely a high priority has been given to agriculture. Very good. In the meantime, when the prices of articles of food are going up, what do the Government do? They tried during the last two or three years three or four methods. The first is 'State trading'. By 'State trading' they thought that they could control the prices. This was not a success. It was not introduced on a wide scale. The next thing attempted as a palliative was 'Service Co-operatives'. I do not think these are introduced on an extensive scale.

The third thing was about co-operative farming. They thought by resorting to co-operative farming they could get greater yield. Even at the start, our people's mentality is against this. Therefore, that also has been given the go-by. (The Hon. Sri R. Venkataraman: Where did you get this information?) I do not find co-operative farming introduced on a large scale. Perhaps it is on paper. (Sri A. Gajapathy Nayagar: It is just beginning.) I know, ten

[9th August 1960] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

years hence you will say it is not useful. In spite of the Reserve Bank's instructions regarding credit facilities, prices have been going up. I do not remember that phrase which is often used. They say, prices are bound to go up in. . . (Sri L. S. Karayalar: A developing economy.) . . . yes, in a developing economy. If you want to produce steel, fertilisers, antibiotics, etc., you require heavy capital for starting the industries and naturally the cost of production goes up. There is already a terrible rise in prices of food articles. If you go on with your plans at this rate, where is the end? Should you not have some control? What about other countries? Recently I was in England. They import fifty per cent of their foodstuffs. They have stabilised the prices by subsidies. Why not you think of subsidising instead of granting dearness allowance to your employees? If you stabilise prices this way, people will be satisfied and there will not be this clamour for higher salaries and dearness allowance. In this matter of food policy, you find one cryptic sentence in the Governor's address and that is about the suggestions offered by the Government to the National Development Council. Evidently, this Government have absolutely no control over the food policy of the Centre. The whole thing is completely controlled by the Centre which has been bungling for the past ten years. It has not been able to tackle this problem. It is following a policy of drift so far as food is concerned. Even as regards achievement of the target in the second plan, we do not know whether we will achieve the target of 15 lakh tons. So far as we see, the Government have miserably failed since there is a big gap between planning and achievement. This I have brought to the notice of the Government more than once. If you go to villages, you will find agricultural labour is being diverted to industries more and more. They get ready money, ready cash, if they work in industries. They give up agriculture, the moment an industry is started. They simply sow and go away and do not take any care in the rearing of the crops. They join some automobile workshop or a Railway workshop because they get ready money there. That is the real problem with agriculture. Starting of more industries will provide employment to many but what about production of food? This question must be seriously considered.

Much has been said about distribution of fertilisers. Distribution of fertilisers in Tanjore district was a great scandal. At a time when the peasants wanted these, supply was not made. Supply was made when they could not make use of the fertilisers. Who is responsible for these things? The Government will kindly enquire into it. (An hon. Member: Strike.) No. Strike was not the reason. This happened long before the strike, some two months ago. Administrative inefficiency was responsible for this.

Coming to cloth, you find Mr. Lal Bahadur Shastri saying that since October last the price was going up. Today, it is 40 per cent more than the October price. What have the Central Government been doing all these months? We do not know. Suddenly, one fine morning, the Central Minister woke up to find the prices had gone up enormously and then flew to Bombay, to

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [9th August 1966]

tell the mill owners: 'Nothing doing; you must reduce the price.' The Chairman of the Indian Mills Federation announced a ten per cent cut and said that the cut would be effective only from the last week of August. Still, Sir, the price would be 26 per cent higher than the October price. He tried to explain this rise of 26 per cent. In the case of coarse and medium cloth where the rise is 26 per cent, he said that 21½ per cent was due to the high price of cotton and 2½ per cent was due to the increase in wages. About canvas the price was fifty per cent higher than what prevailed in October 1959. So, the Government have been sleeping for ten months and they are now trying to bring down the prices. I am quite sure they are going to fail miserably. Whenever we ask the Ministers here about rise in prices of foodgrains, they say: 'These are lean months; after a few months, prices will come down.' But what happens? The price goes from one rupee to Rs. 1.25 and then comes down to Rs. 1.19. This has been happening every time. In the case of cloth, I am sorry to say that the Government have slept over the matter and allowed the mill-owners to dictate to them. They are in the clutches of the mill-owners.

5-40 p.m. THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Would the hon. Member agree to the imposition of control over price and distribution of cloth?

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: It is for the Government to decide that.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I want to know what the public reaction to that would be. I want to know the public opinion in the matter.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: The public opinion is, they want cloth at reasonable prices. It is for the Government to decide how to achieve it. They are in charge and they have all the necessary machinery. We are not in charge of it. It is a question which we cannot answer. It is the Government which should find a solution and an answer for it. May I ask the Government a question? Are they going to allow the prices to go up like this? Do they think that the people would keep quiet if the prices soared up like this? A time will come when certainly they will all rise against the Government and say that this is not the way how things should be managed. So it is the Government's duty to see that the prices are kept at a reasonable level.

In this connection I should like to point out one thing though I may be mistaken. The conduct of the merchants also I think is not as good as it ought to be. I know there are good merchants, honest merchants. But I know also there are some among them who are not honest, who are not good. Take for instance the supply position of sugar. About three weeks back there was scarcity of sugar in the city. We could get sugar only in the T.U.C.S. The T.U.C.S. supplied only to its members. Each member got 1½ visces or 2 K.gms. Non-members on certain days were given half to one K.gm. The price of sugar supplied by the

9th August 1960]

[Sri T. P. Srinivasavaradan]

T.U.C.S. was about Rs. 1.70. When that was the position, we could get bags and bags of sugar in the black market at Rs. 2.50 per viss in the city. How could this happen? I am glad to note the mention made in the Governor's Address that more sugar mills would be started in the State, that three have already been started and one more would be started at Udamalpet. I am glad more and more sugar mills are started in this State. But what is the good of starting these mills when sugar is not actually available for our consumption? How is this scarcity created and who creates it?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Poor people also eat sugar.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: That is not the answer. That bags and bags of sugar are available at Rs. 2.50 a viss is sufficient proof enough to show that this scarcity is man-made. There is no real scarcity of sugar. It is all man-made. It is all the inefficiency of the department.

SRI N. ANNAMALAI PILLAI: இப்போது ஜனத்தொகை அதிகரித்து விட்டது.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: வியாபாரிகள் மூட்டை மூட்டையாக சர்க்கரை வைத்திருக்கிறார்கள். வீசைக்கு 2-8-9 ரூபாய் கொடுத்தால் சர்க்கரை கிடைக்கிறது.

SRI N. ANNAMALAI PILLAI: மூன்று மக்கள் எல்லோரும் சர்க்கரை சாப்பிட்டதில்லை, சிலர்தான் சாப்பிட்டார்கள். இப்போது எல்லோரும் சர்க்கரை சாப்பிடுகிறார்கள்.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: The fact is sugar is not available for people at reasonable prices. I should like to congratulate the Government on their action in having drawn the attention of the Planners at the Centre for the need for a balanced regional dispersal of new industries. Some of the political parties here complain that the South has been neglected and industries are not started in this part of the country. Of course, so long as the Hon. Minister for Industries is there I am quite sure he will press upon the Government at the Centre the need for a balanced regional dispersal of industries. Such dispersal will certainly enthuse the people in the Backward areas and give them a measure of mental satisfaction that the South had not been neglected, whether by such dispersal we ultimately gain or not.

We have not fully explored the industrial possibilities in this part of the country. But the one important thing which I noted is the recommendation of the Estimates Committee. That Committee has recommended to the Government the formation of two more industrial estates in this State under the Third Plan. I do not know whether the necessary proposals had been included in the Third Plan or not. At the last Planning Committee meeting

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [9th August 1960]

it was suggested that we should in future start industries not near the City but disperse them throughout the State. We should have them at least 15 or 20 miles away from the City. Now almost all industries are located in the city with the result that there is not sufficient accommodation for them and there is also the water scarcity. Some of these industries require copious and abundant supply of good water. We have now only one source that supplies water to the city, that is the Red Hills lake. That will not supply, the water that may be required by the various industries. Therefore at least new industries should be started far away from the city. That is also what I found in Liverpool and Glasgow. Houses intended for labourers there are built at places 15 to 20 miles away from the factories. Therefore when we start new industrial estates we should keep this in mind. The Estimates Committee had stated that about 50,000 would be the population in an industrial estate. I would put it at 30,000 and Government should provide all amenities such as schools, good water-supply, roads and so on.

Coming to education, I would like to point out that the Government have done well in confining themselves to the age group of 7 to 11 for purpose of giving free and compulsory education. The scheme was that education should be compulsory and free up to the age of 14 and all boys of the age of 14 should be educated before 1960. We have children to be educated but where are the teachers to impart the education? You may allot the money required but you do not have sufficient number of teachers to give education to all of them. I am glad the Government have realised this difficulty and restricted the scheme to the age group of 7 to 11.

I welcome the Mid-day Meal Scheme and the School Improvement scheme. While welcoming these schemes I would like to point out certain drawbacks in those schemes. By giving mid-day meals we are able to bring in more children into the school. But there are not sufficient number of elementary school teachers available to take charge of these children and give them education. Yesterday I was told by some teachers that in many elementary schools, teachers have not been appointed. When that is the position, what is the use of opening more schools and drawing more children into the schools by giving them mid-day meals? This is one aspect of the question which has got to be looked into by the Government. I regret to say this has been neglected for so long. I approve of the philosophy underlying the two schemes but unfortunately in our over enthusiasm we have neglected the education aspect of the children.

In the School Improvement Scheme, no doubt we get local co-operation but that co-operation is got through the teachers. It is the teachers who go from place to place to collect donations every now and then and the normal work of the school is dislocated. What I would suggest is this. As is done in other countries, it

[9th August 1960] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

is the local people and not the teachers, who should form themselves into a Committee, go about and collect donations and do other things. I am unable to understand why teachers are engaged for this to the detriment of the education of the children.

MR. CHAIRMAN: The hon. Member's time is up.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: I will finish in a few minutes Sir.

I would therefore request the Government not to neglect the educational side.

Then the Government have permitted the starting of 21 high schools in the North Arcot district recently.

SRI M. SESHACHARIAR: In one year.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Yes. Teachers are being posted just now. When they had made up their minds to open 21 high schools, they should have done the posting of teachers and other things in the month of May or June. Only now it is being done and can anybody expect efficiency in these schools?

Then the department seem to think that by expanding the Inspectorate they can improve efficiency. I submit by merely multiplying the Deputy Inspectors and Inspectors you cannot increase the efficiency of schools. Efficiency can be increased only by proper staffing, by appointing qualified people.

As regards education of girls, I am in entire sympathy with the proposition that they should be given education. We must see that more and more girls are brought into the schools and more and more schools should be opened for girls. But what I read very recently was some women politicians want more and more money to be allotted for girl education at the expense of boy's education. I cannot see any reason behind this demand. I think no mother would make a distinction between a boy and a girl. Only women politicians think that they should clamour for more and more grants for girls' education at the expense of boys' education. They cry hoarse for women's education as if we are all against it. As I said a father or mother treats the boy or girl equally. (An hon. Member pointed out to Srimathi Saraswathi Pandurangam who was then in the House). That women politician does not say so. But women politicians at the Centre at Delhi cry hoarse as if we are all against women's education. If this goes on, I am sure you will find in a few years, men politicians will cry against those women politicians. That will be the only result. For instance, previously when men travelled in buses, they used to give room for ladies. But from the time women began to claim equality and seats were reserved for them, men began to say: 'When the ladies' seats are full, you should also stand as we are standing'. The chivalry of the past has gone. For Heaven's sake therefore do not ask for girls' education at the expense of the boys' education. It is not also fair.

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [9th August 1960]

Sir, as I said, we teachers are thankful to the Government for the revision of scales of pay of teachers. On an average every teacher will get an extra of Rs. 13.

MR. CHAIRMAN: The hon. Member should finish his speech before 5-50.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Yes, Sir. The management will have to find out this extra amount. Therefore I would request the Government to give advance grants. Unless advance grants are given it would be impossible for most of the institutions to pay the teachers in time. This has already been brought to the notice of the Government.

Sir, let me conclude by saying that this steep rise in prices will affect the low income group people very much. I would therefore request the Government to see that the prices are stabilised at a reasonable level. The Government should take steps towards this end. There is no use of saying that in a developing economy the prices will go up. If the prices are not stabilised there will be more frustration, there will be more disappointment, and more discontent. I therefore earnestly appeal to the Government to take steps to stabilise prices. They cannot afford to ignore it or allow it to drift. Let me conclude by saying: 'A policy of drift means disaster to the whole nation'.

5-50
p.m. *SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: மதிப்பிற்குரிய மன்றத் தலைவர் அவர்களே, நமது கவர்னர் பெருமான் அவர்களுடைய பேருரையைப் படிக்கும்போது சில கட்டங்களில் மகிழ்ச்சியும் சில கட்டங்களில் வருத்தமும் உண்டாகிறது. முதலில் நமது தமிழகத்தில் ஒவ்வொருவரும் கடமை உணர்ச்சியுள்ளவர்களாதலால் சமீபத்தில் நடந்த வேலை நிறுத்தம் வெற்றி பெறாமல் போய் விட்டது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அண்மையில் கடலூரில் மஞ்சக்குப்பத்தில் தீயணைக்கும் படையைச் சேர்ந்த ஒருவர் தம் கடமையைச் செய்யும்போது உயிரிழந்தார். தமிழகத்தில் அரசியலாருக்குக் கேடு செய்பவர்கள் ஊழியர்களில் கிடையாது. இவர்கள் கடமை உணர்ச்சி மிக்கவர்கள்.

அடுத்தபடியாக, இந்த மாநிலத்தில் தமிழ்மொழி ஆட்சி மொழியாகி விட்டது. எனவே இங்கே அது சம்பந்தமாக நாம் கொண்டிருந்த கவலைக்கு இனி இடமில்லை. இங்கே ஆங்கிலமும் வரலாம், இந்தியும் வரலாம். அவைகளும் நாட்டுக்குப் பணி செய்யலாம். ஆனால் அவை அவ்வாறு பணிசெய்யும்போது தமிழ் மொழிக்குக் கேடு விளைவிக்காத முறையில் பணிசெய்ய வேண்டும். அத்துடன் தமிழை வளர்க்க வேண்டும். தமிழை வளர்ப்பதற்காக ஒரு குழு அமைத்திருக்கிறோம். அது என்ன செய்துவருகிறது? 9-வது ஸ்டான்டர்ட் புத்தகம் இன்னும் தயாராகவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். தமிழை ஆட்சிமொழியாக ஆக்கினால் மட்டும் போதாது. தமிழை வளர்க்க வேண்டும். அதுசம்பந்தமான விவாதம் வரும் போது அதுபற்றி விரிவாகப் பேசுகிறேன்.

[9th August 1960]

[A. Gajapathi Nayagar]

அடுத்தபடியாக, விவசாயத்தை எடுத்துக்கொண்டால், எழும்பும் ஏர் பின்னது உலகம், ஆதலின் உழன்றும் உழவே தலை

என்று உழவர்களைப்பற்றி திருவள்ளுவர் சொல்லியிருக்கிறார். இன்று தமிழகத்தில் உழவனுக்கு என்ன இருக்கிறது? கிராமத்தில் ஒரு ஆண் விவசாயக் கூலிக்கு ஒரு தினத்திற்கு 4 ரூபாய் கூலி கிடைக்கிறது, பெண் விவசாயக் கூலிக்கு தினத்திற்கு 8 அணாக் கூலி கிடைக்கிறது. பட்டினத்தில் ஒரு ஆளுக்கு அதைப்போல் இரண்டு மடங்கு அதிகமாகக் கூலி கிடைக்கிறது. கிராமங்களிலுள்ளவர்களுக்கு மாதத்தில் 15 நாட்களுக்குமேல் வேலை இல்லை. வேலையில்லாத 15 நாட்களில் அவர்கள் எப்படி வாழுவது? எனவே தமிழகத்தில் கனரகத் தொழில்கள் கட்டாயம் இருக்க வேண்டும். இந்த விஷயத்தில் நாம் கடந்த காலத்தில் ஏமாந்துபோய் விட்டோம். பம்பாயிலும் கல்கத்தாவிலும் கனரகத் தொழில்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இப்போது அரசியலார் கனரகத் தொழிலோடு சிறு தொழில்களும் குடிசைத் தொழில்களுமாக இரு கைகளாக வா வேண்டும் என்று சொல்வதை நான் வரவேற்கிறேன். அப்போது தான் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஒழியும். கிராமவாசிகளுக்கும் மாதத்தில் இன்னும் 10, 15 நாட்கள் வேலை கிடைக்கும். எப்போதும் பருத்தி, புகையிலை, சர்க்கரை இவைகளைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தால் நாடு முன்னேறாது. நிலத்திலிருந்து கிடைக்கும் பொருள்களைக் கொண்டு மற்றப் பொருள்களைத் தயாரிக்க வேண்டும். கெமிகல் பெர்டிசைலென்ஸ் போன்றவைகளைத் தயாரிக்க வேண்டும். மக்கள் தங்கள் கைகளால் செய்யக்கூடிய கைத்தொழில் களையும் வளர்த்தால்தான் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஒழியும், அவர்களுக்கு ஊழியமும் கிடைக்கும். இப்போது இந்தியாவில் சராசரியாக ஒரு நபரின் மாத வருமானம் 130 ரூபாயாக இருக்கும் போது, தமிழகத்தில் ஒரு நபரின் சராசரி வருமானம் 20 ரூபாயாகத்தான் இருக்கிறது. கனரகத் தொழில்கள் அபிவிருத்திக்கு முக்கியமாக மின்சாரம் வேண்டும். இந்த ராஜ்யத்தில் குந்தா மின்சாரத் திட்டம் முதலியவை வந்தாலும் இங்கே போதுமான அளவுக்கு மின்சாரம் வந்துவிட்டது என்று சொல்ல முடியாது.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: இங்கே போதுமான அளவுக்கு மின்சாரம் வரவில்லை என்றுதான் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கிறோம்.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: போதுமான அளவுக்கு மின்சாரம் வந்தால்தான் நாடு செழிக்கும். அது போதுமான அளவிற்குமேலும் வந்தால்தான் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் வெற்றியுறும். நூற்றைம்பது பம்பு செட்டுகளுக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சித்து விரைகத்தில் 50 ஏக்கர் நிலங்கள் இருக்கின்றன. அந்த நிலங்களுக்கு ஒரு மெஷின் போட்டிருக்கிறார்கள். வரியினாலும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். மணிலாக் கொட்டை பயிரிட்டிருக்கும்போது தண்ணீர் இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஒரு ஏக்கரில் விளையும் மணிலாக் கொட்டைக்கு 60 ரூபாய் வரி நிதிக்கப்படுகிறது. 1960-61

[9th August 1960]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: அது ஸப்ஸிடைஸ்ட் வரி. செலவில் பாதிதான் 'சார்ஜ்' பண்ணுகிறோம்.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: ஒரு ஏக்கரில் விளையும் மணிலாக் கொட்டைக்கு 60, 65 ரூபாய் வரி விதிக்கப்படுகிறது. மின்சாரம் உபயோகிக்கப்பட்டால் பாதி வரி குறையும்; அதாவது 30 ரூபாய்க்கு குறையும். மின்சாரத்தை அபிவிருத்தி செய்து நாட்டில் எல்லா இடங்களிலும் கொண்டு வர வேண்டும். ராஜ்யத்தில் சில இடங்களில் மின்சார விளக்குப் போடப்பட்டிருக்கிறது. ராஜ்யத்தில் எல்லா இடங்களிலும் மின்சாரத்தைக் கொண்டுவர வேண்டும்.

SRI N. ANNAMALAI PILLAI: மயன் பல அதிகாரமான காரியங்கள் செய்ததாக மகாபாரதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அம்மாதிரிச் செய்யலாம். (சிரிப்பு.)

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: நாம் இருப்பது தமிழ் நாடு. நாம் எதையும் அறிவுடன் செய்ய வேண்டும். நீங்கள் பாரதத்தை பாருங்கள்.

நாட்டில் போக்குவரத்து சாதனங்கள் போதிய அளவு வேண்டும். இப்போது விழுப்புரத்திற்கு எத்தனை வண்டிகள் ஓடுகின்றன? கடலூர், சேலம், நீலகிரி என்று பேசுகிறோம். மேலும், நம் மாநிலத்தில் நல்ல துறைமுகங்கள் எத்தனை இருக்கின்றன என்று பார்க்க வேண்டும். தூத்துக்குடி துறைமுகத்திற்கு சலுகை கொடுக்கிறார்களா? தூத்துக்குடித் துறைமுக அபிவிருத்திக்குப் பணம் இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். உற்பத்தி செய்யும் பொருள்களை ஆங்காங்கு கொண்டுபோவதற்குப் போக்குவரத்து சாதனங்கள் வேண்டும். எஸ். ஆர். வி. ஸ். ஸ்தாபனத்தாரின் அறிக்கை ஒன்றைப் பார்த்தேன். அவர்கள் எவ்வளவு திறமையாக வேலை செய்கிறார்கள் என்று பார்த்தேன். நமது அரசாங்கத்தாரும் போக்குவரத்துத் துறையை நன்றாக நடத்த வேண்டும்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: நீங்கள் ஒரு தடவை சர்க்கார் பஸ்ஸில் போய்ப் பாருங்கள்.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: நான் அதில் சென்று தான் வருகிறேன். பஸ் புறப்படும்போது ஹாரன் கொடுக்க வேண்டுமென்று விதி இருக்கிறது. ஆனால் டிரைவர், வந்தவுடன் ஹாரன் கொடுக்காமல் வண்டியை ஓட்டிச் செல்ல ஆரம்பித்து விடுவான்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: சென்னையிலிருந்து திருச்சிணைப்பள்ளிக்குப் போய்ப் பார்க்க வேண்டும்.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: நான் போயிருக்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN: The hon. Member's time is up.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: May I continue my speech to-morrow, Sir?

MR. CHAIRMAN: No.

[9th August 1960]

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: Is there any time-limit for me?

MR. CHAIRMAN: The hon. Member's time is up.

6-00
p.m.

The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 127. Notification issued with G.O. Ms. No. 1107, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 5th March 1960, regarding amendments to Rule 6 of the Madras Beedi Industrial Premises (Regulation of Conditions of Work) Rules, 1959.

* 128. Notification issued with G.O. Ms. No. 1821, Home, dated 22nd June 1960 regarding amendment to Rule 12 (b) of the Madras Rectified Spirit Rules, 1959.

* 129 to 132. Notifications issued by the Regional Inspectors of Municipal Councils and Local Boards relating to the division of wards, etc., of various Panchayats in Salem, Madurai and North Arcot districts.

* 133. Short report on the activities of the Government Museums at Madras and Pudukkottai and the National Art Gallery, Madras for the half-year ending 31st March 1960.

* 134. Report of the Madras Pay Commission, 1959-60 and Government orders passed thereon.

* 135. Notification issued with G.O. Ms. No. 1965, Revenue, dated 21st April 1960, reducing from 3 per cent to one per cent with effect on and from the 1st April 1960 the tax payable under the Madras General Sales Tax Act, 1959 (Madras Act I of 1959) on the last purchase in the State of Wattle bark including dyeing and tanning materials.

* 136 and 137. Notifications issued with (1) G.O. Ms. No. 1079, Local Administration, dated 25th June 1960 and (2) G.O. Ms. No. 1076, Local Administration, dated 25th June 1960, extending the term of office of the members of the Tirumangalam and Santhanelur Panchayats in Chingleput district and Andarmullipallam Panchayat in South Arcot district respectively up to and inclusive of the 31st August 1960.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Wednesday, the 10th August 1960.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Aluminium plant.

* 13 Q.—SRI MOHAMED RAZA KHAN : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state with reference to the answer given to a supplementary question on question No. 75 on 19th February 1959, whether any final decision has since been taken by the Government to set up an aluminium plant in the private sector?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Yes. A licence has been granted for the establishment of an aluminium plant at Mettur.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : May I know the capital required for the setting up of this plant and whether the Government have any shares in that?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It is estimated that the capital required for this would be of the order of eleven to twelve crores of rupees. The Madras Industrial Investment Corporation proposes to take shares of the value of one crore and twenty-five lakhs of rupees.

Essential drugs.

* 14 Q.—DR. A. SREENIVASAN : Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state—

(a) whether any representations have been received by the Government about the non-availability of essential drugs in the market; and

(b) if so, the action taken or proposed to be taken in this regard?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

DR. A. SREENIVASAN : Is it not a fact that there was a time when essential drugs like insulin were not available in the market and that so many diabetics had to go without treatment?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I am not aware of this.

[10th August 1960]

DR. A. SREENIVASAN : Will the Government at least make enquiries whether sufficient stocks of essential drugs are available in the market?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Some of these are available in the market but their price is high. The whole difficulty is paucity of foreign exchange. We have specially asked the Government of India to release a little more foreign exchange in order to get these essential drugs.

DR. A. SREENIVASAN : In spite of my writing a letter to the Hon. the Minister for Health at the Centre, I was not favoured with a good reply. This was so even when I mentioned that various varieties of insulin were not available in the City of Madras and that we had so many Swadeshi sugar manufacturing units in this State.

MR. CHAIRMAN : It is not a question.

Health Survey and Planning Committee.

* 15 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state—

(a) whether it is a fact that the Health Survey and Planning Committee constituted by the Government of India visited the State in January 1960;

(b) if so, the places they visited; and

(c) the suggestions, if any, made by the Committee in respect of the State?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : (a) Yes, Sir.

(b) Madras, Madurai and Vellore.

(c) The Committee's report is awaited.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : இந்தக் கமிட்டியில் நம் ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் யாராவது இருக்கிறார்களா? இருந்தால் யார்?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : ஆமாம். முக்கிய மானவர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்தக் கமிட்டியின் சேர்மன் நம் மதிப்பிற்குரிய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் டாக்டர் ஏ. லக்ஷ்மண ஸ்வாமி முதலியார்.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : இந்தக் கமிட்டியின் முடிவுகள் அனேகமாக எத்தனை நாட்களில் அல்லது மாதங்களில் வரக்கூடும் என்று கனம் அமைச்சர் சொல்லமுடியுமா?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : My information is, 'Final report of the Committee has not yet been received'.

10th August 1960]

Wild Life Sanctuary at Mudumalai.

* 16 Q.—SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state the steps taken for the improvement of the Wild Life Sanctuary at Mudumalai in the Nilgiris and the Bird Life Sanctuary at Vedanthangal?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : A statement ^a is placed on the table of the House.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : May I know the extent of the Avarhalla Reserved Forests which have been included in order to give the sanctuary a larger area?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : The total extent of Avarhalla is 124 square miles and the area of the whole sanctuary is about 400 odd square miles.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : It is stated that four anti-poaching gates have been constructed in the Gudalur Division to check poachers. Did the Government receive any complaints from the neighbouring forest areas belonging to the Mysore State that poaching was going on there?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : The difficulty about poaching is that people who are poaching-minded always try to poach and we are trying our best to stop it.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : முதுமலைக் காட்டிலுள்ள சில முக்கியமான விலங்குகள் படிப்படியாகக் குறைந்துகொண்டே வருகின்றன. நாளடைவில் அவை பூண்டோடு அழிந்துவிடுமோ என்று ஐயப்பட வேண்டியிருக்கிறது. எனவே அவற்றைப் பெருக்குவதற்கு அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்குமா?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : அதற்காகத்தான் இப்போது இந்த மாதிரியான நடவடிக்கைகள் எடுத்திருக்கிறோம். அவைகளைச் சுடாமலிருப்பது, அவைகளுக்கு நல்ல பாதுகாப்பு கொடுப்பது, அவற்றிற்கு நல்ல குடிதண்ணீர் கொடுப்பது, அவற்றிற்கு "ஸால்ட் லிக்ஸ்" கொடுப்பது இவற்றிற்கெல்லாம் ஏற்பாடு செய்து, அவை நன்றாகப் பெருக ஏற்பாடு செய்து வருகிறோம்.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : May I know whether any special step has been taken to preserve the spotted deer found in the Mudumalai forests? This is the only place where this spotted deer is found.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : The special step is to see that they are not shot. The other special step is to provide the congenial environment essential for them to multiply.

^a Printed as Appendix on pages 170-171 infra.

[10th August 1960]

SRI S. K. SAMBANDHAN: What are the other kinds of animals found there?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: They are many.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: It is stated that four departmental elephants and one lorry have been provided for the use of the visitors on payment of charges. What are the charges?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: The charge is low. It is worth while spending it. It is a very fine ride we have on the elephant. To get on the elephant and go through the forest is quite enjoyable. They are tame elephants; they lie down and pick up people on their 'howdah'. It is five rupees or so and is cheap.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: With regard to Vedanthangal, it is stated that a channel has been dug to divert the overflow of water from the adjacent Velayuputhur tank to Vedanthangal Lake to increase its water level. Is this water used for irrigation and has the lake ever gone dry?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Yes, it is used. In order to augment the supply of water, the channel is dug. But it will be seen that it does not prejudicially affect the irrigation rights of the people.

SRI B. K. NALLASWAMY: Very often visitors to the Mudumalai Sanctuary do not see any animals that are said to live there and they are disappointed. Will the Government see that these animals are collected in a place like the Zoo so that visitors may be able to see all the animals inhabiting the sanctuary?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: If they are satisfied with seeing all animals collected in one place, then the best place is a zoo. But we want to see them in their natural setting. So we have to wait and see them; they will not wait for any one's arrival.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: முதுமலையிலுள்ள விலங்குகளைச் சுற்றிக் காட்ட அரசாங்கம் தக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. அதே மாதிரி வேடந்தாங்கலிலுள்ள பறவைகளைப் பற்றி விளக்கவும், சுற்றிக்காட்டவும் அரசாங்கம் தக்க ஏற்பாடுகள் செய்யுமா?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: இப்போது தான் பல ஏற்பாடுகள் செய்து வருகிறோம். அங்கு "ரெஸ்ட் ஹௌஸ்" கட்டுவது, பிளாட்பாரம் கட்டுவது முதலியவற்றிற்கு இப்போது தான் ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருக்கிறோம்.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: What steps are taken to prohibit the shooting of birds in Vedanthangal?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: They cannot be shot here.

[10th August 1960]

SRI K. KAMALAKANNAN: In Vedanthangal there is no water in summer. Is there any possibility of allowing water there during summer so that the birds may continue to stay there in summer also?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Birds are also taking furlough. I am told they go as far as even Russia. (Laughter.)

Voltage in Poonamallee Panchayat.

* 17 Q.—DR. A. SREENIVASAN: Will the Hon. the Minister for Electricity be pleased to state—

(a) whether it is a fact that the voltage of the current is low in Poonamallee Panchayat; and

(b) if so, whether it has caused damage to electric equipment in that area?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: (a) No Sir. The voltage variation is within the permissible limit of 5 per cent allowed, under rule 54 of the Indian Electricity Rules.

(b) Does not arise.

DR. A. SREENIVASAN: Is it not a fact that the manufacturers of electrical goods themselves knew the variations in voltage, that they prepared their equipment accordingly, and that in spite of that the equipment goes out of order and some parts become irreparable? Does it follow that what the Hon. Minister has been advised to say is correct?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: What I am advised to say is correct. But the hon. Member is giving so many details. If he finds there is anything wrong, he may write to me and I will look into it.

DR. A. SREENIVASAN: May I have the honour of inviting the Hon. Minister to visit the place on one of the working days, during working hours and to see whether the equipment is working? I will take him if he comes.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: There may be some defects. But I have said in my answer quite clearly that in regard to the Poonamallee Panchayat, the report is that nothing has happened, that there is a slight variation in voltage and that steps are now being taken to arrest even this variation.

DR. A. SREENIVASAN: Is it a fact that the coils in the electric pumpsets used for agricultural purposes were burnt on account of the fall in voltage, and has that been brought to the notice of the Government?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: If there is a fall in the voltage it is quite possible that coils are burnt. But the question is specific with regard to the Poonamallee Panchayat to which I have already given an answer. Nothing untoward has happened.

[10th August 1960]

DR. A. SREENIVASAN : Sir, I again extend an invitation to the Hon. Minister to go with me to that place so that I may show him the fall in voltage during peak hours of the day.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : An invitation is not a question.

DR. A. SREENIVASAN : I know it is not a question.

MR. CHAIRMAN : The Hon. Minister is not accepting the invitation.

Pearl fishing operations.

3-10 p.m. * 18 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) whether it is a fact that the divers engaged in pearl fishing operations in Tuticorin went on strike; and

(b) if so, the reasons therefor?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : (a) Yes, Sir.

(b) The reason that they gave was that during the inaugural function speeches no mention was made about the divers.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : இந்த வேலை நிறுத்தம் எத்தனை நாட்கள் நடந்தது? எந்த அடிப்படையில், யாரால் சமரசம் செய்யப்பட்டது?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : இந்த வேலை நிறுத்தம் ஒரே ஒரு நாள் நடந்தது என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். சரியான தகவல் கிடைத்தவுடன் அவர்கள் மறுநாளே வேலை செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : இந்த வேலை நிறுத்தத் திற்கு அரசியல் கட்சிகள் காரணமாயிருந்தன என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். அது உண்மையா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : அதுபற்றி இங்கு தகவல் இல்லை.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—cont.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இன்று நான் பேசுவதற்கு வாய்ப்பளித்ததற்காக என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நேற்றுப் பேசும் போது நம் தமிழகத்திலே கன ரகத்தொழிற்சாலைகளை அமைக்க வேண்டுமென்றும், அதற்கு உதவியாக சிறு ரகத் தொழில்கள் அமைக்க வேண்டுமென்றும், இவை இரண்டும் நன்றாக இயங்க வேண்டுமென்றால், அதற்கு இன்றியமையாத மின்சாரம் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் போதுமான அளவுக்கு மேலே அதிகாரிகள் மின்சாரம் கொடுத்தால்தான் தமிழகத்தில்

[10th August 1960] [Sri A. Gajapathy Nayagar]

தொழிற்சாலைகள் வைக்க முடியும் என்றும் சொன்னேன். இந்த இரண்டுக்கும் மின்சாரம் கொடுக்க திட்டமிடும்போது, நீராவி மின்சாரம் எல்லா திட்டங்களுக்கும் அவசியமாயிருப்பதால், நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரி சாதகமாயிருப்பதால், தனியாக ஒரு அணு சக்தி மின்சார நிலையமும் அவசியம் என்று நான் சொல்ல முன்வந்துள்ளேன். மின்சாரம் இல்லாமல் ஒரு தொழிலையும் செய்ய முடியாது என்று ஆகிவிட்டது. பல இடங்களில் தொழில் பரவலாகப் போவதற்கு ரோடு வசதி, ரெயில் பாதை போடுவது, துறைமுகம் அமைப்பது ஆகியவை இன்றியமையாதது. இப்போது விழுப்புறத்திற்கும் சென்னைக்கும் மின்சார ரயில் போடவேண்டுமென்று நாம் சொல்கிறோம். அண்மையிலே நெய்வேலியில் பழுப்பு நிலக்கரி கிடைக்கிறது. சேலத்தில் இரும்பு இருக்கிறது. போக்குவரத்து சாதனத்தை எடுத்துக்கொண்டால், கடலூர் துறைமுகம், தூத்துக்குடி துறைமுகம் ஆகியவை இருக்கின்றன. போக்குவரத்து சாதனம் இல்லாமல் ஒரு திட்டமும் முன்னுக்கு வராது என்று திட்டக் கமிஷனே சொல்லியிருப்பதால், அரசாங்கத்தார் அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழ் நாடு நிலப் பரப்பு அதிகமுடையதாக இருக்கிறது. மக்கள் பெருக்கும் அதிகமாக இருக்கிறது. மக்கள் பெருக்கைக் கட்டுப்பாடு செய்வதற்குக் குடும்பக் கட்டுப்பாடு மிக மிக அவசியமென்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். இதைப்பற்றிக் கவர்னர் பெருமான் உரையில் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. யென்றால், குடும்பக் கட்டுப்பாடு செய்ய வேண்டாமென்று அர்த்த மில்லை. அறிவு பெற்ற நாம் குடும்பக் கட்டுப்பாடு செய்வது நம்முடைய கடமையென்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். குடும்பக் கட்டுப்பாடு செய்தால், பொருள் விநியோகம் சரியாகச் செய்ய முடியும். மக்களுக்கும் நன்றாக வேலை செய்வ தற்கு அது ஒரு வாய்ப்பு அளிக்கும். மற்ற நாடுகளோடு ஒப்பிட்டுப் பாக்கும்போது, நம் நாட்டில் மருத்துவ உதவி குறைவாக இருக்கிறது. கிராமப்புறங்களில் மருத்துவ உதவி அதிகமாக இல்லை. இது விஷயத்தில் அரசாங்கத்தார் வேண்டியது செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, நான் முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR : மதிப்பிற்குரிய மன்றத் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்களுடைய உரையை நான் பாராட்டுவதற்கில்லை. அவருக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். சென்ற ஆண்டில் நன்றாக மழை பெய்ததால் நாட்டில் சுபிட்சம் நிலவுவதாகவும், ஆனால் அகவிலை மாத்திரம் இறங்காமல் உயர்ந்துகொண்டேயிருப்பதாகவும் அவர் சொல்லியிருக்கிறார். எப்பொழுதும் உணவுப் பொருள் களின் விலைகள் அதிகமாக இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. நாம் பிரதி வருடமும் இம்மாதிரியே பேசிக்கொண்டு வந்தால் இதன் முடிவு என்ன என்று நமக்கே விளங்கவில்லை. சர்க்கார் நன்றாக ஆராய்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டும். இந்த 13 வருஷ காலமாக விலைவாசி ஏறிக்கொண்டே தான் இருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் என்ன? நானாவது எனக்குத் தெரிந்த ஒரு

[Sri A. K. Thangavel Mudaliar] [10th August 1960]

காரணத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இம்மாதிரி விலைகள் ஜாஸ்தி ஏறுவதற்குக் காரணம், வியாபாரிகளுக்கு வாங்கும் சக்தி அதிகமாகியிருக்கிறது. வியாபாரிகள் உணவு தானியங்களை அதிகமாக வாங்கி வைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு ஹோட்டலை எடுத்துக் கொண்டால், அங்கே விறகைப் பொறுத்தவரையில் விறகுக் கடை மாதிரி சாமான்கள் அதிகமாகச் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லா ஹோட்டல்களிலும் அதிகமான பல சரக்கு உணவு சாமான்கள் இருக்கின்றன. இவ்வாறு சில இடங்களில் சாமான்கள் ஏராளமாகத் தங்கி விட்டால் மார்க்கெட்டில் சாமான் மலிவாக எப்படிக்கிடைக்கும்? எனவே வாங்கி கைஇருப்பு வைக்கும் சக்தி சிலருக்கு ஜாஸ்தியாகப் போய்விட்டது. அந்த சக்தியைக் குறைக்க அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, கவர்னர் அவர்கள் இந்த உரையில் கைத்தறித் தொழில் சம்பந்தமாக ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. அது நமது நாட்டில் முக்கியமான குடிசைத் தொழில். இந்தத் தொழிலை அபிவிருத்திச் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லப் படுகிறது. இந்த விஷயத்தில், சர்க்காரோ, எந்த இடத்தில் இந்தத் தொழிலை ஆரம்பித்தால் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு உதவிகரமாக இருக்குமென்று கவனிக்காமல் செயலாற்றி வருகிறார்கள். காஞ்சிபுரம் ஒரு நெசவாளர் "ஸெண்டர்". அங்கே இது வரையிலும் ஒரு மில்லும் ஆரம்பிக்கப்படவில்லை. எங்கேயோ, கனம் அங்கத்தினர் திரு. சேஷாச்சாரியார் இருக்கும் பூந்தமல்லியில் கூட்டுறவு முறையில் மில் வைப்பதாகச் சொல்கிறார்கள்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: திரு. முதலியார் மில் வைத்தால், எல்லா "பெஸிலிடஸ்" உம் கொடுக்கிறேன்.

SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR: நூல் முதலியவைகளை நெசவாளர்களுக்கு அவர்கள் இருக்கும் இடங்களிலேயே உற்பத்திசெய்து கொடுத்தால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும். எனவே, காஞ்சிபுரத்தில் மில் வைக்கலாம். காஞ்சிபுரத்தில் நிறைய தறிகள் இருக்கின்றன; கோயம்புத்தூரில் கூட அவ்வளவு தறிகள் கிடையாது. காஞ்சிபுரத்தில் 20-ம் நெம்பர் முதல் 40-ம் நெம்பர் நூல்கள் நிறையச் செலவாகின்றன. ஆனால் அங்குள்ளவர்களுக்கு அதிகமான பொருளாதார சக்தி இல்லை. அங்கே பெரிய பணக்காரர்கள் இல்லை. கூட்டுறவு மில்லை சர்க்கார் அங்கே ஏற்படுத்தலாம். அவ்வாறு செய்தால் அங்குள்ளவர்களுக்குத் தேவைப்படும் நூல்கள் விஷயத்தில், வெளியிலிருந்து வந்தால் ஏற்படக்கூடிய "ப்ரெய்ட்" குறையும். மதுரையிலிருந்து நூல் வரும்போது, "பேல்" ஒண்ணுக்கு 10 ரூபாய் வீதம் "ப்ரெய்ட்" ஏற்படுகிறது. எனவே அந்த மாதிரியான இடங்களில் கூட்டுறவு மில்களை அமைக்க வேண்டும். சர்க்கார் மில்களை ஏற்படுத்துகிறார்கள். ஆனால், தங்களுக்கு வேண்டியவர்கள் உள்ள இடத்தில் அவைகளை ஏற்படுத்துகிறார்கள். மிகவும் அவசியமான இடங்களில் அவைகளை அமைக்க வேண்டும். நெசவாளர்க்கு முக்கியமாக வேண்டியது வர்ணம், அதாவது பவுடர். பட்டுத் துணிகளுக்கும் பவுடர்

[10th August 1960] [Sri A. K. Thangavel Mudaliar]

வேண்டும், பருத்தித் துணிகளுக்கும் பவுடர் வேண்டும். ஆனால் இரண்டும் வேறுபட்ட கலர்கள். பம்பாயிலுள்ளவர்கள் ஜெர்மனி போன்ற தேசங்களிலிருந்து அவைகளை வாங்கி வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் 4 ரூபாய் பெருமான கலர் பவுடரை 25 ரூபாய்க்கு விற்கிறார்கள். அது மற்றவர்களுக்கு ஏஜெண்டுகளிடமிருந்தும் நேரடியாகக் கிடைப்பதில்லை. ஏஜெண்ட் அதை வேறொரு பார்ட்டியிடம் கொடுக்கிறான். அந்தப் பார்ட்டி ப்ளாக் மார்க்கெட்டில் விற்கிறான். நேற்றுக் கூட இங்கே கனம் அங்கத்தினர் ஒருவர் நூல் விலை ஏறியுள்ள அளவிற்கு கைத்தறித் துணிகளின் விலை ஏறவில்லை என்று சொன்னார். நூல் விலை ஏறியுள்ள அளவிற்கு மில் துணியின் விலை ஏறியது. ஆனால் கைத்தறித் துணியின் விலை அந்த விகிதத்தில் ஏறவில்லை. நெசவுத் தொழில் செய்கிறவர்கள் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்து தங்கள் கூலியைக் குறைத்துக் கொண்டு துணிகளை குறைந்த விலைக்கு விற்கிறார்கள். எனவே நெசவுத் தொழிலாளர்க்கு லாபம் ஏற்படுவதற்குச் சாதகமான இடத்தில் கூட்டுறவு மில்களை அமைக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, புதிய பஞ்சாயத்துக்கள் சட்டம் அமுலுக்கு வரப்போகிறது. விவசாயத்தை அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டும் என்று அச் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், விவசாயிக்கு என்னென்ன உபகாரங்கள் பண்ண வேண்டுமென்று அதில் சொல்லவில்லை. விவசாயிகள் தங்களுக்கு வேண்டிய உரம், கலப்பை, ஏர் முதலியவற்றிற்கு இப்போதுள்ள ஹோல் ஸேலர்களுையோ, ரீடெய்லர்களுையோ அணுகி அவர்களிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய நிலை நீங்க வேண்டும். இப்போதுள்ள ஹோல்ஸேலர்களே ஸ்டாக்கிஸ்ட்களாக இருக்க வேண்டும். பஞ்சாயத்துக்கள் டிஸ்ட்ரிப்யூட்டராக இருந்து விவசாயத்தை அந்த முறையில் அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும் என்று அச் சட்டத்தில் ஒரு ஷரத்தைப் போட்டுவிட வேண்டும். கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களில் ஷேர்ஹோல்டர்களுக்குத் தான் முதல் பாத்தியதை இருக்கிறது. சர்க்கரை விற்பனையில் கூட இதே நிலை தான் இருக்கிறது. கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களில் மெம்பர் அல்லாதவர்கள் சாமான் கேட்டால் "மெம்பர்களுக்குத் தான் கொடுக்கப்படும்" என்று சொல்கிறார்கள்; மெம்பர்கள் கேட்டால் மெம்பர் அல்லாதவர்களுக்குக் கொடுத்து விட்டோம், சர்க்கரை இல்லை என்கிறார்கள். நெசவாளர்களுக்கு கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களின் மூலம் அவர்களுக்கு வேண்டிய நூல், கலர் பவுடர் ஆகியவைகளைக் கொடுக்க சர்க்கார் முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

நீர்ப்பாசனத்தைப் பற்றி கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில் 3-30 சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நமது ராஜ்யத்தில் நீர்ப்பாசன வசதி 3-30 களை எப்படி அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டும் என்பதை நாம் முதலில் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். நமது ராஜ்யத்தில் நான்கு ஜில்லாக்களில் தான் ஆற்றுப் பாசனம் இருக்கிறது. தாம்பர பரணி, காவேரி, கொள்ளிடம், வைகை ஆகிய நான்கு ஆறுகளின்

[Sri A. K. Thangavel Mudaliar] [10th August 1960]

மூலம் தான் ஆற்றுக்கால் பாசன வசதி நமது ராஜ்யத்தில் இருக்கிறது. இவை நான்கு ஜில்லாக்களில் தான் பாய்கின்றன. மற்ற ஜில்லாக்களில் ஏரிப் பாசன, கிணற்றுப் பாசன வசதிகள் தான் இருக்கின்றன. மழை பெய்தால் தான் ஏரியில் தண்ணீர் வரும். இல்லாவிட்டால், பம்புசெட்டின் மூலம் பயிர்களுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்ச வேண்டும். பணக்காரன் பம்பு செட் வைத்து பயிர்களுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சுகிறான். சாதாரண விவசாயி என்ன பண்ணுவான்? எனவே சர்க்கார் “போர் வெல்” வைத்து விவசாயிகளுக்குத் தண்ணீர் கொடுத்து அவர்களிடமிருந்து தண்ணீர் தீர்வை வாங்கலாம். நான்கு, ஐந்து ஏக்கர் நிலம் வைத்திருப்பவன் பம்புசெட்டு வைத்தால் கடனாளியாகி கஷ்டப்படுவான். எனவே சர்க்கார் இப்படிப்பட்ட இடங்களில் “போர் வெல்”-கள் வைக்க வேண்டுமென்றும், ஆற்றுப் பாசன மில்லாத 9 ஜில்லாக்களிலும் நல்ல பாசன வசதிக்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்றும் சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எலக்ட்ரிக் கரண்ட் பற்றிப் பேச எனக்கு விருப்பம் உண்டு. அது சம்பந்தமான விவாதம் பிற்பாடு வருவதால் அப்போது அதைப்பற்றிப் பேசலாம் என்று நினைக்கிறேன். ஹிந்தி மொழியைப்பற்றி எல்லோரும் பேசினார்கள். நம் நாட்டில் கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்பு இரட்டை ஆட்சி முறை இருந்தது. அது ஆட்சி முறையில் இரட்டை ஆட்சி. இப்போது மொழி முறையில் இரட்டை ஆட்சி முறை வரப்போகிறது. இது பொருந்தமா? பொருந்தாது. ஒரு மொழி ஆட்சி பண்ணுவது தான் பொருத்தமாக இருக்கும். நாம் எல்லோரும் அடிமையாக இருந்த காலத்தில் ஏற்பட்டதுபோன்ற சிக்கல்கள் இரண்டு மொழி ஆட்சியினால் வரும். அந்த மொழி உயர்ந்தது, இந்த மொழி தாழ்ந்தது என்ற தொல்லை வரும். மக்கள் ஹிந்தியைப் பற்றி ஏன் பயப்படுகிறார்கள்? மக்களுக்கு கலை, மொழி, நாகரிகம் இந்த மூன்றும் தான் முக்கியம். அவைகளுக்குத் தான் அடிமையாக இருக்கிறோம். ஒரு மொழி ஆட்சிமொழியாக வந்தவுடன் அந்த மொழிக்காரர்களுக்கு அடிமையாகி விடுவோம் என்ற பயத்தினால் தான் நாட்டில் கூச்சலும் குழப்பமும் இருக்கின்றன.

SRI K. T. KOSALRAM: இங்கிலீஷ் இருந்ததால் நாம் வெள்ளைக்காரர்களுக்கு அடிமையாகிவிடவில்லை.

SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR: நாம் இங்கிலீஷுக்கு அடிமையாகிப் போய்விட்டால் வெள்ளைக்காரர்கள் கூடவா போய்விட்டோம்? இல்லை. ஹிந்தி மொழியை வெளியில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அரசியலில் ஹிந்தி மொழியை நுழைக்கக்கூடாது. ஹிந்தியை, பள்ளிகளில் கூடாயப் பாடமாகக்கூட வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அரசியலில் அதை நுழைக்காதீர்கள். இரண்டு மொழிகளைச் சேர்த்தால், இந்த நாடு என்றைக்கும் உருப்படாது. இரட்டை ஆட்சி முறை நடந்ததால் ஆங்கிலேயரை விரட்டினோம். அதேபோல ஹிந்தி வந்தாலும் நாடு உருப்படாது. என்ன நடக்கிறது என்று இன்னும் பத்து வருடங்கள் பொறுத்துப் பாருங்கள். நான் ரொம்பப்

[10th August 1960] [Sri A. K. Thangavel Mudaliar]

படித்தவன் அல்ல; ஆனால் என் அனுபவத்தின் மூலம் இதைச் சொல்கிறேன். ஹிந்தி மொழியை ஒப்புக்கொள்ளலாமா என்றால் அது ஒரு சத்தும் இல்லாத மொழி. யாரோ ஒருவனுக்காக இங்கே பயப்படுகிறோம். கல்விக்காக டாக்டர் லக்ஷ்மணஸ்வாமி முதலியார் முதலியவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாவற்றையும் கவனித்துக்கொள்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன். கவர்னர் அவர்கள் கடைசியில் “மக்களின் சிறந்த பிரதிநிதிகள் என்ற முறையில் நீங்கள் விவேகத்துடனும், பொறுமையுடனும், கண்ணியத்துடனும் செயலாற்றுவீர்கள் என்ற நம்பிக்கையில் நான் என் உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். நாம் வெளியில் ஒருவருக்கொருவர் சவால் விடாதபடி தமிழ் மக்களுக்கு நல்ல காரியங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று எல்லோரையும் கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI K. T. KOSALRAM: கனம் சேர்மன் அவர்களே, கவர்னர் அவர்கள் தன்னுடைய உரையில் பல்வேறு திட்டங்களைப் பற்றியும் அரசாங்கத்தாரின் சாதனைகளைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். சாதனைகளைச் சாதித்தவர்கள் பெருமைப்படுவதில், சந்தோஷம். சாதிக்க வேண்டிய விஷயங்களை இந்த சபையின் மூலம் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரவேண்டியது அங்கத்தினர்களின் கடமை. ஆதலால், நான் அம்மாதிரி ஒன்றிரண்டு விஷயங்களை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் இலாகாவின் நம் இராச்சியத்தில் ஏராளமான தொழில் களை நிறுவியிருப்பதைக்கண்டு நாங்கள் பெருமை அடைகிறோம். ஆனால், இப்பொழுது நூல் விலை அதிகரித்துவிட்டது. அதைக் குறைப்பதற்கு வழிமுறைகள் காண வேண்டும். இது சம்பந்தமாக ஒரு விஷயத்தை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். 1957-ம் வருஷம் ஒரு நூல் கட்டுக்கு ரூ. 15 நியாயமான விலை என்று அரசாங்கம் நிர்ணயித்து, அந்த விலைக்கு மேல் விற்கக்கூடாதென்று சொல்லியது. அதனால் நூல் கட்டு ரூ. 15-க்கு விற்பது. அதிகமாகப் போனால் ரூ. 16-க்கு விற்பது. அவ்வளவுதான். இதை அமைச்சர்கள் மறுக்க முடியாது. அதே கட்டு இன்று ரூ. 24-க்கு விற்கப்படுகிறது. அதற்குத் தகுந்த விகிதாசாரப்படி கூலி உயர்வு கொடுக்கப்படுகிறதா? இல்லை. பஞ்ச விலை எவ்வளவு ஏறியிருக்கிறது முன்பிருந்ததைவிட? ரூ. 2-1/2 அதிகரித்திருக்கலாம். அதனால் இன்று நூல் கட்டு ஒன்று ரூ. 17-1/2 அல்லது ரூ. 18-க்கு மேல் விற்பதற்கு நியாயமே கிடையாது. ஆனால், மில் சொந்தக்காரர்கள் அதற்கு உயர்ந்த விலையில் ஏன் விற்கிறார்கள்? 1957-ல் இருந்த அரசாங்கம் ரூ. 15-க்கு மேல் நூல் கட்டு விற்கக் கூடாதென்று திட்டவாட்டமாகத் தெரிவித்திருந்தது. அந்த விலைக்கு மேல் விற்பது, அவர்களைக் கட்டுப்படுத்துவோமென்று அரசாங்கம் திட்டவாட்டமாகச் சொல்லியிருந்தபடியால், அவர்கள் பயந்தார்கள். அதனால் விலை அதிகமாக ஏறாமல் இருந்தது. அந்த மாதிரி இன்று அரசாங்கம் ஆலை முதலாளிகளைக் கூப்பிட்டு, “நீங்கள் இந்தக் குறிப்பிட்ட விலைக்கு மேல் விற்பது நியாயமில்லை”

[Sri K. T. Kosalram] [10th August 1960]

என்று எச்சரிக்கை செய்யலாம். அதற்கு அவர்கள் அடங்கா விட்டால், அரசாங்கத்தாரிடம் எல்லாவிதமான அதிகாரமும் இருக்கிறது.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: நான்கு, ஐந்து நாட்களுக்கு முன்பு இது சம்பந்தமாக மகாநாடு கூட்டப்பட்டு நூற்பு ஆலோசனைகளிடமும், நெசவு ஆலோசனைகளிடமும் "இதற்கு மேல் விற்கக் கூடாது" என்று கூடச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

SRI K. T. KOSALRAM: "இதற்கு மேல் விற்கக் கூடாது" என்று அரசாங்கம் கட்டளை இட்டிருந்தால், மிக்க சந்தோஷம். அதைத் தான் செய்ய வேண்டுமென்று நான் வேண்டுகிறேன். இந்த மாதிரி திட்டவட்டமாக உத்தரவு போட்டு, அரசாங்கம் விலையேற்றத்தைத் தடுக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். கனம் அங்கத்தினர் திரு. ரசா கான் அவர்கள் வேடிக்கையாக "என்னுடைய யோசனையைப் பெற்றுவிடலாமா?" என்று சொன்னார்கள். ஆனால், அவராலும் யாதொரு யோசனையும் சொல்ல முடியவில்லை.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: The hon. Member can make a reference to me, but not use the word "வேடிக்கை":

SRI K. T. KOSALRAM: வேடிக்கையாகச் சொல்லாமல், உண்மையாகவே அவர் சொன்னார் என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். நிச்சயமாக அவரால் கூட தகுந்த யோசனை சொல்ல முடியாமல் போய்விட்டதே என்று நான் வருந்துகிறேன். அரசாங்கம் குறிப்பிட்ட மாதிரி உத்தரவிட வேண்டுமென்று நான் சொன்னேன். அந்தமாதிரி அங்கத்தினர்கள் அரசாங்கத்திற்குக் கட்டளையிடுவதற்கு உரிமை இருக்கிறது. அரசாங்கத்திற்குக் கட்டளையிடுவதற்கு இந்தச் சபைக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. இந்த சபை அரசாங்கத்தை விட மேலானது. அரசாங்கத்திற்கு யோசனை சொல்லும் சபை இது. அரசாங்கத்திற்குச் சட்டதிட்டம் வகுத்துக் கொடுக்கும் சபை இது.

இப்பொழுது கல்வி-நிதி அமைச்சர் இலாகாவைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். துரதிருஷ்டவசமாகக் கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இப்பொழுது சபையில் இல்லை. இப்பொழுது அவர் இங்கு இருந்தால், நான் சொல்லும் விஷயங்களுக்கு அவர் நன்றாகப் பதில் சொல்ல முடியும். அப்படியில்லாவிட்டாலும், நான் சொல்வது தவறாக இருந்தால், அது தவறு என்று சொல்ல முடியும். தமிழ் மீடியம், இங்கிலீஷ் மீடியத்தைப் பற்றிப் பேசாதவர்களே இல்லை. கல்வியைப்பற்றிப் பேசுவதற்கு கனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் டாக்டர் லக்ஷ்மணஸ்வாமி முதலியார் இருக்கிறார். அவர் வைஸ்சான்ஸலர். அவர் இந்த இராச்சியத்தில், ஏன் இந்தத் தேசத்திலேயே, கல்வி விஷயத்தில் மிகுந்த அனுபவம் பெற்றவர். நம் போன்றவர்களும்

[10th August 1960] [Sri K. T. Kosalram]

நம்முடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லலாம். தமிழ் மீடியம் வேண்டுமா வேண்டாமா, அதை வைப்பது சரியா இல்லையா என்ற காண்ட்ரவர்த்ஸி ஒருபுறம் இருக்கிறது. இருந்தாலும் இங்கிலீஷ் மீடியம் வேண்டும், தமிழ் மீடியம் வைத்தால், எல்லாம் கெட்டுப்போய்விடும் என்று எல்லோரும் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுடைய பேச்சில் என்ன நியாயம் இருக்கிறது என்பதை அறிந்துகொள்வதற்காக கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னால், பத்திரிகைகளுக்கு ஒரு ஸ்டேட்மெண்டு கொடுத்திருந்தார். இது விஷயமாகச் சட்ட சபை அங்கத்தினர்களுடைய முடிவைத் தான் கேட்டுக் கொள்வதாகச் சொல்லியிருந்தார். அவர்கள் சுதந்திரமாக ஓட்டுப் போடுவதற்கு உரிமைக் கொடுக்கப்படும் என்று அவர் சொல்லியிருந்தார். நண்பர் கனம் திரு. சுப்பிரமணியம் சொந்த ஹோதாவில் அந்த உரிமையைக் கொடுக்க முடியாது. அவர் சட்ட சபையின் முதல்வர் என்ற ஹோதாவில் அவ்வாறு சொன்னார். அப்படி அவ்விஷயம் சட்ட சபைகள் முன்பு வரும்போது, நாம் எல்லோரும் அதைப்பற்றி பேசுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் உண்டு. அங்கத்தினர்கள் அப்போது தாங்கள் நினைத்ததையெல்லாம் சொல்லமுடியும் என்று நினைத்திருந்தோம். ஆனால், திடீரென்று இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு சட்ட சபையில் பதில் சொல்லும் போது, அரசாங்கம் ஆழ்ந்து தீர்க்க ஆலோசித்து முடிவு செய்து விட்டது என்று சொல்லியிருக்கிறார். டாக்டர் சுப்பிரமணியம் மிகுந்த அனுபவம் உள்ளவராக இருக்கலாம்; எல்லாவற்றையும் வைத்துத்தான் சர்க்கார் முடிவு செய்திருக்கிறது என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார். அது முன்னுக்குப் பின் முரணாக இருக்கிறது என்பதைக் கனம் அங்கத்தினர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். "ஹிந்தி வரப்போகிறது, ஹிந்தி வந்தால் நாம் அடிமையாகி விடுவோமோ என்று பயப்படுகிறோம்" என்று கனம் அங்கத்தினர் திரு. தங்கவேல் முதலியார் சொன்னார். "இங்கிலீஷ் இந்தியரை அடிமைப்படுத்தவில்லை" என்று நான் அவருக்குப் பதில் சொன்னேன். ஆங்கிலத்தை நன்றாகப் புரிந்து கொண்டு, வெள்ளையர்களுடன் சாமர்த்தியமாக பேச முடிந்ததால்தான், வெள்ளையர்களை அதி வேகமாக இந்தியாவை விட்டு விரட்ட முடிந்தது என்பதை மறுக்க முடியாது. திரு. சத்தியமூர்த்தி பாராளுமன்றத்தில் மிக நன்றாகப் பேசினார்; இராச்சிய சட்ட சபையில் திறமையாகப் பேசினார். உலகம் பூராவும் உள்ள தங்கள் ஆட்சியை யாரும் அசைக்க முடியாது என்று ஆங்கிலேயர்கள் நினைத்த காலத்தில், அவர்களை இங்கே இருக்க முடியாதபடி செய்தது அவர்களுடைய பாஷையை இந்தியர்கள் நன்றாகக் கற்றுக்கொண்டதுதான். அது போல், ஹிந்தி வந்துவிட்டால், அடிமைத்தனம் வந்துவிடும் என்று நாம் பயப்பட வேண்டியதில்லை. ஆங்கிலம் உலகத்திலேயே ஒரு நல்ல மொழி. இந்தத் தேசத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள். அதைக் கண்டு நாம் பெருமைப்பட வேண்டும். எந்த மாநிலத்திற்குப் போனாலும் தமிழர்கள் இல்லாத இடத்தை நாம் பார்க்க முடியாது. பெரிய உத்தியோகத்திலும்

[Sri K. T. Kosalram] [10th August 1960]

சரி, சிறிய உத்தியோகத்திலும் சரி, எல்லா உத்தியோகங்களிலும் தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆங்கிலம் இருந்ததால் தான் இந்த தேசம் முழுவதிலும் தமிழர்கள் இருந்தார்கள். தமிழர்கள் பெருமை இருந்தது. தமிழர்கள் பல மொழிகளையும் எளிதில் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட தமிழர்களுக்கு தமிழைக் கற்பிக்க வேண்டியது அவசியமே இல்லை. நாட்டின் அரசாங்கத்தை ஏற்றுக்கொண்ட பின்னர் இந்தக் காங்கிரஸ் ஆட்சி தமிழுக்கு மிகவும் சேவை செய்திருக்கிறது என்பதை எதிர்க்கட்சியும் மறுக்க முடியாது. தமிழுக்கு விரோதமாக ஆங்கிலம் வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. ஆங்கில மீடியத்தை எடுத்து விட்டால் கிணற்றுத் தவளைகளாகப் போவோம். எதை எதை எந்த எந்த சந்தர்ப்பத்தில் எப்படி எப்படிக் கொண்டுவர வேண்டுமோ அப்படி அப்படிக் கொண்டுவர வேண்டும். இந்த விஷயத்தில் கனம் அமைச்சர் ஸ்ரீ. சுப்பிரமணியம் சட்டசபை அங்கத்தினர்களின் யோசனைகளையெல்லாம் கேட்டு முடிவு செய்ததாகச் சொன்னார். அவ்வாறே அவர்களுடைய யோசனைகளைக் கேட்டு முடிவு செய்தார் என்றுதான் இன்னும் நம்ப வேண்டியிருக்கிறது. தமிழ் மீடியத்தைக் கொண்டுவந்தால் ஹிந்தியைக் கட்டாயம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். தமிழரல்லாத ஒரு நண்பர் "தமிழ் மீடியம் வந்தால்," Hindi will get in automatically' என்று என்னிடம் சொன்னார்; ஹிந்தியைக் கூப்பிட வேண்டிய அவசியமேயில்லை, அது தானாகவே வந்துவிடும் என்று அவர் சொன்னார். இவர்கள் புரிந்துகொண்டு தான் செயலாற்றுகிறார்களா அல்லது புரியாமல் இவ்வாறு செயலாற்றுகிறார்களா என்று தெரியவில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரையில், கனம் நண்பர் ஸ்ரீ முதலியார் பயப்படுவதுபோல் பயப்படவில்லை. ராஜாஜி அவர்கள் 1937-ல் கட்டாய ஹிந்தி கொண்டுவந்தது போல, யார் எவ்வளவு துஷ்பிரசாரம் செய்தாலும், யார் அதை எப்படி "எக்ஸ்ளாயிட்" பண்ணினாலும், ஹிந்தியைக் கட்டாய பாடமாகக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று சொல்பவன் நான். ஆங்கிலம் படிக்க வேண்டாம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் முன்னுக்குப் போனார்கள். அவர்கள் முன்னால் போய்க்கொண்டிருந்தபோது, ஆங்கிலம் படிக்காதவர்கள் "அவர்கள் முன்னால் சென்று விட்டார்களே, முன்னால் சென்று விட்டார்களே" என்று மாரடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஹிந்தி படிக்க வேண்டாம் என்று வெளியில் பிரசங்கம் செய்பவர்கள் தங்கள் வீட்டில் குழந்தைகளை ஹிந்தி படிக்கச் செய்வார்கள். சிலர் தமிழ் மீடியம் வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டு தங்கள் குழந்தைகளை இங்கிலீஷ் மீடியம் பள்ளிகளுக்கு அனுப்புகிறார்கள். "ஐயோ, ஹிந்தி வேண்டாம்" என்று சொல்வார்கள். அவர்கள் வீட்டில் அவர்களுடைய குழந்தைகளுக்கு ஹிந்தி உபாத்தியாயர் ஹிந்தி கற்றுக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இவர்கள் குழந்தைகள் ஹிந்தி படித்துவிட்டு உத்தியோகத்திற்கு வருவார்கள். உத்தியோகம் சாகசவதமாக 30 வருஷத்திற்கு இருக்கும். சட்ட சபை அங்கத்தினர் பதவிக் காலம் 5 வருஷம் தான். இவர்கள் 30

[10th August 1960] [Sri K. T. Kosalram]

வருஷத்திற்கு உத்தியோகம் பார்க்க முடியும். பாவம், அப்பாவி பாமர மக்கள் ஹிந்தி படிக்காமல் இருந்துவிட்டு கஷ்டப்படுவார்கள். பாமர மக்களின் பிள்ளைகளைக் கொண்டு இந்த உத்தியோக ஸ்தானங்களை நிறப்பக்கடாதா? எனவே ஹிந்தியைக் கட்டாய பாடமாக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்கிறேன். ஆங்கிலமும் வேண்டுமென்று சொல்பவன் நான். தமிழைக் கொண்டுவரும்போது "ஹிந்தியை வரவேற்கிறோம்" என்று சொன்னாலும் பரவாயில்லை. அதையும் சொல்லாமல் இதையும் சொல்லாமல் இருக்கிறார்கள்.

அடுத்தபடியாக, இந்தச் சபையின் தலைவராக உள்ள கனம் அமைச்சர் ஸ்ரீ. வெங்கடராமன் இந்தச் சபையின் தலைவர் மட்டுமல்ல, மந்திரிச் சபையில் கூட்டுப் பொறுப்புள்ளவரும் ஆவார். நான் சொல்லும் விஷயத்திற்கு அவர் நிச்சயமாக பதிலளிக்க வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன். "என்னுடைய இலாகா இல்லை. என்னுடைய இலாகாவாக இல்லாததால் பதில் சொல்ல முடியாது என்று எக்ஸ்க்யூஸ் சொல்வது நல்ல தல்ல" என்ற பீடிகையுடன் பேச முற்படுகிறேன். கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் பரம்பிக்குளம் ஆற்றுத் தண்ணீரை இங்கே கொண்டு வந்து இந்த ராஜ்யத்தில் எத்தனையோ மக்களின் பல கஷ்டங்களை தீர்த்ததற்காக அவரை நாங்கள் வாயார வாழ்த்துகிறோம், மனமாரப் போற்றுகிறோம். அதே சமயத்தில் பம்பையாறையும் பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சங்கரன் கோயில் தாலுக்காவிற்கு அருகில் பம்பையாறு இருக்கிறது. இந்த ஆற்றின் மூலம் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர், சாத்தூர், கோயில்பட்டி, முதுகுளத்தூர் போன்ற மிக மிகப் பிற்பட்ட இடங்களுக்குத் தண்ணீர் பாயச் செய்து சுமார் 4 லட்சம் ஏக்கருக்குப் பாசன வசதி செய்து கொடுக்க முடியும். இந்த ஆற்றுத் திட்டம் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் பிறகு அத்திட்டத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. இது இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தது என்று ஒரு யாதாஸ்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. பம்பையாற்றைப் பற்றிப் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தப்பட்டன. அது சம்பந்தமாக வெகு சீக்கிரம் முடிவுக்கு வரக்கூடும் என்று ஸ்ரீ. பட்டம் தாணுப்பிள்ளை கேரள சட்ட சபையில் பேசியிருக்கிறார். இத்திட்டம் சம்பந்தமாக பேச்சுவார்த்தைகள் நடந்தபோது என்ன பேசப்பட்டது என்பதை கனம் நிதி அமைச்சர் இன்னும் தெரிவிக்கவில்லை. இந்த முக்கியமான திட்டத்தை அவர் மறந்துவிட்டாரா, அல்லது இதுபற்றி அவருக்கு ஞாபகம் இல்லாமல் போய் விட்டதா? அவர் நமது ராஜ்யத்தின் பிரதிநிதியாக, அமைச்சரவையின் பிரதிநிதியாக, தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதியாகச் சென்று தமிழ் நாட்டு முழுமைக்குமான திட்டங்களைப் பற்றி பேசியிருக்கிறார். அப்படியிருக்கும்போது, ஸ்ரீ. பட்டம் தாணுப் பிள்ளை ஒப்புக் கொண்டுள்ள திட்டம் சம்பந்தமாக என்ன பேசப்பட்டது என்பதை அவர் தெரிவிக்காமல் இருப்பது தவறு, தவறில்லையா என்பதை கனம் அமைச்சர் ஸ்ரீ. வெங்கடராமன் உணர வேண்டும். பொதுமக்கள் அதைப்பற்றி தெரிந்துக்கொள்ள துடிக்கிறேன்.

3-40 P.m.

[Sri K. T. Kosalram]

[10th August 1960]

கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த ஆற்றின் மூலம் தமிழ் நாட்டில் மூன்று, நான்கு லட்சம் ஏக்கர்களுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சலாம். கனம் முதலமைச்சர் ஸ்ரீ. காமராஜ் மதுரையில் பேசும் போது “பரம்பிக்குளம் திட்டம் சம்பந்தமாக எல்லாம் வெற்றிகரமாக முடிந்துவிட்டது. அதே மாதிரி பம்பையாற்றுத் திட்டமும் வரலாம். அது வரவேண்டும்” என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் கனம் அமைச்சர் ஸ்ரீ. சுப்பிரமணியம் அதைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. நான் செங்கோட்டைத் தாலுக்காவை பற்றி இந்தச் சபையில் பல தடவை பேசியிருக்கிறேன். அது விஷயத்தில், கனம் சபைத் தலைவரும் “ஸ்ரீ பந்த் அவர்களுக்கு எழுதுகிறேன்” என்று உறுதி கொடுத்தார்; அவ்வாறு சபையில் சொல்லவில்லை, தனியாகச் சொன்னார். “செங்கோட்டைத் தாலுகாவைக் கோட்டை விட்டு விட்டோம்” என்று கனம் முதல் மந்திரி வருத்தத்தோடு எழுதினார். நாம் தவறு செய்தோம் என்று கோசல்ராம் சொல்லவில்லை. இங்குள்ள கனம் அங்கத்தினர்கள் அவ்வாறு சொல்லவில்லை. கனம் முதல் மந்திரி “எப்படியோ செங்கோட்டையை கோட்டை விட்டு விட்டோம்” என்று எழுதினார். அதிகாரிகள் அந்த முறையில் பணியாற்றியிருக்கிறார்கள். அந்தத் தவறு காரணமாக, அது சம்பந்தமாகப் புனராலோசனை செய்ய வேண்டுமென்று கனம் முதல் மந்திரி எழுதினார். செங்கோட்டையைக் கோட்டை விட்டதால் தான், பம்பையாறு விஷயத்திலும் என்ன நேர்ந்து விடுமோ, என்ன நேர்ந்ததோ என்று நான் கவலைப்படுகிறேன். பம்பையாறு சம்பந்தமாக டெல்லியில் என்ன பேச்சுக்கள் நடந்தன என்று சர்க்கார் அவசியம் தெரிவிக்க வேண்டும். கனம் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியம் அவர்களின் திறமையை நான் பாராட்டுகிறேன். அவர் திறமை காரணமாக எவ்வளவோ செய்யப்படக் கூடும். செய்ய வேண்டியதைச் செய்ய வேண்டுமென்று தான் நான் சொல்கிறேன். ஏதோ “மோடிவ்” காரணமாக நான் இங்கே இத்திட்டம் பற்றிப் பேசவில்லை. பம்பையாற்றுத் திட்டத்தினால் நான்கு லட்சம் ஏக்கருக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சக் கூடும். அதனால் தான் அதுபற்றிப் பேசுகிறேன். இப்போது இருக்கிற ஸ்ரீ பட்டம் தானுப் பிள்ளை அரசாங்கத்திற்கு முன்பிருந்த நம்பூதிரிபாத் மந்திரி சபை ஒரு “மாஸ்டர் பிளான்”-ஐத் தயாரித்தது. அந்த மாஸ்டர் பிளானில் இப்போது கோட்டை விட்டிருப்பதாகச் சொன்னேனே, அந்தச் செங்கோட்டையில் புனலாற்றில் மட்டும் 50 ஆயிரம் ஏக்கர் பாய்ச்சுபடிய தண்ணீர் வீணாகப் போகிறது என்று எழுதப் பட்டிருக்கிறது. பம்பாறில் ஏராளமான தண்ணீர் வீணாகப் போகிறது. சென்னை இராச்சியமும், கேரள இராச்சியமும் ஒன்று சேர்ந்து நீர்ப்பாசன உரிமையை யாருக்குக் கொடுப்பது என்று முடிவு செய்ய வேண்டுமென்று அன்றிருந்த மந்திரி சபை நியமித்த எஞ்சினியர்கள் கொண்ட கமிஷன் மாஸ்டர் பிளான் தயாரித்திருக்கிறது. அந்தப் பிளான் கூட இந்த செக்ரடேரி யட்டில் நிச்சயமாக இருக்கும். எவ்வளவு தண்ணீர் இருக்கிறது என்பது இதிலிருந்து தெரியும். புனலாறைப்பற்றிக்கூட நான் சொல்லவில்லை. ஆனால், பம்பாறு திட்டம் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டு, பிறகு விடப்பட்டது.

[10th August 1960]

[Sri K. T. Kosalram]

பஞ்சாயத்து ஆக்கடப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். முன்பெல்லாம் வெள்ளையர் காலத்தில் கலெக்டருடைய தர்பார் நடந்துவந்தது. கலெக்டர் எந்தப் பஞ்சாயத்துத் தலைவரையும் நீக்கிவிடலாம். எந்தப் பஞ்சாயத் தையும் கலைத்துவிடுவதற்கும் அவருக்கு அதிகாரம் இருந்தது. சமீபத்தில் கூட அந்த அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டதாயும், பிறகு அது திருப்பி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதாயும் நான் கேள்விப் பட்டேன். கலெக்டர் இருக்கட்டும். தன்கீழுள்ள அதிகாரிகளை அதிகாரம் செய்வதற்கு அவர் இருக்கட்டும். மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளை அதிகாரம் செய்வதற்குக் கலெக்டருக்கு அந்த மாதிரி அதிகாரம் கொடுப்பது தவறு. இந்த சபை பட்டதாரிகளின் தொகுதி, ஸ்தல ஸ்தாபனங்களின் தொகுதி, ஆசிரியர்களின் தொகுதி முதலியவை கொண்ட பல பகுதிகளாக உள்ளது. நான் ஸ்தல ஸ்தாபனத் தொகுதியில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்தவன். ஆனால், பஞ்சாயத்து செமினரில் கலந்துகொள்ள எனக்கு உரிமையவில்லை. நான்கு ஜில்லாக் களில் உள்ளவர்கள் மொத்தம் 750 பஞ்சாயத்துக்கள், 100 முனிசிபாலிட்டிகள் சேர்ந்து எனக்கு வோட்டுப் போட்டிருக்கிறார்கள். இங்கே இருக்கும் அதிகாரி ஐ.ஸி.எஸ். படித்துவிட்டார் என்பதற்காக அவருக்கு என்னைவிட அனுபவம் இருக்கிறதா என்று நான் கேட்கிறேன். எனக்கு அதிக அனுபவம் இருக்கிறது. பொது மக்கள் என்ன கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால், பஞ்சாயத்து செமினரில் எம்.எல்.ஸி. கலந்துகொள்ளக் கூடாது, கலந்துகொள்ள முடியாது என்று உத்தரவு போடும் உரிமை இந்த அரசாங்க அதிகாரிக்கு இருக்கிறது. பஞ்சாயத்து இலாகாவை இப்பேர்ப்பட்ட அதிகாரிகளிடத்தில் ஒப்படைத்தால், உத்தியோகப் பற்றற்றவர்கள், மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டவர்கள், இவர்களுடைய நிலைமை என்னவாகும் என்று சிந்தித்துப் பார்க்கும்படி கனம் திரு. வெங்கட்ராமன் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

- 50
p. m.

எனக்கு இந்த அதிகாரி கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். கவுன்சில் மெம்பர்களைக் கூப்பிடுவதில்லை என்று முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறதாம். இருந்தாலும், இது விஷயமாகக் கடிதம் எழுதி விட்டதால், நான் வட ஆற்காடு, தென் ஆற்காடு இவற்றைப் பிரதிபலிக்கும் செமினரில் நான் கலந்துகொள்ளலாம் என்று எழுதியிருக்கிறார். நான் மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி, கன்யாகுமாரி தொகுதியிலிருந்து வந்தவன். அந்த இடத்தில் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்வதற்கு எனக்கு உரிமையில்லை. நான் எழுதியதற்காக, வேறு ஊரில் வேண்டுமானால் வந்து கலந்துக்கொள்ளுங்கள் என்று எழுதியிருந்தார். அதிகாரிகள் இப்படி இருக்கிறார்கள். அதிகார வாக்கம் ஒருவரையும் கண்ட்ரோல் பண்ண முடியாமல், எப்படி “டிடரியரேட்” ஆகிக்கொண்டிருக்கிறது என்பது உங்களுக்கே தெரியும். தங்களுடைய ஆட்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத அவர்கள் எங்களைக் கட்டுப்படுத்த முயன்றால், அது முடியுமா? எங்களை அவர்கள் எப்படி கட்டுப்படுத்துவது? “டெமாக்ரஸி” என்ற பெயரில் மக்களால் தேர்ந்

[Sri K. T. Kosalram]

[10th August 1960]

தெடுக்கப்பட்டு நாங்கள் இங்கு வருகிறோம். எலக்ஷன் நடத்துவது ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர். அவர் தான் “பாஸ்” (Boss) கர்ணத்தையோ, தலையாரியையோ கூப்பிட்டு, இந்தப் பிரஸிடெண்டைக் கூப்பிட்டு என்று அவர் சொல்வார்.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member must conclude his speech by 4 o'clock.

SRI K. T. KOSALRAM: துணியை அறையில் கட்டிக் கொண்டு வராவிட்டால், அவனுடைய கதி என்னவாகும் என்று தெரியும். ஐந்தாறு வருஷங்களுக்கு முன்னால் இருந்த நிலைமையை நான் சொல்கிறேன். ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் முன்னால், ஒரு சாதாரண விவசாயி துணியை இறக்கி அறையில் கட்டிக்கொண்டு போனால்தான், “என்னடா” என்று அவர் கேட்பார். அந்த மாதிரி டிரெயினிங் ஆனவர்கள் அவர்கள். அவர் பஞ்சாயத்துப் பிரஸிடெண்டும் அப்படி இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புவாரா மாட்டாரா? “ஏதோ இப்பொழுது இருக்கும் லோகல் அட்மினிஸ்ட்ரேஷன் டிபார்ட்மெண்டு ரொம்ப நன்றாக இருக்கிறது, அதைக் கலெக்டரிடத்தில் ஒப்படைக்காதே என்று சொல்லாதே” என்று சொல்வார்கள். அது “ராட்டன்” ஆக இருக்கிறது. அது குப்பைத் தொட்டி மாதிரி இருக்கிறது. எந்தத் தொழில் எங்கே நடக்கிறது என்று கூடத் தெரியாமல் இருக்கிறது அந்த இலாகா. “டெமாக்ரஸி” யில் டிரெயினிங் ஆன, டிரெயினிங் ஆகக்கூடிய அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். அந்த மாதிரிப் பொது மக்களிடத்தில் பழகிய அதிகாரிகளிடத்தில் இந்தப் பஞ்சாயத்து இலாகாவை ஒப்படைக்க வேண்டும். ஐ.ஸி.எஸ். அதிகாரி திறமையானவராக இருக்கலாம். அவர் ஐ.ஸி.எஸ். படித்திருக்கிறார்; நான் படிக்க வில்லை. நண்பர் டாக்டர் லக்ஷ்மணஸ்வாமி முதலியார் இருக்கிறார். நன்றாகப் படித்தவர். ஆனால் பொது மக்களுடைய கஷ்டத்தை அவரால் சொல்ல முடியாது. அவருக்கும் பொது மக்களுக்கும் தொடர்பே கிடையாது. அதனால் அவர் பிராக்டிகலாக அவர்களுடைய கஷ்டங்களைத் தெரிந்துக்கொள்ள முடியாது. ஆதலால் பிராக்டிகல் டிரெயினிங் உள்ள ஒருவரிடத்தில் இந்த இலாகாவை ஒப்படைக்க வேண்டும், ரெவின்யூ இலாகாவினிடத்தில் அல்ல என்பதை அரசாங்கம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, கள்ள ரூபாய் நோட்டுக் கேஸ் கோர்ட்டில் இருக்கிறது. போலீஸ்காரர்கள் கேஸ் போடுகிறார்கள். அதற்காக அவர்களைப் பாராட்டுகிறோம். யாராயிருந்தாலும், குற்றம் செய்தவர்கள் தண்டிக்கப்படுவார்கள். அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. ஆனால் இப்பொழுது ஊரில் ஒரு பீதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. மொரார்ஜி தேசாய் ஒரு ஸ்டேட்மெண்டு கொடுக்கிறார்; போலீஸ்காரர்கள் வேறு ஒரு ஸ்டேட்மெண்டு கொடுக்கிறார்கள். வேவல் வைஸ்ராயாக இருந்த போது, 24 மணி நேரத்தில் 1,000 ரூபாய் நோட்டுச் செல்லாது என்று ஆர்டர் போட்டார். அதுபோல், நூறு ரூபாய் நோட்டு வைத்திருப்பவர்கள் அதையெல்லாம் ஒரு மாதத்திற்குள்ளாகப் பாங்கில்

[10th August 1960]

[Sri K. T. Kosalram]

போட்டு, வேறு புது நோட்டு வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்று உத்தரவுபோட வேண்டும். நாளிக் பிரஸ் இருக்கிறது. அது ஒரு பெரிய பிரஸ். நூறு ரூபாய் நோட்டு புதிதாக அடிக் கலாம். 80 கோடி ரூபாய் கள்ள மார்கெட் பணம் இந்த நாட்டில் இருக்கிறது. இதைப் பொருளாதார நிபுணர்களே சொல்லி இருக்கிறார்கள். ஏராளமாக கள்ள நோட்டு அடிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதையெல்லாம் தடுக்க, நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களை ஒரு மாதத்திற்குள்ளாகப் பாங்கில் போட வேண்டுமென்று உத்தரவு போடவேண்டுமென்று இந்த அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு ஏன் யோசனை சொல்லக் கூடாது? அப்படிச் செய்தால், நூறு ரூபாய் நோட்டை ரூ. 90. ரூ. 88-க்கு வாங்கிக்கொள்ளுகிறேன் என்று சொல்வது இருக்காது. நூறு ரூபாய் நோட்டு எனக்கு வேண்டாம் என்று சொல்லும் பீதி போய்விடும். பல நல்ல காரியங்கள் நடைபெறுவதற்கு அது ஹேதுவாக இருக்கும்.

சென்னை அருகாமையிலுள்ள திருவொற்றியூரில் கைத்தொழில்கள் ஏராளமாகப் பெருகிப் போயிருக்கின்றன. ஆனால் அங்கு குடி தண்ணீர் கிடையாது. 4 அணு, 8 அணு வாடகையாக இருந்த ஒரு குடிசை வீட்டுக்கு இன்று வாடகை ரூ. 15, ரூ. 25 ஆய்விட்டது. அந்த இடம் “மலேரியல்” இடமாக இருக்கிறது. டைபாயிடு கூட வரும். இதுமாதிரி இடங்களிலெல்லாம் சுகாதார வசதி செய்துகொடுக்க வேண்டும். அங்குள்ளவர்களுக்குக் குடியிருப்பதற்கு வசதி செய்துகொடுக்க வேண்டும். தொழில்களை அதிகரிப்பதற்குக் கையாளும் முறையை இதற்கும் கையாளலாம். அங்கு இருக்கின்ற இண்டஸ்ட்ரியலிஸ்டுகளைக் கூப்பிட்டு, “நீங்கள் இதைச் செய்யுங்கள், நாங்கள் அதைச் செய்கிறோம்” என்று கனம் திரு. வெங்கட்ராமன் சொல்வார் என்று நான் எண்ணுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஹெலி எலெக்ட்ரிகல் பிளாண்ட் இந்த இராச்சியத்திற்கு வேண்டுமென்று பல நாட்களாக நான் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறேன். சிலர், “ஒரு ஜில்லாவுக்கு நான் மந்திரி” என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவ்வாறு நினைத்துக்கொண்டிருப்பது தவறு. இந்த அரசாங்கம் தான் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு இராச்சியம் பூராவிலும் பரவலாகத் தொழிற்சாலைகள் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. ஒரு ஜில்லாவில்தான் வசதியிருக்கிறது என்பதற்காக ஒரே ஜில்லாவில் எல்லாத் தொழில்களையும் ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று யாரும் நினைக்கக்கூடாது. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் கூடாது என்று கனம் திரு. வெங்கட்ராமன் நினைக்கக்கூடாது. வட ஆற்காட்டில் கூடாது என்று கனம் திரு. மாணிக்கவேலு நினைக்கக் கூடாது.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member's time is up.

SRI K. T. KOSALRAM: I may be given three minutes more, Sir. ஹெலி எலெக்ட்ரிகல் பிளாண்ட் நிறுவுவதற்கு மதுரையில் நதிகள் இருக்கின்றன. திருநெல்வேலியில் தாம்பிரபரணி

[Sri K. T. Kosalram]

[10th August 1960]

இருக்கிறது. இந்தத் தொழிலுக்குத் தண்ணீர் வேண்டும்; 10 சதுர மைல் விஸ்தீரணம் வேண்டும். இம்மாதிரி இடங்கள் இருக்கின்றன. இம்மாதிரி எல்லா இடங்களையும் பரிசீலனை செய்து, தொழிற்சாலை இல்லாத இடத்தில், இதை நிறுவ வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். கிழக்கு இராமநாதபுரம் போன்ற மிக்க பிற்போக்கான பகுதிகள் இருக்கின்றன. அரசாங்கத்திற்கு எவ்வளவு நஷ்டம் ஏற்பட்டாலும், அந்த நஷ்டத்தைப் பார்க்காமல், அந்த இடங்களில் ஏராளமான தொழிற்சாலைகளை நிறுவுவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால், அந்தப் பகுதியில் மக்களிடத்தில் இருக்கிற தவறான மனப்பான்மை மாறும். மக்களுடைய வறுமைதான் அவர்களுடைய தவறான மனப்பான்மைக்குக் காரணம். ஆகையால், பிற்போக்கான பகுதிகளில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

நமது சுகாதார மந்திரி கனம் திரு. மாணிக்கவேலு அவர்கள் “இண்டியன் மெடிஸின்”-க்கு நிறைய ஆதரவு கொடுக்க வேண்டுமென்று அடிக்கடி சொல்லிவருகிறார். ஆனால், அவர் சொல்கிறபடி அதிகாரிகள் நடக்கிறார்களா என்பது சந்தேகம். மந்திரி அவர்கள் நினைக்கிறபடி அரசாங்க அதிகாரிகள் நடக்க வேண்டும். அமைச்சர் அவர்கள் சொல்வதற்கு நேர் மாறான எண்ணம் கொண்ட அரசாங்க அதிகாரிகளை இதற்கான கமிட்டியில் போடக் கூடாது. “இண்டியன் மெடிஸின்” என்பதே வேண்டாம் என்று அதை எடுத்துவிட்டால், பரவாயில்லை. “இண்டியன் மெடிஸின்” என்று ஒன்று இருக்க வேண்டுமென்றால், அதில் நம்பிக்கையுள்ளவரை மேற்பார்வையாளராக நியமிக்க வேண்டும். அதற்கு ஒரு தனி டைரக்டர் போட்டு மந்திரி அவர்கள் உண்மையிலேயே “இண்டியன் மெடிஸின்”-ஐ வளர்க்க வேண்டும், இந்த தேசத்தில் புராதனமாகவுள்ள மருந்துகளைப் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று சொல்வதை நம்பலாம். மந்திரி அவர்கள் போல் எண்ணம் கொண்டவரை டைரக்டராகப் போடவேண்டும். இல்லாவிட்டால், அந்த மருத்துவ முறையை எடுத்துவிடுவது நல்லது. அந்த முறையை ஒழிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் கொண்டவர்களை அதைப் பரிசீலிப்பதற்காக நியமிக்கப்படும் கமிட்டியில் போடுகிறார்கள் என்று நான் சொல்கிறேன். அதில் தான் தவறு இருக்கிறது. இந்த மருத்துவ முறையே வேண்டாமென்று நினைக்கிறவர்களைக் கமிட்டியில் போட்டால், இந்தக் கல்லூரியை மூடிவிடுவது சுலபம் என்று நினைக்கிறார்களா? மந்திரி அவர்கள் அப்படி நினைக்கவில்லை; அவர் தான் உண்மையிலேயே நினைப்பதைப் பேசுகிறார் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆதலால், இந்த முறையை “டார்பிடோ” செய்யும்படி விட்டுவிடக் கூடா தென்றும், அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்றும் மந்திரி அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

4-00
p.m.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Mr. Chairman, Sir, I have been participating in the discussion on the Governor's Address for the past so many years, but left to myself I have my own doubts whether that participation is worthwhile. There are

[10th August 1960] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

many things that are stated in this House. We cannot expect the treasury bench to swallow all that. But at least in certain essential respects we do feel that a certain amount of consideration may be given, and we may be furnished with some account of what has been possible and what has not been possible. Sir, the habit has grown in most of us that if we do not speak on the Governor's Address we feel that we have not done our duty by the electorate which returned us. I think, however, this impression is not correct that something will be considered useful by the members on the treasury bench in what we have to offer, not as criticism but as something which we feel is exceedingly important from the point of view of the national interest and from the point of view of the welfare of the citizens. I do not think that anybody can say that at present any of us can speak as if we speak for ourselves. We are surrounded by circumstances where every important event has a direct and indirect bearing upon the lives of all of us.

The Governor's Address has very rightly called attention to the general strike and the manner in which it was handled. I am very glad that it has given great relief to all of us to note that the strike of the Government employees has ended, and that the Government also have been able to handle the situation with some amount of firmness, and I hope with understanding also. Whatever may be the method of the Government—Whether it be democratic, republican, socialistic or totalitarian—no country can afford to allow their employees to stage a strike with a view to paralysing the very life of the public and thus bringing about untold miseries on the people who have nothing to do with the strike. The lessons of this strike are in my opinion very many. I should in this connection try to express our sincere appreciation to this State Government and to the Police in particular for the manner in which they have handled this situation. On the whole, I think we have escaped with less of strain than many other States have had to suffer.

In this connection I think we have very many valuable lessons to learn from the strike. If these lessons are properly learnt and understood, and the necessary measures taken, then I think we will be in a better position hereafter to see that something is done to prevent such possibilities. I am glad that the Government of India have realized that outside influences should never be allowed to play any part in unions which may be started for the welfare of the Government employees. I would ask that the Government should go one step further and suggest, as the Hon. the Finance Minister of this State is reported to have stated, that no labour union, in these days of enlightened labour personnel, should be allowed to have an outsider to lead the labour movement. At time there was, I agree, when labour was in such an unfortunate position as not to have a spokesman on its behalf. Then when the employer was in a position somehow or other to throttle the legitimate demands of labour, outsiders had to come in and intervene on behalf of labour. To-day, however, labour is in a much stronger position, and labour unions have nothing to fear if an outsider is not there. Now my

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [10th August 1960]

objection to the outsider is not merely that he is in charge of a labour union, but, as we have seen, the outsiders belong to different political persuasions, and, therefore, in one unit of labour there are always three or four labour unions controlled by different political leaders belonging to various political parties. I am afraid that this will bring about not merely a deterioration in the conditions of labour but will ultimately paralyse our industries and throw the country into a condition of turmoil and trouble. There can be no denying this. In fact, in my opinion, it was unfortunate that in some cases where a rival labour union was started, the Congress Party thought it better to veer round some of the men to their view-point. There are three places where the political factor should never come into play. No union should have a political chief outside the labour union to conduct it whether it is an industrial labour union or any other labour union. The next union is the Government employees' union. The third, and the most important if I may speak with some personal experience, is the union of the student population in the colleges and schools. If in these three main bulwarks a definite policy were to be followed, we shall live in happier times and do better service to labour.

Sir, one thing I wish to state in this connection. The Government no doubt had to consider, and I am glad they have considered the conditions under which their employees are working and given them such amelioration as they can. But after all it is like closing the stables after the horses are stolen. The Hon. the Leader of the House will remember that more than two years ago, I drew the attention of this House and requested the treasury benches to see that the enormous increase in the personnel employed by the different departments in the Centre was curbed. My hon. Friend Sri Balasubramanya Ayyar gave some very alarming figures of the increase in the cost of the civil services. I am in a position to state that if any one were to compare the figures in 1948, 1952, 1956 and 1960, one will find that the Parkinson's law is fully established by the Government of India more than by any other Government in any other country that I know of. Parkinson's law is a law by which anybody who gets into Government service tries to multiply the number of posts in his department so that he may be a sort of big zamindar even in these days and try to have more authority and just push up his own personal claims to better and better pay and have more Secretaries, more Joint Secretaries, more Additional Secretaries, more Deputy Secretaries, and more Under Secretaries, not to speak of all the paraphernalia for each one of them. Sir, I would in this connection invite, as my hon. Friend Mr. Balasubramanva Ayyar has invited, your attention to a close study of the telephone directory of the Delhi State from the year 1948-60. It is no use crying over that. But my point is this. When the Government are trying to see that something is done to their servants, when they are trying to do something to the industrial labour, do they realize that outside these fields there are thousands and thousands of people who are not able to make both ends meet? Is this Government only for Government servants? Is it only for looking after the industrial labour? I raised

4-10
p.m.

10th August 1960] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

the question the other day in a cool place 7,000 feet above sea level, whether it was justifiable for Grades I and II Officers to have the concessions that the Hon. the Minister for Health was giving, namely, free accommodation, free services of medical personnel, free supply of the costliest of medicines, etc. My hon. Friend, Dr. Sreenivasan, is not here. (The hon. Member Dr. Sreenivasan was heard to say from the lobby: 'I am here'), I mean he is not inside the House. I know that he is hearing me from outside. If any Government servant had to get insulin, they would fly in an aircraft to get it for him, because he must be supplied, according to the order of the Government, with the costliest of drugs for his welfare. Now the Government are creating a caste once more in society. It is exceedingly unfortunate, unjust and unnecessary. I make that declaration very clearly. The Hon. the Finance Minister said that they were only following the standards that were established by a foreign regime. I am glad the Hon. the Leader of the House contradicted him quietly saying that in those days there were no such rules. I do also know that, having worked with the Government for over 33 years and having attended on many Government servants and their wives and children in times when they needed the services of medical men. Therefore I would ask the Ministry to consider whether it is not time that they had the same rules that the Government of India have for their servants—some sort of health insurance scheme—so that they may get all this with profit to themselves and without taxing the poor tax-payer to whom the Hon. the Minister for Health is not able to give the slightest relief in the rural areas. This is not democracy. It is something about which I shall not give any particular expression. Now while the Government are naturally anxious and desirous to see that their servants are properly cared for—a very legitimate thing and I agree with them—they should find other methods to see that the general alleviation to the public is also taken care of.

Now, Sir, coming to the increasing spiral of prices—we have come to use many slogans that have come into use and this is the slogan of the economists and the statisticians, 'the increasing spiral of prices'—the elevation of prices should also be curbed. May I in this connection say how very unfortunate it was that my hon. Friend referred to the Government servants and made the statement that they were likely at the time of elections to see that they did not elect them—if I remember him aright, it is this statement that he made—and cause antagonism to the Government. I do not know how many Central Government servants my hon. friend has seen in Cuddalore and villages near about. But I have also had opportunities of seeing many Government servants. Let me say this in fairness to them. The majority of them did not want to strike. They were coerced in some cases, and there were undue influences in other cases. In some other cases they were really physically frightened. I know this because similar situations have arisen in other offices with which I am connected. I am sure this

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [10th August 1960]

sort of remark could never apply to the Government servants because after all iss aid and done, they have been the most loyal servants of Government. They will continue to be loyal and I have no doubt that their loyalty will be to the Government of the day, whichever Government is in power. That is the sort of sacred text, the sacred maxim which all Government servants should have. And, Sir, those of us who have been Government servants know how to discharge our responsibilities and how to see that the policy once laid down is not interfered with. Now, the price control has been always there and we have to face price control. I am afraid that the criticism that the Government have taken little or no step to stabilise food prices and to control the manipulation of prices by some agencies has not been taken note of by the Government. It is little use raising the dearness allowance and expecting that that will satisfy anybody so far as price control is concerned. As a matter of fact with each increase in the dearness allowance the food prices have also increased. A graph was prepared by one of our staff showing how from time to time the increase in dearness allowance has only led to a parallel increase in the graph of food prices. There is another factor which has to be taken note of. The Government should not believe that their responsibilities are only to these Government servants and the industrial labourers. The majority of the people suffer on account of the spiral of prices. Therefore there must be some effort to see that these prices are controlled. I am afraid that I have to speak very strongly on this subject. If I am mistaken I shall request your pardon. Why is it that the prices of certain articles increase suddenly? They say it is a question of demand and supply. Why is it that every year the sugar prices go on increasing; that too at the time of some festival or other, particularly if that festival demands a large amount of articles made out of sugar? Why is it that the prices only tend to go up and never come down? I was told—I do not go to the market unfortunately—for instance that eggs were sold at Rs. 1-10-0 per dozen before the strike by Government servants. It went up to Rs. 2 or Rs. 2-2-0, and so far the price has not come down. Is it because that the poultry also have struck work (Laughter) and they do not lay eggs? There is something radically wrong in the manipulation of these prices. The same thing happens with regard to many other articles of food. The businessman who trades in these things does not worry about it because he knows that the Government will not come into the picture at all. The Planning Commission have given a very lengthy explanation in the booklet. They have listed out a number of factors which any junior student in B.A. (Economics) would have set out in a much better way. That is not going to help us to control prices.

Why is it again we have now a black market? Is it anything that the Government do not know? Everybody talks about this black market. If anything is in short supply, they say, 'Go to the black market and you will get such and such a thing or article.' To-day another expression has come into vogue. Now the phraseology used is 'Open market.' It is a little better than the expression

10th August 1960] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

'Black market'. But what the open market is, I should like to know. Take for instance iron and steel. It is available only on permits. I know that, and those of us who are connected with a statutory body cannot get iron and steel from any other source. We have to wait for permits and cross many hurdles before we get them. But I am told that iron and steel are available in the 'open market'. I am not prepared to substantiate it. But I should like to say that I heard it said that even the Government in the Public Works Department are not able to get permits in time and on urgent occasions they have to resort to this 'open market'. We have allowed this state of affairs to continue. We have allowed them to degenerate to such an extent that the whole system has become completely corrupt. I am not exaggerating. What is the remedy? The demoralisation being so great, there must be some method by which we could control all these things. An ordinance could be passed asking every stock-holder to declare the quantities held by him. If that declaration is not correct, the Government can take effective steps. My hon. Friend just now said that in the hotels piles of bags of sugar were stored because they knew that the open market would come near Deepavali time and so they could take care of themselves. But how can a poor middle class family, which should be the bulwark of the nation and which to-day is unfortunately the most neglected, get these things?

I am glad the Hon. Minister in charge of Rent and Accommodation control is here now. May I bring to his notice the innumerable letters that are appearing in the Press and resolutions that are being passed by the so-called Chambers of Commerce and other bodies against the removal of control in regard to rent and accommodation for these business houses. I am prepared to support every move for removal of rent control, if business people would only allow control to be imposed upon their business activities. Let me state here what I will state more fully on a later occasion. Having had the privilege of sitting under the chairmanship of the Hon. the Minister in charge of Accommodation and Rent Control on the Select Committee, let me say that we could not have had a better person to preside over the deliberations of that committee, a person equally anxious to respect all points of view and a man not biassed in favour of any particular section of the community. Sir, let me read here what has appeared in the 'Mail' of yesterday's date under caption '5-point Rise in City Cost of Living'.

"The cost of living index in Madras City for July advanced by five points to 467.

The index for the food group gained 6 points at 529 because of a rise in the prices of rice, chillies, and gingelly oil.

The fuel and lighting group index moved up by 15 points to 572 because of a rise in the prices of firewood and charcoal.

The clothing group index rose by 3 points to 436 following a rise in the prices of dhotis, shirting, upper cloth, and sarees.

The index for the miscellaneous groups rose by 5 points to 348 because of a rise in the prices of chewing tobacco and beedies."

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [10th August 1960]

I want the Hon. the Minister for Rent and Accommodation Control to hear the last sentence in this news item.

“The house rent index remained unchanged at 279.”

Who is the person that is being penalised on account of this? The poor man who owns a little house and lives on the rent that it fetches or the poor widow who lives on the small property she has, is the person who suffers on account of the soaring prices because house rent remains still stationary. Therefore, Sir, do you think that any businessman has got any right to come forward through the smallest or the biggest Chamber of Commerce to say that rent control should continue in respect of business buildings, especially when profits from business are assuming astronomical proportions? I am sure the Hon. Minister, if I have understood him aright, will never allow himself to be coerced by any such moves.

Now, I come to another matter. Hon. Members here not only supported the Bill for the preservation of parks, play-fields and open places but also paid a handsome tribute to those connected with the Bill. For the first time in the history of legislative activities in this State—I cannot speak of other States—a private Member's Bill was allowed to be passed in the Legislative Council. I do not claim any credit for it. But for the support of the Government and of my colleagues here, it would not have been possible to get that Bill passed here. But I ask what the Government have done to implement the provisions of that Act. It seems, even after the passing of that Act, various encroachments are taking place and no sort of control is being exercised not merely in remoter parts of the State but in the City of Madras and other big municipalities themselves.

Sir, I hear with dismay that once again the Island Ground, which is the lung of the City and the only open space available for the people to get fresh air from the sea, which is as much a food as anything you can think of, is being utilised for certain construction purposes. It does not matter which Department is responsible, even if the all powerful Defence Department were to have such ideas. I would request this Government to have an effective say in the matter and prevent this mutilation of the one big lung of the City. Calcutta boasts of a big park. Bombay has something else. But the only thing in the whole of the City of Madras from the extreme corner of Thiruvotriyur right up to the village on the other side of Gandhi Nagar is this open place where sea breeze, a God-given gift which I am enjoying every day and which I think is the best perquisite of the office which I have the honour to hold, is freely available. Let it not be denied to the poor people living in the City. Even if the Defence Department asked for it, I suggest that we protest as we are accustomed to all these years and see that the open place is preserved as such. Some years ago, there was a proposal to build the Reserve Bank Offices there and I think it is an open secret, Sir, that it was due largely to you, when you were Mayor of Madras, that the proposal was stoutly resisted till finally the Reserve Bank Office was built in a place

10th August 1960] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

which is good, and without causing any mutilation of this big lung of the City. I hope the Government will immediately scotch any idea of this kind and see that open places and parks are maintained properly. The Hon. the Leader of the House knows quite well how parks and open places are preserved in foreign countries and how the authorities there never allow them to be encroached upon. I do not want to restate what I have stated on former occasions. Very shortly, the Hon. the Minister for Finance will be joining that fraternity of foreign-travelled people and I hope he will also share their ideas on this question. I am hoping for the day when the Hon. the Minister for Health will join this fraternity. I was very glad to learn that the Hon. the Minister for Finance was going on a foreign tour. Left to myself, I would have wished that he should undertake a three months' tour to study conditions in foreign countries. Let me not be misunderstood that we do not want him in this House. His presence is always stimulating in one way or the other. But what I mean is that several years ago I suggested on the floor of this House—the proceedings of the Council will bear me out—that I would vote without hesitation for any budget provision that would enable the Ministers to go abroad for a period of three months during their tenure of office. In these days of far-reaching changes, it is a valuable lesson that we all have to learn. Let me tell my friend who waxed eloquent the other day on the language issue, Mr. Ethirajulu, that it is not necessary to know English to tour round the world, I mean the countries in Europe particularly. There is that universal 'silent language' through which one can talk to the other, the language of gestures. Most of our businessmen do not know English fortunately or unfortunately, fortunately perhaps for Mr. Ethirajulu. Still they find it profitable to tour countries of the world to get business connections.

Speaking about parks and play-fields, let me refer to the most unfortunate way in which the agri-horticultural grounds are being utilised. The Agri-Horticultural Society was started almost a century ago with a view to cultivating a taste for horticulture and to giving the people an idea of the many ways in which life can be made pleasant with the rich verdure that nature gives. Yesterday, someone suggested that I was the president of that society. Let me assure him and also the House that I have nothing to do with that society except to the extent that the University had a small plot given to the Botany Department for cultivating certain plants. The Society wanted us also to clear out next year but being very obedient and not inclined to non-co-operation, we did clear out and have found some other place. This Society has done nothing to justify its existence and the state of the horticultural grounds is extremely unfortunate. Last year, my Friend Mr. Raza Khan will bear me out, a strong protest was made against the idea of utilising those grounds for building hotels. The management seems to have no idea of its responsibilities and no idea of what is expected of it. I say that other innovations are likely again. There is talk of a petrol bunk there—perhaps it is for burning the

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [10th August 1960]

waste in the gardens resulting from trees becoming dry. I would request the Government to consider the steps to be taken to see that the Society functions properly. A committee with a group of officials and non-officials should go into the question and suggest ways and means of preserving these gardens against the vandalism that is likely to take place if they continue to be managed as at present.

4-30
p.m. May I not in this connection refer to another aspect? We are very fond of cultural activities and encouraging talents in various directions. I remember, Sir, the fine photographic and painting exhibition held in the Senate House every year in the old days. One of my esteemed friends, Mr. Donovan, Professor of Physiology, used to be the Secretary of the show. He encouraged talent in that way. May I not suggest that in all the cultural activities that the Government are taking up, this may be one of the things that they may consider? I hope, Sir, that, as the Government are deeply interested in the matter, they will take note of this suggestion.

Sir, of the few Bills that are likely to come up for consideration by the legislature, I am glad to note that a Bill to provide for measures to be taken to deal with and satisfy the needs of housing accommodation is to be taken up, and that it is also proposed to constitute a State Housing Board. This is an urgent necessity. I cannot say—and I have said that before—that the City Improvement Trust has been able to do much for the city. Neither has it had the expert advice and guidance that is very necessary for a planned method of development in a modern city. It has all been haphazard. I do not want to repeat the criticism that I have already made, because it may have only as much effect as it had on a former occasion. I do hope that the advice of the State Public Works Department would be taken. I also hope that the advice of proper architects would be taken. I have noted with pleasure certain colonies that have been built in the rural parts—a Weavers' colony near Aruppukottai and an Industrial Housing colony on the road from Virudhunagar to Madurai. It was a pleasant sight to see colonies well constructed in places where there is no crowding. But in Madras we see in the thoroughfares small hovels of the so-called poorer classes. Sir, I hope that this Housing Board will be properly constituted, not with officials alone but also with non-officials and experts who know something about it. Here also I would wish very much the Ministers, who go to foreign countries, to avail themselves of the opportunity to study how under modern conditions housing facilities have been enormously increased for all categories of persons.

Sir, let me refer here to a Bill which was passed almost seven or eight years ago for the clearance of slums. Great promise was made about the improvement of slum areas. We were requested to pass that Bill urgently so that the slums could be cleared. It is a matter for sincere regret that so far more slums have crept into the City of Madras than ever were possible in the Year of

10th August 1969] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Grace 1952-53, when that Bill was passed. I do not know if Hon. Ministers have opportunities to visit the different parts of the City and, in particular, may I request the Hon. the Lady Minister to go round some of these parts of the City? It was a shocking sight for me to see that just adjoining the wall of the Government Ophthalmic Hospital, Egmore, a whole slum has been formed with all the dangers incident not merely to the people of the locality and the slum dwellers, but also to the patients who may come for treatment of one disease and go out on discharge with another disease. Surely something will have to be done. Surely it should not be open to any one to roam about in one open space or another and spread thatched sheds and say, "Here I am on God's land in this open space". There is no such right in any civilized country for a man, who has no place to go, to put up his shed in an open space and say 'Here I squat; let me test your authority as a democracy'. This is no democracy. This is what we used to call 'Mobocracy', the rule of the mob. Are this Government going to encourage mobocracy or are they going to instil into the people ideas of democratic methods of living? I am all for giving them opportunities to live. Let it not be misunderstood that I want them to be sent out. The other day a fire took place in one of the slums in Madras. I heard that twenty-five houses were burnt and one child died. Immediately after the incident was over, the Commissioner, the Health Officer, and the various Police officials went there. What for? Not to extinguish the fire, because it was already extinct, but only to see the ashes. (AN HON. MEMBER: Including the fire engine.) It comes a little later, because it will have less work to do. I would beg of the Government to take strong action in this matter. I do not think the Corporation will be able to do anything in this matter. They have not the staff. They have not the necessary powers, and even if they have the powers, I do not know whether they will utilise them at all. So, it is the Government that ought to do it. The very easy manner in which these people, without any habitation, are ready to come into the City to get employment no doubt increased the problem a hundredfold. I wonder if the Health Minister is not interested in the problem. Madras has become the exporting market for many diseases like smallpox, cholera, typhoid and bowel diseases, not to speak of the other diseases. But I think the Health Minister knows them. So, I will not repeat these things.

Sir, for the last fifteen years, we have been talking about improvements in agriculture. Every time we are told that food production will increase by so many—not thousands—but lakhs of tons. We are talking only of thousands of crores of rupees being spent. The First Five-Year Plan was for about Rs. 3,000 crores. The Second Plan was for about Rs. 6,000 crores. The Third Plan is for Rs. 10,000 crores. The Fourth Plan is going to be for Rs. 20,000 crores and the Fifth Plan, Rs. 30,000 crores. That is what this valuable document tells us. The Fifth Five-Year Plan

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [10th August 1960]

will contemplate Rs. 30,000 crores as the public and private expenditure. It is a very good thing no doubt. But I ask, although there have been many suggestions, what has been the result? It is no doubt true that in the Governor's Address it is mentioned that foodgrains will multiply by so much. Who is responsible for this very accurate figure, I should like to know. My hon. Friend Sri Balasubramanya Ayyar who knows a little bit more than I do about foodgrains, lands, etc., will tell us how these figures are calculated. The Village Karnam is asked to give figures. He gets worried. He asks the talayari. The talayari gets worried and incidentally says, 'I have had enough enquiry, let me send to the Revenue Minister a statement beautifully written'. Nobody is wiser for the figures that are given. I know that the Hon. the Revenue Minister says that our Revenue Inspectors, our Tahsildars, our Divisional Officers and our Collectors, would check the figures. In these days we see officers going out in the morning and returning to headquarters in the evening. They are not like the Haileybury civilian of the old days who went into the denuded forests and stayed there for three months in the open, met the villagers, talked to them in their own language and found out what they wanted. Those days are over. This is the jet age as the politicians say. Therefore we deal with everything in the jet fashion.

I was very much pleasantly struck by the fact that half a dozen of our Agriculture Ministers are straightway going to Moscow on a big pilgrimage. To-day of course all roads lead to Moscow. We need not be told whether it is for industrial, educational, cultural or sport purposes. To-day it is agriculture and to-morrow it will be something else. But what surprises me is that the Hon. the Union Minister, a very good man and an extremely hardworking man, if I may say so, because I happen to know him a little personally, and an honest and upright person, within a week after visiting Soviet Russia had said that the agricultural operations in Soviet Russia were the best. Once he went to Japan. He then said that the Japanese method of cultivation was the best. Next time he went to China, and said that the Chinese method of cultivation produced 800 times more yield per acre, but it turned out to be only eight times per acre. It was only a little arithmetical error of two more ciphers being added. I have no objection to any one forming any opinion about Soviet Russia. All that I would beg of the Minister in charge of Agriculture is to see that all these things are vetted by experts and tried patiently to see if they have any effect in what may be called the pilot schemes instead of disturbing the attitude of our farmers who are greatly agitated. They think the farmers do not know anything about agriculture at all. And I would go so far as to say, rather I am old-fashioned enough to say, that these fertilizers are going to ruin the soil. Sir, I was exceedingly interested in an article published in a journal some time ago in which it was stated that the natural methods of fertilising the soil were far more important. The earthworms which are crawling under the ground perish and

10th August 1960] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

provide rich manure to the soil. Use of chemical fertilisers will mean certain death to them and, therefore, to the natural methods of fertilising the soil. I wonder whether in course of time these agricultural lands would be as good as they were once. I am not a scientist in agriculture. I just read this article and would therefore request the Hon. Ministers to be a little patient about all this and not to disturb the natural methods rudely without being able to substitute something better. I hope this observation of mine will not be considered as a criticism of the modern methods of manuring.

Sir, at the session at Ootacamund, I invited the attention of the Government to the serious state of affairs in regard to the casualties that were a daily feature on account of what are known as traffic accidents. I regret to state that in spite of the eloquence that I brought to bear on that occasion, only a temporary interest seems to have been created. I am glad that the Commissioner of Police is now exercising his judgment and I am sure that all of us are thankful to him for the lively interest that he has taken and is taking in solving this problem. But it is not only in the City of Madras that these accidents have been on the increase. Accidents are numerous in the rural areas also. The position there is still worse. I regret to have to state that lorry accidents have become a daily phenomenon. Only the other day, within two miles of the place of my residence, a lorry dashed in the early hours of the morning against two bullock carts, killing all the four bullocks and the drivers and smashing the carts to smithereens. Nothing could save them, and we are allowing such things to go on. Accidents due to buses are not by any means less numerous. So far as taxi cars are concerned, they have become a menace. The rule of the road does not apply to them. There is no speed limit for them. They can overtake; they can keep to the left or to the right of the road; they can cross the road at their pleasure and with absolute immunity. And we have to apply our brakes. As one who goes in a car along the Mount Road daily, let me say this. I always keep myself in fear—fortunately there are people who would remove me to the hospital if any accident occurs—when I travel in my car. Sir, I have said many times here and I repeat now that in Canada and in the United States statistics are given everyday of the total number of accidents occurring in the whole country. I do not ask for it here because I know it will be so alarming a figure that people will get very much frightened of the state of affairs. But I do feel that something should be done energetically to arrest all this. Lack of adequate tests for drivers has become a phenomenon. Overloading of lorries has become a regular feature. I know this from personal knowledge since lorries pass by my house everyday to Bangalore and other places. I know how dangerous these lorries are. They are driven by a small withered creature who probably has not had any rest for the whole week. Probably he has not slept several nights so that he starts to wink and just falls over a precipice. I may be told that in other States the position is still worse. It is so perhaps. Still I hope

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [10th August 1960]

that something will be done to prevent overspeeding by buses and lorries, overloading of lorries, driving by persons not possessing proper stamina and sometimes without any licence whatever and so on. Only recently an accident was reported in the newspapers and I do request the Hon. Minister to take more energetic steps to prevent such things in future.

Sir, I must congratulate the Hon. the Minister for Industries on his achievement in regard to the establishment of certain industries in this State. I have always maintained, and my hon. Friend, Mr. Raza Khan, will bear me out, that the absence of raw materials is no reason for not having any of the heavy industries established in the State. As a matter of fact, if scrap iron and iron-ore can be exported to Japan and finished products can be got at a price which will stand any competition, there is no reason why heavy industries cannot be started in any part of India, provided there is personnel who can handle such industries. Sir, I read with particular interest this portion in the Governor's address :

"Another point to which this Government has drawn the attention of the Planners at the Centre, is the need for a balanced regional dispersal of new industries."

This is the first time that I read such a statement in the Governor's Address. I hope this will not be the last. The Address also says 'People in the backward areas can be enthused over the large industrial programme envisaged in the new plan, only if some visible benefit does reach their respective local areas.' A more truthful statement cannot be made in a Governor's Address. We are all happy when visitors go to Bhakra-Nangal and the Damodar Valley and to many other projects which are supposed to be the biggest in the world. We do feel that these projects must be there. I do not for a moment say that these should not be encouraged. The Damodar Valley Project has cost the exchequer—by that I mean the people who have paid taxes—more than 400 crores of rupees and the benefits are confined to an area the extent of which I need not say. The point is the people of that area have non-co-operated and refused to pay the extra betterment charges that the Government want them to give. So, it comes to this. The whole community must continue to contribute to the betterment of a small section of the people. I am glad that they are happy but they must know their obligation also. Let me not be misunderstood. I am not against these projects at all. But I do say that the Planning Commission, which is a super-Cabinet of the Government of India are arbitrarily—it is a body wholly outside the Constitution, and my hon. Friend Mr. Patanjali Sastri will be able to correct me if I am wrong—exercising an influence which no other committee in the whole of India can ever exercise. Their observations and their recommendations are like the laws of the Medes and Persians. No State Government can question them. They can only appeal and beg and persuade but they cannot ask them to give what they want for the State. We have so got on for so many years and as a part

10th August 1960] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

of the country which has been accustomed to this sort of treatment, we will continue to get on like this until by our own efforts and by the efforts of our Ministers, we are in a position to start these industries. Fortunately, Neyveli has come to us. About Salem, it was not supposed to be favourable to us but its feasibility has been recognised now, thanks not to the experts of our country but to the experts which the Minister for Industries brought from East Germany who said that it was possible to have an industry established in Salem.

Let me finally refer to one aspect of the situation that is now alarming to everybody interested in the unity of India and in the progress of the Indian people. To-day the only people who are proud or who could afford to be proud are perhaps the authors of the unfortunate States Re-organisation Committee Report. I read a statement by one of those authors only the other day. I have no doubt that the report will go down to posterity as perhaps the most unfortunate document that was ever produced. My views on this report have on many occasions been expressed and I stick to them. I do not want to go into all the details. People have become so obsessed with linguism that they would fight for a village here or a village there. They have begun to imagine that waters of a particular State are meant only for that particular State. Trade and commerce have been demoralised and even progress on education has been hampered in a way. The fact will be known only later. Sir, I particularly appreciate the sentiments expressed by my hon. Friend Sri Raza Khan when he said that the best method, so far as many of the State factors are concerned, like water and other things, in spite of the eloquence of my hon. Friend who spoke for over three-quarters of an hour and which brought little trickles in our eyes, was to leave the Government of the States concerned to deal with them without bringing in considerations which are entirely irrelevant for a proper solution of those questions.

In my early days, I used to read in a book, Sinclair's History of India, that Hyder Ali was born to build an empire and Tipu to lose one. It may not be an exaggeration when it is stated that the future historian may have to refer to Mahatma Gandhi as one who was born to build an empire and United India, but unfortunately his successors have not been able to maintain that unity. I hope this prophecy will be a false prophecy and nobody will be happy if it comes true. But I cannot conceal from my mind the great trends growing in many of the other States. I am not speaking of our State. It is the least disturbed of all the States in India. But even now there is the possibility of some better understanding prevailing if the great leaders of the nation were to shake off their complacency and concentrate their efforts on the unity of the country. Only a few months ago, I was pained to note that two of our Ministers participated in a function held on the transfer of a particular portion of a taluk to the Madras State. I have no objection to their going and finding out the state of that

4-50
P.M.

[Dr. A. Lakshmanaswamy Mudaliar] [10th August 1960]

part of the country and doing whatever is necessary to improve the conditions there. But it is unfortunately associated with the celebration by a political party. These celebrations were known as the 'Vetri Vizha'. I know the Hon. the Finance Minister gave a different interpretation to it. But everybody knows the meaning of the expression. What is the battle that we fought there and what is the victory that we have won? Whom have we defeated and what have we gained by the celebration of the so-called 'Vetri Vizha'. Though the Hon. the Minister for Finance gave a different interpretation to it, I also know, having gone to that part of the country a week later what a different impression this celebration of the 'Vetri Vizha' has created. And yet we say we are citizens of India. Are we? Except in the vocal expression, I doubt if many of us can claim that. It is these things that provoke or encourage people to think in terms of isolationism, separatism, linguism, communalism and all the "isms" that one can think of. And therefore it is that we should all endeavour to take to heart the great lessons of recent times in the unfortunate holocaust of precious lives that has occurred on account of these separatist tendencies and trends and try to see that, whatever part of the country we belong to, whatever language we may speak, whatever vocations we may follow, whatever advantages we may have through Nature's bounty, all these are for a common end, namely, the preservation of the unity of the motherland. The greatest need of the hour is unity and I would appeal to the Government as much as to the public—to the educated and to the less educated—to rise above these narrow, petty loyalties and to see that, for the great glory of our motherland, we cultivate the great loyalties to humanity through friendship, understanding, sympathy and tolerance, practising the virtues that the great Father of the Nation has given to all of us, and which have been forgotten by the large majority of us within such a short period as a decade.

Thank you, Sir.

* SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: கனம் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் உரையின்மீது சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். மத்திய அரசாங்கச் சிப்பந்திகள் ஸ்டிரைக் செய்ததைப் பற்றி இந்தப் சபையில் பல பேர் வருத்தம் தெரிவித்தார்கள். அவர்கள் தவறான வழியில் சென்றதை அவர்களுக்கு உணர்த்தி, அவர்கள் செய்த குற்றத்தை மன்னித்து, அவர்களுக்கு நல்ல வழியை அரசாங்கத்தார் காண்பிப்பார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன்.

அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் அரசாங்கம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் ஸ்டிரைக் செய்யக் கூடாதென்று உத்தரவிடப் போவதாக நான் கேள்விப்பட்டேன். மற்றத் துறைகளில் உள்ளவர்களும் தங்களுடைய குறைகளை மத்தியஸ்தம் மூலமாகத் தீர்த்துக் கொள்ளவோ கோர்ட்டுகளுக்குச் சென்று தீர்த்துக் கொள்ளவோ ஏற்பாடு செய்து இம்மாதிரி ஸ்டிரைக்குக்கு இடம் இல்லாமல் செய்தால், நம் நாடு முன்னேறும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

10th August 1960]

[Sri M. Subbiah Chettiar]

அடுத்தபடியாக, நமது முக்கிய கவனத்திற்குரியது விலைவாசி ஏற்றம் என்பதை எல்லோரும் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். இந்த விலைவாசி ஏற்றம் எப்படி ஏற்படுகிறது என்று கேட்டால், எல்லோரும் மற்றவர்களைப்பற்றிக் குற்றம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோமே தவிர, உண்மையான காரணங்களைக் கண்டு பிடித்து, அவைகளை நீக்க முயற்சி செய்யவில்லை. நான் அறிந்த வரையில், உணவுப் பொருள்களின் விலைவாசி ஏற்றம் எப்படி ஏற்படுகிறது என்று சொல்லுகிறேன். நெல் சாகுபடி செய்ய உபகரணங்களாகிய எரு போன்றவைகளின் விலையும் கூலிக்காரர்களுக்கு நாம் கொடுக்க வேண்டிய சம்பளமும் உயர்ந்து விட்டதன் காரணமாகத்தான் இந்த உணவுப் பொருள்களின் விலை உயர்வு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று நான் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். உதாரணமாக, பத்து வருஷங்களுக்கு முன்பு 3/4 ரூபாய் கூலி கொடுத்தவருக்கு இன்று மூன்று முதல் நான்கு ரூபாய் வரையில் கூலி கொடுத்தாலும், முன்பு அவர் செய்த அளவு வேலை வாங்க முடியவில்லை. அதைக் கவனித்து அரசாங்கம் விலைவாசி ஏற்றத்தைக் குறைப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுத்தால்தான், ஜனங்களுக்குச் சௌகரியம் ஏற்படும். குறிப்பாக, மாதாந்தரச் சம்பளம் வாங்குகிறவர்களுக்கு இடைஞ்சல்களும் இன்னல்களும் ஏற்படுகின்றன. ஆதலால், தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்து, விலைவாசியைக் குறைப்பதற்கு அரசாங்கம் முயல வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். விலைவாசி ஏற்றத்திற்கு இன்னொரு காரணம் அரசாங்கத்தார் போடும் "இண்டார்ட்ட்டு டாக்ஸ்கள்". எக்ஸைஸ் ட்யூடி இந்த வகையைச் சேர்ந்தது. நேர்முக வரி, விற்பனை வரி. இதர வரிகளை எடுக்காவிட்டாலும், இதரப் பொருள்களுக்கு வரியை எடுக்காவிட்டாலும், உணவுப் பொருள்கள் மீது வரிகளை எடுத்துவிட்டு விலைவாசி குறைவதற்கு ஏற்பாடு செய்தால், ஜனங்களுக்குச் சௌகரியமாக இருக்குமென்று நான் தெரியப்படுத்திக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, உணவு உற்பத்தி அதிகமாக வேண்டுமென்று எல்லோரும் விரும்புகிறோம். ஆனால், இன்று கிராமங்களிலுள்ள நிலைமை நமக்குத் தெரியும். விவசாயிக்கும் நிலச் சுவாந்தாருக்கும் இடையே ஒருவித ஒற்றுமையோ நம்பிக்கையோ இல்லாமல் போய்விட்டது. நாம் பலப்பல சட்டங்களை இயற்றி விவசாயிகளுக்கு அதிக உரிமைகளைக் கொடுத்துவிடுவதை வைத்துக்கொண்டு, அவர்கள் உரிமை கொண்டாடுகிறார்களே தவிர, வேலை செய்வதில்லை. இந்த நிலைமையைச் சீர்திருத்தி, விவசாயிகளுக்கும், நிலச்சொந்தக்காரர்களுக்கும், கூலிக்காரர்களுக்கும் இடையே ஒற்றுமை ஏற்படுத்தினால்தான், உணவு உற்பத்தி அதிகமாகுமென்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இப்போதுள்ள நிலைமையில் நிலச் சொந்தக்காரர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள்? நிலத்தில் தங்கள் உரிமை குறைந்துபோவதால், அந்த நிலத்தால் தங்களுக்குப் பிரயோஜனமில்லையென்று சும்மா இருந்துவிடுகிறார்கள். அந்த எண்ணத்தை மாற்றி, நிலச்

[10th August 1960 [Sri M. Subbiah Chettiar]

சொந்தக்காரர்களுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுத்து, அவர்களுக்குச் சரியான பங்கைக் கொடுப்போமென்ற நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தினால்தான், உணவு உற்பத்தி அதிகமாகும் என்று நான் சொல்லுகிறேன்.

தஞ்சாவூரில் “பாக்கேஜ் ஸ்கீம்” என்று ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அந்த ஸ்கீமின்கீழ் என்ன காரியங்கள் செய்யப்படுகின்றன என்று தெரியப்படுத்தினால், அதன் அனுசூலத்தை ஜனங்கள் பெறமுடியும். இந்த சமயத்தில் உர வினியோகத்தைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஜூன் 15-ஆம் தேதி மேட்டூரில் தண்ணீரை விட்டார்கள். ஜூன் 15-ஆம் தேதி வரையில் உர வினியோகம் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்ததாகத் தெரியவில்லை. இது விஷயமாகப் பேப்பரில் கட்டுரைகள் வந்தன. அவை உண்மை என்று தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். கோவாப்பரேட்டிவ் சொஸைடியில் நிறைய உரம் இருக்கிறது. அதைத் தேவையான கிராமங்களுக்கு எடுத்துச் சென்று ஜனங்களுக்குக் கொடுக்க ஜூலை 15-ஆம் தேதிக்குப் பிறகுதான் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். உரிய காலத்தில் உர வினியோகம் செய்ய ஏற்பாடு செய்தால், சௌகரியமாக இருக்கும். அதனால் எவ்வித “டிலே”-யும் இன்றி உரம் ஜனங்களுக்கு சீக்கிரம் கிடைக்கும்படிச் செய்தால் உணவு உற்பத்திக்கு அனுசூலமாக இருக்கும்.

அடுத்தபடியாக, கூட்டுறவு முறை மூலம்தான் ஜனங்களுக்கு நன்மை செய்ய முடியும் என்று அரசாங்கத்தார் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் அரசாங்கத்தைக் குற்றம் குறை கூற விரும்பவில்லை. இருந்தாலும், இப்போது கூட்டுறவு முறையில் உரம் வினியோகிக்கப்படுகிறது. இப்போது இருக்கக் கூடிய குறைபாடுகளை அரசாங்கத்தார் தீவிரமாகப் பரிசீலித்து அவைகளை நீக்க வேண்டும். சரக்குகள் பிளாக் மார்க்கெட்டுக்குப் போகாதபடி செய்யவேண்டும். வியாபாரிகள் தான் பிளாக் மார்க்கெட்டுக்குக் காரணஸ்தர்களாக இருக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். கூட்டுறவு ஸ்டோரின் மூலம் சரக்குகளை வினியோகிக்கும் போதும் அவை எப்படி பிளாக் மார்க்கெட்டுக்கு வருகின்றன என்பதை கவனிக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கிராமங்களில் உணவுக் கஷ்டத்தைத் தீர்க்க, ரெயில்வேக்காரர்களுக்கு க்ரெயின் ஷாப்புகள் மூலம் தானியம் கொடுப்பதுபோல, கடைகளை வைத்து உணவு தானியங்களை கிராம மக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஸப்ளை செய்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஸ்ரீ. முதலியார் அவர்கள் சொன்ன மாதிரி நெய்வேலித் திட்டம் நமக்கு வரப்பிரசாதம்தான். சீக்கிரம் செயலாற்றி சேலத்தில் அலுமினியம் ப்ளாண்டையும் கொண்டு வந்தால் எத்தனையோ மக்களுக்கு வேலைவாய்ப்புக் கிடைப்பதுடன், சேலத்தில் பெரிய இண்டஸ்ட்ரி ஏற்படுவதற்கும் வாய்ப்பாக இருக்கும்.

[10th August 1960] [Sri M. Subbiah Chettiar]

மேலும், திருச்சி ஒப்பள்ளியில் ஜிப்ஸம் அதிகமாகக் கிடைக்கிறது. அது வடஇந்தியாவுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு மறுபடியும் நமக்கு உரமாக வினியோகிக்கப்படுகிறது. உரம் தயாரிப்பதற்குரிய ஜிப்ஸம் கிடைக்கும் அந்த ஜில்லாவில் ஏன் ஒரு உரத் தொழிற்சாலையை நிறுவக் கூடாது? அங்கே ஒரு உரத் தொழிற்சாலையை அமைத்தால் சௌகரியமாக இருக்கும்.

(Deputy Chairman in the Chair.)

அடுத்தபடியாக, பாஷை விஷயமாக எல்லோரும் பேசியிருக்கிறார்கள். இங்கிலாஷை நம் மக்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்க தட்டுத்தடை இல்லாதபடிச் செய்தால் சௌகரியமாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: மதிப்பிற்குரிய துணைத் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமகனார் அவர்களின் உரைக்கு நன்றி செலுத்தி ஒருசில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். கவர்னர் பெருமகனார் தம்முடைய உரையில், திருத்தணி நம்முடைய தமிழ் நாட்டோடு இணைந்ததைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அது தமிழ் நாட்டுடன் இணைந்தது உண்மையிலேயே மகிழத் தக்கதுதான். வட மாலவன் குன்றம் போனாலும் வட வேலவன் குன்றாவது நமக்கு வந்ததே என்று ஓரளவு மகிழ்ச்சியடையத்தான் வேண்டும். திருத்தணி தாலுகா வோடு நம் மாநிலத்துடன் சேர்ந்த இடங்களில் பலவற்றில் சாலைகள் (ரோடுகள்) செப்பனிடப்படாமல் இருக்கின்றன. இப்பகுதி தமிழ் நாட்டோடு சேர்ந்து விடும் என்று நினைத்து ஆந்திர சர்க்கார் இதைப் புறக்கணித்து விட்டார்களோ என்ற எண்ணம் தமிழ் நாட்டில் இருந்து வருகிறது. அந்தப் பகுதிகளில் நாம் ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய் செலவிட்டு ரோடு போட வேண்டிய நிலையில் இப்போது இருக்கிறோம். தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஆந்திர நாட்டிற்கும் நாம் கொடுத்த சாலைகளை யெல்லாம் மிக நன்றாகச் செப்பனிட அழகான நிலையில் நாம் அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறோம். இது எதைக் காட்டுகிறது? தமிழர்கள் எப்போதுமே தியாக மனப்பான்மை உடையவர்கள், பண்பாடு உடையவர்கள் என்பதைத்தான் காட்டுகிறது.

அடுத்தபடியாக, மொழிப் ப்ரச்சினையைப் பற்றியும் கவர்னர் பெருமகனார் குறித்திருக்கிறார். மொழிப் பிரச்சினையைப் பற்றிச் சுமார் 10 நாட்களுக்கு முன் தமிழ் நாட்டில் ஒரு பெரிய பரபரப்பு ஏற்பட்டது. அஸ்ஸாமில் நடந்த கிளர்ச்சியைப் போல் இங்கும் கிளர்ச்சி நடக்குமோ, மக்கள் வேதனை அடைவார்களோ என்று நாம் அப்போது சிறிது கவலைப்பட்டோம். ஆனால், நல்ல காலமாக, புத்திசாலித்தனமாக, கிளர்ச்சி செய்ய நினைத்தவர்கள் ஒருவிதமாகக் கிளர்ச்சியைக் கைவிட்டார்கள். விஷயங்களை துருவி, ஊடுருவிப் பார்க்கும்போது கிளர்ச்சி செய்வதற்குக் காரணமே இல்லை. ஜனாதிபதி அவர்களும், பிரதம மந்திரி அவர்களும் மொழிக் கொள்கையைப் பற்றித்

[Vidwan T. Muthukannappan] [10th August 1960]

திட்டவட்டமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். முன்பே கூறியிருப்பதைத்தான் இப்போது ஆணித்தரமாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். அப்படி இருக்க, சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாமலோ, என்னமோ பாமர மக்களையும் சில மாணவர்களையும் குத்திக் கிளப்பி கிளர்ச்சியில் ஈடுபடுத்த ஒரு கட்சியினர் விரும்பினார்கள். அவர்கள் கிளர்ச்சியை நிறுத்திக் கொண்டது குறித்து எல்லோரும் உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

முன்பு பேசிய மதிப்பிற்குரிய நண்பர் திரு. கோசல்ராம் அவர்கள் மொழிப் பிரச்சினையைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டார். மொழிப் பிரச்சினையைப் பற்றித் தனியாக விவாதிப்பதற்கு இன்னும் சில நாட்களில் வாய்ப்புக் கிடைக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அப்போது அது பற்றி விவரமாகப் பேசலாம் என்று நினைக்கிறேன். ஆனாலும் அவர் பேசியதற்குக் கொஞ்சமாவது பதில் அளிக்கும் முறையில் என் கருத்தைச் சொல்லலாமென்று நினைக்கிறேன். அவர் இரண்டு விஷயங்கள் குறிப்பிட்டார். ஒன்று போதனை மொழி பற்றியது; மற்றொன்று ஹிந்தியைக் கற்பது. தமிழ் மொழி பயிற்சி மொழியாக—போதனை மொழியாக—இருப்பது குறித்து அவருக்கு சம்மதம் இல்லை போல் இருக்கிறது. நான் ஒன்று கேட்க விரும்புகிறேன். நாம் எந்தக் கட்சியில் இருக்கிறோமோ, அந்தக் கட்சியை வளர்த்து இந்த நாட்டிற்கு சுதந்திரம் வாங்கிக் கொடுத்த உலகம் போற்றும் உத்தமர் மகாத்மா காந்தி அடிகள் சொன்ன சொல்லே இவ்வளவு சிக்கிரத்தில் மறந்துவிடுவதா? காந்தி யடிகள் பல முறை ஆணித்தரமாகச் சொல்லியிருக்கிறார், நமது நாடு உண்மையான சுதந்திர நாடாக விளங்க வேண்டுமானால் இந்த நாட்டில் ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் அம்மாநில மொழி—பிராந்திய மொழிதான், தாய்மொழிதான், பயிற்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று. நாடு சுதந்திரம் அடைந்து 13, 14 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. சுதந்திரமடைந்து 13, 14 ஆண்டுகளாகி விட்ட பிறகும், தாய் மொழி, பிராந்திய மொழி, பயிற்சி மொழியாக ஆவதைப்பற்றி எதிர்ப்பு இருக்குமானால் அது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. ஆங்கிலேயரைக் கப்பலேற்றி விட்டோம்; அவர்களோடு ஆங்கிலத்தையும் கப்பலேற்றி விடுவோம் என்று நினைப்பதா? ஆங்கிலத்தை நாம் புறக் கணித்துவிட முடியாது. விஞ்ஞானத்திலும் இன்னும் பல்வேறு துறைகளிலும் பயனுள்ளதாக இருக்கும் ஆங்கிலத்தை நாம் கற்றுக்கொள்ளாமல் இருந்தால் பெரும் இன்னல்கள் ஏற்படும்; நம் நாடு முற்போக்கான நாடாக ஆகாமல் மிகவும் பிற்பட்ட நாடாக ஆகிவிடும். ஆங்கிலம் சர்வதேச மொழியாகி விட்டது. ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் பல விஷயங்கள் நமக்குத் தெரியாது. நாம் மிகவும் பின்தங்கிய சமூகமாகத்தான், கருதப்படுவோம். ஆகவே, பயிற்சி மொழி தாய் மொழியாகத்தான், பிராந்திய மொழியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதையாரும் மறுக்க முடியாது. நம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் ஆங்கிலத்திற்கும் சிறப்பிடம் கொடுத்திருக்கிறார். 5-ம் வகுப்பிலிருந்தே ஆங்கிலம் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். நாம் படித்த காலத்தில் ஆங்கில அட்சரங்களை

[10th August 1960] [Vidwan T. Muthukannappan]

இரண்டாம் வகுப்பிலிருந்தே கற்றுக்கொடுத்தார்கள். அப்படிப் படிப்படியாக முதல் அல்லது இரண்டாம் வகுப்பிலிருந்தே எழுத்துக்கள், பதங்கள், வார்த்தைகள் முதலியன கற்றுக் கொடுத்து ஆங்கிலம் நன்றாகப் பயிலும் நிலை ஏற்படும் என்று நம்புகிறேன்.

SRI K. T. KOSALRAM: கனம் அங்கத்தினர் கனம் கல்வி அமைச்சரைப் புகழும்போது இன்னொருவரைத் தாக்கிப் பேசுவது நல்லதல்ல. அவர் கனம் அமைச்சரைத் தனியாகப் புகழலாம் அதற்காக மற்றவரைத் தாக்கிப் பேசுவது உகந்த தல்ல. கனம் கல்வி அமைச்சர், இந்த விஷயத்தில் நிர்ப்பந்தம் இல்லாமல் வோட் அளிப்பதற்கு இந்த சபையிலும் அஸெம்பிளியிலும் சந்தர்ப்பம் தருவதாகச் சொன்னார். அதற்கு சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்படவில்லை. அதற்கு சந்தர்ப்பம் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் சொன்னேன். மொழி சம்பந்தமாக காந்திஜி சொன்னதை கனம் அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டார். காந்திஜி சொன்னது எல்லாவற்றையும் நீங்கள் கடைப்பிடிக்கிறீர்களா என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: நான் தாக்கியும் பேச 5-10 வில்லை, தாக்கியும் பேசவில்லை. என்னுடைய கருத்தைச் சொன்னேன். கனம் அமைச்சர் அவர்களின் திட்டத்தையும் என் கருத்தையும் குறிப்பிட்டேன். ஆங்கிலமும் ஹிந்தியும் கண்டிப்பாகக் கற்கத்தான் வேண்டும். அதில் சந்தேகமே இருக்க முடியாது. நிற்க, ஹிந்தி மொழியை எடுத்துக் கொள்வோம். அது ஒரு காலத்தில் நாட்டு மொழியாக ஆகட்டும்; கவலையில்லை. நாட்டிலே பிறந்த ஒவ்வொருவனும் தன்னுடைய தாய் மொழியைத் தவிர வேறு இரண்டு மூன்று மொழிகளிலாவது பாண்டித்தியம் பெற வேண்டும். நாம் தமிழகத்தில் இருக்கிறோம். தமிழகத்தில் தாய்மொழியான தமிழோடு வேறு இரண்டு மொழிகளாவது நாம் கட்டாயமாகக் கற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். தமிழகத்தில் வாழ்பவர்கள் ஹிந்தியை நாம் அவசியம் கற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். நம்முடைய நாட்டிலுள்ள பெரும்பாலான மக்கள் ஹிந்தியையோ அதை ஒட்டிய மொழிகளையோ பேசுவவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஹிந்தி கற்றால்தான் அவர்களோடு பழக முடியும். ஆனால், நான் ஒன்றைத்தான் வற்புறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். ஹிந்தி கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று வலிந்து, திணித்து, கட்டாயப்படுத்துவதை ஜனங்கள் வெறுக்கிறார்கள். நாம் ஹிந்தியைக் கற்றுக் கொள்வது அவசியம்தான் என்பதை மறுக்க முடியாது. கற்காவிட்டால்; நாம் கிணற்றுத் தவளைகள் போல் இருக்க வேண்டி நேரும். ஆங்கிலம் இப்போது சர்வதேச மொழியாக—உலக மொழியாக இருக்கிறதே. ஒரு சிறிய தீவிலே வசிக்கும் மக்கள் பேசிய ஆங்கில மொழி இப்பொழுது உலக மொழியாக இருக்கிறதே; அது எப்படி ஆயிற்று? ஆங்கிலேயர்கள் “எங்கள் மொழியைக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று ஒவ்வொரு நாட்டிலும் பிரசாரம் செய்தார்களா? வற்புறுத்தினார்களா? இல்லையே. தானாகவே பரவி

[Vidwan T. Muthukannappan]

[10th August 1960]

நாளடைவில் வளம் பெற்ற மொழியாகிவிட்டது. அப்படியே அவரவர் விருப்பத்திற்கு விட்டுவிட்டால், தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு மாணவனும் ஹிந்தி மொழியை நிச்சயமாகக் கற்றுக் கொண்டு, ஹிந்தி மொழியில் நல்ல பாண்டித்தியம் உள்ளவனாக ஆகிவிட வேண்டும். அந்தத் திறமை தமிழருக்கு இயல்பாகவே இருக்கிறது. தமிழ் நாட்டார் சுலபமாக எந்த மொழியையும் அறிந்து கொள்ள முடியும். கனம் அங்கத்தினர் திரு. ரசா கான் இப்பொழுது இங்கு இல்லை; உருது பேசும் இடங்களில் வசிக்கும் தமிழர்கள் இயல்பாகவே உருதுவைக் கற்றுக் கொண்டு அவர்களோடு பேசுகிறார்கள். தெலுங்கு பேசுகிறவர்கள் இருக்கிற பிரதேசங்களிலுள்ள தமிழர்கள் ஒரு சில நாட்களிலே தெலுங்கைக் கற்றுக் கொண்டு மிக அழகாக தெலுங்கு பேசுகிறார்கள். அவர்கள் எந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலும் படிக்கவில்லை. யாரும் வற்புறுத்தவும் இல்லை.

உதாரணமாக ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். பதினேழாவது நூற்றாண்டிலே, அதாவது 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே குமரகுருபரர் என்ற ஒரு சிறந்த தமிழ் பக்தர் இருந்தார். அவர் காசிக்குப் போய் மடம் கட்ட விரும்பினார். காசியில் அப்பொழுது முகம்மதிய மன்னர் ஆண்டுகொண்டிருந்தார். அங்குப்போனால், அவரோடு பேச உருது கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதற்காக சகல கலாவல்லிமாவை பாடினார். பிறகு அவர் சரளமாக உருது பேசும் திறமை பெற்றார் என்று கதை இருக்கிறது. அது உண்மை கூட. கருத்து என்னவென்றால், நினைத்த ஒரு சில மாதங்களிலே உருது மொழி கற்றுக்கொண்டு, அதை வளமாகக் கற்றுக்கொண்டு, அவர் தம்முடைய காரியத்தைச் சாதித்தார். ஆகவே தமிழர்களுக்கு எந்தப் புது மொழியையும் கற்றுக்கொள்வதில் இயல்பாகவே ஒரு சக்தி இருக்கிறது. வலிந்து கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னால் தான் சிக்கல் ஏற்படுகிறது.

கோவைக் கலைக் கல்லூரியில் தமிழ் மூலம் பீ.ஏ. வகுப்பு களுக்குக் கல்வி கற்றுக்கொடுக்கத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். அந்தத் திட்டம் வெற்றி கண்டுவிட்டது. குறிப்பிட்ட மாணவர்களை விட நான்கைந்து பங்கு அதிகமாக மனுப் போட்டார்கள். அதில் சுமார் ஐந்தில் நான்கு பங்கு பேருக்குமேல் இடம் கிடைக்காமல் போய்விட்டதென்று நினைக்கிறேன். தமிழ் மூலம் உயர்தரக் கல்வி அளிப்பதில் மாணவர்களும் பெற்றோர்களும் எவ்வளவு தூரம் அக்கறையும் ஆர்வமும் காட்டுகிறார்கள் என்பதற்கு இது ஒரு நல்ல அறிகுறி.

கவர்னர் பெருமகனார் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் சம்பந்தமாக ஒரே ஒரு விஷயத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நெடுஞ்சாலை (நாஷனல் ஹைவேஸ்) அமைக்கப் போகிறார்கள். அது சென்னைக் கடற்கரையோரமாகக் கன்யாகுமரி வரையில் இருக்கப் போகிறதென்று முன்னே நான்

[10th August 1950]

[Vidwan T. Muthukannappan]

கேள்விப்பட்டேன். சமீபத்தில் நடந்த செங்கற்பட்டு மாவட்டக்கழக வளர்ச்சிக் குழுவிலே, அந்தச் சாலையானது திருப்போரூர்-திருக்கழுக்குன்றத்திலிருந்து மஹாபலிபுரம் வழியே, கன்யாகுமரி வரை போகிறதென்று சொல்லப்பட்டது. அப்படியானால் அது சரியாக அல்ல. சென்னை இராச்சிய வட கோடியிலிருந்து கன்யாகுமரி வரையில் கடலையடுத்து அந்தச் சாலை இருந்தால்தான் நன்றாக இருக்கும். ஆகவே சென்னை ராஜ்யத்தின் வட கோடியிலிருந்து கன்யாகுமரி வரை நெடுகக் கடலையடுத்தே அந்த நெடுஞ்சாலை அமைய வேண்டும். சைதாப்பேட்டை, செங்கற்பட்டு தாலுக்காக்களின் கடற்கரையை ஒட்டியும் அப்பாதை செல்ல வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கவர்னர் பெருமகனார் தொழிற்சாலைகளைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். தொழிற்சாலைகள் நம் தமிழ் நாட்டில் கணிசமாக முன்னேறியுள்ளன. நம் தமிழ் நாட்டில் பல தொழிற்சாலைகள் சமீபத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன. அதில் முழு கவனம் செலுத்தி திறம்படப் பணி செய்கிறார் நமது தொழில் அமைச்சர் கனம் திரு. வெங்கட்ராமன் அவர்கள். அவரை மனமாறப் பாராட்டத்தான் வேண்டும். அவர் இப்படியே தேரித் திட்டத்திலும் கூட்டுறவுத் துறையிலும்கூட மிகத் திறமையோடு தொண்டு செய்து வருகிறார். அவரை உண்மையிலேயே பாராட்டத்தான் வேண்டும்.

கூட்டுறவு பற்றிக் கூறும்போது மீனவர் கூட்டுறவு சங்கங்கள் பற்றியும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். துரதிருஷ்டவசமாக மீன் துறை அமைச்சர் அவர்கள் இப்பொழுது இங்கு இல்லை. இது வரை இருந்தார்கள். கடந்த ஐந்தாறு ஆண்டுகளாகவும், அதற்கு முன்னால் இருந்தும் கூட, மீனவர்களுக்காக ஒவ்வொரு குப்பத்திலும் மீனவர் கூட்டுறவு சங்கம் ஏற்படுத்தினார்கள். நல்லெண்ணத்துடன் அரசாங்கத்தார் அதைச் செய்தார்கள். ஆனால், இப்போது அதனுடைய பலன் மிக மோசமாக ஆய்விட்டது. சிலகாலமாக ஒவ்வொரு குப்பத்திலும் கலகங்கள், குழப்பங்கள், தொந்தரவுகள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. இக்குழப்பங்களுக்கு ஓரளவு கூட்டுறவு சங்கங்கள்தான் காரணமாய் உள்ளன என்பதைக் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியவில்லை. கூட்டுறவு சம்பந்தமான தேர்தலை நடத்தச் செல்லுகின்ற மீன் இலாகா அலுவலர்களின் நேர்மையாக, பாரபட்சமற்ற முறையிலே இல்லையே என்று ஒரு சில மக்கள் கருதுகிறார்கள் என்று நான் எண்ணுகிறேன். அவர்கள் அரசாங்க அலுவலர்களின் என்று மட்டும் நினைக்காமல் உதவியற்ற, தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்பட்ட மீனவ மக்களுக்குத் தொண்டு செய்ய ஆண்டவன் நம்மை அனுப்பியிருக்கிறான் என்று அவர்கள் எண்ணிப் போக வேண்டுமென்று நான் வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். அப்படிச் செய்தால், அவர்கள் நடத்துகின்ற கூட்டுறவுச் சங்கத் தேர்தல்கள் நேர்மையாக இருக்கும். ஒவ்வொரு குப்பத்திலும் 14,000 ரூபாய், 20,000 ரூபாய் என்று கடன் கொடுக்கிறார்கள். இப்படிக் கடன் கொடுப்பதை பெரும்பாலான மீனவர்கள் சாப்பாட்டுக்கும், முன்பின்

[Vidwan T. Muthukannappan] [10th August 1960]

பட்ட கடனைத் திருப்பிக்கொடுப்பதிலும் தான் செலவழித்துவிடுகிறார்கள். அந்தக் கடன் பணம் அனேகமாக கட்டுமரம், வலை வாங்குவதற்குப் பயன்படுவதில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். பணமாகக் கடன் கொடுப்பதைவிட, இந்தமாதிரி உபகரணங்கள் வாங்கிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யலாம். கட்டுமரம் வேண்டுமென்றால், அது இங்கே கிடைப்பதில்லை. அதற்கு இலங்கைக்குப் போகவேண்டும், அல்லது மலையாளத்திற்குப் போக வேண்டும். செங்கற்பட்டு தென்னாற்காடு மாவட்ட மீனவர்கள் அங்கே போக முடியாது. அதனால் அவர்கள் அல்லல் படுகிறார்கள். அதனால், பணத்தைக் கொடுக்காமல், கட்டுமரம், வலை, நூல், கயிறு போன்ற மீன்பிடிக்கருவிகளைக் கூட்டுறவு சங்கம் மூலமாக வாங்கிக் கொடுத்தால், நல்லது. கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் பல சிக்கல்கள், தொந்தரவுகள், கலகங்கள் இருக்கின்றன. இவைகளை விசாரிப்பதற்கு ஒரு விசாரணைக் குழுவை அவசியமாக, உடனடியாக நியமிக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்தக் குழப்பங்களால் ஏழை மக்கள் ஆயிரக்கணக்கான ரூபாயைக் கோர்ட்டுக்குச் செலவழித்து விடுகிறார்கள். இதனை அரசாங்கம் நன்கு கவனித்து அந்த விசாரணைக் குழுவின் மூலம் நல்லதொரு சமரசம் ஏற்படுத்தினால் அத்தகைய வீண் செலவுகள் ஏற்படாது. மீனவ மக்கள் சுபிட்சமாக வாழ்வார்கள்.

(Mr. Chairman in the Chair.)

5-20 p.m. அடுத்தபடியாக கல்வித் துறையைப்பற்றி ஒருசில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதிர்ஷ்டவசமாக நம் கல்வி அமைச்சர் அவர்களிடத்தில் செல்வமும் கல்வியும் இருக்கின்றன. லட்சுமி இருந்தால், சரஸ்வதி இருக்க மாட்டாள், சரஸ்வதி இருந்தால் லட்சுமி இருக்கமாட்டாள் என்று சொல்வார்கள். ஆனால் மதிப்பிற்குரிய கல்வி அமைச்சரிடம் இருவரும் இருக்கிறார்கள். நீதியும்கூட அவரிடம் இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். இரண்டு இலாகாக்களும் இவரிடம் இருப்பதால் ஒரே கல்லில் இரண்டு பழங்கனையடைவது போன்ற நன்மையேற்படுகிறது. கம்புக்கும் களைபறித்துத் தம்பிக்கும் தாலிகட்டுதல் என்று சொல்வார்களே, அவ்வாறு இரண்டுவித நன்மைகளும் ஒரே சமயத்தில் ஏற்பட ஏதுவாகிறது. அவர் அரசாங்க ஊழியர்களுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும் சம்பளக் குழுவின் சிபாரிசுக் கிணங்க வாரி வாரி வழங்கியிருக்கிறார். காங்கிரஸ் அரசாங்கம் எதுசெய்தாலும் வன்மையாகக் கண்டிக்கும் பத்திரிகைகள்கூட இந்தச் சம்பள விகிதங்களைப் புகழ்ந்து எழுதியிருக்கின்றன. தமிழகத்தில் எத்தனையோ வள்ளல்கள் இருந்ததாக அறிகிறோம், முதல் ஏழு வள்ளல்கள், இடையேழு வள்ளல்கள், கடையேழு வள்ளல்கள் என்று. இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டு வள்ளலாரான மதிப்பிற்குரிய கல்வி அமைச்சர், அந்த வள்ளல்களை யெல்லாம் கூட மிஞ்சிவிட்டார் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

6-லிருந்து 11 வயது வரையுள்ள குழந்தைகளுக்குக் கட்டாயக் கல்வி அளிக்கப்படும் என்று மதிப்பிற்குரிய கவர்னர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார். அப்படியானால் 5-ம் வகுப்பு வரையில்

[10th August 1960] [Vidwan T. Muthukannappan]

கட்டாயக் கல்வி இருக்கும். இந்த வயது வரம்பை 6-வயது லிருந்து 14 வயது வரை என்று மாற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவ்வாறு செய்தால் 8-ம் வகுப்பு வரையில் கட்டாயக் கல்வி இருக்கும். இப்போது, ப்யூன், அட்டெண்டர் வேலைகளுக்குக் கூட 8-ம் வகுப்பு வரை படித்திருக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். எனவே வயது வரம்பை 6-வயது லிருந்து 14 வயது வரை என்று மாற்றினால்தான் ஏழை மாணவர்கள்-பிற்பட்ட வகுப்பு மாணவர்கள் பயனடைய முடியும் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பகல் உணவுத் திட்டம் நல்ல திட்டம் என்று எல்லோரும் வானலாவப் புகழ்கிறார்கள். அது உண்மை தான். அந்தத் திட்டத்திற்கு மக்கள் 4 பைசாவும் அரசாங்கம் 6 பைசா வீதமும் பணம் கொடுக்கிறார்கள். சில இடங்களில்-கிராமங்களில் அதற்குப் பொதுமக்கள் பணம் கொடுக்க முடியவில்லை. பாவம் ஆசிரியர்கள் எப்படியோ ஒருவிதமாக 30 பின்னைகளுக்குச் சோறு போட்டால் 40-ஆகக் குறிப்பிட வேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள்மீது குற்றம் சொல்லமுடியாது. அப்படி ஒப்பேற்றாவிட்டால் அங்கு சோறுபோடுவதில் சிக்கல் ஏற்படும். ஆதலால் மக்கள் வறுமையில் ஆழ்ந்திருக்கும் கிராமங்களில் கூடுமான வரையில் அரசாங்கமே முழுத் தொகையையும் கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அதற்கடுத்தபடியாக, கீழ்த்திசை மொழிக் கல்லூரிகளைப் பற்றி—ஓரியண்டல் காலேஜைப் பற்றி நான் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. என்ன காரணத்தினாலோ அந்தக் கல்லூரி ஆசிரியர்கள் சம்பள விஷயத்தை சம்பளக் குழுவின் புறக்கணித்திருக்கிறார்கள். விடுதலையடைந்த வெற்றித் திருநாட்டில் சுதந்திரம் பெற்று இத்தனை ஆண்டுகள் ஆகியும் நாட்டு மொழியாசிரியர் விஷயத்தில் அவர்கள் சம்பள விஷயத்தில் அரசாங்கம் போதிய கவனம் செலுத்தவில்லை. அந்தக் கல்லூரிகளுக்குக் கீழ்த் திசை மொழிக் கல்லூரிகள் என்று பெயர். தலைவர் களுக்குப் பிரின்ஸ்பால் என்று பெயர்; பேராசிரியர் (ப்ரொபஸர்ஸ்), விரிவுரையாளர்கள் (லெக்சரர்ஸ்) என்று தான் வழங்கப்படுகிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்குச் சம்பளம் 75 ரூபாய் தான். மற்றக் கல்லூரிகளில் மொழியாசிரியர்களுக்குச் சம்பளம் ரூ. 150, ரூ. 230 வரையில் இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். கீழ்த் திசைக் கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கும் நல்ல திறமையும் தகுதியும் இருக்கின்றன. கல்லூரிகளில் முதல்தர வித்வான்களும் எம்.ஏ., பி.ஏ., வகுப்புகளுக்கு மொழிப் பாடம் நடத்தலாம். எம்.ஏ. படித்தவர்களும் எம்.ஏ., பி.ஏ., வகுப்புகளுக்குப் பாடம் நடத்தலாம். ஆனால் அவர்களுக்கு ஒரு சம்பள விகிதம், இவர்களுக்கு வேறு விகிதம். கீழ்த்திசைக் கல்லூரி ஆசிரியர்களின் பிரச்சனையைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக அரசாங்க வீட்டமைப்பு போர்டை (ஸ்டேட் ஹௌஸிங் போர்டை) அண்மையில் ஏற்படுத்தப் போகிறார்கள். கூட்டுறவு வீடு கட்டும் திட்டத்தில் பல

[Vidwan T. Muthukannappan] [10th August 1960]

குறைகளும் சிக்கலும் இருக்கின்றன. ஒழுங்கான முறையில் வேண்டியவர்களுக்கு வேண்டியபடி வீடு கட்டிக் கொடுக்கவும் குடியிருப்பு வீட்டில்லாக் குறையைத் தீர்க்கவும் இந்த போர்டு அவசியமானது. இந்தப் “போர்டின்” மூலம் இப்போது இருந்து வரும் குறைகளும் சிக்கலும், சங்கடங்களும் தவிர்க்கப்படும் என்று நினைக்கிறேன். இதில் அந்தத் துறையில் நல்ல அனுபவமும் திறமையும் உள்ள தன்னலமற்றவர்கள் அங்கத் தினர்களாக நியமிக்கப்பட வேண்டும்.

சேரித் தடுப்புப் பற்றிச் சட்டம் வரப் போகிறது என்று கவர்னர் பெருமகனார் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். சேரிகளைச் சீரமைக்க பல ஆண்டுகளாக முயன்று கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் நிலைமை எப்படி இருந்து வருகிறது? ஸ்லம்ஸ்க்கு சேரி என்றே தமிழில் போடப்பட்டிருக்கிறது. (நான் பேசுகிற தமிழ் சில இடங்களில் புரியவில்லை என்று மன்றத் தலைவர் அவர்கள் முன்பு சொன்னார்கள். ஆதலால் நான் புரிகிற தமிழில் இப்போது பேசுகிறேன்.) ஒரு பக்கத்தில் மரம் நடு விழா நடத்தி வரும்போது மற்றொரு பக்கத்தில் மரங்களை கேட்பாரற்று வெட்டிக் கொண்டிருப்பது போல, ஒரு பக்கத்தில் சேரிகளை சீரமைத்து வரும்போது மற்றொரு பக்கத்தில் புதிதாகச் சேரிகள் தோன்றிவிடும் நிலை இருந்து வருகிறது. கனம் அமைச்சர் அவர்கள் நல்ல மனத்தோடு, நம் மக்கள் எல்லோரும் சுகாதார வசதிகள் பொருந்திய நல்ல இடங்களில் வாழ வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். சேரிகளை சீரமைத்து வரும்போது ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கிராமங்களிலிருந்து நகரத்திற்கு வந்து கொண்டே யிருக்கிறார்கள். ஆதலால் நகரம் நரகமாகி வருகிறது. கிராமங்களில் கைத்தொழில்கள் செய்ய—பயிர்த் தொழில் செய்ய ஆள் இல்லை. இந்த அவல நிலையைப் போக்க சர்க்கார் ஒன்று செய்ய வேண்டும். கிராமங்களிலிருந்து நகரங்களுக்கு வந்து மக்கள் குடியேறுவதைத் தடுக்க வேண்டும்; நகரங்களிலிருக்கும் சேரிவாழ் மக்களுக்கு வசதிகள் செய்து கொடுக்க வேண்டும். ஒரு நாள் குறிப்பிட்டு அன்றிலிருந்து கிராமத்திலிருந்து மக்கள் நகரத்தில் குடியேறக் கூடாது என்று சட்டம் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல் இருப்பது வெள்ளக் கதவைத் திறந்து வைத்து விட்டு, வருகிற வெள்ளம் வரட்டும், தண்ணீரை வெளியேற்றலாம் என்று இருப்பது போலாகும். முதலில் கூட்டத்தின் மூலம் நகரங்களில் புதிதாக மக்கள் குடியேறுவதைத் தடுத்துவிட்டு, கட்டுப்படுத்திவிட்டு, சேரிகள் சீரமைப்புத் திட்டத்தை நடத்தினால் நல்ல வெற்றி கிடைக்கும். மேலும் தொழிற்சாலைகளை (பாக்டரிகளை) நகரங்களில் அமைக்காமல் இனிமேல் கிராமங்களில் அமைக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, பல இடங்களில் ஏழை மக்களுக்கு நிலங்கள் பட்டா போட்டுக் கொடுக்கப்படவில்லை. அந்த இடங்களில் கைத்தொழில்கள் செய்யும் மக்கள், மீனவர்கள், சலவைத் தொழிலாளர்கள், மண்பாண்டத் தொழிலாளர்கள், கஷ்வரத் தொழிலாளர்கள் போன்றவர்கள் வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் நாட்டுக்கு பாக்கிஷம் போன்றவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

[10th August 1960] [Vidwan T. Muthukannappan]

நான் அந்த இடங்களைச் சுற்றிப் பார்த்து அங்குள்ள மக்களிடமிருந்து இதை அறிந்திருக்கிறேன். தொழில் செய்து வாழ்கிற அம்மக்கள் இந் நாட்டின் செல்வங்கள். அவர்களுக்கு பட்டா போட்ட நிலம் இல்லை. அவர்கள் நன்றாக வாழும்படி, அவர்கள் நிலங்களுக்குப் பல தலை முறைகளாய் வாழுகிற புறம்போக்கு நிலங்களுக்கு அரசாங்கம் பட்டா போட்டு கொடுக்க வேண்டும். அவர்களுடைய நிலங்கள் பட்டா போட்ட நிலங்களாக இருந்தால், அவர்களுக்கு உரிமையுள்ள நிலங்களாக இருந்தால் அவர்கள் தொல்லையில்லாமல் வாழ முடியும்; இல்லாவிட்டால் சிக்கல்கள் ஏற்படும்.

மேலும், “ஸ்லம்கள்” நாளுக்கு நாள் அதிகமாகி வருகின்றன. பொதுமக்களிடத்தில் இத்தகைய எண்ணம் இருக்கிறது. ஒரு இடத்தில் காலி இடம் இருந்தால், பொழுது விடிவதற்குள் அங்கே ஒரு “ஸ்லம்” தோன்றிவிடும். எங்கேயோ யிருந்து இறக்கைகள் போல படல் படலாக வீட்டுக் கூறைகளைக் கொண்டுவந்து குடிசை கட்டி விடுகிறார்கள். பக்கிங்ஹாம் கால்வாய் ஓரத்தில் சமீபத்தில் இந்தப் பக்கத்தில் சுமார் 50 குடிசைகள், அந்தப் பக்கத்தில் சுமார் 50 குடிசைகள் கட்டியிருக்கிறார்கள். இப்படித் திடீர் என்று கட்டிவிட்டு அதற்கு ஒரு மந்திரியின் பெயர் போட்ட போர்டு போட்டு விடுவது; அதாவது மந்திரியின் பெயர் அந்த நகருக்குப் இடப் பட்டது போல அங்கே ஒரு போர்டு இருக்கும், இந்த மந்திரியின் நகர் என்று. அங்கே ஒரு சுதர் கொடியும் போட்டு விடுவது. இம்மாதிரி ஏமாற்றி வருகிறார்கள். அவர்களில் பெரும்பாலும் காங்கிரசுக்கு எதிரான கட்சிகளை ஆதரிப்பவர்கள்தான் இருப்பார்கள். இதெல்லாம் வெறும் பாசாங்கு. மேலும், இந்தக் குடிசைகளின் சொந்தக்காரர்களுக்கு வேறு இடங்களில் வேறு குடிசைகளும் நல்ல வீடுகளும் இருக்கும். இவர்கள் இம்மாதிரி குடிசை குடிசையாகக் கட்டி அக்குடிசைகளை வாடகைக்கு விட்டு இப்படி ஒருவித வியாபாரம் நடக்கிறது. இம்மாதிரியான காரியங்கள் செய்பவர்களை அரசாங்கம் கண்டுபிடித்து வன்மையாகக் கண்டித்துத் தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI B. K. NALLASWAMY: மன்றத் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்களுடைய உரைக்காக வந்தனம் கூறும் தீர்மானத்தை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். எதிர்க் கட்சி அங்கத்தினர்கள் எல்லாம் பல விஷயங்கள் விட்டுப் போய்விட்டன என்று சொன்னார்கள். நானும்கூட ஒன்று விடப்பட்டு விட்டது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்த போது, அந்த வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபடாமல், தேச பக்தியோடு நடந்து கொண்ட ஊழியர்களைப் பாராட்டி, இந்த உரையில் ஒன்றும் சொல்லப்படாமல் இருப்பதற்கு வருத்தம் தெரிவித்து, அது இந்த உரையில் விடப்பட்டிருக்கிறது என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். சில ஊழியர்கள் அலுவலகத்திற்குச் செல்லும்போது வீட்டில் சொல்லிப் போனது எனக்குத்

[Sri B. K. Nallaswamy] [10th August 1960]

தெரியும். அது எனக்குத் திருப்பூர் குமரன் சரித்திரத்தை ஞாபக மூட்டியது. “நான் திரும்பி வருவேனோ மாட்டேனோ” என்று வீட்டிலே சொல்லிவிட்டுச் சில ஊழியர்கள் வேலைக்குச் சென்றார்கள். அப்படித் தியாக உணர்ச்சியோடு, தபால் ஆபீசுக்குச் சென்று திரும்பி வர முடியுமா என்ற நிலையில் தேச பக்தியோடு ஆபீசுக்குச் சென்றவர்களைப் பாராட்டவில்லை என்று நான் வருத்தப்படுகிறேன். ரெயில்வே ஊழியர்கள் ரெயிலை நகர்த்தியிருக்காவிட்டால், இன்று நம்முடைய நாடு எந்த நிலைமையில் இருக்கும் என்று சிந்தித்துப் பார்த்தால், அவர்களுக்கு இந்தச் சபையும் பொது மக்களும் நன்றி செலுத்துவது மிகப் பொருத்தமானது என்பது தெரியும். அவர்களைப் பாராட்டுவது இந்த உரையில் விட்டுப் போய் விட்டது என்று நான் வருத்தத்துடன் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். என்னுடைய உணர்ச்சியை இந்தச் சபையிலுள்ள அத்தனை பேரும் பங்கு கொள்ளுகிறார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சொன்னதைப் போல், பாதிக்கு மேற்பட்டவர்கள் வேலைக்கு வருவதற்குத் தயாராக இருந்தாலும், எல்லோரும் ஓரிடத்தில் ஒன்றுகூடச் சேர்த்து வைக்கப்பட்டு இரண்டு மூன்று நாட்கள் உணவு, தண்ணீர் கூட இல்லாமல், இயற்கையான மல போக்குக்குக் கூட வழியில்லாமல், நிர்ப்பந்தப்படுத்தப்பட்டிருந்தார்கள். அந்த நிர்ப்பந்தத்தால் எல்லோரும் வேலை நிறுத்தம் செய்வதில் மனப் பூர்வமாகக் கலந்துக் கொண்டார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. அரசியல் தலைவர்களுடைய துழச்சி ஒருபுறம் இருக்கிறது. சீனாவை இந்தியப் பரப்பில் 12,000 மைல் புக விட்டு விட்டோமென்று சொல்லக்கூடிய பி.எஸ்.பி. கட்சியார் ஒரு பக்கம் இந்த வேலை நிறுத்தத்தை ஆதரித்தார்கள். தனித் திராவிட கம்யூனிஸ்டுகள் எதற்காக வேலை நிறுத்தத்தை தூண்டினார்கள் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. நாடு வேண்டுமென்று சொல்லக்கூடிய நமது தென்னாட்டுத் தோழர்களும் அந்த வேலை நிறுத்தத்தை ஆதரித்தார்கள். இதன் மூலம் அவரவர்களுடைய காரியத்தைச் சாதித்துக்கொள்ள முடியுமா என்று பார்த்த அவ்வளவு கட்சியாரும் இதை ஆதரித்தார்கள். அமெரிக்காவோடு ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளவில்லையென்று பி.எஸ்.பி. க்காரர்களுக்குக் கோபம். அதைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தார் ஏன் இதை ஆதரித்தார்கள் என்று நான் யோசித்துப் பார்த்தேன். அதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. தமிழ் நாட்டை விட்டால், மற்ற இராச்சியங்களில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு ஆதரவு கிடையாது. அதனால் இந்த வேலை நிறுத்தத்தை உபயோகித்துக் கொண்டு, நேசம் செய்துகொண்டு, ஆள் பிடிக்கப் பார்த்திருக்கிறார்கள். குமாரப்பாளையத்தில் நடந்த கூட்டத்தில் வேறு ராஜ்யங்களுக்கு ஒரு கண்வீனர், காரியதரிசி போட்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஏற்பாட்டின் மூலமாவது மற்ற இராஜ்யங்களுடன் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொள்ள முடியுமா என்று பார்த்தார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். அந்த மாதிரி மோசமான முறையில் சில அரசியல் கட்சிகள் அந்த

5-30
p.m.

[10th August 1960] [Sri B. K. Nallaswamy]

வேலை நிறுத்தத்தை உபயோகித்துக் கொண்டார்கள். அப்படித் தவறான முறையில் சிலர் இழுத்துச் செல்லப் பட்டார்கள். ஊழியர்களில் சில அரசியல் வாதிகள்கூட சம்மந்தப்பட்டிருந்தார்கள். இதில் ரகசியமாகக் கம்யூனிஸ்டுகள் இருந்தார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தார் இருந்தார்கள். ஊழியர்களில் காங்கிரஸ்காரர்கள்கூட இருக்கிறார்கள். இல்லையென்று சொல்லவில்லை. இதற்கு ஒரே ஒரு பரிகாரம் தான் உண்டு. தொழிற் சங்கங்களின் குறிப்பிட்ட தொழில் சம்பந்தப்பட்டவர்களைத் தவிர வேறு யாரும் இருக்கக் கூடாது என்கின்ற ஒரு சட்டம் இருக்க வேண்டும். இது ரொம்ப நாளாக வற்புறுத்தப்படுகிறது. ஆனால், அதை யாரும் கவனிக்கவில்லை. இது வரையிலும் அம்மாதிரிச் சட்டம் செய்யவில்லை. அதன் பலனாகத்தான் இந்த வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்டது. அயலார் தலையீட்டால் தான் இந்த மாதிரி வேலை நிறுத்தம் ஏற்படுகிறது. ஊழியர்கள் சரியாகச் சிந்தனை செய்யத் தவறிவிட்டார்கள். தொழிற் சங்க வெறியினால் பலவந்தத்தினால் தவறான பாதையில் சென்றார்கள். அவர்கள் ஒரு தொழிற் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், இப்போது இருக்கும் அரசாங்கம் முதலாளி அரசாங்கம் என்று அவர்கள் தூண்டப்பட்டார்கள். அவர்கள் அனுதாபத் திற்கு உரியவர்கள். அவர்கள் மீது கருணை காட்டத்தான் வேண்டும். நிச்சயமாகப் பலாத்காரத்தில் ஈடுபட்டவர்கள், பலாத்காரத்துக்குத் தூண்டப்பட்டவர்கள் இன்னும் சிலர் தப்பித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், உண்மையான ஊழியர்கள் தவறாக குற்றம் சாட்டப்பட்ட சிலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மற்றவர்களால் துழச்சியாக மாட்டிவிடப்பட்டார்கள். அவர்கள் மீது கருணை காட்ட வேண்டியது நம் கடமை.

கெடுதல் செய்தவர்களுக்கும் நன்மை செய்ய வேண்டியது காந்தியத்தின் தத்துவம். ஆகையால், தவறான வழியில் சென்ற ஊழியர்கள் மனமாற்றம் அடையும்படி செய்வது காந்திய வழி. ஆதலால், பலாத்காரத்தில் ஈடுபட்டு, அதிகத் தொந்தரவு செய்தவர்களைத் தவிர, மற்றவர்களை விட்டுவிடுவதற்கு வழி செய்ய வேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமை என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

விலைவாசி உயர்வைப்பற்றி இங்கே அதிகம் பேசப்பட்டது. இன்று நாடு போகிறபோக்கைப் பார்த்தால், கிராமப் பகுதிக்கும் நகரப் பகுதிக்கும் இன்று ரொம்ப வித்தியாசம் ஏற்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது. நகரத்தில் இருப்பவர்கள் விலைவாசி ஏறி விட்டது என்று நினைக்கிறார்கள். கிராமத்தில் இருக்கிறவர்களுக்கு வயிற்றுக்குச் சோறு வேண்டும். கோலணம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறவனுக்கு இடுப்புக்கு வேஷ்டி வேண்டும். நகரத்தில் சினிமா பார்க்க காசில்லை. ஆகையால் விலைவாசி உயர்ந்து விட்டதென்று கூச்சலிடுகிறார்கள். தகுந்தபடி சம்பாதிக்க முடியவில்லை. ஆகையால், சம்பளம் போதாது, விலையைக் குறைக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். இந்த இரண்டில் எதில் நியாயம் இருக்கிறது என்பதைச் சிந்தனை செய்து பார்க்க வேண்டும். இடையிலே இருக்கக்கூடிய வியாபாரிகள் கொள்ளையடிக்கக்

[Sri B. K. Nallaswamy] [10th August 1960]

கூடாது என்று சொல்வதில் பின்வாங்குகிறவன் அல்ல நான். கிராமத்தில் இருப்பவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் நகரத்தினவர்களுக்கு உயர்ந்திருக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் போதுமான அளவு உயர்ந்திருக்கிறதா என்று பார்த்தால், வியாபாரிகள் கொள்ளை லாபம் அடிப்பதைத் தடுக்க வேண்டுமே தவிர, விலை உயர்வைப் பிரமாதப்படுத்திக்கொண்டிருப்பது கூடாது என்பது என் அபிப்பிராயம். அம்மாதிரிப் பிரமாதப்படுத்திக்கொண்டிருப்பது கிராமவாசிகளுக்கு நாம் நன்மை செய்வதாக ஆகாது.

உற்பத்திப் பெருக்கைப்பற்றி யோசிக்கும்போது, நாம் செயற்கை உரத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறோம். சென்ற கூட்டத்தில் கூட நான் ஒன்று சொன்னேன். அதைத்தான் டாக்டர் முதலியார் குறிப்பிட்டார். இயற்கை உரத்தை விடச் செயற்கை உரம் சிறந்தது என்றும் அது அதிகப் பலன் தரும் என்றும் நாம் விவசாயிகளிடத்தில் பிரசாரம் செய்துவிட்டோம். இதனால் பின்னால் என்ன கெடுதல் ஏற்படப் போகிறதோ என்று நான் அஞ்சுகிறேன். நான் கூட விவசாயம் செய்கிறேன். விஞ்ஞானப் புத்தகங்களை நமது லைப்ரரியிலிருந்து எடுத்துப் படித்திருக்கிறேன். மண் புழுக்கள் செய்யக்கூடிய ஆக்கவேலையைப்பற்றியும் பாக்டீரியாவைப்பற்றியும் அவைகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவையெல்லாம் செயற்கை உரத்தால் அழிந்துபோய், இன்னும் சில ஆண்டுகளில் வெள்ளாமை குறைந்துபோய், நாம் இக்கட்டான நிலையில் இருப்போமென்று நாம் விவசாயிகளுக்கு எச்சரிக்கை செய்யக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் சல்பேட் ஆப் அமோனியா உப்பு சப்ளை. இது சம்பந்தமாக ஒரு தவறான திட்டம் இருக்கிறது. நாங்கள் டெவலப்மெண்டு கவுன்சிலில் இதைப்பற்றிச் சர்ச்சை செய்தோம். நமது சபையின் மதிப்பிற்குரிய உதவித் தலைவர் உப்பு வேண்டும் என்பதற்காகக் கடன் பட வேண்டிய ஒரு கட்டம் வந்தது. கடனாக வாங்கினால்தான் நல்ல உப்பு, அதிக உப்பு கிடைக்குமென்ற நிலைமை இருந்துகொண்டு வருகிறது. இது சர்க்கார் விதித்திருக்கும் விதிகளினால் ஏற்பட்டுள்ள நிலைமை. இந்தக் காரியம் சர்க்கார் பக்கத்தில் ஒழுங்காகச் செய்ய வேண்டிய விஷயம். ஜில்லாக் கலெக்டரோ, அவருக்குக் கீழோ செய்ய வேண்டிய காரியம் அல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அதற்கப்புறம், நம் நாட்டின் ஜீவநாடியாக இருப்பது கைத் தறித் தொழில். அதைப்பற்றி விரிவாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். குறிப்பாக, எங்கள் ஊரில் 10,000 ஜமக்காளத் தறிகள் உண்டு. நூல் விலையேற்றம் காரணமாக, அவைகளில் 2,000 கூட இயங்கவில்லை. வேஷ்டி விலை உயர்ந்தால், ஜனங்கள் மானத்தைக் காப்பதற்காக, அதிக விலை கொடுத்தாவது வேட்டி வாங்குகிறார்கள். ஜமக்காளம் விலை உயர்ந்தால் அதை வாங்க மாட்டார்கள். அதனால் எத்தனையோ ஜமக்காளம் நெய்யும் தொழிலாளர்கள் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். குறிப்பாக, 30-ம் நெம்பர் நூலிலிருந்து 40-ம் நெம்பர் நூல் வரையுள்ள

[10th August 1960] [Sri B. K. Nallaswamy]

நூல்களைக் கொண்டு தயாரிக்கும் துணிகளை விற்பவர்களுக்குத் தான் இந்தக் கஷ்டம். இந்தக் கஷ்டம் எங்கள் சுற்று வட்டாரத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இப்போது மில் முதலாளிகள் நூல் விலையில் 10 சதவிகிதத் தைக் குறைத்துக்கொள்ள முன்வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் ஜமக்காள நூல் 50 சதவிகிதம் உயர்ந்திருக்கும்போது மில் முதலாளிகள் நூல் விலையை 10 சதவிகிதமே குறைத்துக் கொள்வது போதுமா என்று கவனிக்க வேண்டுமென்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். 1957-ம் வருஷத்தில் இருந்த அளவுக்கு நூல் விலையைக் குறைக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும். மில்காரர் டெப்போ வைத்து நடத்தினால் கள்ள மார்கட் தான் ஏற்படும். அவர்கள், நூலுக்கு அதிக விலை விற்பதை விட்டு நியாயமான விலைக்கு விற்பார்கள் என்று நம்புவதற்கில்லை. இந்தத் தொழிலை கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலமும் தொழிலாளர் சங்கங்கள் மூலமும் செய்வதுதான் நல்லது. நூலின் விலை கணிசமான அளவுக்குக் குறைய வேண்டும். அதற்கு கனம் அமைச்சர் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். நெசவாளி தினத்திற்கு இரண்டு ரூபாய் இருந்த 10 கஜம் பீஸிற்கு 1-1/8 ரூபாய் கூலி வாங்கிக் கொண்டு கஷ்டப்படுகிறான். ஜமக்காள நெசவைப் பொறுத்த வரையில், முழுக் கூலியும் இல்லாமல், நூல் வாங்கிய விலைக்கு நஷ்டம் ஏற்படாத அளவிற்காவது விற்க முடியுமா என்றே சந்தேகமான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலைமையை, கஞ்சித் தொட்டிகள் வைக்கும் அளவுக்குக் கொண்டுவந்து விடக் கூடாது என்று கனம் தொழில் அமைச்சரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கோவை மாவட்டத்தில் சென்ற டெவலப்மெண்ட் கவுன்சில் கூட்டத்தில் காரியதரிசி அவர்கள் "260 ஸெகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்கள் தேவை. இந்த 260 பேர் வந்ததும் 260 ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்கள் வேலையிலிருந்து நீக்கப்படுவார்கள்" என்று தெரிவித்தார். மற்ற மாவட்டங்களிலுள்ள நிலைமையை கவனித்தால் குறைந்தது 500 ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்களாவது வேலையிலிருந்து நீக்கப்படுவார்கள். இந்த நிலையில் ஹையர் கிரேட் டிரெயினிங் ஸ்கூல்களை அதிகப் படுத்தலாம் என்று குமாரபாளையம், வாலாஜாபாத் ஆகிய இடங்களில் அவைகளை அதிகப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறோம். இதனால் அதிகமான வேலையின்மையே ஏற்படும். ஆகையால் ஒரு பகுதியினரை செகண்டரி கிரேட் ஆக்க ஏதாவது செய்வது நலம்.

(Deputy Chairman in the Chair)

இதை சீக்கிரமாவது செய்து செகண்டரி கிரேட் பயிற்சி கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இப்போதுள்ள ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்களில் 5-வது பாரம் படித்தவர்கள் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள். எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்தவர்கள் கூட ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்கள் பயிற்சிக்கு வந்திருக்கிறார்கள். இவர்களை வைத்து ஒரு பிரிவு செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்கள்

[Sri B. K. Nallaswamy] [10th August 1960]

பயிற்சி கொடுத்தால் செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்கள் பற்றாக் குறை நீங்கும். இதை கவனிக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத் தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

8-40
p.m.

கடைசியாக மொழியைப் பற்றி எல்லோரும் பேசினார்கள். மொழிப் பிரச்சனையைப் பற்றி ஒரே நாளில் பேச அவசரம் இருக்காது என்று நினைக்கிறேன். ஆகவே அது சம்பந்தமாக சில கருத்துக்களை இப்போது சொல்லிவிட விரும்புகிறேன். இன்று ஆங்கிலத்திற்கு ரொம்ப முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது. பாராளுமன்றம் வரையிலும் அதற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஒரு காலத்தில் "The Sun never sets in the British Empire" என்பது உண்மையாக இருந்தது. ஆனால் இன்று அப்படி இல்லை. இன்று விஞ்ஞானத்திற்கு ஆசிரியர்களை பயிற்சிக்கு அனுப்புவதில் பாதிக்குப் பாதி ரஷியாவுக்கு அனுப்புகிறோம். சிலரை அமெரிக்காவுக்கு அனுப்புகிறோம். இன்னும் சில பேர்களை ஜெர்மனிக்கு அனுப்புகிறோம். இந்த நிலையில் ஆங்கிலம் படித்தால்தான் மேல் படிப்பு படிக்க முடியும் என்று நமக்கெல்லாம் ஏதோ பழைய மனப் பான்மையே இன்னும் இருக்கிறது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இதுபற்றி நன்கு சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆங்கிலம் என்றும் சர்வதேச மொழியாக இருக்கும் என்று தோன்றவில்லை. தூரதிரிஷ்டியோடு பார்த்தால் அப்படி தோன்றவில்லை. பிற்காலத்தில் வேறு ஏதாவதொரு மொழி சர்வதேச மொழியாக வரலாம். ஆங்கிலம் ஒரு சர்வதேச மொழி என்பதால் அதை இன்று கட்டாயப் பாடமாக வைக்கிறோம். ஆனால் நம் கண் முன் தோன்றி நம் கண் முன் வளம் பெற்றுவரும் பாஷை கட்டாயப் பாடமாக இருக்கக் கூடாது என்று ஸ்ரீ முத்துக்கண்ணப்பன் உட்பட பலர் பேசுகிறார்கள். ஹிந்தியைக் கட்டாயப் பாடமாக்க வேண்டுமென்று ஸ்ரீமான் தங்கவேல் முதலியார் சொன்னார். அதைக் கட்டாயப் பாடமாக்க வேண்டும். நம் சந்ததியாரைப் பொறுத்த வரையில் ஸ்ரீ கோசல்ராம் சொன்ன அபிப்பிராயத்தை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். வருங்காலத்தில் ஹிந்தி படித்தவர்களுக்குச் சலுகை, ஹிந்தி படிக்காதவர்களுக்குச் சலுகை இல்லை என்ற நிலை இருக்கக்கூடாது. நம் நாட்டில் இன்று ஒரு பிரச்சனை இருக்கிறது. திராவிடநாடு வேண்டுமா, ஐக்கிய இந்தியா வேண்டுமா என்பது அந்தப் பிரச்சனை. அதாவது திராவிட நாடு வேண்டுமானால் ஹிந்தி வேண்டாம் என்பதுதான். ஹிந்தி நமக்கு வேண்டும். திராவிட நாடு வேண்டுமென்பவர்கள் வேண்டுமானால் வேறு எந்த மொழியையோ வைத்துக் கொள்ளட்டும். மலையாளத்தில் சமஸ்கிருதத்தில் இருக்கும் அமரகோஸத்தை அப்படியே மலையாளமாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தெலுங்கில் ஏராளமான சமஸ்கிருத வார்த்தைகள் இருக்கின்றன. தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் இவை சமஸ்கிருதத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. ஹிந்தி மொழியில் சமஸ்கிருதம் இருக்கிறது. ஹிமய மலையிலிருந்து கன்னியாகுமரி வரை ஒரு நாடு என்று ஏற்றுக்

[Sri B. K. Nallaswamy] [10th August 1960]

கொள்ள வேண்டுமானால் ஒரு மொழிதான் ஆட்சி மொழியாக இருக்கவேண்டும். இன்று இல்லாவிட்டால் 500 ஆண்டுகள் கழித்தாவது அப்படி இருந்துதான் தீரும். நாம் ஹிந்தியை ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் நம் பிற்கால சந்ததியார்கள் நம்மைக் குறை கூறுவார்கள். நிச்சயமாக நம் பெரியோர்கள் அன்னிய பாஷை தங்கள் நாட்டின் ஆட்சிமொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று செய்து விட்டார்களே என்று வருந்துவார்கள். ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். தமிழைக் கொண்டுவர முடிந்தால் கொண்டுவருங்கள்; தெலுங்கைக் கொண்டு வாருங்கள் இந்த நாட்டு மண்ணில் தோன்றி, வளம் பெற்ற எந்த பாஷையையாவது கொண்டு வாருங்கள். வட நாட்டிலிருந்து பிரிந்திருக்க வேண்டுமென்று ஒரு சிலர் நினைக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி நமக்கு கவலையில்லை. அவர்கள் ஹிந்தி ஆட்சி மொழியாவதை எதிர்க்கிறார்கள். ஐக்கிய இந்தியாதான் வேண்டும் என்றால் யாரும் ஹிந்துஸ்தானியை ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்பதை நான் உறுதியாகச் சொல்கிறேன். ஹிந்துஸ்தானி கட்டாயப் பாடமாக்கப்பட வேண்டும், இல்லாவிட்டால் வருங்காலத்தில், ஒரு சிலர் நன்றாக ஹிந்தி கற்றுக் கொண்டு விட்டார்கள், கற்றுக் கொள்ளாதவர் களுக்குப் பல ஆண்டுகள் சலுகை கொடுக்க வேண்டும் என்று பாமர மக்கள் கோரக் கூடியநிலை ஏற்படலாம். ஹிந்தி கட்டாய ஆட்சி மொழி தற்காலம் ஆக்கப்படக் கூடாதே யொழிய கட்டாயப் பாடமாக்கப்பட வேண்டும். நம் சந்ததியார் ஆங்கிலத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஆங்கிலத்தில் தான் மேல் படிப்புப் படிக்க வேண்டுமென்று சொல்லும் மேதைகள் இருக்கிறார்கள். இப்போது பாண்டிச்சேரியில் உள்ள மருத்துவக் கல்லூரியில் முதலில் பிரெஞ்சு மொழியில் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள், அங்கு பிரெஞ்சு பாஷையிலே மாணவர்களுக்கு அதிகமான பாடங்கள் கற்றுக் கொடுக்கப் படுகின்றன என்று நான் கேள்விப் படுகிறேன். இன்று மற்ற நாடுகளில் உள்ள மாணவர்கள் மேல் படிப்பு படிப்பவர்கள் எல்லாப் பாடங்களையும் அந்த அந்த நாட்டு பாஷைகளில் கற்றுக் கொள்ளவில்லையா? ஜப்பானில் ஜப்பான் பாஷையில் கற்றுக்கொள்ளவில்லையா? சைனாவில் சீன பாஷையில் கற்றுக் கொள்ளவில்லையா? அவர்கள் எல்லோரும் ஆங்கிலத்திலா கற்றுக்கொள்கிறார்கள்?

தமிழ் பாஷை போதுமான வளம் பெறவில்லை. பிற நாட்டு நல்ல அறிஞர்களுடைய புத்தகங்கள், நூல்களில் தமிழ் மொழி பெயர்ப்புகள் இன்னும் போதுமானது நம் நாட்டில் வரவில்லை. அப்படி வந்தால், நம்முடைய மாணவர்கள்—வைத்திய மாணவர்கள், தொழில் துறை மாணவர்கள்—ஆங்கிலத்தில் கற்றுக் கொள்வதைவிட தமிழில் நன்றாகக் கற்றுக்கொள்ள முடியும். இதை வருங்காலம் நிரூபிக்கப் போகிறது. பெரும்பாலான மாணவர்கள் தமிழில் கற்பதையே வோட்டு எடுத்துப் பார்த்தால், அது தெரியும். பொறியியல் கல்லூரியில் வாக்கு எடுத்துப் பாருங்கள். அந்த மாணவர்கள் தமிழில் கற்றுக்

5-50
p.m.

[Sri B. K. Nallaswamy] [10th August 1960]

கொள்ள விரும்புகிறார்கள் என்பது தெரியும். அந்த மாதிரி பல பேர் இக்கருத்தை அறிவித்து மாதாந்தர, வாரப் பத்திரிகையில் கட்டுரை எழுதியிருப்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். தமிழில் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டால், தெளிவாகவும், அதிகமாகக் கற்றுக்கொள்ள முடியும் என்று அவர்கள் கருதுகிறார்கள். “எங்கள் கருத்துக்களை நன்றாக எடுத்துரைக்க முடியாத நிலையில் விருக்கிறோம். எங்கள் அறிவைப் பயன்படுத்தும்படியாகத் தமிழில் பாடம் இல்லை” என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். வைத்தியக் கல்லூரியைப் பற்றி நான் சொல்ல முடியாது. பொறியியல் கல்லூரி மாணவர்களிடம் பழகியதிலிருந்து நான் இதைச் சொல்லுகிறேன். தமிழிலே எல்லாம் கற்றுக் கொடுக்க முடியும் என்பது இன்னும் சில வருஷங்களில் நிரூபிக்கப்படும். அதற்கு முதற்படியாகக் கோவைக் கலைக் கல்லூரியில் தமிழில் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க ஆரம்பித்திருக்கிறோம். அதை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால், நாம் நிதானமாகப் போக வேண்டும். தமிழில் கற்றுக் கொடுக்காத கல்லூரிகளுக்கு மான்யத்தை நிறுத்துவது சரியல்ல. கல்லூரியில் தமிழில் எல்லாம் கற்றுக் கொள்ளக் கூடிய நிலை உண்டாக்குகிற வரையில், மான்யம் கொடுக்க வேண்டும். அந்த நிலைமை உண்டாக்க படிப்படியாக ஆங்கில மொழிக் கல்லூரிகளைக் குறைத்துக் கொண்டே வந்து மிகப் பெருமளவில் தமிழ் மொழிக் கல்லூரிகளாக ஆக்கலாம் என்பது என் யோசனை. அது வரையில் மான்யத்தை நிறுத்துவது சரியல்ல. அப்படி நிறுத்தினால் வெறுப்புணர்ச்சி ஏற்படக்கூடும் என்பதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

கடைசியாக, எங்கு பார்த்தாலும் கள்ள நோட் சமாசாரம் பேசப்படுகிறது. இதற்கு அரசியல் காரணம் கூடக் கற்பிப்பது துரதிருஷ்ட வசமானது.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: அது “சப்-ஜூடிஸ்” ஆக இருப்பதால் அதைப்பற்றிக் கனம் அங்கத்தினர் பேச வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

SRI B. K. NALLASWAMY: பொதுவாகப் பேசலாமென்று நான் நினைத்தேன். நான் கேஸைத் தொட்டுப் பேசுவதாக இல்லை. இதை அரசியல் பிரச்சினையாக ஆக்கிவிடக் கூடாது. அதற்கு மேல் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாமென்று நான் நிறுத்திக்கொள்கிறேன்.

மேட்டூரில் தண்ணீர் ரொம்ப கீழ் மட்டத்தில் இருக்கிறது. மேட்டூர் வாய்க்கால் மேல்மட்ட வாய்க்கால் உயர்ந்த மட்டத்தில், 60 அடியில் இருந்தால்தான் தண்ணீர் பாயும். மாற்றுப் பயிர் திட்டம் வந்துவிடுமோ என்று விவசாயிகள் பயப்படுகிறார்கள். நாற்று விடுவதற்குத் தண்ணீர் குறைவாக இருப்பதால், முதன்மை (பிரயாரிடி) யாருக்குக் கொடுக்கப்படுமோ, அதற்குப் பிறகு தான் நமக்குத் தண்ணீர் போதுமானது கிடைக்குமென்று அவர்கள் அஞ்சுகிறார்கள். நிச்சயமாக நஞ்சைக்குத் தண்ணீர் விடப்படும்

[10th August 1960] [Sri B. K. Nallaswamy]

என்று அறிக்கை மூலம் தெரிவித்தால் நல்லது. இல்லாவிட்டால் நாற்று விடுவதா அல்லது பருத்தி விதைக்க வேண்டிவருமோ என்ற சந்தேகம் விவசாயிகள் மனதில் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆகையால், நிலைமையைத் தெளிவு படுத்தி ஒரு அறிக்கை விட்டால், மேட்டூர் வாய்க்கால் இருபுறமும் இருக்கும் விவசாயிகளுக்கு நன்மையாக இருக்கும். இத்தோடு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI T. V. DEVARAJA MUDALIAR: கனம் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் நாம் எல்லா விஷயங்களையும் நல்ல முறையில் விவாதிக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதை நான் முழுமனதோடு ஆதரிக்கிறேன். அவர் மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களின் வேலை நிறுத்தத்தைப் பற்றி முதலில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்த போது போலீஸ் இலாகாவின் நல்ல முறையில் பணியாற்றியது குறித்து அவர்களுக்கு கவர்னர் அவர்கள் தமது பாராட்டுதலைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். நானும் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த மாநிலத்திலுள்ள சர்க்கார் ஊழியர்கள் அத்தனை பேரும் அந்த வேலை நிறுத்தத்தில் பங்கெடுத்துக்கொள்ளாமல் சர்க்கார் நல்ல படியாக நடக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் முழுமனதுடன் சரிவர வேலை செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களையும் பாராட்ட வேண்டியது அவசியம். அந்த அந்த மாநில சர்க்கார் ஊழியர்கள் மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களுடன் சேர்ந்து கொள்ளாது பொறுப்புணர்ச்சியுடன் வேலை செய்திருக்கிறார்கள். அதில் முக்கியமாக ரெவின்யூ இலாகா நல்ல பணியாற்றியமைக்கு எனது பாராட்டு உரியதாகும். ஸ்டிரைக் என்பது ஒரு அணுகுண்டு ஆயுதமாகவே தெரிகிறது. இந்த மாதிரி எல்லாத் தொழிலிலும் ஊழியர்கள் ஸ்டிரைக் செய்தால் முதலாளிகளுக்கும் ஊழியர்களுக்கும் இடையே உள்ள நல்லுறவு கெடும். முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளிகளுக்கும் இடையே தகராறு ஏற்பட்டால் சர்க்கார் தலையிட்டு அமைதியை ஏற்படுத்த வேண்டும். ஸ்டிரைக் என்னும் ஆயுதத்தை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம் என்று சர்க்கார் அதிகாரிகள் தலையிட்டு சமரசம் ஏற்படும்படி வழிகாண வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஸ்டிரைக் நடந்தால் தொழில் பாதிக்கப்படுவதுடன் தொழிலாளிகளுக்கும் முதலாளிகளுக்கும் பலவிதமான இடைஞ்சல்கள் ஏற்படுகின்றன; நம் முன்னேற்றத்திற்கு முட்டுக்கட்டை ஏற்படுகிறது. முதலாளிகள் தொழிலாளிகளுக்கு போதிய ஊதியம் கொடுக்காமல் இருக்கக்கூடும். அப்படி இருந்தால் அவர்களுக்கு முதலாளிகள் நியாயமான ஊதியம் கொடுக்கச் செய்ய ஏற்பாடு செய்யலாம். தொழிலாளர்கள் ஸ்டிரைக் என்னும் ஆயுதத்தை உபயோகிக்கக்கூடாது. அவர்கள் இந்த ஆயுதத்தை எடுத்து உபயோகித்தால் அவர்களும் முதலாளிகளும் ஒன்றுபட்டு வாழ முடியாமல் போய் விடுகிறது; சந்தோஷ மில்லாத மனப்பான்மை வளர்ந்துகொண்டே போகிறது. மறுபடியும் வேலையைத் துவக்கினால் முதலாளிக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையே ஒற்றுமை ஏற்படுவதில்லை.

[Sri T. V. Devaraja Mudaliar] [10th August 1960]

இரு சாராரும் எலியும் பூனையும் போல் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதனால் தான் வேலை நிறுத்தத்திற்கு சிறிதும் இடம் கொடுக்கக் கூடாது என்று சொல்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மொழிப் பிரச்சனையைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் டில்லிக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கே எனக்குப் பக்கத்தில் இருந்த ஒருவர் ஒரு ஆங்கிலப் பேப்பரைப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். நான் அவரிடம், கக்கூஸ் எங்கே இருக்கிறது என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்டேன். அவர் “हिन्दी में बोलें, ,, No English ” என்று பதில் சொன்னார். எனவே நான் அங்கே ஹிந்தியில் பேச வேண்டியிருந்தது. கடைக்குச் சென்று ஒரு பொருளை எடுத்து “यह किसने पैसे ” என்று நான் கேட்டேன். கடைக் காரன் “दो रुपये ” என்றான். “एक रुपया को दो ” என்று நான் சொன்னேன். அம்மாதிரி நான் ஹிந்தியில் பேச வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. தமிழ் ஆட்சி மொழியாகி விட்டது. கூடவே பல பாஷைகள் வருகின்றன. நாம் கூட சுத்தத் தமிழா பேசுகிறோம்? நாம் செந்தமிழா பேசுகிறோம்? கருந்தமிழா பேசுகிறோம்? இல்லை. நாம் பேசும்போது ஹிந்தி இங்கிலீஸ் எல்லாம் பேச்சில் சேருகிறது. “ஸிட் டவ்ன், மிஸ்டர் ” என்று சொல்கிறார்கள். பஸ் கண்டக்டர்கள் தமிழில் கையெழுத்துப் போடுகிறார். அவர் “ரைட்”, “ஹோல்ட் ஆன் ” என்று சொல்கிறார்கள்.

DEPUTY CHAIRMAN: கனம் அங்கத்தினர் அதிகம் பேச வேண்டுமானால், நாளை தொடர்ந்து பேசலாம்.

SRI T. V. DEVARAJA MUDALIAR: இன்னும் கொஞ்சம் பேச விரும்புகிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow.

6 p.m. The House then adjourned.

[10th August 1960]

III.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 138. Notification issued with G.O. Ms. No. 1072, Local Administration, dated 25th June 1960, extending the term of office of the members of the Veedividangan Panchayat, Thanjavur district up to and inclusive of 31st July 1960.

* 139. Notification issued with G.O. Ms. No. 1081, Local Administration, dated 25th June 1960, extending the term of office of the members of the Santhiyur-Attayampatti Panchayat, Salem district, up to and inclusive of 31st August 1960.

* 140. Notification issued with G.O. Ms. No. 1077, Local Administration, dated 25th June 1960, extending the term of office of the members of the Minjur Panchayat up to and inclusive of 31st July 1960.

* 141. Notification issued with G.O. Ms. No. 1075, Local Administration, dated 25th June 1960, extending the term of office of the members of the Andanapettai Panchayat, Thanjavur district up to and inclusive of 31st August 1960.

* 142. Notification issued with G.O. Ms. No. 1603, Home, dated 31st May 1960, prescribing the form for certificate for refund of the Court-fees.

* 143. Notification issued with G.O. Ms. No. 2215, Revenue, dated 11th May 1960, exempting Sri Varasiddhi Vinayakar temple located within the compound of the Government Hospital, Kumbakonam, Thanjavur district from payment of contribution due to the Commissioner under sub-section (1) of section 92 of the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959 (Madras Act XXII of 1959).

* 144. Notification issued with G.O. Ms. No. 1533, Food and Agriculture, dated 26th April 1960, regarding amendment to rule 5 of the Madras Livestock Improvement Rules, 1942.

* 145. Third Memorandum of Official Language (English and Tamil Versions) and Translation of the Prime Minister's speech in Parliament on Official Language Problem.

** 146. Committee on Public Accounts (1959-60)—Report on the Accounts of the State of Madras for the year 1957-58—Volume I.

** 147. Third Report of the Committee on Estimates (1959-60) on Small Scale Industries.

** 148. Fourth Report of the Committee on Estimates (1959-60) on Irrigation.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Thursday, the 11th August 1960.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. JHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Termination of services of teachers

* 19 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether any Government Order was passed on 24th March 1956 regarding termination of services of teachers in aided elementary schools; and

(b) if so, whether the provisions of that Government Order enable managements to send away teachers before the vacation of every year?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) Yes, Sir.

(b) No, Sir.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Is it a fact, Sir, that on account of the authorization to appoint teachers for a stipulated period, the managements take advantage of it and send the teachers away without the vacation salary?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: My information is, if they work up to the beginning of the vacation, they are entitled to the vacation salary, and if there has been any case where it has not been paid and if it is brought to the notice of the Government, I am prepared to look into it.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, as the rules are more observed in the breach by the managements, will the Government kindly issue orders to see that if an entry is made in the service register whereby the teacher could be appointed up to the end of April or so, the vacation period also is added on to that and the teachers paid the vacation salary?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: My impression is that, once the teacher works up to the beginning of the vacation, he is entitled to the vacation salary. Therefore, I do not think this question would arise. If there is any particular case where the vacation salary has not been paid, the hon. Member may put it in writing and send it on to me.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Sir, the present practice is, if a teacher is appointed for more than four months and if he works till the closing of the school, that is, the day prior to the

[11th August 1960]

vacation, the vacation salary is paid. If it is less than four months the teacher is not given any vacation salary. Will the Government see that those teachers also get proportionate vacation salary?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: They should work at least for some period to become eligible for the vacation salary. But the hon. Member's complaint was that even when they were appointed for the school year, they were not paid the vacation salary. I said that if such cases were brought to my notice, I would look into them.

SRI S. NATARAJAN: The position is that teachers are appointed up to the 31st March or the 30th of April. But vacation might actually start later than those dates. And because the teachers are not in service at the beginning of the vacation the vacation salary is denied to them. This is the point which I would like the Hon. Minister to look into and issue proper instructions.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: That is what I have requested the hon. Member Sri Krishnamoorthy to put in writing and send to me, indicating the exact difficulties. I will have them examined.

First Grade Tamil Pandits

* 20 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) the District Boards which pay the Government scale of pay of Rs. 85—5—125 to the First Grade Tamil Pandits of the High School run by them;

(b) whether any representations have been received from the District Boards to permit them to give the said scale of pay to First Grade Tamil Pandits; and

(c) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) The District Boards of North Arcot, South Arcot, Tiruchirappalli, Tirunelveli, Coimbatore and Salem.

(b) Yes, Sir. From the District Board, Chingleput.

(c) Consideration of this request was deferred pending receipt of the report of the Pay Commission. The Pay Commission has since submitted its recommendations. Those recommendations are being examined by the Government so far as they relate to teachers under local bodies. Orders will be issued as early as possible.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: செங்கற்பட்டு ஜில்லா ஆலோசனைக் குழு ஓராண்டுக்கு முன்பே 75 ரூபாயிலிருந்து 85 ரூபாயாக ஆக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்து அந்த யோசனையை அரசாங்கத்தின் அனுமதிக்கு அனுப்பியிருந்தது. இப்போது

11th August 1960]

சம்பளக் கமிஷன் திட்டப்படியான சம்பள விகிதம் வெளிவந்து விட்டது. இடைக்காலத்திலாவது 10 ரூபாய் அதிகமாக உள்ள சம்பளத்தைக் கொடுக்க அரசாங்கம் யோசிக்குமா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I do not think it will be possible.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: May I know when exactly the orders of the Education Department to implement the recommendations of the Pay Commission will be issued?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Orders on the recommendations with reference to the Government employees have already been issued. With reference to the employees of the local bodies and aided schools, they will be issued within a short time, perhaps within a month.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: ஏழு, எட்டு ஜில்லா போர்டுகள் 85 ரூபாய் வீதம் சம்பளம் வழங்கியிருக்கின்றன. செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் 75 ரூபாய் வீதம் கொடுக்கப்பட்டது. அதை ஓராண்டுக்கு முன் ரூபாய் 85 ஆக சிபாரிசு செய்யப்பட்டது. அதனால் பாதிக்கப்பட்ட ஆசிரியர்கள் 10, 15 பேர் தான் இருப்பார்கள். எனவே இதை அரசாங்கம் புனராலோசனை செய்து அந்த இடைக் காலத்திற்குரிய ரூபாய் 10-ஐ கொடுக்க முடியுமா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: எல்லோருக்கும் புதுச் சம்பளம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பழையதை மறந்து புதியதை வைத்துக்கொண்டு திருப்திப்பட வேண்டும்.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: What is the scale of Grade I Pandits? Is it Rs. 85—5—125—10—175 or Rs. 85—5—125?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The recommendation of the District Board was Rs. 85—5—125—10—175 instead of Rs. 75—145. But all that has now been merged in the Pay Commission's recommendations.

Higher Grade teachers

* 21 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether it is a fact that in the service registers of higher grade teachers in many Aided Elementary schools in the Nazareth Range, Tirunelveli district, the extra grant of Rs. 3 (rupees three only) given by the Government from 1st March 1954 has not been entered; and

(b) if so, the steps taken or proposed to be taken by the Government in this regard?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

[11th August 1960]

SRI G. KRISHNAMOORTHY : As I have information that even to this day the entry of the additional three rupees has not been made in the service registers of the teachers, will the Government kindly see that this additional three rupees specially given to the teachers and which was specifically declared by the Government in their Government Order . . .

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : It is a matter relating to the year 1954 and thereafter. My information is that the Deputy Inspectors of the respective ranges called for the service registers of all teachers and had them verified. The report is that the entry is made there.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : If really the benefit does not go to the teachers in spite of the entry, what steps do the Government propose to take? (AN HON. MEMBER : Bad luck.)

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I think, at least the teachers, who are educated and who are well informed, should be able to enforce their rights. If they are not able to do it, they should report to the higher authorities.

Cinchona plantations

* 22 Q.—DR. A. SREENIVASAN : Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state whether there is any proposal to reduce the acreage under Cinchona plantations, and, if so, the reasons therefor?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : There has been a gradual fall in the demand for quinine products in this country during the last few years consequent upon the success of the National Malaria Eradication Programme and to a certain extent due to availability of synthetic anti-malarials. The Quinine Conference convened by the Government of India in 1955 and 1959 recommended *inter alia* the need for curtailing the Cinchona Plantations and for regulating the manufacture of quinine products with reference to the market conditions.

In pursuance of the above recommendation, the area under Cinchona cultivation in the Government Cinchona Plantations in this State has been brought down from 9,637 acres to 7,903 acres during the last two years.

DR. A. SREENIVASAN : May I know whether the cinchona factory is manufacturing quinidin, an alkaloid of quinine, which is in great demand all over the world in the treatment of heart diseases?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I do not exactly know whether the factory is actually manufacturing the drug referred to by the hon. Member. But they are examining the possibilities of starting subsidiary industries in connection with the cinchona plantations.

[11th August 1960]

DR. A. SREENIVASAN : Would the Hon. Minister make a pointed reference to the factory and find out whether it would be capable of manufacturing quinidin which has got a wide market all over the world in the treatment of certain heart diseases?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : It is from the doctor's point of view. I will have it looked into.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Apart from the reason mentioned by the Hon. Minister, I understand that there is competition from the Bengal Government and therefore the prices have gone down. In spite of the best efforts of our Government, the Bengal Government would not agree to the fixation of prices.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : That also is true. There is great competition from the Bengal Government.

DR. A. SREENIVASAN : In view of the fact the synthetic anti-malarial drugs are more costly and expensive than the ordinary quinine mixture, which is supplied in the Local Fund dispensaries, will the Hon. Minister consider the possibility of supplying quinine for the treatment of malaria in local fund dispensaries and Government dispensaries, where these synthetic drugs are not available in quantity?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I shall have it looked into.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Is it a fact that there is heavy loss because the department has to pay heavy interest charges on capital and that therefore it has been decided to convert the present factory into a tea plantation and grow certain other crops?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : We are proposing to convert certain areas into coffee plantations also. We also propose to grow over an area of about 325 acres medicinal and essential oil plants such as geranium, eucalyptus, and so on, numbering about 30 in all.

Artesian and sub-artesian wells

* 23 Q.—SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state—

(a) the number of artesian and sub-artesian wells in Vridhachalam taluk of South Arcot district; and

(b) whether there is any proposal to sink an artesian well in R.S. No. 555 of Parvatipuram in Cuddalore taluk?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : (a) Five artesian wells and 20 sub-artesian wells.

(b) No, Sir.

[11th August 1960]

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : ஸப்-ஆர்டிஷியன் கிணறுகள் மோட்டார் இயந்திரங்களினால் இயங்குகின்றனவா அல்லது மின்சார சக்தியினால் இயங்குகின்றனவா?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : அவை எதனால் இயங்குகின்றன என்று எனக்குத் தெரியாது.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : மோட்டார் மெகானிக் சக்தினால் இயங்கியிருந்தால் ஒரு ஏக்கருக்கு 60 ரூபாய் வீதம் அரசியலார் வரி விதித்திருக்கிறார்கள். மின்சார சக்தியினால் இயங்கினால் இந்த வரியில் பாதி குறைகிறது. ஆகையால் ஸப்-ஆர்டிஷியன் கிணறுகளையும் மின்சார சக்தியின் மூலம் இயங்கச் செய்யும்படி அரசியலாரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : முந்தைய கேள்விக்கு நான் அளித்த பதிலைப் பொறுத்தவரையில், சரியான தகவல் என்னிடம் இல்லாததால் அவ்வாறு பதில் சொல்லவேண்டியிருந்தது.

மின்சார சக்தி கிடைத்தால் கூடியவரையில் அவ்வாறு ஏற்பாடு செய்கிறோம். நெய்வேலியில் பவர் ஸ்டேஷன் வரப் போகிறது. அப்போது அங்கே ஏராளமான மின்சாரம் உற்பத்தியாகும். அப்போது ஆவன செய்யலாம்.

Students of the College of Integrated Medicine

* 24 Q.—**DR. A. SREENIVASAN :** Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state whether the students passing out of the College of Integrated Medicine are given the status of graduates in Medicine by the Government for administrative purposes?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : No, Sir.

DR. A. SREENIVASAN : Sir, has there been agitation by the students of the College of Integrated Medicine that they should have the same status as the Graduates of the Madras University?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Yes, Sir. The students want to have the same status as the M.B.B.S., but that is not possible because their course has been differently planned, and the University also comes into the picture. But whatever was possible, we have done. We have given them a number of appointments which they were not having before. We are also appointing them as Medical Officers and then as Junior Assistant Surgeons in hospitals of modern medicine. Their pay scale has been improved. So, short of recognizing them as graduates, we are doing everything possible to them. They are also treated as gazetted officers in certain categories—for example, Health Officers.

SRI ABDUL HAMEED KHAN : Sir, is this college abolished?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : It is very much abolished.

[11th August 1960]

SRI ABDUL HAMEED KHAN : I want the answer from the Hon. Minister whether it is a fact that it has been fully abolished.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : No. As planned the G.C.I.M. is abolished. But the students who are undergoing the course in the second year will be allowed to complete their course. The first year and the second year courses can be stepped up to M.B.B.S. standard. As for the other indigenous systems of medicine, we are going to start pure Siddha, pure Unani, etc., systems of medicine.

DR. A. SREENIVASAN : May I know, Sir, whether the graduates of the College of Integrated Medicine have got equal status with the Assistant Surgeons in the Madras Medical Service?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : No, Sir. These are called Junior Assistant Surgeons.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Arising out of the answer given by the Hon. Minister, may I ask whether the first year and second year students will be given the option to join the pre-professional course in the M.B.B.S. course? There is a demand for this by the students of the third and fourth years. May I know whether anything is being done so that they may take their M.B.B.S. examination?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : That aspect is also being examined. But we must first hear from the University in the matter.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—GOVERNMENT BUSINESS.

PRESENTATION OF THE FIRST SUPPLEMENTARY STATEMENT OF EXPENDITURE FOR 1960-61.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Mr. Chairman, Sir, I rise to present the first Supplementary Statement of demands for further expenditure in 1960-61. The detailed explanatory statement has been placed on the table of the House.

The Government have accepted all the main recommendations of the Madras Pay Commission and have announced their decision to implement them with effect from 1st June 1960. The scope of these recommendations covers about 170,000 employees of State Government, 113,000 teachers employed under various agencies and 40,000 employees of local bodies other than teachers. Formal orders implementing the revised scales of pay and the revised rates of Dearness and House Rent Allowances have since been issued, in the case of Government employees. Orders will issue shortly for teachers under local bodies and aided institutions and for other employees under local bodies. It may be hoped that the fixation of pay in the revised scales would be done and the arrears from 1st June 1960 drawn by the bulk of Government employees by the end of this month.

[Sri C. Subramaniam] [11th August 1960]

The Pay Commission has evolved the revised pay structure on the basis of a minimum remuneration of Rs. 60 for an unskilled employee such as a last grade servant and Rs. 100 for a 'white-collared' worker like a Lower Division Clerk. The Commission has also recommended the merger of the bulk of dearness allowance with pay. Based on these two principles, a revised structure of pay and allowances has been evolved which represents a considerable rationalisation and simplification of the existing structure. In the revised scales, special consideration has been shown to technical personnel. Common scales of pay have been accepted for teachers whether serving under Government, local bodies or aided institutions. The pay scales for University teachers are on the basis of scales recommended by the University Grants Commission with adjustments to suit local conditions. The Commission has also recommended the permanent retention of posts which have continued as temporary for more than 5 years and the upgrading of a sufficient number of lower division clerical posts to the upper division in each department so as to ensure adequate promotion prospects. Government have accepted these general recommendations in principle and will implement them as early as possible. On the issue of retirement benefits, the Commission has recommended the adoption of the Liberalised Pension Scheme enjoyed by the Central Government employees. This concession together with the merger of the bulk of the dearness allowance with pay, will effect a considerable liberalisation in the retirement benefits of low-paid Government employees.

The recommendations of the Commission involve an immediate cost of about Rs. 49.40 lakhs per annum. Apart from the main recommendations, the Commission had also suggested that the temporary increase given to pensioners may be enhanced from Rs. 8 to Rs. 10. This suggestion has also been accepted by Government at an estimated cost of Rs. 8.65 lakhs per annum. The total immediate cost per annum is therefore Rs. 500.05 lakhs. The ultimate cost of the recommendations will be about Rs. 713 lakhs per annum, but will be felt in full only over a period, as the existing employees under different age groups attain the age of superannuation and benefit in full from the merger of dearness allowance with pay and the other recommendations relating to the liberalised calculation of pension. The present supplementary demand is for three-fourths of the immediate cost representing the expenditure for 9 months in the current year.

One other item which has been included in the supplementary demand is a token provision of Rs. 100 for the grant of a Ways and Means advance to the statutory Madras Khadi and Village Industries Board in order to enable the Board to carry on its functions.

With these few words, Sir, I commend the supplementary estimates for favour of approval by the House.

11th August 1960]

III.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS.

MR. CHAIRMAN: We will continue the discussion on the Governor's Address. I am afraid I have got to fix a time-limit of ten minutes for each speaker. The hon. Member Sri Devaraja Mudaliar will now speak.

* SRI T. V. DEVARAJA MUDALIAR: கனம் மன்றத் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்களுடைய உரையின் பேரில் இப்போது நான் பேசும்போது, நமக்கு ஆங்கிலம் அவசியம் தேவை என்பதை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். கவர்னர் அவர்களுடைய உரை ஆங்கிலத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது, தமிழிலும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் உரையில் ஒன்று விடப்பட்டிருப்பதைத் தெரியப்படுத்த விரும்புகிறேன். அந்த உரையில் "சேரிகளைத் தடுப்பதற்கும், அபிவிருத்தி செய்வதற்கும், ஒழிப்பதற்கும், சேரி நிலங்களையும், மற்ற நிலங்களையும் ஆர்ஜிதம் செய்வதற்கும் வகை செய்வதற்கான மசோதா" என்று ஒரு இடத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே 'ஒழிப்பதற்கும்' என்ற வார்த்தைக்கு முன்னால் 'சேரிகள் நெருக்கடியை' என்ற வார்த்தைகளைப் போட்டிருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும். அந்த வார்த்தைகள் விடப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த வார்த்தைகளைப் போட்டால் ஏற்படக்கூடிய அர்த்தத்திற்கு தகுந்த வார்த்தை ஆங்கில உரையில் போடப்பட்டிருக்கிறது. ஆங்கிலம் படித்தவர்களிடம் கேட்டு இதைத் தெரிந்துகொண்டேன். 'க்ளியரென்ஸ்' என்று ஆங்கில உரையில் போடப்பட்டிருக்கிறது. ஒழிப்பது என்றால், எதை ஒழிப்பது?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: சேரியை ஒழிப்பது.

3-20
p.m.

SRI T. V. DEVARAJA MUDALIAR: ஆங்கில உரையில் சரியாக இருக்கிறது. 'சேரிகள் நெருக்கடியை ஒழிப்பதற்கும்' என்று தமிழ் உரையில் போட்டிருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும். எனவே ஆங்கிலம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது மிகவும் அவசியம். நமது முன்னோர்கள் "திரை கடல் ஓடியும் திரவியம் தேடி" என்று எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். ஆங்கிலம் தெரியா விட்டால் எப்படி வெளிநாடுகளுக்குப் போவது, எப்படி திரவியம் தேடி வருவது? மேலும் ஆங்கிலம் தெரிந்திருந்தால் தான் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று அங்குள்ள முன்னேற்ற நிலைமைகளைப் பார்த்துலந்து நம் நாட்டிலும் மக்கள் மக்களாக வாழ அவர்களை முன்னேற்றமடையச் செய்யமுடியும்.

அடுத்தபடியாக, திருவண்ணாமலையில் சர்க்கரை ஆலை வைக்கப் பாடுபட்டு அதற்கு வேண்டிய தஸ்தாவேஜுகளை சர்க்காருக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அங்கே உடனடியாக இந்தத் தொழிலை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ராஜ்யத்தில் சுகாதாரத்தில் நல்ல முன்னேற்றம் ஏற்பட்டு வருகிறது. கனம் சுகாதார அமைச்சரும், சுகாதார அதிகாரிகளும் சுகாதார வசதிகளைப் பெருக்கப் பாடுபடுகிறார்கள். மக்கள் நோயின்றி வாழத்தக்க நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் ஒரு குறை இன்னும் இருக்கிறது.

[Sri T. V. Devaraja Mudaliar] [11th August 1960]

அதாவது குடிதண்ணீர் இல்லாததால் மக்களுக்கு நோய்கள் வருகின்றன. மின்சார வசதியை அதிகரிக்க ஆவன செய்யப்படுவதாக கவர்னர் உரையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அத்துடன் குடிதண்ணீர் வசதியும் எல்லா இடங்களிலும் இருந்தால்தான் மக்கள் நலமாழ்வு பெறமுடியும். அதற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். திருவண்ணாமலையில் குடிதண்ணீர் பஞ்சம் அதிகம் இருக்கிறது. சாத்தனூர் அணையிலிருந்து குடிதண்ணீர் விநியோகத்திற்கு ஏற்பாடு செய்வதற்கான மூன்று திட்டங்கள் சர்க்காருக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றன. அங்குள்ள மக்கள் குடிதண்ணீர் இல்லாமல் மிகவும் அவன்னைப்படுகிறார்கள். அவர்கள் கஷ்டத்தை நீக்க ஆவன செய்யவேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நான் இப்போது அதிகம் பேச விரும்பவில்லை. மக்களிடம் அன்பு வளர்ந்து வருகிறது. அன்பைப் பாராட்டுகிறோம். அன்பே நேயமும் என்று நம் முன்னோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அன்புள்ளர் படைத்தவர்களுக்கு ஆன்றோர் வருத்த குணம் ஆறு. அவையாவன:—பாதல், பொருள் கொடுத்தல், இன்சொல் புணர வைத்தல், நோதல், கவரல், பிரியேல், இந்த ஆறு குணங்களும் மக்களிடம் காணப்படுகிறது. இந்த அமைச்சர் குழு நல்ல அமைச்சர் குழுவாக இருக்கிறது. காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று மக்களிடத்தில் நாங்கள் பிரசாரம் செய்து வருகிறோம். கனம் அமைச்சர்களும் மக்களின் துன்பங்களைக் கண்ணுற்று அவர்களுடைய அன்பங்களை நீக்க ஆவன செய்யவேண்டும். இங்கே பேசுவதற்கு ஏனக்குக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் நேரம் அதிகமாக இல்லை. மற்றவர்களும் பேச வேண்டியிருப்பதால் என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

SRI K. R. RAMASWAMI : ராஜிப்பிற்சூரிய சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, சென்னை மாநிலத்தில் சட்டமன்றத்திலே முதன் முதலாகப் பேசும் வாய்ப்பினைப் பெற்றமைக்கு நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அதற்காக நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்து அங்கத்தினன் என்ற முறையில் முதன் முதலாக நான்தான் இந்தச் சபையில் பேசுகிறேன் என்று எண்ணி நான் பெருமைப்படுகிறேன்.

சென்னை மாநிலச் சட்ட மன்றம் என்று சொல்லும்போது, உண்மையிலேயே என் மனம் உணரும் ஒரு பெரும் குறையை எடுத்துச் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. நாம் பிறந்து வளர்ந்த தமிழகத்திற்கு, தாயகத்திற்கு தமிழ்நாடு என்று பெயர் வைக்க வேண்டுமென்று பல பேராசிரியர்களும், அறிவாளர்களும் அறிக்கைகள் விடுத்தும், நன் இன்னுயிரைக் கொடுத்தும், இது வரையிலும் நமது அரசாங்கம் இதற்குத் தமிழ்நாடு என்று பெயர் வைக்காததைப்பற்றி நான் என்னுடைய வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

[11th August 1960] [Sri K. R. Ramaswami]

மேலும் தேசிய விடுதலைக் கிளர்ச்சியின்போது, பாரதியார் அவர்கள் தமிழ் மக்களைத் தட்டி எழுப்பி, வீர உணர்ச்சியை ஊட்டிய பாடலைத்தான் இந்தச் சமயத்தில் நான் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

“செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே
இன்பத் தேன் வந்து பாயுது காதினிலே எங்கள்
தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே
ஒரு சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே”.

என்றார் பாரதியார். அந்தத் தமிழ் உணர்வு நமது சர்க்காருக்கு வரவேண்டுமென்று நான் மிக மிகப் பணிவாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, மொழிப் பிரச்சினை. தமிழ் மொழியை ஆட்சி மொழியாக இன்றைய தினம் ஆக்கியிருக்கிறார்கள். இருந்தாலும், அந்தத் தமிழ் நல்ல முறையிலே வளர்ந்து வளம் பெறுவதற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். தமிழைப்பற்றி நாம் நினைக்கும்போது, தமிழகத்தில் வந்து முத்தமிழ் வளர்க்கும் எவரையும் நாம் போற்ற வேண்டும். அந்தக் காலத்தில் மூவேந்தர்கள் கலைஞர்களைப் போற்றினார்கள். தமிழ் மொழி வளர்ச்சியடைவதற்குப் பாடுபட்டார்கள். தொல் காப்பியம் போன்ற உயர்ந்த நூல்களும் வேறு நாடக நூல்களும் எழுதப்பட்டு தமிழ் மனம் விசியது. குவலையம் எங்கும் செவ்வொளி பரவிற்று நம் போரக உலகெங்கிலும் தமிழின் பெருமை பரவியிருந்தது. தேன் மதுத் தமிழ் நமது வீரத்துக்கு ஒரு அறிகுறியாக இருந்தது. இன்னும் தமிழ் நாட்டில் இதனை மறுப்பவர்கள் யார்? முத்தமிழ் வாழச் செய்வுச் செய்தனர் மூவேந்தர்கள். நாம் மொழியாகிய தமிழைப் புறக்கணித்து வேறு மொழிக்கு இடம் தருவது பெற்ற தாயைப் பிரிச்சை எடுக்க விட்டுவிட்டு, உற்ற காதலியைத் தோள் போல் சுமப்பவர்களுக்கு ஒப்பாகத் தான் இருக்க வேண்டுமென்று அந்தக் காலத்தில் ஒரு புலவர் கூறியிருக்கிறார். ஆகவே, தமிழை எந்தெந்த ரூபங்களிலே நாம் வளர்க்க முடியுமோ, அந்தந்த ரூபங்களிலே நாம் தமிழை வளர்ப்பதற்குப் பாடுபட வேண்டும். ஹிந்தி வேண்டாமென்று நான் சொல்லவில்லை. ஹிந்தியைக் கட்டாயப் பாடமாக வைக்க வேண்டாமென்று நான் நான் சொல்லுகிறேன். ஹிந்தி தமிழ் நாட்டிலே வளம் பெறுவதில் நாங்கள் பொருமைப்படவில்லை. ஆனால், தமிழர் தோளின் மேல் திணித்து, ஆதிக்கத்தைப் பெருக்கக்கூடாதென்று நாங்கள் சொல்கிறோமே தவிர, வேறு அல்ல. இன்றைய தினம் தமிழ் மொழி எங்கே இருக்கிறது என்று தேடவேண்டியிருக்கிறது. “நாங்கள் கட்டாயமாகத் தமிழ் மக்கள் மீது, ஹிந்தியைப் புகுத்துவதில்லை” என்று அரசாங்கத்தார் சொல்லுகிறார்களே தவிர, உண்மையில் ஹிந்தி போஸ்ட் ஆபீசில் புகுந்துகொண்டிருக்கிறது. நெடுஞ்சாலைகளில் உள்ள மைல் கற்களில் ஹிந்தி தொத்திக்கொள்ள ஆரம்பித்திருக்கிறது.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : சினிமாவிலும் புகுந்து கொண்டிருக்கிறது.

[11th August 1960]

SRI K. R. RAMASWAMI இருக்கலாம். அப்படி என்ன அவசியம் சினிமாவில் இருந்தாலும், எந்த ரூபத்தில் சினிமாவில் புகுந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் அறிவுறுத்த வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். அது தமிழ் சினிமாவில் வந்து எப்படிப் புகுந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதை விளக்கக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ஹிந்தியைப் புகுத்தினால்தான் நமது ஆதிக்கம் நீடிக்கும்” என்ற மனப்பான்மையுடன் ஹிந்தியைப் புகுத்தக் கூடாது என்பது என் போன்றவர்களின் எண்ணம். இன்றைய தினம் அஞ்சல் அட்டையைப் பாருங்கள். பண விடைச் சீட்டைப் பாருங்கள். எதை எடுத்தாலும் ஹிந்தி தான். இந்தப் புகுத்தல் முறை வேண்டாம். ஹிந்தி தழைப்பதிலும் வளர்வதிலும் நாங்கள் பெருமைப்படுகிறோம். ஹிந்தி மொழியைப் பெருக்கினால்தான், தங்கள் ஆதிக்கத்தைப் பெருக்கலாமென்ற குணம் படைத்த ஹிந்தியை இங்கே கொண்டுவராதீர்கள் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இன்றைய தினம் நெசவாளர்களுடைய பிரச்சினையைப்பற்றி நாம் மிக மிக முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டும். இன்றுள்ள சூழ்நிலையில் நாம் பேசாமல் இருந்தால், லட்சக்கணக்கான, கோடிக்கணக்கான மக்கள் வீதியில் நின்று தேம்பி அழுகின்ற சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிடும்.

அதோடு, நமக்கு முதல் இரண்டு ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களிலும் நியாயமாக நமக்குக் கிடைக்க வேண்டிய நிதிகள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. போகட்டும். இருந்தாலும், மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலாவது நமது அமைச்சர் தனக்குள்ள திறமையினால் வாதித்து, தமிழ் நாட்டுக்கு வரிய பங்கைப் பெற்று, தூத்துக்குடித் துறைமுகத் திட்டம், சேதுசமுத்திரக் கால்வாய்த் திட்டம், சேலம் இரும்பு உருக்குத் திட்டம், சென்னை-விழுப்புரம் மின்சார ரயில் திட்டம், அணு சக்தி-மின்சார உற்பத்திக் கூடம் இந்தத் திட்டங்களையெல்லாம் நிறைவேற்ற வேண்டும். அதற்கான நிதியைப் பெற முயற்சிக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, கலைத் துறையைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். கலைத் துறை இன்றைய தினம் நாட்டிலே நல்ல முறையில் இயங்கி வருகிறது. புதுப் புது நாடகங்கள் நடத்தி, மக்களுடைய பண்பாட்டினையும் தமிழ் நாட்டின் சிறப்பினையும் எடுத்துக் காட்டி மக்கள் உள்ளத்தைத் தொடும் படியான நாடகங்கள் எழுதி வந்திருக்கிறார்கள். எனவே, அந்த நாடகத் துறையில் சர்க்கார் நல்ல முறையில் கவனம் செலுத்தி, கொட்டகைகள் (தியேட்டர்கள்) இல்லாதிருக்கின்ற இடங்களில் கொட்டகைகளைக் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

குறிப்பாக, கலைஞர்கள் அரசியலில் புகலாமா என்று சட்டப் பேரவையில் பேசப்பட்டது. வெளியிலேயும் வேண்டாத பத்திரிகைகள், ஆசிரியர்களாக இருந்துவரும் குருமூர்த்தி போன்ற கலைஞர்கள் அரசியலிலே புகுந்தால், அரசியல் கெட்டுவிடும் என்று

[11th August 1960] [Sri K. R. Ramaswami]

அங்கலாய்த்துக்கொண்டன. இது சம்பந்தமாக நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்று பெரிய பெரிய அரசியல் தலைவர்களாக விளங்குபவர்களும் முன்பு அவ்வாறு விளங்கிக்கொண்டிருந்தவர்களும் கலையில் முக்கிய பங்கு ஏற்றுக்கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். இன்று அங்கத்தினராக வீற்றிருக்கும் அம்மையார்திருமதி சுந்தராமபாள் கலை ஸ்தானத்தை வகித்து, கவிதைகள் மூலமாகவும் பாட்டுக்களின் மூலமாகவும் நாட்டு மக்களின் உணர்ச்சியைத் தட்டியெழுப்பி, விடுதலைக் கிளர்ச்சிக்கு மிக மிகப் பணி செய்தார் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

அடுத்து, திரு. ராமலிங்கம் பிள்ளையைப்பற்றிப் பேசவில்லை. அவர் பாடியதை இசைத் தட்டிலே பாடியிருக்கிறார்கள்.

“தமிழன் என்று சொல்லடா, தலை நிமிர்ந்து நில்லடா” என்று அவர் பாடியிருக்கிறார் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

தோழர் திரு. நல்லசாமி பேசும்போது, வேலை நிறுத்தத்தை நாங்கள் பயன்படுத்திக்கொண்டு, ஊழியர்களை எங்கள் பக்கம் சேர்த்துக்கொண்டு நாங்கள் போராட்டத்தை ஆரம்பிக்கப் போவதாக அவர் சொன்னார். அதை நான் மறுக்கிறேன். ஆட்களைத் தேடிச் கண்டுபிடித்துச் சேர்த்துக்கொண்டு போராட்டத்தை நடத்தக்கூடிய பஞ்ச நிலையில் எங்களுடைய திராவிட முன்னேற்றக்கழகம் இல்லை என்பதை அங்கத்தினர் அவர்கள் உணர வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஏதாவது போராட்டத்தை நடத்தித்தான் ஒரு கட்சி உயிருடன் இருக்கிறது என்பதைக் காட்டிக்கொள்ள எங்கள் கட்சி என்றென்றும் முயலாது; அந்தத் தீய வழியில் என்றென்றும் செல்லாது. தமிழுக்குக் கேடு வருகிறது என்று நினைத்தால்தான் போராட்டத்தை ஆரம்பிக்கிறோமே தவிர, ஏதாவது ஒரு போராட்டத்தை நடத்தி ஒரு கட்சி இருக்கிறது பாருங்கள் என்று நாட்டு மக்களிடம் சொல்லக்கூடிய துர்ப்பாக்கியமான நிலை இன்னும் எங்களுக்கு ஏற்படவில்லை. ஆகவே, சர்க்கார் நல்ல காரியங்களைச் செய்தால் அவற்றிற்கு ஒத்துழைப்புக் கொடுக்க திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்றென்றும் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது.

இறுதியாக, கவர்னர் பெருமான் அவர்களுடைய உரை நாட்டு மக்களின் உள்ளங்களிலே ஏற்பட்டுள்ள இன்னல்களையும் துன்பங்களையும் துடைக்காத காரணத்தினால், நாட்டு மக்களுக்கு மன மகிழ்ச்சி அளிக்காத காரணத்தினால், அந்த உரையின் பேரில் என் வருத்தத்தைத் தெரிவித்து, தமிழ்நாடு வாழ்க, தமிழர்கள் வாழ்க, தமிழ் வாழ்க என்று கூறி என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். (கரகோஷம்.)

* **SRI M. RAJAGOPAL PILLAI**: சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, நான் தோழர் திரு. ராமஸ்வாமியைப் போற்றுகிறேன். அதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. கவர்னர் அவர்களுடைய உரையிது இரு சபைகளிலும் அவரவர்களுடைய சித்தையாற்றலுக்கும் கருத்துக்களை வெளியிடும் சக்திக்கும்

[Sri M. Rajagopal Pillai] [11th August 1960]

தக்கவாறு தங்கள் கருத்துக்களை வெளியிட்டார்கள். பல அறிஞர்களும் கலைஞர்களும் அடங்கிய சபையாக இது இருப்பதால், 'கல்லாருந் தன் தல்லார் கற்றாழ்முன் சொல்லாதிருக்கப் பெறின்', என்ற வாக்கின்படி இருந்துவிடலாம் என்று இருந்தாலும், என்னைப் பேசும்படி எங்கள் கட்சிக் கொரடா சொன்னார்.

எல்லோரும் ஒரு விஷயத்தை ஒருமிக்க சொல்லுகிறார்கள். நாட்டில் விலைவாசிகள் ஏறிக்கொண்டிருக்கின்றன. அவை விஷம் போல் ஏறிக்கொண்டிருக்கின்றன. அதை சர்க்கார் அடக்க வேண்டும், ஒடுக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் அவரவர்கள் தங்கள் பாவை பண்பாட்டுக்குத் தக்கவாறு சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், அடிப்படையில் உருப்படியாக என்ன செய்ய வேண்டும் என்று யாரும் யோசனை சொல்லவில்லை. நம்முடைய மதிப்பிற்குரிய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் டாக்டர் முதலியார் உட்பட, ஒவ்வொருவரும் அவரவருக்குத் தோன்றியதைச் சொன்னார்கள். அவசரம் ரிட்டம் கொண்டுவிட்டு வியாபாரிகளிடம் இருக்கும் ஸ்டாக்கைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்று ஒருவர் சொல்லுகிறார். இன்னொரு தலைவர் சொல்லுகிறார்: "கவர்னர் பெருமான் உரையில் அகவிலை ஏற்றத்தைப் பற்றி வருத்தப்பட்டால், பிரயோஜனமில்லை. எங்களைத் தனியாகக் கூப்பிட்டுக் கேட்டால், நாங்கள் அரிய யோசனைகளைச் சொல்லுகிறோம்", என்று அவர் சொல்லுகிறார். அது அவ்வளவு சிதர்பா சுகியரில்லை. அந்த யோசனைகளை இந்தச் சபையிலே சொல்லலாம். விலைவாசிகளைக் கட்டுப்படுத்த என்னென்ன முறைகளைக் கையாள் வேண்டும், என்ன அதிகாரம் மாநில சர்க்காருக்கு இருக்கிறது, என்ன அதிகாரம் மத்திய சர்க்காருக்கு இருக்கிறது, தனக்கு இல்லாத அதிகாரத்தை எப்படி மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து மாநில சர்க்கார் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று சபையிலே சொல்லலாம். அதற்காகத் தனியாக எல்லோரையும் கூட்டிப் பேச வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. நாம் ஒரு விஷயத்தை ரூபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இன்று தேசத்தில் விலைவாசி ஏற்றத்தை தவிர்க்க முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. நாம் திட்டமிட்டு இந்தத் தேசத்தில் ஒரு புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்க முற்படும்தோது, புதிய வேலை வாய்ப்புகள் ஏற்படும்தோது, புதிய உற்பத்தி முறைகளைக் கையாளும்தோது, நிச்சயமாகத் தேசத்தின் பொருளாதாரத்தில் மாற்றம் ஏற்படத்தான் செய்யும். அப்படி ஏற்படும்தோது, அகவிலை அதிகமாகாது பார்த்துக்கொள்வது நம் கடமையானாலும், அடித்தளத்தினரும் தேசத்திலுள்ள எல்லாக் கட்சிக்காரர்களும் கட்சி மனப்பான்மையை விடுத்து, தேசத்தின் ஒட்டுமொத்தமான பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கு உதவுகிறோம் என்பதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு நேர்மையாக நடந்துகொள்ள வேண்டும். எல்லோரையும் காப்பாற்றுகின்ற ஆண்டவன் சர்க்கார்தான், எல்லாவற்றையும் சர்க்கார்தான் செய்யவேண்டும் என்று சொல்வது நம் கடமை என்று நினைத்தால், ஒருநாளும் சர்க்கார் அகவிலையைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது என்பதை ரூபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். கடந்த யக்கக்கிற்குப் பின்னால்

[11th August 1960] [Sri M. Rajagopal Pillai]

எல்லா தேசங்களிலும் 30 சத விகிதம் விலையேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. புதிய உற்பத்தி முறைகள், உற்பத்தி சாதனங்கள், இவற்றில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றத்தின் காரணமாக - எல்லா தேசங்களிலும் விலை ஏறியிருக்கிறது. உதாரணமாக, 10 வருஷங்களுக்கு முன்னர் எத்தனை பேர் ரோடியோ வைத்திருந்தார்கள், பூட்ஸ் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள், புதிய வீடுகளில் இருந்தார்கள்? பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னர் எத்தனை செட்துணிகள் வைத்திருந்தார்கள்? இன்றைக்கு எவ்வளவு செட்துணை வைத்திருக்கிறார்கள்? எத்தனை புதிய துறைகளில் இன்றைக்கு மக்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்? இந்த வித்தியாசத்தைப் பார்க்காமல், விலையைக் குறை என்று கத்துவது "நீர் வருங்கால் கத்துகின்ற நெடுத் தவளைக் கூச்சல்" என, ஊறு வருங்கால் கத்துகின்ற ஊளைக் கூச்சல்" ஆக இருக்குமே தவிர, புதிதாக யோசனை சொல்வதாக ஆகாது. இதை ரூபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு, சர்க்கார் என்ன உற்பத்தி முறைகளைக் கையாள் வேண்டும் என்று அவர்களுக்கு யோசனை சொல்லவேண்டும். அதை விட்டு, அகவிலையைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டால், தங்களை ஊரில் உள்ளவர்கள் நல்லவர்கள் என்று சொல்வார்கள் என்று எல்லோரும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். புதிய வாழ்க்கைத் தர மாற்றத்தை நாம் ரூபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். எல்லாக் கட்சிக் காரர்களும் விலைவாசியைக் கட்டுப்படுத்து என்று சொல்வதை விட உற்பத்தியை அதிகப்படுத்துங்கள் என்று சொல்லட்டும். உற்பத்தியை எல்லாத் துறையிலும் அதிகப்படுத்துங்கள் என்று எல்லாக் கட்சிக்காரர்களும் அவர்களைப் பின்பற்றுகிறவர்களும் சொன்னால், விலைவாசி கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டிருக்கும். நெய்வேலியில் 70 கோடி ரூபாய் செலவழித்திருக்கிறார்கள். இன்னும் நிலக்கரி வரவில்லை. முன்னேற்றமான வாழ்க்கைத் தர வாய்ப்பினை அளிக்கும் வரையில், இடைக்காலத்தில் விலை வீக்கம் இருக்கத்தான் செய்யும். அதைக் குறைக்காவிட்டால், புதிய திட்டங்களை நிறைவேற்றக் கூடாது என்று சொல்வது தவறு. இதை மறந்துவிட்டு ஊரிலுள்ள அரசியல் வாதிகள், சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாதவர்கள் விலைவாசி முப்பது சத விகிதம் ஏறியிருப்பதைப் போல் கூச்சல் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கவர்னர் பெருமான் பொதுவாக, "நங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து தெரிவிப்பதை ஏற்றுக்கொள்வோம்" என்று சொன்னார். அந்த சபையில் ஒருவர் பேசினார். அந்த தலைவரும் ஒரு உருப்படியான யோசனையும் சொல்லவில்லை. "விலைவாசியைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு நிதி மந்திரி எங்களைக் கலந்து ஆலோசிக்க வேண்டும். அப்போது நாங்கள் எங்களுடைய அறிவுக்கு எட்டிய சிறந்த அபிப்பிராயங்களைச் சொல்வோம்" என்று அவர் சொன்னார். இப்படித் தான் செய்ய வேண்டுமென்று திட்டவாட்டமாக அவரும் ஒரு யோசனையும் சொல்லவில்லை. பொதுவாக விலைவாசியைப்பற்றிய என்னுடைய அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவித்தேன்.

அடுத்தபடியாக, மொழியைப்பற்றிப் பேசினார்கள். அதைப் பற்றி விவாதிப்பதற்காகத் தனியாக ஒரு தினம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்பொழுது அதைப்பற்றி விரிவாக விவாதிக்கலாம்.

[Sri M. Rajagopal Pillai] [11th August 1960]

மொழி என்பது இப்பொழுது போதை தரும் வஸ்து என்று நம் எல்லோருக்கும் தெரியும். மொழி என்று சொன்னால், வெறி வந்து விடுகிறது. உணர்ச்சி வசப்பட்டவர்கள் இன்னும் இருக்கிறார்கள். தமிழுக்கு ஆபத்து வந்துவிட்டது என்று எத்தனையோ பேர் சொல்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டில் தமிழ் தனித்து இல்லையென்று கதைகளும் பாட்டுக்களும் சொல்லுகிறார்கள். சினிமாவில் கூட “வசனம் பாடுகிறார்கள், பாட்டுப் பேசுகிறார்கள்”. (சிரிப்பு) இப்படி எத்தனையோ அடுக்குச் சொற்களைச் சொல்லுகிறார்கள். என்னுடைய மாற்றுக் கட்சித் தோழர் மதிப்புக்கு உற்ற, திராவிடப் பாசறையைச் சேர்ந்தவர் என்று சொல்லக்கூடிய பாரதிதாசன் தமிழையும் தமிழ் நாட்டையும் காப்பாற்றியது தேசிய முகாமிலுள்ள, தேசியப் பாசறையிலுள்ள தலைவர்களும் கலைஞர்களும் தான் என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

“வானேந்தும் மன்னர்களும் மானியம்கொள் புலவர்களும் தானேந்திக் காத்தனர், தமிழை, உயிரை, அந்நாள், இன்னாள் காக்குனர் யார் என பிறர் நவிலும்போது, தோளேந்திக் காத்தான் கப்பிரமணிய பாரதியே.”

அந்த மொழிப் பிரச்சினை வரும்போது நமக்குள்ள சிந்தனையை வெளியிடுவோம்.

என்னுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்வதற்கு வாய்ப்பையளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு நான் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

Sri A. KUPPUSWAMY MUDALIAR : கனம் மன்றத் தலைவர்களே, தங்களுக்கும் இங்கு அமர்ந்திருக்கும் கனம் அங்கத்தினர்களுக்கும் என் வணக்கம். நான் பேச்சுக்கள் பேசுவதற்கு புதியவன் அல்ல என்றாலும் இந்த சபையில் இப்போதுதான் முதல் தடவையாகப் பேசுகிறேன். இங்கே நான் ஒரு தினுசாகப் பேசி முடிக்க வேண்டும். இங்கே இப்போது பேசுவதற்கு எனக்கு கனம் தலைவர் வாய்ப்புக் கொடுத்தது குறித்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இங்கே கவர்னர் உரையின்மீது நான்கு நாட்களாகப் பேசிவருகிறார்கள். ஒவ்வொருவரின் பேச்சும் ஒவ்வொரு ரகமாக இருக்கிறது. எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

ஹிந்தி வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பதுபற்றிப் பேசுகிறார்கள். ஹிந்தி கண்டிப்பாக வேண்டாம், அது என்ன பாஷை, வடக் கத்திய பாஷை என்று சொல்கிறார்கள். எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. நான் அதிகம் படிக்காதவன். நான் தெருவில் அரசு மரத்தடியில் படித்தவன். நான் தெருப் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்து பிறகு வியாபாரத் துறையில் 100 ரூபாய் சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டிருந்தேன். மகாத்மா காந்தி புண்ணியத்தில் அரசியல் துறையில் இறங்கினேன். இந்த சபையில் பேச விரும்பினேன். இப்போது பேச வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கிறது. இந்தி வேண்டாம் என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். இன்று காப்பி ஹோட்டலில் சொல்லப்படும் வார்த்தைகள் எந்த பாஷை வார்த்தைகள்? ஹோட்டலில் ஜிலேபி, தூத் பேடா, மலாய் கஜா, ஜாங்கிரி, பூரி என்றெல்லாம் சொல்லுகிறார்கள். இவை ஹிந்தி வார்த்தைகள்

[11th August 1960] [Sri A. Kuppaswamy Mudaliar]

அல்லாமல் வேறு என்ன வார்த்தைகள்? (சிரிப்பு). எனவே ஹோட்டலில் ஹிந்தி துழைந்துவிட்டது. ஹிந்திப் பெயருடைய அந்தப் பண்டங்களை இவர்கள் ஏன் நினைக்கிறார்கள் என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். அந்தப் பண்டங்களை நினைத்துவிட்டு, இன்று ஹிந்தி வேண்டாம் என்றால், எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. மாம்பழ வகைகளை எடுத்துக்கொண்டால், கடைகளில் அவை களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பெயர்கள் எல்லாம் முஸ்லீம் பெயர். மல்கோவா, காதர், பித்தர் இவைகளெல்லாம் மாம்பழ வகைகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பெயர்கள். ஹிந்தியைக் கண்டிப்பாகக் கொண்டுவரத்தான் வேண்டும். ஆங்கிலம் படிக்க வேண்டாம் என்று அந்த நாளில் ஒரு கிளர்ச்சி நடந்தது. ஆங்கிலம் படிக்காதவர்கள் இப்போது ‘ததிக்கினத்தோம்’ போடுகிறார்கள். ஹிந்தி கட்டாயம் வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மழை இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. கடவுளை வணங்காவிட்டால் மழை எங்கிருந்து வரும்? கடவுளே இல்லை என்று சொல்லும்போது மழை எங்கிருந்து வரும்? ஆறு முகக் கடவுளுக்கு ஆறு முகங்கள் உண்டு என்றால், “அவருக்குத் தலைவலி வந்தால், அவர் எப்படி அமிர்தாஞ்சனம் போட்டுக்கொள்வார்” என்று கேட்கிறார்கள். இப்படித் கேட்டால் மழை எங்கிருந்து வரும்? அட, ஆண்டவனே! (சிரிப்பு). மேலும், பாடப் புத்தகங்களை மாற்றியமைக்கவேண்டும். இப்போது ஆரம்ப வகுப்புகளில் அ—அத்திப்பழம், ஆ—ஆசைப்பட்டான், இ—இதோ என்றான், உ—உறி என்றான் என்ற முறையில் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகிறது. இதற்குப் பதிலாக, அ—அரன், ஆ—ஆகாயன், இ—இறைவன், ஈ—ஈசன், உ—உமையவன், ஊ—ஊர்வசி, எ—எம்பிரான், ஏ—ஏகன், ஒ—ஒப்பிலான், ஓ—ஓதுவான், ஐ—ஐவையார், என்று பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக்கொடுத்தால் சத்தியமாக மழை தானாகவே வரும். இப்போது நான் அழகாகப் பேசுகிறேன். என் வீட்டில் என் பையன், “இவ்வளவு நாட்களாக விபூதியையும் நாமத்தையும் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறீர்களே. நீங்கள் என்ன சௌகரியத்தைக் கண்டீர்கள்” என்று கேட்கிறான். உலகம் இந்த மாதிரி மாறிவிட்டது.

கனம் மன்றத் தலைவர் டாக்டர் செரியன் அவர்கள் எனக்கு ரொம்ப வேண்டியவர். இப்போது பேசுவதற்கு எனக்கு வாய்ப்புக் கொடுத்தார். என் மூக்கில் ஒரு தடவை கோளாறு வந்தது. சில வைத்தியர்கள் சிகிச்சை செய்தனர், ஒன்றும் பயனளிக்கவில்லை. 2,000 ரூபாய் செலவு செய்தேன். கடைசியில் டாக்டர் கிருஷ்ணராவ் இவரிடம் என்னை அனுப்பினார். இவர் ஆஸ்பத்திரி டாக்டராக இருந்தபோது என் மூக்கை ஒரே நாளில் ‘ஆப்ரேட்’ பண்ணி குணப்படுத்தினார். அவ்வாறு கனம் டாக்டர் செரியன் அவர்கள் என் மூக்குக் கோளாறை குணப்படுத்தினார்; 28-ம் நாள் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வெளிவரும்படி செய்தார். இவர் அவ்வாறு எனக்கு நல்ல முறையில் சிகிச்சை செய்தார். இவர் என்னுடைய மூக்குக் கோளாறை நீக்கியதால், இவருடைய தயவினால், இவர்

[Sri A. Kuppuswamy Mudaliar] [11th August 1960]

முன்பு இன்று பேசினேன். நான் இங்கே பேசியது, கனம் ஸ்ரீமான் செரியன் அவர்களுடைய புண்ணியத்தால்; அது அவர்களுடைய பாக்கியம்.

கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில் உள்ள எல்லா விஷயங்களை யும் நான் வரவேற்கிறேன். ஹிந்தி கட்டாயம் வேண்டும். அது வேண்டாம் என்று சொல்லுபவர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கட்டும், அவர்களைப்பற்றி நமக்கு அக்கறை இல்லை. என் மகன் டெல்லிக்குப் போயிருந்தான். அங்கே அவன் ஹிந்தி தெரியாமல் ரொம்பவும் கஷ்டப்பட்டான். கடைசியில் ஸ்ரீமான் கோபால் ரெட்டியார் அவனை ஆதரித்தார். எனவே, ஹிந்தி கட்டாயம் வர வேண்டும் என்று கனம் கல்வி மந்திரி அவர்களிடம் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

என் பேச்சிலுள்ள தவறுகளை மன்னிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

3-50 p.m. * SRI ABDUL HAMEED KHAN: Mr. Chairman, Sir, I heard very interesting speeches this afternoon. I have half a mind to request you to excuse me from making the speech possibly because there may be many more such speakers who would entertain us better than I can do. But, Sir, I shall be as brief as possible, having been permitted by you to speak.

Sir, I welcome most heartily the Address delivered by the Governor to the Legislature. It has dealt with problems which are affecting the people of this State and what the Government have done to solve those problems. I do believe that the Government of this State have been doing very well indeed. But whatever they might do, there will still be room for further improvement, and this the Governor has himself referred to in his address. He has said that the Government have done this and that, and that still more remains to be done. The most important problem that affects the people of the State is the food problem. The Government have made efforts to increase food production. Rice and other articles of food are no doubt available. But at the same time as has been stated by many hon. Members earlier, the problem still remains to be solved not so much the availability of these articles of food, but with reference to the rise in prices. The economists have their own explanation for this phenomenon. They tell us that in the present state of affairs, when we are thinking in terms of raising the standard of living of the people, the rise in prices cannot be avoided. Well, that, I suppose, may be one view of the question. But at the same time the continued soaring of prices of essential articles is a thing which is certainly affecting the poor people, even the middle-class people, very much and therefore whatever difficulty the Government may feel in their attempt to bring down prices, on behalf of these people who are very much affected by the high and soaring prices, I would request the Government to look into the question a little more seriously than they have done hitherto.

[11th August 1960] [Sri Abdul Hameed Khan]

Next to the question of food comes medical relief. Well, the Hon. Minister in charge of the portfolio is not here just now. One can say that there is need for more and more medical relief being given to people living not only in cities, but also living in the villages. The shortage of qualified medical men is one of the reasons that are put forward by the authorities for not extending medical relief to the villages. Not only that. Medical men are not willing to go to the villages on account of difficulties in finding accommodation and various other things. These are difficulties that have to be tackled by the department. Unless and until it is made possible for educated medical men to go and live in conditions of peace and comfort in villages, the villagers would not get the much needed medical facilities. It is the duty of the Government to see that the present conditions are changed and that it is made possible for medical men to go and live in these villages and render medical aid to the poor villagers. I know cases of medical men and women who have been sent to the villages with not even sufficient accommodation to live there. As a matter of fact I know some of them live in a portion of the dispensary itself. That is the present position so far as medical aid in rural areas is concerned.

Sir, with regard to the College of Integrated Medicine, the Hon. Minister's reply was somewhat unsatisfactory. If it was the wish of the Government to abolish this college, they should have done it completely. This piecemeal business is certainly affecting the students who are aspiring to get some higher qualifications, status and position. Of course, it is true that the standard of education that is imparted to the students in the college may not be of the same standard or degree as that which is imparted in medical colleges elsewhere. But I know there has been considerable improvement effected in the teaching in that college and teachers with higher qualifications have been posted. If that had been done earlier the standard would have been far superior to what it is today. Again, Sir, the University does not consider it proper to give the same status to the students of that college as is given to the students of other medical colleges. Well, I am not sure whether that is the correct point of view in this matter. All the same, having decided to abolish that institution I think it stands to reason that abolition should be complete and that could be complete only if the students of all the classes are given equal opportunities. I am sure the Hon. Minister who in answer to a question this evening said that he would take it up seriously, will do something for these students ere long. Not only he, but, I am sure, the University also will come down from the heights they usually occupy, and solve the knotty problem that faces these students.

I come next to the question of education, not only the question of education but also the question of language. This has been looming large and we have heard diverse views expressed on this subject. The hon. the Leader of the Opposition has briefly expressed his view on the subject this time. On a previous occasion he dealt with the subject fully. I am glad the Government of India have shown the way in this matter to our Government. The decision

[Sri Abdul Hameed Khan] [11th August 1960]

of the Government of India to have two languages side by side, both English and Hindi, is a pointer to the Government of the State. They should follow suit and they should have both the languages, English as well as Tamil going hand in hand, side by side in the State. I am sure that is the view of the Madras Government also. We see signs of that in the reports that are supplied to us. We find they are supplied in both the languages. I hope, Sir, that that will be the policy of the Government of Madras in respect of language. If they do not follow that policy we will be left in the background. If any attempt is made to make Tamil the medium of instruction in the colleges in the State and the respective regional languages in other States, what is to happen to the unity of the country? We have known that already the country is divided on the question of language. The after-effects of that division have been noticed to our great dismay and disappointment. We have seen what happened in Bombay. We have seen what happened recently in Assam. In many other places, similar things have happened. The hatred that the language question has brought about between one man of one State and another man of another State is noticeable, and it is unfortunate that this spirit has been spreading, and is still spreading and becoming worse and worse. In this House I would solemnly request the Government of India to reconstitute the States in this country so that we can abolish once and for all this division on the linguistic basis. Any hope on the part of the Government of India and our State Government that things will improve and that we will think in terms of India as one nation, has to be given up, if this state of affairs is allowed to continue. Therefore I would from this place appeal to the Government of India, however much it might cost them and however much difficulty they may feel in changing things, to reconstitute the States in India. I think that the time has come for reorganizing further the reorganized States more on the basis of administrative convenience than on any other. This is absolutely necessary if we have to get on in a friendly manner, and if we have to work like a united nation. People who talk of one nation, people who want harmony, and people who in their speeches want us to be united, are hoping against hope. For any amount of platitude and any talk like that will not cut ice, and it will not achieve the object of creating unity in this country. Therefore, I hope that Government will take note of my suggestion.

Then, Sir, in regard to general education, every effort is being made to spread education among the masses. Before the masses are educated, any attempt to give them power in what are called panchayats, is, in my opinion, premature. Give them ten more years' time. Give them education. Until after they are given education, they should not be given power. It is all right from the platform to harangue and say that we have attained this and that and that we will give freedom to the common men in the village to function as they like. It is certainly all right to say this from a public platform, but as men who have got to deal with all matters, we have to act seriously. We know what the position

[11th August 1960] [Sri Abdul Hameed Khan]

is so far as the villagers are concerned. They now realise their responsibilities but yet they have not come to the stage of managing the affairs themselves. Of course we will have a secretary or somebody who will really be the master of the situation. A member of the panchayat will not be able to deal with the power that is entrusted to him.

Sir, I do not wish to take any more of the time of the House, and I shall be glad if we think in terms of our country and create that amount of unity which will be essential for the good of the country.

* SRI M. PATANJALI SASTRI: Mr. Chairman, I do not wish to take up much of the time of the House, because after the speeches that I have had the pleasure of listening to in the course of the last three days, nothing much remains to be said by me except by way of going over the same ground, which I do not wish to. I shall confine myself to one or two remarks that occurred to me and which I can put forward with some justification. The first is the general strike. His Excellency the Governor says that the strike has had a satisfactory sequel, and that it has passed off without material damage to the nation. Some newspapers, if I remember aright, said that the material loss to the nation was of the order of Rs. 4½ crores. I think we must be forgetting the significance of figures, because we are hearing of 6,000 crores and 10,000 crores of rupees. Naturally, comparatively this Rs. 4½ crores seems to be an insignificant sum. But considered by itself, it seems to be a big figure for me. To say that the strike has passed off without material damage, I think, is a serious understatement. Then, as to the satisfactory sequel, no doubt from the point of view of the public and the Government, it is satisfactory, because the strike has ended without more commotion among the public, without any breach of law and order, and so on. Is it satisfactory from the point of view of the strikers? My attitude has always been this. I am in sympathy with the strikers but not with the strike. I am in sympathy with the demand that the dearness allowance must be linked up to the cost of living index. If it is to be "dearness" allowance, it must be linked up to the cost of living index. Otherwise, it ceases to be dearness allowance. No doubt it might then cost a great deal more than the present rate of dearness allowance that is paid to the various Central Government servants. But that is no reason why this legitimate demand of dearness allowance being linked up to the cost of living index should be disallowed. In fact in a way the Central Government have conceded that, if the cost of living index rose over ten points in the course of a year, to the extent of fifty per cent of the excess, they will neutralise the increase automatically. As regards the balance of fifty per cent, they say that it would be subject to arbitration between the Government and the unions of employees. But I submit that logically the dearness allowance, being what it is, should necessarily be linked up to the cost of living index if it is to deserve that name.

[Sri M. Patanjali Sastri] [11th August 1960]

Then, Sir, this brings me on to the level of prices. Apparently the Government have no confidence that they would be able to hold the price line. That is why they hesitate to accept the demand to link up the dearness allowance to the cost of living index. So far as His Excellency the Governor's Address is concerned, it merely passes on the baby to the Central Government by saying that labour policy, import restrictions, excise levies, deficit financing, etc., are all regulated by the Central Government in consultation with the Planning Commission. Therefore the State Government apparently want to wash off their responsibility and pass on the baby to the Central Government. But, is it really impossible for the State Government to do something to bring down the price level? I think there are ways of bringing down the price level. As the hon. Member Sri Raza Khan said, it is not for me to suggest the ways. It is for the Government to devise ways and means. It is for the Government to break their heads, if necessary, to find out the remedies to solve the difficulty. They have the responsibility of bringing down the price level, which is causing a great deal of hardship to the people, either by way of subsidising foodgrains or increasing production, or controlling the level of prices, and so on. It is for them to decide which is the best method of achieving this object. But the object must be achieved. Otherwise, the whole Third Plan will be upset. The schedule of targets will be totally upset. If only the price levels go on rising, investment in production, investment in industries and everything else will suffer. Therefore, we shall be back again in the same place notwithstanding the proposed grandiose projects. Therefore, I submit, it is upto the State Government to devise measures by which the price line could be held. In fact, this is conceded. But at times, it is somewhat inconsistently argued that in a developing economy prices are bound to go up. If that is so, if rise in prices is really an indication of prosperity and progress, then why hold the price line?

4 p.m. THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Within limits.

* SRI M. PATANJALI SASTRI: So, in the same breath you say it is necessary and desirable to hold the price line. These two lines of argument seem to be inconsistent. If it is necessary to hold the price line, then rise of prices is something in the nature of an evil. But to make it a sort of virtue and say that in a developing economy, increase in prices is inevitable and that, therefore, it is a sign of progress, then we need make no attempt at all to hold the price line. In fact, you may even push up the prices so that there may be greater progress. (Laughter.) As I said, Sir, I am in sympathy with the demand of the strikers for linking dearness allowance with the cost of living index. But I am entirely against this method of strike for achieving the object. In fact, the idea of strike is something repugnant to my mind to the concept of public service. Public servants are servants who are merely employed for the purpose of serving the public. They cannot really say as persons in private employment say that if they are not paid such and such amount for their services, they will stop work. They cannot hold

[11th August 1960] [Sri M. Patanjali Sastri]

the public to ransom. If they do, they are not public servants as the term 'public service' implies serving the community. In the case of persons in private employment, there is automatic check on the demands for increased wages. They can go on demanding higher wages only up to a point, upto the point the employer finds himself in a difficult position to carry on the business, in which case he closes down his business. His right to close down the business has been recognized by the Courts. If he closes down, then the employees will lose their jobs. This is an automatic check on the demands of private employees for higher wages. They can go only upto a certain point; beyond that, they lose their jobs. But unfortunately, there is no such automatic check upon the demand of Government Servants. There is no question of Government earning any profit. (THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Or close down.) They cannot, out of the tax-payers' money, go on paying increased wages. And the Government servants cannot say: 'Unless you pay more we will stop work'. The Government also cannot say: 'Very well, we will close down our business'. That will result in the stoppage of community life. Therefore, I submit that this idea of strike is indefensible. In fact, it is repugnant to the concept of public service.

About the language policy, I understand there is going to be a debate soon in this House. The address rather reflects the prevailing sentiment about linguistic emotions. The Governor in his address has said: 'I extend a hearty welcome to the people of Tiruttani and the neighbouring villages which have become part of this State from the 1st of April.' I do not know whether the peasant or the petty shop-keeper in Tiruttani is any the wiser or better for belonging to the Madras State rather than to the Andhra State. It seems to me it is all the work of interested politicians. They stir up emotions and start agitations, which produce some kind of commotion among the people and as the hon. Leader of the Opposition pointed out, they claim victory or 'vetri'. Over whom, over something imaginary. All this, I submit, is an artificially engineered outburst of emotion. So far as the poor peasant or the shop-keeper is concerned, it is all the same to him whether he belongs to Madras State or to the Andhra State. He pays his taxes and continues his business whether he belongs to this or to the other State. Therefore, extending a hearty welcome to the people of Tiruttani, I do not appreciate. I can understand welcoming the people of Goa or of Nagar Haveli. What is this welcome to the people of Tiruttani? A new boundary line happens to be drawn now in the place of the one already existing. As I said, this only reflects the prevailing cheap sentiment about boundaries of States which are merely administrative units. Unfortunately, as was pointed out by Mr Kuppaswami Mudaliar of Vellore, the whole mistake arose out of the report of the States Reorganization Commission. The Commission has made this pregnant observation in its report:—

"Indian nationalism has still to develop into a positive concept. It must acquire a deeper content before it becomes ideologically adequate to withstand the gravitational pull of the

[Sri M. Patanjali Sastri] [11th August 1960]

traditional narrower loyalties. In these circumstances, further emphasis on narrow loyalties by equating linguistic regions with political and administrative frontiers, must diminish the broader sense of the unity of the country."

These are weighty observations. But having said this, unfortunately the Commission perpetrated what I would call a crime against Indian nationalism. They proposed in their report the division of the various regions on a linguistic basis. With what result, we all now see. I am in sympathy with the drastic remedy suggested by Mr. Kuppaswami Mudaliar that there must be a reorganization of States once more and this linguistic basis should be done away with. Administrative convenience or any other criterion should be applied when dividing this vast country into various conveniently administrable units. In a federal system, there is always room for narrow loyalty getting the better of nationalism. That is what we are seeing now. The baser feelings—probably human nature is constituted that way—are more easily appealed to than the higher sentiments of patriotism and nobler sentiments of nationalism. There is always a class of people who are interested in exploiting these baser feelings and narrower loyalties with the result that there is more and more demand for further balkanisation of this unfortunate country. Bombay has been divided into Gujarat and Maharashtra. There is a demand for a Punjabi Suba. (SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Madhya Pradesh has been divided.) Yes. There is already one political party which is blessing the demand for a Punjabi Suba. Then there is this difficulty about the Nagaland. There is an agitation for the division of Assam. The more the divisions, the more will be the political jobs, more cabinets, more secretaries, more joint secretaries and the like. The hierarchy of officials will increase. That is all the motive of those who make this kind of claims for more and more division. There will be more legislatures, and more debates and talks like this.

SRI M. SESHACHARIAR: More courts and more lawyers.

SRI M. PATANJALI SASTRI: Then, Sir, there is this mammoth Plan, the white elephant, the Third Five-Year Plan. His Excellency's Address invites our comments during the discussion following his address. But we are not supplied with copies of the relevant reports. However a revealing document has been handed to us which gives what is called a summary, and it is extraordinary reading. Many parts of it I am not able to understand. Probably the gentleman responsible for summarising it has not himself clearly understood the various provisions. There is for instance, agriculture and minor irrigation.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: May I just inform the House that we will have a separate debate on the draft Third Five-Year Plan when we meet again in the first week of September and by that time I am sure the necessary documents would be circulated to hon. Members. Now what is given to hon. Members is some information sheet. It is not the real document regarding the plan proposals.

4-20
p.m.

[11th August 1960]

* SRI M. PATANJALI SASTRI: Then I desist from making further comments on the subject except to say one thing which does not depend on details. It has occurred to me as a fundamental objection to the very scheme of the Plan and that is this. Any planning, especially in a poor country like India where millions of people go without a second square meal for the day, must try to achieve a reasonable and just balance between the present generation and posterity. You cannot go on calling upon the people here as if they are already in a quite prosperous condition, to tighten their belts. Their belts cut into their very bones so to say and to call upon them to further tighten their belts for the sake of making the Third Plan take off or the economy of the country take off—that is the phraseology used—I submit is most unfair and unjust to the present generation. After all the Welfare State should exist for the benefit of and the welfare of the present generation as well as the future generations. The exciting adventure of making India great of which our Prime Minister is so fond of speaking from time to time will have no excitement at all for the poor man who has to go without a meal for a second time in the course of the day if he is made to suffer further privations. I submit that any reasonable planning must have as its aim the achievement of a just and fair balance between the needs of the present generation and the needs of the generations to come. And that seems to be lacking so far as the present plan frame is concerned as far as I could see. The hon. the Deputy Leader of the Opposition rightly referred to the Planning Commission's call 'calculated sacrifice'. How long can sacrifice go on being urged upon these poor, poverty-stricken masses? If they keep a certain standard of life which admits of a certain margin of deprivation of daily comforts and so on, one can understand their being called upon to make 'calculated sacrifices'. But the fact is they have only a sub-standard living and this kind of planning far from raising the standard of living, which seems to be the object and aim of the Welfare State, will result in further lowering the standard of life so far as the present generation is concerned. I submit it is unfair. And that is my general comment on the plan scheme. I would like to reserve particular comments till after the Government make available the reports and documents relating to the plan proposals. I am told the House will meet again in September and a day will be allotted for discussing the plan proposals. Till then I reserve my comments.

Thank you, Sir.

SRI V. M. SURENDRA RAM: கனம் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்களுடைய உரையின் பேரில் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். எனக்கு முன்பு பேசிய ஒரு கனம் அங்கத்தினர், தமிழுக்கு ஆபத்து வந்திருப்பதாகவும் தமிழின்பால் சர்க்கார் மிகவும் சிரத்தைகாட்ட வேண்டுமென்றும் கூறினார். நான் சில வருடங்கள் பார்லிமெண்டில் இருந்திருக்கிறேன். அப்போது பார்லிமெண்டில் இரண்டு பாஷைகளுக்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் கொடுத்திருந்தார்கள். அதாவது ஆங்கிலத்திற்கும் ஹிந்திக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்திருந்தார்கள். அப்போது தமிழில்

[Sri V. M. Surendra Ram]

[11th August 1960]

வைராக்கியமுள்ள சில தமிழ் அங்கத்தினர்கள் தமிழில் பேசு பார்லிமெண்டில் சபாநாயகரிடம் அனுமதி கேட்டிருந்தனர். சபாநாயகரும் அனுமதி தந்தார். இதிலிருந்து தமிழுக்கு காங்கிரஸ் சர்க்கார் எவ்வளவு மதிப்புக்கொடுத்திருந்தார்கள் என்பது தெரிகிறது. இப்போது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பார்லிமெண்டில் அங்கத்தினர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உண்மையிலேயே தமிழ் பாஷையின்பால் பற்று இருந்திருந்தால், தமிழ் நாட்டின்மீது அன்பு இருந்திருந்தால், தமிழ் பேசியிருப்பார்கள். அவர்களுக்கு தமிழ் பாஷையின்பாலோ, தமிழ் நாட்டின்பாலோ பற்று இல்லை. அவைகள்மீது பற்று இல்லாததால் தான் அவர்கள் அங்கே ஆங்கிலத்தில் பேசுகிறார்கள். அங்கே ஸ்ரீ. ஈ. வி. கே. சம்பத் அவர்களும், ஸ்ரீ. தர்மலிங்கம் அவர்களும் அங்கத்தினர்களாக இருக்கிறார்கள்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I am sorry I have to draw the attention of the hon. Member to the rule that he cannot discuss about members who are not present here and about those who are not members of this House.

SRI V. M. SURENDRA RAM: இங்கேயும் அந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் இருப்பதால் அவர்களைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டேன். கனம் சபைத் தலைவர் கூறியபடி, அவர்களைப் பற்றி இனிமேல் பேசவில்லை. தமிழில் பேசலாம். தமிழ் கூடவே இருக்கிறது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் மத்திய சர்க்கார் வேலை நிறுத்தத்தின்போது ஏதாவது செய்யலாம் என்று பார்த்தார்கள். அதிலும் தோல்வி அடைந்தார்கள். மக்களைத் திரட்டி ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்பதற்காக இப்படியெல்லாம் அவர்கள் செய்கிறார்கள். ஹிந்தி வேண்டும். நான் வட இந்தியாவில் இருந்தபோது ஹிந்தி எவ்வளவு அவசியம் என்பதை நான் தெரிந்து கொண்டேன். நாங்கள், சட்டசபை எஸ்டிமேன்ட்ஸ் கமிட்டியார், பம்பாய், டில்லி, பஞ்சாப் ஆகிய ராஜ்யங்களுக்குச் சென்றோம். எங்களுடன் வந்த திராவிட முன்னேற்றக்கழக அங்கத்தினர்கள், அங்கே ஹிந்தி பேசாமல் இருந்திருந்தால் கண்டிப்பாக உயிருடன் திரும்பியிருக்க மாட்டார்கள். வட இந்தியாவில், தண்ணீர் வேண்டுமானால் 'பானி' என்று தான் கேட்க வேண்டும். 'தண்ணீர்' என்றால் தண்ணீர் கொடுக்க மாட்டான். சிலர் ஹிந்தியை எதிர்த்து எங்கே பேசுகிறார்கள்? சேரிகளுக்குச் சென்று அங்கே அவ்வாறு பேசுகிறார்கள். தமிழுக்கு ஆபத்து வந்துவிட்டது என்று அவர்கள் அங்கே பேசுகிறார்கள். கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்பு இங்கே ஒரு கனம் அங்கத்தினர் சேரி ஒழிப்பு மசோதா பற்றிக் குறிப்பிட்டு ஒரு சந்தேகத்தைத் தெரிவித்தபோது, மதிப்பிற்குரிய சபையின் தலைவர் 'சேரியை ஒழிப்பது' என்று குறிப்பிட்டார். நான் ஒரு ஹரிஜன் என்றாலும், சேரிகளை ஒழித்தால்தான் இந்த நாடு முன்னேறும் என்று சொல்லுவேன். சேரிகளில் எல்லாக் கொடிகளும் சேர்ந்து பறக்கும். அங்கே ஒரு வீட்டில் ஒரு கலர் கொடிகளும் பறக்கும். இன்னொரு வீட்டில் கிழிந்த புடவையை கொடியாகப்

[11th August 1960] [Sri V. M. Surendra Ram]

பறக்க விடுவார்கள். இந்த மாதிரி, அங்குள்ள ஹரிஜன மக்கள் முன்னேறாமல் பிற்போக்கான காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் 1954-ல் பார்லிமெண்டில் ராஜ்ய சபையில் அங்கத்தினரை இருந்தேன். அப்போது நான் ஒரே ஒருவன்தான் அங்கே ஹரிஜன அங்கத்தினன். காங்கிரஸ் சர்க்கார்தான் ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்குப் பாடுபட முடியும். காங்கிரஸ் சர்க்கார் நீழி காலம் இருக்க முடியும். வேறு எந்த சர்க்காரும் பதவிக்கு வர முடியாது. மதிப்புறகுரிய நண்பர் ஸ்ரீ. ராஜகோபால் பிள்ளை சொன்னதுபோல, சிலர் தவளை கத்துவது போலக் கத்துகிறார்கள். அவர்கள் தமிழ் நாட்டுப் பற்று வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். போன வருஷம் நீலகிரியில் நமது சட்ட சபையை நடத்த வேண்டுமென்று தீர்மானம் போடப்பட்டது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு, தமிழ்நாட்டில் எத்தனை ஜில்லாக்கள் இருக்கின்றன என்பது தெரிந்திருக்கும். நீலகிரியும் தமிழ்நாட்டு ஜில்லா என்பது தெரிந்திருந்தும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் நீலகிரியில் சட்டசபை கூடக் கூடாது என்று சொன்னார்கள். எனவே அவர்களுக்கு தமிழ் பாஷை மீதும் பற்று இல்லை, தமிழ் நாட்டின் மீதும் பற்று இல்லை. தேர்தலில் வெற்றிபெற வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் எதோ பேசுகிறார்கள்.

(Mr. Chairman sounded the gong.)

எங்கள் ஜில்லாவைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

MR. CHAIRMAN: சீக்கிரம் பேசி முடியுங்கள்.

SRI V. M. SURENDRA RAM: தமிழ்நாட்டில் எங்கள் ஜில்லாவில் தான் ஒரு இண்டஸ்ட்ரியும் இல்லை. ஒரே ஒரு இண்டஸ்ட்ரி வருகிறது. அது பிலம் இண்டஸ்ட்ரி. எல்லா ஜில்லாக்களிலும் இண்டஸ்ட்ரியில் எஸ்டேட் ஏற்படுத்துகிறார்கள். எங்கள் ஜில்லாவிலும் இண்டஸ்ட்ரியில் எஸ்டேட் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். எங்களுக்கு 'பேக்போன்' உருளைக்கிழங்கு என்று சில பேர் சொல்கிறார்கள். இந்த வருஷம் எங்கள் உருளைக்கிழங்குகளுக்கு விலையும் கிடையாது, மழையும் கிடையாது, விளைச்சலும் கிடையாது. அங்கே மழை அதிகம் பெய்து விளைச்சல் கெட்டுவிட்டது. இந்தியாவில் பல மாநிலங்களில் உருளைக்கிழங்கு விவசாயம் நடக்கிறது. எங்கள் ஜில்லாவில் உற்பத்தி செலவு அதிகம். எங்கள் ஜில்லாவில் உருளைக்கிழங்குக்கு சுமாராக ஏக்கருக்கு 1,200 ரூபாயிலிருந்து, 1,600 ரூபாய் வரையில் செலவாகும். இந்த வருஷம் அதற்கு மார்க்கெட் ரொம்பக் குறைவு. காரணம், அவைகளை கல்கத்தாவில் 'கோல்ட் ஸ்டோரேஜ்'-இல் வைக்க ஆரம்பித்து உருளைக்கிழங்குகளை 'ஸ்டோர்' பண்ணியதால் இந்த வருஷம் 'பீக்' மாதத்தில் மார்க்கெட் கிடைக்கவில்லை. எனவே உருளைக்கிழங்குகளுக்கு மார்க்கெட் கண்டுபிடிப்பதற்காக அரசாங்கம் உருளைக்கிழங்கு போர்டு ஏற்படுத்தினால் நல்லது

[Sri V. M. Surendra Ram] [11th August 1960]

அதற்கடுத்தபடியாக, பெர்டிஸைர், ஸீட்ஸ்-ஐப் பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நீலகிரி ஜில்லாவில் உருளைக்கிழங்கு ஸீட் பார்ப்கள் 13 இருக்கின்றன. அங்கே விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்யும் 'ஸீட்ஸ்' மூட்டைக்கு 30, 35 பெளண்டுகள்தான் வருகின்றன. ஸீட் பார்ப் உற்பத்தி செய்யும் ஸீட்ஸ் 42-லிருந்து 45 பெளண்டுகள் வருகின்றன. ஸீட் பார்பில் உற்பத்தியாகிற விதைக் கிழங்குகளை கூடியவரையில் மார்க்கெட் ரேட்டில், அதாவது மூட்டையை 35 ரூபாய் வீதம் போட்டுக் கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும். நாங்கள் உருளைக்கிழங்குக்கு விவசாயம் செய்யும் போது, பழைய விதையே போடுவதில் கஷ்டம் இருக்கிறது. இப்பொழுது சர்க்கார் "சீட் பார்ப்"-இல் ஸ்காட்லாந்திலிருந்து "ஸ்காட்டிஷ் ஸீட் பாட்"-களைத் தருவித்து "மல்டிப்ளை" செய்கிறார்கள். நல்ல சீட் பாட் இருந்தால்தான் விவசாயம் நன்றாக நடக்கும். "சீட் பார்ப்"-களில் உற்பத்தியாகக்கூடிய விதையைக் குறைந்த விலையில் விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கும்படி சர்க்கார் உத்தரவிடுமாறு நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தது, "பெர்டிஸைர்". விவசாயத்தில் வரும் பணம் பூராவும் "பாரி" கம்பெனிக்குப் போகிறது. "ஸின்ட்ரியில்" உற்பத்தியாகும் உரத்தைக் கூடுமானவரையில் எங்கள் ஜில்லாவுக்குக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யுமாறு நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இந்தியாவிலே, தமிழ் இராச்சியத்திலே "ஷெட்யூல்ட் காஸ்ட்" "ரெப்ரசென்டேடிவ்" இல்லாத ஜில்லா எங்கள் நீலகிரி ஜில்லா தான். போன "ஸென்ஸஸ்" எடுத்தபோது, ஏதோ தவறு ஏற்பட்டிருக்கலாம். அதனால் எங்கள் ஜில்லாவுக்கு "ரெப்ரசென்டேஷன்" இல்லாமல் போய்விட்டது. வரப்போகிற தேர்தலிலாவது எங்கள் ஜில்லாவுக்கு மக்கள் சபையில் ஷெட்யூல்ட் காஸ்டுக்கு ரெப்ரசென்டேஷன் கிடைக்குமாறு மதிப்பிற்குரிய திரு. காமராஜ் தலைமையில் இயங்கும் அமைச்சர் குழு ஏற்பாடு செய்யுமாறு நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இங்கு வந்தால், அங்கத்தினர்கள் தங்குவதற்கு ஒரு அறை இல்லை. நீலகிரியிலிருந்து வந்ததால், வெயிலின் கடுமை தெரிகிறது. நாங்கள் வொரண்டாவில் உலாத்திக்கொண்டு இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. லெட்டர் எழுதுவதற்கு இடம் கிடையாது. எதிர்க் கட்சித் தலைவரும், சர்க்கார் கட்சித் தலைவரும் மெம்பர்கள் அறையில் போவார்களோ என்ற சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. அந்த இடத்தில் நாற்காலிகள் போட்டு மெம்பர்களை அங்கே உட்காருங்கள் என்று சொல்கிறார்கள். மெம்பர்கள் உட்கார்வதற்குச் சரியான அறை வரும் செப்டம்பர் மாதத்திற்குள்ளாகவாவது ஒன்று ஒதுக்க வேண்டும். அதற்கு ஏற்பாடு செய்யுமாறு கனம் தலைவர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இத்துடன் என் னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, the debate on the Governor's Address this year has been of a very high order. It has been without any bitterness or rancour, and it has been both educative and enlightening so far as I am concerned. I

[11th August 1960] [Sri R. Venkataraman]

am quite sure that Government are grateful to all the members who have participated in the discussion on the Governor's Address and that they will take adequate notice of the several points raised in the debate. If during the course of my reply I find no time to deal with all the points raised, it is not out of any disrespect for the suggestions made by the hon. Members but purely due to concentration on the more important aspects dealing with policy and making the best use of the time which has been allowed to me this afternoon.

My task has been rendered fairly easy by the excellent manner in which the motion of thanks was moved by Sri M. Seshachariar and seconded by Sri Kamalakannan. Sri Seshachariar is a lawyer of eminence, and he put his case very effectively. I am also grateful to the speakers who participated for the first time in to-day's debate. In fact it looked as if it is a "Maiden's day" to-day. Three hon. Members made maiden speeches. Each one of them is a fairly well-established speaker in the public platform, and, therefore, it is no surprise that their contribution, even though it was the first contribution in this House, was of a very high order. I am quite sure that they will continue to take active interest in the future deliberations in this House and contribute their wisdom to the subjects under discussion.

Sir, I shall divide the various points raised into a few categories and deal with them seriatim. In the first place, there was a question raised as to what exactly were the figures in regard to production of food in this State over a period of the last ten years, what was the extension of cultivation in terms of acreage, what was the extension of irrigation in terms of acreage, and how far we had attempted to meet the problem of food shortage in our State. Sir, I want to refer only to a few figures as they are illustrative of the progress made in our State. Between the years 1950-51 and 1959-60, it is beyond doubt that our volume of food production has increased. The area of paddy cultivation in 1950-51 was 4,299,000 acres. In 1959-60, it is 5,726,000 acres. Again the area under other cereals in 1950-51 was 4,675,000 acres. In 1959-60, it is 5,159,860 acres. It is unnecessary for me to give figures for pulses, etc., which constitute the food group. The total area under foodgrains in 1950-51 was 10,056,000 acres and in 1959-60 it is 11,942,000 odd acres. Similarly, the quantity of rice produced in this State in 1950-51 was 1,950,000 tons. In 1959-60, it was 3,406,000 tons. Other cereals produced in 1950-51 were 1,144,000 tons; in 1959-60, the production was 1,582,000 tons. The total quantity of foodgrains produced in 1950-51 was 3,163,000 tons while in 1959-60, it was 5,098,690 tons. I will also refer to two items which figure very prominently in all our discussions, the prices of gingelly and chillies. The production of gingelly in 1950-51 was 32,000 tons; in 1959-60 it was 43,900 tons. Similarly the production of dry chillies in 1950-51 was 52,000 tons, while in 1959-60 it was 77,400 tons. During the same period the net area irrigated has increased from 4,583,000 acres to 5,548,000 acres. Some doubts have been expressed by some Members about the

[Sri R. Venkataraman] [11th August 1960]

authenticity of these figures which Government collect from time to time. I can assure the House that our statistical method has remained constant between the years 1950 and 1960. Whatever infirmity there was in 1959-60 existed in 1950-51. So, if you have the same yardstick for comparison it is obvious that there has been a marked trend towards increase in production as well as in acreage, though it may not be arithmetically correct. Therefore, I want to assure the House that the progress in the field of production of food and other essential commodities has been fairly good during the last decade. I want further to emphasise that the Government are making every effort to have their statistical information brought up-to-date and thoroughly improved. We will try to make our statistics as good and as reliable as possible in the conditions obtaining in our country. Even in the most developed and advanced countries of the world, statistics are based not on actual figures but on estimates. Therefore, it would be wrong to expect that the Government would be able to produce before the Legislature or the country actual units of production. They can only give the estimates on the same basis on which they are prepared in other countries adopting similar statistical methods.

In this connection, I may dispose of another criticism which was levelled against the distribution of fertilizers in the Thanjavur district. Distribution of fertilizers in the Thanjavur district is made through the Tanjore Co-operative Marketing Federation for eight taluks and through the District Co-operative Supply and Marketing Society for the remaining four taluks. The stock position of fertilizers is :

	Stock in 1st April 1960.	Quantity allotted from 1st April to 31st January 1960.	Stock on 1st August 1960.
Ammonium Sulphate ...	2,550	5,400	2,912
Urea	2,009	200	2,152
Ammonium Sulphate Nitrate.	1,589	1,000	1,739

It would appear from these figures that the complaint of non-availability of fertilizers in Thanjavur district has been a little hasty and exaggerated. Government have taken steps to procure more fertilizers for distribution in Thanjavur for the purpose of meeting the demands as a result of the introduction of the Package Plan. It is estimated that we would require about 8,250 tons. Two thousand nine hundred and twenty-six tons of ammonium sulphate and 1,800 tons of mono-ammonium phosphate have also been moved to the district for distribution under the Package Plan. As I said, the off-take has been poor during this month. Government can go on giving figures with regard to production of various other essential commodities. But since food is a matter of vital importance, I have taken some little time to give the figures to the House. I may state without fear of contradiction that the general trend during the last decade has been one of increased production in almost every sphere of our activity.

11th August 1960] [Sri R. Venkataraman]

I would not venture to place these facts before the House if I were not prepared to answer the subsequent criticism that notwithstanding increased production, there had been rise in prices.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Instead of being in the inverse ratio it is in direct proportion.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : May I ask for a little patience? I am quite sure that when I have concluded my speech, whether you are willing to agree with me or not, you will at least be (SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Satisfied). Whether you are satisfied or not, you will agree with me that the case has been stated. This rise in prices is not as catastrophic as has been made out by this House and generally in the country. No doubt the rate of increase in prices is disturbing the people and the Government. With regard to the execution of the Third Plan, realization of the physical targets would be greatly handicapped, if the prices tend to rise in the order in which it is going on now. But I want to assure the House that the alarmist view that has been taken by some of the Members is neither justified nor correct.

The rise in prices (taking the consumer cost of living index in India during the period 1944, which is the base year) in 1959-60 is given in the latest issue of the 'Eastern Economist'. It is of the order of 168 with the base year 1944 figure as one hundred. From 1952 to 1960 it has increased from 141 to 168. I submit, while we all regret even this increase in the prices, particularly in the cost of living, it cannot be said that the situation is so critical as to endanger the Plan, as to endanger even our normal reasonable existence in life.

4-50
p.m.

Let us see what has been the position in other countries during the same period. The position is as follows. The rise in consumer price index in India—this is from the I.L.O. Report—was markedly less during the last seven years compared to many other countries. According to the International Labour Organization's statistics, a study of the consumer price indices of all groups of 82 countries with 1953 as the base year reveals that in 38 countries the indices were higher than those in India. The Indian index stood a little higher than that in Japan, United States of America and Canada while it stood at a lower level than that in France, United Kingdom and Yugoslavia. I have obtained the figures from the respective statistical data of those countries. With the base year 1949 as hundred the cost of living index of India is 122 and in the United Kingdom it is 152. In the United States of America it is less. In Canada it is less. In Japan it is 136. Therefore, I want to submit to this House and to the people that it is unnecessary to take an alarmist view of the so-called increase in prices.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : What is the *per capita* income in those countries?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Whatever the *per capita* income the rate of increase in cost of living will be reflected in the standard of life. Merely because the *per capita* income is

[Sri R. Venkataraman] [11th August 1960]

less in one country and it is higher in the other country, the rate of increase in the cost of living will not make a serious difference because in relation to the standard of living to which they are accustomed they would lose. (SRI M. PATANJALI SASTRI: Question.) Therefore it is I submit that we should try our best to see that the cost of living does not increase beyond control and does not upset our balance. We should at the same time try to see what the position throughout the world is and try to see that the people are not led into a belief that they are on the brink of a catastrophe. Sir, the way in which the debate has gone on in this House would show that the position in this country is somewhat precarious and that the rise in the cost of living is of such an order as to disturb our normal and reasonable existence.

Sir, in this connection, I would like to refer to the preparation of the cost of living index of Madras. Hon. Members might ask why I was mentioning about the figure 168 whereas the Madras City cost of living index is of the order of 460 or 465. The base year of the cost of living index for Madras is 1936. It is a pre-war year and not only that, it is a quarter of a century ago. It is also well known that all countries readjust their standard of life, after every war. Cataclysmic changes come over society after every war and prices vary as a result of the changed pattern both of consumption and production. That makes it necessary to have a more realistic base than the same old, and if I may say so, archaic base. Merely because we compare and continue to compare the cost of living in Madras City with the cost of living in 1936 which I may point out really represents the last year of the great depression that overtook the world in the 1930s, our cost of living index shows phenomenal rise out of all proportion to the rise in the cost of living index in the whole country. The comparison is both alarming and unrealistic. It is time that we readjusted our cost of living index in Madras to 1944 base as most of the other States in India have done so that it may be possible to compare the standard of life and cost of living in the post-war years with the standard of life and cost of living in the subsequent period. (AN HON. MEMBER: Why not do it?) It has got to be done. The decision has been taken at the Indian Labour Conference that all the base years should be brought into a uniform pattern. But it takes time in a federal constitution where each State has its own method of calculation.

Now, Sir, I come to the question of rise in prices. Again I want to preface that whatever I now propose to say is not to deny that there is a situation which calls for attention on the part of the Government but to allay the fears and doubts that have been raised during the course of the debate. The price of commodities, by which I mean the relative price of commodities, depends on supply and demand. Normally the price of a commodity would vary with the current position or the expected position of supply. But there are occasions when notwithstanding the increased supply of commodities, the price level may go on rising. That is because the demand for that commodity has increased out of all proportion to the supply of that commodity. Suppose, the supply of the

[11th August 1960] [Sri R. Venkataraman]

commodity is X and the demand for the commodity X plus Y, notwithstanding the increase in the supply of X, there would be an increase in the price of that commodity. That is the situation that has occurred in this country. Demand for a particular commodity as you all know is not co-terminus with the want or desire for the commodity. Demand really means demand at a particular price. We say there is demand for cycles today at a price of Rs. 125. If the price is reduced to Rs. 100 the demand goes up. Similarly if the price is put up to Rs. 150 the demand goes down. Therefore demand really means, demand at a particular price. But today people are prepared to buy even at the increased cost at which commodities are sold and the demand for goods and services in the country notwithstanding the increase in the prices is greater than the supply. That is to say the purchasing power available in the country today is much larger than what the supply to the commodities can bear. How is this supply of purchasing power greater? It is because of the increased tempo of investments that we are making in the plan period we are increasing more and more investments, creating more and more employment opportunities, providing more and more markets for goods, creating more and more demand for things for which there was no demand before all resulting in an increased demand out of all proportion to the increased supply. This is inevitable in any planned economy. Because, between the period of investment and the period when investment bears fruit, there is always a **timelag**. May I give a concrete illustration? Four years ago I had gone to Neyveli. It was a barren track with the average income of the population there remaining at 2½ annas per day. To-day there are fifteen thousand people employed there, and a sum of Rs. 15 lakhs is distributed as wages every month in that area. When I went to the co-operative society to see what the purchases were, I was told that the residents of Neyveli wanted only Nellore rice and would not take even Tanjore rice. They wanted only B & C mill goods, and would not take handloom goods. It is because of the increased employment that we have provided, we have created an increased demand for goods. This is spectacular. One has only to go and see what effects these plans have on both employment and on the standard of life of the people who come to benefit from it. (AN HON. MEMBER: What percentage?) If a greater percentage is wanted, let the State be allowed to produce a much bigger plan. To the extent to which these plans increase the standard of life of the people, the purchasing power in the hands of the working classes, the employment opportunities, and the demand for goods and services also increase. One may ask. Then, will there be a perpetual rise? No. It is being covered as soon as production commences. Between the period when an investment takes place in an irrigation dam and the period when actual production of foodgrains takes place, there is a timelag of nearly three to four years, and during this period our investment on the dam creates a lot of purchasing power in the country, creates more employment opportunities in the country, and also creates a greater demand for the commodities and services. Therefore, it shows

[Sri R. Venkataraman] [11th August 1960]

an upward spiral and trend. As soon as increased production takes place as a result of the investment that is, then the increased money supply would be absorbed in the increased services and supplies that would be produced. That is how countries in the world have increased their standard of life. I am very eager, and I am at pains really to convince our people that the basic economy of our country is very sound, and that these manifestations of difficulties are inherent in the very process of a developing economy. If we are able to stand up to the difficulties in the interim period, the increased production which arises out of the investments would take care of the increased money supply that necessarily has to take place during the period of investment. That is why the Planning Commission themselves say that the cause for the increase in prices is the higher rate of investment that takes place for improvement in the country itself. On page 14 of the draft outline of the third five-year plan, they say, '... It is recognised that in the ordinary course the progressive step-up in investment which the Plan envisages is likely to exert an upward pressure on prices'. Therefore, Sir, my appeal to the House and my appeal to the country and to our people, is that, if they really want more employment, more wages, and better condition of life, they will have to make more and more investments. That is the theory which Keynes has propounded, and which has been accepted throughout the world. The rate of investment determines the standard of life of the people of the country. The upward trend in the standard of life of the people of any country would depend on the progressive further investment in various measures in that country.

Then, Sir, it was represented here as if the rise in prices is a scourge on all sections of society. It is not really so. The rise in price affects no doubt the investing classes, because their investments, in terms of real income, become less. The rise in prices affects the fixed income group. Because, in terms of real property, the income goes down. But it has got its compensating advantages. I am not here talking of inflation of the order that took place in Germany immediately after the war when it was said that people used to carry Deutsche mark notes in baskets and bring articles in purses. That is a state of affairs where the money supply is out of all proportion to the actual economic needs of the State and where money supply was resorted to as a sort of forced taxation. That is not the condition existing in this country. Normally an increasing trend in prices is a period of industrial activity. Entrepreneurs are willing to start industries because they have the hope of making more and more profit. It is a period of more employment and more industries. Conversely if the price goes down, it is the people with fixed incomes who benefit, because in terms of real commodities and services, they get more. But the entrepreneur does not make further investment. There is a fall in production, and ultimately there is loss of employment. Here I would like to refer to the excellent treatise on this subject by no less a person than J. M. Keynes. Nobody says that it is necessary to have a continuous spiral of increasing prices. Summing up the consequences of a rise in prices and a fall in prices, Keynes says in his work 'A Tract on Monetary Reform'. 'Thus Inflation is

[11th August 1960] [Sri R. Venkataraman]

unjust and Deflation is inexpedient. Of the two perhaps Deflation is, if we rule out exaggerated inflations such as that of Germany, the worse; because it is worse, in an impoverished world, to provoke unemployment than to disappoint the rentier'. Therefore, we should have a proper perspective in regard to the present level of the economic conditions. The increase in prices does affect a certain class and sections of society, but it has got its compensating advantages by way of increased employment, increased investment, increased industrial production, and increased activity. Sir, it is in this connection that I was rather surprised when I heard Sri Balasubramanya Ayyar say that unemployment has increased and that the plan has produced more unemployment. Only a few days ago, I gave some information to hon. Members and for the benefit of the State. There is a good deal of shortage of personnel in these categories of employment—trades like blacksmiths, copper-smiths, machinists, diploma-holders (L.M.E., L.B.E., and L.C.E.), draughtsmen (Civil and Mechanical), drivers with heavy endorsement licences, scientific assistants (electro-chemists), health visitors and assistants, electro-platers, sanitary inspectors, laboratory technicians, maternity assistants, stenographers, Electrical Superintendents (Grade II), Language Pandits (Hindi, Urdu, Telugu and Sanskrit), radiographers (Grade II) and designers-cum-pattern makers. I have said elsewhere that people with these qualifications may register themselves in the Employment Exchange. I am sure, if they register themselves they will get employment. Did this state of affairs exist in this country ten years ago? Nobody can deny that opportunities for employment are very much more to-day than they have been in the last ten years. The only persons who are not employed are unskilled workers and the clerical group who are in a sense unemployable. Therefore, to say that unemployment has increased is wrong. Employment opportunities have increased to a substantial degree. You may say that opportunities have not been provided for training men for these skilled employment and that, therefore, there is shortage. Even that is incorrect. We have increased our industrial schools from five to eleven during the second Plan period, and Polytechnics have increased from six to twenty-two. In spite of this, there is shortage in the State.

Sir, the problem of increased prices has been tackled in various countries in various ways. In a completely controlled economy, it is possible to control rigidly the prices. When I say, 'completely controlled economy', it means, production is controlled, distribution is controlled, consumption is controlled and the individual has no choice of his own but to obey. I have known countries where a lounge suit costs 1,000 rupees and a working man's clothes cost fifty rupees, both ridiculous, one ridiculously cheap and the other ridiculously costly. That is an order of society in which all aspects of life are controlled, consumption is controlled, choice of material is controlled, occupation is controlled and the individual has to do whatever he is asked to do. It is a good thing that we have not opted for such sort of economy. Now what is the other alternative, In a democratic set-up, where we give freedom of employment, freedom of choice and freedom of consumption, it is very necessary that we should resort to other more acceptable,

5-10
p.m.

[Sri R. Venkataraman] [11th August 1960]

voluntary methods. An increase in income causes in the individual two reactions. In some cases, he is anxious to save; he grabs and save. But in some other cases, having gone on imagining all the things he would do if he had more income, the person tries to spend the extra money in various ways in which he has dreamt to spend it. He would have dreamt of going to a cinema every week and he does it now when he gets one hundred rupees. (SRI K. BALASUBRAMANYA AIYER: Everyday.)

SRI T. P. SRINIVASAVARDAN: I do not think old people like us will do that.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I have given an illustration of what forms of entertainment appeal to these people. The man with a lower income would have imagined that he could have three square meals a day instead of the one or the two meals he had had. And the moment he gets something extra, he spends it on his food. The increased income that is now available in the country has set off a greater demand for goods and services in the country. If you do not accept the hypothesis that we must plan for the purpose of increasing employment opportunities which is the only way of increasing the standard of life of our people, then the other alternative is not to plan at all. We cannot ask for an aluminium plant. We cannot ask for a steel plant. We cannot ask for a paper plant. We cannot ask for industrial estates. We cannot have any of these things which we have now in this State. That is why on a previous occasion, I said that we had reached a stage wherein we must plan or perish. Mr. K. Balasubramanya Ayyar was very sarcastic when he said that we would plan and perish. If it is the unfortunate lot of this country any myself to perish, I would rather plan and perish than perish without a plan. At least, I would have the satisfaction that I tried to save myself from perishing and yet was lost.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: If you can live without a plan?

SRI M. SESHACHARIAR: Not a plan to perish.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The only way in which the rising trend of prices could be arrested is by diverting the increase in emoluments into savings. There is nothing like a necessity and a luxury. It is in fact, a psychological concept. Television is luxury for a man in Bombay but it is almost a necessity for a man in New York. Telephone is a luxury for most of us but to others it is an absolute necessity. You cannot order your goods from the grocery without a telephone. Therefore it is a question of having the necessities and the luxuries postponed by a voluntary restriction on consumption. If this is done by investment in savings, society can help to stabilise prices. Every effort is made by the State to inculcate the thought of saving into the minds of the people. Just as we say that the present generation has to make some sacrifices for the benefit of posterity, it is necessary for those who are now in receipt of slightly higher emoluments to divert the increased emoluments to savings. May I refer to one thing here? The consumption of tea has gone up now as compared with what it was ten years ago. As one who

[11th August 1960] [Sri R. Venkataraman]

knows the habit of the industrial workers, I say now every person consumes two cups of tea where he consumed only one cup previously. (SRI MOHAMMED RAZA KHAN: So many people have given up their meals for tea.) I do not grudge the poor people this feeble luxury. But in the interests of society and in the interests of posterity, we must see that the surplus money gets into savings. (AN HON. MEMBER: How to save) Yes, that is the question. It is not possible for a man with a thousand rupees income to save. It is not also possible for a man with a hundred rupees income to save. As a matter of fact saving is not a question of income. It is a question of habit of mind. Unless we say that saving is necessary in our own interest, unless greater emphasis is laid on saving for at least our own future, it would not be possible to do it. It is possible to spend away all the money one gets. It is not difficult to do that. But should one do that? Should one not go about arguing within oneself as to what one should do to provide for one's future? Better sense of saving inculcated in that class of people who have indeed received a larger share of the national income as a result of the expansion of the plans is the most patriotic duty that they owe to the country. 5-20 p.m.

There is another line which the Government could take and that is to control prices of at least the essential articles. Naturally everybody is afraid of the very word 'control'. The consequences of control have been suffered by the people in our country during the period when we had these controls. It is irksome. It leads to evasions, violations of law and it also creates a market outside the controlled market which is both unhealthy and may I say, disastrous to the economy of this country. Therefore one has to be very wary of merely recommending the immediate control of prices. Sir, it is a well-known dictum that you cannot control prices without controlling the stock. If you want to control the stock and also the prices, you must necessarily control the distribution line. The logical result of all these controls would be, you would land yourself in a system in which the control would be so supreme as it is in some countries. If the Government are a little reluctant now to rush to controls as has been suggested by some people, it is because of the possible repercussions and the consequences of the controls themselves. And yet a time may come if this tendency is not checked, for the Government to formulate some degree of control over at least essential commodities. That is why the National Development Council has a sub-committee to examine this aspect of the question and to suggest ways and means of having some sort of control.

Sir, before I conclude I wish to recapitulate, lest I should be misunderstood, the Government are not happy over the increase in prices. But the increase in prices is neither alarming nor is it an index of any basic weakness in our economy. It is a consequence of the expanding economy and the increasing investment for the public benefit. Therefore it is that the country has to bear the consequences of all these if they want to enjoy benefits arising out of them, namely, larger employment, increased production, expansion of industries and so on.

[Sri R. Venkataraman] [11th August 1960]

Sir, let me now turn to some of the other points raised during the debate. In the first place handloom figured quite prominently in our debate. It was also another species of that genus, rise in prices. There has been an increase in the prices of yarn and textiles. Sir, it is a strange thing in our country that the laws of economics do not run in the same way as in theory they should. It is said that when prices rise in a particular field, people take to substitutes or alternatives. Today the price of textiles, the mill-made textile goods is at least Rs. 3 to 4 higher than handloom goods. And it is surprising that the people are not buying handloom goods. (Interruption) I have always figures to substantiate my statements. I will illustrate the point. Dealers may have different figures. But the Government have the statistics of their co-operative department. Eighty or hundred count dhotis, eight cubits, today in the handloom industry cost only Rs. 12-8-0 to Rs. 13 whereas the same quality of mill-made textile costs Rs. 16 per pair. And yet people for some reason or other do not buy them, either because it is not known or because it is not properly advertised or because a prejudice is created that the handlooms are not good or that the finish is not as good as the mill-made cloth. There is not the same off-take. In fact, if the demand were diverted it would have a salutary effect. It would bring down the price of textiles at least to the level of the prices of handloom goods and the result would be a balance would be achieved. I think the trade should publicise the advantages which the handloom goods have and try to market them. But unfortunately the tendency in the handloom industry today is not to attempt to market their goods but go on complaining to the Government that they should find a market. It is true that the Government have gone to their assistance at every stage during the last few years. The hon. Member Sri Sambandam will know that Government have time and again come to the help of the handloom industry. Where the Central Government did not agree to give a higher rate of rebate on the accumulated stock the Government of Madras fought their position and insisted on the increased rebates being given. And that helped to liquidate a large part of the stock. And again when the stocks did not move during the last two years every time the Madras Government advanced Rs. 25 lakhs to the State Handloom Co-operative Society asking them to purchase the goods and thus relieve the accumulation in the handloom industry and market the goods at a more favourable time. Even a few days ago we have given Rs. 5 lakhs to the holders of 'Bleeding Madras' cloth as loan against their stock. We are bearing half the cost of sending a delegation to the traditional markets like Malaya, Burma, Ceylon, Thailand and other countries for the purpose of marketing handloom goods. While I say that the Government are keen and anxious to help the handloom industry in every way possible to find a market for their goods, I request the industry to come forward to share at least a small portion of the burden with the Government. Owing to certain circumstances, largely seasonal a certain variety of cotton has become scarce. The production of lower counts cotton has become less during last year with the result there has been a shortage in lower counts. There is also a changing pattern in the consumption of cloth. I find people changing more and more from

5-30
p.m.

[11th August 1960] [Sri R. Venkataraman]

4 cubit and 20 counts dhotis to 8 cubit and 40 counts dhotis. (SRI S. K. SAMBANDHAN : Not all.) I will again illustrate the point. I happened to go to Salem, and a group of fifty workers came and told me, 'Sir, 20 counts mills are trying to close down; we are losing our job'. I asked those fifty people to select one man out of them who was wearing a 4-cubit 20 counts dhoti. There was none. (AN HON. MEMBER : '2 cubits' lasts longer than 4 cubits.) I say this is an index of the improving standard of life in our country. I say that this reflects the increased income which the worker gets today. When I asked them the reason for their going in for cloth of 8 cubits, they said, 'The agriculturists are wearing 8 cubits; if they are wearing 8 cubits, why not we?' The industrial worker also wears cloth of 8 cubits. Therefore, we must adjust to the market. My complaint against the handloom industry is that it is not adjusting itself to the market. It is not trying to make and produce those goods that are saleable in the market. It does not study the market. In fact it expects a market to be created for it. While I again reiterate that the Government have done and will continue to do everything to preserve this very ancient industry in our State, I want the co-operation of the industry also in modernising itself and in changing the pattern and quality.

The next few points were touched by the hon. the Leader of the Opposition. I am grateful to him for having put the case for slum clearance very effectively and strongly. I could not have done better. Unfortunately, the resistance that is being cultivated by a certain group of people to the schemes framed by Government have caused not a little difficulty to us. It is not possible to improve a slum unless we relieve the congestion therein. It is established by public health standards that not more than 25 families can live in one acre of land. Slums with which we have to deal show that a minimum of fifty families and a maximum of 250 families live in one acre of land. It is not possible to clear a slum unless we transfer the surplus population from this land to other lands. As long as they insist that they must continue to live in the existing habitat, slum clearance must continue to be only illusory. It is set up to the social conscience in our State to educate these people to go to the other areas which we are developing and providing with amenities. There are a few instances in which they have gone there, and they are happy. I would like hon. Members to go and see one of the developed slums, e.g., Namasivayapuram opposite the Kodambakkam Railway station, where we have given 1,200 square feet to each person with all sanitary and water-supply arrangements. We charge only Rs. 3 per month for all these facilities. Unless the people of Madras State and particularly Madras City show a greater awareness of the seriousness of the problem and support the Government in some of the measures which they take, it would be very difficult to execute all our schemes. More often than not, the moment a slum is taken up for clearance, a number of people come and say that they must stay only there and that they should not be shifted. If Government propose that they will try to keep these people in tenements, they turn round and say that these tenements must be given to them at Rs. 3 and Rs. 5, whereas the economic rent of these tenements

[Sri R. Venkataraman] [11th August 1960]

would be somewhere about Rs. 20. But till the Government are willing to let them at Rs. 10, a subsidised rate. There is also some propaganda made by some people that the land in which they live will ultimately become their own if they will not move out now, and that they will lose their right to the land once they move out of it. They say that some day—if not this Government—some other Government may give lands in which they live, to them. Therefore it becomes impossible to clear the slums. We have a crore and sixty lakhs of rupees set apart for this purpose in the second plan, and, in order that we may not lose the money, the Madras Government have put up a few tenements and developed a number of plots for these people. But the reluctance of the people of the slums has been the main obstruction to the execution of the plans.

There has also been some reference to the manner in which the City Improvement Trust is working. I must say that during the last few years, the City Improvement Trust has developed a number of colonies. It is true that a few soap-boxes, as the hon. the Leader of the Opposition called it, have been built. But, Sir, the people in the low income group cannot afford more than a 'soap-box'. Therefore it is we are obliged to build these soap-boxes. They would not go into some of the flats with five storeys and six storeys. I find it impossible to persuade people even to go into the first floor. Either we should stop these schemes or at least try to give those which people can take. I am not happy in giving 1½ grounds for a house with only a plinth area of 400 or 500 square feet. But if I did not build these, many of the low income group people, who have come into these little 'soap-boxes', would not have come in at all. We have to realise the limitations under which we work and the amount which the low income group can afford. Therefore, it is our bounden duty to provide them with such habitation as they can afford to pay for.

I entirely agree that parks and open spaces should be preserved. I am quite sure that the hon. the Leader of the Opposition will address the Government if and when some of these threats to open spaces ever materialise so that the Government may be put on notice.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Sometimes it materialises without our notice.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: 'Our' includes the Government.

In one other matter in regard to the sharing of waters which one hon. Member raised, the answer was given to him by the hon. the Leader of the Opposition, and I merely repeat it. These are delicate matters, which cannot be discussed in the Legislature. They must trust the Government—the people of their choice—in the matter, because more harm is done by discussing this in the market place than any benefit achieved. Even a discussion in the Legislature before anything is finalised and when the discussions are in a very delicate stage of negotiation, would harm the very object we have in view. I am not going to be persuaded to say a word about the Pambar scheme. This will be considered by the Government, and

[11th August 1960] [Sri R. Venkataraman]

it will be taken up with the other Government. It is wrong to imagine that we have a say in matters over which we have no control. We may pride ourselves that we are the masters of our destiny. But we should realise that there are other people who think similarly. If we tickle the vanity of the other man, we might lose. No country and no State in India would ever like to waste its resources. Everybody would like to come to some mutual agreement and give mutual help. But that must be undertaken in a spirit of mutual friendship and fellow-feeling. It is not right for people in one State to say that the other man has got to be right or just. Therefore it is that any discussion on these matters, in which negotiations have to be carried on in an atmosphere of utmost friendliness, mutual tolerance and mutual respect, should not take place in public. It is not right nor good nor safe to discuss it in public. 5-40 p.m.

SRI K. T. KOSALRAM: I just wanted to know whether any discussion took place at Delhi regarding the Pambayar scheme.

SRI MOHAMMED RAZA KHAN: Put a short-notice question. (Laughter.)

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Repetition of a question will not induce me to change my mind.

I do not intend to say much on the strike as such. It is an unfortunate episode in our national history. But I should point out certain misconceptions which are prevailing about the position of public servants and private employees. Having been a student of industrial relations for well over 25 years both in this country as well as in others, I must point out that we have not fully understood the history of industrial relations in other countries from which we have copied. Towards the end of the eighteenth century and in the early half of the nineteenth century, an employee under a private employer had no remedy whatsoever. The hours of work were unlimited. He could not ask for increased wages. There were no regulations about holidays, rest and leisure. In fact, it is revealing that the Supreme Court of New York decreed that a law regulating the hours of work to eight was in violation of the freedom of contract. In those days, when there was no alternative, no remedy whatsoever, the only recourse which labour had was to withhold its labour. And a strike is withholding of labour for the purpose of negotiating better terms and conditions of work. If a man in private employment was dismissed, there was no remedy for him. He could not appeal to anybody. There was no security of service in those days. That is why the right to strike was recognised as one of the fundamental rights of the working class. In a context in which there was no other remedy, it was recognised. The Government servant on the other hand has a series of remedies. He can appeal to the head of the department. There is another appeal to the Chief Secretary. Then, there is an appeal to the Governor. He can even go to court if the procedure laid down has not been properly followed. To say that the industrial employee and the Government servant are on a par with each other is to ignore the different privileges enjoyed by different categories of

[Sri R. Venkataraman] [11th August 1960]

workers. The Government have also agreed—though not as a principle, in practice they have done it—to refer the question of revision of wage scales periodically to a Pay Commission. Therefore, grievances even with regard to the emoluments of the Government servants are heard and decided by an independent authority like the Pay Commission. If the leaders of Government employees did not understand the difference between a set of people who have no remedies, and a set of people who have remedies and resorted to the remedy which is available only to that set of people who have no remedies, they have to thank only themselves. It may be that we are not satisfied with the findings of a Pay Commission. But so long as we recognise certain institutions as having the experience and independence to make recommendations both to the Government and to labour, it is necessary that we should accept their recommendations. We may lose on the first bout but we may win on the rebound. Therefore, it is not as if the Government servant is in the same position as a private employee. What is worse is, as compared with leaders of the trade union movement like Mr. N. M. Joshi and Mr. V. V. Giri, who have built up the movement, who have thirty years and more of service to the movement to their credit and who have gone through great trials and tribulations in building the movement, we have today leaders of trade unions who have just sprung up overnight either through a linguistic agitation or a States' reorganisation agitation. I am quite sure that the employees themselves realise the haste with which the strike was resorted to. It is the usual practice of any well-trying trade unionist to go on attempting to find a solution every time a new formula is offered. When a new formula was offered this time, it was not accepted and it was not negotiated upon. At the same time I want to assure this House that Government have been quite fair in the matter of treatment of those involved in the strike. We have not arrested any members of the Central Council of Action even though some of them were in Madras before the strike or even during the strike. We have withdrawn all cases under section 4 of the Ordinance against those who did not go to work. In respect of those who were charged with offences of inciting the workers to go on strike, the discretion to decide whether or not they were really liable has been left to the head of the department. And on his advice, cases are being withdrawn. I am quite sure that nobody will have any complaint against this State Government in the matter of treatment of people who had gone on strike. It is not for me to project my mind into the future. But I would earnestly plead with those who are now taking responsibility for the leadership of the trade union movement that hasty and ill-considered action like this harms the very trade union movement itself. The trade union movement is the bulwark of democracy. A properly conducted trade union movement is one of the pillars of a truly democratic set-up. And therefore nothing should be done to injure the genuine movement as such. At the same time it is for the people who take up the leadership to realise their responsibility and not lead the movement itself to ruin.

[11th August 1960] [Sri R. Venkataraman]

Sir, I am grateful to hon. Members of the House for the very, very patient hearing they have given to me. If I have not been able to deal with a few points it is as I said not due to lack of will but due to lack of time. I thank hon. Members for the kindness and consideration they have always shown to the Government. It does not mean they have been less critical about the Government either.

Now, Sir, having said this I would request the Chief Whip of the Opposition to be good enough to withdraw his amendment. I would also request the hon. Member Sri Srinivasavaradan to withdraw his amendment.

Thank you, Sir.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: In view of the long time the Hon. Minister has taken to reply to the amendment, I withdraw my amendment.

The amendment was, by leave, withdrawn.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: I withdraw my amendment, Sir.

The amendment was, by leave, withdrawn.

MR. CHAIRMAN: The question is:

'That an humble address be presented to the Governor that the Members of the Madras Legislative Council thank him for the address delivered to the Members of the Legislature on the 5th August 1960'.

The motion was put and carried unanimously.

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 149. *Statement XXVI showing further replies received in regard to the assurances included in the Statements appended to the Fourth, Sixth and Seventh Reports of the Committee on Government Assurances.*

* 150. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1757, Home, dated 14th June 1960.*

* 151. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2036, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 16th April 1960 regarding amendment to Rule 23 of the Madras Catering Establishments Rules, 1959.*

† A. *Minutes of Proceedings and the Report of the Joint Select Committee on the Indian Penal Code and the Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 7 of 1960).*

† B. *Minutes of Proceedings and Report of the Joint Select Committee on the Madras Judicial Proceedings (Regulation of Reports) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 12 of 1960).*

* Laid on the table of the House on 10th August 1960.

† Laid on the table of the House on 9th August 1960.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Friday, the 12th August 1960.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Employment Exchanges and Labour Department

* 25 Q.—SRI M. ETHIRAJALU : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state whether there is any proposal before the Government to interchange the Officers between Employment Exchanges and Labour Department?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : No, Sir.

SRI M. ETHIRAJALU : நமது சர்க்கார் மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து வேலை தேடித்தரும் ஸ்தாபனத்தை எடுத்துக்கொண்ட போது எந்த எந்த நிபந்தனைகளுடன் அதை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? அந்த ஸ்தாபனம் இப்போது நிரந்தரமாக்கப்பட்டுள்ளதா, அல்லது தற்காலிகமாக இருக்கிறதா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : அந்த ஸ்தாபனம் நிரந்தரமாக்கப்பட்டுவிட்டது. அது எந்த எந்த நிபந்தனைகளுடன் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்ற கேள்வியை தனிக் கேள்வியாகப் போட்டால் பதில் சொல்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : Questions Nos. 26, 29 and 30 are postponed to to-morrow.

Chank and pearl fisheries

* 27 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) the income derived by the Government by chank and pearl fisheries in the year 1958-59;

(b) the expenditure, if any, incurred in this regard; and

(c) the net profit derived therefrom?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : (a) to (c)
Pearl fishery

In the year 1958, the pearl fishery operation was conducted during March-May. The gross revenue was Rs. 4,74,096 and the expenditure incurred was Rs. 55,945. The net income realized was Rs. 4,18,151.

[12th August 1960]

Chank fishery

In the year 1958, departmental operations were conducted in Kanyakumari, Tuticorin and Thanjavur (portion from Point Calimere to Puthukuda) for chank fisheries. The other chank fisheries in Ramanathapuram, Sivaganga, Thanjavur (portion from Point Calimere to Kodiampalayam), South Arcot and Chingleput were leased out to private parties. From the leased out portion, the gross income was Rs. 2,93,435 realised and the expenditure incurred was Rs. 10,905. The net income realised was Rs. 2,82,530.

The chanks fished in Kanyakumari and Tuticorin chank Fisheries are yet to be disposed of. In connection with the Chank Fishery Operation in Kanyakumari, an expenditure of Rs. 2,705 has been incurred while in the case of the Tuticorin Chank Fishery, an expenditure of Rs. 5,87,410 has been incurred. From the sale of chanks obtained in departmental operation conducted in Thanjavur chank fishery between Point Calimere and Puthukuda, a gross income of Rs. 37,117 was realized. The expenditure was Rs. 3,980 and the net revenue was Rs. 33,137.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : கிட்டத்தட்ட ஏழு லட்ச ரூபாய் வருஷாவருஷம் அரசாங்கத்திற்கு உழைத்துக் கொடுக்கும் மீனவ மக்களுக்கும் அவர்களுடைய குடும்பங்களுக்கும் அரசாங்கம் என்னென்ன வசதிகள் செய்து கொடுத்திருக்கிறது?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : கனம் அங்கத்தினர் கூறியதற்கு நான் ஒரு திருத்தம் கொடுக்க விரும்புகிறேன். அந்தப் பணம் மீனவ மக்கள் கொடுப்பதில்லை. அந்தத் தொழிலிலிருந்து வரும் வருமானம் அது. அந்தத் தொழிலுக்கு என்னென்ன வசதிகள் வேண்டுமோ அவை செய்துகொடுக்கப்படுகின்றன. மீனவ மக்களுக்கும் வசதிகள் செய்துகொடுக்கப்படுகின்றன.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : கன்னியாகுமரி, தஞ்சை, தூத்துக்குடி ஆகிய இடங்களில் இத்தொழிலை அரசாங்க மீன் இலாகா எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. மற்ற இடங்களில் இது குத்தகைக்கு விடப்பட்டிருக்கிறது. மற்றப் பகுதிகளையும் மீன் இலாகா எடுத்துக் கொண்டால் அரசாங்கத்துக்கு அதிகமான வருமானம் வருமல்லவா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : குத்தகைக்கு விடப்பட்டுள்ள இடங்களில் அதிகமான சங்குகள் கிடைப்பதில்லை, குறைவாகக் கிடைக்கின்றன. அதனால் இந்த வருடம் கூட கன்னியாகுமரியில் குத்தகைக்கு விடப்பட்டிருக்கிறது.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : முத்துக்குளித்தலையும், சங்குதெத்தலையும் இங்குள்ள கனம் அங்கத்தினர்கள் பார்ப்பதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவா?

[12th August 1960]

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : கனம் அங்கத்தினர்கள் அதைப் போய்ப் பார்க்க விரும்பினால் அதற்கு தகுந்த வசதிகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்று தெரிகிறது. நான் விசாரித்ததில், அதைப் போய்ப் பார்ப்பதற்கு இங்கே 30 பேர் சேர்ந்தால் ஒரு பஸ் கொடுக்க ஏற்பாடு இருக்கிறது. அந்த வசதியை இதுவரை யாரும் பயன்படுத்திக்கொள்ள முன்வரவில்லை. கடலில் சென்று பார்க்க விரும்பினாலும், படகுகளில் சென்று பார்க்க வசதிகள் ஏற்படுத்தித் தரலாம்.

'My Ladye's Garden'

* 28 Q.—**VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN :** Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to change the name of 'My Ladye's Garden' in the City of Madras; and

(b) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : இந்தப் பெயரை யார் எப்போது எந்தக் காரணத்திற்காக வழங்கினார்கள் என்று அறியலாமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : அது சம்பந்தமாக என்னிடம் சரியான தகவல் இல்லை. இருந்தாலும் கிடைத்துள்ள தகவலிலிருந்து, 1934-ம் ஆண்டில் அப்போது கவர்னராக இருந்த ஸ்டேன்லி என்பவருடைய மனைவியான லேடி பாட்ரிக்ஸ் என்பவருடைய விருப்பத்தின்படியே என்னமோ அந்த இடத்திற்கு அவ்வாறு பெயரிடப்பட்டது என்று தெரியவருகிறது.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : ஆங்கிலேயர் காலத்தில் ஆங்கிலேயர் நாகரீகத்திற்கு ஏற்றதாக இது இருந்திருக்கலாம் இப்போது நம் நாகரீகத்திற்கு ஏற்றதாக இது இல்லை. இதற்கு தமிழில் மொழி பெயர்த்துச் சொல்வது கூடச் சங்கடமாக இருக்கிறது. ஆகையால் இந்தப் பெயரை மாற்றியமைக்க அரசாங்கம் உத்தரவிடுமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : இந்தப் பெயரை அரசாங்கம் மாற்றுவதை விட, அதற்கான நடவடிக்கையை கனம் அங்கத்தினர் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : இந்தப் பெயரில் 'லேடி' என்பதற்கு 'Ladye' என்று போட்டிருப்பதற்கு எனக்குக் காரணம் புரியவில்லை. ஏன் அவ்வாறு போடப்பட்டிருக்கிறது என்று கனம் அமைச்சர் கூற முடியுமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : அதற்கான காரணம் எனக்குத் தெரியாது. என்னை விடப் பெரியவர்களுக்கே

[12th August 1960]

அதற்குக் காரணம் தெரியாதபோது எனக்கு அதற்குக் காரணம் எப்படித் தெரியும்?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Must be so in the language of the Pepys diary.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : The Hon. the Chairman may enlighten us. He may know.

MR. CHAIRMAN : If the Hon. the Lady Minister does not know, I also do not know.

Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—GOVERNMENT BUSINESS.

ANNUAL FINANCIAL STATEMENT FOR THE YEAR 1960-61 AND SUPPLEMENTARY FINANCIAL STATEMENT FOR THE YEAR 1959-60 OF THE MADRAS STATE ELECTRICITY BOARD.

MR. CHAIRMAN : The Hon. Sri V. Ramaiah will initiate the discussion on the Annual Financial Statement for 1960-61 and the Supplementary Financial Statement for 1959-60 of the Madras State Electricity Board.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Mr. Chairman, copies of my speech have already been circulated to hon. Members. I have prepared a statement which runs to 23 pages. I took the trouble to see that every detail concerning the Electricity Board is placed before hon. Members in order to get their views and reactions. Their suggestions will be of great help and guidance to us in making the Electricity Board work more effectively. As hon. Members know, the budget of the Electricity Board is not to be voted upon by either of the Houses. But that does not mean that any valuable suggestion which comes from this Hon. House will be either overlooked or will not be attended to. I would like to mention here that the last year's proceedings of both the Houses regarding the budget of the State Electricity Board were carefully gone through, and I actually got a statement prepared to inform hon. Members of the steps taken on their suggestions. I wanted to get that statement actually printed and circulated. But I found that it would take too many pages to print it. Personally I feel that all the valuable suggestions which hon. Members gave have been carefully attended to. Last year when we were discussing the Board's budget in Ootacamund, 7,000 feet above the sea level, we had the fine opportunity of seeing great achievement of this State—the Kundah Project. Many hon. Members, when they visited it, had a tremendous impression of the great work done by our engineers with the support of a good team of engineers from Canada. Well, they saw the work and came to the conclusion that we had an army of engineers and workmen who were doing good work. If they go and visit that place now, they will not see the same thing now, the same conditions now. They will

ANNUAL FINANCIAL STATEMENT FOR THE YEAR 1960-61 AND SUPPLEMENTARY FINANCIAL STATEMENT FOR THE YEAR 1959-60 OF THE MADRAS STATE ELECTRICITY BOARD

[12th August 1960] [Sri V. Ramaiah]

see a beautiful power house and a clean tunnel. We cannot go into the tunnel now because it is filled with water. Two generators are working, thus helping to solve our power problem, to which the Hon. Leader of the House was referring yesterday. We have added to our grid 40,000 K.W. The other power house which is going to have a greater generating capacity is also fast reaching completion. Hon. Members, I am sure, would have gone through the Electricity Budget and found that this would be completed before the end of the year. Well, I would like to remind the Members of the scene which they saw at Kundah, when they visited it. They must bear in mind that the work that we have undertaken at Kundah is of a huge magnitude and is practically new to us. Particularly the tunnelling work was quite new to us. People were once nervous about it and had their fear whether we would be successful. But after what we have done at Kundah and the line-up at Periyar, we are confident we can take up any such work in future. We have trained technicians and workers for this work. I feel confident that when I approach the third Plan, whatever the size of the projects that are going to come in the future, I shall have an efficient team of engineers, technicians and workers who have received practical training both at Kundah and at Periyar. The young men who have joined us as engineers, technicians and workers have taken up the work as their life mission and are doing their best. It is this interest of these young men in their work, apart from the monetary help that we may get from the Planning Commission, that has given us the strength and the courage to feel that we are on the right path in solving the power problem that may confront us in the years to come. This particular point and also our power needs have been clearly brought out in the budget and hon. Members may give us their suggestions particularly with reference to our power forecasts. If you will look into the history of power development, one thing could be seen. Every time a forecast was made, it would be considered too high because it is always the view of the people that power development takes number of years, that there is what is known as a time-lag between actual generation and absorption and that it is doubtful whether the entire power generated will be used. But in our State particularly the demand is created long before the power is generated. In the case of Periyar project, long before our scheme was completed, the demand was there and by the time the project was completed, the entire power was absorbed by both industries and agriculture. In the same way, our neighbouring States thought that when the 40,000 K.W. generating unit at Kundah went into commission, we would have surplus power that could be spared to them. They even thought that we feel it a great help if they agreed to take this supposed extra power. I received a number of letters from the concerned people and since all of them are known to me personally I had to write long letters in reply to say that I had no surplus power to spare. But still they would not be convinced. Some hon. Members in this House would

[Sri V. Ramaiah] [12th August 1960]

remember, when the Mettur scheme was proposed by the Minister in charge of Electricity, for the first time, some called that small 45,000 K.W. project a mad scheme because they thought Madras would not be able to utilise even that much power. But fortunately for us the position is the other way about now. Formerly there was not so much of industrial load and agricultural load. I would particularly remind hon. Members that agriculture is going to be a keen competitor to industry since agricultural load is so rapidly rising. Some six or seven or eight years ago, the important load as far as electricity was concerned, was house load. People thought that that was the only way in which power could be consumed. But fortunately for us, villages want electricity, not for illuminating houses but for producing food. The villager says: 'You please give me electricity and I shall give you food'. When electricity is extended to villages, every unit of power is used only for production purposes. The villager takes the power to his fields first; then only illumination of the streets and the houses comes. This is one of the best signs we see. This point will be easily grasped by the Members of the other House since many of them come from the villages whereas Members of this House belong to the City and to the towns. Members here may not know the conditions in the villages. In recent months, I took the opportunity of visiting the remotest parts in the villages. I would like to give expression to the very happy impression they made on me then. Wherever I went, however poverty-stricken or however backward the villager was, he would say: 'Give me electricity and I will give you food'. This I feel is a happy sign and that is the reason why in the Second Plan we have concentrated so much upon power development and rural electrification. The number of villages to which electricity has been extended, namely 10,000 appears to be really very handsome. We can be proud of it because compared to the progress of rural electrification in other States, we can definitely say we are leading and none of the States can ever catch up with us in the near future. This extension of electricity to villages is really giving the agriculturists power to increase their production.

Hon. Members would have noticed in the copy of my speech circulated to them that it is proposed to constitute a High level Committee consisting of the Development Commissioner, as the Chairman and the other heads of departments connected with developmental activities like the Director of Agriculture, the Director of Industries and Commerce, and the Registrar of Co-operative Societies as Members. I feel it is now time for us to have a comprehensive study of all the activities of the Government going on in the villages because every development department is vying with the other in trying to do its best to develop the villages. For instance, we have co-operative societies in almost every village. Stress is being laid on improved agriculture and increased production and we are spending lots of money on these. We have also a big programme for starting small-scale and cottage industries.

12th August 1960] [Sri V. Ramaiah]

My department is endeavouring its best to supply power to these villages. The proposed Committee can make a comprehensive study of these activities and remove bottlenecks which hinder quick and rapid development so that when power is extended to villages there might be quick and rapid development in the villages and a proper utilization of power supplied to them.

Another Committee, which was constituted last year to go into the question of minimum guarantee or unconnected minimum charges has done very very useful and valuable work as has been mentioned in the copy of my speech circulated to members. It is for the first time, I should say, that the real difficulties have been pin-pointed, so to say, by the Committee. Now it is left to the Government to take decisions on the recommendations of the Committee. Now I shall give an indication of what is being done by the Government. The State is to be divided into two areas, the backward area and the forward area. In the forward areas the minimum guarantee will continue to be Rs. 50 per h.p. Now the persistent complaint of hon. Members has been that even those who have got power supply already would not be in a position to pay this sum of Rs. 50 a year. Normally an agriculturist will have to pay Rs. 250 per year as minimum guarantee. Whether this Rs. 250 per year which a ryot would be paying for his power for irrigation purposes is high or low is a thing which we will have to deeply consider. Without this power the agriculturist will have to depend on a pair of bulls and other accessories and also employ three or four labourers that would at present cost him more than the Rs. 250 to be paid by him for power to lift water for irrigation purposes. Any one who compares these two would surely feel that the use of power is cheaper than the old method which he has been adopting for generations and generations. But still an agriculturist, who has got power and who actually consumes electricity worth only Rs. 130 a year, feels, when he is asked to pay Rs. 250 as minimum guarantee he is being charged too much by the department. This requires careful study. However, the Committee has decided to recommend a minimum guarantee of Rs. 35 per h.p. for the backward areas. The reason is, in the backward areas the wells are so small in number and so far apart that unless a concessional rate is fixed, electricity could never be extended to those places. But the villagers there feel that electric power is an absolute necessity for ensuring their prosperity and that, therefore, electricity should be made available to them, to all, even in the remotest villages. Therefore, we are on the correct path so far as rural electrification is concerned. The study which we have made in connection with the minimum guarantee and unconnected minimum charges and the study we have proposed to make through a high level Committee for the effective utilization of electric power supplied to the villages will give us a comprehensive and fuller picture of what is really happening in villages and we can take concrete steps for the effective utilization of the power.

[Sri V. Ramaiah] [12th August 1960]

Another difficulty expressed by the agriculturists as well as the industrialists is about the system of groupings and staggering. Though it is not a happy state of affairs that there should be this system of grouping and staggering, it only shows that even though we have increased the generating capacity of our systems during the Second Five-Year Plan period to a very great extent, still we are not able to meet the demands for power. What we are doing to-day is we are rationing out the power now available so that it may be available to all sectors equitably. This rationing is necessary even if all the power stations work to their full capacity. I do realise the big strain caused to the consumers especially during summer months. That is a headache not only to my department but to the industrialists, the agriculturists and also to the Members of this House. But I am happy to say that the people of our State have faced these difficulties in the right way. They appreciate the difficulties of the department and they have fully co-operated with the department. The industrial workers who have been put to great hardship because of this system of groupings and staggering have been wholeheartedly co-operating with us. The co-operation from the agriculturists is even far greater. When I say I can give electricity only at two of the clock in the afternoon for their agricultural operation—I know I am definitely unkind to them when I say this—they agree to start their agricultural operations at 2 p.m. instead of at 6 a.m. which they usually do. Therefore it is, I say that even an ordinary agriculturist realises our difficulty and is prepared to co-operate with the department. Sometimes, I say the department will be able to give power only between 10 p.m. and 6 a.m. Even during that period they are prepared to take power because they know our difficulties and appreciate our difficulties. I feel I should not tax them and try them too much and retard production by supplying power at odd hours. Therefore, we started an experiment in Ramanathapuram last year. We removed all restrictions in supply, removed the groupings and staggering and supplied full power. That district was chosen for the experiment because that was the district that consumed the minimum power for agricultural purposes. I could not start this experiment in Coimbatore or Chingleput. That would have been a big venture for me. Therefore, a backward district was selected for the purpose of this experiment and we have not yet completed the study. I assure the House that the study would be completed soon and if the results of the experiments show that it will be a success and will not affect the general power position, I will come forward to remove all restrictions such as groupings and staggering. To do this, I will have to await the results of the experiments.

Regarding future plans for development of electricity, we have placed before you all the schemes we have on hand. As far as the hydel-side is concerned, our biggest project will be the Kunlah project in the third stage. With the completion of the third stage, the project will be complete. When we think of this project, it is

12th August 1960] [Sri V. Ramaiah]

really fascinating. It is a thing which this Sate and this generation can feel proud of. If you look into the entire system you will all realise, as my Colleagues from the other States agree, that it is a marvellous thing that is being achieved there, of collecting water in cups and generating 480,000 K.W. of power. The difference between this project and the famous one in Mysore is this. The Minister from Mysore who came down to see this project also said: 'Your engineers are great experts in that they collect water in small cups and generate power whereas our people say we must have falls to generate power'. In the water-falls of Mysore, as Sir M. Visweswariah said, one would hear the falls calling: 'Here is power, take it'. The water there falls with that amount of noise. They appear to say: 'Power is available. Do not waste me'. But here such help is not given to us by any of the streams in the State.

8.30
p.m.

All small streams pooled together are generating 480,000 K.W. It is one of the biggest achievements of our engineers in the State. No doubt this may have been planned years ago, but then the figure was low. To-day it has gone up. In the Mettur Tunnel Scheme, which is to be inaugurated on the 30th of this month by the Chief Minister, the first stage will be the production of 100,000 K.W. The next stage will be 150,000 K.W. I am not getting any other water. But only from the water in the Cauvery, we are going to generate more power. This matter is again studied by our engineers, and I am sure this study will be pursued and I hope the entire Cauvery will be used in different places to generate more and more power.

Almost all our power projects so far relate to hydro-electric power. This is more of a seasonal nature. Our big relief is going to be Neyveli. There, in the first instance, 250,000 K.W. will be produced, of which 157 thousand K.W. are to be put into our grid. We find this figure is low. For the third plan period, we have asked for an increase of 150 thousand K.W. The agricultural load, the industrial load, and the power required by small scale industries and cottage industries, which will be there by the end of the third plan period, cannot be met by the power produced. So much so, since our resources are so very limited, we have to find out alternative means of getting the required power. One of the suggestions that we have considered is the establishment of an inter-State grid. That is to say, the neighbouring States of Mysore, Andhra and Kerala will be put into a common grid. This should be a big relief to us. But I am slightly pessimistic and I am not very enthusiastic about it. Because the manner in which power is utilised in our State is the same as the manner in which power is utilised in all our neighbouring States. So, there would not be any substantial power coming from Andhra or Kerala or Mysore. In a way, that is a welcome move in the sense that we have a larger area under one grid. We have achieved success in having one State grid uniting all the generation stations with the

[Sri V. Ramaiah] [12th August 1960]

State grid. By a judicious operation of the generating systems, we are able to manipulate and meet at least big demands. In the same manner this inter-State grid will be a great success and a very useful thing for us. For this purpose, we are definitely taking steps. In the Third Five-Year Plan for our State, we have allotted Rs. 6 crores for the entire State grid. Two years ago when I mentioned about the atomic energy plant for this State, many might have thought that it was wishful thinking on my part. I made mention then that in the course of two years we might demand the establishment of an atomic power station. The demand from the agriculturists is going up. They feel that Government are slow in getting the atomic energy plant. I personally feel that getting an atomic energy plant for our State is not going to be a very great problem. I do not think it requires any pressure. Because, the load conditions are such that we will have to get an atomic energy plant sooner or later. I can assure the House that the Prime Minister and those who are in charge of the Atomic Energy Commission are fully seized of our needs and our genuine request, and I am sure that in the Third Plan, when more than one plant is allotted to India, we will be getting one of them. Our load demand is so great that they will have to recognise our demand. I have already mentioned that I made a visit with the Hon. the Leader of the House to Bombay, and I have given my impressions. I am happy to state that the Members of Parliament also have the same impression. I am also happy to feel that the Government of India are taking steps to give greater impetus for quicker development of atomic energy for peaceful purposes. This is a very great necessity as far as our country is concerned.

Though I thought that I would make a very brief statement in the place of the printed statement, I have taken much time. I do not like to keep the House waiting any more. I request hon. Members to give their valuable suggestions. I will try to give a reply to the points that may be raised by hon. Members in the course of to-day and to-morrow. The suggestions given by hon. Members will be carefully considered. Thank you, Sir.

* SRI S. NATARAJAN : Mr. Chairman, the report that we have had just now about the work of our Electricity Board is a report of progress, of which we should all be really proud, because there has been expansion in every direction. We have not only exceeded the target for the Second Plan, but we are also hopeful that in the Third Plan, we will improve the facilities still further to meet our growing needs. I am also happy to note that the Hon. Minister in charge of this portfolio is aware of some of the difficulties which, particularly, our rural population are feeling. The enormous increase in the number of pumpsets has been a handicap. To have a system of rationing and that too at hours which are convenient to the officials in charge of electricity and not at all suitable to those people who have to use it . . .

12th August 1960]

THE HON. SRI V. RAMAIAH : It is not 'convenient to the officials'. It is 'convenient to the stations'. 3-40 p.m.

* SRI S. NATARAJAN : But it is certainly not convenient to the persons who have to use this electricity. To say the least, this is not serving the cause of agriculture. Crops cannot wait till the stations find it convenient to supply power. A rational view has to be taken of this. I know and I appreciate your difficulties. But difficulties should not be left to condition our agricultural growth. On the other hand, steps must be taken to see that power is made available at the appropriate time, when the agriculturists would need it. Quite a number of people find that they have got to use other means for irrigation in order to get the plants watered. I had that experience in my own village. For a certain number of days, current was not available with the result agriculturists suffered very greatly and incurred a little bit of loss also. This is a matter to which I am sure, the Board will give attention. I am also happy to note that a special committee has been appointed to go into the question and I am sure that this committee will evolve a scheme whereby these handicaps will be avoided.

I must also mention another point which the Hon. Minister made reference to and that is the insistence upon a certain minimum charge from the panchayats if they want to use electricity for lighting purposes. (Sri K. M. Ramasamy Gounder : What about owners of pumpsets?) Of course, that also is there.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : These are two different things.

* SRI S. NATARAJAN : In one case, it is proposed to reduce the minimum from 2,000 units to 1,000 units. I feel that even this 1,000 is too much and the Board will be well advised to consider whether the panchayats cannot be charged the actual consumption rates without specifying any minimum. That would be one way of encouraging rural electrification, particularly street lighting in villages. It is stated that houses in villages are getting electrified. But all the same, when this minimum is fixed and the panchayat authorities are not able to guarantee that minimum, they are hesitant to undertake the supply of electricity. Therefore, I feel that this minimum should be waived and the panchayats charged for whatever they consume.

With regard to supply of power for pumpsets, this minimum will have necessarily to be reduced or relaxed. I know that the Board, being a commercial undertaking, will say that they should have guarantee of a certain amount of power consumption before they can give it. But when the amount of power that we generate is far less than the total demand, I do not see any reason for fixing a certain minimum. This is a matter which I am sure the *Ad hoc* Committee appointed by Government will go into.

[Sri S. Natarajan] [12th August 1960]

The third point is that for some reason or another, the tariffs go on increasing. It may be argued that the cost of production is increasing on account of increased cost of labour and of materials. If the cost of materials has increased and there is increased power produced it does not necessarily follow that the cost of power should also increase. This has to be examined thoroughly and a solution found so that people may be encouraged to use electricity more abundantly for the purpose of stepping up production, and thereby improving their own living conditions.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: Am I to take it that according to the hon. Member the amount which we charge for agricultural load is too high?

SRI S. NATARAJAN: I feel so.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It is half the cost of production.

* SRI S. NATARAJAN: I do not know whether you have to reduce the cost of production to make it possible for more people to use power.

I would like to ask another question about the Electricity Board? Is it an autonomous body? If it is an autonomous body, what is its relationship with Government? To what extent is it controlled by the Government? I do not have the necessary information and, therefore, I am asking for this information as to the relationship between this body and the Government and the Legislature. I have heard of several autonomous bodies which are connected with the Central Government and about which the Parliament has passed legislation saying that the Government have little or no control over the expenditure incurred by these bodies. Here, we have got four members and a Chairman. Three of the members at least happen to be retired Government servants and two are heads of departments. I wonder if the public are involved in this. I wonder whether appointment to this Board is a reward for service rendered to Government or is based on the particular ability of these persons to manage an undertaking of this nature, on account of their technical knowledge. A person may be a very efficient administrator and he may be good in administering the organization. But matters of production, matters of distribution of power, etc., are things which are very technical and we should have someone who knows these also.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: There is one. He is a member of the Board.

* SRI S. NATARAJAN: Without being in Government service. If he is a non-official with the know-how in regard to electricity, people will have more confidence in such a Board. They will know

12th August 1960] [Sri S. Natarajan]

that their needs will be effectively met. It is good that in these autonomous bodies we have some representatives of the public with technical knowledge. This does not mean that I question the ability of the members of the existing Board. There are big autonomous bodies like the Damodar Valley Corporation and the Life Insurance Corporation. A number of such big undertakings have been set up as a result of the programmes of development. I do admit that autonomous bodies like these help in the development of particular projects rapidly. If they are to be departments of Government, red tape plays its own part and before the projects develop, red tape develops to an enormous extent to kill the projects themselves. Therefore, autonomous bodies should be set up for the purpose of administering these projects with representatives of the public associated with them. There should be some representation for the public. I understand there is a consultative council which occasionally is called upon to approve of whatever the Board has decided upon. While I do not know much about the working of the consultative council, I find there is a reference in the Hon. Minister's speech that the consultative council has been of very great help. But at least two members of the consultative council whom I met and with whom I had a very little conversation gave me the impression that they are there just to O.K. what the Board says. (An hon. Member: It is the members fault). I do not want it to be taken as a reflection upon the members of the Council. But at the same time I feel that the members of the Council are not given sufficient time to consider the various proposals to be able to be of real assistance to the Board. Even here in the constitution of this Consultative Council if there should be some people who have the technical knowledge on the subject plus some actual understanding of the needs of the people in respect of electricity then the consultative committee would certainly be of greater use to the Board.

Sir, the increased use of electricity in our rural areas has brought about certain hazards. The rural population are not sufficiently educated about the risks involved in the use of electricity. In cities we meet with road accidents and I know certain measures are taken to prevent them. The more the measures, the greater are the number of accidents that take place in our cities, I do not want this to be repeated in the villages. Their life is a more quiet life and therefore there should be a programme of safety education in regard to the use of electricity. Sometime ago we read in the newspapers about accidents that occurred as a result of electricity. This is bound to increase still further with more and more extension of power to villages. We are now depending upon the natural instinct of the people to preserve themselves from this. But with increasing use of electricity they will come more and more into contact with risks. Apart from the preventive measures that we are now taking people must be educated and taught about the risks involved in the use of electricity and a good programme of

[Sri S. Natarajan] [12th August 1960]

safety education in electricity has to be developed. I hope the Electricity Board and the Government would give some attention to it.

Sir, I find the Electricity Board is already seized of the problem of giving certain better conditons and facilities to its employees and I am happy to know that the question of their salaries being brought into line with the recommendations of the Pay Commission is engaging the attention of the Board. I am also glad to find that the Board is thinking of various ameliorative measures to be provided to its employees. I hope along with that it will also take note of the risks involved in the use of electricity and give adequate protection apart from taking up a programme of safety education for the consumers of electricity in the various villages.

Thank you, Sir.

* SRI M. V. SUDARSANAM NAIDU : கனம் மன்றத் தலைவர் அவர்களே, நமது இராச்சிய எலெக்ட்ரிஸிடி போர்டு மிகத் திறமையாக வேலை செய்து வருகிறது என்பதை எல்லோரும் அறிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த போர்டில் ரொம்ப அனுபவம் உள்ளவர்கள் மெம்பர்களாக இருக்கிறார்கள். அதனால் அவர்கள் நன்றாக வேலை செய்து வருகிறார்கள். கிராமத்தார்கள் அவர்கள் செய்யும் நல்ல வேலையை மிக மிகப் போற்றுகிறார்கள். நமது மின்சார அமைச்சரும் கொஞ்சம்கூடச் சோம்பல் இல்லாமல், தன்னுடைய கடமையைச் செய்து வருகிறார் என்று எல்லாமக்களும் நன்கு உணர்ந்திருக்கிறார்கள். எலெக்ட்ரிஸிடி போர்டும் சரியானபடி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று மக்கள் எல்லோரும் சந்தோஷப்படுவதற்குக் காரணம் அதன் மெம்பர்களுடைய வேலையே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. விவசாயிகளுக்கு இந்த இலாகா மூலம் பல சௌகரியங்கள் செய்து கொடுக்க முடியும். அவ்வாறு செய்து கொடுப்பதை நாம் கண்கூடாகக் காண்கிறோம். பாசன வசதி இல்லாத இடங்களில் ஒரு சிறு கிணற்றைத் தோண்டிப் பாசன வசதி செய்துகொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அரசாங்கம் வேறு பல சௌகரியங்கள் செய்து கொடுக்கிறார்கள். அவைகளை மக்கள் பிரயோஜனப்படுத்திக்கொள்ளுவதற்கு உத்தியோகஸ்தர்களும் முன் நின்று வேலை செய்ய வேண்டும். ரெவின்யூ அதிகாரிகள் கூட இந்த விஷயத்தில் கவனம் செலுத்த வேண்டும். இப்பொழுது டெவலப்மெண்டு ஸ்கீம்கள் நிறைவேற்றப்படுகின்றன. செய்ய வேண்டிய வேலை நிறைய இருக்கிறது. ஒரு ஏக்கர், இரண்டு ஏக்கர், மூன்று ஏக்கர் வைத்திருக்கிறவர்களுக்கு ஒரு ஆதரவும் இல்லாது பல கிராமங்கள் இருக்கின்றன. கிராம மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் உயர வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டே வருகிறோம். ஆனால், சாதாரண ஏழை விவசாயிகளுக்கு நாம் ஒரு சௌகரியமும் செய்து கொடுப்பதில்லை. எலெக்ட்ரிஸிடி போர்டில் மிகத் திறமையானவர்கள் இருக்கிறார்கள். நமது முதலமைச்சருக்குக் காரியதரிசியாக இருந்த ஸ்ரீ ஜோஸப் அவர்கள் ரெவின்யூ இலாகாவில் நல்ல வேலை செய்தது

12th August 1960] [Sri M. V. Sudarsanam Naidu]

எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவர் கோட்டையில் காரியதரிசியாக இருக்கிறார். அவரைப் பார்த்தேன். அவர் நல்ல வேலை செய்யக்கூடியவர்; மிகப் பண்பாடு உள்ளவர். ஸ்ரீ பழனியப்பன் அவர்களும் நன்கு வேலை செய்யக்கூடியவர். அவர்களைப் பார்க்கும்பொழுது ரொம்ப சந்தோஷமாக இருக்கிறது. ரெவின்யூ டிபார்ட்மெண்டில் நல்ல வேலை செய்தவர்கள் எல்லாம் இருக்கும் பொழுது, அவர்கள் நான் சொல்வதைக் கவனிப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் நான் இதைச் சொல்லுகிறேன். இரண்டு ஏக்கர், ஒரு ஏக்கர் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களால் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இது சம்பந்தமாக ஒரு கஷ்டம் இருக்கிறது. கிராமத்தில் “கரண்ட்” வேண்டுமென்று கேட்டால், கிராமத்தாரிடமிருந்து “காரண்டி” கேட்பது சரியல்ல. விவசாயம் செய்வதற்கே அவர்களிடம் போதுமான பண வசதி கிடையாது. அப்பேர்ப்பட்டவர்களிடம் “காரண்டி” கேட்டால், அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? அவர்களுக்குக் கடன் கொடுப்போரும் கிடையாது. இந்த நிலையில் “காரண்டி” கேட்பது சரியல்ல. “காரண்டி” கேட்காமல் “கரண்ட்” கொடுத்தால், பிறகு அந்த விவசாயிக்கு யாரும் கடன் கொடுப்பார்கள். பிறகு அவன் தன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதோடு, வாங்கிய கடனையும் திருப்பிக் கொடுக்க முடியும். ஆதலால், கிராமத்தாரிடம் “மினிமம் காரண்டி” கேட்கக் கூடாது.

ஒரு பெரிய காரியத்தை அந்த போர்டு செய்திருக்கிறது. “மினிமம் சார்ஜ்”-ஐ ஓர் அளவு எடுத்துவிட்டார்கள். எல்லோருக்கும் அதனால் பெரிய அனுகூலம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது ரொம்ப திருப்திகரமாக இருக்கிறது. இதைச் செய்தது ரொம்ப சரியானது என்று நான் சந்தோஷத்தோடு சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

எங்கள் ஜில்லா ரொம்ப பிற்போக்கான ஜில்லா; ஏழை ஜில்லா. இப்பொழுது நெய்வேலித் திட்டம் வந்திருக்கிறது. பூராப் பலனையும் நாங்கள் அடைவதற்கு இன்னும் இரண்டு வருஷம் இருக்கிறது. இந்தத் திட்டத்தால் நாங்கள் இப்போது ஒரு நன்மையைக் காண்கிறோம். நெய்வேலியின் சுற்றுப்புறத்தில் கொலைபண்ணியாகிலும் ஜீவனம் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று இருந்தவர்கள் இன்று வேலை செய்து சம்பாதித்து ஜீவனம் செய்கிறார்கள். அவர்களிடம் பண்பாட்டை வளர்க்க நாங்கள் முயன்றோம். நிலங்களை எடுத்துக் கொண்டபோது, “எங்கள் தலையில் மண் அள்ளி போட்டுவிட்டார்கள் அன்று” என்று சொன்ன மக்கள் இப்பொழுது சந்தோஷப்படுகிறார்கள். அன்று சமாதானம் உண்டுபண்ணை என்ன என்னவெல்லாமோ செய்தோம். அன்று மக்கள் தூற்றினார்கள். இன்று தொழில் வளர்வதோடு மக்களுக்குக் கூலி கிடைக்கிறது. மக்கள் கஷ்டமாக இருக்கிறார்கள். ஒன்றரை ரூபாய்க்குக் குறைந்த கூலி இல்லை. ஆனால், விவசாயத்திற்கு ஆள் கிடைக்கவில்லை. விவசாயத்திற்கு அந்தக் கூலி கொடுத்தால், கட்டிவராது. இப்பொழுது

4.00
1.00

[Sri M. V. Sudarsanam Naidu] [12th August 1960]

நெய்வேலியில் 10 மைல் சுற்றளவுக்கு மக்கள் செளகரியமாக இருக்கிறார்கள். முன்பு செய்த திருட்டு, கொலை, கொள்ளை, இவைகளில் மக்கள் ஈடுபடுவதில்லை. முன்பெல்லாம் கொலை பண்ணி, பிணத்தை வாய்க்காலில் போட்டுவிட்டுப் போய்விடுவார்கள். யாராகிலும் நகை போட்டுக்கொண்டிருந்தால், அதற்காகக்கூடக் கொலை செய்துவிடுவார்கள். அந்த மாதிரியான இடம் அது. அறியாமை, வறுமை, இதற்குக் காரணம்.

ஒன்று இரண்டு, மூன்று ஏக்கர் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களுக்குச் செளகரியம் செய்து கொடுக்க வேண்டும். அமைச்சர் அவர்கள் நேரில் வந்து நிலைமையை அறிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால், இது சம்பந்தமாக வேண்டியதைச் செய்ய வேண்டும். போதுமான மின்சாரம் தமிழ் நாட்டில் இல்லையென்று அறிஞர்கள் சொல்லுகிறார்கள். நெய்வேலியில் நிறுவும் தெர்மல் ஸ்டேஷனிலிருந்து கரண்டி கிடைக்குமென்று சொல்கிறார்கள். அது வந்தால் கூட, நமது இராச்சியத்திற்கு மின்சாரம் போதாது. நீர்ப்பாசன வசதி அதிகமில்லாத இடத்தில் கிணற்று ஜலத்தை உபயோகிக்க "கரண்டி" வேண்டும். ஆகையால், அதற்கு வேண்டியது செய்ய வேண்டுமென்று எல்லோரும் சொல்கிறார்கள். மஹாராஷ்டிரத்தில் "அடாமிக்" ஸ்டேஷனை நிறுவுவதாக இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு பேப்பரில் பார்த்தேன். ஏன் நம்முடைய இராச்சியத்திலும் அப்படிச் செய்யக் கூடாது? நமது இராச்சியத்தில் ஒரு "அடாமிக்" ஸ்டேஷனை நிறுவ நமது அமைச்சரவை பாடுபட வேண்டும். அதைச் செய்தால் தமிழ் நாட்டில் விவசாயத்திற்கு உபயோகமாக இருக்கும் என்று சொல்கிறார்கள். ஆகையால் அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஒரு ஏக்கர், இரண்டு ஏக்கர் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கு கரண்டி கொடுக்க வேண்டும். "மினிமம் சார்ஜஸ்" கட்டுவதற்குக் கூட அவர்களிடம் பணம் கிடையாது. மக்களுக்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டுமென்றால், அந்த ஏழைகளைத் தூக்கிவிட வேண்டும். பணக்காரர்களைப் பற்றி கவலை இல்லை. அவர்களை அவர்களே மேலே தூக்கிக்கொள்வார்கள். ஆகையால், ஏழை விவசாயிகளைத் தூக்கிவிட அரசாங்கத்தாரும் போர்டாரும் முயற்சிக்க வேண்டும். அவர்கள் "மினிமம் சார்ஜஸ்" கொடுக்க வேண்டாம் என்று சொல்ல வேண்டும். வட ஆற்காட்டை விட தென்னாற்காட்டில் மின்சாரம் குறைவாக இருக்கிறது. ஆனால், கிணற்றுத் தண்ணீர் கொஞ்சம் கிடைக்கும். அவ்வாறு கிடைக்கிற இடத்தில் கூட, "பம்ப்செட்" போடமாட்டேன் என்கிறார்கள். அங்குள்ள ஜனங்கள் எல்லாம் ஏழைகள். அவர்களுக்குப் பணம் கட்டி முடியாமை போதுமான மூலதனம் இல்லாததால். அவர்களுக்குச் சலுகை காட்ட வேண்டும். இதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தாரைக் கேட்டுக் கொண்டு நான் எனது உசையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

12th August 1960]

(Deputy Chairman in the Chair.)

* SRI M. ETHIRAJALU : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, மின்சார போர்டின் வரவு செலவுத் திட்டத்தையும் அதற்கான மானிய கோரிக்கையையும் நான் வரவேற்கிறேன். மின்சார இலாகா அமைச்சர் அவர்களுக்கு என் வந்தனத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். மின்சார போர்டுக்கான மானிய கோரிக்கை சென்ற ஆண்டில் 11 கோடி ரூபாயாக இருந்தது. இந்த வருஷம் அதாவது 1960-61-ல் திருத்தப்பட்ட மதிப்பீட்டின்படி மின்சார போர்டிற்கான மானிய கோரிக்கை 23 கோடியாக இருக்கிறது. எனவே இந்த வருஷத்தைவிட 12 கோடி ரூபாய் அதிகமாகச் செலவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதைப் பார்க்கும்போது நமது ராஜ்யத்தில் மின்சாரம் எவ்வளவு வேகமாக வந்துகொண்டிருக்கிறது என்பது நன்றாக விளங்குகிறது. ஒரு ராஜ்யத்தில் சமூக, பொருளாதார முன்னேற்றம் ஏற்படுவது, அந்த ராஜ்யத்தில் ஏற்படும் மின்சார அபிவிருத்தியைப் பொறுத்திருக்கிறது. எந்த ராஜ்யத்தில் மின்சாரம் அதிகமாக இருக்கிறதோ, அந்த ராஜ்யம் தொழில் துறையிலும் தொழிலாளர்கள் முன்னேற்றத்திலும் உயர்ந்து காணப்படுவது சகஜம். இந்த ராஜ்யத்தில் மின்சாரம் கிடைப்பது தலா ஒன்றுக்கு 30 யூனிட்டாக சென்ற வருஷத்தில் இருந்தது என்றும், 1960-61-ல் இது தலா ஒன்றுக்கு 60 யூனிட்டாக அதிகரிக்க முடியும் என்றும் சென்ற வருட அறிக்கையில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அதோடு, 1960-61-ம் ஆண்டில் 3,71,000 கிலோ வாட்டுகள் மின்சாரம் இங்கே உற்பத்தி செய்ய முடியும் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பதினொரு கோடி ரூபாயிலிருந்து திருத்தப்பட்ட மதிப்பீட்டில் 23 கோடி ரூபாயாக ஆகியிருப்பதால் நான் நமது ராஜ்யத்தில் மின்சார அபிவிருத்தி வெகு வேகமாக விருத்தியாகிக்கொண்டு வருகிறது. நமது ராஜ்யத்தில் மின்சாரப் பெருக்கம் மற்ற ராஜ்யங்களையும் எட்டிப் பிடிக்கும் நிலையில் இருக்கிறது. நமது ராஜ்யத்தில் இந்த வருடம் தலா ஒன்றுக்கு 60 யூனிட்டிகள் கிடைக்கும் அளவுக்கு மின்சார உற்பத்தி அதிகரிக்கும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அமெரிக்கா போன்ற அயல் நாடுகளில் தலா ஒன்றுக்கு 2,000 யூனிட்டிலிருந்து 3,000 யூனிட்டிவரை உபயோகிக்கிறார்கள். நம் நாட்டில் மின்சார அபிவிருத்தி அந்த அளவிற்கு ஏற்படும்போது இங்கே பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகளும் சிறிய தொழிற்சாலைகளும் கனரகத் தொழிற்சாலைகளும் வரும் என்பதை இதிலிருந்து நாம் நன்கு உணர முடியும். அந்த அளவிற்கு இங்கே மின்சார அபிவிருத்தி ஏற்படாத வரையில், இங்கே பெரிய பெரிய கனரகத் தொழிற்சாலைகளை துரிதமாக அமைக்க வேண்டுமென்று நாம் எவ்வளவுதான் கூறிக்கொண்டிருந்தாலும் அவைகளை அமைப்பது முடியாத காரியம் என்பதை நாம் உணர வேண்டும். நமது ராஜ்யத்தில் சென்ற மார்ச் 21-ம் தேதி வரை 9,500 கிராமங்களுக்குத்தான் மின்சாரம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிய வருகிறது.

[Sri M. Ethirajalu] [12th August 1960]

கனம் அமைச்சர் விவசாய துறையில் அரிய பெரிய கவனம் செலுத்தியிருக்கிறார் என்பதை நான் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியவில்லை. சென்ற ஜனவரிக்கு மேல், 10 மாதத்திற்குள் 15,000-க்கு மேற்பட்ட மின்சார பம்புசெட்டுகளுக்கு மின்சாரம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மொத்தமாகப் பார்த்தால் சென்ற ஜனவரிக்குள் விவசாயிகளுக்கு ஒரு லட்சம் பம்பு செட்டுகளுக்கு மின்சாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு விஷயத்தை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். நாம் தீவிர சாகுபடித் திட்டத்தில் இறங்க வேண்டுமானால், அதாவது விவசாய உற்பத்தியை சீக்கிரம் பெருக்க வேண்டுமானால், இந்த நாடு விவசாயத்தில் முன்னேற வேண்டுமானால், மின்சார சப்ளை முன்னால் வைத்துக்கொண்டுதான் முன்னேற முடியும். அதாவது மின்சாரம் முன்னேற்றத்திற்கு அடிகோலுகிறது. விவசாய உற்பத்தியில் ஜல பாசனத்தை வைத்துக்கொண்டு மட்டிலும் முன்னேற்றம் காணமுடியாது. அத்துறையில் வேகமாக முன்னேறுவதற்கு மின்சாரம் பின்னால் இருக்க வேண்டும். மின்சாரம் விவசாயத்தை முன் தள்ளிக் கொண்டு போக வேண்டும். மேலை நாடுகளில் விவசாயத்தை மின்சாரம் தான் முன் தள்ளிக்கொண்டு போகிறது. நமது விவசாயிகளில் நன்றாக பயிரிடத் தெரிந்தவர்கள் மின்சார பம்பு செட்டுகளை உபயோகித்து விவசாயம் செய்வதை அதிகம் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இரண்டு ஏக்கர், மூன்று ஏக்கர் நிலம் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் கூட தங்களுக்கு ஒரு மின்சார மோட்டார் பம்பு செட்டு வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். அதற்காக அவர்கள் அரசாங்கத்திடம் வாங்கும் கடனைத் திருப்பித் தர வேண்டியிருக்கிறது. அப்படிக்கேட்கும் கடன் காலாகாலத்தில் பம்பு செட்டுக்குக் கடன்கள் கிடைப்பதில்லை. இதற்குக் காரணம் என்னவென்று அரசாங்கம் பரிசீலிக்க வேண்டும். கடன் கேட்டால், ரெவின்யூ இலாகாவிலிருந்து ஸால்வென்ஸி செர்டிபிகேட் வாங்கித் தரவேண்டுமென்று கேட்கப்படுகிறது. அந்த செர்டிபிகேட்டைக் காலாகாலத்தில் ரெவின்யூ இலாகாவிலிருந்து பெற்று விவசாய இலாகாவிற்கு காலாகாலத்தில் வாங்கி கொடுக்க முடியாமல் இருப்பதால் நகுந்த காலத்தில் மின்சாரம் கிடைப்பதில்லை. ஸால்வென்ஸி செர்டிபிகேட் கேட்டால் மனுப்போட்ட காலத்திலிருந்து 30 நாள் தவணைக்குள்ளாவது அதைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று ஒரு உத்திரவு போட வேண்டுமென்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படிச் செய்தால்தான் விவசாய உற்பத்திக்கு உதவ முடியும். மேலும், மின்சார போர்டாருக்குக் கையெழுத்துப் போட்டு விட்டு மின்சாரத்திற்கு கடன் கேட்டால், குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் கடன் ஸாங்க்ஷன் ஆவதில்லை.

‘குறிப்பிட்ட காலத்தில் மின்சாரம் கொடுக்கக்கூடிய நிலையில் நாங்கள் இருந்தாலும் நீங்கள் பம்பு செட் குறித்தகாலத்தில்

12th August 1960] [Sri M. Ethirajalu]

கொண்டுவரவில்லை, ஆகவே மின்சாரம் இப்போது கொடுக்கமுடிய வில்லை” என்று சொல்லுவதால் கிராமத்திற்கு மின்சாரம் கிடைப்பது இதனால் தடை ஏற்படுகிறது.

மேலும், விவசாயிகள் கேட்கும் கடன் ஸாங்க்ஷன் ஆனாலும், விவசாய இலாகா எந்தக் கம்பெனியுடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கிறதோ அந்தக் கம்பெனியிலிருந்து பம்பு செட்டுகளை வாங்கி கொள்ளும்படி உத்தரவிடுகிறார்கள். அப்படி வாங்கக்கூடிய பம்பு செட்டுகள், நல்ல முறையில் வேலை செய்யக்கூடியதாக இருக்கின்றனவா இல்லையா என்று பார்த்தால், அதிலும் பல சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. இந்த நிலைமை எங்கள் ஜில்லாவில் இருக்கின்ற காரணத்தால்தான், இதனை அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். அவர்களுக்குப் பூரணமாகக் கடன் சாங்க்ஷன் ஆனாலும், அவர்கள் இஷ்டப்படி பம்பு செட் வாங்கி உபயோகிக்க பூரண உரிமை கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்போது தீவிரச் சாகுபடித் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். இந்த நேரத்தில் பம்பு செட்டின் மூலம் தீவிரமாகச் சாகுபடி செய்ய ஒரு திட்டத்தைத் தயாரிக்க வேண்டும். பம்பு செட்டின் மூலம்தான் அதிக உற்பத்தி செய்ய முடியுமென்று விவசாயிகளுக்கு அதிக நம்பிக்கை இருக்கிறது. அதனால், தீவிர பம்பு செட் விநியோகத்திட்டம் என்று ஒரு திட்டத்தைக் கொண்டு வந்து, சமுதாய நலத் திட்டங்கள் அமுலாக்கப்படுகின்ற இடங்களிலேயெல்லாம் பஞ்சாயத்துக்களுக்குப் பூரண உரிமை கொடுத்து அவற்றின் மூலமாகக் கடன் விநியோகம் செய்து, தீவிரச் சாகுபடித் திட்டத்தை நிறைவேற்றலாம் என்று நான் சொல்லுகிறேன். பஞ்சாயத்து மூலமாகப் பம்பு செட் கொடுப்பதும் நல்லது. அப்போதுதான் கடனைத் திருப்பிப் பெறும்போது, அதனைச் சரியாக உபயோகித்தார்களா என்பதைக் கண்டுபிடிக்கவும், கிராமத்திலே இருப்பவர்களை தெரிந்து கடனை வசூலிக்கவும் நல்ல சூழ்நிலை ஏற்படுமென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

மின்சார அமைச்சர் அவர்கள் குந்தா மின்சாரத் திட்டத்தைப் பற்றி விரிவாகப் பேசினார்கள். மின்சார அபிவிருத்தியில் நம் இராச்சியத்தின் சிகரம் என்று கருதினாலும், நெய்வேலியில் கிடைக்கும் மின்சாரமும் மற்ற வகைகளில் கிடைக்கக்கூடிய மின்சாரமும் நம் இராச்சியத்திற்குப் போதுமா என்று பார்க்க வேண்டும். நம் இராச்சியத்தில் எத்தனையோ சிறிய தொழிற்சாலைகளும், பெரிய தொழிற்சாலைகளும் ஏற்பட வேண்டுமென்று நாம் விரும்புகிறோம். அப்படிப் பார்க்கும்போது, குந்தா மின்சாரத் திட்டத்தின் மூலம் நாம் இவை அனைத்திற்கும் மின்சாரம் கொடுக்க முடியுமா என்றால், நிச்சயமாக முடியாது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

[Sri M. Ethirajalu] [12th August 1960]

சென்ற 4-ம் தேதி லோக் சபையில் பிரதம மந்திரி பேசியிருப்பதை நான் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். அனு சக்தியின் மூலம் மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்வதற்கு சென்னை இராச்சியம்தான் லாபகரமாக இருக்கிறது என்று பார்லிமென்டில் சொல்லியிருக்கிறார். இப்படிப்பட்ட அனு சக்தி உற்பத்தி நிலையத்தை இந்த இராச்சியத்தில் ஏற்படுத்த மின்சார அமைச்சர், தொழில் அமைச்சர், நிதி அமைச்சர் எல்லோரும் சேர்ந்து முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த ஆண்டிலே ஏறக்குறைய 28 கோடி ரூபாய்க்கு மின்சாரத் தளவாடங்களை இறக்குமதி செய்தோம். மூன்றாவது திட்டத்தில் 60 கோடி ரூபாய்க்கு இறக்குமதி செய்ய வேண்டுமென்று திட்டமிட்டிருக்கிறோம். இப்படி இருக்கும்போது, இந்தத் தேசத்திலே சென்னை இராச்சியம்தான் மின்சார உற்பத்தியில் அதிவேகமாகப் போய்கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்லுகின்றபோது இங்கு மின்சார தளவாடத் தொழிற்சாலை ஏற்படவில்லை. ஆனால், போபாலில் மின்சார தளவாடங்கள் செய்கின்ற உற்பத்தி நிலையம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஏன் நம் இராச்சியத்தில் அம்மாதிரி உற்பத்திசாலையை ஏற்படுத்தக் கூடாது? சென்ற வருடத்தில் அலோஷியேட் எலெக்ட்ரிகல் இண்டஸ்ட்ரீஸைச் சேர்ந்த Lord Saunders என்ற ஒருவர் இந்தியாவிற்கு வந்தபோது இந்தியாவின் முன்னேற்றத்தைப் பார்த்துச் சொல்லியிருக்கிறார். “என்னுடைய ஸ்தாபனத்தின் மூலமாக இந்தியாவிற்கு 10 வருஷங்களுக்கு வேண்டிய மின்சார தளவாடங்களை உற்பத்தி செய்ய வேண்டிய உதவியை என் ஸ்தாபனம் செய்யும்” என்று அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

4.20 p.m. நான் அதைப் பத்திரிகையில் படித்திருக்கிறேன். ஆகவேதான் போபாலில் இப்பேர்ப்பட்ட தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தியிருக்கும் பொழுது நம் ராஜ்யத்திலும் ஏன் ஏற்படுத்தக்கூடாது? நம்மிடம் தளவாடங்களில்லாத காரணத்தினால்தான் பலவிடங்களில் மின்சாரம் குறித்த காலத்தில் கொடுக்க முடியவில்லை. அடுத்த படியாக, முனிசிபல் நகரத்தை இப்போதெடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அங்கெல்லாம் வீட்டுக்கு வீடு விளக்கு வரி வாங்குகிறார்கள். ஆனால் தெரு விளக்கும் வீடுகளுக்கும் போடுவது கிடையாது. டிஸ்ட்ரிக்ட் கவுன்சில் கூட்டத்தில் இதை கேட்டால் ‘நகர சபையையும் ஆணையாளர்களையும் கேட்டோம். அதற்கு தளவாடங்களில்லாததால் மின்சாரம் கொடுக்க முடியவில்லை’ என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆதலால் முனிசிபல் நகரங்களில் எல்லா தெருக்களிலும் முதலில் விளக்குப் போடுவதற்கு வழி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மத்திய அரசாங்கத்தை யணுகி அன்னிய நாட்டு உதவியுடன் நமது ராஜ்யத்தில் மின்சார தளவாடங்கள் உற்பத்தி செய்யும் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

12th August 1960] [Sri M. Ethirajalu]

எனக்கு முன்னால் பேசிய கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ. சதர்சனம் நாயுடு “மினிமம் காரண்டி” கேட்கப்படுவதாகச் சொன்னார். நீர் வளமும், நிலவளமும் இல்லாத இடங்களில் மினிமம் காரண்டியை ரத்து செய்தால்தான் சௌகரியமென்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். என்னுடைய ஜில்லாவில் கள்ளக்குறிச்சி, செஞ்சி போன்ற வரண்ட பிரதேசங்களிருக்கின்றன. அங்கு உள்ளவர்களிடம் மினிமம் காரண்டி கேட்பதால்தான் அவர்கள் மின்சாரத்தை சரிவர பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியவில்லை. அந்த இடங்களில் மினிமம் காரண்டியை ரத்து செய்தால் நல்லது.

சென்ற வருடத்தில் போர்டார் 110 இடங்களில் ஹரிஜனங்களுக்கு மின்சார வசதி செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்காக நான் போர்டாரை பாராட்டுகிறேன். ஆனால் ஹரிஜன கிராமத்தில் உள்ள ஜனத்தொகையினுக்கு அங்கே மின்சாரம் கிடைக்கவில்லை. மூன்று நான்கு தெருக்களிருந்தால் ஒன்று, இரண்டு தெருக்களுக்குத்தான் மின்சாரம் கொடுக்கப்படுகிறது. இதனால் ஹரிஜனங்கள் உபயோகிக்கும் அளவுக்கு சரியானபடி மின்சாரம் கிடைக்கவில்லை. இராக்காலங்களில் விளக்குக்கூட இல்லாத ஹரிஜனப் பகுதியை நாம் ஏராளமாக பார்க்கிறோம். மின்சாரம் கொடுக்கும்போது அந்தப் பகுதிக்கு மின்சாரம் கொடுக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக ஹரிஜனங்கள் ஒன்று, இரண்டு எக்கர் நிலம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்குக்கூட கடன் தவணையில் மின்சார பம்ப் ரெட்டு வசதி கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

என்னுடைய தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் 2,774 கிராமங்கள் இருக்கின்றன. சென்னையைத் தவிர மற்ற ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் ஏராளமான கிராமங்கள் இருக்கின்றன. கோயம்புத்தூர், மதுரை, செங்கல்பட்டு, வட ஆற்காடு ஆகிய ஜில்லாக்களிலுள்ள கிராமங்களில் 50 சத வீதத்துக்குமேல் மின்சாரம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் 424 கிராமங்களுக்குத்தான் மின்சார வசதி செய்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அமைச்சரவர்கள் இதற்கு பதில் சொல்லலாம், “அது கம்பெனியிருந்த இடம், நாங்கள் என்ன செய்வது” என்று. இருந்தாலும் நிலைமையை அமைச்சரவர்கள் கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்தால் தான் அவர் மேலும் பல கிராமங்களுக்கு உடனடி வசதி செய்து கொடுக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையில் நான் இதைச் சொல்லுகிறேன். எங்கள் ஜில்லா பின்தங்கிய ஜில்லா. எல்லாவற்றிலும் பின்தங்கிய ஜில்லா. தொழிலிலும், சமூக நிலையிலும், கல்வியிலும் மிகவும் பின்தங்கிய ஜில்லா. தொழிலைப் பற்றிச் சொன்னால் நெய்வேலித் திட்டத்தைக் காட்டிக்கொண்டு போகிறார்கள். வங்க அகைத் தவிர வேறு ஒரு தொழிற்சாலையும்

[Sri M. Ethirajalu] [12th August 1960]

கிடையாது. அங்கு ஒரே ஒரு இண்டஸ்ட்ரியல் ஸ்கூல் இருக்கிறது—முத்தையா டால்டெக்னிக். எங்கள் ஜில்லாவில் இருந்தாலும் ஏழை பின்தங்கிய மக்களுக்கு பயன்படாது. எங்கள் ஜில்லா மணிலாக்கொட்டை ஜில்லா. நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரித் திட்டத்தை பாடமாகச் சொல்லிக்கொண்டு எங்கள் ஜில்லாவுக்கு ஒரு வசதியும் செய்து கொடுப்பதில்லை. கனரகத் தொழிற்சாலையை எங்கே ஏற்படுத்தப்போகிறார்கள்? சேலத்தில், தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் அல்ல. இரும்பு தொழிற்சாலையை எடுத்துக் கொண்டால் அதற்குத் தகுந்தது சேலம் என்று சொல்லுகிறார்கள். சரித்திர பூர்வமாகப் பார்த்தால், பரங்கிப்பேட்டையில் இரும்புத் தொழிற்சாலை வெள்ளைக்காரன் காலத்தில் இருந்திருக்கிறது. தொழிற்சாலை இருந்தது என்பதை நிரூபிக்க இரும்பு உருண்டைகள் கடற்கரையோரத்தில் இன்றும் காணப்படுகின்றது. அந்தத் தொழிற்சாலையை அமைக்க நல்ல ஜலவசதி வேண்டுமென்று அமைச்சரவர்கள் சொன்னார்கள். அதற்கு வேண்டிய ஜலவசதி இடவசதி எல்லா வசதியும் பரங்கிப்பேட்டையில் கிடைக்குமென உறுதியாக சொல்ல முடியும். ஆகவே இரும்பு தொழிற்சாலையை பரங்கிப்பேட்டையில் நிறுவ ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மற்றொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். கடலூருக்குப் பக்கத்தில் புதுவை ராஜ்யம் இருக்கிறது. புதுவை ராஜ்யத்தில் அனேகமாக எல்லா சின்ன சின்ன கிராமங்களுக்கும் மின்சாரம் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. கனம் அமைச்சர் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கும் இடம் புதுவை ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்ததாகவும் அவருக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் “file pad” இருக்கும் இடம் இந்திய யூனியனைச் சேர்ந்ததாகவும் இருக்கிறது. புதுவை ராஜ்ய கிராமங்களுக்கு மின்சார விளக்கு எரிகிறது. பக்கத்து யூனியனைச் சேர்ந்த கிராமங்கள் இருளைடைந்து கிடக்கிறது. புதுவைக்கும் கடலூருக்கும் 14 மைல்கள் இருக்கும். 14 மைல்களுக்குள் நான்கு, ஐந்து ‘enclaves’ இருக்கும். இதனால் நடு மத்தியில் இருக்கும் நமது கிராமங்களுக்கு விளக்கு வசதியேயில்லை. அதற்குப் பக்கத்தில் உள்ள புதுவை ராஜ்ய போர்டாரிடமோ அங்குள்ள சம்பந்தப்பட்ட இலாகாவினரிடமோ பேசி புதுவை ராஜ்யத்தோடு சேர்ந்து பக்கத்தில் இருக்கும் யூனியனைச் சேர்ந்த கிராமங்களுக்கு உடனடியாக மின்சார வசதிகள் செய்து கொடுக்க முழு முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இது மிகமிக அவசியம். இந்த மின்சாரத்தை நமது இராஜ்யத்திலிருந்து அங்கு இருக்கும் கிராமங்களுக்கு கொண்டுபோக வேண்டுமானால் அதிக சிலவு ஏற்படும். சிறிய சிறிய கிராமம் 200 பேர் ஜனத்தொகை இருக்கும். அதற்கு எச்.டி. லைன் இவையெல்லாம் போட வேண்டிய கஷ்டம் ஏற்பட்டால் அதிக சிலவு ஏற்படும். எனவே அங்கே அவசியமான இடங்களில் மின்சாரம் கொண்டு வருவதற்கு புதுவை ராஜ்ய சர்க்காரோடு பேசி ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

12th August 1960] [Sri M. Ethirajalu]

எங்கள் ஜில்லாவில் 452 கிராமங்களுக்குத்தான் மின்சாரம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாக முதலிலே சொன்னேன். அங்கே கம்பெனியார் இருந்த காலத்தில் போதிய மின்சார விஸ்தரிப்பு இல்லாததுதான் இதற்குக் காரணம். எனவே, எங்கள் ஜில்லா விற்கு மற்ற ஜில்லாக்களைவிட அதிக சலுகை ‘பிரயாரிடி’ கொடுக்க வேண்டுமென்று கனம் அமைச்சரை வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

விவசாயத்தை பெருக்க விவசாயிகள் கடனை வாங்கி பம்பு செட்டு முதலியவைகள் வாங்கி வைத்து மின்சாரம் வேண்டும் என்று கேட்டாலும் காலாகாலத்தில் பவர் கிடைப்பதில்லை. இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க ஒரு லட்ச ரூபாய் செலவில் தனியாக ஸ்கீம் போட வேண்டுமென்றும், அதுவரை காத்திருக்கத்தான் வேண்டுமென்று சலபமாக சொல்கிறார்கள். அப்படி விவசாயத் துறையில் கவனம் செலுத்தும் விவசாயிகளுக்கு எந்த முறையிலாவது மின்சாரம் கொடுத்து ஊக்குவிக்க போர்டார் தனியாக தீவிர முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள அந்தந்த ஜில்லா மின்சார இலாகா அதிகாரிகளுக்கு உத்திரவிட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இத்துடன் என் நன்றியைத் தலைவருக்கும் அமைச்சர் அவர்களுக்கும் தெரிவித்துக்கொண்டு பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, I should thank the Hon. Minister for supplying us copies of his speech even yesterday so that we might have the benefit of reading through the whole speech. It was a very profitable reading to us—that is, those who are not fully acquainted with the technique of electricity, are able to understand the subject a little more. I should congratulate the Hon. Minister on the splendid work that has been done largely due to his initiative and also to the great ability of our engineers. In fact in paragraph 13, he says, ‘That our engineers have been able to plan out such a huge and complicated scheme and execute them with utmost expedition under trying climatic conditions speaks well not only of their engineering knowledge, skill and organizing ability, but also of their devotion to duty’. The Hon. Minister has also stated that he invited the Ministers of other States to visit the Kundah Extension Scheme, and that they were all very much impressed by the way in which it has been executed. In another paragraph the Hon. Minister has stated that at his invitation the Ministers in charge of Electricity in other States visited the Kundah Project and they were all praise for the way in which the project has been executed.

Great progress had been achieved in the generation and distribution of power. Attention has been drawn to the fact that not only we should have hydro-electric schemes but also thermal stations. Because hydro-electric schemes alone sometimes may not be able to completely fulfil the conditions of our country. Once

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [12th August 1960]

the monsoon fails and water becomes scarce, we will have to reduce the supply of electricity. Often we had this power cut in the Pykara Scheme. Therefore, it is only necessary that we should have attention paid also to the erection of thermal stations. Improvement has been made in the Madras Electricity System. The Neyveli Thermal Station is also being erected. I think on the whole we may congratulate ourselves that there will be more electricity produced from the thermal stations so that there may not be many restrictions in power supply during the summer months when there is a failure of the monsoon and water is scarce in the hydro-electric power stations.

4-30 p.m. In that way, I feel that an all-round attention has been bestowed upon the whole problem of generation and distribution of electricity. The Hon. Minister has paid attention to the needs of agriculturists and has given certain concessions. My friend, Mr. Ethirajulu, was saying that more pumpsets should be supplied. But I am one of those who feel that merely increasing the number of electric pumpsets will not help the small man to cultivate. He must have other means. In fact electric pumpsets will be another burden to him, if he is otherwise not able to meet the demands. On that account, I do not say, concessions should not be given and more pumpsets should not be supplied. Things must progress in proportion. The prosperity and the purchasing power of the agriculturists also must increase. Then only increased number of pumpsets will help. When you go on increasing the credit facilities alone, then a stage will come when they will not be able to repay the loan. So, there must be all-round development in proper proportions. If this is not done, mere supply of more pumpsets will mean wasting our resources unnecessarily. All our efforts should be directed towards effectuating a proper use of our resources. The problem should be approached in the proper way so that our people may take advantage of these schemes and utilize them properly for bettering their living conditions.

One word I have to say about the financial powers of the Board, the Legislature and the Government. I was intrigued very much when I read the financial statement. It goes to crores of rupees. But the Hon. Minister said it was not subject to the vote of this House. He is right. When I looked into the Electricity (Supply) Act, 1948, I found certain curious provisions and it is worth reading them here and they are worth our attention also. Section 61 of the Act which deals with the financial powers of the Board says:

"In February of each year the Board shall submit to the State Government a statement in the prescribed form of the estimated capital and revenue receipts and expenditure for the ensuing year."

Then:

"The State Government shall as soon as may be after the receipt of the said statement cause it to be laid on the table of the

12th August 1960] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

House, or as the case may be, Houses of the State Legislature; and the said statement shall be open to discussion therein, but shall not be subject to vote.

The Board shall take into consideration any comments made on the said statement in the State Legislature."

When we look into the Act, that is the position. Therefore, we can discuss and make comments. We have no power to vote, though we have power to vote small grants. There is another interesting provision also:

"59. The Board shall not, as far as practicable and after taking credit for any subventions from the State Government under section 63, carry on its operations under this Act at a loss, and shall adjust its charges accordingly from time to time."

But these subventions are subject to the approval of the Legislature because these are payments by us. When we give subventions, we have no power! (Sri M. Seshachariar: It is 'தானம்'. State economy is quite different from these 'danams', 'danams' of cows and all that. These are quite different matters. We cannot treat subventions as 'danams'. This is an Act which was passed in 1948, i.e., before the Constitution came into force. There is yet another curious provision:

"A person shall be disqualified from being appointed or being a member of the Board if he is, or within the twelve months last preceding was, a member of Parliament or of any State Legislature or any local authority."

My friend, Mr. Kosalram, is not here. If he is here, he will be surprised to know that such a solemn provision as, "within the twelve months last preceding was . . ." exists. Therefore, you will see that this Act was passed before the Constitution.

SRI M. PATANJALI SASTRI: That is why the Minister is not the Chairman of the Board.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: There are retired officials who are appointed Chairman and Secretary because of their administrative experience but the disqualification chiefly concerns Members of Parliament and the State Legislatures. I want the Government to look into this.

SRI M. -ETHIRAJULU: What about Neyveli?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: I do not know. Therefore, the view of the Parliament in 1948 was that once a Board was appointed with experienced people on it as members to administer the funds given to it for the purpose of dealing with technical and scientific matters like generation and distribution of electricity, it should no longer be within the competence of any Members—laymen—to interfere unnecessarily with the duties and

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [12th August 1960]

functions of the Board. It was a transition period. Now this disqualification ought not to be there. The provision seems to be rather anomalous, that a member should not have been a Member of Parliament or a Member of the State Legislature or a local authority even for the twelve months preceding his membership. (Sri S. Natarajan: They have disqualified the Minister also.) This is a serious reflection on the Legislature. The Minister is not there because he is a Member of the Legislature. This is the state of things as I see. I do not know what the Government of India or the Government of Madras or the Congress party thinks. But it seems to me to be a strange provision. Even the Land Improvement Board which deals with technical matters like conservation of soil, etc., has got three Members from the other House and one Member is to be elected from this House. I, therefore, cannot understand this difference. Crores of rupees are to be spent by the Electricity Board and the Legislature has no power to vote, but only its comments will be taken into consideration. 'Comments shall be taken into consideration' has no meaning in a statute.

4-40 p.m. That is the position so far as financial matters are concerned. The loans are given by the Government and there is no question of any loss. If there is a loss there will be subvention and that would make the position all right. Even apart from the subvention, I find the Board has worked very well. There is a revenue surplus of Rs. 27,000 and they expect more in the future. This is mentioned in the Hon. Minister's statement and this has been achieved by raising the tariff rates and the increased consumption of electricity generated by the Kundah project.

So far as the tariff rates are concerned, I want to make a few observations. In paragraph 25 of the Hon. Minister's speech it is said: 'The tariffs for supply of electrical energy were at the pre-war level for a long time, although to meet the increased cost of generation and distribution surcharges were levied from time to time.' It was not only surcharge. The words 'war surcharge' were used long after the war was over. They went on stating 'war-surcharge'. Even some of us here in this House pointed out that it seemed to be an anomaly because by that war-surcharge the Government seemed to anticipate another war (Laughter), and we suggested that the word 'war' should be cut out. All that has now been taken away. But still we find the rates are too high. That is what I can say from experience. I do not want to go into details. I looked into the gazette in which the rates have been published. I find from those rates that we pay more for domestic consumption than what we were paying before. That is the experience of others also in the Madras City. The Hon. Minister says the rates are rational. I agree. Clearly, very clearly, we have to pay more. That is all it means. It is simple and rational, I agree. Before these revised tariff rates we had surcharge, war-surcharge, another 25 per cent for this and some other percentage for some

[12th August 1960] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

other thing. We were not able to understand the process of calculation of rates. Anyhow, we paid by cheques and finished with it. But it is now one whole amount. There is no reduction on the whole. There is an increase in the tariff rates and that is why to some extent there is an increase in the revenue receipts. It is not only on account of the larger supply of electric energy but it is also due to the increased tariff rates. Anyhow, I enter a plea with the Hon. Minister on behalf of the domestic consumers in the City and other places to see whether they cannot reduce the rates a little. I do not want it to be done in such a way that the department cannot get the cost of production. I am not stating that. They are the judges of it. I leave it to them. So far as domestic consumers are concerned it will be fair if the Government can reduce the rate a little. It is not only the rich that pay. All people, rich and poor alike, pay. Therefore I make this request on behalf of the whole people. Electricity is now a basic necessity. That is why I want to say, if there is no electricity in the villages even for a day there will be complete misery. There is no kerosene lamp in the house and when there is no electricity there is no light and one hits against another. It goes on like that. It is a difficult matter. You will be plunged in real darkness if there is failure of electricity. That is why we should never get into the habit of depending entirely on electricity. As an old-fashioned man my mind goes back to the olden times. Excuse me for saying that. Let us not entirely depend on modern civilization. Let us use our hands and feet and our eyes. I state these things even though they may not be relevant, Mr. Chairman, to the discussion. The eyes of our people were much better in those days than now. I think every one of the hon. Members will confirm that statement. In the past, when there was no electricity, a villager would take me in complete darkness from place to place. But now he is unable to do it. That is our present position. There is an old statement in our books, that all these civilizations will only reduce the capacity of our senses. Every day we go by autorickshaws and other conveyances. After some time nobody will have the capacity to walk even. Most people use cycles. I am sorry I am irrelevant. But that does not matter. My hon. Friend said that we must have more and more of electricity in all villages and, therefore, I was led into this trend of thought. That is the only excuse for my saying these things and nothing else. You will find that nobody is now inclined to walk at all. Ask a servant to go to the post-office and get something. He will immediately ask for a cycle. I must purchase a cycle at a cost of Rs. 200. This is now produced in the factory at Madras itself. I must purchase and give a cycle so that he can go to the post-office and get the thing I want. In the past every one of us used to walk any distance. Let us use our hands and feet. It is not my statement. Rabindranath Tagore said: 'Let the feet kiss the earth.' That is what he said. Great men thought in that way. So let us not ask the Hon. Minister why he did not supply electricity to all villages and all that. The Hon. Minister according to

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [12th August, 1960]

me need not answer that question. Let us produce as much electricity as we can and consistent with our needs. But let us not say that every one should have electricity everywhere, in the latrine, bath-room and so on, so much so without electricity we would become helpless people. That should not be the criterion and therefore it is, I am stating all these things.

Sir, on the whole the document supplied to us by the Hon. Minister is a splendid document. I congratulate the Hon. Minister sincerely. I think he is perfectly correct when he says that the activities of the department have been of the highest order. I think it is so. They have spent Rs. 74 crores usefully, properly and well. From my place here I have often criticised the Treasury Benches on various items of expenditure. But here I have to express my appreciation of the way in which the whole department has been working and also the officers who have been responsible for the generation of power and the construction of the Kundah project. They are upright and we of the South have always been great engineers. I know Sri Sundaram of the Electricity Department. He was one of the greatest of engineers we produced in our country. The department in that way has covered itself with glory and will continue to cover itself with glory. Only the electricity supplied to some of us people here, the consumers, should be a little cheaper.

* SRI M. SESHACHARIAR: Mr. Deputy Chairman, Sir, the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar has paid great encomiums to the Electricity Board. Surely nothing more have I to say, with regard to the work done during the past year. Our able Minister and more particularly our engineers have bestowed a great deal of effort in the matter of extending electricity. We thank all of them.

In regard to tariffs, I shall make certain suggestions. One thing that was disputed for a long time is the question of unconnected minimum charges. Somehow that question has now been solved and now we are made to pay some incidental charges. Probably Rs. 5, for audit charges and all that.

But one thing with this minimum charge is this. You can take this charge from one who has taken current. But there may be a case where the lines are laid but the man has not cared to take the current. For that person we should give some concession.

4.50
p.m.

Take for instance a case where the man has entered into an agreement for supply of electricity and takes for four or five years, and he wants to disconnect the service. In such a case the guarantee is enforced. There is some kind of discrimination here. The man who takes electricity for three or four years is not shown any concession. But the man who has not had connection at all and refuses to take energy for some reason or other, is given the concession. I think we have got to see that this difference is wiped off.

[12th August, 1960] [Sri M. Seshachariar]

The other day the hon. Member Dr. Sreenivasan was mentioning that in certain cases there is very low voltage so much so the motors burn off and cause loss to the ryots. I do not know whether Hon. Minister has been rightly informed. In certain sub-stations the voltage is normally between 380 and 400. The places which the hon. Member Dr. Sreenivasan was mentioning are places where certain sub-stations are heavily loaded. In those sub-stations, naturally there will be very low voltage. In such cases if there is low voltage for a longer period than necessary, surely the coils will be burnt, causing a loss of Rs. 200 or Rs. 300 for effecting the repairs. But it may be said that the technicians really think that the motors will not be burnt, if there is a good starter. This will itself be a safety valve and will not allow any current to pass through. But we do not have good starters nowadays. The starters available in the market are all of poor quality. Therefore I say that it is absolutely necessary in the case of the three-phase system where electricity is supplied to the motor, we must really have the high voltage. The ordinary normal voltage is between 380 and 400. If it is less than this, surely the motor will get affected one day or other.

One other thing I would like to mention. When a concession is sought to be given and when Government subsidy is given, in places where electricity could not be spared and is not commercially good they want additional security. In this case, the guarantee is Rs. 50 per single horse-power. It may be less in some cases. It is a case where at the time electricity develops it has got to be commercialised. Therefore Rs. 50 per single horse-power is asked. When there are a number of connections, and when we are able to commercialise the supply within four or five years, can we not revise the rates and reduce the guarantee? Is this impossible? Suppose we take the entire scheme.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: When a scheme is started, in the first year itself we do not expect proper returns. We expect the load to come up in subsequent years. Now we have asked the Electricity Board to review the position once in two years, and when they come to the point that the load is sufficient enough to guarantee a return, this guarantee is not normally to be insisted upon.

* SRI M. SESHACHARIAR: Thanks. But this is as regards the new scheme that may be taken up. What about the old schemes that are already there? I think it is better we go through them and see what should be done. Suppose we take a particular village and go on extending electric power by putting up transformers and sub-stations. That is one entire scheme. This is one thing which I think the Government can consider in regard to the additional guarantee that is sought to be collected as per horse-power. I think the Hon. Minister has assured us that they are going to review periodically the position.

[Sri M. Seshachariar], [12th August 1960]

The next thing that I would like to mention is about the staff. It has been said that the staff that were taken in the Board were asked to surrender their rights as N.G.Os. They became members of the staff of the Board, and they could not make claims as Government servants. After one or two years, they started an agitation for more emoluments, and concessions were given to them. No doubt they were liberal, but the present concessions are not in line with the recommendations made by the Pay Commission.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : They should have one thing or the other.

SRI M. SESHACHARIAR : They have been given already.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Then, they wanted as members of the staff of the Electricity Board, certain concessions.

* SRI M. SESHACHARIAR : There is one distinction here. There are some people who have not opted to the service of the Board. Therefore the Government have to provide for them. There are some Superintending Engineers or Assistant Engineers who have not opted to the service of the Board. They are Government servants. There may be distinctions between these officers and other Government servants. I am not very much acquainted with the whole thing. But I would like to say that once we try to implement the Pay Commission's recommendations, if it is possible and if it is necessary, we have got to see that their salary structure is in line with that of the Government servants.

The hon. Member Sri Ethirajalu was mentioning that there was no improvement in South Arcot. There are certain electrical undertakings which are not taken over. Therefore it is that we do not have uniform development. That is why I say that in giving a list of pumpsets that have been introduced or may have been introduced, it would be better if we are given figures relating to each district. I think we must have an idea about this also. We must know the improvement or extension in each of these districts. This would be necessary for us to understand the scope of it. The difficulty arises this way. There are at least certain municipalities and panchayats where the private undertakings have not yet been taken over. The private undertakings do not propose to develop, because they think that the Government will take them over. We are trying to advance them some loans. Loans are sought to be given for the purpose of extending electricity to the villages. I say that it will be better to take over these private undertakings so that we can have uniform development throughout the State. This is my submission.

The other matter that we have got to consider is this. Electricity is developing, and we have several gadgets, instruments, tools, and all that. We do not have a proper research station. We must have a research station for the Electricity Department. The Board

12th August 1960] [Sri M. Seshachariar]

must have a good research station so that they can develop their tools. Every department has got a research station. This Electricity Department necessarily requires a research station, because they require certain component parts. They can have their factory also, where certain components could be manufactured instead of going to the market for them. This will be a great advantage to the department.

(Mr. Chairman in the Chair).

As the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar said, we are glad that we have improved our hydro-electric projects. Our hydro-electric projects depend entirely upon the inflow. The water storage position yesterday was bad according to the papers. The inflow is getting low.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : It is 100 feet.

SRI M. SESHACHARIAR : Yesterday it was less. What I would like to submit is this. The agriculturist has got to depend upon rains. The Electricity Department also seems to depend upon rains. Therefore, we must bestow some attention on the question of starting more thermal stations in order to have a continuous non-staggering period. We are trying to improve the thermal plants in Madras and this will help us to some extent. So, Sir, that is all what I wish to say. Thank you very much.

* SRI K. V. RAMASWAMY : கனம் தலைவர் அவர்களே, மின்சார போர்டு சம்பந்தமாகப் பேசுவதற்கு எனக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது குறித்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன். புள்ளிவிவரங்களைப் பார்க்கும்போது, சென்னை மாநிலத்தில் அரசாங்கத்தார் அதிக பொறுப்பு எடுத்துக்கொண்டு மக்களுக்கு மற்ற மாநிலங்களைவிட அதிக நன்மை செய்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. இதை நாம் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. இதே சமயத்தில், பல இடங்களில் மக்கள் மின்சார வசதிகளைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் நான் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. இந்த நிலைமைக்குக் காரணம் பல அதிகாரிகளின் வீராப்பும் வெறுப்பும் தான் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். முன் காலத்தில், மக்களுக்கு "எலெக்ட்ரிசிட்டி" என்றால் என்ன என்று தெரியாமல் இருந்த காலத்தில், கிராமங்களில் மக்கள் சாமி கேட்கப் போவார்கள். அப்போது சாமி சொல்பவர்கள் 'கானலில் கல் விளக்கு எரியுது' என்றெல்லாம் சொல்லுவார்கள். அன்று சொன்னது இன்று நடக்கிறது. எங்கோ ஸ்விச்சைத் தட்டினால் ஜகஜ்ஜோதியாக இருக்கிறது. மின்சார விளக்கு இருக்கும் இடத்தில் இருந்து விட்டு அதற்குப் பிறகு மண்ணெண்ணெய் விளக்கு இருக்கும் இடத்திற்குப் போனால் இருட்டில் போவது மாதிரி அங்கே இருக்கிறது. கனம் மின்சார மந்திரி நமக்கு பல நல்ல காரியங்கள் செய்திருக்கிறார். அவர் அத்தகைய காரியங்களை இன்னும் நல்ல

[Sri K. V. Ramaswamy] [12th August 1960]

முறையில்" செய்யவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் நான் சில குறைகளை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். நன்மை அதிகம் செய்திருந்தாலும், திண்மை ஓரளவு இருந்தால்கூட அத்திண்மை நன்மையை மறைத்து விடுகிறது. எனவே இருக்கக்கூடிய திண்மைகளையெல்லாம் அகற்ற வேண்டியது கனம் அமைச்சரின் மிக முக்கியமான கடமை என்று கூற விரும்புகிறேன். அவருக்கு இது தெரியாமலில்லை. அவர் நடப்பதை யெல்லாம் பரிசீலித்து வருகிறார். அவருக்கு நான் சில விஷயங்களைத் தெரிவித்தால் அவர் இன்னும் திறமையாகச் செயலாற்ற முடியும் என்ற எண்ணத்தில் அந்த விஷயங்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

நான் அவனாக தாலுகாவிற்குப் போயிருந்தேன். அங்கே இரண்டொருவர் "லேனே போடவில்லை. கரண்டி பணம் கட்டச் சொன்னார்கள்" என்று கூறினார்கள். இன்னொருவர் 'பணமே வாங்கவில்லை' என்று சொன்னார். 'ஏன் வாங்கவில்லை' என்று கேட்டேன். "நாங்கள் இரண்டு, மூன்று தடவை கேட்டாலும் 'பில்' வரவில்லை. கடைசியில் இரண்டு, மூன்று வருஷங்களுக்கு மொத்தமாக 'பில்' வருகிறது. பணத்தைக் கட்டாவிட்டால் ஜப்தி பண்ணுவோம் என்கிறார்கள்" என்று சொன்னார்.

இரவு நேரங்களில் "கரண்டி" கொடுத்தால், அதை விவசாயிகள் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடிவதில்லை. இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு என்ன செய்யவேண்டுமோ அதைச் செய்ய வேண்டிய அவசியம் விவசாயிக்கு ஏற்படுகிறது. கனம் மந்திரியைப் பார்த்து உத்தரவு பெற்று வருவதற்குள் அந்த வருடம் பயிர் காய்ந்து போய்விடுகிறது. இந்த இழவுக்காக . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I think we have to maintain a certain amount of decorum. I object to the words 'இந்த இழவு', which are not parliamentary.

SRI K. V. RAMASWAMY: சரி. நான் இனிமேல் அந்த வார்த்தையை உபயோகிக்கவில்லை. அந்த வார்த்தை சபையில் உபயோகிக்கத் தக்கதல்ல என்றால், அதை நான் இங்கே சொன்ன தற்காக வருந்துகிறேன்.

கிராம மக்கள் இத்தகைய கஷ்டங்களைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக சில சலப வழிகளைக் கையாள்கிறார்கள். அவர்கள் பக்கத்தில் இருக்கும் லைன்மெனைக் கண்டுபிடித்து அவருக்கு, தகுந்த முறையில், ஏதோ ஒரு திலுசாகப் பண்ணிவிட்டால் பகலில் "கரண்டி" வருகிறது. அவர்கள் அந்தச் சுருக்கமான முறையைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். சர்க்காரே உத்தரவு போட்டு பகலில் "கரண்டி" கிடைக்கச் செய்தால் இந்த நிலை இருக்காது, மக்களும் 'நல்ல சர்க்கார்' என்று சர்க்காரைப் போற்றுவார்கள். நான் குறிப்பிட்ட இந்த மாதிரியான குறைகள் ஏற்படாதபடி சர்க்கார் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

12th August 1960] [Sri K. V. Ramaswamy]

என்னுடைய ஒரு அனுபவத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் உபயோகித்த "கரண்டி"க்கான பணத்தைக் கட்டிவிட்டு ரசீதைப் பெற்றுக்கொண்டேன். நான் ஊரைவிட்டு வெளியே சென்றிருந்தேன். அப்போது மின்சார போர்டு உத்தியோகஸ்தர்கள் என் வீட்டுக்குப் போய் "கரண்டி"க்கான பணம் கேட்டிருக்கிறார்கள். வீட்டில் இருந்தவர்கள் பணம் ஏற்கனவே கட்டப்பட்டு விட்டது என்று கூறியிருந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களிடம் ரசீது இல்லை. ரசீதைக் காண்பிக்காததால் மின்சார போர்டு உத்தியோகஸ்தர்கள் 'ப்யூஸ்'-ஐப் பிடுங்கிவிட்டுப் போய் விட்டார்கள். நான் ஊருக்குத் திரும்பிப்போன காலத்தில் பயிர் வரண்டு இருந்தது. வீட்டில் இருந்தவர்கள் 'ப்யூஸ்'-ஐ போர்டு உத்தியோகஸ்தர்கள் பிடுங்கிவிட்டார்கள் என்று சொன்னார்கள். உத்தியோகஸ்தர்கள் என் வீட்டுக்கு வந்தபோது வீட்டில் இருந்தவர்கள்கூட "பணம் கட்டியாகி விட்டதே" என்று சொல்லி அவர்களிடம் கோபித்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். கடைசியில், நான் மின்சார போர்டு உத்தியோகஸ்தர்களிடம் சென்று "பணம் கட்டியிருக்கிறேனே" என்று சொன்னேன். அப்போது அவர்கள் "நாங்கள் மறுபடி உங்கள் வீட்டில் 'ப்யூஸ்'-ஐப் போடச் சொல்லுகிறோம். அதற்கு, வழக்கமாக, மறுபடி 5 ரூபாய் பணம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும். நீங்கள் அந்த 5 ரூபாய் கொடுக்க வேண்டாம்" என்று சொன்னார்கள். அப்புறமும், 'ப்யூஸ்' போட நான்கு, ஐந்து நாட்கள் ஏற்பட்டன. அவர்கள் என்போன்றவர்களிடத்திலேயே இவ்வாறு நடந்து கொள்கிறார்கள் என்றால், ஒன்றும் தெரியாத விவசாயிகளிடத்தில் எவ்வாறு நடந்துகொள்வார்கள் என்று எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும்.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: 'பணம் கட்ட மறந்துவிட்டேன்' என்று நீங்கள் போன வருஷம் சொன்னீர்கள் அல்லவா?

SRI V. K. RAMASWAMY: பணம் கட்டிவிட்டு வந்தேன் என்றுதான் சொன்னேன். பணம் கட்டாமல் இருந்தால் விடுவார்களா? தண்ணீர் இறைக்க விவசாயிகளுக்கு விதிக்கும் கட்டணத்துக்கும் கைத்தொழிற் சாலைகளுக்கும் பஞ்சாலைகளுக்கும் விதிக்கும் கட்டணத்திற்கும் ரொம்ப வித்தியாசமிருக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு விதிக்கும் கட்டணத்தையே மற்றவர்களிடமும் வாங்கவேண்டும். விவசாயிகள் மின்சாரத்தை உபயோகித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். கைத்தொழிற்சாலைகளும் அதை உபயோகித்துக் கொள்ளுகின்றன. அப்படியிருக்கும்போது விவசாயிகளுக்கு ஒரு கட்டணமும் கைத்தொழிற்சாலைகளுக்கு ஒரு கட்டணமும் இருப்பது ஒரு கண்ணுக்கு வெண்ணெய்யும் இன்னொரு கண்ணுக்கு சுண்ணாம்பும் கொடுப்பது போலிருக்கிறதென்று மக்கள் நினைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆகையால் எல்லோருக்கும் ஒரே விதமான கட்டணத்தையே விதிக்கவேண்டும்.

5-10
p.m.

[Sri K. V. Ramaswamy] [12th August 1960]

“அக்ரிமெண்டு” செய்து கொள்ளும்போது “அக்ரிமெண்டு” தொகை இவ்வளவு என்று முன்பாகவே ஏற்பாடு செய்து கொள்ளுகிறோம். ஆனால் கிணற்றில் தண்ணீர் இல்லாத காலத்தில் தண்ணீர் எப்படி இறைப்பது என்று தெரியவில்லை. அப்பொழுது பயிரை வாட விட்டு விட்டுச் சும்மா இருக்க முடியாது. பக்கத்தில் தண்ணீர் இருந்தால் கூலிக்காவது தண்ணீர் இறைத்து பயிரைக் காப்பாற்ற முயல்வானே தவிர பயிரை வாட விட மனம் வராது. இம்மாதிரி விவசாயி இரவு பகலாக தண்ணீர் இறைத்துப் பாய்ச்சக் கூடிய நிலைமையிலிருக்கிறான். அப்படியிருக்கும்போது தண்ணீர் இல்லாத காலத்தில் எப்படி தண்ணீர் இறைப்பான்? நீர் இறைத் தாலும் இல்லாவிட்டாலும் வருஷத்திற்கு 35 ரூபாய் கட்டித்தான் ஆகவேண்டும் என்று விவசாயிகள் நிர்ப்பந்தப்படுத்தப்படுகிறார்கள். பயிர் வாடிப்போய்க்கொண்டிருக்கிறது. நிலத்தில் விளைச்சலு மில்லை. ஆனால் மினிமம் சார்ஜைக் கட்டியே ஆகவேண்டுமென்று சொத்தை ஜப்தி செய்ய வந்துவிடுகிறார்கள். இந்த மாதிரி விவசாயி விமோசனமில்லாமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறான். இப்பொழுது இரண்டு, மூன்று மாதத் தவணைகளில் கட்டிக் கொள்ளலாமென்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படி அனுமதி பெற்று தன்னிடம் உள்ளதையெல்லாம் விற்று விவசாயிகள் அந்த மினிமம் சார்ஜைக் கட்டுகிறார்கள்.

பகலில் தண்ணீர் இறைப்பது விவசாயிகளுக்கு சௌகரியமாக இருக்கும். இரவில் இறைப்பதில் கஷ்டம் இருக்கிறது. இந்த வேண்டுகோளையும் இரக்கத்தோடு கவனித்து வேண்டியது செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். விவசாயி இரவில் தண்ணீர் பாய்ச்சக் கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டால் நிலங்களில் பெரிய பவர் பல்பு போட்டு விளக்கு எரித்துக்கொள்ள சௌகரியம் வேண்டும். தொழிற்சாலையில் இரவில் லைட் போட்டு வேலை செய்ய லாம். பருத்திக்கொட்டை, சோளப்பயிர், இருக்கக் கூடிய இடத்தில் கொஞ்ச தூரத்துக்குத்தான் வெளிச்சம் தெரிய முடியுமே தவிர அதிக தூரத்திற்குத் தெரிய முடியாது. இது மிகவும் கஷ்டமான நிலைமை.

விவசாயிகளுக்கு மின்சாரக் கட்டணத்தைக் குறைக்க வேண்டும். முன்பு இருந்ததைவிட இப்போது அதிகம் வசூலித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். அதைக் குறைக்க வேண்டு மென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்பொழுது அட்வான்ஸாக பணம் கட்டவேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள். முன்பு அந்தந்த மாதத்தில் பணத்தைக் கட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்பொழுது அடுத்த மாதத்தில் கட்டக் கூடிய முறையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். பல இடங்களில் கட்டி விட்டதாகத் தெரிகிறது. இன்னும் சில இடங்களில் கட்டாமல் இருக்கிறார்கள் என்றும் தெரிகிறது. முன்பு இருந்த முறையில் கஷ்டம் எதுவும் இல்லாமலிருந்ததென்று தெரிகிறது. அந்த

12th August 1960] [Sri K. V. Ramaswamy]

முறையை ஏன் மாற்றினார்களென்று தெரியவில்லை. முன்பு இருந்த முறையை மறுபடியும் கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

நான் பேசுவதற்கு இந்த சந்தர்ப்பத்தையளித்த தலைவரவர் களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

*SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: மாண்புமிக் தலைவர் அவர்களே, மின்சார விநியோகம் சம்பந்தமாக ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இப்பொழுது நம் மாநிலத்தில் மின்சார உற்பத்தியும், விநியோகமும் அதிகமாக இருக்கிறது. அதற்கு நம் அரசாங்கம் சம்பந்தப்பட்டவரையில் அதிகாரிகளை அவசியம் பாராட்டவேண்டியதுதான். மின்சார விநியோகம் ஜாஸ்தியாக ஆக பல விதப் புதுக் காரியங்கள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. உதாரணமாக சமீபத்தில் ஏப்ரல் மாதத்தில் மின்சார விநியோக சார்ஜை கிட்டத்தட்ட இரண்டு பங்காக உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். அதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கலாம். இருந்தாலும் மந்திரியவர்கள் அதற்குத் தகுந்த காரணங்கள் சொன்னால் மக்கள் ஒத்துக்கொள்ள சௌகரியமாக இருக்கும். அந்தச் சார்ஜைக் குறைப்பது நல்லது. உதாரணமாக இப்பொழுது தொழிற்சாலைகள் ஏப்ரல் மாதத்துக்கு முன்பு கட்டிய தொகையைவிட இரண்டு பங்குக்குமேல் கட்டவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதைத்தான் நான் சொல்லுகிறேன். அடுத்தபடியாக மின்சார மோட்டார் ஸ்டார்டர் உபகரணங்கள் வைத்து மின்சாரத்தை உபயோகப்படுத்த சந்தர்ப்பம் இருக்கும் பொழுது, அந்த உபகரணங்கள் கெட்டுப் போனால் ரிப்பேர் செய்வதற்கு இப்பொழுது வசதி குறைவாயிருக்கிறது. ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் அரசாங்கத்தார் சிறிய கைத்தொழிற்சாலைகள் ஏற்படுத்தி “பார்ம் இம்ப்ளிமெண்ட்ஸ்”, அம்பர் சர்க்கா முதலியவைகளைச் செய்து மக்களுக்கு உதவி செய்வதுபோல் இந்த மோட்டாரை ரிப்பேர் செய்வதற்கு சௌகரியம் செய்து கொடுத் தால் மக்களுக்கு சௌகரியமாக இருக்கும்.

சமீபத்தில் திருச்சிநாப்பள்ளியில் ‘டெவலப்மெண்டு கவுன்சில்’ சொன்னார்கள். “சவுத் மெட்ராஸ் எலெக்ட்ரிக் கம்பெனி” போன்ற ப்ரைவேட் கம்பெனிகள் கிராமங்களுக்கு துரிதமாக மின்சார விநியோகம் செய்வதற்கு வசதியில்லை. அதன் காரணமாக அரசாங்கம் உடனே ப்ரைவேட் கம்பெனிகளைத் தானே எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்” என்று சில கம்பெனியினர்கள் சொல்லப் பட்டன. கம்பெனியின் ரெப்ரெசென்டேடிவ் அந்த மீட்டிங்கில் அவருடைய குறைகளைச் சொன்னார். அவர் சொன்னது நியாயமாக இருந்தது. “அரசாங்கத்தார் கிராம மின்சார விநியோகத் துக்காக பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள் கடன் கொடுப்பதாகவும் அது சரியான சமயத்தில் கிடைக்காததால் கஷ்டம் ஏற்படுகிறதே தவிர துரிதமாகக் கொடுத்தால் கிராமங்களுக்கு மின்சார

[Sri M. Subbiah Chettiar] [12th August 1960]

விநியோகம் செய்ய செளகரியமாக இருக்கும்” என்று தெரியப் படுத்திக்கொண்டார். இதையும் மந்திரியவர்கள் செய்தால் நலமாக இருக்குமென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். ஒரு தேசத்தின் முன்னேற்றம் அந்த தேசத்தில் எவ்வளவு அதிகமாக மின்சாரம் இருக்கிறதோ அதைப் பொறுத்திருக்கிறது. ஒரு தேசத்தின் முன்னேற்றத்தை அத்தேசத்திலுள்ள மின்சார அளவுதான் தெர்மாமீட்டர் மாதிரி எடுத்துக் காட்டக் கூடியதாக இருக்கிறது. இப்போது நமது ராஜ்யத்தில் மேட்டூர் போன்ற மின்சார உற்பத்தி நிலையங்களில் தண்ணீரின் உதவியால் மின்சாரம் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. இங்கே தெர்மல் ஸ்டேஷன்களையும் அதிகரித்து இங்கே மின்சாரக் குறைவு இல்லாதபடி செய்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

5-20
p.m.

* VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, பாரத நாடு சிறப்பாகத் தமிழ் நாடு எவ்வளவு சிறந்த முறையில் முன்னேறி வருகிறது என்பதற்கு மின் துறையார் மின்னல் வேகத்தில் செய்துவரும் முன்னேற்றமே ஒரு எடுத்துக் காட்டாக இருக்கிறது. இப்போது ஒரு சில நிமிடங்களில் குறிப்பாக இரண்டே இரண்டு விஷயங்களை மாத்திரம் கனம் அமைச்சரின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

(Deputy Chairman in the Chair.)

இன்று ஏறத்தாழ 8,000-க்கு மேற்பட்ட கிராமங்கள் மின்சார வசதி பெற்றிருக்கின்றன. நாட்டின் மூலை முடுக்குகளெல்லாம் இப்போது ஜகஜ்ஜோதியாக விளங்க ஆரம்பித்திருக்கின்றன. சில கிராமங்கள் உண்மையிலேயே மிக மிக வறுமை நிலையிலுள்ள கிராமங்கள். அந்தக் கிராமங்களிலுள்ள மக்கள் அவசரத்தில் ஆர்வமாக தங்கள் கிராமங்களில்கூட மின்சார விளக்குப்போட வேண்டும் என்று கருதுகிறார்கள். அப்படியே, அதற்குரிய தொகையை, 200 ரூபாயோ, 250 ரூபாயோ கட்டுகிறார்கள். மின் விசையும் வருகிறது. அவர்கள் கிராமங்களின் விளக்கு எரிகிறது. ஆனால் அவர்கள் சில மாதங்கள் ஆன பிறகு அந்த மின்விளக்கு களுக்குரிய தொகையைச் செலுத்த முடியாமல் சங்கடப் படுகிறார்கள் என்பதை கனம் அமைச்சரின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். எடுத்துக்காட்டாக, சுமார் 10 மாதங்களுக்கு முன்பு சைதாப்பேட்டை தாலுகாவில் கொட்டி வாக்கம் என்ற இடத்தில் விளக்குகள் போட்டோம். அதை யடுத்து, திருவான்மியூர் குப்பத்தில் விளக்குகள் போட்டோம். அதையடுத்து, ஓடைக்குப்பம் என்ற இடத்தில் விளக்குகள் போட்டோம். அப்படி, ஐந்து, ஆறு கிராமங்களில் விளக்குகள் போட்டோம். அந்த மக்கள் உண்மையிலேயே நல்ல உற்சாகத் துடன் விளக்குகள் போட்டார்கள். ஆனால் மாதந்தோறும் குறைந்தது 80, 90 ரூபாய் அளவிற்காவது பணம் கட்ட வேண்டி.

12th August 1960] [Vidwan T. Muthukannappan]

யிருக்கிறது. அவை சிறு சிறு ஊர்கள், கிராமங்கள். அங்கே பஞ்சாயத்து போர்டுகள் இருக்கின்றன. பஞ்சாயத்து போர்டி லிருந்து ஒற்றைக் காசுகூட எதிர்பார்க்க முடியாது. பஞ்சாயத்து போர்டில் நிதி இல்லை. இந்த நிலைமையில் விளக்கு எரிவது சில மாதங்களுக்குப் பிறகு நின்று போய் விடுகிறது. காரணம், அந்தக் கிராம மக்கள் மாதா மாதம் 90 ரூபாய், 100 ரூபாய் என்று பணம் கட்ட முடிவதில்லை. இந்நிலையில் உள்ள ஊர்களில் வீதிக்கு ஒரு விளக்காவது அரசாங்கச் செலவில் எரிவதற்கு ஏற்பாடு செய்தால் நன்றாக இருக்கும். ஒரு கிராமத்தில் 36 விளக்குகள் எரிகின்றன என்றால், வீதிக்கு ஒரு விளக்கு வீதம் அவைகளில் 5, 6 விளக்குகளாவது அரசாங்கச் செலவில் எரிய ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். பணம் கட்டவில்லை என்று விளக்கு எரிவதை நிறுத்தி விட்டால் அந்த ஊர் இருண்டு பாழடைந்த நிலையில் பயங்கரமாகத் தோன்றுகிறது.

அடுத்தபடியாக, குந்தா மின்சாரத் திட்டம் உண்மையிலேயே மகத்தான திட்டம். அது எவ்வளவு அற்புதமாக ஆக்கப் பட்டிருக்கிறது, இயங்கிவருகிறது என்பதெல்லாம் அன்றையருக்குக்கூட ஆச்சரியம் அளிக்கிறது. எமெரால்டு அலவார்சி, குந்தா போன்ற சிறந்த மின்விசைத் திட்டங்கள் இயங்கப் போகின்றன. அந்தத் திட்டங்கள் உள்ள இடங்களுக்குச் சென்று அவைகளைப் பார்த்து வர மக்கள் விரும்பினால், வசதியுள்ளவர்கள்தான் போய் பார்க்க முடிகிறது. சாதாரண மக்கள் உதகை போன்ற இடங்களுக்குச் சென்றால் இந்த மின்சாரத் திட்டங்களைப் பார்க்க விரும்புகிறார்கள், ஆனால் முடிவதில்லை. இதன் காரணமாக சாதாரண மக்கள் உதகைக்குப் போனால் வருந்துகிறார்கள். பஸ் போன்ற வசதிகள் இல்லை. அரசாங்கம் ஒன்று செய்யலாம். தினந்தோறும் அந்த இடங்களுக்குப் போக அரசாங்கம் பஸ் அல்லது ஜீப் வசதி செய்யலாம். அதற்கான கட்டணம் குறிப் பிட்டு வசூலிக்கலாம். இத்திட்டங்களைப் பார்க்க விரும்பும் மக்களுக்கு அரசாங்கம் இந்த வசதியைச் செய்துகொடுத்தால் அது ஒரு சிறப்பாகக் கருதப்படும் என்று நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 2 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

III.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

** 152. Notification issued with G.O. Ms. No. 2750, Revenue, dated 28th June 1960 withdrawing from the Personal Assistants to the Collectors of the Districts in which District Revenue Officers are appointed, the powers conferred on them within their jurisdiction under the State Acts.

** Laid on the table of the House on 11th August 1960.

[12th August 1960]

* 153. *Short report on the activities and achievements of the Village Courts in the Madras State during the half-year ending 30th June 1959.*

@ 154. *Speech of the Hon. Sri V. Ramaiah, Minister for Electricity initiating the discussions on the Annual Financial Statement of the Madras State Electricity Board for the year 1960-61 in the Madras Legislative Council on 12th August 1960.*

** C. *Demand for Grant for further expenditure and Detailed Supplementary Estimate thereof for the year 1960-61.*

* Laid on the table of the House on 18th March 1960.

** Laid on the table of the House on 11th August 1960.

@ Circulated to all M.L.C. in the Chamber on 11th August 1960.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Saturday, the 13th August 1960.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at two of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

. STARRED QUESTIONS.

Profit earned by Electricity Board

* a 26 Q.—DR. A. SREENIVASAN: Will the Hon. the Minister for Electricity be pleased to state—

(a) whether the Electricity Board has earned any profit during 1958-59 and 1959-60 and, if so, the amount thereof; and

(b) whether it is a fact that it has been assessed to income-tax and if so, the amount so assessed for 1958-59 and 1959-60?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: (a) The accounts for the years 1958-59 and 1959-60 are yet to be compiled and audited.

(b) No assessment has been made so far.

DR. A. SREENIVASAN: Has the Electricity Board made any profit at all in the years 1958-59 and 1959-60? Is it a fact that the Electricity Board has engaged a private auditor, a Chartered Accountant, to inspect the accounts?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: Regarding the profits made by the Board I have just stated that the accounts are being audited and compiled and therefore the assessment of the profit made by the Board has yet to be worked out. From the statement which I had supplied in connection with the discussion of the Board's Budget, Hon. Members will find that it has realized a small net revenue surplus.

DR. A. SREENIVASAN: Have the Government lent any money to the Board?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: Yes, Sir.

DR. A. SREENIVASAN: What is the rate of interest?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: I would like to have a separate question on that.

Sadhus

* a 29 Q.—DR. A. SREENIVASAN: Will the Hon. the Minister for Electricity be pleased to state whether there is any proposal for the registration of Sadhus in the State and, if so, when it will be implemented?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: No, Sir.

a Postponed from the list of questions for the 12th August 1960.

[13th August 1960]

DR. A. SREENIVASAN : May I know whether on account of the sudden affection developed by the people towards God, a number of people have been masquerading as Sadhus when they are not Sadhus in reality? And therefore, may I request the Hon. Minister to make some enquiries about these so-called Sadhus in public interest?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : As stated by the hon. Member people have only developed a love for God, and I am sure it is not very necessary for the Government to make any enquiries about these Sadhus.

DR. A. SREENIVASAN : Sir, my request to the Hon. Minister is very simple. There are some people who have been exploiting the extraordinary manifestations of the Sadhus for their own ends. A lot of things have come to my notice about the activities of these people. Therefore may I request the Hon. Minister to make some enquiries in that direction in public interest?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : If they are really Sadhus, I am sure that whatever action they take will be taken in fear of God, and that God will be watching them and taking note of their action. So I do not feel that the situation has developed to such an extent as to make it necessary for me to institute an enquiry about them and to open a register to note all the names of the Sadhus.

DR. A. SREENIVASAN : Are the Central Government taking steps to register the names of all the Sadhus?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : I have no information.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : What does the term 'Sadhu' connote? Does it connote all mendicants or only those persons who are clad in special robes?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : I do not want to answer this question.

Appointment of trustees

* a 30 Q.—DR. A. SREENIVASAN : Will the Hon. the Minister for Electricity be pleased to state—

(a) the principle adopted in the appointment of trustees to the various temples; and

(b) whether any additional trustee has been appointed in Tiruvottiyur Theagaroyaswami temple?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : (a) The attention of the member is invited to sub-section (1) of section 26 of the Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959. The persons who are free from all the disqualifications mentioned in that sub-section alone are eligible for appointment as trustees.

(b) Yes, Sir.

* Post oned from the list of questions for the 12th August 1960.

[13th August 1960]

DR. A. SREENIVASAN : Has the matter of appointment of additional trustees to this temple gone up to the High Court?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Yes, there is a stay pending.

DR. A. SREENIVASAN : May I request the Hon. Minister to expedite the matter in public interest?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : How can I?

DR. A. SREENIVASAN : The Government can ask the Government Pleader to file a petition before the Court for the expeditious disposal of the matter.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Does the hon. Member suggest that I should ask the High Court to give a verdict as and when I need? It will not be fair on my part to do so.

DR. A. SREENIVASAN : The Law Officers of the Government can apply to the court to expedite the matter. I do not expect the Hon. Minister to request the High Court to do it. The Law Officers can do that.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : I am sure the High Court will take its own time and do the needful in the matter.

DR. A. SREENIVASAN : Law's delays.

Indian Institute of Handloom Technology, Salem

* 31 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) the total number of seats in the Indian Institute of Handloom Technology, Salem; and

(b) the number of seats allotted to this State?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) Twenty in each of the two Diploma Courses (viz., Diploma in Handloom Technology and Diploma in Textile Designing).

(b) Seven (including one seat for Pondicherry).

SRI S. K. SAMBANDHAN : Madras State gets only 7 seats out of the 20 seats. Is it not much less?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : No, it is done on the basis of handloom weavers in each State. Madras and Andhra get six each and Pondicherry is given one seat. The other States get less.

SRI S. K. SAMBANDHAN : By handing over the Institute to the Central Government, I do not think, we have gained any advantage. So will the Government at least try to get more seats for Madras State since in this State only there are more handloom weavers than in any other State?

[13th August 1960]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That is what I said. Out of the 20 seats, Madras gets six seats, Andhra gets six seats and Pondicherry gets one seat. The other States get 2 or 3 seats. Of course our requirements are far too great. There will be quite a large number of candidates willing to undergo training. But what we have will barely suffice for our present requirements. About the other things, viz., transfer of the Institute to the Central Government, by this transfer we have gained some financial advantage and the investment has become greater.

SRI S. K. SAMBANDHAN: What is the number of applicants during this year?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The current year's particulars are not yet available because the selection is just now going on.

Free educational facilities

* 32 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state with reference to the answer to clause (a) of the Legislative Council Question No. 410 answered on 30th September 1955—

(a) the rates at which compensation for loss of fee income foregone by the award of free educational facilities to poor children in elementary and middle schools have finally been fixed;

(b) whether representations have been received from Managements in the matter;

(c) the nature of representations received by the Government; and

(d) the action taken by the Government on such representations?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) to (d) A statement^a is laid on the table of the House.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: If Sir, as the Government state that only 15 per cent of the assessed grant is payable now as maintenance grant under the new rules, will the Government consider the impracticability of working under this limited finance and make special provision for payment of rent for buildings for running these schools, especially in the urban areas besides the 15 per cent in view of the loss in compensation?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The loss of compensation does not arise because we want every school to work without collecting any fees. And if there is any collection of fees, we are not giving any grant to those schools. We are paying the entire salary of the teachers and in addition to that 15 per cent of the salaries as administration grant. After all, people, who want to contribute something to education, should contribute some part of the finance also and not make it a paying concern.

^a Printed as Appendix I on page 303 infra.

[13th August 1960]

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Government kindly see that the rates of compensation paid to Standards VI to VIII are revised with reference to the actual fees?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: So far as Standards VI to VIII are concerned, we are paying compensation on the old basis, but as the hon. Member is aware, all the rules are under scrutiny now. Perhaps it would be possible to make adjustments later.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: May I bring to the notice of the Hon. Minister an anomaly? It is pointed out in the answer itself—

“ In the case of secondary schools that were in existence, during 1955–56, the compensation grant is paid on the basis of the fees levied by them during 1955–56. If the rates of fees now levied are lower than the rates in force in 1955–56, then the actual rates of fees levied are taken as the basis for payment of compensation. The compensation payable to the secondary schools opened after 1955–56 will be based on the rates of fees levied in the year of opening or on the current rates, whichever are less ”.

For those schools which existed before 1955–56, the rate of compensation will be on the old rates.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: It is for secondary schools.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Yes, I am speaking about secondary schools. But those which opened afterwards get a higher compensation. This has also been brought to the notice of the Government. Will the Government see that this anomaly is removed, and that compensation is paid to old schools also on the existing rates?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Institutions started comparatively recently will have to stabilize themselves, and that is why they are getting more favourable rates. Anyhow when we consider the Secondary Education Act, this question also can be considered.

Basic Training School near Tiruvalangadu

* 33 Q.—SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to open a Basic Training School near Tiruvalangadu; and

(b) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

[13th August 1960]

VIDWAN. T. MUTHUKANNAPPAN : திருவாலங்காட்டில் ஏற்கனவே ஆதாரப் பயிற்சிப் பள்ளிகள் ஏதாவது இருக்கின்றனவா? இருந்தால் எத்தனை இருக்கின்றன?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : திருவாலங்காட்டில் இல்லை. திருத்தணியில் புதிதாக ஒன்று திறந்திருக்கிறோம்.

Enhanced dearness allowance

2-10 p.m. * 34 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether the enhanced dearness allowance of Rs. 5 sanctioned from 1st December 1958 is applicable to teachers and non-teaching staff of Polytechnics in the State; and

(b) if not the reasons therefor?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) Yes, Sir,

(b) Does not arise.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : May I take it, Sir, that this is applicable to the teaching and non-teaching staff of private, recognized polytechnics also?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I do not have that information.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Can the Government assure me that the terms applicable to Government Polytechnics will be applicable to recognized, private polytechnics?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : That is how we have been working. Therefore, ordinarily it should be applicable. But I do not have the information.

Drainage and water-supply schemes

* 35 Q.—SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state—

(a) whether the drainage and water-supply schemes for Villupuram town have been taken up for execution; and

(b) if not, the reasons therefor?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : (a) No, Sir.

(b) *Water-supply* : The investigation of a water-supply scheme for Villupuram is now in progress. The scheme will be taken up for execution after the investigation is completed and detailed plans and estimates are prepared and approved by the Government.

Drainage : The drainage scheme for Villupuram has been assigned the 25th rank in the priority list and will be taken up when its turn comes.

[13th August 1960]

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Will the Government realize that Villupuram occupies a peculiar position? It is on the Southern Railway, and it is an important town. It is growing from day to day. Will the Government consider this question of executing the drainage and water-supply schemes as early as possible?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Because it was found necessary to give them water-supply, the investigation started on 11th January 1960. The investigation will be completed by the middle of next month, and then the necessary implementation taken up. The Government think that first priority should be given to water-supply schemes, and then only drainage schemes should be taken up. So, we are trying to give preference to water-supply. Before the end of the Second Five-Year Plan period, out of 66 municipalities, 50 will have protected water-supply.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Has there been a prior investigation of this scheme?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I am not aware of it.

DR. A. SREENIVASAN : Sir, the Hon. Minister stated that the water-supply scheme would be taken up first and then only drainage schemes. According to modern views on sanitary conditions, I think drainage and water-supply will have to go together. Or else stagnant pools will be found at the backyard of every house. This will be a worse nuisance than lack of water-supply.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I agree with the theory that water-supply and drainage should go hand in hand. But the trouble is that the funds cannot go hand in hand for water-supply and drainage. So we are trying to take up water-supply schemes first.

DR. A. SREENIVASAN : The remedy will be worse than the disease itself.

Smallpox

* 36 Q.—DR. A. SREENIVASAN : Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state the details of the disinfection measures carried out to control smallpox mentioned in the reports on the activities of the Medical and Public Health Departments for the half-year ended 30th June 1959?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : A paper ^a is placed on the table of the House.

DR. A. SREENIVASAN : Sir, from what I know about smallpox and its causation, there is no sterilisation of anything that comes in contact with smallpox patients except the burning of the whole thing, i.e., mats, bed-sheets, and things like that. What I object to is the word 'sterilisation' used in connection with smallpox. Sterilisation should not be the word that should be used. Because sterilisation means that those things are susceptible to the action of chemicals. Burning is the only word to be used in connection with the materials that come in contact with smallpox patients.

[13th August 1960]

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, in the statement that is placed on the table of the House, burning is also one of the ways in which it is done. Other ways of disinfection are also adopted. Now I may inform the hon. Member that we have a scheme for completely eradicating smallpox. If that is carried out, all these minor things like disinfection, etc., will not arise.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Formerly only rarely a report would appear in the press that there is spread of smallpox. Will the Hon. Minister agree that the spread of smallpox has become a common feature throughout the year now?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : No. I am afraid the report has been appearing always. Probably the hon. Member now concentrates on looking into cases of smallpox appearing in the press.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Does the Hon. Minister tell us that the spread of smallpox is less in Madras than what it was a year or two before?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Nor is it more. We have got sporadic cases. We are trying to completely eradicate it.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : The Government themselves claim that in recent years they have taken sufficient steps to prevent the spread of the disease in Madras. At least there should be a proportionate decrease in the prevalence of smallpox. But what appears in the press is a different story.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I cannot accept the statement that what appears in the press is a different thing. If we take into account the increase of population and the changes in the weather—to-day it is very, very hot and conducive to smallpox—we should think that we have done well. We are having a pilot scheme for eradication of this disease. There will be mass vaccination and re-vaccination. We are hoping to control the disease.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Whenever there is an insufficient supply of water, there is always an outbreak of smallpox.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : It is not so. Insufficiency of water-supply gives rise to cholera.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, with reference to my answer to the last supplementary question to main question No. 34, I have now the information with me. The Government in G.O. No. 518, dated 16th March 1960, have ordered that all the teaching and non-teaching staff employed in the non-Government technical colleges under the control of the Director of Technical Education should be given the increased dearness allowance of Rs. 5 with retrospective effect from 1st December 1958.

[13th August 1960]

UNSTARRED QUESTIONS.*Employment Exchange at Cuddalore N.T.*

1 Q.—SRI M. ETHIRAJALU : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) the number of persons registered in the Employment Exchange at Cuddalore N.T., South Arcot district, during the years 1956–57, 1957–58 and 1958–59 in the following categories (i) from III Form to VI Form (failed), (ii) VI Form passed (ii) Intermediate and (iv) Graduates; and

(b) the number of persons who secured employment during the above three years in each category?

A.—(a) & (b) Particulars are given in the paper ^a placed on the table of the House.

Employment at the Neyveli Lignite Corporation

2 Q.—SRI M. ETHIRAJALU : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state the number of persons sent for interview by the South Arcot Employment Exchange for employment at the Neyveli Lignite Corporation during the years (i) 1956–57, (ii) 1957–58 and (iii) 1958–59?

A.—Figures for calendar years which only are readily available are :—

1957—254 (two hundred and fifty-four only);

1958—1,250 (one thousand two hundred and fifty only); and

1959—985 (nine hundred and eighty-five only).

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—SUPPLY OF COPIES OF AMENDMENTS TO THE MADRAS BUILDINGS (LEASE AND RENT CONTROL) BILL, 1959.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Mr. Chairman, Sir, we have received a circular stating that an informal meeting will be held to-morrow at 10 a.m. to consider the amendments to the Rent Control Bill. Unfortunately, none of us has received copies of these amendments. It is no doubt true that the Assembly Members have received them. But the Council Members have not received copies of the amendments. I request that these amendments may be placed before this House.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Copies of amendments will be circulated to hon. Members of this House also.

III. GOVERNMENT MOTION.**MOTION UNDER RULE 23 (1) OF THE MADRAS COUNCIL RULES.**

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I move—

“ That Rule 23 (1) of the Madras Council Rules be suspended and this House do resolve to transact Government Business on Saturday, the 13th August 1960.”

^a Printed as Appendix III on page 304 infra.

[13th August 1960]

MR. CHAIRMAN: The question is—

“ That Rule 23 (1) of the Madras Council Rules be suspended and this House do resolve to transact Government Business on Saturday, the 13th August 1960.”

The motion was put and carried.

IV.—PRESENTATION OF THE REPORT OF THE COMMITTEE OF PRIVILEGES ON THE DEFINITION OF THE TERM ‘PRECINCTS OF THE HOUSE’.

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Mr. Chairman, I beg to present to the House the report of the Committee of Privileges on the question of the definition of the term “ Precincts of the House ”. I am sure all hon. Members would have read this report. It is as comprehensive as it can be in the circumstances in which we are situated where we have no Council Chamber and no adjuncts separately. In Delhi Parliament and in other places, the whole of the premises would be considered as precincts of the House. But I would suggest that we accept this report. One doubt arose in my mind, and I have mentioned it to the Hon. the Leader of the House—that is when the two Houses are assembled together in the Assembly Chamber to hear the Governor's Address, whether the Members of the Council would receive the same protection as the Members of the Assembly would. In this particular report no mention of it has been made. I am sure that if there is this doubt, it will be referred again to the Committee of Privileges.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, I have looked into this question, and I think an amendment to this report may be necessary, because the Assembly Rules have defined what are the precincts of the Legislative Assembly, so far as the Members of the Legislative Assembly are concerned. The two Houses are summoned by the Governor, and it usually happens that the Council Members meet in the Assembly Chamber to hear the Governor's Address. Therefore, it may be necessary to amend the definition of the term “ Precincts of the House ” by saying that on such occasions the precincts of the House, so far as the Members of the Legislative Council are concerned, will include the precincts of the Assembly Chamber. Therefore I submit that when I make the motion for the acceptance of this report, this question will be brought up and suitable amendment considered.

V.—DISCUSSION ON THE STATE ELECTRICITY BOARD
BUDGET FOR 1960-61—cont.

2-20 P.M. * SRI N. ANNAMALAI PILLAI: கனம் தலைவரவர்களே, இன்று எலெக்ட்ரிஸிடி விஷயங்களைப்பற்றிச் சில கஷ்டங்களைச் சொல்ல வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். கனம் அமைச்சரவர்கள் அவைகளை கவனித்து அந்தக்குறைகளை நிவர்த்தி செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். எலெக்ட்ரிஸிட்யினால் பெரிய நன்மை ஏற்படுகிறது,

* Printed as Appendix IV on pages 305-306 infra.

[13th August 1960] [Sri N. Annamalai Pillai]

ஜனங்கள் செளக்கியமாக வாழ்வதற்கு அது இன்றியமையாததாக இருக்கிறதென்று எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால், அதைக் கிரியாம்சையில் கொண்டுவந்து ஜனங்கள் மின்சாரத் தைப் பயன் படுத்திக்கொள்ள ஒத்தாசையோ உதவியோ இல்லாத நிலைமையிருக்கிறது. அரசாங்கம் கிராமாந்தரங்களில் உள்ளவர்களுக்கு விவசாயம் செய்வதற்கு ஏதோ கொஞ்சம் மின்சார வசதி செய்து கொடுத்திருக்கிறது. ஆனால் கைத் தொழிற்சாலைகள் நடத்த மின்சார வசதியளிக்க இன்னும் ஒன்றும் செய்ய வில்லை. ஜனங்கள் தங்கள் நிலைமையை அபிவிருத்தி செய்து கொள்ள மின்சாரம் வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். அதைச் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மினிமம் சார்ஜ் என்று ஒரு சார்ஜ் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். ஒரு ஹார்ஸ் பவருக்கு ஐம்பது ரூபாய் கட்ட வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இப்பொழுது பூமியின் தரம் குறைந்து போய் விட்டது. நாற்பது கலம் விளையக்கூடிய பூமியில் இருபது கலம் தான் விளையிறது. இருபது கலம் விளையாததில் பத்துக் கலம்தான் விளையிறது. பத்துக் கலம் விளையாத பூமி உவராகப் போய் விட்டது. அந்த அவல நிலைமையில் பெரிய வரப்பாடாக மின்சாரம் வந்திருப்பதைப் பார்த்து நான் ஆனந்தப்படுகிறேன். ஆனால் இந்த சமயத்தில் ஹார்ஸ்பவருக்கு ஐம்பது ரூபாய் கட்டுவது அசாத்தியமாக இருக்கிறது. இப்பொழுது மின்சார போர்டு அமைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வரும் வருமானத்தை மின்சாரத்துக்கே செலவழித்துவிடவேண்டும். அதில் மிச்சப் படுத்தி அதைவேறு வேலைக்கு உபயோகப்படுத்துவது கூடாது. போர்டார் மிச்சப்படுத்துகிற பணத்தை வைத்துக்கொண்டு ஹார்ஸ்பவருக்கு உள்ள கட்டணத்தைக் குறைத்துவிடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நல்ல வேளையாக இந்தப் பிரதேசத்தில் கல்வி இலாகாவும் மின்சார இலாகாவும் நன்றாக வேலை செய்கிறது. எலெக்ட்ரிஸிடி உண்பண்ணுவதற்கு எல்லாம் செய்து விடலாம். ஆனால் அந்த இலாகாவில் வேலை செய்பவர்கள் ஒழுங்காக இருக்க வேண்டுமே. அதைக் காண்பது கஷ்டம் என்று சொல்வார்கள். ஆனால் இந்த மின்சார இலாகாவில் இருக்கும் பிரதம உத்தியோகஸ்தர்களும் அவருக்குக் கீழ் உள்ள உத்தியோகஸ்தர்களும் தங்கள் கடமையை உணர்ந்து வேலை செய்து நல்ல பேர் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதிருஷ்ட வசமாக தலைமை எஞ்சினியராக ஸ்ரீ அப்பாதுரை முதலியார் என்பவரிருக்கிறார்.

MR. CHAIRMAN: பெயரைச் சொல்லக்கூடாது.

SRI N. ANNAMALAI PILLAI: அந்தத் தலைமை எஞ்சினியர் அருமையான வேலை செய்திருக்கிறார். சமீபத்திலே அரசாங்கத்தார் வெயில் காலத்தில் குளிர்ப்பூசி உள்ள நீலகிரியில் கூட்டம் வைத்தார்கள். அந்தக் கூட்டத்திற்கு வர மாட்டேன் என்று

[Sri N. Annamalai Pillai] [13th August 1960]

சொன்னவர்கள் தனியாக வந்து பார்த்தார்கள். தனியாக தாங்கள் செலவு செய்து வந்து பார்த்தாலும் அரசாங்கம் செய்வதைச் செய்யவில்லையென்று சொல்லமுடியாது. அவர்கள் வீட்டுப் பணமும் சர்க்கார் பணம் என்பதை அவர்கள் அறிய வேண்டும். சில பகுதிகளில் வசதி செய்து கொடுத்து சில பகுதிகளில் வசதியில்லாமல் விடப்பட்டிருக்கிறது. உதாரணமாக இந்த ராஜ்ஜியத்தில் ஒரு ஹைஸ்கூலுக்காக ஒரு இடம் தேவை என்றால் அது எந்த இடமாக இருந்தாலும் அதை சொந்தக்காரன் கொடுத்துத் தீரவேண்டும்.

“உடைய ரெனப்படுவது ஊக்கம் — அஃதில்லார் உடையது உடையரோ மற்று”.

யார் ஒருவன் ஒருவனை எப்படி நடக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறானோ அவன் அப்படி முன்னதாக நடக்கவேண்டும். அப்படி நடக்காதவன் மற்றவனுக்குச் சொல்ல யோக்கியதை இல்லாதவன் என்று நாயனார் சொன்னார். ஆங்கிலேயர்கள் எவ்வளவோ காரணங்களுக்கு நீலகிரிமலையை உபயோகித்து அந்தப் பிரதேசத்தை வளம் பெறச் செய்தார்கள். இந்தப் பகுதி வளம் பெற்ற பிறகு அது மங்கிப் போய்விட்டது. வேதாளம் முருங்கை மரத்தில் ஏறிக் கொண்டதுபோல் ஆகக்கூடாது. அதே மலைப் பிரதேசத்திலிருக்கிற ஜனங்களைப் புறக்கணிப்பதாக ஆகும் அது. சர்க்கார் அந்தப் பிரதேசத்தில் உள்ள ஜனங்களுக்கு வேண்டிய பரிகாரங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஆங்கிலேயர்கள் காலத்தில் அவர்கள் தங்களுடைய சுகத்திற்காக நீலகிரியை உபயோகப்படுத்திக் கொண்டார்களோ என்னவோ, அது எப்படியிருந்தாலும் அந்தப் பிரதேச மக்கள் நன்றாக வாழ்வதற்கு வழி செய்திருந்தார்கள். இப்பொழுது அந்த நிலைமை மாறிவிட்டது.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : அதற்கும் மின்சாரத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

2-30
p.m.

SRI N. ANNAMALAI PILLAI : மின்சாரத்தைப் பற்றிச் சொல்வதற்காக வந்தேன். அதைப்பற்றிப் பேசுகிற காலத்தில் நீலகிரிக்குப் போகும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டது. நீலகிரிக்குப் போனபோது குந்தாவைப் பார்க்க முடிந்தது. அந்த சமயத்தில் அதையெல்லாம் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்தேன். அதற்குப் பிறகு பைகாராத் திட்டத்தையும் போய்ப் பார்த்தோம். இவற்றையெல்லாம் நல்ல நிலைமையில் வைத்திருக்க, திறமையுள்ளவர்களை வேலைக்காரர்களாக வைக்க வேண்டும். இப்போது இந்த சர்க்காருக்கு இருக்கும் சிப்பந்திகள் ரொம்ப நல்லவர்கள். மின்சார போர்டை மிக நல்ல நிலைமையில் வைத்திருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் இந்த போர்டில் இருப்பது அரசாங்கத்திற்கு வரப் பிரசாதம் என்று நினைக்கிறேன். நல்ல காரியங்கள் செய்வதற்காக அவர்களைப் போற்றுகிறேன்.

[13th August 1960] [Sri N. Annamalai Pillai]

குடியானவர்களுக்கு விவசாயத்திற்கு கரெண்ட் கொடுக்கிறார்கள். காந்தி மகான் “கிராமங்கள் எல்லாம் பட்டினங்களாகத் திகழ வேண்டும். அந்நாள் எந்நாளோ அந்நாளே என் நன்நாள்” என்று சொன்னார். அவர் விரும்பிய நிலைமை இப்போது கிராமங்களில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இன்று கிராமங்களில் மின்சாரத்தின் மூலம் விளக்குகள் எரிகின்றன. ரோடுகளும் மற்ற பல கருவிகளும் இயங்குகின்றன, சினிமாக்கள் நடக்கின்றன. மின்சாரத்தை இன்னும் அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும். இப்போது மின்சாரம் எவ்வளவோ கிடைத்தாலும் பல விவசாயிகளுக்குப் பிரயோஜனமாக இல்லை. பல குடியானவர்களுக்கு விவசாயத்திற்கு மின்சாரம் கிடைக்கவில்லை. எனவே மின்சாரத்தை விருத்தி செய்யவேண்டும். மேலும் அதிகமாக மின்சாரம் கிடைக்கும்போது அதை கைத்தொழில் அபிவிருத்திக்கு உபயோகிக்க முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

***SRI B. K. NALLASWAMY :** கனம் தலைவர் அவர்களே, மின்சார போர்டு பட்ஜெட்டைப் பற்றி அதிகமாகப் பேசுவதற்கு ஒன்றும் இல்லாவிட்டாலும்கூட, ஒன்றும் பேசாமல் விட்டுவிடக் கூடாது என்ற எண்ணத்துடன் சில விஷயங்கள் சொல்ல விரும்புகிறேன். கிராமங்களிலிருந்து வந்திருப்பவர்கள் இந்த சபையில் மிகக் குறைவு என்று கனம் அமைச்சர் சொன்னதுதான் பேசுவதற்கு என்னைத் தூண்டியது. நான் கிராமத்திலிருந்து வருபவன். கிராமங்களிலிருந்து வருபவர்களும் இங்கே அதிகமாக இருக்கிறோம்.

முதலில் விவசாய காரியத்திற்காக மின்சாரத்திற்கு விண்ணப்பம் போட்டால் சீக்கிரம் மின்சாரம் கிடைப்பதில்லை. ரொம்பவும் காலதாமதம் ஆகிறது என்பதைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். விண்ணப்பத்தை போட்டு ஸூபர்வைஸரிடம் கொடுத்தால் அவர் அதை ரெஜிஸ்டர் செய்ய வேறு ஊரிலிருக்கும் உதவி என்ஜினியருக்கு அனுப்புகிறார். அங்கே மறுபடியும் ரெஜிஸ்டர் செய்து அனிஸ்டெண்ட் என்ஜினியர் (கமெர்ஷியல்) இடமோ, ஜூனியர் எஞ்சினியரிடமோ கொடுத்தால் அங்கிருந்து மதிப்பீடுசெய்து வர ரொம்பவும் காலதாமதம் ஆகிறது. இது சின்ன விஷயம்தான். ஆனால் ரொம்பவும் காலதாமதம் ஆகிறது. சாதாரணமாக ரெஜிஸ்டர் செய்து அனுப்புவதற்கு ஏன் இரண்டு மாதங்கள் ஆகின்றன என்று தெரியவில்லை. இந்த மாதிரி, எஸ்டி. மேட் போட்டு எஸ்டி.மேட் போய்ச் சேர்ந்தால், விலைமாறுதலால் வேலை ஆரம்பமாவதற்கு முன்பு வேறு எஸ்டி.மேட் எடுக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. போதுமான டிரான்ஸ்பார்மர் லோட் இருக்கும். இடங்களில் கூட அப்படி ஏற்படுகிறது. டிரான்ஸ்பார்மர் லோட் குறைவாக இருக்கும் இடங்களில் தாமதம் ஏற்படுமானால் அதை நான் புரிந்துகொள்ள முடியும். டிரான்ஸ் பார்மர் லோடு இருக்கும் இடங்களில் சீக்கிரம் கொடுக்க வேண்டும். இந்த விஷயத்தை கவனிக்காவிட்டால் இந்தத் துறையிலும் அதிகமான ஊழல் ஏற்படக்கூடும்.

[Sri B. K. Nallaswamy] [13th August 1960]

அடுத்தபடியாக, மினிமம் காரண்டியைக் குறைக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் எல்லோரும் போன வருஷம் சொன்னோம். போர்டார் அதைக் குறைத்திருக்கிறார்கள். இந்த விஷயத்தில் பிற்பட்ட பிரதேசங்கள் என்றும், மற்றப் பிரதேசங்கள் என்றும் பாடுபாடு செய்திருக்கிறார்கள். பிற்பட்ட பிரதேசத்தில் குறைந்த லோட் கிடைக்கும். மற்றப் பிரதேசங்களில் லோட் நிறையச் செலவாகும். இண்டஸ்ட்ரியல் லோட் நிறையச் செலவாகும் இடங்களில் தான் போர்டுக்கு லாபம் அதிகமாகக் கிடைக்கும். அப்படிப்பட்ட இடங்களில் மினிமம் சார்ஜை இன்னும் அதிகம் குறைக்கலாம். ஐந்து ரூபாய் தான் குறைத்திருக்கிறார்கள்.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : லாபம் கிடைக்கும் இடத்தில் மட்டும் மின்சாரம் கொடுத்தால் போதும் என்று கனம் அங்கத்தினர் கருதுகிறாரா?

SRI B. K. NALLASWAMY : லாபம் வரும் இடத்திற்கு மட்டும் மின்சாரம் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. லாபம் வரும் இடத்தில் மினிமம் சார்ஜை ஏன் குறைக்கக்கூடாது என்று கேட்க விரும்புகிறேன். கனம் அமைச்சர், கவலை வைத்து மாடு வைத்து தண்ணீர் இறைத்தால் எவ்வளவு செலவாகும் என்றும் மின்சாரம் போட்டால் எவ்வளவு செலவாகும் என்றும் குறிப்பிட்டார். மாடு வைத்து இறைத்தால் ஆகும் செலவை விடக் குறைவான செலவே மின்சாரம் வைத்து இறைத்தால் ஆவதால் தான் விவசாயிகள் மின்சாரம் கேட்கிறார்கள். இல்லாவிட்டால், விவசாயிகள் நிச்சயம் மின்சாரம் கேட்க மாட்டார்கள். விவசாய லோட் உள்ள பிரதேசங்களில் மினிமம் காரண்டி அதிகம் குறைக்க தேவையில்லை என்று சொல்வது சரியல்ல. மினிமம் காரண்டி 250 ரூபாய் என்றால் வேறு செலவு இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. பம்பு செட்டில் அடிக்கடி கோளாறு ஏற்படுகிறது. மேலும் சில்லறை செலவுகள் மாதம் குறைந்தது 20 ரூபாயாவது வேண்டியிருக்கும். எனக்கு அவ்வளவு செலவு ஏற்படுகிறது. திடீரென்று பம்பு செட்டில் கோளாறு வந்தால் உடனே மெகானிக்கைக் கூப்பிட்டு ரிப்பேர் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. சாதாரணமாக எல்லோரும் 5 எச். பி. இயந்திரம் வைத்திருக்கிறார்கள். 35 ரூபாய் மினிமம் காரண்டி என்று வைத்தால் நன்றாக இருக்கும். பிற்பட்ட பிரதேசங்களுக்குச் சலுகை கொடுக்கக் கூடாது என்று நான் சொல்லவில்லை. அங்குள்ளவர்களுக்குச் சலுகை கொடுக்கத் தான் வேண்டும். 40 ரூபாயாக்கினாலும் ரிப்பேர் செலவில் சிறிதளவையாவது தள்ளிக்கொண்டு போகும். பிற்பட்ட பிரதேசமல்லாத பிரதேசங்களில் மினிமம் காரண்டியை இன்னும் கொஞ்சம் குறைக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். அதிகமாக மின்சாரம் செலவாகும் இடத்தில் மினிமம் சார்ஜைக் கொஞ்சம் குறைக்க வேண்டுமென்று நான் கூறுவதைத் தவறாக எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது என்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[13th August 1960] [Sri B. K. Nallaswamy]

இரவு நேரங்களில் மின்சாரம் கொடுப்பதைப்பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இரவு நேர மின்சார விநியோகத்தை விவசாயிகள் சந்தோஷமாக ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை. தங்கள் நிலத்தில் தாங்களே நேரடியாக விவசாயம் செய்யும் விவசாயிகள் மிக மிகக் குறைவு. இரண்டு ஏக்கர் நிலம் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் கூட பண்ணையார் வைத்திருக்கிறார்கள். எங்கள் பக்கத்தில் நிலைமை அப்படித் தான் இருக்கிறது. இரவில் வேலைக்கு வர பண்ணையார் தயாராக இருப்பதில்லை. ஆற்றோம் போய்ப் பார்த்தால் கஷ்டங்கள் தெரியும். அங்கே பாம்புகள் இருக்கின்றன.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : பகலில் கூட பாம்புகள் இருக்கின்றன.

SRI B. K. NALLASWAMY : இருந்தாலும், இரவில் பாம்புகள் ஜாஸ்தி. எனவே, இரவில் விளக்கு வைத்துத் தண்ணீர் பாய்ச்ச வேண்டியிருக்கிறது. மகாத்மா காந்திஜி, பாம்புகள் விவசாயத்திற்கு ரொம்பவும் உதவி செய்கின்றன, அவற்றை ஒழிக்கக் கூடாது என்று சொல்லியிருக்கிறார். நீங்கள் இரவில் மின்சாரம் கொடுத்தால் பாம்புகளை ஒழிக்கக்கூடிய நிலை ஏற்படும். விவசாயிகள் தாங்கள் உயிருடன் இருந்தால் தானே நிலத்திற்குத் தண்ணீர் பாய்ச்ச முடியும். எனவே இரவில் மின்சாரம் கொடுத்தால் அவர்கள் பாம்புகளை ஒழிக்க வேண்டியிருக்கும். இரவு நேரத்தில் தான் நட்டுவாக்காலி, தேள் முதலியவை நடமாடும். மந்திரிகளுக்கு தேர்தல் காலத்தில் இரவு நேரங்களில் பல இடங்களுக்குச் சென்றுவரும் அனுபவம் இருந்திருக்கும். என்னை ஒரு தடவை நட்டுவாக்காலி கடித்திருக்கிறது. கிராம மக்களுக்கு, அது நம்பிக்கையோ, மூட நம்பிக்கையோ, போய் பிசாசு பயம் வேறு இருக்கிறது. நிலத்திற்குப் பக்கத்தில் சுகோடு இருந்தால் இரவில் தண்ணீர் பாய்ச்சப் போக மாட்டார்கள். கூடுமான வரையில் இண்டஸ்ட்ரியல் காரியங்களுக்கு இரவில் மின்சாரம் கொடுக்கலாம். இண்டஸ்ட்ரியல் லேபார்ஸ் இரவில் வேலை செய்ய முடியும். விவசாயிகள் இரவில் வேலை செய்ய முடியாது. விவசாயிகள் இரவு மின்சார விநியோகத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள் என்றால், வேறு வழியில்லாமல் தான் அவர்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். கூடியவரையில், இண்டஸ்ட்ரியல் லோடுக்கு இரவில் மின்சாரம் கொடுத்துவிட்டு விவசாய காரியங்களுக்கு பகலில் அதிகமாக மின்சாரம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மத்திய அரசாங்கத்தார் ரேடியோ செட்டுக்கான லைசென்ஸ் கட்டணத்தைக் குறைத்திருக்கிறார்கள். பல மத்திய தர வகுப்பினர் ரேடியோ செட் வைத்துக்கொள்ள முன் வந்திருக்கின்றனர். 10 பங்கு டாரிப் ரேட் குறையுமென்று இருக்கிறதே தவிர நடைமுறையில் அதனால் ஒரு பிரயோசனமில்லை. பங்கா வைத்துக் கொண்டிருக்கிறவர் ரேடியோ செட் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னால் அது வேறு டாரிப் வருகிறதென்று நடைமுறையில் இருக்கிறது. ரேடியோ வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கும் பங்கா போட்டுக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கும்

[Sri B. K. Nallaswamy] [13th August 1960]

சலுகைகள் நடை முறைகளில் இல்லை. ஏற்கனவே எக்ரிமெண்டு செய்து கொண்டவர்களுக்கு அதை மாற்றி அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இன்னொரு விஷயம்—அதை அமைச்சவர்களிடமும் சொன்னேன். எங்கள் ஊரில் ஒன்றிரண்டு கோ ஆபரேடிவ் காலனிகள் இருக்கின்றன. அவைகளில் கிணறு வெட்டி மின்சார பம்பு செட்டு வைக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். எக்ரிமெண்டில் யார் கையெழுத்திடுவது? யார் டெபாசிட் கட்டுவது? கோ ஆபரேடிவ் அங்கத்தினர் நிலம் வைத்திருப்பவருக்கு உரிமை கிடையாது. அவன் நாளை இறந்து விட்டானென்றால் வேறு ஒரு மெம்பரைக் கொண்டு வந்து போடுகிறோம். அந்த மாதிரி கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. இரண்டு காலனிகளில் இருபது, முப்பது பம்பு செட்டுகள் வைத்துக்கொள்ள இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கஷ்டம் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இம்மாதிரி பல இடங்களில் தொந்தரவு இருக்குமென்று நான் நினைக்கிறேன். இதை ஒழுங்கு செய்து சீக்கிரமாக மின்சக்தி கிடைப்பதற்கு வழி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

பல இடங்களில் ப்ரைவேட் கம்பெனிகளிருக்கின்றன. முனிசிபாலிட்டிகளைப்பற்றி நான் சொல்ல வில்லை. லாபம் கருதித்தான் ப்ரைவேட் கம்பெனிகள் நடத்துகிறார்கள். இன்றும் மின்சாரத்தை விஸ்தரித்தால் லாபம் கிடைக்குமா என்று அவர்கள் சந்தேகித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அரசாங்கத்தார் கூட கடன் கொடுக்க முடியாது என்று சொல்லுகிறார்கள். ப்ரைவேட் கம்பெனியை அரசாங்கத்தார் எடுத்துக்கொண்டால் செளகரியமாக இருக்கும். இம்மாதிரி நான்கு, ஐந்து கம்பெனிகள்தான் இருக்கும்போலிருக்கிறது. அவைகளை அரசாங்கத்தார் எடுத்துக் கொண்டால் அதிக லாபம் எதிர்பார்க்காமல் விஸ்தரிக்க ஏதுவாக இருக்கும். நான் சொன்ன குறைகளை நிவர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRI M. PATANJALI SASTRI : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, நான் சென்ற வருஷம் நீலகிரியில் தமிழகத்தில் இந்தச் சட்டசபை கூடிய பொழுது கனம் மந்திரி அவர்களுக்கு ஒரு கோரிக்கை விடுத்தேன். ஆனால் அதைப்பற்றி ஒரு நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. இந்த வருஷம் மறுபடியும் அதை ஆங்கிலத்தில் சொன்னால் ஒருக்கால் கவனிக்க மாட்டாரோ, தாய் பாஷையில் சொன்னால் கவனிக்கக் கூடுமோ என்று எண்ணி ஒரு சிற்றூரை தாய் மொழியில் நிகழ்த்த விரும்புகிறேன். மேலும் இன்றைய தினம் கனம் மந்திரியவர்களிடம் “நான் போன வருடம் சொன்ன விஷயத்தைப்பற்றி ஒன்றும் கவனிக்க வில்லையே” என்று சொன்னபோது அவர் “இந்த வருஷமும் வேண்டுமானால் சொல்லுங்களேன்” என்றார். ஆகையால் இந்த வருஷம் சொன்னால் ஏதாவது கொஞ்சம் பலிக்குமோ என்பது என் எண்ணம். அது ஒரு சிறிய விஷயம் தான். வீட்டுப் பிர

[13th August 1960] [Sri M. Patanjali Sastri]

யோசனத்திற்காக மின்சாரத்தை உபயோகப்படுத்துபவர்களுக்கு டாரிப் ரேட்டைக் குறைக்க வேண்டுமென்பது தான். இப்போது உற்பத்தி ஸ்தானங்களில் மின்சாரத்தை உபயோகப்படுத்துகிறவர்களுக்கு ஏதோ ரேட் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அது செளகரியமான ரேட்டாக இருக்கிறது. வீட்டுப் பிரயோசனத்துக்கு மின்சாரத்தை உபயோகப்படுத்துகிறவர்களுக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கும் ரேட்டைவிட குறைவாக இருக்கிறதென்று எண்ணுகிறோம். உற்பத்தி ஸ்தானங்களில் லாபம் சேர்க்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் மின்சாரத்தை உபயோகிக்கிறார்கள். பொருள் அபிவிருத்தியையும் செய்ய வேண்டியது அவசியம்தான். பொருள் அபிவிருத்தியை லாபத்தை கருதிச் செய்கிறார்களே தவிர வீட்டுக்கு உபயோகப்படுத்துகிறவர்கள் மாதிரி பிரயோசன மில்லாமல் செய்வதில்லை. உற்பத்தி ஸ்தானங்களில் மின்சாரத்தை உபயோகப்படுத்துகிறவர்கள் வருமான வரிக்காக வருமானத்திலிருந்து செலவைக் கழித்துக்கொள்ளலாம். வீட்டுக்கு உபயோகப்படுத்துபவர்களுடைய கதி அப்படியில்லை. இவர்கள் பணத்தைக் கொடுக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ பாலசுப்ரமணியய்யர் நேற்றுச் சொன்னதுபோல் இந்தக் காலத்தில் மின்சாரம் எல்லோருக்கும் அவசியமான தேவையாக இருக்கிறது. ஆகையால் அது ஒரு பெரிய ‘லக்ஷரி ஆர்ட்டிகிள்’ என்று சொல்லு சரியல்ல. எல்லோருக்கும் மின்சாரம் கிடைத்தால்தான் காரியம் நடக்கும். பலவிதமான ரேட் ஏற்படுத்தினால் கஷ்டமாக இருக்கிறது. நான் சொன்ன விஷயத்தைப் பரிசீலனை செய்து முடியுமானால் வீட்டுக்கு மின்சாரத்தை உபயோகப்படுத்துபவர்களுக்கு டாரிப் ரேட்டை குறைத்தால் போதும். இந்தச் சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல வாய்ப்பளித்த தலைவரவர்களுக்கு வந்தனம்.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Mr. Chairman, I have very few words to state. I am very glad about the great progress that has been made in regard to supply of electricity in this State. I wish to offer my congratulations to the Hon. the Minister in charge of Electricity, to the Electricity Board and to all those officials who have taken up the task of making electricity so very widespread in the whole of the State. I shall not make mention of any particular person concerned. Sir, whenever we have an official element in a Board like this, there is always the risk that their viewpoint may tend to bureaucratic ways rather than towards liberal ideas. I would like to endorse what my hon. Friend, Mr. Patanjali Sastri has said, viz., that within the last few months, without any consideration for the consumer, domestic supply rates have been increased to such an extent—Sir, you yourself know it—that it has become a burden on the domestic consumer. Without realising what the Board was going to do, domestic consumers have, I must confess, gone in for certain amenities like refrigeration, air-conditioning of at least particular rooms, etc. In some cases, they have started using electricity for other purposes which is of a higher k.w. than what is normally needed for a house. I have not got the figures with me. I wish I had brought them with me.

2-50
p.m.

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [13th August 1960]

They have to pay almost double the rate they paid a year ago. I do not know whether these things went before the Consultative Committee or not, and whether they have given their approval.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Yes, they only ratify.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Is the Advisory Committee only a ratifying body? I would not have thought so, seeing that my hon. Friend Sri Raza Khan is a prominent member of that Committee and represents the whole State or the Legislature at any rate. I wish he had paid more attention to make his views better known.

Sir, apart from that, in this State we are now having a lot of State undertakings. The time is now come when the Government should consider what sort of machinery should be set up to evaluate the work of such State undertakings. This has been prominently dealt with in a report that has just been shown to me, through the courtesy of the Hon. the Leader of the House, on State Undertakings. I have only to quote from the Speaker of the Lok Sabha, the late Hon. Sri Mavlankar, who, in a communication addressed to the Hon. the Prime Minister, made the following remarks:—

“ During the recent debate in the House on Parliamentary control over autonomous and semi-autonomous corporations, there was a general feeling that a standing Parliamentary Committee might be appointed to see from time to time how these corporations were working and to make suggestions for improvements. I received a letter by 15 Members suggesting to our consideration the question of appointment of such a Committee. I referred the letter to the Members of the Rules Committee. The Rules Committee have suggested that there is no harm if a separate Committee is appointed with limited functions such as the examination of reports and the working of such bodies after the reports are presented or otherwise circulated to Members and on matters concerning organization, working and administration. The proposed Committee will not go into the problems of day-to-day administration of such corporations but would only consider questions of policy and their working broadly. It is clear that the Estimates Committee and the Public Accounts Committee are already overburdened with the work assigned to them and can find very little time to go into the working of corporations ”.

Thus, he goes on. The point about the statement, which is a valuable statement, is, when we are talking of a number of State undertakings in the State itself, there is the necessity to have a certain body exclusively to consider the working of these undertakings, not to interfere with the day-to-day working but to give a picture to the House as to how these are proceeding. Now, our Estimates Committee and our Public Accounts Committee are doing very valuable work and therefore I feel that the late Speaker was perfectly right in suggesting that a separate committee ought to be appointed for this specific purpose. I should like to emphasise that when and if such a separate Committee were appointed, there

13th August 1960] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

would be enough reason to believe that a proper evaluation has been done. It would be beneficial not only to us, legislators, and the public but also to the authorities running these State undertakings.

I should like also to state in this connection that the Government may have to subsidise these undertakings, and whenever a subsidy is given by the Government it comes within the purview of the Assembly and the Council, and they have to see to what extent the subsidy was necessitated and in what way the subsidy was used. Therefore, so long as subsidies are given or even loans are given, I submit, that it is the right of the legislature to have a voice in regard to that part of it which it can usefully discuss. At the same time I do not want the State undertakings to be submitted to constant review by the State. It would not be in their interest nor in our interest. I would therefore commend to the Hon. Minister to constitute a Committee of this nature, for all State undertakings. It just happens that I am now speaking on the Electricity Board but that is not the only State undertaking in this State. More are likely to come up, and if the Third Plan goes through, the Hon. the Leader of the House expects many more of such undertakings to come up, and it is but right that we should take note of the situation and try to see that we have such a committee.

Thank you, Sir.

* DR. A. SREENIVASAN: Mr. Chairman, Sir, I just want to bring a few points to the notice of the Hon. Minister. Firstly, I would humbly draw his attention to the fall in voltage that has been the order of the day from the time the Electricity Board came into existence. A number of letters have appeared in the Press regarding the damage done to air-conditioning plants and motor pump-sets, etc. People who have these pump sets and air-conditioning plants will not bother themselves about this fall in voltage but for the fact that it is very difficult now-a-days on account of the import policy of the Central Government to replace parts damaged by such fall in voltage. In public interest the Hon. Minister will have to personally investigate the matter and find out the reason why the voltage is going down and fluctuates to a dangerous extent. Suddenly the fans begin to fly like anything at dead of night between 12 and 1 o'clock when we do not want that speed at all. Irrespective of the switch we use, the fans go on at a terrific speed.

Another thing is with regard to the policy of extending electricity to villages. When we are not able to maintain proper voltage for the existing supply, I do not think it is necessary to waste our time, energy, and money by going on extending electricity to more and more villages, unless the Hon. Minister thinks that it is a vote-catching device. I do not think so. During my tours in the villages I have found these electric lights resembling glow-worms. They are nothing more than that. They do not shed any light on anything. I do not know whether it sheds any light on the department. What is the use of spending money like this unnecessarily when we are not able to give proper voltage to the millions of consumers we have already in the State?

[Sri A. K. Thangavel Mudaliar] [13th August 1960]

வருடம் ஜாஸ்தி கட்டுகிறோம் என்றால் மின்சார போர்டார் அட்ஜெஸ்ட் பண்ணுவதில்லை. அதிகம் என்றால், எடுத்துக் கொள்வார்கள்; குறைவு என்றால் எடுத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். இது விவசாயிக்கு லாபமா?

மேலும், லைனை பிரித்து எடுக்கிறார்கள். போடும்போது இருந்த சாமான் விலை பிரிக்கும்போது அதிகமாக இருப்பதால் அப்போதும் போர்டுக்கு லாபம். அப்படி இருந்தும் அப்போது பொருள்களின் மதிப்பிற்குரிய பணத்தை மின்சார கரண்டி உபயோகித்துக் கொண்டிருந்தவர் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. சாமான் மதிப்பில் 100-க்கு 3.4 சதவிகிதம் விவசாயி பணம் கொடுக்கவேண்டும். மேலும், எங்கோ போகும் மெயின் லைனிலிருந்து தனியாக கிணற்றுக்கு கரண்டி எடுத்ததை பிரிக்கும்படி நேர்ந்தால் எடுத்துவிடுகிறார்கள். அதை எடுத்துக் கொண்டவுடன் அங்குள்ள மின்சார சம்பந்தமான பொருள்களைக் கழட்டுவதில்லை. அவற்றிற்கான 'வால்யூ' கொடுத்தால்தான் அவைகளைக் கழட்டுவார்கள். இதனால் விவசாயிக்கு கஷ்ட நஷ்டம் ஏற்படுகிறது.

(Deputy Chairman in the Chair.)

இன்னொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். -க்கும் B-க்கும் 'எலெக்ட்ரிக் லயன் போட்' அதிகாரம் கொடுக்கிறார்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். A-க்கு 1,000 ரூபாய் அளவுக்குத்தான் பவர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. B-க்கு 5,000 ரூபாய் அளவுக்குத்தான் லயன் போட் அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. லயனைப் பிரிக்கவேண்டுமென்றால் அங்கே முடியாது, போர்டுக்கு வரவேண்டும். ஊரில் விசாரித்ததில், என்ன சொல்கிறார்கள் என்றால் அந்த ஆபீசருக்கு லயனைப் பிரிக்க அதிகாரம் இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். தாசில்தாரிடமிருந்து செர்டிபிகேட் வாங்கிக் கொடுத்தாலும், "எங்களுக்கு அதிகாரம் இல்லை, போர்டிலிருந்து அனுமதி வரவேண்டும்", என்று சொல்கிறார்கள். இதெல்லாம் அரசாங்கத்திற்கு லாபமா, விவசாயிக்கு லாபமா என்று பார்க்கவேண்டும். போர்டார் விவசாயிகளுக்கு இருக்கும் குறையை, போர்டு கமிட்டி ஏதோ வைத்திருக்கிறார்களே, அவர்கள் பார்த்து நீக்கவேண்டும். நாங்கள் கிராமத்திலிருந்து பேசும் கஷ்டம் ஒன்றும் இங்கே தெரிவதில்லை. போர்டு ரொம்பத் தொலைவில் இருக்கிறது. 10 ரூபாய் கரண்டு கட்டணம் கொடுத்தவர்கள் இப்போது 18 ரூபாய் கரண்டு சார்ஜ் கட்டுகிறார்கள். அப்படி வாங்கி ஊதியம் பெறும் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு அதிக சம்பளம் கொடுக்கப்பட்டாலும் உங்களுக்காவது நன்றாக வேலை செய்கிறார்களா? இல்லை. ஸ்டிரைக் பண்ணுகிறார்கள். அதிகச் சம்பளம் கேட்கிறார்கள். பாத்திரம் அறிந்து பிச்சையிடு, கோத்திரம் அறிந்து பெண்ணைக் கொள்ளு, என்று சொல்லுவார்கள். பணம் கொடுக்கும்போது நீங்கள் அந்த மாதிரி பார்த்து செய்ய வேண்டும். எங்கள் கஷ்டங்களை சர்க்கார் ஒன்றும் நீக்குவதில்லை. உங்கள் சௌகரியப் பிரகாரம் ஏதோ செய்கிறீர்கள். ஐயுக்கு லாபம் ஏற்படும்படி ஒன்றும் செய்வதில்லை. நான் கூறிய

[13th August 1960] [Sri A. K. Thangavel Mudaliar]

விஷயங்களையெல்லாம் கவனிக்க வேண்டுமென்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI V. S. BALASUNDARAM : கனம் உபதலைவர் அவர்களே, மின்சார போர்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பற்றி சில கனம் அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். மின்சாரம் சில இடங்களில் சீக்கிரம் வருவதில்லை என்று கூடச் சொன்னார்கள். பொதுவாகப் பார்க்கும்போது, இப்போது மின்சாரம் கிராமங்களுக்கு வெகு சீக்கிரம் கொண்டுபோகப்படுகிறது. குறிப்பாக செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் அனேகமாக எல்லா கிராமங்களுக்கும் மின்சாரம் வந்து விட்டது என்று நான் சொல்ல முடியும். மேலும், இப்போது நமது ராஜ்யத்துடன் சேர்ந்திருக்கும் திருத்தணித் தாலுக்காவிலும் மின்சாரம் ரொம்ப துரிதமாக கொண்டுபோகப்படுகிறது. இவ்வளவு துரிதமாக மின்சாரம் வருவதால் கிராம மக்கள் மின்சாரத்தை வாங்கிக்கொள்ளத் தயாராக இருப்பதற்கு முன்பு அவர்களுடைய கிணற்றுக்குப் பம்புசெட்டு போடும் இடத்திற்கு மின்சாரம் கொண்டுபோகப்படுகிறது. இந்தக் காரணத்தினால்தான் 'அன்கனெக்டெட் மினிம் சார்ஜ்' வந்தது. ஆனால் எல்லோருடைய வேண்டுகோளுக்கும் இணங்கி மின்சார போர்டார் 'அன்கனெக்டெட் மினிம் சார்ஜ்'-ஐ எடுத்துவிட்டார்கள். இவ்விதமாக, சுமார் 80 லட்சம் ரூபாய் பணம் வருவதைத் தடுத்து விட்டார்கள். அதே நேரத்தில் அந்த அந்த கிராமங்களுக்கும் பம்பு செட்டுகளுக்கும் குடியானவர்களுக்கும் போடப்பட்டிருந்த கம்பிகள், கம்பிகள் முதலியவையெல்லாம் அங்கேயே இருந்தன. இப்போது அவற்றை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எடுத்துக்கொண்டே வருகிறார்கள். அவைகளை முதலில் போடுவதற்கான சார்ஜ், இப்போது எடுப்பதற்கான சார்ஜ் இவைகளைப் பார்த்தால், சார்ஜை ரொம்ப அதிகமாக்கியிருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. இரண்டு, மூன்று கம்பிகள் இழுக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவைகளை எடுக்க 200, 300 ரூபாய் சார்ஜ் பண்ணப்படுகிறது என்று சில கிராம மக்கள் சொன்னார்கள். இதைப்பற்றி டெவலப்மெண்ட் கவுன்சிலில் கூடக் கேட்டோம்; பதில் சொல்லவில்லை. இதை தயவுசெய்து கவனிக்கவேண்டுமென்று கனம் மந்திரி அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நாம் முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலும், இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலும், இனி வரப்போகும் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலும் விவசாயத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கிறோம்; அதற்கு முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. எனவே மின்சார விநியோகத்திலும் விவசாயத்திற்கு முதலிடம் கொடுக்கவேண்டும். பயிர்களுக்கு தண்ணீர் பாய்ச்சுவதற்கு எந்த சமயத்தில் மின்சாரம் வேண்டுமோ அந்த சமயத்தில் விவசாயிகளுக்கு மின்சாரம் கொடுப்பதற்கு வகை செய்யும் முறையில் விதி முறைகளை திருத்தியமைக்கவேண்டும். இதில் கஷ்டங்கள் இருக்கக்கூடும். இருந்தாலும் வழிமுறைகளைக்

2-10
p.m.

[Sri V. S. Balasundaram] [13th August 1960]

கண்டுபிடிக்கவேண்டும். மின்சார போர்டார் வழிமுறைகள் சொல்லக்கூடும். நன்றாக ஆராய்ந்து விவசாய காரியங்களுக்கு எந்த சமயத்தில் மின்சாரம் வேண்டுமோ அந்த சமயத்தில் அதைக் கொடுக்க வகை செய்யவேண்டும். எல்லாவிதமான முன்னேற்ற வேலைகளும் விவசாய முன்னேற்றத்தையே பொறுத்திருக்கிறது என்று நாம் சொல்கிறோம். எனவே விவசாயிகளுக்கு நல்ல முறையில் மின்சாரம் வழங்க எப்படியாவது ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கனம் மந்திரி அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மினிமம் காரண்டி. தொகையைக் குறைக்க வேண்டுமென்று பல கனம் அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். இதை இப்போது மாத்திரம் சொல்லவில்லை, ஐந்து, ஆறு வருஷங்களாகச் சொல்லி வருகிறோம். 'அன்-கனெக்டெட் மினிமம் சார்டைப்' பற்றி ஐந்து, ஆறு வருஷங்களாகச் சொல்லிவந்ததால்தான் அதை எடுத்தார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அதே மாதிரி இப்போது இந்த விஷயத்தைச் சொல்கிறோம். ஏதோ கொஞ்சம் குறைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் போதுமான அளவுக்குக் குறைக்கவில்லை. இது சம்பந்தமாக அவர்களுக்கு உள்ள பயம் என்னவென்றால், குறைத்த பிறகு போர்டுக்கு நஷ்டம் ஏற்பட்டுவிடும் என்று நினைக்கிறார்கள். 'டாரிப்' விஷயத்திலும் அதே மாதிரித்தான். இப்போது கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அதைத்தான் சொன்னார். அதையும் குறைக்கவேண்டும்.

மேலும் கூடுமானவரை, டெப்ரிஸியேஷன் நிதி என்று பணம் ஒதுக்கி வைத்திருக்கவேண்டும். அதற்கு இவ்வளவு என்று பணம் ஒதுக்கி வைத்திருக்க வேண்டும். "இவ்வளவு 'பெர்செண்டேஜ்' ஒதுக்கிவைத்திருக்கிறோம்", என்று சொல்வதில் பிரயோஜனமில்லை. இப்போது 153.97 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். அதாவது சுமார் 1½ கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். இதற்கு பதிலாக 50 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கி வைக்கலாம் என்று நான் யோசனை சொல்ல விரும்புகிறேன். ஒவ்வொரு வியாபாரத்திலும் 'டிப்ரிஸியேஷன்'-க்கு நிதி ஒதுக்கி வைக்கிறார்கள். உதாரணமாக, கூட்டுறவு ஸொஸைட்டியில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். கூட்டுறவு ஸொஸைட்டியில் இதனால் பயனடைபவர்கள் 'கன்ஸ்யூமர்கள்'. குறைந்த விலைக்கு நல்ல சரக்கை வாங்க முடியும். கூட்டுறவு ஸொஸைட்டியில் கன்ஸ்யூமருக்கு ஒரு நயா பைசா வருகிறது. டிப்ரிஸியேஷன் ரிஸெர்வ் பண்டுக்கு இப்போது ஒதுக்கியுள்ள தொகை அதிகமானது. இதே மாதிரி ஜெனரல் பண்டுகளுக்கும் பணம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இந்த முறையில் போன வருடம் 27 லட்சம் ரூபாயும், இந்த வருடம் 37 லட்சம் ரூபாயும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த பண்டுகளுக்கு அதிகமாகப் பணம் ஒதுக்குகிறார்கள். லாபப் பணத்திலிருந்து சில தொகைகளை இந்த பண்டுகளில் போட்டு விட்டு லாபத்தைக் குறைவாகக் காட்டுகிறார்கள். பொதுவாக எல்லா இலாகாக்களுமே லாபத்தைக் குறைவாகவும் செலவை அதிகமாகவும் காட்டும் முறையைக் கடைப்பிடிக்கின்றன.

[13th August 1960] [Sri V. S. Balasundaram]

லாபத்தை ரிஸெர்வ் பண்டிலும், டெப்ரிஸியேஷன் பண்டிலும் போட்டுவிடுகிறார்கள். அம்மாதிரியெல்லாம் ஒதுக்காது பார்த்தால் அதிக லாபம் வருவது தெரியும். எனவே டாரிப் ரேட்டையும், மினிமம் காரண்டி தொகையையும் குறைக்கலாம்.

மின்சார டிபார்டுமெண்டு நன்றாக வேலை செய்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. இந்த போர்டு நன்றாக வேலை செய்யவில்லை என்று ஸ்ரீ. தங்கவேல் முதலியார் சொன்னார். (SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR: நான் அப்படி சொல்லவில்லை.) இது நன்றாக வேலை செய்கிறது என்று அவர் கடைசியில் சொன்னார். இந்த போர்டு ரொம்ப நன்றாகத்தான் வேலை செய்கிறது. கனம் அமைச்சர் எல்லாவற்றையும் துரிதமாகப் பார்க்கிறார். இந்த போர்டைப் பற்றியோ, இந்த இலாகாவைப் பற்றியோ குறை சொல்வதற்கில்லை. நான் கூறிய சில குறைகளைத் தீர்த்தால் சொம்ப நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, இப்போது நமது தமிழகத்தில் முதல் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படவேண்டியது வேளாண்மை, இரண்டாவதாக மின்சாரத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டும். இந்த இரண்டும் இணைந்து வேலை செய்தாலொழிய நாடு முன்னேறாது. நாம் விவசாயத் துறையில் முன்னேறியிருக்கிறோம். விவசாய உற்பத்தியைப் பொறுத்தவரையில், அரசியலார் கொடுத்துள்ள கணக்கின்படி பார்த்தால் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் 15 அவுன்ஸ் உணவு கொடுத்தாகவேண்டும். ஆனால் நாம் ஒவ்வொருவரும் அவ்வளவு அவுன்ஸ் உணவு வாங்குகிறோமா என்பது சந்தேகம். எனவே இந்த தானியங்கள் எங்கே போகின்றன என்று தெரியவில்லை. மின்சாரத் துறையைப் பொறுத்த வரையிலும், நமது அரசியலார் ஐந்து ஆண்டுகளிலே செய்யவேண்டிய வேலைகளை நான்கு ஆண்டுகளிலே செய்து முடித்திருக்கிறார்கள். இது மிகவும் போற்றத்தக்கது. ஆனால், இதே நேரத்தில் எனக்கு ஒரு அச்சம் ஏற்படுகிறது. என்னுடைய அச்சத்திற்குக் காரணம் என்னவென்றால், கனம் அமைச்சர், "At the end of the Second Plan the total installed capacity of the Grid will be 571,000 K.W. Of this, the thermal content will be only 112,000 K.W. The dependable or firm power of the Madras Grid will, therefore, be far less than the installed capacity. The only solution to overcome the situation, apart from the expansion of the installed capacity of the Neyveli Thermal Station already referred to by me, is to set up an Atomic Power Station in Madras State", என்று சொல்லியிருக்கிறார். நாம் ஒரு கடைசி கட்டத்திற்கு வந்துவிட்டோம். இனிமேல் நீர் மின்சாரம் கொண்டுவருவது மிகக் கஷ்டம். இனிமேல் நீராவி மின்சார நிலையம் வைத்தால்தான் மின்சாரத்தைப் பெருக்க முடியும். அணுசக்தி மின்சாரத்தை எதிர்பார்க்கிறோம். அது விஷயத்தில் அரசியலார் கவனம் செலுத்தி, தென்னாட்டில் அணுசக்தி மின்சாரத்தைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதிகமாக உற்பத்தி செய்யும் மின்சாரத்தை

[Sri A. Gajapathy Nayagar] [13th August 1960]

எல்லோருக்கும் வழங்குகிறார்களா என்று பார்க்கவேண்டும். மின்சாரம் அடிக்கடி நின்று விடுகிறது. நல்ல சமயத்தில் நின்று விடுகிறது. கலியாண காலத்திலும் இன்னிசைக் கச்சேரி நடக்கும் போதும் மின்சாரம் நின்றுவிடுகிறது. காரணம் என்ன? முன்பெல்லாம் மின்சாரத் துறை ஊழியர்கள் ஒரு தள்ளு ஏணியுடன் வந்து மின்சார லைன்களைச் சோதனை செய்வார்கள், ரிப்பேர் பண்ணுவார்கள். இப்போது அவர்கள் அதையெல்லாம் செய்வதில்லை. இதை கவனிக்கவேண்டும்.

இரண்டாவது, அடிக்கடி மனுப் போடுகிறோம், கவனிப்பதில்லை, தாமதம் ஏற்படுகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. சில இடங்களில் ரூப்பிரண்டெண்டிங் எஞ்சினியர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இவைகளையெல்லாம் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அவர்களை மூன்று வருஷங்களுக்கு ஒரு முறை மாற்றவேண்டும். அவர்கள் நன்றாக வேலை செய்கிறார்கள். இருந்தாலும், அவர்களை மாற்றினால் இந்தக் குறைகள் இருக்காது என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். தென்னாற்காடு ஜில்லாவைப்போல் புறக்கணிக்கப்பட்ட மாவட்டம் இந்த உலகத்திலேயே சிடையாது என்று சொல்லுவேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : அங்கே நெய்வேலி இருக்கிறது. (சிரிப்பு.)

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : அங்கே நெய்யும் இல்லை, வேலியும் இல்லை.

SRI N. ANNAMALAI PILLAI : அங்கே 2,000 பேர் வேலை செய்கிறார்கள்.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : அப்படிச் சொல்கிறார்கள். அங்கே போய்ப் பார்த்தால் 12 பேர் வேலை செய்வார்கள். இனிமேல் நெய்வேலி என்று சொல்லி எங்களை ஏமாற்ற முடியாது. அங்கே கிணறுகள் வெட்ட வேண்டும். அங்கே 12 அடி, 13 அடி வெட்டினால் தண்ணீர் வருகிறது. இப்போது அரசியலார் கிணறு வெட்ட 1,000 ரூபாய் சப்ளிடி கொடுக்கிறார்கள். அங்கே இன்னும் சப்ளிடி கொடுத்து உதவினால் உணவு உற்பத்தி பெருகும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். தென்னாற்காட்டில் ஒரு பெரிய விசேஷம் இருக்கிறது. அங்குள்ள மேடைக்குப்பத்தில் ராமலிங்க சுவாமிகள் மறைந்தார். அவர் ஒரு காலத்தில் “இன்னும் ஐந்து ஆண்டுகளில் இங்கே பொன் கொழிக்கும்” என்று சொன்னார். அவர் இறந்த இடத்தில் மின்சாரம் இல்லை. அங்கே மின்சாரம் கொண்டுவரவேண்டும் என்று ஸ்ரீ. ஓமந்தூர் ராமசாமி ரெட்டியார் சொன்னார். நானும் அவ்வாறு சொல்கிறேன். அங்கே ஆர்ஷியன் கிணறுகள் போட்டால் தண்ணீர் நன்றாக பாயும். ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இது சம்பந்தமாக அங்கே பரிசீலனை செய்தார்கள். ஒன்றும் நடக்கவில்லை. ஏதோ ஒரு கமிட்டி.

[13th August 1960] [Sri A. Gajapathy Nayagar]

போட்டிருக்கிறார்கள். அக்கமிட்டியினர் கனம் அமைச்சருடன் ஆங்காங்கே சென்று ஆங்காங்குள்ள குறைகளை கவனித்து அவைகளைத் தீர்க்க ஆவன செய்தால் அவை தீர்ந்து விடும். அவ்வாறு செய்தாலே போதும் என்று நினைக்கிறேன். இத்துடன் என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* **SRI T. P. SRINIVASAVARADAN :** Sir, last year I made certain suggestions, and I am going to repeat them this year. You know that this is an age of electricity, and so far as the Madras State is concerned, practically the last two or three years have been years of electricity. I should like to bring to your notice that schools outside the City of Madras, both primary and secondary, are exempted from payment of property tax. It is only the schools—primary and secondary—in the City of Madras that have got to pay property tax. The schools under district boards and municipalities are exempted. I repeat my request that schools should be exempted from payment of charges for consumption of electricity. You may ask the reason for it. As I have already put it, this is an age of electricity. One should go and visit the schools in the West. Then he will know the equipment in our laboratories here and the equipment in the laboratories in the West. One finds the laboratory in the schools in the West are provided with electricity. One can step up or step down the voltage. I know that the number of experiments that I did in my college days are very few. But now let anyone go and see any school in England. They do more experiments with the aid of electricity. As a matter of fact, their science text book contains more on electricity than on other things. So I would earnestly request the Hon. Minister to see that schools here are given free electricity. Let not the Government be afraid that the consumption will be great, the charges very considerable, and that they will have to lose much. Certainly not. It is not so. They have to lose only a very small amount. The school is not a profit-making concern nor an industrial concern.

Another thing that I should like to point out is this. We teachers, who have been using modern methods of teaching, for instance visual aids, have film projectors. Every school has got it. Almost all schools have got radio sets. We have educational broadcasts for elementary schools, middle schools, and high schools. From the figures that have been given, we now find that only about four hundred out of a thousand high schools have got electricity supply. It is all right that in those schools they hear the educational broadcasts. But what about the other schools where there is no electricity? They go in for dry cells. Each dry cell costs about Rs. 45 to Rs. 50, and it can last only for about two or three months. The capital expenditure is very high. Apart from the film projector, there are other things for which we need electricity. We need electricity for efficient teaching. I may suggest here that if the Government are not prepared to completely exempt schools from payment of electricity consumption charges, they can at least put a ceiling—that is, they can say that up to a certain limit, no charge will be made. The Government may consider this fair proposition.

[Sri T. P. Srinivasavaradan]: [13th August 1960]

In the rural parts, it is the high schools that are now the community centres. In many schools we find students coming and reading in the nights. Here where electricity is available, we do not want to charge the boys. But in the mufassal where there are no electric lights, petromax lights are used, and the poor boys are charged. The Government should see that they are completely exempted from the payment of charges. This will be a great help to the poor students to go and read in the schools at nights. This Cabinet has given fee concessions to the poor students. Why should not this Government give free electricity to these schools?

3-30
a.m.

Sir, in the primary schools in England, one sees equipment, which is not seen even in our colleges. So, if Government come forward with free supply of electricity, I am quite sure many of our elementary schools which have buildings of their own will certainly do their best to provide better instruction in science and other subjects. What happens now is, somebody offers a radio set to the schools as a gift and nobody knows whether it is put to use or not. So, something must be done to provide the schools with free electricity.

The next thing is about engineering colleges. They consume a lot of electricity. So far as Government colleges are concerned, the Government pay the charges. I think a lower tariff should be imposed in respect of private engineering colleges, if they cannot be totally exempted from the levy; so also technological institutions and polytechnics.

One important thing I have been noticing for the last few years is this. During the Dasara festival, places like Mylapore do not get supply between the hours of 6-30 and 8 p.m. The cut occurs in Mylapore one day, in Triplicane another day and so on in other places. Of course, I agree every house has got more lights now and the load is rather heavy. But I do not see any reason why on special occasions the poor people should be made to suffer because in some places some festival is going on. At least we must be given previous notice. (DR. A. SREENIVASAN: It is inauspicious.) Just at the time when we need electricity—between 6-30 and 8 p.m.—when we are taking meals or doing something important, lights go off. We must see that people are not inconvenienced. This happens not only during Dasara but during Deepavali and also during the marriage season—from April to June. This has been a recurring feature. May I request the Government to see that poor people are not put to inconvenience this way?

Lastly I must join other Members in congratulating the Hon. the Minister for Electricity and the Board on the successful way in which the Board functions. As has been mentioned by Mr. Balasundaram let me hope that the Board will not bestow more attention on depreciation and other charges but see that people get more and more benefits.

[13th August 1960]

SRI K. T. KOSALRAM: கனம் டெபுடி சேர்மன் அவர்களே, இன்றைய நிலைமையில் மின்சாரம் எவ்வளவு அவசியம் என்பதை பல கனம் அங்கத்தினர்கள் எடுத்துரைத்தார்கள். மின்சார போர்டு சம்பந்தமாக நான் சில விஷயங்களைக் கூற விரும்புகிறேன். இந்த மின்சார போர்டில் கனம் மந்திரி அவர்களுக்கு என்ன அதிகாரம் இருக்கிறது என்று எனக்கு சந்தேகம் இருக்கிறது. மின்சார போர்டு ஸ்டாக்டரி பவர்ஸ் உள்ள 'அட்ரன் மஸ் பாடி'. அது தானாகவே இயங்கக்கூடிய ஒரு இன்ஸ்டிட்யூஷன். அதில் கனம் மந்திரி அங்கம் வகிக்கிறார் என்று பார்ப்பதற்கு இடமே இல்லை. மின்சார போர்டு சென்னை ராஜ்யத்தில் ஏராளமான வேலைகள் செய்திருக்கிறது என்பது யாரும் மறுக்க முடியாத உண்மை. அதை ஒத்துக்கொண்டாலும் மனிதர்களுடைய தேவை அதிகரித்துக்கொண்டே போகிறது. எங்கள் பாட்டினர் காலத்தில் இருந்த நிலைமையை இப்போது சொல்லிக் கொண்டிருப்பதில் பிரயோஜனம் இல்லை. மின்சார போர்டில் அதிகாரிகள் மாத்திரம் அங்கம் வகிப்பதால் மக்களுடைய கஷ்டங்களை போர்டு புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இந்த நிலைமை மாற வேண்டும். அதிகாரிகள் திறமைசாலிகளாக இருக்கக்கூடும். அதிகாரிகளைப் பற்றிக் குறைசொல்லவில்லை. அதிகாரிகளிடமே, ஐ.சி.எஸ். காரர்களிடமே நிர்வாகத்தை, சர்க்காரை விட்டு விட்டால், கனம் அமைச்சர்களும் கனம் அங்கத்தினர்களும் இங்கு வர வேண்டிய அவசியமே இல்லை. அப்படிச் செய்யாமலிருக்கும் நிலையில் செய்யப்படும் இதரச் செலவுகளெல்லாம் அனாவசியமான செலவு, க்ரிமினல் வேஸ்ட் என்று கூட வாதம் செய்யலாம். இந்த மின்சார போர்டில் பொதுமக்கள் பிரதிநிதிகள், பொது மக்களின் எண்ணங்களைப் பிரதிபலிப்பவர்கள் இல்லாமல் அதிகாரிகள் மாத்திரம் இருக்க, வேண்டுமென்பதில் அரசாங்கத்துக்கு நம்பிக்கை இருக்குமானால், உங்களுக்கு ஜனநாயகம் எதற்கு என்று கேட்கிறேன். அப்படிச் கருதினால் அங்கே அமைச்சர் இருக்க வேண்டியதில்லை. பல பிராந்தியங்களில் இப்போதும் பழைய 'பூராக்காஸி' இருக்கத்தான் இருக்கிறது. சில ஜில்லாக்களில் அதிகார வர்க்கம் அப்படி இருக்கிறது, அங்கெல்லாம் ஜனநாயகம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

மின்சார போர்டிற்கு பட்ஜெட்டில் பணம் ஒதுக்குகிறோம். அந்தப் பணம் மின்சார போர்டுக்குப் போகிறது. அந்த போர்டின் கீழ் வேலை செய்யும் அதிகாரிகளை, பல கிராமங்களில் வேலை செய்யும் அதிகாரிகளை யார் 'அப்பாயிண்ட்' பண்ணுகிறார்கள். அவர்களை போர்டுதான் அப்பாயிண்ட் பண்ணுகிறது. அங்கே சர்க்காருக்கு 'வாய்ஸ்' இல்லை. ஹைக்கோர்ட் நீதிபதிகள் நியமனத்தை எடுத்துக்கொண்டால், ராஜ்ய சர்க்காரர்களின் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்ட பிறகு மத்திய சர்க்கார் அவர்களை நியமிக்கிறது. மத்திய சர்க்கார் அவர்களை நியமித்த பிறகு இந்த ராஜ்ய சர்க்கார் எதுவும் சொல்வதற்கில்லை. இதை நாம் புரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். யுனிவர்ஸிட்யை எடுத்துக்

[Sri K. T. Kosalram] [13th August 1960]

3-40
p.m

கொண்டால் அது 'அடானமஸ்பாடி' என்பதை நாம் புரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். யுனிவர்ஸிடி விவகாரங்களில் சர்க்கார் 'இண்டர்பிரை' பண்ணக்கூடாது என்பதை ஒரு 'ஸேக்ரெட்' பரின்ஸிபிள்-ஆகக் கருதுகிறார்கள். இதையெல்லாம் நாம் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. மின்சார போர்டை எடுத்துக் கொண்டால், அதில் பொதுமக்களுடன் பழக்கக்கூடியவர்கள் அங்கம் வகிக்கிறார்களா? இல்லை. மின்சார போர்டில் அங்கத்தினர்களாக உள்ளவர்கள் யாராவது இங்கே இருக்கிறார்களா? இல்லை. கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் நடப்பது என்ன, மக்கள் என்ன குறை சொல்கிறார்கள் என்பதெல்லாம் மின்சார போர்டு அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரியுமா? மின்சார போர்டு அங்கத்தினர்கள் கிராமம் கிராமமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்களா? இந்த அரசாங்கத்தின் பிரதம காரிய தரிசியாக இருந்த ஸ்ரீ சத்தியநாதன் மின்சார போர்டில் இருக்கிறார். இந்த அரசாங்கத்திற்கும் கனம் அமைச்சர்களுக்கும் அங்கே என்ன அதிகாரம் இருக்கிறது? இவர்களுக்கு அங்கே பிரதிநிதித்துவம் இல்லை. அரசாங்கத்தை அமைக்கக்கூடிய பொது மக்களுக்கு அங்கே என்ன பிரதிநிதித்துவம் இருக்கிறது? இதையெல்லாம் ராஜ்ய அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்துக்குச் சொல்லி சட்டத்தைச் திருத்தச் செய்யவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, குற்றாலத்தில் 'ஓல்ட் பால்ஸ்', 'நியூ பால்ஸ்' என்று இரண்டு நீர்வீழ்ச்சிகள் இருக்கின்றன. தேசம் முழுவதிலிருந்தும் மக்கள் அங்கு வருகிறார்கள். அங்கு ஏழைகளும் வருகிறார்கள், பணக்காரர்களும் வருகிறார்கள். அங்கு 6 மணிக்கு மேல் மின்சாரம் கிடைக்காது. பழைய குற்றாலத்தில் புலி, காடி முதலிய மிருகங்கள் வருகின்றன. இங்கே நன்றாக மின்சார வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்றால், அப்படிச் செய்வது 'நான்-ரெம்யூனேரேடிவ் ஸ்கீம்'-ஆக இருக்கும் என்று சொல்வார்கள். இந்த போர்டு ஒரு கமெர்ஷியல் பாடி என்று சொல்வது எனக்குப் புரியவில்லை. மின்சாரத்தைக் கொண்டு தொழில்களை அபிவிருத்தி செய்யமுடியும் என்று சொல்லும்போது, இந்தத் துறையை வருமானத்தையே நோக்கமாகக் கொண்ட இலாகாவாக—கமெர்ஷியல் இலாகாவாக—வைத்திராமல் வெல்பேர் ஸ்டேட்டுக்குத் தகுந்தவாறு என்ன மாறுதல் செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்ய வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த போர்டுக்கு ராஜ்யம் பூராவிலுமிருந்து வருமானம் வந்துகொண்டிருக்கிறது. வருடாவருடம் வருமானம் வந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்த குறிப்பிட்ட இளத்தைப் பொறுத்தவரையில் வருமானம் வரவில்லை என்று போர்டார் சொல்லக்கூடும். போர்டு இருக்கிறது, அது செய்யவேண்டும் என்று கனம் மந்திரி சொல்கிறார் என்றால், கனம் முதன் மந்திரி சொன்னாலும் சரி, கனம் மின்சார மந்திரி சொன்னாலும் சரி, இது செய்யப்பட வேண்டும் என்று கூறுவேன். கனம் முதன் மந்திரி சொன்னாலும், அதைச் செய்தால் நன்றாக இருக்கும். இது தவிர மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கும்

[13th August 1960] [Sri K. T. Kosalram]

மின்சார போர்டுக்கும் சம்பந்தமே இல்லை. சர்க்கார் பணம் ஒதுக்கும் சமரசாரம் நம் கையில் இருக்கிறது, கனம் மந்திரிகள் கையில் இருக்கிறது.

பல இடங்களில் ஹெல்டேஜ் போதிய அளவு இல்லை என்பது வாஸ்தவம். ஒரு சமயம் கடலூரில் நான் இருந்தேன். மின்சாரம் திடீர், திடீரென்று நின்றது. காரணம் என்னவென்றால், ஹெல் டேஜ் குறைவு. ஹெல்டேஜ் அதிகமாகப் போட வேண்டும்.

கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ கஜபதி நாயகர் தென்னாற்காடு ஜில்லாவில், ராமலிங்க அடிகள் மறைந்த இடம் இருக்கிறது என்றெல்லாம் சொன்னார். அவர் 'அடாமிக் என்செர்ஜி'யைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டார். அணு சக்தி மின்சார நிலையத்தை ஹொஸூரில் அமைத்தால் நன்றாக இருக்கும். அது மைசூருக்குப் பக்கத்திலும் இருக்கிறது. அங்கே அணுசக்தி மின்சார உற்பத்தி நிலையத்தை அமைப்பது சம்பந்தமாக ஒரு தடவை பரிசீலிக்கப்பட்டது என்று நினைக்கிறேன். அது அப்படியே நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது. மூன்று, நான்கு வருஷங்களுக்கு முன்பே அது சம்பந்தமாக பரிசீலனை செய்து நிறுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். அணுசக்தி மின்சார நிலையத்தை அமைக்கக் கூடுமானால் நிச்சயம் அதை கனம் அமைச்சர் ராமையா இங்கே ஏற்படுத்தச் செய்வார் என்று நினைக்கிறேன். அத்திட்டத்தை மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சேர்க்க வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ஸ்ரீனிவாசன் சொன்ன மாதிரி பள்ளிக்கூடங்கள், தாலுகா ஆபீஸ்கள் முதலிய இடங்களில் மின்சார விளக்குகள் இல்லை. சர்க்காருக்கு வருமானமே தாலுகா ஆபிசிலிருந்துதான் வருகிறது. நான் தாலுகா ஆபிசுக்குப் போனால் அங்கே மின்சார விளக்கைக் காண முடிவதில்லை. தாலுகா ஆபிசில் உள்ளவர்கள் இரவு பூராவும் வேலை செய்கிறார்கள்.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : அவர்கள் இரவில் ஏன் வேலை செய்கிறார்கள்?

SRI T. KOSALRAM : அவர்கள் இரவு பூராவும் வேலை செய்கிறார்கள்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : நீங்கள் அந்த 'டைம்'-இல் அங்கு ஏன் போனீர்கள்?

SRI K. T. KOSALRAM : பணம் வாங்க; இல்லாவிட்டால், பணம் எடுக்க. (சிரிப்பு.) தாலுகா ஆபிஸ், தாசில்தார் ஆபீஸ்கள், பள்ளிக்கூடங்கள் இவைகளில் எவ்வளவு சீக்கிரம் மின்சார விளக்குகள் போட முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் மின்சார விளக்குகள் போட நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

[13th August 1960]

* SRI S. K. SAMBANDHAN: கனம் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மின்சாரத்தைப் பற்றி இங்கே கனம் அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள் மின்சாரம் பாய்வது போல என்று சொல்வார்கள். அந்தமாதிரி, மின்சாரம் இந்த ராஜ்யத்தில் வெகு விரைவில் விரிவாக வளர்ச்சி அடைந்திருப்பதைப் பற்றி எல்லோரும் சொன்னார்கள். இந்த விரிவான வளர்ச்சிக்காக சம்பந்தப்பட்ட சர்க்கார் அதிகாரிகளையும் மின்சாரக் கழகத்தையும் கனம் அமைச்சர் அவர்களையும் எல்லோரும் பாராட்டினார்கள். அந்தப் பாராட்டில் தலில் நானும் மகிழ்ச்சியுடன் பங்கு கொள்ளுகிறேன். இன்னும் ஆயிரக்கணக்கான கிராமங்கள் மின்சாரத்தினால் பயனடைய வேண்டியிருக்கிறது. தென்னாற்காடு மாவட்டம் மிகவும் பின்தங்கிய மாவட்டம். இன்னும் பல மாவட்டங்களிலும் பல கிராமங்கள் உடனடியாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டிய நிலையில் இருக்கின்றன. இப்போது ஏற்கனவே மின்சாரம் பெற்றிருக்கும் ஒரு சில கிராமங்களில் கூட மின்சார விநியோகம் சரிவர இருப்பதில்லை. இதற்கு முக்கியமான காரணம் என்னவென்றால், லைசென்ஸு பெற்ற கம்பெனிகள் போட்ட மின்சார உபகரணங்கள் தொடர்ந்து இன்றும் இருந்துவருவதால் பல இன்னல்களும் கஷ்டங்களும் இருந்துவருகின்றன. கனம் நண்பர் ஸ்ரீ. கோசல்ராம் குறிப்பிட்டது போல, கடலூரில் அடிக்கடி வோல்டேஜ் ட்ராப் ஏற்பட்டு வருகிறது. இது சாதாரணமாக மின்சார விசிறிக்கோ, மின்சார விளக்குகளுக்கோ அவ்வளவு பாதகமாக இல்லை. அங்கே 'எக்ஸ்பெல்லர்' மூலம் எண்ணெய் ஆட்டும் தொழில் நடத்துபவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். எதிர்பாராத விதமாக வோல்டேஜ் ட்ராப் வரும்போது அந்த இயந்திரங்களில் மணிலா பருப்புகள் சிக்குண்டு 'எக்ஸ்பெல்லர்கள்' கெட்டுப் போகின்றன. இது சம்பந்தமாக பல தடவை புகார் செய்யப் பட்டிருந்தாலும் இந்த வோல்டேஜ் ட்ராப் இன்னும் ஏற்பட்டு வருகிறது. இதைத் தடுப்பதற்கு இந்த விஷயத்தை சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிக்கோ இலாகாவுக்கோ தெரிவிக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். வீடுகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் மின்சாரம் கூட ஒரு சிறு மழை பெய்தாலும் அப்படியே நின்றுவிடுகிறது. காரணம், லைசென்ஸுதாரர்கள் இருந்த காலத்தில் போடப்பட்ட ஓயர்கள் தொடர்ந்து இன்றும் இருந்து வருவதுதான். அவைகளை உடனடியாக மாற்றினால் அடிக்கடி மின்சாரம் நின்றுபோகும் கோளாறு வருங்காலத்தில் இருக்காது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

2-50
p.m.

அடுத்தபடியாக, எங்கள் மாவட்டத்தில் மின்சாரத்திற்கு விண்ணப்பித்தால் அதை போர்டார் கொடுக்க பல நாட்கள் ஆகின்றன, மாதங்கள் பல ஆகின்றன. இதை சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளுக்குத் தெரிவித்திருந்தாலும் தாமதம் இருந்து வருகிறது. அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், வேண்டிய சாமான்கள் கிடைப்பதில்லை என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். இப்போதெல்லாம், கல்கத்தாவிலிருந்து வரும் சாமான்களை

[13th August 1960] [Sri S. K. Sambandhan]

வைத்து இரும்புக் கம்பங்கள் செய்வதில்லை. அந்த அந்த இடங்களில், அந்த அந்த வட்டாரத்தில் காங்க்ரீட் போஸ்டுகளுக்கு ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். அவைகளுக்குக் கூட சாமான்கள் கொடுக்கப்படாததால் 10, 12 மாதங்கள் தாமதம் ஆகிறது. ஆகவே அந்த அந்த இடங்களில் போஸ்டுகள் செய்வதற்கான சிமிட்டி முதலியவை கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னும், எங்கள் மாவட்டத்திலுள்ள சில கஷ்டங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சிறு பஞ்சாயத்துக்களுக்கு மின்சாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு சிறு பஞ்சாயத்தில் 200, 250 மின்சார விளக்குகள்தான் இருக்கும். அப்படிப்பட்ட இடங்களில் ஒரே சமயத்தில் 50, 60, 70 விளக்குகள் கூட எரியாதவைகளாக இருக்கின்றன; அவைகளுக்கு வேறு பல்புகள் போட வேண்டியிருக்கிறது. அதுபற்றி மின்சார போர்டு எஞ்சினியருக்கு எழுதினால், "எங்கள் ஸ்டோரில் பல்புகள் முதலியவை இல்லை. அவைகள் வந்த பிறகுதான் தாங்கள் பல்புகள் போட முடியும்" என்று சொல்கிறார். இவை சில்லறைச் சாமான்கள்தான். அந்த ஸ்டோர்களில் சாதாரணமாக 1,000, 2,000 ரூபாய் அளவிற்கு இத்தகைய சாமான்கள் இல்லாததால் ஒரே சமயத்தில் 20, 30 மின்சார விளக்குகள் எரியாமலிருக்கும் நிலைமை பல கிராமங்களில் ஏற்படுகிறது. இத்தகைய சில்லறைச் சாமான்கள் ஒவ்வொரு ஸ்டோரிலும் எப்போதும் போதிய அளவில் இருக்கச் செய்ய ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இங்கே பல கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டது போல அதிகமான மின்சாரக் கட்டணத்தாலே அதிகமான மக்கள் பாதிக்கப்பட்டுக் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பதை நானும் வருத்தத்துடன் சொல்ல விரும்புகிறேன். திருமண காலங்களிலும் திருவிழைக் காலங்களிலும் பந்தல் போட்டு அலங்கரிப்பதற்கு மின்சாரம் உபயோகிக்கப்படுகிறது. இப்போது மின்சார போர்டார் மிக மிக அதிகமான ஒரு டாரிப் ரேட்டை வைத்திருக்கிறார்கள். இது ஒன்றுக்குப் பந்துக்கு மேற்பட்ட பங்கு அதிகமாக இருக்கிறது. இதை இவ்வளவு அதிகமாக வைத்திருப்பது, விசேஷ நாட்கள் வேண்டாம் என்று சொல்வதுபோல் இருக்கிறது. வேண்டிய மின்சாரத்தை மக்களுக்குக் கொடுப்பதே நல்லது என்பது என் கருத்து. விசேஷ நாட்களில் விசேஷ ஏற்பாடுகள் செய்வதற்கு உதவுபவையில் இந்த அதிகமான டாரிப் ரேட்டைக்குறைக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

மின்சாரம் இந்த ராஜ்யத்தில் எவ்வளவு வேகமாகப் பரவிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை கனம் மந்திரி அவர்கள் தெரிவித்தார். "மின் நிலையங்களிலிருந்து எவ்வளவு மின்சாரம் கிடைத்தாலும் சரி அதை உபயோகப்படுத்தத் தயாராயிருக்கிறோம்" என்று அவர் குறிப்பிட்டார். இது சுந்தோஷமான செய்தி. மின்சாரத்தை உபயோகப்படுத்துபவர்களில் விவசாயிகள் ஒரு சில குறைபாடுகள்

[Sri S. K. Sambandhan] [13th August 1960]

காரணமாகக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். மோட்டார்கள் அதிகமாக இங்கே கிடைத்தபோதிலும், ஸ்டார்டர்கள் போன்ற உபகரணங்கள் இங்கே அதிகமாகக் கிடைப்பதில்லை. பத்து ரூபாய்க்கும் இருபது ரூபாய்க்கும் விற்பனை ஸ்டார்டர் இப்போது 150 ரூபாய்க்கு விற்கிறது. இருபது ரூபாய்க்கும் 150 ரூபாய்க்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்கிறது என்பதை நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை. விவசாயிகள் அவ்வளவு விலை கொடுத்து அந்த உபகரணங்களை வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. விவசாயியின் தலையில் இப்போர்ப்பட்ட பளு இருக்கக்கூடாது. எனவே அந்த உபகரணங்கள் சிலவற்றைத் தருவிக்க அரசாங்கம் முன்வர வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

மற்றும், மூன்று, நான்கு டிரான்சுபார்மர்கள் மின்சார லைண்டைகளை சேர்த்து ஒரு 'காமன் க்ரிட்' ஏற்படுத்தப்படலாம் என்று கனம் அமைச்சர் சொன்னார். அப்படி காமன் க்ரிட் ஏற்பட்டால், நம்மிடம் மின்சாரம் அதிகமாக இருப்பதால் நாம் தான் பிற மாநிலங்களுக்கு மின்சாரம் கொடுக்க வேண்டி நேரிடலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படி நாம் பிற மாநிலங்களுக்கு மின்சாரம் கொடுக்க வேண்டி நேரிட்டால் நாம் அவைகளுக்கு மின்சாரம் கொடுத்து அதே மாதிரி அவைகளுடைய உதவியை நாம் பெற முடியும். 'காமன் க்ரிட்' ஏற்படுத்தப்படக் கூடும் என்பது குறித்து நான் என் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மின்மம் காண்டி தொகையைப்பற்றி பல கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். கனம் அமைச்சரே, எவ்வளவு மின்சாரம் உற்பத்தி செய்தாலும் அவ்வளவு மின்சாரத் தையும் உபயோகிக்க நமது நாட்டில் மக்கள் முன்வருகிறார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார். சிறு தொழில்களுக்கும் விவசாயத் திற்கும் மின்சாரம் உபயோகிக்கப்படுகிறது. அப்படி இருக்கும் போது விவசாயிகளிடத்திலிருந்து எதற்காக மினிமம் காண்டி தொகையை அதிகமாக வசூலிக்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. விவசாயம் சம்பந்தப்பட்டவரை, மினிமம் காண்டி தொகையை ஹார்ஸ் பவருக்கு 25 ரூபாயாகக் குறைத்தால் விவசாயிகளுக்கு உதவியாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். இப்போது பேசுவதற்கு எனக்கு வாய்ப்பளித்த தங்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

(Mr. Chairman in the Chair.)

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Mr. Chairman, Sir, two days of useful debate is to come to a close with the reply of the Hon. the Minister for Electricity. One can divide the speeches made by the hon. Members into two classes. One class of speeches expressed appreciation at the enormous development of power that has taken place in this State. It is not necessary for me to expatiate on this any further partly because it is not necessary and partly because I have only very little time. But one thing I can say, and

[13th August 1960] [Sri Mohamed Raza Khan]

it is this. We all can really feel proud and happy over the achievements of this State in this respect. The memorandum supplied to us by the Hon. Minister indicates the extent of expansion of power resources in this State. That gives satisfaction to one and all of us. But in one respect I am quite in agreement with the Hon. Minister, namely, that the demands for electric power have increased by leaps and bounds and if the demands of the Hon. the Minister for Industries for power were to be met, we will always be in short supply. However, compared to other States and bearing in mind that we have only limited resources at our disposal, both financial and natural, one can feel proud of the fact that there has been considerable development in this field. But the Government, in spite of that, have come in for a certain amount of criticism—criticism by way of suggestions, no doubt—with regard to tariff rates and all that. I know the Hon. the Minister in charge of Electricity is suffering from one great handicap to-day owing to the fact that Sri T. Purushotham is not here to give him a good deal of support.

With regard to the points raised by hon. Members about the Board and the Consultative Council, I do not want to go into details except to state that though the Hon. Minister has expressed satisfaction on the good work done by the Board and the Consultative Council, the Consultative Council is merely a Consultative Council, and, whatever is placed before it, it has got to ratify. The suggestions made, valuable though they are, may not be accepted or may be accepted sometimes. With the limited powers they have, the committee are trying to do their best. In regard to the constitution of the Board, I cannot understand why Members representing the Legislature and some outsiders who know the subject should not be on the Electricity Board so that they may help the officials. Why should the Board be a purely official body, I myself am not able to understand. Being a Member on the Consultative Council I do not like to press the matter further either in the Consultative Council or here by making an elaborate speech.

Regarding the other points raised by hon. Members, I am quite confident that the Hon. Minister will meet them in the course of his reply to the debate. I am not holding any brief for him here. But one thing I want to make clear to Members is, the policy of the Government of India, according to the Act of 1940, is that the Electricity Department should be run not as a department of the Government as it was till two or three years ago, but as a commercial concern. The rules and regulations governing the working of a commercial concern are quite different. It then becomes a question of income and expenditure. Whatever the amount spent by the Madras Government from the beginning of the department and to be spent in the future is capitalized, and on that the commercialized Board has to pay an interest. Members are quite well aware that the Board is paying an interest of 5½ per cent of such capitalized amount and this comes to Rs. 5 or Rs. 6 crores, every year. If there is a fall in the income of the Board it will be reflected in the amount that is to be paid to the Government. The Government will get less. If the Government decide to charge a lesser

[Sri Mohamed Raza Khan] [13th August 1960]

rate of interest, it is for them so to decide. But my submission is, once we decide that it should be run on commercial basis, it should be run purely on commercial basis, whatever be the other circumstances.

4-00 Sir, much has been said about the change of tariffs. Having
P.M. been myself a member of the Consultative Committee in regard to the change of tariffs, I should like to say a word or two about the rates. Let not hon. Members misunderstand me that to-day I am giving a good deal of support to the Hon. the Minister for Electricity. Let us take Madras City for instance. We were paying the ordinary rate of four annas per unit plus a surcharge of twenty per cent. We raised the question that it was something incongruous that ten or twelve years after the war we should still be paying the war surcharge. So, what the Electricity Board thought of doing was this. They thought of rationalising the rates. It was not intended to increase the rates. Only they rationalised the rates. By rationalisation, the increase in the tariffs is only Rs. 50 or Rs. 60 lakhs. It is not as if the Electricity Board got crores of rupees. We were paying previously 4 annas per unit plus the war surcharge. We are now paying 29 nP. I do not see that the increase is very much. There were different rates for hydro-electric power and power from thermal stations. The department wanted to rationalise the rates. There were different types of tariffs in Madras, namely, the ordinary 29 nP. rate and another special tariff whereby one paid Rs. 10 or Rs. 12 monthly plus nine pies or ten pies per unit. The difficulty arose in the case of people who may have gadgets and other things. They wanted to come under the second special tariff. If the industrial consumer should be paying much more, I am sure the Hon. Minister will issue the necessary instructions to the department that, wherever they are satisfied that a particular consumer is using a lot of energy, he should be brought under the second tariff. This is a matter within the discretion of the Hon. Minister.

As soon as the Electricity Board was constituted, the personnel felt that it was a commercial concern, and that they could go on strike to enforce their demands. Their demands went on increasing without any limit. If their demands had been conceded *in toto*, they would have amounted to several lakhs. The settlement between the Electricity Board and the representatives of labour has cost the Electricity Board to the extent of 60 to 70 lakhs of rupees. Might I say that whatever increase the Electricity Board got out of rationalisation of the tariffs had to be spent on meeting the labour demands? The recommendations of the Pay Commission will surely have their effect on this department. I do not know in what form they will affect this department.

Sir, some hon. Members raised the issue of minimum rate. The department also should see that they get a return on the money that they spend. In passing I would just like to make a reference to agriculture. The department charges 7 nP. per unit. But the

[13th August 1960] [Sri Mohamad Raza Khan]

actual cost of production to the department comes to 12 nP. per unit used by the agriculturists. The department has to lose 5 nP. per unit. If we take into consideration the total cost, the amount should be very great. This burden should be shared either by private consumers or industrialists. If we are to increase the rate for agricultural purposes, there arise difficulties. But the department has to suffer a loss of 5 nP. per unit. If the Minister for Agriculture is ready to reimburse the revenue lost per unit of electricity supplied to agriculturists, I am sure the Hon. the Minister for Electricity will be too happy to supply even at 5 nP. or 3 nP. per unit.

The hon. Member Dr. Sreenivasan said that the Madras Government were very slow to take over the various private electrical undertakings. Might I bring to his notice that there is no body which is producing electricity? The undertakings are only bulk suppliers of electricity. They get supply from the department and resell it at some profit. They do not have their own thermal plants. They are mainly distributing centres. The Government, though they might not have been very fair as far as the zamindars were concerned, were more than fair to these private electrical undertakings. To-day the point for consideration is that the private undertakings are more anxious to hand over their concerns to the Government, because they will get a good deal of amount. What prevents the Electricity Board from taking over these concerns is the question of finance. If, as a matter of policy of nationalisation, all these concerns are to be taken over, it will involve in a sum of Rs. 5 crores. The Electricity Board feels that while there is capital expenditure on Kundah and the Mettur Tunnel Scheme, why not the amount be diverted for financing these schemes instead of being paid to the private undertakings. It is inevitable that one day all these undertakings will have to be taken over by the Government.

Sir, I was a little bit surprised by the remarks made by the hon. Member Sri Kosalram. It is entirely a matter for the Hon. Minister to answer his remarks. It is not given to a member of the Opposition to reply to the points raised by a member on the treasury benches. He said that there was a lot of wastage in the Electricity Department. Sri Kosalram is a very important member of this House and also of the Committees on which he is serving. He should know that all the accounts of the departments are under the control of the Accountant-General. He may rest assured that the Accountant-General will never allow any lapses to occur. The accounts are fully scrutinised.

SRI K. T. KOSALRAM: Sir, the hon. Member Sri Raza Khan had misunderstood my speech. I have not at all said anything about accounting. I only wanted to change the Act itself.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: The reply is no better than the speech. From what I could understand from his Tamil speech, I see that he said that there was a lot of waste in this department.

[Sri Mohamed Raza Khan] [13th August 1960]

No doubt this legislature is not authorised to vote the expenditure. But still the accounts come before the Public Accounts Committee. Sri Kosalram will bear with me that even in regard to the neighbouring State of Kerala, where the department is presumed to have lost Rs. 2 lakhs, the matter is taken up by the Accountant-General. If still he feels that there are lapses, surely one will agree with him that he will try to guard zealously the financial affairs of the Madras Government. All the same, we cannot make a sweeping remark.

I do not like to take much more time of the House. I may say that I am also one with others in placing on record our regard and appreciation for the way in which this department is working. In fact the Hon. Minister Sri Ramaiah is not so happy on other occasions as he is when the Electricity Board budget is discussed.

Sir, last year several members raised the question about the location of the atomic plant in the South. Sri Kosalram also referred to this. I think I am right in interpreting his speech. Already one plant is being allotted to Maharashtra, which would serve both Maharashtra and Gujerat. The Prime Minister of India in his speech has stated that in regard to the second plant, there are demands from different places and also from the South. We do not definitely know how his mind is working. Inasmuch as this State has done very well and utilised the amount to the full in every respect and even tapped natural resources, and also because our demand for electricity is increasing by leaps and bounds, I am sure the Hon. Minister will influence the Central Government and see that the atomic plant is located in the South.

Thank you, Sir.

MR. CHAIRMAN : Sri A. Subramanyam will now speak. He will have only five minutes.

4-10 P.M. * SRI A. SUBRAMANYAM : கனம் தலைவர் அவர்களே, மின்சார போர்டின் வரவு-செலவுத் திட்டத்தைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். மின்சார வசதியானது மற்றெல்லா வசதிகளைப்போல மிக மிக அவசியமானது என்பது யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளும் விஷயம். இந்த தேசத்தில் நம் ராஜ்யமானது மின்சார சக்தியை விநியோகிப்பதில் மிகவும் முன்னால் இருக்கிறது என்பதை நான் மகிழ்ச்சியுடன் கூற விரும்புகிறேன். நமது ராஜ்யத்தில் சற்றேறக்குறைய 10,000-க்கு மேற்பட்ட கிராமங்களுக்கு மின்சார சக்தி விநியோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதற்காக நான் கனம் மின்சார மந்திரி அவர்களை மிகவும் பாராட்டுகிறேன். தேசத்தில் மின்சாரத்தை பல வகைகளில் உபயோகப்படுத்தினாலும் விவசாயத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும். இன்று தபால் இலாகாவை எடுத்துக்கொண்டால் ஒரு போஸ்ட்மேனுக்கு மாதம் 110 ரூபாய் சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் ஒரு விவசாயிக்கு ஒரு மாதத்தில் 20 ரூபாய் கூட வருமானம் கிடைக்காது. அவர்

[Sri A. Subramanyam] 13th August 1960]

களுடைய நிலைமையை சற்று ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். விவசாயிகளுடைய வருமானம் இந்த அளவில் இருக்கும்போது, ஏழு அல்லது பத்து வருடம் மழை பெய்யாது இருக்குமானால் அவர்களுடைய நிலை என்ன ஆவது? அவர்கள் எத்தனை வருடம் கடன் வாங்கி ஜீவனத்தை நடத்திக்கொண்டு போவது? இப்படிப்பட்ட விவசாயிகளுக்கு மின்சார சக்தியைக் கொடுக்கும்போது, இவர்களுக்கு குறைவான கட்டணத்திற்கு அதைக் கொடுக்க மின்சார போர்டு முன்வர வேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான் அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரமும் உயர முடியும், அவர்களும் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கி நாட்டு மக்களுக்கு நிறைய உணவுப் பொருள்கள் கொடுக்க முடியும் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, குற்றாலத்தில் மின்சார விளக்குகள் அவசியம் என்று கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ கோசல்ராம் குறிப்பிட்டார். அதை விட முக்கியமான ஒரு இடத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். சேலம் ஜில்லாவில், தர்மபுரி தாலுகாவில் ஒகேனக்கல் என்ற ஒரு அழகிய இடமுண்டு. அங்கே காவேரி நதி ஓடுகிறது. அங்கே நீர்வீழ்ச்சிகளும் இருக்கின்றன. அங்கே இயற்கைக் காட்சிகள் இருக்கின்றன. அந்த இடத்திற்கு ஏராளமான ஜனங்கள் விஜயம் செய்கிறார்கள். அங்கே சிறுத்தை, கடம்பை, மான் போன்ற மிருகங்களும் இருக்கின்றன. இப்பேர்ப்பட்ட இடத்திற்கு வெளிச்சம் தருவது அரசாங்கத்தின் முக்கிய கடமையாகும். அங்குள்ள நீர்வீழ்ச்சியும் ஸ்நானத்திற்கு ஏற்றது என்று சொல்லலாம். அங்கே புனிதமான காவேரி நதி பாய்கிறது. அப்பேர்ப்பட்ட நீர்வீழ்ச்சி உள்ள இடத்திற்கு ஒரு தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். அங்கே மின்சார வசதி தேவை. அங்கு ஏராளமான யாத்திரீகர்கள் பல இடங்களிலிருந்து வருகிறார்கள். அது தெய்வீகத்தன்மை வாய்ந்த ஆறாக இருப்பதால் பொது மக்கள் பெரிதும் விரும்புகிறார்கள். எனவே அங்கே மின்சார வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம். அங்கே அந்த வசதியை அவசியம் செய்துகொடுக்க முன்வர வேண்டும் என்று கனம் அமைச்சரவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கனம் அமைச்சர் மிகவும் பொறுப்பு எடுத்துக்கொண்டு மின்சாரத் துறையை மிக நன்றாக நடத்திவந்திருப்பதை நான் மறுமுறையும் பாராட்டுகிறேன். நமது ராஜ்யம் மின்சார விநியோகத்தில் முன்னணியில் நிற்பது குறித்து நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். கனம் அமைச்சர் தமது கடமையை மிகவும் நன்றாகச் செய்வதற்குக்கிறார். மின்சாரத்தில் விவசாயத்திற்கு முதல் சலுகை கொடுக்க வேண்டுமென்று மறு முறையும் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Mr. Chairman, the hon. Member Mr. Raza Khan said that whenever the Electricity Board Budget came up for discussion, I was happy. No doubt I do feel happy. But at the same time, I feel that the good words spoken

[Sri V. Ramaiah] [13th August 1960]

4-20
p.m.

about me by hon. Members have made my responsibility greater. I feel that the Electricity Board and I should labour more in order that the good words might continue to be spoken during my term and also in future years. I sincerely thank every hon. Member who participated in the discussion. I do honestly thank them for the good words that they have said about the workers in the Electricity Board and I can assure the House, particularly Mr. Kosalram, that even if we have constituted a Board with definite powers conferred on it and our respective positions demarcated, still for the last three years, the Board has taken much interest in rural electrification and also in increasing the industrial load. Hon. Members who have closely followed the work of the Board would have known this. If Mr. Kosalram or any other Member feels that the Board is completely out of our control, let me say that on the contrary, the Board is completely eager to carry out the intentions and desires of the Government. Let me make the point more clear. Many are under the impression that the Board has to manage its affairs on a commercial basis and that, therefore, it is concerned only with the profit and loss portion of the whole work. The Board is definitely not functioning that way. If it is to function only on a commercial basis, many of the concessions which have been announced to-day and many of the rural electrification schemes that have been undertaken in the last several years would not be possible at all. I may tell the House that if the Board aims at profit only, it can show greater profits than now if it works in a particular direction. If it works in that direction, it can sell every unit of power that is produced to the numerous industries that are coming up in the State. Hon. Members would have noticed the tempo of industrialization in the last few years, in the field of heavy industries as well as in the field of cottage and small-scale industries. If the Board only confines itself to the supply of every unit of power produced during the Second Plan period to big industries, the Board can manage its affairs better and with greater profits. If it is to be in terms of profit and loss, nobody will give power to the agriculturists as such. I will come to that aspect of the question presently. I would like to assure the hon. Member Sri Kosalram and others who think like him that the Board is completely of the same mind as the Government to carry out the wishes of the people and particularly the wishes of the legislature. I can firmly say that the Board has given very great respect to the suggestions made by hon. Members of this House and the other House, and it has carried out many of the suggestions made by them. Actually I have got a statement prepared to find out what were the points raised by the hon. Members of the legislature during the last session at Ootacamund, who were the members who participated in the discussion, and what action was taken on the points made by them. I wanted to circulate that to hon. Members but did not do it because I thought I would be setting up a precedent which would not be convenient to my other colleagues. But I have gone through the statement. I can assure hon. Members that careful attention has been paid to their suggestions. In regard to this year's debate, I can assure

13th August 1960]

[Sri V. Ramaiah]

hon. Members of this House and the other House that the suggestions made by them will be taken note of, and within a month or two—I will not wait for the close of the financial year—I will sit with the Members of the Board and particularly the Chairman of the Board and the Secretary of the Board and find out what action has been taken on the suggestions made by hon. Members. Sir, the suggestions made are innumerable and necessary for the proper working of the Board, and also for proper relationship between the Board and the consumers.

Now talking about consumers, I wish to refer to what the hon. Member Sri Sambandam said. To him marriage celebration means that there should be lights everywhere, every branch of the tree should be illuminated, with all sorts of lights, tube lights, coloured lights and so on. He feels this is a necessity. But hon. Members Sri Ethirajulu, Sri Gajapathy Nayagar and Sri Sudarsanam Naidu feel that the poverty-stricken villagers should be supplied with every available unit of power. They feel that every available unit of power should be passed on to the poorest agriculturists. I know why they stress the words 'poorest agriculturists'. No doubt we have taken power to the village as such. I have electrified 10,000 villages. But the complaint of the hon. Member Sri Sudarsanam is genuine. To whom have I given power in the villages? I have given power to those who are in a position to guarantee what is known as the minimum guarantee, to those who can say they are prepared to pay Rs. 50 per h.p. per year which means Rs. 250 a year for 5 h.p. A ryot who wants electricity, before the power comes to his place, should be prepared to pay this. The scheme has been so evolved. Even to get a small load of power they have to pay the expenses and then only take the power. Even if ten people join together and agree to pay for it, those will naturally be the well-to-do people of the village. And actually, electricity goes there to boost up the income of these people. But what happens after that to the middle class man, the poor agriculturist, with a well and two acres of land? Is he in a position to get power? In my wanderings in the villages, I have come across innumerable cases of middle class and poor agriculturists finding it hard to get power. When we take power to the villages we take it only in a limited quantity and that load is actually used up as soon as power is extended to any village. Therefore my problem is also how to supply power to these poor and middle class agriculturists. This has to be carefully looked into. There are all sorts of consumers, the industrialists, the domestic consumers and the agriculturists, and their demands are varied and numerous and growing. These are problems which could not be treated piecemeal. I feel a complete study should be made of all these various problems, because as far as rural development is concerned, almost every department is varying with the other to do its best. Take for instance the department in charge of the Hon. the Leader of the House, the Industries Department. He is doing all his best to develop that department. Then again there is the co-operative department

[Sri V. Ramaiah]

[13th August 1960]

which wants to develop its activities as best as it can. So much help is now going to the villages. The question now is how to get proper return from all these developments. The hon. Member Sri Annamalai Pillai for instance complained that power was given to agriculturists and not to small-scale industries. I do not know how far he is correct in saying that. But I admit there is such an impression among the people. Unless he has had some such complaint, the hon. Member would not have mentioned it on the floor of this House, because I know he is not one who will speak merely from imagination. He must have had some complaint of that sort. I feel that we should give no occasion for such complaints. That has to be looked into. That is why I felt that all heads of departments connected with the developmental activities should sit together and make a special study and give us a report so that we can solve all these difficulties which now act as brakes.

Then, coming to the remarks made by the hon. Member Sri Thangavelu Mudaliar, he gave us a history of the development of electricity in our State. If hon. Members had listened to him carefully, they would have noted it. He said that in 1946 our engineers in the department went to the very doorsteps of the agriculturists, gave them power and did whatever they wanted. They fitted the engines, made the trial run and handed over the equipment to the agriculturists. If he had gone a step further he would have told us that our engineers in those days—not far off days, but only in the 1940s—felt that they must somehow sell power to the agriculturists in this State. It was the state of affairs then. Many hon. Members will agree with me when I say that those were days when we had to take the initiative and go from village to village to convince the agriculturists that the power if utilized for the purpose of lifting water for irrigation will not be costly. They had also to be convinced that the water pumped with electric power will not be hot and will not destroy their crops. That was the state of affairs not some forty or fifty years ago, but only some 10 or 20 years ago. But what is the position to-day? The complaint comes from everywhere that there is so much delay in giving power to the villages. They expect that as soon as they put in the application the department must give them power. The hon. Member Sri Sambandam complained that there was a lot of delay in supplying power. Not only have we to supply power to marriages, we have also to supply power to the remotest of the villages, villages in backward areas like Udayarpalayam and Tiruvadanai. When I was there they were all surprised and said: 'No one comes to these parts. At least you have come here. Give us power immediately'.

Now, I come to the points made by my hon. Friend Sri Balasubramanya Ayyar. I always honour every word he says. Whenever he speaks, he speaks only after making a thorough study of the subject on which he speaks. His criticisms are really constructive, and he is always kind to me. Now, he feels that I am unnecessarily troubling the poor agriculturists by taking power to them. He feels that they may be overburdened with loans and

[13th August 1960]

[Sri V. Ramaiah]

that they may be destroyed. I can assure the hon. Member Mr. Balasubramanya Ayyar that to-day the agriculturist feels in the same terms as the hon. Member Mr. M. Ethirajalu. Yesterday he was firm enough to suggest that while we were thinking in terms of the package plan for food production, we should have a package plan in the matter of electricity also. In the case of Tanjore, we have taken the experiment of package plan in regard to food production. Mr. Ethirajalu asks, 'Why not have electricity pumpsets package scheme?' This is not the personal view of the hon. Member Mr. Ethirajalu. Mr. Ethirajalu may be one who is in close touch with the agriculturists. Every one's mind is engaged in getting pumpsets. Every one says, 'Give me electricity; I will produce plenty of food'. Facts will reveal to us that what Mr. Ethirajalu, and people who think like him, say is correct. They are precise about what they say. He will agree with me when I say that Tanjore is the granary of the South. (Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR: It was.) It is. In a district with lakhs of acres under the Cauvery water-supply, normally we should expect the maximum production of food. It will be a surprise to many hon. Members when I say that next to Tanjore, North Arcot district is the biggest producer of rice. In North Arcot district, what is the irrigation project we have? There is the Palar without water. Dr. Sreenivasan will agree with me here. There is no remarkable source of irrigation at all. But then what is the reason for the shooting up of so much production? It is the provision of wells and electricity. I cannot see why we cannot do in all the other districts what we can do in one district. To-day Coimbatore district is supposed to be one of the leading districts. What is there to make Coimbatore district a leading district? It is not the industry, but electricity. The same is the case in Salem also. Wherever there is spread of electricity rapidly that district has come up during the last ten years. At least people consider so. My feeling is that it is a necessity to make available more and more electricity to the villages. The villager is not going to be burdened with loans or crushed. He has confidence that he will survive and live if he is given electricity. The thirst for electricity in our State in rural parts is very great. I happened to visit a backward area in Salem district. Members will agree with me that in Salem district, Krishnagiri is a backward taluk. I travelled in that place for six days continuously. I visited at least one hundred villages. I found that the need for electricity in the villages was great. But there are certain individuals in that area who are cashing in the thirst of the villagers for electricity to their own advantage. They go round the villages and tell them that they will get electric power to the village and that they would order pumpsets from a firm which they represent. I am not in a position to say which firm they represent. But the villager is so anxious to get electricity. In a group of villages, the people told me that they had ordered for 1,000 pumpsets and they had paid an advance of Rs. 100 per pumpset. (An HON. MEMBER: What happened?) What happened, is to be seen. I found out from the authorities

4-30
p.m.

[Sri V. Ramaiah]

[13th August 1960]

whether they had even evolved a scheme for giving power. I am surprised to tell hon. Members that no scheme was even prepared. I am not saying all this with a view to finding fault with anybody, but only to point out that every villager in the remotest part feels that he must have power for his agricultural operations. (Interruption.) People have to approach the authorities and find out whether there is any scheme for supply of electricity. If ordinary men should go and tell people that electricity would come, and if the people believe it and not have it verified, then it is not the fault of the department. The villagers never approached the men in the department.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Now that we know the position, will Government take steps in the matter?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: I do take steps. I do not go there just to take tea and come away. Hon. Members Sri Sambandhan and Nallaswamy have started to say that the Electricity Minister would suggest that bullocks could be used in the place of electricity to draw water. It does not require the intelligence of Member of the Legislative Council to say this. Any uneducated villager will say that the moment electricity is supplied, there will be so much difference between getting water with the aid of electricity and with the aid of bullocks. If we do not give electricity to the villagers, in one or two years, they will say, 'We will be ruined completely'. In certain villages I am happy to say that men's minds are so developed that if in another year's time I do not supply electricity, they may even sue me for it. (Laughter.) I am not saying this in any light-hearted manner. I only say what I hear and feel.

I am sure the House will be able to appreciate all the work that we are doing in rural areas. Electricity is not given to the villages just to catch votes. It is not vote-catching at all. The real need is felt. If I do not give power, I am sure Dr. Sreenivasan will know what will happen to the villages. To-day people who are already enjoying electricity complain of low voltage. I do not say that their complaints should not be attended to. They should be immediately attended to. Hon. Members ask, 'Why do you go on extending electricity supply into rural parts; keep the other man waiting'. Can I adopt this attitude, when I and this Government exist for the people?

DR. A. SREENIVASAN: If the Government have the capacity to supply, they can.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: I must create that capacity. Let me create that capacity and supply. Will Dr. Sreenivasan wait?

DR. A. SREENIVASAN: I will.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: No; the hon. Member will not. Dr. Sreenivasan feels that I must be quick enough to give more power for installing air-conditioning plants. At the same time I also think that the needs of food production should be met. Not

13th August 1960]

[Sri V. Ramaiah]

that I am against giving power for air-conditioning plants. In fact I wish that this Council Chamber is air-conditioned so that members may feel quite comfortable.

DR. A. SREENIVASAN: I want this House to be air-conditioned.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: There was a complaint made by an hon. Member that accidents took place due to the spread of electricity in the villages. This has to be very carefully looked into. The Electricity Board is definitely taking steps in this matter to see whether it is possible to avoid all accidents. I do not think the number of accidents is so alarming as to frighten people. The ryot is not so ignorant as to be, to use the language of Dr. Srinivasan, massacred by electricity. But I am happy to state that the ryot is fully aware of the dangers. But the rate of accidents is practically negligible and no one need take notice of it at all. In fact, many of the ordinary uneducated ryots are becoming expert electricians. That does not mean I am encouraging such a thing. I am very anxious that properly trained personnel should be made available more and more to attend to these things. Therefore, I am sure, the Hon. Deputy Leader of the Opposition will not be so hard on Mr. Ethirajulu when he (Mr. Ethirajulu) says that more and more power should be supplied to rural areas. Every unit of power sent to the villages is not for luxury. The ryot says: 'Give me more power; I will produce more'. I have already stated in my speech while initiating this debate that lakhs of pump-sets are working, irrigating lakhs and lakhs of acres of land. Lands are under permanent cultivation. It is not done for one season only. Pumps are never idle. They work throughout the year. Wherever electricity is available, the field is ever green. We do not know when a crop ripens and another comes up. If hon. Members would only take the trouble of visiting a certain place where electricity is used fully for raising crops, they will be quite convinced of what I am now saying. I shall very gladly arrange for a visit if they are agreeable to a village very near from here, Kadambathur village in Chingleput district. The field is so arranged that at one place, you see a nursery, at another you see transplantation going on and at yet another place, you see mature crops ready for harvest. Agriculture had become a permanent occupation there. (Sri S. K. SAMBANDAN: Where there is perennial water-supply.) It varies with the season. It is not merely a food problem. If the villager is permanently engaged, it solves the unemployment problem also. It should be borne in mind that if electricity is made available to villages, it will reduce to a great degree rural unemployment. In addition to agriculture, during the Third Plan period, industries will have to be supplied with more power. My Hon. Colleague, the Minister for Industries, is particularly so fond of industrial estates that he wants to push more and more of them into towns. In fact, he wants the village to be a unit for the establishment of industrial estates. I hope a day will come when this wish of his and my desire also will be fulfilled.

4-40
p.m.

[Sri V. Ramaiah]

[13th August 1960]

Regarding the composition of the Electricity Board, I must stress that I have the happiest relations with the members of the Board. (DR. A. SREENIVASAN : Relations have got to be improved.) Their work is daily growing in volume. Once we thought the Board could manage with a part-time Chairman and other part-time officers. But that was not possible. When we constituted the Board last, we appointed a full-time Chairman so that he could devote his entire attention to the activities of the Board. Ever since he took over, there has been a greater turnover of business. Still, there is a feeling that more full-time members should be there on the Board. When we take up the reconstitution of the Board at the end of October next, these suggestions will be borne in mind because the funds involved are huge.

The hon. Member Mr. Patanjali Sastri mentioned to me yesterday that something should be done about domestic tariffs. I have to explain to him why his early request was not quickly attended to. He said that in order to convince me or to develop a feeling of sympathy in me he spoke in Tamil. But I will reply in English itself because I do not think if I speak in Tamil he will be more satisfied. Sir, this question of domestic tariffs has been very carefully considered. Last year, when this question was raised, I mentioned that it was before a committee and that by the time its report came to the Government, the Board had already been constituted. The Board took some time to consider the report and with the support of Mr. Raza Khan and others in the Consultative Committee, the report was sent up to the Government. Ever since it came to us, a number of representations have been made to me and I have assured all those who have made representations that I will find out whether anything can be done to reduce the domestic tariffs. But when I gave a similar assurance to the other House, I made it clear that all aspects of the question would have to be looked into. Sir, there is the most powerful consumer, the agriculturist, for whom everybody pleads. My friend says, 'Why a minimum of 45 rupees? Bring it down to 30 rupees'. Another says, 'Why minimum guarantee at all?' These are things which have to be carefully looked into. Then, about the unconnected minimum charge, some hon. Member tried to pooh-pooh the idea. When I go through the figures, I find on account of concession here that I have lost 80 lakhs of rupees. In the other House, it was stated that this decision on concession was made in 1957-58 and the thing was nothing new. But still, Sir, the Board has lost 86 lakhs of rupees on this account. So, when I say, I will look into the question of domestic tariff, I will bear in mind the sufferings of the middle-class and do what I can. Mr. Sambandhan referred to illuminations on special occasions and so on and said

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Particularly when Ministers attend the functions, it is much more.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : It is much more in marriage functions. Sir, I have taken much of the time of the House in replying to one or two fundamental points that were raised during

13th August 1960]

[Sri V. Ramaiah]

the discussion. I had desired to give an elaborate reply but since my time is up, and since I do not want that Members should be late for the President's party, I would request . . .

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : What about free supply of electricity to schools?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : I will look into that as also other suggestions for free supply to rural schools. If it is 'free supply to rural schools', that will have a greater appeal and I shall discuss this with the officers and find out what can be done. The Government have given so many concessions in other fields and I am part and parcel of the Government. So, if the other Members of the Cabinet are agreeable to this, there is not going to be any difficulty. But it is a question of how to convince the other Members of the Cabinet. We are going to have Panchayat Union Councils. Even if the Government could not take it up directly, the Panchayat Councils, I feel, could take up the question of electrifying village schools. These are problems which I am prepared to study.

Sir, the Electricity Act passed by Parliament was not imposed by anybody. It was considered very carefully by Members like Mr. Kosalram in Parliament and they themselves passed it. It can be changed. If there is public opinion created by Members like the hon. Member Sri Kosalram, we would pursue the question and change it if necessary. The hon. Member Sri Kosalram should come out and say what is his view about the Act. I am not against his expressing views. But there are others also in Parliament and State Legislatures who should be feeling like him and who might try to put into the Board public men. I am sure when the time comes the question will be considered. It is not a question of my taking it up or a colleague of mine taking it up. It is a question which does not depend on individual persuasion. It is not as if I should put up a fight for this, because the hon. Member Sri Kosalram says that I will succeed, if I put up a fight. If my fight comes in the right moment, I am sure I will succeed. But I may assure the hon. Member that the difficulties have been pointed out to the Central Government and I am sure they will look into them.

Before I close my speech, I should like to refer to the Atomic Power station, because everybody seemed to take it for granted that the proposition would be a complete success. All over the world a complete unit has not yet been built. The economics of it has not yet been worked out. Material and men are not available. Not even the most progressive of countries can say that they have perfected the technique of generating atomic power as such. A good study of it is being made and further experiments are going on. But so far as we are concerned, so far as this country is concerned, our biggest confidence is in Dr. Bhaba. He has made one of the most wonderful contributions for the peaceful use of atom. He has a team of engineers and scientists. They have

[Sri V. Ramaiah]

[13th August 1960]

achieved great success so far as the Trombay power plant is concerned. They are further developing it. They have the confidence that they will be able to set up the power plant. Now there are some doubts about the cost of power produced at such stations and all that. They will have to be worked out. But with the study now made by Dr. Bhaba every one is confident that the plant will come up. Even for the setting up of this first plant in India, it will take four or five years more. After that, if other plants are set up—apart from the political pressure—considering the power needs of this State, I am sure Madras will have to be given a power plant. The demand is so great here.

But what I was surprised at was, while the whole thing is in the developmental stage, how the hon. Member Sri Kosalram pitched upon Hosur region for the location of the station. (Interruption.) Let me complete. I am not against setting up the plant when it comes in that area or in any other place. But from what little I know of the development of atomic power, I am told by scientists that it would require a lot of water—terrific quantity of water for generation of power. That being so, I do not know whether Hosur region will be suitable. I do not know how a well-informed Member like the hon. Member pitched upon that area for the location of the atomic plant. When I discussed this with scientists they asked me whether water was available in this State. They say that in the place where the plant is to be located there should be plenty of good water available, not this ordinary water or salt water. The salt water they get in Bombay is treated and made into soft water. Anyway the need for locating an atomic power station in Madras has been very well put up before the Union Government and the Planning Commission. I feel there is every chance of this State getting it.

I thank hon. Members once again and assure them that the valuable suggestions made by them will all be gone into.

Thank you, Sir.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 11 a.m. on Tuesday, the 16th August 1960.

The House then adjourned.

VI.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

155. Notification issued with G.O. Ms. No. 3201, Industries, Labour and Co-operation (Industries), dated 29th June 1960, regarding amendment to the Madras Small-Scale and Cottage Industries Loans and Subsidy Rules, 1956.

* 156. Report of the General Inspection Commission—1955-1958—Published by the University of Madras.

* Laid on the table of the House on 12th August 1960.

13th August 1960]

APPENDIX I.

[Vide answer to starred question No. 32, asked by Sri G. Krishnamoorthy at the meeting of the Legislative Council held on 13th August 1960, page 258 supra.]

(a) to (d) At the time the question was answered in 1955, representations were received from the managements of certain Aided Elementary schools and Secondary schools regarding the payment of compensation for the loss of fee income foregone on account of the grant of fee remission to poor pupils. Pending the revision of the Grant-in-Aid Rules, orders were issued that the Aided Elementary schools be compensated at the following rates :—

	Non-Municipal.			Municipal.			Madras City.		
	RS.	A.	P.	RS.	A.	P.	RS.	A.	P.
Standard I	0	2	0 (12 nP.)	0	3	0 (19 nP.)	0	4	0 (25 nP.)
Standard II	0	3	0 (19 nP.)	0	4	0 (25 nP.)	0	6	0 (37 nP.)
Standard III	0	4	0 (25 nP.)	0	5	0 (31 nP.)	0	8	0 (50 nP.)
Standard IV	0	5	0 (31 nP.)	0	6	0 (37 nP.)	0	10	0 (62 nP.)
Standard V	0	7	0 (44 nP.)	0	8	0 (50 nP.)	0	12	0 (75 nP.)
Standard VI	0	12	0 (75 nP.)	0	14	0 (88 nP.)	1	2	0 (1.12 nP.)
Standard VII	1	0	0 (1.00.)	1	2	0 (1.12 nP.)	1	6	0 (1.37 nP.)
Standard VIII	1	2	0 (1.12n P.)	1	4	0 (1.25 nP.)	1	8	0 (1.50 nP.)

At present, however, compensation grant is paid only in respect of Standards VI to VIII of Aided Elementary Schools.

In the case of Secondary schools that were in existence, during 1955-56, the compensation grant is paid on the basis of the fees levied by them during 1955-56. If the rates of fees now levied are lower than the rates in force in 1955-56, then the actual rates of fees levied are taken as the basis for payment of compensation. The compensation payable to the secondary schools opened after 1955-56 will be based on the rates of fees levied in the year of opening or on the current rates, whichever are less.

APPENDIX II.

[Vide answer to starred question No. 36, asked by Dr. A. Sreenivasan at the meeting of the Legislative Council held on 13th August 1960, page 261 supra.]

The following measures were taken to control small-pox infection during the half-year ended 30th June 1959 in the Public Health Department in this State :—

(a) Infected houses, materials and clothing used by small-pox cases and the small-pox scabs were disinfected.

(b) Infected premises were disinfected by sprinkling lime and spraying cresol lotion.

(c) Infected houses were subsequently got hot-lime washed.

[13th August 1960]

(d) Infected materials or clothings were either burnt if they were not costly ones, or disinfected in strong cresol or boiled in water after careful washing.

(e) The scabs of small-pox cases, which contain the causative virus, were collected carefully as far as possible after their fall out, disinfected in strong cresol and given a suitable disposal, i.e., they were either buried in a suitable place or burnt mixed with saw-dust or straw and kerosene.

(f) The above procedure of disinfection of scabs was followed in respect of patients admitted into hospitals.

(g) In respect of cases segregated in their homes, the concerned parties were advised to collect them carefully and burn them up with little straw and kerosene.

APPENDIX III.

[Vide answer to unstarred question No. 1 asked by Sri M. Ethirajulu at the meeting of the Legislative Council held on 13th August 1960, page 263 supra.]

(a) The number of persons registered in the Employment Exchange at Cuddalore (N.T.) are as follows :—

	1956.	1957.	1958.	1959.
(i) Form III to Form VI (failed).	2,841	2,912	3,762	4,012
(ii) VI Form (passed)	1,932	1,723	1,978	1,858
(iii) Intermediate	88	92	88	190
(iv) Graduates	134	152	131	219

(b) The number of persons who secured employment in each category, are as follows :—

	1956.	1957.	1958.	1959.
(i) Form III to Form VI (failed).	115	291	403	557
(ii) VI Form (passed)	533	515	538	809
(iii) Intermediate	29	14	30	38
(iv) Graduates	36	20	26	109

NOTE.—Figures for financial year are not readily available. Figures for registrations and placings in respect of item (i) in the form required in the question are not readily available. Statistics relating to certain occupations as Tally Clerks, Sales Clerks, Teachers (Elementary, Primary or Basic), Fireman (M.F.S.) and attenders, which comprise a majority of persons in this group have been consolidated and furnished. These figures in respect of applicants belonging to the group "Form III to VI Form" may be taken as substantially correct.

[13th August 1960]

APPENDIX IV.

[Vide item IV on page 264 supra]

REPORT OF THE COMMITTEE OF PRIVILEGES ON THE QUESTION OF THE DEFINITION OF THE TERM "PRECINCTS OF THE HOUSE".

To

THE HONOURABLE THE LEGISLATIVE COUNCIL,
MADRAS.

I, the Chairman of the Committee of Privileges, present this Report on the question as to the construction to be placed on the expression "Precincts of the House" with reference to the Legislative Council in the Fort St. George.

2. This question was referred to the Committee of Privileges on the 18th December 1959 by the Hon. Chairman under rule 163 of the Madras Council Rules—vide Appendix.

3. The Committee met at 1 p.m. on Wednesday, the 27th April 1960 and after due consideration decided as follows :—

(1) In the case of Members of the Legislative Council, "Precincts of the House" shall mean—

(i) the entire Secretariat Buildings in the Fort St. George including the Council Chamber, the Chambers of the Chairman and the Deputy Chairman, the rooms in which the associated offices are situated, the Ministers' rooms, the Librarian, the Canteen and the Lounge Rooms;

(ii) the Committee Room in the old Legislators' Hostel; and

(iii) the Library in the Government Estate, Mount Road, and such other places or buildings as may be named by the Chairman from time to time together with the verandas, steps and the pathways appurtenant thereto and shall be applicable only while the Council or any of the Committees or Sub-Committees sits one hour before and after such a sitting.

(2) In the case of strangers, "Precincts of the House" shall mean the Council Chamber with galleries, its verandas and steps and shall be applicable only to those to whom tickets have been issued by the office for admission to the galleries.

(3) In the case of persons summoned by a Committee of the House for any purpose whatsoever, they shall be deemed to be within the "Precincts of the House" so long as they are within the Committee Room, its verandas and its steps.

4. The Committee recommends to the House that the above may be approved.

FORT ST. GEORGE,
MADRAS-9,
20th June 1960.

A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR,
Chairman.

[13th August 1960]

APPENDIX.

EXTRACT FROM THE OFFICIAL PROCEEDINGS OF THE MADRAS
LEGISLATIVE COUNCIL, DATED 18TH DECEMBER 1959.

Mr. Chairman (Dr. P. V. Cherian): Under rule 163 of the Council Rules, I wish to refer an important question to the Committee of Privileges. Among other things, service or execution of legal process within the precincts of the Legislative Council while the House or a Committee thereof is in session, is a breach of privilege. It is, therefore, necessary to define the precincts of the Council.

I therefore refer this matter to the Committee of Privileges to report on the construction to be placed on the expression "Precincts of the House" with reference to the Legislative Council.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Tuesday, the 16th August 1960.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at 11-10 a.m., Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

MR. CHAIRMAN: I am sorry for the delay of ten minutes.

Question No. 37 is postponed.

Reinstatement of elementary school teachers

* 38 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) the number of cases in which teachers ordered by the departmental authorities to be reinstated in aided elementary schools have not been reinstated; and

(b) the action taken by the Government in such cases?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU (on behalf of the Hon. the Minister for Finance): (a) 43.

(b) Recognition has been withdrawn in four cases and action is being pursued in respect of 36 cases. Action could not be taken in 3 cases as the matter has been taken to court by the managers or teachers.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Is there any proposal on the part of the Government to have a stricter legal hold on the managements?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Notice, Sir.

Higher Secondary Schools

* 39 Q.—SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether any committee has been appointed to select High Schools for being upgraded as Higher Secondary Schools; and

(b) whether the Upgraded High Schools will get any special grant?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU (on behalf of the Hon. the Minister for Finance): (a) No, Sir.

(b) The Government have not considered this question yet.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Sir, as the XI Standard students of the higher secondary schools are equal in number to those in the Pre-University class, will the Government think of

[16th August 1960]

appointing a committee to find out which schools should be upgraded, because upgrading means good library, good laboratory, and capable teaching staff?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I think, Sir, this aspect also will be considered when the comprehensive question of reorganisation of education is considered.

Allotment of B.T. Assistants

* 40 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state whether there is any proposal to fix the allotment of B.T. Assistants for each High School on the basis of the number of sections in such schools without reference to the minimum hours of work for each Assistant?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU (on behalf of the Hon. the Minister for Finance) No, Sir.

Admission to the Medical Colleges

* 41 Q.—DR. A. SREENIVASAN : Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state—

(a) the personnel of the committee constituted for the selection of students for admission to the various Medical Colleges in the State; and

(b) the principle on which the personnel of the committee have been nominated?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : (a) (1) Sri V. Subrahmanyam, B.A., B.L., retired High Court Judge—Chairman.

(2) Dr. A. B. Marikar, Superintendent, Government Hospital for Women and Children, Madras—Member.

(3) Dr. K. P. Sarathy, Assistant Director of Medical Services (Medical)—Member-Secretary.

(b) Usually a committee of three members is constituted by the Government for selection of candidates for admission to the Government medical colleges every year. The Chairman of the Committee is generally a non-official or retired Government officer of high status.

DR. A. SREENIVASAN : Sir, is it a fact that all these years there has been a convention that one of the deans of the medical colleges should be included in the personnel of the committee for selection of students for admission to the medical colleges?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Yes, Sir. Previously the dean was the Member-Secretary. But this is an outmoded convention which we have been following. There was no point in having a dean of a particular medical college in the committee, when admissions are made to all the medical colleges. So, we thought that another person who was dealing with medical education could very well be the Secretary.

[16th August 1960]

DR. A. SREENIVASAN : Does the Hon. Minister think that a professor in the diseases of women or a Director of Public Health knows much more about medical education than the dean, the head of a medical college?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : It is all a matter of personal opinion. It is freely said that doctors differ just as watches differ.

DR. A. SREENIVASAN : This is one of the easiest methods of disposal. I entirely agree with the information given by the Hon. Minister. But am I right in thinking that a political motive is involved in the exclusion of the dean, because all of them belong to a particular community?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Only when attention was drawn to this. Before that there was no idea in my mind about this. It all depends upon the sort of spectacles through which the whole thing is seen.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, I think the Government framed rules and principles before they formed committees. Or is it a case that the Government think of somebody, who should be the Chairman, and then lay down principles?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : As is indicated in the answer, we want some man of status, preferably a retired person of high status, to be the Chairman, and then for purposes of getting technical advice, we want to have some one connected with medicine.

Vidwan T. MUTHUKANNAPPAN : இந்தக் கமிட்டியில் உள்ளவர்கள் இத்தனை வருஷங்கள்தான் பதவியில் இருக்க வேண்டுமென்று ஏதாவது பதவிக்காலம் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளதா?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : அப்படி ஒன்றும் இல்லை. ஒருவர் தொடர்ந்து ரொம்ப நாட்கள் பதவியில் இருந்திருந்தால், அவரை நீக்கிவிட்டு வேறு ஒருவரைப் போடுவது உசிதம் என்று சர்க்கார் கருதுகிறார்கள்.

DR. A. SREENIVASAN : Will the Government consider for future guidance the desirability of including one of the deans of any of the medical colleges in the City of Madras in the committee, because deans are supposed to be conversant with educational matters?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : The difficulty is that there are so many deans. If we include one dean, the other dean thinks, 'How is the other dean better than I'.

DR. A. SREENIVASAN : If that be so, may I know why the Principal of the Engineering College, Guindy—there are many engineering colleges—should be a member of the committee for selection of students for admission to the engineering colleges for many years? How can the Government have two standards?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : That is a different subject.

[16th August 1960]

DR. A. SREENIVASAN : I suppose the principle must be the same for all kinds of education. Because, the Cabinet is one and one Minister is as responsible as any other Minister in matters connected with the policy of the Government.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : That principle I agree with. But what I do not agree with is this. Engineering subject is a different subject from medicine. So all that pertains to engineering should not *ipso facto* apply to medicine. There must be some difference or other between the two.

DR. A. SREENIVASAN : The Hon. Minister says that engineering is a technical subject. Medicine is also a technical subject. What applies to one must be applicable to the other.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : In the medical institution we give medicine. Where is the necessity to give quinine in an engineering institution?

SRI S. NATARAJAN : Sir, the Hon. Minister was referring to the outmoded practice. May I know whether there was evidence to show that the appointment of a dean of a particular medical college had resulted in the wrongful selection of candidates?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : It is not that it led to a wrongful consequence. But on principle we thought that there were so many colleges to which admissions were made, and why the dean of a particular college should be the Secretary. Then we thought in a general way that a person who was dealing with medical education should be better than a dean of a particular college.

DR. A. SREENIVASAN : Does it mean that the Hon. Minister wants an open-minded person and not one who knows the subject?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : We require a man who is open-minded and also has knowledge of the subject.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, may I know which comes first? Is it that the Government make the appointments first and create the arguments for them next or they create the arguments first and make the appointments next?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : We are not aware of the arguments or what we should be prepared for. The Government had a clean slate. They thought that a proper committee should be appointed, and they think, that this is the proper committee.

Protected water-supply schemes

* 42 Q.—SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state—

(a) the number of municipalities and panchayats in the State that are provided with protected water-supply schemes and the number that have been provided; and

(b) whether the Government have any proposal to improve the water-supply schemes of the Kancheepuram and Vellore Municipalities?

[16th August 1960]

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : (a) Forty-five municipalities and 7 major panchayats have protected water-supply. Twenty one municipalities and 144 major panchayats have no protected water-supply.

(b) Schemes for the improvement of the water-supply systems of Kancheepuram and Vellore have been approved by the Government and they are under execution.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, is there any proposal to implement the water-supply schemes in the case of the other panchayats?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Yes, Sir. It is expected that by the end of the Second Plan, that is, 1960-61, fifty municipalities and four major panchayats will have protected water-supply. This means that five municipalities and about 7 major panchayats will have additional water-supply.

SRI S. K. SAMBANDHAN : What is the maximum loan fixed for major panchayats for having protected water-supply schemes?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : There is no question of any maximum being fixed. It all depends upon the requirements and the capacity of the panchayats to undertake the scheme.

SRI S. K. SAMBANDAM : Sir, is there any condition governing the protected water-supply scheme for sanction of loans and subsidies?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : The only important condition is the financial burden that they will be able to bear.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : May I know, Sir, how the Government propose to improve the water-supply system in Kancheepuram? Are they going to tap fresh sources of supply or are they going to improve the present sources of supply?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : The first stage is the laying of the gallery in the Palar river bed. That has been completed. The second stage will be the laying of the connected pipes to the gallery. Then there is the construction of a new pump house and the installation of a new pumping plant. Then there is the construction of a booster station and installation of the booster plant for the high level zone, and the laying of the distribution system to the extent necessary. All the estimates have been technically sanctioned and the work is in progress.

DR. A. SREENIVASAN : The present scheme is unworkable because the level of sub-soil water in Palar is going down by about two feet every year. 11-20 a.m.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Even if the level goes down and even though it is a dry river, luckily the sub-soil water potentiality of this river is very great as compared with other rivers.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : In the case of the Vellore Municipality, are they going to have recourse to the sub-soil water in the Palar bed?

[16th August 1960]

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Now, water is taken from the Palar river bed. It is supplemented by water from the Otteri tank. But the bulk of the supply is only from the Palar bed.

SRI K. V. RAMASWAMY : தூய தண்ணீர் திட்டத்தில், கிராமங்களிலுள்ள நீர் நிலையங்களிலுள்ள தண்ணீரைக் குடிப் பதற்கு உபயோகப்படுத்த அனுமதி பெறுவதற்காக அத்தண்ணீர் சர்க்காருக்கு அனுப்பப்படுகிறது. ஆனால் அதைச் சோதனை செய்து அபிப்பிராயம் கூறக்கூடிய அதிகாரிகள், அது நல்ல தண்ணீராக இருந்தாலும் சரியான தண்ணீரல்ல என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட இடங்களில் குடிதண்ணீருக்கு வேறு வழி இல்லையானால், அந்தத் தண்ணீரையே உபயோகிக்கலாம் என்று சர்க்கார் உத்தரவிடுமா?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : டிபார்ட்மெண்ட் டெஸ்ட் பிரகாரம் தண்ணீர் ரொம்ப சுத்தமாக இருந்தால்தான் அதைக் குடிக்க அனுமதிக்கிறார்கள். ஆனால் நடைமுறையில் அந்த மாதிரி டெஸ்டுக்கு உட்பட்ட இடங்கள் கொஞ்சம்தான். அத்தகைய டெஸ்டை ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் ஜனங்கள் குட்டையில் உள்ள ஜலத்தைத்தான் குடிக்கிறார்கள்; அதாவது இன்னும் மோசமான ஜலத்தைக் குடிக்கிறார்கள். ஆகவே அரசாங்கம், தண்ணீர் ஏறக் குறைய சரியாக இருந்தாலும் அதைக் குடிக்க அனுமதி கொடுக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் மக்கள் குளம், குட்டைகளில் உள்ள தண்ணீரை, அழுக்குத் தண்ணீரை குடிக்கிறார்கள். தண்ணீர் சுமாராக நல்ல தண்ணீராக இருந்தாலும் அதைக் குடிக்கலாம் என்று அனுமதி கொடுக்க அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்கிறது.

SRI K. V. RAMASWAMY : இப்படி தண்ணீர் இருந்தாலும் உபயோகிக்கப்படாமல் இருக்கும் கிணறுகள் எத்தனை என்று அரசாங்கத்திற்குத் தெரியுமா?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : இதற்கு தனிக்கேள்வி போட்டால்தான் பதில் சொல்ல முடியும். ஒரு ஊரில் ஓவர்ஹெட் டாங்கு எல்லாம் கட்டி தயாராக இருந்தார்கள்; ஆனால் டெஸ்டின் பேரில் தண்ணீர் சரியாக இல்லை என்று நிறுத்திவிட்டார்கள். அந்த இடத்தில் ஏன் அனுமதி கொடுக்கக்கூடாது என்று கேட்கவிருக்கிறேன்.

SRI K. V. RAMASWAMY : அங்கே ஓவர்ஹெட் டாங்கு கட்டி வதற்கு செய்த செலவெல்லாம் வீண் நஷ்டம் என்பது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியுமா?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : நஷ்டம்தான். எனவே டெஸ்ட் முடிந்த பிறகு அத்தகைய வேலைகளைத் துவக்க வேண்டும்.

SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR : காஞ்சிபுரத்தில் குடிதண்ணீர் 'ஸப்ளை' சரிவர இல்லை. ஆகவே அங்கே ஓவர்ஹெட் டாங்கு வைக்க வேண்டும். ஓவர்ஹெட் டாங்கு இருந்தால் நல்ல ப்ரெஷர் காரணமாக தண்ணீர் நன்றாகப் போகும், தண்ணீர் விநியோகம் நன்றாக இருக்கும். அடுத்த படியாக, பொன்னேரி டாங்கில்

[16th August 1960]

MR. CHAIRMAN : ஒரு தடவையில் ஒரு உப கேள்விதான் போடலாம்.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : அதற்கு அவசியமான வேலைகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன.

SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR : பொன்னேரி டாங்கில்

MR. CHAIRMAN : பொன்னேரி இந்த மூலக் கேள்வியின் கீழ் வராது.

Questions are over.

Note.—[An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member]

II.—ANNOUNCEMENT RE ELECTION OF ONE MEMBER TO THE MADRAS LAND IMPROVEMENT BOARD.

MR. CHAIRMAN : I have to announce to the House that Sri V. M. Surandra Ram, M.L.C., is the only candidate duly nominated for election to the Madras Land Improvement Board. As the number of candidate nominated is equal to the number of vacancy to be filled, namely, one, I hereby declare him duly elected to the Madras Land Improvement Board.

III.—GOVERNMENT BUSINESS.

THE MADRAS STATE HOUSING BOARD BILL, 1960.

MR. CHAIRMAN : The Hon. Sri R. Venkataraman is not present here. The motion is dropped.

IV.—NON-OFFICIAL BUSINESS.

A. Bill.

THE MADRAS TEACHER PROTECTION BILL, 1960.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, I move—

“That leave be granted for the introduction of the Madras Teacher Protection Bill, 1960.”

SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER : I second the motion, Sir.

MR. CHAIRMAN : The question is—

“That leave be granted for the introduction of the Madras Teacher Protection Bill, 1960.”

The motion was put and carried and leave was granted.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, I introduce the Bill.

MR. CHAIRMAN : The Bill is introduced.

[16th August 1960]

B. Resolutions.

(1) CONSTITUTION OF STATUTORY NEGOTIATING COMMITTEE.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Sir, I move—

“ This Council recommends to the Government to constitute a Statutory Negotiating Committee, like the Burnham Committee in England, consisting of representatives of Associations of Teachers in Primary and Secondary Schools, representatives of Heads of high schools, representatives of the managements of aided schools and of local bodies to advise the Government from time to time on matters relating to scales of pay, superannuation benefits, conditions of service and allowances for additional qualifications and for additional responsibilities, for teachers serving in primary and high schools in the State.”

SRI S. NATARAJAN : I second the resolution, Sir.

MR. CHAIRMAN : Motion moved—

“ This Council recommends to the Government to constitute a Statutory Negotiating Committee, like the Burnham Committee in England, consisting of representatives of Associations of Teachers in Primary and Secondary Schools, representatives of Heads of high schools, representatives of the managements of aided schools and of local bodies to advise the Government from time to time on matters relating to scales of pay, superannuation benefits, conditions of service and allowances for additional qualifications and for additional responsibilities, for teachers serving in primary and high schools in the State.”

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, I rise on a point of order. I think that a motion for conversion of an official day into a day for transaction of non-official business, is necessary.

MR. CHAIRMAN : A motion is necessary only for conversion of a non-official day into a day for transaction of official business. The rule provides that where a non-official day is taken over for the transaction of Government business, another day in lieu thereof can be allotted by me for non-official business.

* SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Mr. Chairman, hon. Members may wonder why I am moving this resolution. Has the teaching profession become so ungrateful for all the benefits that have been conferred on the teachers recently? During recent years, fee concessions to the children of teachers have been granted. Dearness allowance at Government rates has been granted to teachers. Pension has also been sanctioned. To ensure security of service, the terms of agreement between the teachers in aided institutions and the managements have also been modified very recently. Scales of pay have been revised and certainly these have given a measure of satisfaction to a large number of teachers. When the Government have been doing all these things, one may very well ask what the necessity for a Negotiating Committee is,

16th August 1960] [Sri T. P. Srinivasavaradan],

as I propose. I may point out that there are still some grievances, most of them minor and some of them major. If there is a negotiating committee, the advantage is the teachers will be made to concentrate on the work that they have to do. Unfortunately, at present there are frequent meetings and demonstrations and their attention is diverted elsewhere. I want to avoid this state of affairs. Hon. Members know the Central Government servants went on strike recently. Now the Prime Minister and the Home Minister have agreed that there should be a machinery to go into the grievances of the employees and said that they would appoint Councils like the Whitley Council in England. I have here referred to the Burnham Committee. Most of the Members do not know what it is. It was constituted in 1919 in England and its first Chairman was Burnham. Therefore, it is called the Burnham Committee. What is the composition of the Committee? The Committee consists of 52 members. There is no Government nominee or Government officer of the Education Department on the Committee. That is one important thing. The number of teachers on the committee alone comes to 26 and the rest make up the other 26. The National Union of Teachers, which is the biggest organisation of teachers in England, sends 16 representatives. The Secondary School Teacher's Association sends some representatives. There is again the association of Teachers of Technical Institutions and they also send some representatives. As in our State, in England they have also schools similar to the Municipal Schools and aided schools here. They have associations called the county schools association, the association of teachers of municipal corporations. There is the Association of London County Council and Welsh Joint Education Committee. The representatives of these various associations number 26 on the council.

The Burnham Committee has laid down national salary scales for teachers in schools maintained from public funds. In England also they have got three types of schools, one run by the local education authority, and the second is the direct grant schools and the last one is the public schools which are voluntary schools. The last one does not get a single pie by way of grant from the Education Committee. When the committee lays down national salary scales, the scales are applicable only to schools under local education authorities. But what is the reaction : Immediately the other types of schools—direct grant schools and public schools—adopt those salary scales.

The Committee also recommends superannuation schemes. You will be surprised to hear that when this Committee which is a statutorily recognised committee makes a recommendation to the Ministry of Education, the Ministry accepts all of them or rejects all of them. Even if one of the many recommendations made by the Committee is not acceptable to the Ministry, all the recommendations made by the Committee are rejected. The Act of Parliament in this regard does not give power even to Government to modify any of the recommendations made by this Committee. When I was there I asked the Secretary to the Education

11-30
a.m.

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [16th August 1960]

Ministry why they rejected all the recommendations even if one was not acceptable to them and he said: "Yes, we reject all the recommendations. What really happens is this. Before the Committee sends its recommendations to us, one or two prominent members of the Committee ask me: What do you say about the recommendations? I say, this recommendation is not acceptable, some other may be modified in that way and so on". The Britisher being a realistic and practical man, the Committee does not forward the unacceptable recommendations. It forwards only the acceptable recommendations. And thus they immediately gain something. Then when the Ministry receives those recommendations, it says they are acceptable. A paper containing the recommendations are laid on the table of Parliament and if within 15 days no objection is taken by Parliament to those recommendations, immediately the recommendations are implemented. No Bill or enactment is necessary to implement them.

Now, Sir, I request that such a Committee may be appointed here. If such a committee is appointed what should be the composition of the Committee here? I have got statistics to show that out of the nearly 1,13,000 teachers in the State in primary and secondary schools, only 5,000 teachers are in Government schools. The rest are serving in other schools run by local bodies and aided institutions. Even according to the Pay Commission's report teachers in aided institutions and primary schools number about 51,000 and teachers in local bodies number 54,000. Practically it is these two institutions, the local bodies and the aided institutions, that have secondary and primary education under them. So far as Government institutions are concerned, there are only about half-a-dozen boys' high schools directly under the Government and 30 or 40 girls' schools. So far as these Government institutions are concerned no Committee, similar to the one referred to by me, is necessary. It is only for aided institutions and institutions under local bodies that we want a committee to be constituted. Sir, you will remember before the year 1933 there were no fixed scales of pay for teachers in aided institutions. Even for local body schools, they had a dozen or so scales of pay. The Tanjore District Board was giving the highest scale of pay. It was only during the Bobbili Ministry that a uniform scale of pay was introduced. But unfortunately it was lower than the scales given in some other schools. It was reduced from Rs. 65—130 to 65—5—100. Even then there were to be uniform scales in respect of the local body schools only. There was no uniformity in respect of scales of pay in aided institutions. In these institutions even to-day there is no uniformity. It was only in 1948 when there was revision of scales of pay, there were two scales of pay, one for the local bodies and the other for the Government schools. The aided institutions were left to choose between the two. If they did not choose any one of these but adopted lower scales, they would not get the full 2/3 grant but only a 50 per cent grant. And so most of the schools adopted the local body scale which was less than the Government scales of pay. Now the Pay

16th August 1960] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

Commission has recommended that there should be uniform scales of pay for teachers working under the different agencies. We are thankful to the Commission and the Government for this. But what the Government are going to do actually, we are not aware of. I do not know whether they are going to make it mandatory on the part of the aided schools to adopt the scales recommended by the Pay Commission. They might say as they did in 1948 that if the Government scales were adopted they would be paid 2/3 grant, otherwise they would be paid only 50 per cent grant. There is nothing to prevent the Government from saying so. So far the Government have not stated clearly what they are going to do in respect of aided institutions, which do not adopt the Government scales of pay recommended by the Pay Commission.

Next, Sir, I come to service conditions. In the resolution itself I have stated that the Committee would deal with matters relating to scales of pay, superannuation benefits, conditions of service and allowances for additional qualifications, etc. Service conditions will be one of the matters to be looked into by the Committee. Before the year 1948 the conditions of service in schools under the local bodies were much better. There is no doubt about it. Of course there were certain pinpricks. If a teacher was not liked by the District Board President or the Chairman of the Municipality he was transferred to places where there is no water or other facilities and so on, or he was transferred frequently from place to place. That was the only difficulty. Now they are in no way better than teachers in aided institutions. At least the teachers in the aided institutions are stationary. They are not transferred from place to place. Further teachers in the local board and Government schools are appointed on a temporary basis for four or five years. The result is they are not getting any increments. They are not made permanent for a long time. It takes years to regularise their services. They are not therefore happy at all. The tendency during the past 10 years has been for the teachers employed in these institutions to go to the aided institutions. They say conditions in the aided institutions are much better than in the other institutions. We cannot however say there is no security at all in the Government and local body institutions. There is a measure of security. In the case of the permanent employee in a local body, he cannot be sent away immediately. As regards stoppage of increment and other things, transfer from place to place and so on, these difficulties are there. They are even demoted by transferring them from a high school to a middle school and so on. Scales of pay are not also very satisfactory. Therefore, a Committee like the one I have suggested, if constituted, can go into all these things and formulate service conditions applicable to all teachers irrespective of the agency under which they serve.

As I pointed out earlier of the 1,13,000 teachers or so in the State, 5,000 work in Government institutions. In England the Ministry of Education does not run any school by itself. It is the local education authority or the public schools or the direct grant

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [16th August 1960]

schools which are in charge of these institutions. Here we propose to constitute a Secondary Education Board. When it is constituted all the schools under the Government would be taken over by the Board. If the salaries are made uniform, if service conditions and other benefits such as pension and so on are made uniform, then there will be scope for interchange of teachers from one agency to another, and there will be no difficulty. Sir, there is more interference in the case of schools under local bodies than under private management. It has been brought to our notice that everybody interferes in the case of institutions under the local bodies. There is no freedom for the schools under the local bodies. The aided schools have freedom. What are the disadvantages in aided institutions? As I told you, in the case of a permanent teacher under a local body, it is very difficult to terminate his services. But in an aided institution it is not so. Of course there are certain conditions in the agreement. But all those conditions can be easily overcome by unscrupulous managements and the services of teachers terminated. But I should like to point out that ninety per cent of the managements do not terminate the services of their teachers on flimsy grounds. This much must be said to their credit. I have been a teacher for thirty-seven years. I know the conditions of teachers in aided schools from 1926 to 1933. In those days the conditions were very bad. On behalf of the South India Teachers' Union we represented to the Ministry of Education in 1933. Then they introduced the form of agreement between the teacher and the management. When later on, it was pointed out that there were many loopholes in the agreement which allowed the managements to play havoc with the teachers, the Government modified the agreement. We are grateful to the Government for bringing in these modifications. But still we feel that something more is required to give stability to the teacher. In the local bodies, there are rules for granting leave. In the case of teachers in aided schools, who number about 51,000, there are no leave rules. It is left to the management.

The provident fund scheme definitely says that all qualified teachers, even if they are temporary, must be made to contribute to the provident fund. But most of the managements do not permit temporary teachers to join the provident fund scheme. If we take statistics, we will see that there are 100 or 150 schools which are kept on temporary recognition. The managements say, 'We will not allow you to join the provident fund scheme, because our institutions are temporary'. If there is a negotiating committee, all these minor things could be easily dealt with. I do not want the grievances should take the form of any demonstration. There are politicians who get into the teachers' institutions. Political manipulations are made.

The superannuation benefits or retirement benefits also must be made uniform. So far as the Government schools are concerned, their retirement benefits are certainly higher than others. This must be made uniform. So far as the provident fund contribution is concerned . . .

16th August 1960]

SRI MOHAMED RAZA KHAN: May I interrupt the hon. Member for a second? I also agree that politicians should not enter into teacher's organisations. What about teachers turning into politicians? (Laughter.)

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: I am one with the hon. Member. I have not yet become a politician, and I do not propose to become one. A retired teacher should not become a politician. So long as he exists, a teacher should be devoted to his work. If teachers are to be devoted to their work, it is better that they keep aloof from politics. If a teacher wants to be a politician, let him leave his teachers' organisation.

SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER: Where is the work for a retired teacher?

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Let him find out. Sir, a teacher in the service of a local body contributes one anna per rupee towards provident fund. He can contribute up to $2\frac{1}{2}$ annas in the rupee. The fund once carried a rate of $4\frac{1}{2}$ per cent compound interest. Now it is 3 per cent. What happens to the provident fund amounts of teachers in aided schools? They are all deposited in the post office. We are not permitted to make a contribution of $2\frac{1}{2}$ annas in the rupee. The amount deposited in the post office gets an interest of only $2\frac{1}{2}$ per cent. If the Government took over the deposits and paid interest thereon, it would be seen on actuarial calculations that out of the interest payable, the Government could improve the pension benefits to the teachers. I shall give just one instance. The Government are borrowing at four per cent. Why not they take over the deposits of teachers which run to crores of rupees at four per cent? It is only when teachers retire, their provident fund amounts would be paid, and not before. Here there is a margin of one per cent for the teacher. This one per cent can certainly meet the cost of the benefits to the teachers when they retire. Here also a Committee like this can be constituted to go into this question and examine fully the possibilities. This Committee will make recommendations for the benefit of the teachers. The teachers in aided institutions get superannuation benefits, but not on a par with those obtained by the teachers in Government service.

Sir, two things that give trouble to the teachers are these, namely, fear and worry. The fear is in respect of what the managements (superiors) will do. In the case of the local bodies, the fear is what the special officer will do or others will do. Worry is not only in respect of solving the present day existence problems, but it is also in respect of the period after retirement. I shall give here a home example. There is a glass case in which one puts a rat. This rat is given very good feed containing vitamins, etc. But there is a cat outside. However much good food is given to the rat, still it shows only stunted growth, because of the fear of the cat outside. Similarly the teachers are afraid of the old-age difficulties. There is no old-age provision for them now. (Interruptions.) The teachers will have stunted growth

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [16th August 1960]

in the sense that they will be inefficient teachers, and that they would not devote their full attention to their work. These two difficulties, namely, worry and fear, should be removed. The teacher thinks when he reaches his 55th year, 'I will get so much provident fund; the marriage of the daughters will liquidate that amount; what to do thereafter?' (SRI MOHAMED RAZA KHAN : Who symbolises the cat here?) Fear and worry, Sir. If the Government make sufficient old-age provision and give the teachers enough salary to make both ends meet, they will be doing a great help to the teachers. Even in England the teachers, according to the National Union of Teachers, are not able to make both ends meet. They do part-time work in the shops. One teacher in Harrow told me that he was writing articles to the papers and getting some money, and his wife was a guide in the British Council. Education is very costly in England. They pay heavy taxes. My submission is that these two difficulties, fear and worry, should be removed from the teachers. These two things cannot be removed by staging demonstration or leading agitation, but only by a Negotiating Committee. As I said, during the last four years, the Government have been doing things beneficial to the teachers. If at all I move this resolution, it is only because I am encouraged by what has taken place during the last four years. The Government have been very sympathetic to the teachers. A few of us have waited in deputation and made representations to the Government. Sometimes they were effective. Sometimes they were not effective. If a Negotiating Committee is constituted, teachers would not join any demonstration, because, they will know that there is a Negotiating Committee, that it is to that committee that they should make representations, and that the Negotiating Committee will do the needful. It is only with that object that I am moving this resolution. I want to put a check on the politicians. To put a check on those politicians who interfere with the legitimate work of the teachers. I am moving this resolution. They promise all sorts of things; they mislead the teachers and do them more harm than good. The normal working of the school is very much disturbed. (Sri M. Patanjali Sastri : Votes are got.) Yes, votes are got. I belong to the old type and, therefore, I am very anxious that the education that we give must be good. You are spending crores of rupees on education. On elementary education you are spending a good lot of money. Appoint a committee and find out whether you are getting your money's worth. You do not get even half of your money's worth. Are the teachers competent? Are you selecting competent teachers? What happened during war-time? Competent teachers left the schools and joined the Army and the schools were run by incompetent men. Previously, the secondary grade training lasted two years. During war-time, it was reduced to six months. Candidates were given short-term training and posted to schools. You have yourself lowered the qualifications. A committee like the one I propose will not lower the qualifications. (Sri K. Balasubramanya Ayyar : Committee to be appointed by whom?) Initially let the Government appoint

11-5)
a.m.

16th August 1960] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

the committee. I do not mind. There is one great advantage in having a committee like this. Now teachers under different agencies and at different levels meet separately and pass conflicting resolutions. Primary school teachers meet separately and say that they want Rs. 100—200. Secondary grade teachers put forth a higher demand. If they are all kept together under a common committee they will come to a world of reality and put forth their demands in a realistic way. Their demands will be reasonable. They will lower their demands and say : 'For the present we are satisfied with these scales; let us put forth our demands further some years later.' It is better to allow them to put forth their demands through a common negotiating committee, so that they may arrive at the greatest common measure. The responsibility for education at the higher levels is that of not only the teaching profession but of laymen also. I know some teachers who ask why laymen should interfere with education. Education is no longer a community responsibility. It has a national and an international concept. Times are changing rapidly. Without devoted and competent men in the class rooms, the entire educational system will prove a failure.

Sir, in this connection, I must thank the University of Madras which has permitted the secondary grade teachers to appear privately for the Intermediate and the B.A. Degree examinations. He improves his qualifications by appearing for and passing these examinations. Then he becomes a full-fledged B.T. by undergoing the shortened B.T. course. But after he becomes a B.T., he is not immediately given the B.T. scale of pay unless there is a vacancy. He must be given ten rupees if he passes the B.A. and another twenty or twenty-five rupees if he becomes a B.T. till he is absorbed. He acquires these additional professional qualifications and yet he does not get the corresponding scale of pay. It is not like passing the lower grade or the higher grade examinations in typewriting, even where an allowance is given. Here the teacher is frustrated and dejected. Therefore, I have mentioned about allowances for additional qualifications and additional responsibilities. In the case of an aided school, if it has got more than 1,000 pupils, it can have an assistant headmaster, who will be paid an allowance of fifteen rupees. There is no scale of pay for this post. If the strength exceeds 2,000, even then there can be only one assistant headmaster. In the case of municipal schools, e.g., the Tiruppattur Municipal School, which has a strength of more than 1,000 is not allowed to have an assistant headmaster whereas the Mayuram school is allowed to have one. The Education department in one case rejects the request and in another case approves of the proposal for an assistant headmaster. Then, there are posts of heads of departments. These are posts of responsibility and no allowance is attached to these posts. Take the Physics department or the History department. The heads of the departments are there to guide other teachers. So, it is absolutely essential to pay some allowance to these heads of departments, especially when you are going to upgrade the secondary schools into higher secondary schools.

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [16th August 1960]

Sir, our paramount goal must be the preservation and strengthening of our way of life. That can be done if the teachers devote their entire attention to their legitimate work. That is my opinion as well as the opinion of a good number of teachers. The resolution which I have moved was adopted unanimously at the last State Educational Conference held at Madurai. We teachers feel that only such a negotiating committee will remove all grievances and help the teachers to concentrate their attention upon the work they are entrusted with.

I am really thankful to you, Sir, for giving me this opportunity to speak. I would request Government to accept my resolution and see what they can do for the teachers. If you accept the resolution, you will be substituting a machinery which will be very helpful to you as well as to the teaching profession, and help education to progress more and more and also improve the quality of education from year to year.

* SRI S. NATARAJAN : Mr. Chairman, the subject of this resolution has been considered by the South India Teachers' Union. Almost from the year 1936 onwards, every year they have been passing this resolution. I would request the Government to appoint a committee like this which would help the teaching profession and the Government in arriving at an agreed solution to the problems connected with teachers' salaries, service conditions, etc. The hon. Member Mr. Srinivasavaradan has given us an account of the work of the Burnham Committee on the lines of which this resolution seeks to have a committee established here with reference to our State. The question arose this way. I remember, in 1927, the Minister of Education and Chief Minister of this State, presiding over the State Educational Conference at Vellore, was constrained to say that the Government regarded teachers in Government institutions as their own children, teachers in local body institutions as children born through their wives by a previous marriage and teachers in aided institutions as orphans (Sri T. P. Srinivasavaradan : As nobody's children) for whom the Government undertook responsibility but there was no marriage sanction behind it. He mentioned this and felt the immorality behind it. He was feeling very sorry that even as Chief Minister and Education Minister, he was unable to change this state of things. From that time onwards, changes have taken place and Government have accepted a certain measure of responsibility for teachers in non-Government institutions and this responsibility has been steadily increasing.

12.00 noon. I remember in 1947 when the scales of salaries were revised on the recommendation of a Cabinet Committee, there was a distinction made between the scale of salary obtaining in Government institutions and in the local bodies and the aided institutions. When the dearness allowance was sanctioned the payment of it to teachers was made obligatory in Government institutions. A lower rate was allowed for teachers in local body institutions and a still lower rate for the teachers in aided institutions. It was left to the option of

[16th August 1960] [Sri S. Natarajan]

the managements of the aided institutions to pay or not to pay. The South India Teachers' Union had to carry on a great agitation and it was only in 1950 that the question of parity between teachers in Government institutions and non-Government institutions was conceded by the Government when they passed the order sanctioning dearness allowance to teachers in aided institutions on the same scale as was obtaining in the case of teachers in Government institutions. In that order they stated that any further revision of the allowance to teachers in Government institutions would also apply to teachers in aided institutions. That was the first step where a certain amount of parity between teachers working under different agencies was recognised by the Government. I am glad, Sir, on the report of the Pay Commission, Government have accepted equality even in pay scales. The claim of the teachers, namely, equal pay for equal work, for which they have been asking for a long time, and the principle that work done in the aided institutions is also done for the Government, because they are also educating the nation's children in accordance with the programme laid down by the Government, and that they are coming forward to relieve the pressure on Government, have been recognised. These aided institutions are supplementing the work of the Government itself. These facts have been recognised by the Pay Commission and I am glad the Government have also recognized these and sanctioned equal scales of salary for all teachers.

Sir, from the year 1927 to the year 1960 the South Indian Teachers' Union had to carry on an intense agitation for this purpose and while we are happy that on this day we have secured a certain measure of success as far as equality in the scales of pay of teachers are concerned, we still feel that it is a matter of considerable amount of agitation and demand and conferences and deputations to Government to get a slight change in the other conditions of service, such as medical benefit and house-rent allowance. Sir, the responsibilities of the teachers are increasing. Their responsibility is not only to handle large classes, to teach a particular subject to the children but they have the responsibility to educate the children also. Our teachers in the elementary schools have to render assistance—and they are willingly doing it—in securing funds and in the organisation of midday meals for the poor children and also in serving the meals to the children. Our teachers in the secondary schools have to take on themselves a number of extra-curricular activities. They do that with zest and zeal because they consider they are having a direct effect on the personality of the children. These additional responsibilities have to be recognized by the Government. In fixing the pay scales of teachers the Government take into consideration only the qualifications of teachers as in the case of other civil servants and not the special responsibilities which the teachers have. The special professional equipment which the teachers have was certainly not taken into consideration even in the Pay Commission's report. Again the fixation of salary of persons engaged in the training of teachers has not received the special

[Sri S. Natarajan] [16th August 1960]

consideration that it should. It is not possible for a Pay Commission of this nature to examine these special qualifications. Therefore in order to save the classroom teacher from the worry inherent in the method of agitation, from the worry of the constant preoccupation with inadequate salary and additional responsibilities, which he is unable to cope with the salary that is paid to him, there must be a body to whom representations could be made which could go into it and present concrete solutions to the Government. Then there will be no need to agitate, to wait in deputation, and to present a memorandum for the redressal of these things. The teacher and the employing authorities could sit round a table and within the limits of the finance available, they could examine what could be done and come to concrete solutions. In the Burnham Committee in England there are 26 teachers' representatives and the local education authorities are represented by 26 representatives. The Committee has an independent Chairman appointed by the Government. They sit round a table and discuss the various proposals and come to an agreement. Whatever is agreed upon by the Committee is sent to the Ministry and they are immediately incorporated by the Ministry in an order which is binding on the local authorities and the teachers. I might say England is not unique in this development. A number of countries in the world are now aware of the need for enabling the teachers to carry on their work without their being distracted by these problems so that they may have peace of mind and a feeling that their representatives in the Council will take up their case and the needful will be done. In order to give them that assurance, in quite a number of countries they have constituted a statutory machinery for negotiating teachers' salary and service conditions with the authorities concerned. Sir, the World Federation of organizations of the teaching profession last year collected information from 47 associations representing 27 countries. I have got a copy of the report and I shall be grateful if the Hon. the Chairman would kindly accept the copy. (The hon. Member presented a copy to the Hon. Chairman.) This contains details of the salary negotiating machinery in the 27 countries, and all of those bodies, the Burnham Committee in England seems to be one which is most suited to our conditions. Because here we have teachers working under different managements. Here we have the condition that teachers' salary is determined by the Government. Government rules lay down the scales of salaries for teachers. Again the Government's financial assistance determines the salary which a teacher can be paid in a particular institution. In fact every item of work of the teacher is regulated by the Government even though the teachers may be working under different managements. Therefore a committee consisting of representatives of teachers and all the employing authorities can be constituted here also. Again we have a teachers' organisation which compares very well with the teachers' organisations in any other country. Of the 1,08,000 teachers in the non-Government institutions in the State nearly 80,000 of them are Members of the South India Teachers' Union. They are teachers in the elementary and secondary schools, colleges, special

16th August 1960] [Sri S. Natarajan]

and technical schools in the aided management schools, in the local body schools and also in the Government schools. Now that new local authorities are being constituted we will get representatives from the local authorities. The conditions for constituting a committee consisting of a teachers' panel and an employers' panel are present here. There is also an active association of managements of aided institutions in this State. So by taking representatives from these bodies a committee like the Burnham Committee can be set up with an independent Chairman as is done in England. One may be sure when such a committee comes into being it will be a responsible committee and will take note of all the needs and make recommendations which will be acceptable to the Government. Of course Government may always have power to examine the recommendations and if any of the recommendation is not acceptable it may be returned to the committee for reconsideration. By this process it should be possible to find concrete and practical solutions for the various problems facing the teachers. It will save the teachers from the worry and fear and at the same time give them a sense of security and a feeling that their interests are being looked into. It will also save the Government from many embarrassing situations in which Ministers find themselves when deputations of teachers come to them. As it is, teachers feel that they should do something in this matter as the pressure exerted by them is not sufficiently strong to make the Government feel the justness of their cause. The teachers feel their requests are now being ignored and they therefore remain aggrieved. We are anxious that this position should be set right.

12-10
p.m.

Sir, I am sorry to note the Hon. the Minister for Education and the Hon. the Leader of the House are not present in the House now.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I am here.

SRI S. NATARAJAN : Thank you. I am glad to note your presence. I have another copy of the report I referred to and I will pass on that copy to the Hon. the Minister for Revenue. I do hope he will pass on the information and hand over the copy to the Hon. the Minister for Education. With these words I have great pleasure in seconding the resolution.

Thank you, Sir.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : Mr. Chairman, Sir, I am really glad that the hon. Member Sri Srinivasavaradan has brought in this resolution by which this Council is to recommend to the Government if it so desires to constitute a Committee on a statutory basis to solve the problems of the teachers. But I wish to state that the picture which the hon. the Mover of the Resolution gave of the teachers is not proper. They are not incompetent. They are fully competent. There cannot be a teacher who cannot give his undivided attention to his task. The object of the resolution is only to see that worry does not trouble the teacher. The teacher cannot but do his work properly because he is faced with individuals and not with files. The teachers are doing their work properly and all are competent teachers. They are certified

[Sri G. Krishnamoorthy] [16th August 1960]

teachers. I am glad the hon. Member Sri Natarajan clarified the position to a certain extent. He was very kind in putting forth the claim of the teachers as a claim which cannot be easily pressed upon the Government for want of proper strength of the teachers' organisation. That is the real position. I should like to assure the House that no politician is leading the teachers' organisation. Nor will any politician be ever allowed into the teachers' organization. Teachers are teachers. They do not want to concern themselves with politics. They know they have to deal with children of different politicians, of parents who belong to different parties. That is the very reason why they do not want to attach themselves to any party whatsoever and do not want to become politicians. That is the rule of the organisation and I hope that will be kept intact and the organisation run on the same lines. I wanted to give a clear idea of the teachers' organisation and that is why I dealt with it.

Sir, with regard to the constitution of the Committee I submit it is a necessity. Of course, if the teachers are still pressed to take out a procession or to demonstrate, it is on account of the fact that they do not want this financial problem to worry them any more even after the attainment of Swaraj 13 years ago. If they do anything which may not be to the liking of some members of the public it is on account of the fact that they want to focus the attention of the public on these problems. The public should also realise their duty. It does not end with entrusting the children to the care of the teachers. It is also part of their duty to see how the crores of rupees allotted under the various development plans on education both by the Central Government and the State Governments are spent. If the teachers merely confine themselves to conferences within the four walls of the school without having a public meeting naturally they cannot focus the attention of the public on these matters. It is a sad fact that even to-day in a democracy such as ours the parent does not take as much interest as he should in the education of his children. The parent does not take interest even in the contents of the text books that his children are handling and in the books he has to purchase again and again for his children. It is for that purpose we want to focus public attention. If only the parent had looked into the quality of these books, the content of education as it is to-day with anti-national sentiments and so many irrelevencies cannot be there. That these now exist is clear proof that the parent has not begun to take interest in the content of education necessary to shape the future citizens in a way that they will be able to bear the burden of Independence that the Father of our Nation won for us at great sacrifice. It is for that purpose the teachers resort to these things to focus public attention.

Sir, with regard to the actual functions of the Committee they have all been detailed by the hon. the Mover of the Resolution and they are all very necessary. These are very minor things that can be settled by a statutory Commission like this. As was pointed

16th August 1960] [Sri G. Krishnamoorthy]

out by the hon. the Mover of the Resolution there are no uniform leave rules. Of the 1,13,000 teachers 50,000 work in institutions run by private managements. Teachers in these institutions cannot take even casual leave to the extent to which they are eligible. Then we can easily know how much privilege leave they will be given. By a stroke of the pen the Government brought in a formula by which about 30,000 elementary school teachers in aided schools could avail themselves of 15 days leave every year with salary. Substitutes are being appointed in these vacancies and grants for the substitutes are paid. But the teachers in the aided secondary institutions do not enjoy this privilege. These things have to be rectified. There should be uniform leave rules. It should not be left to the managements to decide these things. As was explained by the hon. Member Sri Natarajan, the managements are doing the work of the Government and they (the Government) must be thankful to them. Now the Pay Commission itself has recommended parity of scales of pay, conditions of service, etc., for teachers working in the various agencies. It is but necessary that the Government should extend that principle of parity to other benefits also as they have done in the case of scales of pay. The service conditions applicable to Government servants could be easily extended to the teachers. With regard to increments, there are cases in aided schools where the increments are withheld arbitrarily. The teacher in the aided school is not able to go on appeal. The other day during question hour the Hon. the Education Minister said he was really surprised at the teachers not being able to assert their rights. The teacher in the aided school is not able to do it on account of the insecurity of his service. His services may be terminated on three months' notice or even without notice if he should try to speak a word against the management. That is the position of the nation builder. It has been made better in the case of an industrial worker, an artisan and other class of workers, but not in the case of the nation builder. For this purpose a Committee of the sort suggested by the hon. Member is necessary. Service conditions ought to be made uniform. It is not that I want the teacher to become independent, just to oppose the management at every stage. The management should be there as the employer. But let him be put in the position of a Government servant. There are subordinates and officers in the Government service. Their services cannot be terminated on three months' notice. There is no question of the Government servant not doing his work or doing something against his superiors. Things are moving on smoothly there. We have rules in the other departments in respect of these things. Why not the same rules be extended to the teachers? For that a Statutory Committee like this is necessary.

Sir, with regard to scales of pay and other things, hon. Members may think that sufficient justice has been done by the Government to the teachers. According to the recommendations of the Pay Commission, I know some teachers will get Rs. 5 more, some others Rs. 11 and some others up to Rs. 23. The profession will

[Sri G. Krishnamoorthy] · [16th August 1960]

get an average increase of Rs. 11 like the Government servants. Sir, it was in 1947 that the scales were revised and after a lapse of 13 years they are again being revised now. But the teacher is not paid according to his qualification. The resolution itself says that if the teacher gets additionally qualified, he must be encouraged and must be given special allowances. Once a teacher gets better technical qualifications he must immediately be given better emoluments. That is so in England as explained by the Mover of the Resolution. I admit we cannot compare ourselves with what is obtaining in England and other countries but still the fact remains that in the educational field the teacher must be encouraged to qualify himself further inasmuch as his better qualification would have an indirect effect on the students, the future citizens of our nation. That is why we say that some rules that stand in the way of better salaries being paid to teachers who acquire additional qualifications after entering the service must not be there.

Sir, I welcome the resolution inasmuch as it has been stated clearly that the teachers would have no need for any agitation or to lead a procession or a demonstration. We teachers are not for demonstrations. We are not for going in procession and all that. We do that only to focus the attention of the public. If the Government would come forward and say that they are appointing a statutory committee to go into the question of salary, service conditions, etc., at intervals of two or three years, naturally teachers would welcome it and give their undivided attention to their noble task. Thank you, Sir.

12-20
p.m.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, teachers have spoken very enthusiastically about this resolution. As one who is not a teacher, but as one connected with educational institutions, I want to lend my hearty support to this resolution brought forward by my friend Sri T. P. Srinivasavaradan. He has brought to bear upon the resolution all his experience in England. That is why he has suggested the constitution of a Negotiating Committee like the Burnham Committee in England. A committee of that type I also welcome. On that committee there are representatives of the various managements also. There is not much of a chance for teachers and managements constantly to meet together to discuss the problems of each other. I am one of those who belong to the class of opinion that teachers must be given the maximum benefit. As a member of the management of an institution, I have always been advocating this, and if at all any institution had not done anything beneficial to the fullest extent, it is only on account of the financial difficulties of that institution and not on account of absence of any goodwill towards the teachers concerned. So far as security of service is concerned, the teachers in the institutions, with which I am connected, have worked for forty years and forty-five years and then retired after receiving the full benefit of provident fund and gratuity. So far as my experience goes, I can say that there has been no insecurity at all. It may perhaps be the case in other places. Therefore it is, on the whole this resolution is one on which we can congratulate ourselves. A committee like this will be of great use to the Government also. The

[16th August 1960] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

teachers in primary schools, elementary schools and secondary schools are meeting together separately and framing their demands. Each one does not see eye to eye with the other. In this way there is greater emphasis upon each one's demand. The Government find it difficult to comply with the request of any one. They adopt the easiest method of not complying with the demands of any one class of teachers. That is the way in which things are going on. It will be a great help to the Government if there is such a committee. The method of negotiation also will be accepted by all, instead of any other method.

There has been some talk about teachers becoming politicians and that they should keep aloof from politics. Every one nowadays must be a politician. There is no other go. It is not possible for any one to be not concerned in politics. There may be some persons who may be agitators or leaders of demonstrations. We may not be there. But all of us are bound to be some sort of politicians. We may even be indifferent politicians, but we must be politicians. We must be entirely acquainted with the conditions of our country and also we must emphasise the strong points that the country should take note of for progress and improvement. This is one of the duties of a politician. This is what we mean ordinarily by the term 'politician.' The politician is concerned with the political Government in the country. Every one of us is a voter. We are concerned with the political Government in this country. As intelligent voters, two years hence we will have to exercise our franchise in favour of somebody. I must vote for the Revenue Minister. For this purpose I must know all the speeches he makes and also know all his achievements. The hon. Member Sri Sudarsanam Naidu was much upset over this. We are not making any difference between a teacher and a politician. Sri Sudarsanam Naidu said that teachers entered the profession and then all sorts of ideas about strike, etc., came. I understood him to say that teachers are politicians and politicians are teachers. Our Tilk was a Professor of Mathematics. He led the greatest against in the country. Gokhale was a Professor of Mathematics. There is no difficulty in recognising the fact that every one of us is to be a politician of some sort or other. Let us not quarrel about the words. Let not anybody have any mental reservation on this question. Let us on the whole support this resolution for appointing a committee with representatives from Government agencies, local bodies, aided institutions and teachers. If all these four parties sit together and evolve various proposals, they may be accepted by the Government. Financially also, it will be a very good thing for the Minister for Education to deal with the proposals. I must say that the Minister for Education is most sympathetic to the demands of teachers. All along the line he has been helpful, and he is encouraging the teachers. This is a hard fact. He has redressed much of the grievances of the teachers, and also allowed the department to strengthen itself. He has been very sympathetic, and this committee will help him to organise sympathy in a proper manner to help the teachers, the

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [116th August 1960]

managements and also everybody concerned with education. Therefore, Sir, I lend my hearty support to this resolution.

* SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER: Mr. Chairman, I rise to make a few observations in support of this resolution, which has been very ably moved by my hon. Friend Sri T. P. Srinivasavaradan and so eloquently seconded by my another hon. friend Sri S. Natarajan. The support of the Hon. the Deputy Leader of the Opposition has come in handy and it is very valuable indeed. There is nothing controversial about the resolution. There are no points of dispute. As is explained by the Mover of the resolution, it only wants that the teaching profession, irrespective of the managements under which the teachers are, should have safeguards like security of service, which are now executing. Then only the teachers will discharge their duties without fear or favour. Freedom from fear is one of the four freedoms incorporated in the Charter of Human Rights. The previous speakers have elaborated on the advantages that will accrue in making the position of teachers secure and their service conditions uniform. May I therefore, Sir, appeal to the Government to accept the resolution and find ways and means of implementing the points adumbrated therein?

SRI ABDUL HAMEED KHAN: Mr. Chairman, Sir, I am glad that my hon. Friend Sri Srinivasavaradan has brought forward this resolution. It is a well known fact that in our country elementary education has been neglected for a long time. In regard to the qualification of teachers, their emoluments, and supervision of their work, we have neglected our duty. The very fact that elementary education was entrusted to the local bodies was enough to damn education. It is very unfortunate that people who have no interest in education were asked to take interest in education. Local bodies were interested in more things than education, and yet we entrusted elementary education to their care. It is high time that Government revised their opinion and took education upon themselves. A Director of Education should be in charge of the entire education. At the same time, we should have some non-official body to supervise the education that is given in various parts of the countryside. They will be supervising institutions. Teachers have been neglected. Time and again, we have been hearing from hon. Members who represent teachers in this House about the difficulties that are experienced by the teachers in various ways, i.e., how low their emoluments are, how bad their service conditions are and how badly they are treated by private managements. Sir, I agree their condition is so bad that all the time the teachers have to think about their own difficulties and about what they should do to improve their lot. The result is the pupils entrusted to their charge do not get full attention from them. Every time they have to wait in deputation here or there. Teachers under local bodies have had similar experience throughout their career. We have to free them from these worries and anxieties by having them put in charge of the Department of Government. There is an opinion in this State that elementary education should be free from Government control. I disagree. If we want to

12.
p.m.

[16th August 1960] [Sri Abdul Homeed Khan]

improve education, it should be taken away from the hands of private bodies and local bodies and managed entirely by the Government. It is because we have not done it so far, we could not make much headway in elementary education. So far as the standard of teaching is concerned, nothing has been done for years to upgrade the standard of teaching in elementary schools. It is only recently that higher grade teachers are being appointed in schools where higher and lower elementary teachers used to be appointed. Even the secondary grade teachers require a higher standard of training. There should be a separate department of Elementary Education. The minimum qualifications for the teacher in the elementary school should be those of a secondary grade teacher. Even the secondary grade teacher, as I said, requires to be given higher training than he is getting now. It is only then that the teacher will be free from anxiety and the pupils will get better training.

* SRI N. ANNAMALAI PILLAI: கனம் தலைவர் அவர்களே, கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ. ஸ்ரீனிவாசவரதன் இந்த சபையில் கொண்டு வந்திருக்கும் தீர்மானத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தத் தீர்மானம் ரொம்பவும் வரவேற்கத்தக்கது தான். இந்தத் தீர்மானத்தை நிதானமாக, சாவதானமாக, நன்றாக யோசனை செய்து நிறைவேற்ற வேண்டும். இதை நிறைவேற்றினாலும் பொறுமையுடன் நன்றாக ஆராய்ந்து தான் அமலுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். அரசாங்கத்தார் உபாத்தியாயர்களின் கஷ்டங்களைப் போக்குவதற்காக, எத்தனையோ விதமான இன்னல்கள் இருந்தாலும் அவர்களுடைய சம்பளத்தை இப்போது உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். இந்தத் தீர்மானத்தைப் பிரேரேபித்த கனம் அங்கத்தினர் தாம் பேசியபோது 1914-ம் ஆண்டில் இங்கிலாந்து தேசத்தில் ஒருவர் கொண்டுவந்த மசோதாவை நமக்கு ஞாபகப்படுத்தினார். 1914-ம் ஆண்டுக்கும் 1960-ம் ஆண்டுக்கும் ஏராளமான வித்தியாசம் இருக்கிறது. அப்போது இருந்த நிலைமையை இப்போது சொல்லுவதற்கில்லை. அப்போது இருந்த நிலைமையை இப்போது அனுசரிக்க முடியாது. இப்போது இருக்கும் நிலைமையை அப்போது அவர்கள் பார்த்திருக்கவும் முடியாது. இந்த நிலைமையில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை நன்றாக யோசனை செய்ய வேண்டும். உபாத்தியாயர்களின் சம்பளத்தை உயர்த்துவதிலேயே கவனம் செலுத்திக்கொண்டிருந்தால் பிள்ளைகளின் நிலைமை என்ன ஆவது? பிள்ளைகளுக்கு உணவு, துணி, புஸ்தகம், எழுதுபலகை, பென்சில் இவைகளைக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இவைகளை இனாமாகக் கொடுத்து அவர்களுக்குக் கல்வி அளிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதுவுமன்றி, 5-ம் வகுப்பு வரையில் கட்டாயக் கல்வித் திட்டத்தைக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று சர்க்கார் சொல்கிறார்கள். அதை 8-ம் வகுப்பு வரையில் கொண்டுவர வேண்டும் என்று இந்த மன்றத்தின் சென்ற கூட்டத்தில் நான் சொன்னேன். உபாத்தியாயர்கள், பிள்ளைகள் ஆகிய இரு தரப்பாரின் கேட்கத்தையும் கவனிக்க வேண்டும். உபாத்தியாயர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுத்து விட்டு, அதற்குப் பிறகு பிள்ளைகளுக்குப் பணம் இல்லை என்றால் என்ன செய்வது? பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வராவிட்டால் இவர்கள் எப்படி

[Sri N. Annamalai Pillai] [16th August 1960]

வேலை செய்ய முடியும்? இப்போது, சுதந்திரமடைந்து 13 ஆண்டுகள் ஆகியிருக்கின்றன. இதற்குள் பலதுறைகளில் முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறோம். உபாத்தியாயர்களின் பிரதிநிதிகள், இதைச் செய்ய வேண்டும், அதைச் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டே இருந்தால் கடைசியில் அது அனர்த்தத்தில் வந்து முடியும். ஒருவரின் கேமத்தையே கருதக் கூடாது. எல்லோருடைய கேமத்தையும் கருதவேண்டும். அரசாங்கத்தின் கேமத்தையும் கருதவேண்டும். உபாத்தியாயர்களின் சம்பளத்தை உயர்த்த வேண்டுமானால் அதற்கு அரசாங்கம் பணம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அரசாங்கத்தின் நிதி சக்தி எவ்வளவு என்று பார்க்க வேண்டும். இந்த சபையில் அங்கத்தினர்களாக இருப்பவர்களுக்கு அரசாங்கத்தை நடத்தும் பொறுப்பும் இருக்கிறது. உபாத்தியாயர்களின் சம்பளத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்று சொல்லும்போது அரசாங்கத்தை நடத்தும் பொறுப்பையும் மனதிற்கொள்ள வேண்டும். இப்போது இந்த சபையிலுள்ள ஆசிரியர் பிரதிநிதிகள் மூன்று பேர்களும் எதிர்க் கட்சியில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய கவனமெல்லாம் எப்போதும், தங்களுக்கு ஒட்டுப் பெறுவதிலேயே இருக்கிறது. 'நமக்கு உபாத்தியாயர்கள் ஒட்டுப் போட வேண்டுமே' என்பதிலேயே அவர்களுடைய கவனமெல்லாம் இருக்கிறது. அவர்கள் உபாத்தியாயர்களை 'ப்ரெய்ஸ்' பண்ணுகிறார்களே தவிர, சமூகத்தையோ அரசாங்கத்தையோ 'ப்ரெய்ஸ்' பண்ணுவது கிடையாது. கனம் அங்கத்தினர்களும் அரசாங்கத்தாரும் நான் கூறிய விஷயங்களையெல்லாம் கவனித்து அவர்களுடைய கோரிக்கைகளைப் பற்றி ஆலோசனை செய்ய வேண்டும். நன்றாக ஆலோசித்த பிறகு அவர்களுடைய கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுவதில் எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. அதே சமயத்தில் பையன்கள் பள்ளிகளுக்கு வரும்படியும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Mr. Chairman, I am thankful to hon. Members who spoke on this resolution for the various suggestions that they have given. On the whole, the interests of the teachers have been well represented in this House. (Sri T. P. Srinivasavaradan : Interests of education also.) They go hand in hand. The Government have also been taking steps to improve the status and the emoluments of the teachers as far as possible. I may briefly state some of the important things that have been done for the teachers recently. The Government are aware of the difficulties of the teachers in schools under different managements and have taken steps to remove them. In the case of teachers in Government service, there will be no grievance so far as service conditions and security of service are concerned. In the case of local bodies, statutory rules have been framed under the Madras District Boards and the Madras District Municipalities Acts governing the qualifications of teachers, the method of appointment, period of probation, confirmation and discharge from service. Provision has been made for an appeal against the orders of the executive authority imposing punishments on teachers. Teachers in schools under local bodies are required to contribute to the

16th August 1960] [Sri M. A. Manickavelu]

provident fund instituted for the employees of local bodies. They are eligible for pension from State funds under the new Pension Rules introduced in 1958. As regards teachers in elementary schools under private management the Government have prescribed a service register for each teacher to indicate the terms under which he is employed by the management. It is up to the departmental officers to ensure that the terms of agreement are not violated either by the teacher or by the management. If any of the conditions are violated, it is open to the aggrieved party to make a representation to the District Educational Officer who will pass suitable orders in the matter. A second appeal can be preferred to the Divisional Inspector of Schools. Thus the interests of the management and the teacher have been protected by the rules framed by the Government. The teachers in elementary schools under private management are entitled to admission to the scheme of Provident Fund instituted for teachers in non-pensionable service and are eligible for pension from State funds under the rules framed in 1958.

12-40
p.m.

As regards secondary schools under private management, each teacher should enter into an agreement with the management in which the terms and conditions of service will be incorporated. If any of the terms of agreement are violated, it is open to either party to represent the matter to the Divisional Inspector of Schools or to the Director of Public Instruction, as the case may be, who will pass suitable orders in the matter. An appeal against the orders of the Divisional Inspector of Schools or the Director of Public Instruction, lies to the Director of Public Instruction or the Government, respectively. These teachers are also eligible for provident fund and pension benefits.

Till now teachers in non-Government schools were allowed scales of pay slightly lower than those admissible in Government service. With reference to the recommendations of the Pay Commission, the Government have decided to allow uniform scales of pay for the several categories of teachers irrespective of the managements which employ them. Thus even the disparity which was till now in vogue was removed from 1st June 1960.

The hon. Member wants a committee on the lines of the Burnham Committee. We have asked for the remarks of the Director of Public Instruction in the matter. We have not yet got a reply from him. We are awaiting his reply. Further, we have also asked for literature on this Burnham Committee, and we hope to get it soon.

SRI S. NATARAJAN : These will be found in the document I have given.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : We will make use of them. We will get from the Director of Public Instruction his report. Therefore I may state that the Government are seized of this problem, namely, improving the status of the teachers, increasing their emoluments and also having a committee like the Burnham Committee. We would like to have more information from the Director on these points. We wish to know the conditions

[Sri M. A. Manickavelu] [116th August 1960]

under which the Burnham Committee is working in England. Conditions there are different from those in our country. Therefore I would request the hon. Member to give some time to the Government to consider his suggestion. This does not mean that I say 'No'. I want to know more about the subject. In view of all that I have said, I would request the hon. Member to withdraw his resolution, so that we may consider it more fully and then come to a conclusion. The Government always give sympathetic consideration to the demands of teachers, and from what I have stated I hope the hon. Member will easily deduce the sympathetic consideration shown by Government. I hope the hon. Member will withdraw his resolution.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : கனம் தலைவர் அவர்களே, நான் பிரேரேபித்த தீர்மானத்தை வாபஸ் வாங்கிக்கொள்வதற்கு முன்பு இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இங்குள்ள ஆசிரியர் பிரதிநிதிகள் எப்போதும் ஆசிரியர்களின் குறைகளைப் பற்றியே பேசுகிறார்கள், அவர்கள் பிள்ளைகளின் படிப்பிலும் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ அண்ணாமலை பிள்ளை திரும்பத் திரும்பச் சொன்னார். அவர் குறிப்பிட்டது போல நினைக்கக் கூடாது. நாங்கள் அவர் குறைகூறியது போல நினைப்பதும் இல்லை; ஆசிரியர்களுடைய குறைகள் தீர்க்கப்பட்டால் அவர்கள் பிள்ளைகளின் படிப்பில் நன்றாக கவனம் செலுத்த முடியும் என்று நான் சொன்னேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : அவர் உங்களைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை. அவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பற்றிச் சொன்னார்.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : பிள்ளைகளின் படிப்பு தான் முக்கியம். எங்களுக்கு சம்பளம் குறைவாகக் கொடுக்கப் பட்டாலும், நாங்கள் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்காமல் இருக்கப் போவதில்லை. நீங்கள் 'பாலிடெக்னிக்ஸ்' வேண்டுமானால் அப்படிச் செய்வீர்கள். நாங்கள் அப்படிச் செய்ய மாட்டோம்.

நான் கூறியவைகளை கவனித்து ஆவன செய்வதாக கனம் அமைச்சர் உறுதிமொழி கொடுத்திருப்பதால், இந்தத் தீர்மானத்தை நான் வாபஸ் பெற்றுக்கொள்கிறேன்.

The resolution was, by leave, withdrawn.

(2) ASSIGNMENT OF LANDS TO HARIJANS.

SRI M. ETHIRAJALU : Sir, I move—

"This Council recommends to the Government that the emergency provisions of the Land Acquisition Act should be invoked for purposes of assignment of lands to Harijans."

[16th August 1960]

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : I second the resolution, Sir.

MR. CHAIRMAN : Motion moved :

"This Council recommends to the Government that the emergency provisions of the Land Acquisition Act should be invoked for purposes of assignment of lands to Harijans."

SRI M. ETHIRAJALU : கனம் தலைவர் அவர்களே, நமது மாநிலத்தில் உள்ள மிகவும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், மொத்த ஜனத் தொகையில் 1/6 பங்கினர் என்பது நமக்கு எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியும். சமூக, பொருளாதார, அரசியல் துறைகளில் அவர்கள் மிகவும் தாழ்வுற்ற நிலையில் இருக்கும் காரணத்தால் நமது தேச பிதாவான மகாத்மா காந்தியடிகள், அவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்காக நமது வாழ்நாளையே அவர்களுக்கென அர்ப்பணித்திருந்தார்கள் என்பது அச்சமுகத்தினருக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவர் பின்னங்கிய, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் சமூக முன்னேற்றத்திற்கான எல்லா நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டதுடன் மட்டுமன்றி, அச்சமுகத்தினரிடையே ஒரு புத்துணர்ச்சி ஏற்படும்படியான நிலைமையையும் நாட்டில் உண்டாக்கினார். அதன் காரணமாக இந்த நாட்டில் ஒரு விழிப்பு ஏற்பட்டது. அவர் காலத்திலேயே, 1938-ம் வருஷத்தில் நமது சென்னை அரசாங்கம் தீண்டாமை ஒழிப்புச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தது. அவர் "இந்த நாட்டில் தீண்டாமை அறவே ஒழிந்தாலொழிய நாம் சுயராஜ்யம் பெற்றதற்கு அர்த்தமே இல்லை" என்று சொல்லியிருக்கிறார். 1937-ம் வருஷம் ஆலயப் பிரவேசச் சட்டமும் கொண்டுவரப்பட்டது. 1955-ம் வருஷத்தில் தான் இந்திய அரசாங்கம் இதையெல்லாம் ஒட்டி தீண்டாமை ஒழிப்புச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறது. அதன்படி, தீண்டாமை அனுசரித்தால் அது குற்றம் என்று தண்டிக்க ஆரம்பித்தனர். காந்தியடிகள் பரம்பரையில் வந்திருக்கும் காங்கிரஸாரின் சர்க்கார் இப்போது தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் சமூக, பொருளாதார வாழ்வை உயர்த்தும் நோக்கத்துடன் முதலில் எடுத்துக்கொண்டுள்ள முயற்சி, அச்சமுகத்தினருக்கு குடியிருக்க இடம் வாங்கிக் கொடுப்பது ஆகும். அச்சமுகத்தினருடைய வாழ்க்கை வளம் பெற வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் முதலாவதாக அவர்களுக்கு குடியிருப்பதற்கான இடம் வாங்கிக் கொடுக்க நமது அரசாங்கம் எவ்வளவோ பகிரதப் பிரயத்தனம் செய்துவருகிறது. அரசாங்கம் அவ்வளவு பிரயத்தனம் எடுத்துக்கொண்ட போதிலும் அவர்களுக்கு குறித்த காலத்தில், சீக்கிரம், மனை ஆர்ஜிதம் செய்து கொடுக்கப்படவில்லை; இதை, அரசாங்கம் ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டாலும் அச்சமுகத்தினருடன் பழகும் என்போன்றவர்கள் நன்றாக அறிந்திருக்கிறோம். அச்சமுகத்தினர் சொல்வதை யெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது, நிச்சயமாக, இரண்டு செண்ட் நிலம்கூட குறித்த காலத்திற்குள் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை என்பதை நாங்கள் அறிகிறோம். லாண்ட் அக்விஸிஷன் ஆக்டின் 17-வது பிரிவுப்படி அவர்களுக்கு நிலம் ஆர்ஜிதம் செய்துகொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் அவை ஆர்ஜிதம் செய்துகொடுக்கப்படுவதில் எவ்வளவு காலதாமதம் ஏற்படுகிறது என்பதை நாம் நன்றாக சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

16th August 1960] [Sri M. Ethirajalu]

12-50
p.m.

ஒருவர் மனை வேண்டுமென்று மனு எழுதி அனுப்பினால், அது உடனே ஸ்பெஷல் தாசில்தாருக்கு அனுப்பப்படுகிறது. அது ஸ்பெஷல் தாசில்தாரிடம் ஒரு மாத காலம் இருந்த பிறகு அது மறுபடியும் ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டருக்கு அனுப்பப்படுகிறது. அதற்குப் பிறகு அவருடைய விசாரணை பூர்த்தியான பிறகு, அவர் கையில் அந்தப் பேப்பர் இரண்டு மாதங்கள் இருந்த பிறகு அது மீண்டும் தாசில்தாருக்கு அனுப்பப்படுகிறது. அவரிடமிருந்து அந்தப் பேப்பர் ஆர்.டி.ஓ.விற்கு அனுப்பப்படுகிறது. அவர் முழு விசாரணைசெய்கிறார். 'ஹியரிங்' நடக்கிறது, 'அப்ஜெக்ஷன்ஸ்' கேட்கப்படுகின்றன. சம்பந்தப்பட்ட நிலம் சம்பந்தமாக இருக்கக் கூடிய தகராறுகள் கேட்கப்படுகின்றன, அந்த நிலத்தைக் கொடுக்க நிலச்சொந்தக்காரர் சம்மதப்படுகிறாரா என்று கேட்கப்படுகிறது. இவைகளெல்லாம் கேட்கப்பட்டு, நிலச் சொந்தக்காரரின் சம்மதமும் பெறப்பட்டு, அந்தப் பேப்பர் ஆர்.டி.ஓ.விடம் இரண்டு மூன்று மாத காலம் இருந்த பிறகு, அது ஜில்லா ஹெல்த் ஆபீசருக்கு அனுப்பப்படுகிறது. சம்பந்தப்பட்ட இடம் குடியிருக்க லாயக்கான இடமா என்று ஜில்லா ஹெல்த் ஆபீசர் பரிசீலனை செய்கிறார். ஜில்லா ஹெல்த் ஆபீசர் அந்தப் பேப்பரை கலெக்டருக்கு அனுப்புகிறார். அது கலெக்டரிடம் ஒரு மாத காலம் இருந்த பிறகு ரெவின்யூ போர்டு மூலம் சர்க்காருக்கு வருகிறது. சர்க்கார் அதை நன்றாகப் பரிசீலிக்கிறது. ஏதாவது 'அப்ஜெக்ஷன்ஸ்' இருக்கின்றனவா, மனையை ஹரிஜனங்களுக்குக் கொடுக்க சாத்தியக்கூறுகள் இருக்கின்றனவா என்று சர்க்கார் பரிசீலித்த பிறகு 4 (1) நோட்டிபிகேஷனில் கெஜெட்டில் பிரசுரித்து அதை ஜில்லாவிற்கு அனுப்புகிறார்கள். அதை ஜில்லாவிற்கு அனுப்பிய பிறகும், 'நிலத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவர்' 'நிலத்தைக் கொடுக்க முடியாது' என்று சர்க்காரிடமோ தகுந்த அதிகாரியிடமோ சொன்னால், சர்க்கார் 'ஸ்டேட்' உத்தரவு கொடுக்கிறது. சர்க்கார் 'ஸ்டேட்' உத்தரவு கொடுத்தாலும், நிலம் வேண்டிய ஹரிஜனங்கள் கோர்ட்டுக்குப் போகிறார்கள். கோர்ட்டுக்குப் போனால் நிலம் வேண்டிய ஹரிஜனங்களின் ஆசையும், குறையும் தீர்க்கப்படுமா என்று நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். பிரச்சனை எத்தனை வருஷ காலம் கோர்ட்டில் இருக்கும் என்று நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இப்படி தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பல வருடங்கள் மனை கேட்டுக் கேட்டு அவர்களுக்கு சலித்துப் போய்விட்டது. கனம் அமைச்சர்கள் பல பிராந்தியங்களில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யும்போது, அவர்களிடம் ஆயிரக்கணக்கான மனுக்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. அவைகளை அவர்கள் வாங்கி உடனடியாக அங்கேயே கலெக்டரிடம் கொடுக்கிறார்கள். அதற்குப் பிறகு அவை ஜில்லா ஹெல்த் ஆபீசருக்குப் போகின்றன. அதற்குப் பிறகு நான் ஏற்கனவே கூறியபடி நடக்கிறது. மற்றும், தாசில்தார், கலெக்டர், சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் ஆகியவர்கள் போனாலும் மக்கள் மனுக்கள் கொடுக்கிறார்கள். இப்படி மனுக்கள் கொடுக்கப்பட்ட வண்ணமாய் இருக்கின்றன. இந்த ராஜ்யத்தில் இருக்கும் 3 கோடி ஜனத்தொகையில் 54, 55 லட்சம் பேர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள். இந்த ராஜ்யத்தில் இத்தனை தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் இருக்கும்போது அவர்களுக்கு 1955-ம் வருஷத்திலிருந்து வழங்கப்பட்ட மனைகள்

[Sri M. Ethirajalu] [16th August 1960]

எத்தனை, எத்தனை மனைகள் கொடுக்கப்பட வேண்டியிருக்கின்றன என்றெல்லாம் பார்த்தால், 1958-1959-ம் ஆண்டில் கொடுக்கப்பட்டவை 43,000 மனைக்கட்டுகள் தான். ஆர்ஜிதம் செய்து கொடுக்கப்பட்ட சர்க்கார் நிலங்கள் 15,000 சொச்சம் மனைக்கட்டுகள். பிறர் மனைக்கட்டுகள் 26,000 சொச்சம். 1960-ம் ஆண்டைப் பொறுத்தவரையில் எனக்கு கணக்குத் தெரியாது. எங்கள் ஜில்லாவைப் பற்றி நான் கேள்வி கேட்டேன். அதற்கு கனம் அமைச்சர் பதில் சொல்லும்போது, 1957-1958-ல் 8 மனுக்கள் வந்திருக்கின்றன என்றும், அவற்றிற்கு 'ரிப்பீ' 'ப்ரொபோஸல்ஸ்' ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டரிடம் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது என்றும் கூறினார். எட்டு 'பரியல் க்ரௌண்ட்ஸ்'-க்கான நிலங்களுக்காக அந்த மனுக்கள் அனுப்பப்பட்டிருந்தன. அந்த மனுக்கள் தாசில்தாருக்குப் போய், நில ஆர்ஜிதத்திற்கான நடவடிக்கையை சர்க்கார் எடுத்திருக்கிறது. கனம் அமைச்சர் தம்முடைய பதிலில் "அந்த நிலங்களை ஆர்ஜிதம் செய்து விட்டோம்" என்று செல்லவில்லை. இன்று வரையில் இந்த எட்டு 'பரியல் க்ரௌண்ட்ஸ்'-க்காகவும் நில ஆர்ஜித நடவடிக்கைகள் ஏதாவது எடுக்கப் பட்டிருக்கின்றனவா என்று பார்த்தால், பாதி அளவுக்குக் கூட நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டிருக்காது என்று நினைக்கிறேன். இந்த மாதிரி காலதாமதம் இருந்துவருகிறது. 'லாண்ட் அக்விஸிஷன் ஆக்டின்' கீழ் 'எமெர்ஜென்ஸி ப்ரொவிஷனை' உபயோகித்துத் தான் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு நிலம் கொடுக்கப்படுகிறது என்று கலெக்டர் கூடச் சொல்கிறார். லாண்ட் அக்விஸிஷன் ஆக்டில் உள்ள இதற்கான ஷரத்தின் பிரகாரம் பார்த்தால், பத்து மாத காலத்திற்குள் நடவடிக்கையையெல்லாம் எடுத்து நில ஆர்ஜிதம் செய்துவிட வேண்டும். ஆனால் நடைமுறையில் நில ஆர்ஜிதத்திற்கு 5 வருஷங்கள் ஆகின்றன, 10 வருஷங்கள் ஆகின்றன. 20 வருஷங்கள் கூட ஆகின்றன. 1940-ம் ஆண்டில் நெல்லிக்குப்பத்திற்குப் பக்கத்தில் உள்ள குடமங்கலம் ஹரிஜனங்கள் நில ஆர்ஜிதம் கோரி, அதற்காக ஸப்-ட்ரெஷரியில் 200 ரூபாய் 10 அணா கட்டியிருக்கிறார்கள். கனம் அமைச்சர்கள் தலைவர்களாக இருந்தபோது இதுபற்றிச் சொல்லியிருக்கிறேன். அங்கே இதுவரையில் ஹரிஜனங்களுக்கு நிலங்களுக்கு பட்டா போட்டுக் கொடுக்கப்படவில்லை. இவ்வாறு 20 வருஷ கால தாமதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் காலதாமதத்திற்காக சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்று மிகவும் பணிவுடன் கேட்க விரும்புகிறேன். இது பற்றி கனம் அமைச்சர்களிடம் நாங்கள் எத்தனையோ தடவை முறையிட்டிருக்கிறோம். இந்தக் காலதாமதத்தை எப்படித் தவிர்ப்பது? ஏனைய சமூகத்தினருக்கு குடியிருப்பு நிலங்கள் கொடுக்காவிட்டாலும், ஹரிஜன மக்களுக்கு குடியிருக்கவும், பிணங்களைப் புதைக்கவும் எப்படியாவது வசதி செய்து கொடுத்துத் தானாக வேண்டும் என்று தீர்மானித்து, அவர்களுக்கு எப்படியாவது நிலங்கள் ஆர்ஜிதம் செய்து கொடுத்துத்தானாக வேண்டும். இதற்கு 'ஸ்டேட் முக்கியத்துவம்' கொடுக்க வேண்டும். தனிப்பட்டவர்களுக்குச் செய்யும் உதவியாக இதைக் கருதக் கூடாது. இதுசம்பந்தமாக அமலில் இருக்கக்கூடிய சட்டத்தை, ஹரிஜனங்களுக்கு எவ்வளவு சீக்கிரம் நிலங்கள் ஆர்ஜிதம் செய்து கொடுக்க

[Sri M. Ethirajulu] [16th August 1960]

முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் அவர்களுக்கு அவைகளை ஆர்ஜிதம் செய்துகொடுப்பதற்கு வகை செய்யும் முறையில் மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் நான் இந்த உத்தியோகப்பற்றற்ற தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இந்தத் தீர்மானத்தின் பேரில் பல கனம் அங்கத்தினர்கள் பேசவிருக்கிறார்கள். இந்தத் தீர்மானம் இப்படியே நிறைவேற்றப்படுமானால் 4 (1)-நாடிப் கேஷன் வந்ததிலிருந்து 1-1/2 மாத அல்லது 3 மாத காலத்திற் குள்ளாவது எல்லா நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்பட்டு முடிந்துவிடக் கூடும் என்று நினைக்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : It is now one o'clock.

SRI M. ETHIRAJALU : I shall continue on the next day, Sir.

MR. CHAIRMAN : Discussion on the resolution will continue on the next non-official day.

The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Monday, the 22nd August 1960.

1 p.m.

The House then adjourned.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Monday, the 22nd August 1960.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—EXPRESSION OF SORROW AT THE DEMISE OF SRI K. NATARAJAN, A MEMBER OF THE OLD LEGISLATIVE COUNCIL.

MR. CHAIRMAN : It is with deep regret that I have to report to the House the death of Sri K. Natarajan, a Member of the old Legislative Council from 1946 to 1951, on the night of 15th August 1960.

An ardent patriot, he played a notable part in the Freedom struggle and offered individual Satyagraha in 1941 for which he was convicted for six months. He was also the Chairman of the Tanjore Municipal Council for two terms.

We express our sincere sorrow at his demise which I shall convey to the members of the bereaved family.

I request hon. Members to stand in silence for a few minutes as a mark of respect.

Accordingly the Members stood in silence for a few minutes.

II.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Employment of deaf persons

* 37 Q.—SRI S. K. SABANDHAN: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether there are any rules governing the employment of deaf persons or deaf-mutes and physically handicapped persons who are otherwise qualified in Government service; if so, what they are;

(b) the posts in Government service that are open for employment of the abovesaid persons;

(c) the standards of physical fitness prescribed for recruitment of these persons to the public services; and

(d) the opportunities, if any, provided by the Government for the disabled persons to secure useful employment?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Chief Minister): (a) to (d) According to general rule 12 (b) (i), no person shall be eligible for appointment to any service by direct recruitment unless he satisfies the Madras Public Service Commission in cases where the appointment has to be made in consultation with it or the appointing authority, in other cases, that he is of sound health, active habits and free from any bodily defect or infirmity unfitting him for any such service and G.O. Ms. No. 2529, Public (Services), dated 27th August 1957, prescribes the specific

* Postponed from the list of questions for the 16th August 1960.

[22nd August 1960]

physical standards required of candidates. They do not provide for any relaxed physical standards in favour of physically handicapped persons. The Madras Medical Code, however, provides that, in cases of posts of artisan class or those involving manual labour or skilled labour, deaf-muteness or deafness need not necessarily be regarded as a disqualification for appointment provided the person is otherwise fit and qualified.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Are there not schools specially provided for the handicapped persons?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Yes, Sir, there are some schools for deaf and dumb people.

SRI S. K. SAMBANDHAN: What is the purpose of giving education to these people through these institutions?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: People who are trained there are appointed for the purposes I have mentioned already, as artisans, skilled labourers, and so on.

SRI S. K. SAMBANDHAN: The Hon. Minister mentioned two or three classes of employment. I would like to point out for instance that if a man who has not one arm but who is fully fit for employment as a teacher, some concession can be extended to him in respect of these physical standards for appointment as a teacher. Will the Government consider that?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I do not know if the other hon. Members here would accept the suggestion. But anyway Government do not consider it necessary to relax the physical standards in respect of other occupations.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: May I know whether it would be possible for the Government to consider the desirability of employing such disabled persons, as mentioned in the main question in such innocuous position as Librarians, care-takers and other such jobs, where physical ability is not actually needed but only visibility is needed the case as is in England, America and Russia?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I am glad, Sir, that the number of people who are going abroad is increasing day by day. This Government have already passed orders that in respect of posts of skilled and unskilled labourers or in respect of posts of artisan classes, these people could be employed. Whether they should be employed in posts such as Librarians, or attenders, etc., will depend on the circumstances of each case.

DR. A. SREENIVASAN: When able-bodied men are available I do not find any reason why the Government should commit themselves to these things. Is it a premium on their inability?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I thought it was an act of charity to show some consideration to these disabled persons, because the able-bodied persons may be able to look after themselves better than others.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Is it not necessary in a Socialistic Welfare State to employ such people to bring them on a par with the other fully able-bodied persons?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: At present there is no prohibition.

22nd August 1960]

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: செங்கற்பட்டு, வட ஆற்காடு, தென்னாற்காடு, தஞ்சாவூர் மாவட்டங்களில் பெண்கள் ஆதாரப் பயிற்சிப் பள்ளிக்கு மனுச் செய்துகொண்டால், "Candidates even with slight deformity need not appear" என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. கொஞ்சம் கை, கால், ஊனம் இருந்தாலும் அனுமதி மறுக்கப்படுகிறது. அப்படிப்பட்டவர்களையும் ஆசிரியப் பயிற்சிக்கு அனுமதித்து அவர்களுக்கும் பயிற்சி அளிக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்குமா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: ஆசிரியர் வேலைக்கு "அன்ஸ்கில்ட்", "செமிஸ்கில்ட்" நபர்களைப் போடுவதற்கில்லை. அந்த வேலைக்கு சற்று உயர்ந்த தரம் வேண்டும்.

Robbery cases

* 43 Q.—DR. A. SREENIVASAN: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) the number of cases of robbery reported to the Tiruvottiyur Police Station from September 1959 to March 1960; and

(b) the action taken on these reports?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) Nil.

(b) Does not arise.

DR. A. SREENIVASAN: Is it not a fact that a number of letters have been published in a weekly, named *Swarajya*, about the number of robberies that took place in that area?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I do not take notice of these letters appearing in these journals. According to the report that has been received by the Government and the particulars with the Government, the last case of robbery in that area was in 1958 and it was detected.

DR. A. SREENIVASAN: Is it a fact that when a number of people went to the police station to report cases of robberies, the police did not take notice of them and register cases?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I have no information and I have received no such complaints.

DR. A. SREENIVASAN: If I bring these matters to the notice of the Hon. Minister, will he be able to take notice of them?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I would first request the hon. Member to bring them to my notice.

Improvement of bus-stands

* 44 Q.—SRI M. ETHIRAJALU: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) whether it is a fact that a Committee has been appointed for the improvement of the bus-stands in this State;

[22nd August 1960]

(b) if so, when it was appointed; and

(c) the recommendations, if any, made by it?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: (a) to (c) No Committee has been appointed for the improvement of bus-stands in this State. The Government have, however, constituted a Fact Finding Committee in November 1959 to enquire into the adequacy or otherwise of the sanitary and water-supply arrangements in the bus-stands and markets in the City of Madras and to recommend necessary measures for improving them. The report submitted by the Committee is now under examination.

SRI M. ETHIRAJALU: இந்தக் கமிட்டியின் மெம்பர்கள் யார், யார், அவர்களுடைய ரிப்போர்டு என்ன என்று கனம் அமைச்சர் சொல்ல முடியுமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: ஸ்ரீ. வி. வி. ராமசாமி Ex. M.L.C. ஸ்ரீ டி. பி. ஸ்ரீனிவாசவரதன், எம்.எல்.சி., ஸ்ரீ சி. ஆர். ராமசாமி, எம்.எல்.ஏ., ஸ்ரீ கே. வினாயகம், எம்.எல்.ஏ., சென்னைக் கார்ப்பரேஷன் கமிஷனர்—இவர்கள் மெம்பர்கள்.

SRI M. ETHIRAJALU: இந்த மாநிலத்தில் வேலூர், மதுரை, திருச்சிராப்பள்ளி போன்ற பெரிய ஜில்லாக்களில் சென்னை நகரத்திலுள்ளதைவிட அதிகமான ஜனத்தொகை இருக்கிறது. அங்கெல்லாம் பஸ் ஸ்டாண்டுகள், மார்க்கெட்டுகள் முதலிய இடங்களில் சுகாதாரத்தை அபிவிருத்தி செய்யும் பொருட்டு அங்கு கமிட்டிகள் இருக்கின்றதா அல்லது புதிதாக அமைக்கப்படுமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: இப்போது அந்த இடங்களில் சுகாதாரச் சூழ்நிலையை கவனிக்க தகுந்த அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். அவசியமானால் இன்னும் வேண்டிய கமிட்டிகள் அமைக்கப்படும்.

Checking of overloading

* 45 Q.—DR. A. SREENIVASAN: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state whether there is any proposal to post policemen at the overbridges in the City of Madras to check overloading in rubber-tyred bullock carts and, if so, when it will be implemented?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: No, Sir.

DR. A. SREENIVASAN: Is it a fact that a number of bullocks died over these bridges being unable to pull the load?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I have no such information. The rubber-tyred wheels lighten the load of these carts. I do not think there is any question of exceeding the loading capacity. But if the hon. Member has any such information he may pass it on to the Government and then the Government will consider what steps they should take in the matter.

[22nd August 1960]

DR. A. SREENIVASAN: Is it a fact that the Society for the Prevention of Cruelty to Animals are unable to cope with this as they do not have a weighing machine themselves and the only machine available is with the Traffic Department at Egmore?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I have no information about this. If the hon. Member will put a separate question, I will look into it.

Japanese method of paddy cultivation

* 46 Q.—SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) districtwise, (i) the number of acres brought under Japanese method of paddy cultivation in 1959-60 and (ii) the number of acres proposed to be brought under it in 1960-61;

(b) the percentage of increase in the yield per acre; and

(c) whether this method has been tried in the Government agricultural farms, and if so, the results thereof?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) to (c) The information is being collected and will be placed on the table of the House as soon as possible.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: May I know whether this method of cultivation has proved successful in the State Agricultural Farms?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Yes, Sir; not only in the State Agricultural Farms but at several private ryots' farms it has proved successful. I may tell the hon. Member that they are quite satisfied with the results.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: May I know, Sir, whether there are officers under this Government to do propaganda in favour of this method of cultivation? 3-10 p.m.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Yes, Sir.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: May I know, Sir, whether the object of the visit of the Home Minister to Russia is to try the Russian method as an experiment in our State?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, I went to Russia at the invitation of the Minister for Agriculture.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: May I know, Sir, whether the Chinese are adopting this method of cultivation? Is the Chinese method different from the Japanese method?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Chinese method is quite different, and that was also tried. It was found to be too costly for our country.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Is it merely "sufficient" or it will increase? I heard the Hon. Minister say 'sufficient'.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: It gives a substantial increase in the yield.

[22nd August 1960]

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : May I know, Sir, whether it is a fact that our cultivators have not taken kindly to this kind of cultivation?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I may tell the hon. Member that this Japanese method is quite popular with our ryots, and their response is good.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : May I know, Sir, whether during his sojourn in Russia the Hon. Minister had an opportunity to know the Russian method of cultivation and also find out whether it would be possible to introduce it in our State?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: We cannot copy that method. They have got vast areas, and the population there is very little. I may tell the hon. Member that two presidents of two collective farms, which we visited, told us that whatever be the mechanisation, they were till lacking in man power. Therefore, even if we send our men to their farms, they can take them and employ them. That is the condition there.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : May I know, Sir, if the Japanese method is less costly than our traditional method?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The Japanese method is slightly costlier. But it certainly is commensurate with the larger results obtained.

Assistant Sub-Inspectors of Police

* 47 Q.—DR. A. SREENIVASAN : Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to create posts of Assistant Sub-Inspectors of Police; and

(b) if so, the number of such posts and the financial commitments involved?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) Yes, Sir.

(b) Sixty-one posts. There will be no extra cost to Government.

DR. A. SREENIVASAN : Sir, may I know the necessity for bringing in this special category of Assistant Sub-Inspectors?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The idea is to improve the quality of the head constables who are next in status to the Sub-Inspectors. So, we wanted to create a cadre between the head constables and the Sub-Inspectors.

DR. A. SREENIVASAN : What is to be their qualification, Sir?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Academically, they must have passed the School Final examination or they should have appeared for it and secured 40 per cent marks in English and 40 per cent marks in the language.

DR. A. SREENIVASAN : Do they undergo any special training as Sub-Inspectors before they are appointed to these posts?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Now the proposal is that the head constables in the promotion list will be promoted and posted as Assistant Sub-Inspectors of Police.

22nd August 1960]

DR. A. SREENIVASAN : Sir, will it not be injurious to the department if men in the cadre of head constables are transported as Assistant Sub-Inspectors?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: When head constables are eligible for promotion, they are promoted as Sub-Inspectors. Instead of this, they have now to be promoted as Assistant Sub-Inspectors.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Am I right in thinking that S.S.L.Cs. are recruited as head constables?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Not necessary, Sir.

Pearl fishing at Tuticorin

* 48 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) whether pearl fishing operation is going on at Tuticorin; and

(b) if so, the number of divers engaged in this operation?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: (a) The pearl fishery operation at Tuticorin this year (1960) commenced on the 17th March 1960 and ended successfully on the 7th May 1960.

(b) A total number of 1,821 divers were engaged for the operation apart from three departmental divers.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: இதனால் கிடைத்த வருமானம் எவ்வளவு? மீனவர்களின் நலன்களுக்காகவும் மீனவர்களின் முன்னேற்றத்திற்காகவும், இந்தப் பணத்திலிருந்து செலவிடப்பட்ட விகிதம் என்ன?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: இந்த வருமானம் 2,15,767 ரூபாய். இது தவிர அங்கே கிடைத்த தொட்டிகள் போன்றவை மூலமாகவும் 37,093 ரூபாய் வருமானம் கிடைத்திருக்கிறது. டிபார்ட்மெண்ட் செலவு 83,663 ரூபாய். மீனவர்களுக்காக இதிலிருந்து தனிப்பட்ட முறையில் செலவிடப்படவில்லை. ஆனால் அவர்கள் செய்த வேலைக்குப் பிரதிபலனாக, அவர்கள் கொண்டு வரும் முத்துச் சிப்பிகளில் 1/3 பங்கு உடனே அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. அது அவர்களுக்கு வருமானம்.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: கடலிலிருந்து எடுக்கப்படும் முத்துச்சிப்பிகள் கடலிலேயே கணக்கிடப்படுகின்றனவா, அல்லது கரையில் கணக்கிடப்படுகின்றனவா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: அவை படகுகளில் இருக்கும்போது கணக்கிடப்படுகின்றன.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: அவைகள் கரைக்கு வந்து கரையில் கணக்கிடுவதைவிட கடலிலேயே கணக்கிடுவது நலம் என்று அரசாங்கம் கருதவில்லையா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: அவை படகுகளில் இருக்கும்போது கடலில் கணக்கிடப்படுகின்றன, கரையில் கணக்கிடப்படுவதில்லை.

[22nd August 1960]

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: இந்த முறை கையாளப் படுவதற்குக் காரணம் என்ன?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: கரையில் அவைகளைக் கொண்டுவந்தால் அவை கொண்டுவந்த இரண்டு, மூன்று மணி நேரத்திற்குள் களவாடப்பட்டு விடுகிற காரணத்தினால் அவை படகுகளில் இருக்கும் போது கணக்கிடப்படுகின்றன.

SRI M. ETHIRAJULU: முத்துக்குளிக்கும் வேலை எத்தனை ஆண்டுகளாக நடைபெற்று வருகிறது? இதற்கு முன்னால் ஏன் நடக்கவில்லை?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: கடந்த ஆறு வருடங்களாக இது தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது. இது இதற்கு முன்பு 21 ஆண்டுகள் நடைபெறாமல் இருந்தது. அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், அப்போது முத்துக்கள் கிடைக்கவில்லை. முத்துக்கள் கிடைக்கக்கூடிய சூழ்நிலையும் இல்லாமல் இருந்தது.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

III.—ANNOUNCEMENTS RE:

(1) MESSAGE FROM THE GOVERNOR.

MR. CHAIRMAN: I have to announce to the House that I have received the following message from the Governor of Madras to the Motion of Thanks passed by the Council on the 11th August 1960:—

“I have received with great satisfaction your Resolution of Thanks for the Address with which I opened the present Session of the Legislature.”

(2) MESSAGES FROM THE ASSEMBLY.

MR. CHAIRMAN: I have also to announce to the House that I have received messages from the Hon. Speaker, Madras Legislative Assembly, transmitting copies of the following Bills, as passed by the Assembly and signed by him for the concurrence of the Council:—

(1) The Madras Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 20 of 1959).

(2) The Indian Penal Code and the Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 7 of 1960).

(3) The Madras Judicial Proceedings (Regulation of Reports) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 12 of 1960).

(4) The Madras Preservation of Private Forests (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 27 of 1960).

[22nd August 1960] [Mr. Chairman]

I have further to announce to the House that I have received messages from the Hon. Speaker, Madras Legislative Assembly, transmitting copies of the following Bills, as passed by the Legislative Assembly and signed by him for the recommendations of the Council:—

(1) The Madras Sales of Motor Spirit Taxation (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 23 of 1960).

(2) The Madras (Transferred Territory) Extension of Laws Bill, 1960 (L.A. Bill No. 17 of 1960).

He certifies that the above are Money Bills within the meaning of Article 199 of the Constitution of India.

(3) DECISION OF THE BUSINESS ADVISORY COMMITTEE

MR. CHAIRMAN: The revised programme of business as decided by the Business Advisory Committee at its meeting held at 2-30 p.m. to-day is as follows:—

22nd August 1960, Monday	The Madras Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 20 of 1959).
23rd August 1960, Tuesday	Discussion on the First Supplementary Statement of Expenditure for 1960-61.
24th August 1960, Wednesday	Discussion on the Language Policy.
25th August 1960, Thursday	The Madras Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 20 of 1959).
26th August 1960, Friday to 4th September, 1960, Sunday.	Recess.
5th September 1960, Monday	1 The Madras Judicial Proceedings (Regulation of Reports) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 12 of 1960).
	2 The Indian Penal Code and the Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 7 of 1960).
	3 The Madras Sales of Motor Spirit Taxation (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 23 of 1960).
	4 The Madras Preservation of Private Forests (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 27 of 1960).
	5 The Madras (Transferred Territory) Extension of Laws Bill, 1960 (L.A. Bill No. 17 of 1960).
	6 The Madras Panchayat Union Councils (Special Provisions for First Constitution) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 19 of 1960.)
	7 The Industrial Employment (Standing Orders) (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 14 of 1960).

[Mr. Chairman] [22nd August 1960]

5th September 1960, Monday—cont. ... 8 The Madras Places of Public Resort (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 20 of 1960).

9 The Madras Nurses and Midwives (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 22 of 1960).

The Council will meet daily at 3 p.m. Further programme of business will be decided later.

IV.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS BUILDINGS (LEASE AND RENT CONTROL) BILL, 1960
(L.A. BILL NO. 20 OF 1959).

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Mr. Chairman, Sir, I move—

“That the Madras Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 20 of 1959), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.”

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : May I rise on a preliminary point, Sir? It is laid down with regard to Bills originating in and passed by the Assembly (rule 126 of the Council Rules) that, ‘Unless the Chairman otherwise directs, no such motion shall be set down in the list of business for any day which is less than three days from the date of receipt of the notice.’ In this particular case, I received this Bill only yesterday morning. Other hon. friends seem to have received it only this morning. The hon. Member Sri M. Patanjali Sastri tells me that he received it only this morning. Ordinarily I would not be interested in the obstruction of the passage of a Bill, but considering the nature of this Bill and the extraordinary way in which it has changed completely its very complexion like the chameleon, I do feel that time should be given to hon. Members of this House to consider it in all its aspects, compare it with the original, see the proceedings of the Select Committee which was a Joint Select Committee, and then come forward with any amendments or suggestions. It has been suggested that amendments might be given notice of before 5 p.m. I respectfully submit that it will not be possible for any Member to give notice of amendments before 5 p.m. The amendments have to be considered not only by the individual Members but have to be considered by some of us sitting together. We require some time to consider the various aspects of the question, particularly when such a great change from the ordinary procedure, to which we are accustomed, has been made. I respectfully request you to see that you, as Chairman, allow three days’ notice at least.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, the usual rule has been cited by the hon. the Leader of the Opposition. But in this particular case, it was decided by the Business Advisory Committee that this Bill should be taken up for consideration to-day. Therefore, it should be accepted, as decisions of the Business Advisory Committee are generally accepted by the House. If hon. Members want more time for giving notice of amendments, certainly the Leader of the House has no objection. The sittings of the House go up to the 25th of this month. If the hon. the Leader of the Opposition would suggest that on the 24th we could have the

22nd August 1960] [Sri R. Venkataraman]

discussion on the language policy in this House, then certainly the consideration of the Bill, clause by clause, could be had on the 25th and amendments could be given notice of till 5 p.m. to-morrow.

MR. CHAIRMAN : This Bill with the motion for consideration came to me with the request that the usual notice of three days might be waived. That I have waived. But for my waiving it, it would not have come on the agenda. On the question of amendments, I have no objection to extending the time-limit till 5 p.m. to-morrow.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Then we will take up the Bill clause by clause on the 25th.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Under the circumstances, we have to accept what is given as a matter of grace. Otherwise, I would have certainly begged of you to consider the question of giving us three days’ notice. It is very essential in such cases as this, and I hope you will consider it in future. I would also request you to kindly consult the Opposition before any decision on waiving notice in such matters is taken.

MR. CHAIRMAN : Yes, I shall do that.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Mr. Chairman, as hon. Members are aware, a Joint Select Committee was constituted to consider the various aspects of this Bill. The Committee held ten sittings and examined a large number of memoranda from several persons and associations. It also took evidence of a number of witnesses. After considering the provisions of the Bill, the Committee finalised its report which was presented to the Assembly on the 30th April 1960. The Legislative Assembly considered this Bill on the 12th, 16th and 17th of this month and passed it with some amendments. Hon. Members must have seen the Bill as passed by the Legislative Assembly.

As I told the Assembly the other day, it has always been the desire of this Government to restrict controls regarding accommodation and rent to the minimum possible. The Joint Select Committee also after mature deliberation recommended that controls should be gradually relaxed. The Committee accordingly recommended that all new residential buildings should be exempted from both accommodation and rent control. The Committee has also recommended that all residential buildings, the rent of which is more than Rs. 250, should be excluded from the purview of this Act. The intention is that this relaxation would serve as an incentive for the intensification of the house-building activity, which has to catch up with the abnormally high rate in the growth of the urban population. The Joint Select Committee also decided that allotments should be made only to new-comers among Government servants and persons like foreign diplomats and technical experts from countries that are assisting India and other persons who may be facing eviction as a result of some order of a court or Government. I assured the Joint Select Committee that the operation of these restrictive controls would be watched for about a year to find out whether accommodation control could be completely dispensed with. The Joint Select Committee also recommended that the life of the new Act should be for three years instead of five. This was done only to remove the fear lurking in the minds of certain persons that this enactment was intended to be a permanent one.

[Sri V. Ramaiah] [22nd August 1960]

Another important recommendation is made by the Joint Select Committee in regard to the fixation of fair rent. For the first time, the rents of buildings will be put on a rational basis. The Committee approved the formula for calculating the cost of construction of buildings on the plinth area. The formula that has been evolved is as follows :—

Class I buildings		Rs. 16 per square foot for ground floor.
		Rs. 13 per square foot for first floor.
		Rs. 12 per square foot for second floor.
Class II buildings		Rs. 13 per square foot for ground floor.
		Rs. 10 per square foot for first floor.
		Rs. 9 per square foot for second floor.
Class III buildings		Rs. 10 per square foot.
Class IV buildings		Rs. 5 per square foot.

The Committee also decided that an additional amount of Rs. 2 per square foot should be allowed for portions with mosaic-flooring with skirting. Allowance will also be made for other factors like gardens, features of architectural interest, nearness to markets, hospitals and dispensaries, etc. The idea is not merely to have a scientific basis but also to ensure a fair return to the landlords on their property.

As a step towards decontrol, the Joint Select Committee recommended that all non-residential buildings should be excluded from the purview of the Bill both as regards accommodation and rent control. As hon. Members must be aware, the announcement of this recommendation set off a reaction against this measure. Important commercial concerns and trade organizations and even influential bodies like the Southern India Chamber of Commerce protested against this move and strongly advised against the exemption of non-residential premises. Even private tenants of non-residential premises sent joint representations signed by hundreds of them. A deputation consisting of representatives of various important commercial organizations came and made personal representations against this. This agitation was widespread and was an indication of the grave concern that these persons had regarding this measure. The main fear of the tenants of non-residential premises was that this would lead to unreasonable eviction of tenants on a large scale. They also feared that the landlords would demand exorbitant rents. The Government therefore reconsidered the matter and came to the conclusion that it would be necessary to continue to have controls over non-residential buildings also.

The Government are aware of the fact that some landlords have been getting rather a low return on their property. The Government are therefore working out a formula for the fixation of fair rent

22nd August 1960] [Sri V. Ramaiah]

for non-residential buildings. This formula will be similar to the formula for residential buildings but the rate of interest will be higher—9 per cent instead of 6 per cent. Allowance to be made for considerations of locality, etc., will also be up to 25 per cent of the cost of construction instead of the 10 per cent for residential buildings. This formula, when put into operation, will give substantial relief to owners of houses.

This Bill has undergone certain changes during its passage through the Legislative Assembly. The one important change is that all non-residential buildings which are to come to existence after the commencement of the Act will be exempt from the provisions of both accommodation and rent control. It has also been decided by the Assembly that all non-residential buildings, the monthly rent of which is more than Rs. 400, should also be excluded from the purview of this Bill. These two changes have been made to serve as inducements to the prospective house builders. I hope hon. Members of this House will welcome these and the other changes made by the Assembly.

I must thank the hon. Members belonging to this House who sat on the Joint Select Committee for the interest that they took and the suggestions that they made during the course of the sittings of the Committee. I thank them all for their co-operation. With these words, I commend the Bill, as passed by the Legislative Assembly, for acceptance by this House.

MR. CHAIRMAN : Motion moved—

“That the Madras Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 20 of 1959), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.”

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, I am really happy that two years' work is coming to a close in two or three days. At the outset, let me say that I am in great sympathy with the Hon. Minister, Mr. Ramaiah, for the great predicament that he is in. Unfortunately, in respect of the facts stated in his speech, he invariably referred to the Joint Select Committee for support. I am sorry I could not understand the meaning of what the Minister said. There is no question of the Joint Select Committee coming into the picture. The Hon. Minister could have been fair and said that it was a decision of the Madras Cabinet. I will deal with this aspect of the matter later in my speech. However, I also reciprocate the sentiments expressed by the Hon. Minister. He was the Chairman of the Joint Select Committee and took great pains in the conduct of the business of the Committee. He gave full liberty to the Members of the Committee, and also to the representatives of different interests, landlords and tenants, businessmen and the Chambers of Commerce, to express their viewpoints. We can really feel proud that under the Chairmanship of the Hon. Minister, the Joint Select Committee have done very good work—the best possible under the circumstances.

Coming to the salient changes that have been made in the Bill, I should say that the Bill, as originally drafted, came in for a good deal of criticism, in the Press and on the platforms, of the rigorous provisions it contained. I am happy to say that many of the difficulties were removed by the Joint Select Committee. Mr. Chairman, Sir, I do not know whether you happened to serve

[Sri Mohamed Raza Khan] [22nd August 1960]

on any such committees. I think you did not have that experience. I should say, if there is any one place, where we can state our views fully and try to convince the Hon. Ministers, or where the Ministers are in a mood to be persuaded, where reason dominates and prevails, it is only in such Select Committees. When once we pass that stage, however much we may plead, and whether the Hon. Minister nods or smiles, according as he is disposed, nothing happens. I leave the matter at that. But the one important thing is this. We are one with the Government in saying that existing things should not be disturbed unnecessarily and that there should be something like equity, justice and fairness meted out to all. But unfortunately the tendency in our country is, if a particular thing is helpful to me, I want it to be continued for ever and if it is not helpful to me I want it to go immediately. But the Government constituted, as they are have got the ultimate responsibility in these things, and they must always keep the balance between the two opposing interests. In doing this they may have to face great opposition and odds sometimes, and even under such circumstances, if they take a particular decision, they must take it in all their conscience and be able to say that they have done their best in the matter.

Sir, when the Bill was first introduced, the Government said, and I am sure hon. Members are aware of this, that this was intended only to provide accommodation to Government servants, particularly the middle-class people such as the traders. Therefore the Joint Select Committee approved the principle that in future accommodation should be provided only to such of the officials who came into the City and other municipalities for the first time. Otherwise it was felt that even people, who had some accommodation already, to get some more advantage either in the matter of interest or space or nearness to offices, etc., would rush to the Hon. the Minister with a petition for change in their accommodation. By restricting the control only to newcomers, I think the Hon. Minister himself would agree that the Committee had reduced the work of the department considerably. Thereby the bother to the Minister has also been considerably reduced. Otherwise he would have to receive thousands of petitions, and people would try to influence him this way or that. This is an important feature of the Bill.

The other important feature is, as the law stands to-day, if I am the owner of a house I cannot sub-let a portion of the house myself. I have to write to the Accommodation Controller. He will force on me A, B, C, D or X against my wishes. As was pointed out by the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar, the house-owner may not like to have a non-vegetarian as a tenant in his house. But the Accommodation Controller might shove one such person on him. Such things have really happened. But under the present Bill, permission is given to a landlord to sub-let a portion, if he so desires, to a person of his own choice.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: A part of the building in which the landlord lives.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Yes. And if the tenant is of the view that the rent is high he can go to the Rent Controller for fixation of fair rent.

22nd August 1960] [Sri Mohamed Raza Khan]

Another provision that has been included in the present Bill is with regard to handing over of possession of the building to the landlord for repairs and reconstruction. The Joint Select Committee devoted a good deal of attention on this matter and it has so framed the provisions that the landlord, if he takes possession of the house, puts back the tenant in possession of the building after repairs are carried out, or if he takes possession of the building for demolition and reconstruction he does so within the stipulated time. Therefore a good opportunity is given to the landlords to reconstruct the old houses provided the Accommodation Controller deals with such cases sympathetically, when he is convinced that the demand made for possession is genuine.

The hon. the Leader of the Opposition was good enough to bring before the House that—and it was an eye-opener to us—with reference to the 1939 level of prices, the cost of living in respect of all commodities had gone up to nearly 500. Only the index figure regarding rent in the City and other places varied between 190 and 200. This was because the fair rent was fixed with reference to the rents prevailing in 1939. This was shifted to 1940 or 1942 later. Whatever it is, the rent fixed was very low compared to the rise in the prices of other things. Now the Government have come out with a formula for fixation of fair rent. In his introductory speech the Hon. Minister dealt with this in great detail. According to the new formula, the return on residential buildings is limited to 6 per cent, and in respect of non-residential buildings the return is limited to 9 per cent. We have given some amendments to this provision in the Bill. Therefore I do not want to labour this point too much now.

Now I come to a very important issue. The Joint Select Committee after all its deliberations with the aid of the services of very eminent people it had—I need not mention names at present—came to a decision. I am sure hon. Members would have gone through the proceedings of the Joint Select Committee, copies of which have been supplied to them. This measure, which was intended to be only a temporary measure, has become a permanent feature in the City of Madras and other municipalities. As I said on a previous occasion, an ordinance was issued in 1946, and the present Hon. Minister for Home who was then in charge of the Public Works Department brought in a Bill at that time to regularize the ordinance. It was then intended to be only a temporary measure. But unfortunately we see it has become a permanent measure. If the Government of Madras were to proceed on this assumption that they should have this as a permanent measure, they can never solve this problem of accommodation. Therefore the Joint Select Committee decided on a particular plan. They decided that the residential buildings could be allowed to remain under control to prevent the poor and middle-class people being thrown out from their residences but decided to decontrol non-residential buildings. Might I say in this connection that it was not even a decision of the Joint Select Committee? In his introductory speech the Hon. Minister referred to the agitation and the many representations he received in this connection. I do not attach much importance to the agitation and things like that. A good deal of publicity was given to this fact, namely, that we are considering this Bill for the last two years. The matter was discussed at the Ootacamund session of the Legislature. It was discussed by means of interpellations both in this House

[Sri Mohamed Raza Khan] [22nd August 1960]

and the other House. People concerned were given the fullest opportunity to come and place their point of view before the Joint Select Committee. Can the Hon. Minister point out from the proceedings of the Joint Select Committee, which Chamber of Commerce deposed against the decontrol of non-residential buildings? Nobody said that we should not decontrol non-residential buildings. Far from it, if we analyse the evidence tendered before the Joint Select Committee, we will see that most of the people who gave evidence were for decontrol of non-residential buildings. Therefore after a good deal of discussion and deliberation, the Committee came to a decision on this matter. Even there, if I am not letting out a secret, as I said earlier, it was not a decision of the Joint Select Committee. The Hon. the Minister, who was the Chairman of the Joint Select Committee, I should say here was very good enough, was very kind and courteous enough and gave us wide latitude to express whatever we felt over the matter. He said he was not deciding the matter on party lines, and therefore every member on the Committee had full liberty to offer his views. He invited frank and fair views to have a clear idea, a clear picture of the whole issue. And from the views expressed in the Committee he gathered what the consensus of opinion—not the opinion of Dr. A. L. Mudaliar or Mr. Raza Khan—of even members of his own party in the Committee was. Then the Hon. Minister came out with definite proposals and announced them to the Committee. I may assure the Hon. Minister that I do not want to force him to leak out Cabinet secrets. But I presume he should have discussed the whole thing at the Cabinet level with his Colleagues before announcing the proposals before the Committee. If I am permitted I may read extracts from the proceedings of the Joint Select Committee which read—

‘The Chairman at the outset stated that after carefully examining the view expressed by the Members of the Joint Select Committee, the views expressed by the members in both the Houses, and the representations received from the public, the Government had come to the tentative conclusion that accommodation control could be dispensed with so far as non-residential buildings were concerned’.

(Dr. A. Chidambaranathan in the Chair).

3-40 P.M. The second paragraph contains—I do not like to drag in Dr. Mudaliar. (Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar: Drag in). But I have to drag him here so that hon. Members may know what the real situation was. I am not sorry for this. He said that though the proposals of the Cabinet, as pronounced by the Minister concerned, did not meet fully the requirements, he was happy to accept them on his behalf and on behalf of his colleagues. When he said this, all of us accepted the proposals. What happened? The moment the proceedings of the Joint Select Committee were published, there was an agitation. The Hon. Minister wants to say that there was an agitation, that there were memoranda, etc. I do say on the floor of this House that when it suits the Government, they say there is so much of agitation. Bigger agitations have taken place for much bigger causes, but simply because the Government would not give in those agitations were thrown to the winds. Here they want to say, ‘There was so much agitation’. I ask, whether the businessmen were sleeping all the time. Businessmen were the people who were always against controls. From the year 1940, they were crying

22nd August 1960] [Sri Mohamed Raza Khan]

hoarse against controls. They said, ‘Withdraw these controls and leave the whole thing to us; we will manage the situation much better’. Where has this dictum gone? It is a question of vested interests. The position is this. One is a businessman. He occupies a house, and pays a pittance of rent fixed in 1939-40, and does not want to leave the premises. He has created a vested interest for himself. To-day the premises may fetch a rent of even Rs. 500. But still the person will not leave the premises. Sir, I ask, what is the sanctity for the proceedings of the Joint Select Committee. I say with all the emphasis that I can command that to-day the Government are creating a precedent for the future that any decision of the Joint Select Committee can be flouted easily. Any section of the people can engineer an agitation, and then the Government may become nervous about the agitation. Agitations have become the common feature of the City of Madras. Day in and day out, we find some agitation or other. The Hon. Minister says—it is a little bit unfortunate—that the Legislative Assembly, which is really a supreme body—I do not deny this—has accepted the amendment. Can the Hon. Minister deny this fact that even before the Legislative Assembly was allowed an opportunity to discuss this Bill and before hon. Members themselves could give notice of amendments, the Government amendment was drafted, formulated and given notice of? This means that discussion here has no practical value. If the Hon. Minister has said in the other House, ‘Having heard the discussion in the House and the different points of view put forth, I find that there is an overwhelming body of opinion against the immediate decontrol as far as non-residential buildings are concerned’, I can concede that the Government have been perfectly right in bringing forward that amendment. But it did not happen like that. The Government knew—and I do not like to impute motives—the position. After all, so many things are happening. The elections are coming. Naturally a Government like this will not like to antagonise and take cudgels against the business community. They simply succumbed to the agitation. Where was the opportunity or chance given to us to have a say in the matter? If the Hon. Minister hears all the arguments for and against, if he decides this evening or to-morrow, after hearing the speeches of all the members, and then comes forward and says, ‘On this particular issue, these are my views, and I would bring in these amendments’, I can understand that the Government have done the right thing. But even before the discussion started, the Hon. Minister was ready with the amendments to the various clauses. They were forced on us. I repeat here that in future any decision of the Joint Select Committee will have no value. The Joint Select Committee decide one thing, and then the Government come and say, ‘The agitation is there and therefore we amend this particular clause’. The minimum which the Government could have done was to convene an informal committee, take the members into their confidence, and say ‘This is the position’. If technically the Joint Select Committee ceased to exist, the Hon. Minister could have adopted this method. If this could not be done, nothing prevented the Hon. Minister from coming to the House again in the light of the new situation that has developed and say, ‘I want the Joint Select Committee again to consider this particular matter’. It does not matter if we have to wait for one more month to pass this Bill. He has failed to do this. I sympathise with him, because he is unfortunately the victim of circumstances. I know a decision was forced on him by his colleagues, and he has to face the

[Sri Mohamed Raza Khan] [22nd August 1960]

music in the House. (Interruption by the Hon. Sri M. A. Manickavelu.) I do not know what the implication of the Hon. Sri M. A. Manickavelu is. Where was the question of non-residential buildings being exempted? It is not a question of the non-residential buildings coming within the Bill or going out of it. It is a question of principle. In my little bit of experience as a Member of the Legislature, more as a member of the Opposition, I have not come across any case where a major decision of the Joint Select Committee has been flouted in this manner. I know that any amount of pleading here will not make the Hon. Minister change his views. He was kind enough to have a sort of informal committee meeting of the members of both the Houses. At that meeting we discussed certain tentative proposals. The Hon. Minister was very careful. He did not commit himself to anything, because having committed himself once, he got into trouble. Instead of fixing the limit at Rs. 250, he has placed the figure at Rs. 400.

(Mr. Chairman in the Chair.)

Sir, I do not want to take much more time of the House, because there will be a further opportunity to speak when amendments, which we propose to give notice of, are discussed. It is a question of justice being done. I do feel that by this Bill the Government are not doing justice. It is a case of perpetuating the anomaly where the people have to pay more but are paying less. That is the whole trouble. Particularly this feature of taking away the non-residential buildings from the purview of the Bill and then bringing them again under the purview of the Bill, is a thing which the Government ought not to have done. I repeat here that the Government are creating a precedent for the future. Even the fixation of six per cent and nine per cent is not fair. But on a major decision, I think there was a little bit of bungling. I am sorry for this.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Mr. Chairman, Sir, I am really glad that this Bill has been brought forward. I was also of opinion at one time that this rent control and accommodation control should go. I thought so some four or five years back. People were thinking that more houses were being constructed and that there would be accommodation available. If accommodation is available, then naturally rents will go down. But the present position is that accommodation is not available. More and more people are coming into the City. That is the exact position. Even though more and more buildings have been constructed, I can say, with the knowledge that I have, that the accommodation that we have is not at all sufficient.

Sir, this Bill is applicable to non-residential buildings also. No doubt this house rent control was brought in during war time. If circumstances had changed favourably, this control would have been removed. In foreign countries also, there had been house control and accommodation control. But how did they remove them? It was only after thousands of houses were built, they removed the house control. It is only the capitalist that builds houses. The rents for houses built by capitalists are very high. Therefore, there is need for control of rent.

Sir, I find one thing here. I am not a lawyer, and I do not know anything about the procedure. My hon. friend Mr. Raza Khan said that when once it was decided by the Joint Select Committee that non-residential buildings should be excluded from the

[22nd August 1960] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

Bill, it was not fair on the part of the Government to have brought them within the scope of the Bill by means of a Government amendment. I do not know whether that is the correct procedure. We do not *ipso facto* accept the decisions of the Select Committee and we are giving notice of amendments. Whenever we differ, we give notice of amendments. The purpose of moving amendments, I think, is to express our disagreement with the Joint Select Committee. Of course, I agree with Mr. Raza Khan, not wholly but partly. We all wanted that in the case of non-residential buildings, control should be relaxed to some extent, not completely. I think, Mr. Raza Khan is having in view big businessmen who are capable of paying 500 rupees and 600 rupees a month by way of rent and not petty merchants who are paying from fifty to two hundred and fifty rupees. In the year 1949, when Mr. Omandur Ramaswami Reddiar was the Chief Minister of Madras, this rent control was removed so far as buildings under charitable institutions were concerned. The result of it was within a few days—go to the Flower Bazaar market and they will tell you—the rents shot up to 300 rupees and 400 rupees from fifty and sixty. Then there was a deputation which waited on the Chief Minister. As hon. Members know, Mr. Reddiar is a very obstinate man and is not likely to yield to pressure. But he was forced to yield then. The moment he found that the landlords were charging unreasonable rents, the whole thing was cancelled and the original rents were restored. The formula applicable to other residential buildings was made applicable to these also.

I do not agree with one thing in this Bill. It is stated that the provisions of the Bill will not apply to new buildings. Then we will have one set of buildings subject to control and another set of buildings over which there is no control. There will be a wide disparity in rents and there will come a time when we may have to subject the new buildings also to control.

The present Bill is to be in force for three years. Originally, it was "five years" and the provision has been amended so as to make it "three years" now. But I may say that it is going to be in force for another ten years, unless you effect construction of houses. I mean the Government as well as the capitalists. Both must take steps to construct more and more houses. Unless they take courage in both hands to do this, I do not think they will be able to solve this problem.

There are certain good changes made in the Bill. One is this. Under the old Bill, it was obligatory on the part of the landlord alone to give notice of vacancy when the House become vacant. Now, the tenant has been forced to give such notice. This is a good thing. The reason is, if the tenant gives notice, the landlord cannot play any humbug in regard to rent. When I refer to the landlord in this way, let not hon. Members think that I am making sweeping statements about him. There are good and honest landlords. But I find only those landlords, who solely depend upon the income from rents, are not fair. That is the difficulty.

As regards fixation of fair rent, in the original Bill, it was stated that fair rent would be 25 per cent more than the rent payable in 1959 in the case of residential buildings and 35 per cent more in the case of other buildings. This is a simple formula but not satisfactory.

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [22nd August 1960]

It is not correct to base fair rent on the rent which the tenants were paying in 1939 or in 1942. The cost of living has gone up but the present formula does not do justice. The new formula is very cumbersome and I am not able to understand it. Of course, the Hon. Minister read the whole thing about it—first-class buildings, second-class buildings, and so on, and allowance being made for nearness to educational institution, railway stations and things like that. In the City of Madras, we have got a number of educational institutions. I am sure the Bill will give rise to a lot of litigation and trouble. No doubt the Select Committee has indicated how this total cost should be worked out. But I am afraid that this will lead to all sorts of confusion. (THE HON. SRI V. RAMAIAH: Both the tenants and the landlords are poor.) Both will feel aggrieved. The formula is not a satisfactory one. Some other satisfactory formula must be evolved. Then, at page 10, we find a provision to the effect that more than one month's rent should not be received by the landlord by way of advance. It is a good thing. But even if it is, two months' rent, I do not mind. What really happens is this. Some of the auditors of the Hindu Religious Endowments Department who audit temple accounts say: "Get two months rent in respect of houses owned by the temple". I do not know how they can insist on this.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: In the existing Act, the provision is that two months' rent could be collected. That is the reason for the auditor's insistence.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: On the question of eviction, the Government have introduced two things which are really welcome. At the time of taking the house, the tenant says: 'I will live in this house and I will have no sub-tenant'. Later on, what he does is, he lets out the house to a number of sub-tenants which is against the agreement he has entered into with the house-owner. Now such an act has become a ground for eviction of the tenant. In some cases, the chief tenant does not have to pay any rent. The sub-tenants pay him what he has to pay to the owner. The other thing is, for the first time, we have made a provision to the effect that if a house is used for immoral or illegal purposes, the tenant could be evicted. With these provisions, much of the hardships of the sub-tenants and some of the evil things going on in rented houses will disappear.

At page 15, I find one important provision. We have given protection to Government servants belonging to essential services from eviction. I do not know whether teachers, poor elementary school teachers, come under 'essential services'. These teachers cannot afford to pay high rents and I would request Government to see that they are also made part of the essential services. These poor teachers suffer a lot. They have to pay thirty rupees for a small room. When I refer to these teachers, it is not as if I neglect the interests of the labouring class. There are labourers who cannot afford to pay this thirty rupees as rent. They should also form part of the essential services. Let Government see that they also are given protection under this Act.

About amenities, we have done a very good thing. It is provided that if amenities are cut off and if the complaint by the tenant is found to be genuine, then the landlord should pay compensation. In many houses, electricity supply is cut off and tenants for instance

[22nd August 1960] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

are not allowed to go to the well to draw water. Therefore, this provision is good. At the same time, it is also provided that if a tenant makes a frivolous complaint he should be punished. It is also a good provision.

Then, Sir, I am glad that both the tenant and the landlord are called upon to furnish particulars of accommodation, etc., to the Accommodation Controller. If this is done, I do not think any false accounting will take place. If a receipt is given for a sum which is less than the actual rent paid, it is the Corporation or the Municipality that loses by way of property tax. So, this provision is also good.

Clause 33 deals with penalties. This Rs. 1,000 fine is too high. Various types of offences are mentioned in sub-clauses 1 to 3 and still the punishment is rather severe. This Rs. 1,000 should be reduced to a lower figure. I am afraid the penalty that is sought to be imposed is rather very heavy. The Government should think of reducing it. The penalty for failure to carry out repairs also is Rs. 1,000. In my humble opinion this is also rather too heavy and I would like the Government to consider whether they could not reduce this to Rs. 500.

Sir, there is a provision in the Bill that receipts should be given by the landlords for rents received. In many cases receipts are not given at all. That being so, how are the Government going to enforce this provision? Only when you go to court of law these receipts are demanded in support of the payments made. Otherwise I think they are not needed. Even if the landlords give receipts what generally happens is, they receive Rs. 50 or so and give receipt only for Rs. 25 or Rs. 20 to avoid accommodation control coming down on them. May I make a suggestion? Some of you may laugh at it. But I feel that is the only way by which the Government can put down this unhealthy and corrupt practice. The Government should direct the tenants to pay rent into a Government office or treasury. Let the landlords draw their rents from the Government month after month. If that is done there will be no falsification of accounts. If even then there are malpractices, they will be few. There will not be this double payment. No doubt this will involve a little extra work for Government. But that is the only way by which they can put down this unhealthy practice which is obtaining in about 50 per cent of the cases in the City as well as in big municipal towns. Another advantage that we will get by adopting this procedure is this. Now for non-payment of rent or irregular payment the landlord can evict the tenant. If the tenants are asked to pay their rent to the Government they will have the fear that if they are not regular in their payments they will be evicted. Therefore I would request the Government to consider this suggestion also.

I have done, Sir, and I would request the Hon. Minister in charge of the Bill to consider whether he cannot reduce the punishments provided in the Bill and also to see whether he cannot find a way to put down this unhealthy and corrupt practice on the part of the landlords of issuing receipts for sums far less than what they actually receive.

Thank You, Sir.

[22nd August 1960]

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : Mr. Chairman, Sir, I thought that the accommodation control would be abolished and the rent control would go. But now I find that the Government want these controls to be on the Statute Book for a number of years to come. It is an admitted fact that the best Government governs the least. But some how or other during recent years it has become a custom to interfere, if I may say so, with individual liberty and what an individual does with reference to each act of his daily life. Even if there are unhealthy practices such as those enumerated by the hon. Member Sri Srinivasavaradan, if we dive deep, we will find that all these could be removed only by slow education. Now the whole thing seems to proceed on the basis of a distrust of the people. After all, ours is a Welfare State run by the people and for the people. Should we not trust all persons in such a State whether they be petty landlords or big landlords or tenants? Is there any end if we begin to distrust our people? There may be double payments. Even if the rents are paid through banks or treasuries there may be the same unhealthy practices at some stage or other. You will therefore have to come to the conclusion that after all things have to be left to themselves to settle, depending on the integrity of the individuals in our society. But, Sir, if you dive deep into the various legislations passed by the Legislature, you will find they reflect a feeling that somehow or other the people on the Treasury Benches feel others are always bound to commit some mistakes or other and therefore legislation is the only way to correct them. Sir, I submit real correction cannot come through legislation alone. It comes through only education. That is why we find even during the Third Reading of the Bill in this House, we hear appeals from the Government stating that unless the public co-operate with them, they cannot enforce the measures successfully. We may pass any number of legislations and put them on the Statute Book. But unless the people co-operate with the Government, they cannot be successfully enforced. That has been our experience all through. And that is why Government appeal for public co-operation. Therefore, what I would submit to the Government is this. Let us trust the public. If a man builds a house, a small house, with the few thousands of rupees he has, then he becomes a landlord. If he finds it necessary to let that house on rent because he has a little hut in the village or in the City itself, should we distrust him? That is the question. The Government, I feel, should not interfere in all these ordinary things. Nothing would be lost if they keep aloof. These measures were not on the Statute Book some decades ago. We lost nothing. People were pulling on somehow or other harmoniously. But by passing measures such as these we spoil the harmony that exists among the people, between the landlord and the tenant. We think that, when once a man begins to own a small property, he is likely to act against the interest of his very neighbours. That idea should go out of the minds of the people especially from the minds of people running the Government.

Another thing which I would like to refer to is this. When we want to bring in a legislation, naturally we want to see there is equity between both sides, there is justice done to both sides, and there is fairplay also. But here we find, in the case of residential buildings, we have fixed the return at a certain percentage on the total investment. In the case of the non-residential buildings

22nd August 1960] [Sri G. Krishnamoorthy]

there is a different percentage fixed, a higher percentage. In the case of residential buildings it is only 6 per cent and in the case of non-residential buildings it is 9 per cent.

(Dr. A. Chidambaranathan in the Chair.)

Whatever be the reason the Government may give for this discrimination—they might say that the tenant in a non-residential building would be a businessman and therefore he would be in a position to pay a higher rent—the person who invests his money on a residential or non-residential building should be assured of a fair return. By fixing differential return, the Government are naturally tempting the people to build more and more of non-residential buildings than residential buildings. Again we find buildings getting a rent under Rs. 25 and over Rs. 250 or Rs. 400 are exempt from control. Naturally the tendency would be to build small tenements the rents for which would not exceed Rs. 24 or Rs. 25 and thus escape from the provisions of accommodation control. So in a Welfare State where we should try to help the lower middle class people by providing for them accommodation on Rs. 30 or Rs. 40 a month, we are bringing in legislation which would tempt people to build only small tenements. I ask, is it proper on the part of the Government to do this. If you want to have control, let there be control over all buildings. Why exempt small buildings alone?

Coming to the question of percentage, Government have fixed only six per cent for residential buildings. Of course there are many procedures to be followed in fixing the fair rent as was described by the Hon. Minister in his introductory speech. You have to take into account the plinth area, the locality, nearness to dispensary and so on. I ask, Sir, why should we multiply all these difficulties. How long will the officers take to find out all these particulars and how long should the persons concerned go and hang themselves on to the Government servants to get these things settled? Should we not allow people to have some peace of mind? Already the average age of an Indian is only 23 as against 66 in New Zealand. Why then worry our people still more? Even a petty landlord has to keep accounts. Even the small agriculturists have to keep their accounts. The small shop-owner has got to maintain accounts. What is the necessity for all this? I want to know, after the attainment of Swaraj and during the last 13 years, whether our people become so black in their character as soon as the Britisher left the soil? Why distrust our own people and say that each and every activity of them should be recorded on paper which has become costly now, with a pen that always leaks? Why should the Government poke their nose into these small and sundry things and affairs of people and ask them to maintain accounts and also communicate with Government officers especially when the Government consider these people as illiterate and unable to understand English, not even Tamil in many cases? The poor people go to lawyers, middlemen and others to get this done. Therefore what is the harm in allowing things to get on as they were, trusting our people? Why impose these accommodation and rent controls on the poor people? Our India was there without these controls. I am not speaking of the days of Rama and Krishna. Even some three decades ago this measure was not in our Statute Book. The Britishers brought in this measure to be enforced in important towns in times of emergency. We are simply continuing it as we have become accustomed to it.

[Sri G. Krishnamoorthy] [22nd August 1960]

4-10 p.m. Then, Sir, there is the question of divide and rule. A man who owns some property speaks about the interests of the landlord. The tenants speak about the rights of the tenants. This cannot be avoided. There must be rich people and there must be poor people also. There is unity in disparity. There will be disparity even in a totalitarian State, which we do not wish for. Everything must be allowed to be settled by mutual goodwill. After all, we have not got that idea of cutting each other's throat. Even after the British have left us, we do not want to adopt the method of cutting each other's throat. This type of legislation just promotes disharmony amongst sections of people and even among relatives. So let us see that such measures are not put in the Statute Book for more than one or two years, because the Bill has come to a stage when I cannot say that it should be withdrawn. Let us consider justice being done to all. Why should there be disparity as between an income from a non-residential building and that from a residential building? It is put at six per cent in the case of a residential building. I suppose that a person who gets a monthly rent of Rs. 100 on his residential building has to pay a tax of Rs. 250 to the Corporation of Madras. So this six per cent comes to only four and a half per cent. Then what about repairs to the buildings? There is the question of making allowance for depreciation, taking into account the number of decades that have elapsed after the construction of the building. Then the four and a half per cent comes to three per cent only. Why should a man be punished for building a house and paid only 3 per cent, whereas if he invests his money on stocks and shares, he is likely to get four, five or even six per cent? In the case of stocks and shares, he may even get 12 per cent. Are the Government really encouraging more buildings to come up? The hon. Member Sri T. P. Srinivasavaradan, said that he could not understand why exemption was given to new buildings. This is what is being done by our Government repeatedly. They ask people to build houses. After putting up the building, they say, "Well, you built it just after the Bill was passed. But now we are passing another Bill, and this Bill will apply to your building; the benefit under the Bill will apply to future buildings." So, in respect of buildings that were built some years before, it was said that new buildings would not come under the scope of the Bill. All those new buildings became old buildings under this Bill. Only new buildings that will come up after the passing of this Bill will have exemption from the provisions of this Bill. So, what we find is that the people are tempted to build houses, and then they find that they cannot get a reasonable rent from their buildings. Sir, there are persons solely depending upon the income from their buildings. They are the middle class group. They may be having one or two houses. Should they get only this three per cent? What we say is that, if the Government really want to solve this problem, it must be solved, as hon. Members pointed out, only by the construction of more houses. In the case of accommodation control, it is not enough if they say that only new officers will be given benefit under this Bill. It is the duty of the Government to build houses. If one starts from Tambaram and goes up to Avadi, he will see a number of buildings that have come up during the last few years. If really people have come to such a position as to put up huts and small tenements in the place of huts, naturally it must be welcomed. Should not Government encourage this? These buildings came up because new buildings were exempted. Why should they be brought under this

22nd August 1960] [Sri G. Krishnamoorthy]

Bill? Another anomaly is this. Suppose this Bill comes into force from the 1st September, a building that is completed in the third week of August comes under the purview of the Bill. Another building that is to be completed after the 1st September will not come under the purview of the Bill. To that extent, the owner may delay the completion of his building. What justice is done as between these two buildings? The man who completed a building in the third week of August would have incurred as much expenditure on capital investment as the man who is going to complete the building after the 1st September. Are we thinking of justice to them? If there is to be control, there must be control over all buildings, irrespective of rent or locality, and irrespective of non-residential or residential building. But if really the Government think that they are interfering too much with the liberty of the individual by bringing in legislation of this type, then naturally they must try to see that this Bill does not remain in the Statute Book for more than a year. Thank you, Sir.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : Sir, to-day I have to speak in English for more reasons than one. I must just express my great joy at your coming back to the Indian shores after having cultural contacts with Russia. I expect you will give us soon your impressions of Russia so that we may stand to benefit. As I said before, certain questions of constitutional importance were raised by Mr. Raza Khan. He said that the Joint Select Committee did not feel that it was a Joint Select Committee and that it was neither Joint nor Select Committee. The Joint Select Committee members gave their varied views. The Hon. Minister is given advice by each member. He has to secure the greatest common measure of agreement, and then come to conclusions. Naturally the Hon. Minister consults his colleagues. Because, it is always a case of joint responsibility. It is a constitution of safeguards. Therefore I say that there is nothing wrong if the Hon. Minister who piloted this Bill took the advice of his colleagues and came to certain conclusions. What were the suggestions? They were only tentative. I feel sorry that the word 'tentative' is misunderstood. Everybody has to come to only tentative conclusions before coming to final conclusions. What is the wrong in the procedure of the Select Committee? I should say that if any member feels dissatisfied with the conclusions of the committee, he can place his conclusions in a minute of dissent. Without making a minute of dissent, how can any one, as a member of the Joint Select Committee, say, "this provision is bad and that provision is bad". How are we to know the deliberations and the discussions in the Joint Select Committee? I leave it here. I only want to say that the Hon. Minister cannot be cheaply dragged in by such suggestions as a person having no responsibility or having no individual responsibility. I wish that our Cabinet and members who participated in the conclusions rise to a certain high level.

Sir, I have been a Rent Control Authority for some time in Madras. I do not take sides. I only hear things properly. This Bill, as far as it goes, must be taken to be a workable measure. No Bill is perfect. In fact I will say one suggestion here. In Explanation I to clause 3, it is stated—

"A landlord who, having obtained possession—

(i) of a residential building under sub-section (3) of section 10 lets the whole of it to a tenant; or

[Sri A. Gajapathy Nayagar] [22nd August 1960]

(ii) of a non-residential building under sub-section (3) of section 10 lets the whole or part of it to a tenant;

I cannot very well see this distinction. A little part of a residential building may be kept as a room and samans may be stored up there. The owner may let out the rest of the house. He can still say, "I have not let out the whole of the building; I am keeping a room in my custody". Thus, he escapes the law. Even in the case of non-residential buildings, there are persons living in a portion of those buildings. Therefore I would rather say that this clause requires reconsideration.

The next point to which I would like to invite attention is sub-clause (3) of clause 10. It is stated therein—

4-20 p.m. "in case it is a residential building, if the landlord requires it for his own occupation or for the occupation of his son and"
Sir, the son of course is legal heir. But under the law, we have created other legal heirs. Suppose a man has got only one daughter and no son, and she is the legal heir. I do not know whether the term 'son' here will cover daughter also.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : The hon. Member was a District Judge. He can say that.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : But I am not giving any judgment here.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : What judgment would you give if anybody comes to you ?

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : You are not standing before me as a client. Therefore, Sir, I say, this clause requires clarification. Then sub-clause (3) (b) says:

"Where the landlord of a building, whether residential or non-residential, is a religious, charitable, educational, or other public institution, it may, if the building is required for the purposes of the institution, apply to the Controller, subject to the provisions of clause (d), for an order directing the tenant to put the institution in possession of the building."

I very much welcome this provision. My hon. friend referred to Mr. O. P. Ramaswami Reddiar and said that he once exempted these institutions, and that that led to a great disaster. In fact, I would say, it works against the institutions themselves. Now some persons who are interested let out these buildings at very, very low rents and make a profit which is against the interests of the institutions themselves. Therefore, I welcome this provision. Many of these properties belonging to charitable institutions are in a bad state of repair. They are falling; not only that, they are fetching very low rents. If a revision of rent is made, they will fetch more.

Coming to sub-clause (4) it says that no order for eviction shall be passed against any tenant who is engaged in any employment or class of employment notified by the Government as an essential service. I want to know how the Government are going to make up their mind about essential and non-essential services. When I was District Munsif at Tirutturaipundi and was engaged in War Propaganda, there was a sudden scare that the Japanese were going to

22nd August 1960] [Sri A. Gajapathy Nayagar]

land. Then a notification was issued to us saying that the Tahsildar was in essential service. He was given transport and all sorts of protection, whereas I, a District Munsif, was left without any protection. (Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar : You could have left the station.) I did not do that. I am not afraid of anybody and I was confident, I could fight the Japanese. How is it that a Tahsildar is more essential than a Judge? Is he better in status? Therefore, I ask on what basis the Government are going to determine what is essential and what is not? (Interruption.) If parties do not come, even then the District Munsif has to take care of the records, valuable records.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : If there are no records, there is no case. Parties have to prepare the records for you.

VICE-CHAIRMAN (Dr. A. Chidambaramathan) : Hon. Members will please address the Chair.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : Therefore, I say that every Government servant must be given protection. If Government go on asking each person as to what status he commands as Government servant, they will thereby bring down the reputation of the Government. In fairness, if there is a Government servant, give him protection.

Then, sub-clause (5) compels a landlord who has obtained possession of his house to occupy it within one month from the date of obtaining such possession. I say, this time-limit is short. The second proviso to sub-clause (3) (e) says:

" . . . the Controller may give the tenant a reasonable time for putting the landlord in possession of the building and may extend such time so as not to exceed three months in the aggregate."

But in the case of the landlord it is only one month that is allowed. It will work great hardship on the landlord. Suppose, the month happens to be *Adi*. No one will be prepared to occupy the house, even though possession has been got. And then, if the 'star' is not propitious, he may not take over possession. The Controller, taking all these factors into consideration, must be fair. At least a three-month limit must be provided as in the case of the tenant.

There is one clause to which I want to bring the pointed attention of the House. It is clause 17 which deals with 'amenities'. I very much welcome this provision. I know personally so many cases in Madras where the landlord, having agreed to a particular rent, finds himself unable to raise it—he is issuing receipt for the rent received—and resorts to the cutting off of amenities. I have known of houses where electricity supply has been cut off at six of the clock in the evening. My own relations have suffered. What can they do, if lights go off? I had to report to the Police several such cases but the Police could do nothing in the matter. Therefore, in the matter of enforcement of clause 17, our Government must be very rigorous; they must frame rules in such a way that no landlord can evade his responsibility in seeing that the tenant gets all the amenities that he deserves and for which he pays.

[Sri A. Gajapathy Nayagar] [22nd August 1960]

With regard to other matters, when the clause-by-clause consideration takes place, I shall make my suggestions. Thank you very much.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, I was on the Joint Select Committee and I also spoke at the time when the Bill was introduced in the House. So, I do not want to take much of the time of the House in speaking on the various provisions of the Bill. I have also given notice of some amendments and so I shall not go into details now. There are two or three important matters which I have to mention now.

At the time when the Bill was introduced some of us said that rent control was introduced as a war measure in 1941 and that afterwards it was dropped. There was a Committee appointed under the chairmanship of Sri L. Venkatakrishna Ayyar and that committee felt that control did not work properly. Therefore, it was dropped. Afterwards, it was revived in 1945. Since 1948, it has been in force continuously. Therefore, we once said, with some justification also, that if rent control should be there as a permanent measure, let it be enacted as a permanent measure. We also pointed out that there should be sufficient data to convince the people that it was necessary as a permanent measure. If there is no case for control and still if control is there, we are unable to cope with the situation that arises therefrom. It was submitted to the Joint Select Committee by a large number of people that control was not necessary. I was on it and the Chairman kept an open mind. Many of us were encouraged to speak freely. Many Members of the Congress party also spoke freely. This Committee was in fact one of the best committees on which I was privileged to serve. About accommodation control, the Leader of the Opposition was strongly against it and gave many instances where people were victimized by the officials. Members of the Congress Party also spoke strongly against accommodation control. The Hon. Minister said that he was not for control for an endless period and gave figures to show that only 276 persons who had applied for accommodation were new comers to Madras. The rest were all people who wanted to change their habitation from Tondiarpet to Theagarayanagar and so on. Therefore, he said, slowly the necessity for control would cease. He also pointed out that the steps that the Government were taking to construct houses for their own employees and also the house-building activities undertaken in the private sector would ease the housing problem soon. It is their duty also. Therefore no distinction need be made between essential services, Government employees and others. These arguments were very much appreciated by the Hon. Minister and he also gave an assurance that he will work this legislation for a year and afterwards decide whether accommodation control should continue or go. I even made a suggestion at the fag end of the Joint Select Committee deliberations that the Government might limit the life of the legislation for one year in the first instance and if need be take power to extend its life further by notification. The Hon. Minister did not accept this suggestion and therefore we find here in this Bill that it is to be in force for a period of three years—full accommodation control and rent control. There is no distinction made between the two.

Sir, in regard to accommodation control the volume of opinion in the Joint Select Committee was very much in favour of its being dropped. The Hon. Minister, I might say, very well appreciated

22nd August 1960] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

that position and wanted at least a year to study the position and ascertain whether they could cope with the situation from the number of cases coming to him.

(Mr. Chairman in the Chair.)

I might say that the volume of opinion in the Joint Select Committee was largely responsible for at least bringing down the period from five to three years, and the entire provisions relating to accommodation control and rent control were roped into the legislation. That was the background of the whole legislation and how its life was limited to three years. Many Members of the Committee were not in favour of extending this legislation endlessly. Now if any one were to say that they might have accommodation and rent control permanently, he would be saying something for himself alone and not on behalf of the Committee. The volume of opinion, I may repeat, was not in favour of having this endlessly. I think the hon. Member Sri Kosalram was not in favour of having this accommodation control. Many of the Members were also of the same view. That was the impression that I had in the Committee. And therefore the Hon. Minister was kind enough to say that he would review the position after a year and see what should be done further.

Sir, regarding non-residential buildings the Hon. Minister in charge of the Bill and the Hon. Sri Subramaniam were of the opinion that non-residential buildings need not come under control. That is why after the whole discussion was over and we came to a conclusion, the preamble was so framed to bring under control only residential buildings. As it emerged from the Joint Select Committee the measure contemplated the imposition of controls only over residential buildings. Here I am not disputing my hon. Friend Sri Gajapathy Nayagar. I am not saying that there is anything illegal in the Government amending the preamble. I do not say there is anything in the Joint Select Committee decision being reversed by the Government or by the Legislature. If they find sufficient reasons to amend it, they can do so. There is nothing illegal in it. It is not a question of illegality that I am at. It is a question of honourable and dignified procedure so far as the decisions of the Joint Select Committee are concerned. As was suggested by the hon. Member Sri Raza Khan we could have had another Select Committee to go into the question again. The advantage of discussing the question in the Select Committee is this. Here I have known instances where a person who moves an amendment has to vote against it himself, on account of the party whip. That is the difficulty so far as discussion in this House is concerned. In the Select Committee they give freedom to all to express their views frankly and freely. That is why I value the deliberations of the Select Committee more than even a discussion in this House. Once a policy decision is taken it is difficult to change it here. The whole thing will have to go through without any change. Sometime back my hon. Friend Sri Purushotham moved an amendment but he had to vote against it himself. I seconded his amendment. That was one instance which I think the Hon. Chairman will remember. It is so in a party Government and I am not complaining against that. But in the Select Committee freedom is given to all Members irrespective of party affiliations, and the Hon. Minister is able to ascertain the views of all members. That is a great advantage and that is why my hon. Friend Sri Raza Khan was right in suggesting that we

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [22nd August 1960]

could have had another Select Committee to go into this question because this changes the very preamble of the measure. Originally the measure confined itself to residential buildings and non-residential buildings. Then after the deliberations of the Joint Select Committee, it was confined only to residential buildings. It is a fundamental change. These two departments are two big departments and this is a big policy change. When a policy change is necessitated—so far as the Government are concerned I am not questioning their power to change policies—it is on the whole better we had another Select Committee sitting to decide the question in another month or so. Till then the provisions of the existing Act could be extended. It was extended from March to September. We can extend it further up to October or November. There could be no difficulty about that. These are mere procedural matters. Therefore I say it would be better for the Hon. Minister to invoke the Joint Select Committee or constitute another one to consider this important question of non-residential buildings being brought within the scope of control.

4-40 p.m. Sir, the one fundamental difference between non-residential buildings and other is this. In the case of non-residential buildings, the businessmen get more and more money and they can pay more rent. But in the case of residential buildings, most of the tenants come under the fixed income group and therefore any rack-renting or change will make a great deal of difference to them. But so far as businessmen are concerned their profits go on increasing and they can well afford to adjust things between themselves and the landlords. Even in the case of petty businessmen, it is so. Businessmen have got various ways of increasing their capacity to earn. We have seen the rise in the price of rice. They have a great number of ways of increasing their profits and so on. It is only the middle class people, people with fixed income that suffer. It has been so, so far as the rise in prices is concerned. This is the fundamental difference and that is why I say that the non-residential buildings should not have been so easily included under control by a Government amendment. The Bill with the Government amendment has been passed in the Assembly and it has come before us now. Here it is very difficult to make any amendments in the Bill. Even if a small amendment were to be carried by this House, the measure has to go back to the Assembly. But the Assembly will adjourn in a day or two and will not meet again before September. Therefore there will be great difficulty, and because of this generally there is no question of the measure being amended by this House. That is the difficult position in which we are. An important policy change has been made and therefore I would plead with the Hon. Minister once again that so far as accommodation control is concerned, he should indicate somewhere that it would be there for only one year in the first instance, and that the position would be reviewed later. Otherwise, the successor Government will have no indication. They will have no indication whether any such assurance was given. Therefore it is I regard it as a little important that, so far as accommodation control is concerned, there must be indication in the Bill itself so that the Government can review the position after one year, and if necessary drop accommodation control altogether. Possibly businessmen wanted rents to be increased. Now the non-residential buildings also have come under accommodation control. (Interruption by Sri T. P. Srinivasavaradan.) Accommodation control is not only for

22nd August 1960]. [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

Government servants. That is the difficulty. Clause 3 does not make any difference. If this aspect is put forth, the South Indian Chamber of Commerce may revise their opinion and come again for amendment. When evidence was being taken in the committee room, the South Indian Chamber of Commerce was there. Was it sleeping then? Are not the members thereof vigilant about their rights? They suddenly woke up after the Bill emerged from the Joint Select Committee and immediately put in a fervent plea for inclusion of non-residential buildings. (Interruption by Sri K. T. Kosalram.) It is not a question of this Bill being for the landlord or the tenant. Let us have in this Council a sense of justice and do justice as between the two. At the time when the Joint Select Committee was sitting and representations were being heard, the South Indian Chamber of Commerce did not do anything. That is the point that I am saying now. To say that the agitation of the South Indian Chamber of Commerce is being heeded to, is not correct. Let us ignore all agitations. I have no objection. Let us ignore every agitation. I will take up that position. That will be a safe position for all hon. Members. But now we are placed in a peculiar position. We suddenly woke up and found out that the Chamber of Commerce had made a representation, and we were anxious to see that the whole thing was rectified not in the way in which they wanted, but in some other way. They wanted that rents might be increased. Even that does not seem to have happened, according to the figures given by the Leader of the Opposition. Anyhow this is a matter for evidence and enquiry. Nothing has been done. That is my objection. Our duty here is to see that hardship is not imposed either on the landlord or the tenant. Unfortunately this Bill allows the smaller fish to be caught and bigger fish to escape. I shall give one example now. So far as the tenants are concerned, many people are sub-letting and getting a lot of money. I know three or four cases myself in which the chief tenant pays only Rs. 5 and realizes rent from all sub-tenants at the rate of Rs. 18 and Rs. 20. He is making a living out of these rents. I know that a lady is making money by this means. There is no provision here by which we can prevent this sub-letting. (SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir Kosalram will not laugh now.) Therefore, the difficulty is that there are cases where advantage is taken of the loopholes in the Act and things are accurately done. When this is the case in regard to tenants, I am not here to say that the landlords who are overanxious to take more rent should be prevented from doing so. Landlords and tenants must not be confused with land owners and tenants in the agricultural sector. That is quite a different matter altogether. The old proverb says, "Fools built houses and wise men live in them". We should not make fools of those who build houses. There are people who built houses not merely for the sake of making an investment but for the sake of having their own houses to live in and also for the sake of getting a return out of the few thousands that they might have had. We should not think of the landlords getting more than Rs. 250. They are all exempted. There are poor landlords who are only single house landlords. There are poor widows who have only one house. It might have been given to them for their maintenance. These are all cases we must have some commiseration. Let us not think that there is hardship only on the side of tenants and not on the side of landlords. There are many Muslim families in Madras, especially in Triplicane owning houses. (Interruption.) Therefore my hon. Friend Sri Raza Khan's impression is a little

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [22nd August 1960]

coloured by this. That is real. There are so many poor Muslim ladies who are suffering very much on account of the rent being very low. Just as the impression of the hon. Member opposite is a little bit coloured by the conditions of the tenants, we are also anxious that poor landlords should not be made to suffer. (Sri K. T. Kosalar : There are other people besides these.) Let us have a clear picture of the whole thing. Let us not hit the landlords who are having a very small amount of rent from their houses. They may have three rooms, in one room they may live, and leave the other two rooms for rent. This is the position so far as Madras City is concerned. I do not know about other places. There are many landlords who live on the rents which they got from their houses. It is a case of investment for subsistence. This aspect must not be forgotten. Just as the Government say that tenants should not be driven out, they should also see that the landlords get a fair return on the money they have spent on the construction of houses or their forefathers have spent. Or they may even have inherited the houses. These are all general aspects to be considered. I feel that there should be no hardship either to the landlord or the tenant. The landlords have built houses not for the sake of luxury but for the sake of having their own residence. There are clauses in the Bill which give enormous powers to the Accommodation Controller. If a house falls vacant, the officer can ask the owner, "What house do you want? You must give this house to Government". If the house be locked, he can break open the lock and enter the house. He can in the exercise of the powers given to him in this Bill take possession of the house. This is a law of the Draconians. He need not take even the help of the Police. The Accommodation Controller can straight way enter the house and say 'Oh, you are objecting to my orders; please get out'. (Sri Mohamed Raza Khan : That is accommodation!) This is a fine way of getting yourself accommodated. (Laughter.) I think some of the provisions in the Bill are very wrong and will victimise people who have built houses. Restrictions are placed on people who have built houses. Therefore it is that some of these clauses are objected to.

Sir, these are some of the general points to be considered. On account of various other matters, I do not want to take up more time of the House. At the stage of the amendments to clauses, I shall speak further.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Mr. Chairman, Sir, there have been few occasions when I was a Member of the Joint Select Committee, and fewer still when I attended every meeting of the Joint Select Committee. It so happened that on this important Bill it was my good fortune to have attended every meeting, because I found that the atmosphere was certainly such as to allow me to express my views as also those of my colleagues very frankly without any sort of aside interruptions and insinuations. I must express my grateful thanks to the Hon. Minister for ensuring that atmosphere. (Hear, hear.) During the whole of the proceedings, he conducted himself with so much dignity, and in a very quiet manner saw that every person was made to feel some responsibility when he was discussing this question. It was a happy atmosphere in which we dispersed. As my hon. Friend Sri Raza Khan has pointed out, when the Hon. Minister came forward, after consulting his colleagues, and said that certain definite principles he was

22nd August 1960] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

prepared to implement in the redrafted Bill, before anybody else could get up, I got up and said, 'We are thankful to you; we accept those proposals although they do not meet our demands in their entirety'. I felt that on such an occasion, we must also be graceful and reciprocate the Government for whatever they have done. Let me state the general conclusions that were arrived at. They are given in the report of the Joint Select Committee. The Committee considered the various clauses and took the following decisions. I am reading from the Report of the Joint Select Committee. These decisions incidentally were practically unanimous. I do not want to divulge the secrets of the Joint Select Committee and that is why I said 'practically unanimous'. The first decision was that non-residential buildings should be completely exempted from all provisions of the Act. This we thought was the 'Magna Carta' of the Bill. The next is:

" . . . in a building where a portion is used for non-residential purpose and the other portion for residential purpose, all the provisions of the Act shall apply to the portion used as residence." 4-50 p.m.

In other words, emphasis is laid on exempting the non-residential portion. Then, I would invite the Hon. Minister's attention to the next decision, viz :—

" allotment in future should be made only to such Government servants (both Central and State) as are new comers to the City and to people like Technical experts and others for whom Government of India or Government of Madras are under obligation to find accommodation."

Let me give out the facts relating to this particular decision. It was ascertained from the Accommodation Controller's office that out of roughly 2,500 applicants for residential accommodation, over 2,000 or even 2,100 were persons who had already accommodation provided under the Act and that only about 280 persons were new comers to the City. The majority of them want better accommodation at cheaper rents, congenial surroundings—whatever that may mean to the officers concerned—and so on and the poor landlord is put to the perpetual trouble of having to report the vacancy every now and then to the Accommodation Controller, wait for days either for allotment or for release of the house and in the meantime forego a portion of the rent as well. Therefore, I find it rather disappointing that this particular fact has been ignored. I thought that the Hon. Minister was as convinced as myself about this fact and yet it seems to have been ignored. Then, it was also decided that letting out of a portion of a building occupied by the owners might be permitted. Mr. Raza Khan has explained why this provision was put in. It was felt that the owner should not be made to take a tenant not wholly suitable to the family or to himself. It is not merely a question of vegetarian or non-vegetarian tenant. There are various other social customs and moral considerations which have to be brought to bear upon this question. Therefore, it was unanimously resolved to keep a portion of the building to be let out by the owner himself, if he wanted and not to be taken over by the Accommodation Controller and let out indiscriminately. I use the word "indiscriminately" on the authority of the High Court which held that it was certainly not the best way to allot a house or a portion. I do not think the officials are such angels as to be trusted with this responsibility. The last decision was that buildings, the construction of which would be

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [22nd August 1960]

completed after the passing of the present Bill, might be exempted from all provisions of the Act. This is mere repetition of an old provision. Mr. Srinivasavaradan wanted to know why it was there. Let me tell him that it is for the purpose of encouraging people to build more houses without subjecting themselves to much inconvenience that might be caused by this control. Some of us, as Mr. Balasubramanya Ayyar used to say, have grown wiser not to invest on building houses and subject ourselves to the dictates of the Accommodation Controller and his staff. These are the considerations, Sir, that led the Committee to arrive at the conclusions I have referred to. If this Bill was proceeded with as expeditiously as we had hoped, the new developments that we see now would not have taken place. The Report of the Joint Select Committee was published in April. It is because there was a time-lag between that period and now when the Bill is taken up, this agitation in respect of non-residential buildings started. Various people found it necessary to intensify the so-called agitation. What are the circumstances under which the business community become entitled to special consideration at the hands of the Government? Have they behaved in such a manner as would enlist our sympathy? I have said it many times and I repeat it now. Will they be prepared to have control over their own sales, when they want control over accommodation? No businessman is prepared to come forward and say that he will have control over his stocks. No businessman is prepared to come forward and say that he will have control over his sales. I mentioned this during the discussion on the Governor's Address. If the businessmen agree to an ordinance being issued for the purpose of controlling their business—an ordinance which might include penal provisions like confiscation, etc.—then, we will have no objection to non-residential buildings being controlled. It is not as if the Joint Select Committee did not consider all these aspects of the question. Mr. Kosalram was there. There were representatives of tenants and landowners. There were several associations which gave their views to the Committee. What prevented then the representatives of business concerns from coming forward and giving evidence before the Committee? It was their duty to do so; they must have done it and fortified their claim. It has been said that businessmen will be affected. I have never heard of businessmen being affected. Let me tell you one thing which is almost a slogan with businessmen. It is that possession is nine points in law. I know of cases where businessmen have had their offices in rented buildings without paying rent, in some cases, for months together. I know of a very famous case in which a house was occupied by a business concern. For years, the owner did not get rent. He was trying to get possession, not having received any rent for the building. He could not. The building was put to a use which it was not intended for. Then there is this system of 'pugree' as the Hon. Minister is aware. The person in occupation of a building as tenant, transfers it to another person and gets a profit out of it and that is known as 'pugree'. This system prevails in cities like Bombay and Calcutta. It prevails here also. Is the Hon. Minister aware that businessmen also sublet their business buildings even as some tenants do in the case of residential buildings? A small portion in a building is let out for manufacturing beedi or for selling thread, beads, etc. The rent he gets is far in excess of what he has to pay to the house-owner. He does not say he has sublet. He says: 'This is my relation and I have permitted him to be with me'. I want the Hon. Minister to tell us on the basis of

[22nd August 1960] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

what evidence the Government came forward with this proposal to control non-residential buildings. Have they got data? Have they collected statistical data from the Accommodation Controller to prove the necessity for this provision? Have they examined any of these small and big Chambers of Commerce which came forward with numerous petitions even from the remotest parts of villages? Some of us know what these Chambers of Commerce are. If the Hon. Minister will kindly leave it to us, within three months, we can get a number of chambers of house-owners and business buildings to come forward and say that control should go. Sir, no Government can afford to be dictated to by anybody. I know this Government are strong enough not to be bullied. If the Hon. Minister will have a special committee to examine this question, then I am sure we will get enough evidence to prove that control is not necessary in respect of non-residential buildings at least. We shall prove it to the hilt that there is no case for control. I said it the other day and Mr. Raza Khan referred to it to-day that the cost of living index in respect of every commodity showed a rising trend and that in respect of house rent alone, it remained where it was years ago. These figures were taken out only from Government records. When these facts are starting them in the face, why should the Government come forward to brush aside a unanimous recommendation of the Joint Select Committee? My apprehension is this. I know that the Hon. Minister is not entirely responsible. This is a Cabinet decision. But still, we are entitled to ask why it was taken. We do not ask for any secrets. What are the facts, besides those contained in the representations made already to the Committee, that made the Government come to the conclusion that non-residential buildings should be brought back within the purview of the Bill? It seems that we are working in a vicious circle. It is more easy for a camel to pass through the eye of a needle than for a businessman to be affected. You cannot go near him. If you do that, a mob collects; a rowdy is around; God knows what our fate is. Business people are not such simple angels that we believe they are. I do agree there are good business people; there are honest business people. But certainly I do not see any rationale in the businessmen coming forward and asking for accommodation control when they are not prepared to accept the same kind of control over their other activities. It is not consistent with the policy of honesty to demand such a concession from the Government.

Sir, I would even now appeal to the Government to introduce, if not now at least after some time, an amending Bill after thoroughly enquiring into the matter. Nothing will be lost as was pointed out by the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar if the Government took more time to enquire into the matter. Are there instances within the knowledge of the Accommodation Controller where the business people have been evicted? Were there cases in court for the eviction of these business people? If so how have they been disposed of? These facts can always be brought to the notice of the people. If they are convinced I will be the last to oppose it. As was repeatedly pointed out by the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar and other hon. Members, our intention is to do justice to everybody and we also expect the Government to do justice to everybody. We want to see that the rights of all people are protected not merely those of the business people. Sir, I said then and I repeat the argument again that while a house-owner

5-00
P.M.

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [22nd August 1960]

cannot possibly expect an increase in his income except in dribblets, which he may get by way of annual increment in his salary if he happens to be a Government servant, the businessman has no reason to fight shy of declaring his income except for the purpose of income-tax, and that would show what increase there has been in his income. The Government have taken a hasty step in favour of the business community on whom they should have bestowed much greater attention and forced them to establish their case.

Sir, there are other points which we shall certainly take up when we come to the clause by clause consideration of the Bill. Therefore I conclude now by saying that it is not yet too late for the Government to reconsider the matter. There is no hurry about the Bill being passed by this House because the existing provisions can go on for some time longer. Even now I do not ask any Member of the Council to be appointed to the sub-committee. Let the Government appoint a separate sub-committee to consider dispassionately the reason why accommodation control should be there in respect of non-residential buildings also.

Thank you, Sir.

SRI K. T. KOSALRAM: கனம், சேர்மன் அவர்களே, ஜாயின்ட் செலக்ட் கமிட்டியின் முடிவையும் அரசாங்கம் கூறியதையும் பற்றி விவாதித்து எதிர்க் கட்சி அங்கத்தினர்களும் நண்பர் ரஸா கான் அவர்களும், எதிர்க் கட்சி தலைவர் அவர்களும், உப தலைவர் அவர்களும் பேசினார்கள். பொறுக்குக் கமிட்டியினுடைய ரகசியத்தை, பொறுக்குக் கமிட்டியில் நடந்ததை வெளியே சொல்வது பழக்கத்துக்கு உகந்ததல்ல, அது முறையில் அல்ல. யுனாமிஸ் ஆக முடிவு செய்ததாகச் சொல்லுவதை நான் ஒத்துக்கொள்ள முடியாது. ஆனால் நண்பர் பாலசுப்பிரமணிய அய்யர், தனித் தனியாக சுதந்திரம் கேட்ட போதுதான் ஏராளமான மக்களுடைய சுதந்திரம் புறக்கணிக்கப்பட்டது என்று நான் சொல்லுவேன். தனி மனிதனுடைய சுதந்திரத்தைப் பற்றி பேசும் போது, பெரும்பாலான மக்களுடைய நன்மையைப் பார்க்கிறபோது, இந்த ஜாயின்ட் செலக்ட் கமிட்டி ஒரு எடுத்துக் காட்டாக இல்லாமல் இருக்க முடியாது. அமைச்சர் அவர்கள் மிக நன்றாக எல்லோரும் சொல்லுங்கள், எல்லோரும் சொல்வதையும் கேட்கிறேன் என்று சொன்னார்கள் என்று குறிப்பிட்டு அதை பாராட்டினாலுங்கூட இந்த நாட்டின் ஆட்சி கட்சி அரசியலில்தான் நடக்கிறதென்பதை கனம் எதிர்க் கட்சி தலைவர்கள் பல முறை சொல்லுகிறார்கள். உண்மை அதுதான். கட்சியின் பெயரால்தான் ஊரிலே ஓட்டு வாங்குகிறார்கள். தனி மனிதனாகப் போய் ஊரிலே ஓட்டு வாங்கி இருக்கிறவர் பேசுவதிலே அர்த்தமுண்டு. இந்தப் பக்கத்திலே உள்ளவர்களுக்கு கட்சியின் பெயரால்தான் ஓட்டுப் போட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, கட்சி சொல்லுகிறபடி கேட்டு நடக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறது. ஏகோபித்த முடிவு கூட இல்லை என்பதை நான் சொல்லிவிட்டேன். இதிலே யார் எப்படி பேசுகிறார்கள் என்பதற்கு நான் போகவில்லை. ஆனால் நண்பர்

22nd August 1960] [Sri K. T. Kosalram]

பாலசுப்பிரமணிய அய்யர் போன்று பல நண்பர்கள் பல மேடைகளில் பேசும் போது நாட்டிலே இருந்த நிலைமை இருந்தால் போதும், மாறுதல் ஒன்றும் வேண்டாம், இந்த நாட்டிலே இருக்கிற அரசாங்கம் வியாபாரிகளுக்கு தொந்தரவு கொடுக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்;—வியாபாரிகளை ஹிம்சை பண்ணுகிறார்கள். அவர்கள் காட்டுகின்ற தொல்லையிலே ஒன்று நிலச் சீர்திருத்தம், கட்டுப்பாடு கொண்டு வருகிறார்கள் என்று சொல்லுவது; இதெல்லாம் வியாபாரிகளை ஆதரித்து பேசுகிறவர்கள் பேசி வருவதாகும். இப்பொழுது முக்கியமான காரியம் என்னவென்றால், செளத் இந்தியன் சேம்பர் ஆப் காமர்ஸ் என்று இருந்தாலும் சரி, தனி மனிதன் வியாபாரியாக இருந்தாலும் சரி, கண்ட்ரோல் முலமாகத்தான் நாட்டிலே இந்த விஷயம் நடக்க முடியும் என்பதை அவர்கள் ஒத்துக் கொண்டு அரசாங்கத்திடம் சொன்னார்களே என்பதைப் பற்றிச் சந்தோஷப்படுகிறேன். யாரும் யாரையும் கட்டுப்படுத்தக் கூடாது என்று சொல்லுகிற வியாபாரிகள் எங்களுக்குக் கண்ட்ரோல் வேண்டும் என்று அரசாங்கத்திடம் வந்து இருக்கிறார்களே; இதிலிருந்தாவது புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இவர்கள் புரிந்துகொள்ளுவதை மற்ற வியாபாரிகளும் புரிந்து கொள்வார்கள். கண்ட்ரோல் இல்லாவிட்டால் நாட்டிலே அராஜகம்தான் இருக்க முடியும் என்பதற்கு இது தான். இப்பொழுது-வியாபாரிகள் உணர்ந்து அரசாங்கமே, எங்களுக்கு கண்ட்ரோலை வைத்துக்கொள்ளுங்கள் கண்ட்ரோலை வைத்து இருந்தால்தான் நாங்கள் வாழ முடியும் என்று அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, கண்ட்ரோல் வேண்டாம் (This control should go) என்று சொல்லலாம். கட்சி அரசாங்கமும், கட்சியும் தனித் தனி கொள்கை கொள்ள முடியாது. அங்கே ஒரு கொள்கையும், இங்கே ஒரு கொள்கையும் இருக்க முடியாது. எந்தக் கொள்கையும் யாரையும் அவசியமாகத் தொந்தரவு செய்வது தவறு என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். நூற்றுக் கணக்கான வீடுகள் கட்டி வைத்து வாடகை சம்பாதித்து அதன் மூலம் நிறைய இன்கம்படாக்ஸ் கொடுக்கக் கூடியவர்களும் இருக்கிறார்கள் poor land-lands-ம் இருக்கிறார்கள். ஏழை widows இருக்கிறார்கள். இரண்டும் இருக்கிறது. வீடு வைத்திருக்கிறவர்களை ஏழை என்று சொல்லுவதற்கு உரிமை கிடையாது. நான் ஏழையாக இருக்க முடியுமா? என்னை எப்படி சொல்லுவது. அந்த வீடே இல்லாமல், குடி இருப்பதற்கு, கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறவர்களை எந்த நிமிஷத்திற்கும் பந்துபோல் ஆடுவது கூடாது என்பதே என் நோக்கம்". கண்ட்ரோல் கொண்டு வந்தால்—ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தால்—ஏராளமான மக்கள் அதனால் பலனடைவார்களானால், ஒரு சிலர் அதனால் பாதிக்கப்படக் கூடுமானாலும், கண்ட்ரோலைக் கொண்டு வர வேண்டியதுதான். ரெண்ட் கண்ட்ரோல் காரணமாக ஏராளமான விடிகேஷன் வரும் என்று ஒரு கனம் நண்பர் சொன்னார். வீட்டுச் சொந்தக்காரர்கள் தர்ம உன்னம் படைத்தவர்கள் தான் என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம்.

[Sri K. T. Kosalram] [22nd August 1960]

5-19 “புவர் லாண்ட் லார்ட்ஸ்” என்று சொல்லப்படக் கூடிய வீட்டுக் காரர்கள் ஒழுங்கானவர்கள் என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். அப்படி வைத்துக் கொண்டு, அவர்கள் கார்ப்பரேஷனுக்கு, தாங்கள் வாங்கும் வாடகை எவ்வளவு என்று கொடுத்திருக்கும் கணக்கையும், அவர்கள் தாங்கள் வாங்கும் வாடகைக்காக குடியிருப்பவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் ரசீதையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டும். கார்ப்பரேஷனுக்கு வீட்டுக்காரர்கள் வரி கொடுக்க வேண்டும். எனவே அவர்கள் தாங்கள் வாங்கும் வாடகை எவ்வளவு என்று கார்ப்பரேஷனுக்குக் கணக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் “இந்த இந்த டெனண்டிட் மிருந்து இவ்வளவு இவ்வளவு வாடகை வாங்குகிறேன்” என்று கார்ப்பரேஷனுக்கு தாங்களே எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். உண்மையில் அந்தக் கணக்கின்படியே குடியிருப்பவர்கள் வாடகை கொடுத்தால் பல கஷ்டங்கள் இருக்காது, விலைவாசி ஏற்றத்தினால் இருக்கக் கூடிய கஷ்டமும் இருக்காது. நான் சொல்லும் இந்த யோசனைபடி செய்தால் மத்தியதர வகுப்பினரின் பல கஷ்டங்களும் நீங்கும். இப்போது எத்தனையோ வீட்டுக் காரர்கள் 50 ரூபாய் வாடகை வாங்கிக்கொண்டு 15 ரூபாய் வாடகை வாங்குவதாக கார்ப்பரேஷனுக்குக் கணக்குக் கொடுக்கிறார்கள். நான் கூறியபடி, கார்ப்பரேஷனுக்கு இவர்கள் கொடுத்துள்ள கணக்கையும் இவர்கள் குடியிருப்பவர்களுக்குக் கொடுத்துள்ள ரசீதையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இந்தத் தர்மகர்த்தாக்கள் எவ்வளவு உண்மை சொல்கிறார்கள் என்பது தெரியும். நான் கூறிய யோசனையை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

குடியிருப்பவர்களைக் காலி பண்ணச் சொல்லுவது தர்மமும் அல்ல முறையும் அல்ல என்று பல கனம் அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். மனித உள்மம் படைத்தவர்கள்தான் வீடு வைத்திருக்கிறார்கள். பலர் “நான்-ரெஸிடென்சியல் பில்டிங்”-இல் நீண்ட காலமாக ஏதாவது தொழில் நடத்தி வருகிறார்கள். கல்வித் துறையிலும், மருத்துவத் துறையிலும் இந்த நிலை இருக்கிறது. தொழில் நடத்துபவர்கள் ஏதாவது தொரு இடத்தில் தங்கள் தொழிலை “ஸெட் அப்” பண்ணி விடுகிறார்கள். நிலச் சொந்தக்காரர்கள் அவர்களைக் காலி பண்ணச் சொன்னாலோ அல்லது வாடகையை உயர்த்தினாலோ டெனன்ட்ஸான டாக்டர்கள் போன்றவர்கள் உடனே கோர்ட்டுக்குப் போகிறார்கள். அவர்கள் பணம் படைத்தவர்கள். ஆனால் ஒரு ஏழை டெனன்ட் கோர்ட்டுக்குப் போக முடியாது. எனவே ஏழைகள் யாரை நம்புவது? கூமிட்டியில் ஒரே ஒருவர்தான் டெனன்டுகளுக்காகப் பேசினார். டெனன்டுகளுக்கும் லாண்ட்லார்டுகளுக்கும் பேசியவர் ஒரே ஒருவர்தான். மற்றபடி டெனன்ஸ் அங்கு வரவில்லை.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: அவர்கள் ஏன் வரவில்லை?

SRI K. T. KOSALRAM: டெனன்ட்ஸுக்கு ஆதரவளிக்காதவர்கள் அங்கு இருக்கும்போது அவர்கள் எப்படி வர முடியும்?

22nd August 1960]

SRI MOHAMED RAZA KHAN: அவர்தான் கூமிட்டியில் இருந்தார். அவருக்கு டெனன்ஸ் பேரில் நம்பிக்கை வரவில்லை.

SRI K. T. KOSALRAM: அவர்கள் மதிப்பிற்குரிய அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ராசா கான் மீதும், மற்ற அங்கத்தினர் மீதும் நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர். தங்களுடைய நலன்களையும் உரிமைகளையும் இவர்கள் பாதுகாப்பார்கள் என்று டெனன்ட்ஸ் நம்பியிருந்தார்கள்.

அடுத்தபடியாக, சட்டத்தை அமல் நடத்தும் போது அதிலுள்ள குறைகளை அப்போதைக்கப்போது நீக்கலாம், அப்போதைக்கப்போது சட்டத்தைத் திருத்திக்கொள்ள முடியும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

ஒரு விஷயத்தை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். நான் தெரிவிக்கும் பிரச்சனைக்கு கனம் அமைச்சர் “க்ளாரிபிகேஷன்” கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும். ஒருவருடைய நிலத்தில் சினிமாக் கொட்டகை கட்டப்பட்டிருக்கிறது என்றும், அங்கே இன்னொருவர் சினிமாத் தொழில் நடத்துகிறார் என்றும் வைத்துக்கொள்வோம். இங்கே சினிமாத் தொழில் நடத்துபவர் ஒருவர், சினிமாக் கொட்டகையை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டிருப்பவர் இன்னொருவர் என்றும் வைத்துக் கொள்வோம். அப்படியானால், இந்த மசோதாவின்படி யார் டெனன்ட் என்றால், அங்கே யார் சினிமாத் தொழில் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறாரோ அவர்தான் டெனன்டாக இருக்க முடியும். ஆனால், சினிமாடொக்ராப் சட்டத்தின்படி, நிலச் சொந்தக் காரருடைய அனுமதியுடன் கொட்டகையை போட்டிருப்பவரே டெனன்டாக அங்கீகரிக்கப்படுவார். எனவே நிலச் சொந்தக் காரராக இருப்பவரிடமிருந்து இவர் தான் என்னுடைய “டெனன்ட்” என்று ஒரு ரசீது வாங்கிக் கொடுத்தாலும், ஒரு “கன்ஸென்ட்” வாங்கிக் கொடுத்தாலும் அவருக்கு லைசென்ஸ் கொடுக்கப்படலாம். இதைப் பார்க்கும்போது உண்மையாகக் குடியிருப்பவருக்கு, தொழில் நடத்துபவருக்கு பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டுமென்றால், இந்த மசோதாவை மாற்றியாக வேண்டும். சினிமாடொக்ராப் சட்டத்திற்கும் இந்த மசோதா விற்கும் முறண்பாடு இருக்கிறது என்பதை அரசாங்கத்தின், கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

சட்டத்தை அமல் நடத்தும்போது, சர்க்கார் கனம் அங்கத்தினர்கள் சொல்லும் யோசனைகளைக் கவனித்து நிறைவேற்றலாம். சட்டத்திற்குச் சில மாறுதல்கள் அவசியமானால் அவைகளைச் செய்வது பெரிய காரியம் அல்ல.

எந்த வாடகை எவ்விதம் நிர்ணயம்செய்வது என்பதை இந்தச் சட்டத்திலிருக்கிறதை விட்டுவிட்டு, கார்ப்பரேஷன்—முனிசிபல் டாக்ஸுக்கு அவர்கள்—சொந்தக்காரர்கள் கொடுத்திருக்கின்ற ஸ்டேட்மென்ட்படி ரெண்ட் கண்ட்ரோல் அதிகாரிகள் நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்று போட்டால் மிக சௌகரியமாக

[Sri K. T. Kosalam] [22nd August 1960]

இருக்கும் என்று அரசாங்கத்துக்குச் சொல்லிக்கொண்டு இன்றைய நிலைமையில் வியாபாரிகள், தொழிலதிபர்கள், கண்ட்ரோல் வேண்டாம் வேண்டாம் என்று சொல்லு கிறவர்களே, வேண்டும் என்று சொல்லி ஒத்துக்கொண்டதற்கு, அவர்களும் ஓரளவுக்கு நாட்டு நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டார்கள் என்பதற்கு அவர்களையும் வாழ்த்திக்கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* SRI S. NATARAJAN: Mr. Chairman, I do not know if the Hon. Minister has made out a case for this Bill. In his explanatory statement he said that this Bill was intended to secure accommodation for Government officers and for those people who came to the City of Madras or other municipalities for the first time. From the statistics given, we find that the number of such officers requiring accommodation is very small. Therefore, the need for a Bill of this kind, which gives such enormous powers to the Accommodation Controller, has to be carefully examined. If the primary intention is to provide accommodation for Government officers and particularly for those who come for the first time to the City of Madras, then the proper course would be for the Government to construct their own buildings for their officers. We know that the Central Government in New Delhi have a programme of constructing their own houses for all their employees and giving them on a rent, which is fixed after taking into account the cost of putting up the building and also the salary which the officer would be drawing. In no case does the rent exceed ten per cent of the salary. In many cases, it is less than ten per cent, because the fair rent for the building works out to a rate less than ten per cent of the officer's salary. Even the Pay Commission made a recommendation that the Government should examine the possibility of constructing houses and letting them out to their officers. In the circumstances, the Government should examine the possibility of constructing houses for the accommodation of their officers and not continue the order whereby they can requisition any building for the use of their officers. Having explained that it is for the purpose of providing accommodation for their officers that the Bill was brought forward, I cannot understand how the Government brought in an amendment in the other House for the inclusion of non-residential premises. If it is said that it is for Government offices, I can understand it. But it is intended for the business community. I think the whole object of the Bill has undergone a change. Perhaps, it is necessary for us to have a fresh thinking on the scope of the Bill. Let us be clear. If it is intended for Government officers, let us say so. If it is intended to provide office space for Government offices, let us be clear about it. If it is intended to have general control over accommodation for all people including the business community, let us be very clear about it. From the speeches we have had from the Members of the Joint Select Committee, it is not clear whether the Committee had this very object in its mind when it considered the Bill. The Bill has undergone various changes; various pressures have acted on it with the result the Bill is now completely different from the original Bill.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: You must remember that the Bill as reported upon by the Select Committee had very big changes in it which are not keeping in tune with the original Bill.

22nd August 1960]

SRI S. NATARAJAN: Any way, the original Bill underwent a complete change in the Select Committee. And the Bill that emerged from the Committee has again undergone a great change. This is a matter of vital importance. In the interests of legislation, in the interests of the tenants, in the interests of the landlords and in the interests of the Government themselves, this Bill requires more careful consideration of all its implications. I find there are clauses which go against one another. These require careful consideration. Perhaps, it would be good if the Bill is referred back to some special committee as was suggested by the Leader of the Opposition for a more careful consideration of the provisions of the Bill and brought in later. No great harm will be done if consideration is postponed by a month or two. If necessary, you may issue an Ordinance meanwhile. A legislation which is to be in force for three years should not be a legislation which will be a cause of civil court actions; this Bill, as it is, is likely to create considerable hardship to the people and give a great deal of headache to the Government themselves. I think the Government will be well-advised to consider my suggestion and have this Bill re-examined by a special committee so that their objectives may be made very clear and the Bill re-drafted in accordance with those objectives.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: Mr. Chairman, I am really grateful to hon. Members who participated in to-day's discussion. The main speeches have come from those who participated in the deliberations of the Select Committee. The last speaker tried to point out that there were so many complications in the Bill that it had to be referred back to a special committee or some other Select Committee. Members of the Joint Select Committee who participated in to-day's discussion, particularly the hon. the Leader of the Opposition, the Deputy Leader of the Opposition and Mr. Raza Khan, will agree with me that the Bill was considered very carefully by the Joint Select Committee and that there is practically no room for the fears expressed by Mr. Natarajan. The issue before us to-day, the particular issue which has been stressed by Mr. Raza Khan to-day, is the re-introduction of the provision seeking to control business premises. When Mr. Raza Khan was speaking, he tried to give a resume of what happened at the Select Committee meetings. If he recalls what he said at those meetings, he will agree with me that the entire object of the original Bill was to have more stringent measures—to plug what are known as loopholes in the existing Act—in order that the control might be worked properly. So much so, every Member felt that the Bill was going to work a great hardship on the landlords in particular. Well, I could easily say that it was more a tenants' Bill than a landlords' Bill. As I said, its main object was to give greater relief to the tenants. Then the Bill was referred to the Select Committee. I feel proud to say that our Leader of the Opposition here so attentively followed the deliberations of the Select Committee that I felt it a great honour to be associated with that committee. In fact, it was the first committee in which I was sitting as Chairman or as Member. He was really kind enough to attend every meeting of the committee. In fact, once when he could not attend a meeting, he wanted another meeting to be held as the last meeting. So, that shows the interest he took in the deliberations of the committee. Mr. Balasubramanya Ayyar also made a very deep study. I refer to this not because I want just to compliment them and flatter them. They are persons who can never be flattered

[Sri V. Ramaiah] [22nd August 1960]

by me. Their virtues are so great that it is not for me to flatter them but to respect them. The hon. the Leader of the Opposition and the hon. the Deputy Leader of the Opposition were very careful when they made their speeches. They kept in mind the trend of thought that was there at the Joint Select Committee stage. The committee desired that since a comprehensive measure was being brought forward, it should be useful to the majority of the people belonging to both the classes and not to the extremes in both the classes, namely, the landlords who harass the tenants and the tenants who harass the landlords. There are bad elements in both classes of people. We cannot say that all the tenants are poor tenants. There are many who really fleece the landlords. They get hold of a building and then sublet it and make big sums of money out of it. A tenant has only to get hold of a building in Madras City particularly in busy parts of the City and then he can easily make his own living without effort, on the other man's property. I know there are cases of the landlords fleecing the tenants also. Therefore the hon. Member Sri Raza Khan will not quarrel with me when I say that from the very beginning, from the very first sitting of the committee our main aim was how to limit accommodation control as such. On this we have to be very clear. In the Bill before the House there are two sections as such, one dealing with rent control and another with accommodation control. From the first sitting of the committee right up to a particular stage after we had listened to the various representations our aim was how to restrict accommodation control. After going through the several representations and memoranda received by us and after hearing the evidence tendered before the committee, the hon. the Leader of the Opposition in the other House Sri V. K. Ramaswami Mudaliyar referred to the volume of public opinion expressed against the continuance of the accommodation control and wanted me as the Chairman of the Committee to give an indication about the mind of the Government in respect of this matter. He said that if the Government had decided to give up accommodation control then the members of the committee could usefully consider the provisions relating to the rent control alone. Sir, the hon. Member Sri Raza Khan was recollecting what was happening in the Joint Select Committee and what was our approach in the matter. When the Bill was originally introduced, it was felt that the provisions in the Bill were very stringent and required relaxation to a certain extent. Then there was a feeling why accommodation control should not be done away with *in toto* or at least restricted to the extent to give maximum relief to the tenants. That was the point then before us. The matter was further discussed and the hon. Member Sri Raza Khan read extracts from the proceedings of the Joint Select Committee to which I would also like to refer. He thought that it would help him in his arguments. Fortunately I should say it is of help to me also. (Interruption.) I am not an advocate. I do not know any law. That is the trouble. I am sure I can refer to the proceedings of the Joint Select Committee, Mr. Chairman.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: They are printed and placed before the House and there is no objection to refer to them.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: On page 20 of the proceedings of the Joint Select Committee you will find the extract read by the hon. Member Sri Raza Khan:

The Chairman at the outset stated that after carefully examining the view expressed by the Members of the Joint Select Committee,

22nd August 1960] [Sri V. Ramaiah]

the views expressed by the Members of both the Houses and the representations received from the public, the Government had come to the tentative conclusion that accommodation control could be dispensed with.'

There again up to that stage every Member of the Joint Select Committee will remember the main thinking of the Government was how to do away with accommodation control or have a restricted control. From that stage onwards we will find a number of concessions have been given. That was the result of that thinking. At that stage we said that we will restrict controls only to buildings which had a rental value of Rs. 250 and below. We also said that there will be no rent controls or accommodation controls on new buildings as such. With the other decisions I announced then, the hon. the Leader of the Opposition felt that we had tried to do away with controls as much as possible and agreed to proceed with the further consideration of the provisions of the Bill. At that stage we never had even the slightest thought that we are going to do away with the accommodation control altogether. That was during the general discussion stage in the Joint Select Committee. After the announcement I made and the willingness expressed by the hon. the Leader of the Opposition to proceed with the further consideration of the Bill, we went into clause-by-clause consideration of the Bill. At that stage a situation again arose when I announced that the members of the committee could take it from me that the Government might as an experimental measure remove rent control on business premises. This took every member of the committee by surprise because this thought was never in their minds. The hon. the Leader of the Opposition and the hon. the Deputy Leader of the Opposition wanted that accommodation control should go. The hon. the Deputy Leader of the Opposition said they could have rent control for a limited period. The hon. Member Sri Raza Khan was very vehement to-day. If he would refer to his views expressed in the Joint Select Committee he would see for himself that he was prepared to allow the rent control to continue for some time. He took the same position that the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar took. The proposition to remove rent control on business premises was moved from the Government side. We thought that the community which agitated for the removal of all controls will at least on this occasion be happy when we wanted to remove the rent control. But unfortunately on this occasion particularly when we wanted to do it, the business community was not kind to me. (Laughter.)

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: They want control over others.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: The hon. the Leader of the Opposition said that there was this agitation for retaining rent control over business premises and so on because of the time-lag between the presentation of the report and the consideration of the Bill. Each one may have his own opinion on this matter. Some may say it has been done for administrative convenience. Some may say it is very necessary and so on. But certainly the time-lag had nothing to do with this. There was immediate reaction on the very day it was published. I received number of representations.

[Sri V. Ramaiah] [22nd August 1960]

5-40
p.m.

Perhaps the hon. Member Sri Raza Khan might feel: 'Where was this business community all along? We gave them time to come and represent before the Joint Select Committee and so on'. But I may tell the hon. Members, from the time we first published the Bill and up to the time we heard representations, received memoranda or took evidence, nobody would ever have had the impression that we would be removing rent control on business premises. The hon. Member Sri Raza Khan referred to the Ootacamund discussion and other discussions. Even when he moved a resolution in this House, he had carefully worded his resolution. He said in that resolution: 'Remove accommodation control'. I am sure the hon. Member would agree with me when I say that his resolution was limited only to that extent. He never wanted the rent control to go. (Interruption.) Therefore to say that the business community kept mum or kept quiet when all this was going on, is not quite correct. I feel we did not give them a definite chance to express their opinion specifically on this point. Representations have been received from organizations like the South Indian Chamber of Commerce, the Branch of the Indian Medical Association, and every trade association and from all people who belong to the middle class category. Every unit has made a representation not only in this City but also all over the State. If I am to pooh-pooh these representations and say that these are made up things, what will be the position? I feel that the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar belongs to the Swatantra Party. He may not be a member. When his leader says that whenever the Government bring in a measure which affects the business community as such, the Government must sit along with the business community and come to decisions, at least on this occasion should I not take the views of the business organization and other business institutions, which unanimously from the biggest unit to the smallest unit said that they should have control? Now what is the justification for including the non-residential buildings, they ask. The Government have considered all aspects of the question. Let us leave off the poor men or the poor widows. I have received a representation even regarding the poor widows. When the middle class people, particularly druggists and chemists, doctors having their own practice, and advocates having their own chambers, in the business area, appeared before me and appealed to Government, the Government had to consider their case. They say that they are not worried about paying an enhanced rent. But they say that when once the landlord is given opportunity to disturb the tenants and remove them from the business locality, they are going to be destroyed. This may not be a definite move on the part of the landlord. But they say, 'Our fellow business people, who are jealous of us, when once control is removed, will hold forth the temptation of a big rent to the landlord, and the landlord will fall a victim to it, and he may evict us from our business premises; our whole business will be destroyed'. Take for instance the chemists and druggists in Madras City. They are all concentrated in a locality. People know where to see them. Take piecegoods merchants. They belong to a particular locality. In this manner each type of business has its own locality. They do not want to be disturbed from their locality. Really as far as the shooting up of the rent is concerned, I am not very much worried at all. Because, as the Leader of the Opposition pointed out, almost in every commodity, the percentage of increase is so great. At least as far as rent is concerned, it is more or less under control. Those people with one house or two houses are definitely suffering, and we

22nd August 1960] [Sri V. Ramaiah]

thought that we should give them relief. We have introduced a measure by which we feel that the rent that they are going to receive under the new formula will be definitely of a greater percentage than what they are receiving to-day. It is for the House to consider this. When I did accept the decision of the Cabinet as such to bring under the purview of the Bill the business premises, I did not do so in any light-hearted manner. Nor the Cabinet were light-hearted in this matter. The agitation was such, and the points raised in the agitation were genuine points to be considered. We found that it was necessary to bring back business houses also within the purview of this legislation. I can assure the members of the Joint Select Committee that I have never taken their advice or suggestions in a light-hearted manner. I have never taken them as if they are nothing. The entire approach of the Bill has been changed by the Joint Select Committee, a Bill which was supposed to be a very stringent measure. As was pointed out, in the other House, it became a Bill in favour of the landlords. It is for them to take that view, and we cannot quarrel about it. One hon. Member got up and said that the decisions of the Joint Select Committee were such that they completely changed the very approach of the original Bill and that it should be referred to the Committee again. Particularly the hon. Member Sri Natarajan, if he compares the Bill as it has emerged from the Joint Select Committee with the one which went to the Joint Select Committee, will find a number of big changes that have taken place. We have accepted every decision. I should say that the suggestion that we would make the experiment of removal of rent control was a suggestion from my side. Now more or less I am retracting from my own suggestion and from the opinion of the Joint Select Committee. I say all these just to emphasise why the change was necessary from the decision of the Joint Select Committee. I feel the decision is such, which can be easily looked into by the entire House. I do not feel that a new situation has arisen where a new committee has to be constituted to consider the matter again. If I had felt that it was absolutely necessary to do so, I would not stand on prestige and say 'No, you must accept my view'. But I have carefully considered it and expressed my feeling in the informal meeting. I thought the amendment was a new decision altogether, and that this should be discussed again in an informal committee meeting. I felt that if there were any workable suggestions from members, I should take them into consideration. I feel, Sir, that we have given ample opportunity for members to discuss the matter. At the stage of clause-by-clause consideration, if there are any real points to be considered, I may assure that even if it means a little delay, I am prepared to consider them. Simply because we brought again the business premises under the purview of the Bill, I feel that this question need not be gone into again and the Bill held over for another month or so. The late Dr. John was always angry whenever we brought in a measure for extending the life of an Act. He would say, 'You go on extending the life of the Act; why do you not bring in a comprehensive Bill?' Bearing in mind all that has been said, this Bill has been brought forward. The hon. Member Sri Raza Khan also used to join the late Dr. John in demanding that a comprehensive Bill should be brought in. So, let us pass this measure. Since we have considered every aspect and since we have brought in a Bill that will suit the best interests of the largest number, let us not further delay this Bill. Let us take the clause-by-clause consideration of the Bill.

[Sri V. Ramaiah] [22nd August 1960]

I once again thank the Leader of the Opposition and the Deputy Leader for their kind words not only here but also in the last day's meeting of the committee. They were very kind throughout the discussion. They were very kind to me and they did guide me correctly. All the good suggestions made were due to their effort. Thank you, Sir.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: I rise just to clear one doubt and not to make a speech. The Hon. Minister will bear with me when I say that we were also apprehensive of the possibility of unnecessary eviction causing a good deal of dislocation to businessmen and of increase in rent. If, unfortunately, conditions become so abnormal, I think the Government of Madras are strong enough to bring in an amending Bill or issue an Ordinance if the House be not in session then.

MR. CHAIRMAN: The question is:

'That the Madras Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 20 of 1959), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.

The motion was put and carried.

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

157. Notification issued with G.O. Ms. No. 1078, L.A., dated 25th June 1960, extending the term of office of the members of the Mannampandal Panchayat, Thanjavur district, up to and inclusive of 31st August 1960.

158. Notification issued with G.O. Ms. No. 1074, L.A., dated 25th June 1960, extending the term of office of the members of the Idyaccottai Panchayat, Madurai district, up to and inclusive of 31st August 1960.

159. Notification issued with G.O. Ms. No. 1073, L.A., dated 25th June 1960, extending the term of office of the members of Jalakantapuram Panchayat, Salem district, up to and inclusive of 31st August 1960.

160. Notification issued with G.O. Ms. No. 1071, L.A., dated 25th June 1960, extending the term of office of the members of the Avadi Panchayat up to and inclusive of 31st August 1960.

161. Notification issued with G.O. Ms. No. 2626, Revenue, dated 15th June 1960, under the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1951.

162. Notifications issued with G.O. Ms. No. 611, Revenue, dated 3rd February 1960, regarding amendments under section 67 of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948, section 7 of the Madras Estates Land (Reduction of Rent) Act, 1947 and section 14 of the Madras Estates (Supplementary) Act, 1956.

22nd August 1960]

APPENDIX.

(Vide item IV on page 348 supra.)

L.A. BILL No. 20 OF 1959.

(As passed by the Assembly.)

A Bill to amend and consolidate the law relating to the regulation of the letting of residential and non-residential buildings and the control of rents of such buildings and the prevention of unreasonable eviction of tenants therefrom in the State of Madras.

WHEREAS it is expedient to amend and consolidate the law relating to the regulation of the letting of residential and non-residential buildings and the control of rents of such buildings and the prevention of unreasonable eviction of tenants therefrom in the State of Madras;

BE it enacted in the Eleventh Year of the Republic of India as follows:—

1. Short title, application, commencement and duration.—

(1) This Act may be called the Madras Buildings (Lease and Rent Control) Act, 1960.

(2) (a) This Act, except sub-sections (2) and (8) of section 3, shall apply to the City of Madras and to all municipalities constituted or deemed to have been constituted under the Madras District Municipalities Act, 1920 (Madras Act V of 1920), in the State:

Provided that the Government may, by notification, direct that this Act shall cease to apply to any municipality specified therein or to the City of Madras from such date as may be mentioned in the notification.

(b) Sub-sections (2) and (8) of section 3 shall apply to the City of Madras or any municipality constituted or deemed to have been constituted under the Madras District Municipalities Act, 1920 (Madras Act V of 1920), in the State only from such date as the Government may, by notification, appoint.

(c) The Government may, by notification, apply all or any of the provisions of this Act except sub-section (2) of section 3, to any other area in the State with effect from such date as may be specified in the notification, and may cancel or modify any such notification.

(3) It shall remain in force for a period of three years.

2. Definition.—In this Act, unless the context otherwise requires—

(1) "authorized officer" means any officer authorized by the Government under sub-section (1) of section 3;

[22nd August 1960]

(2) "building" means any building or hut or part of a building or hut, let or to be let separately for residential or non-residential purposes and includes—

(a) the garden, grounds and out-houses, if any, appurtenant to such building, hut or part of such building or hut and let or to be let along with such building or hut,

(b) any furniture supplied by the landlord for use in such building or hut or part of a building or hut,

but does not include a room in a hotel or boarding house;

(3) "Controller" means any person appointed to perform the functions of a Controller under this Act;

(4) "date of the commencement of this Act" means—

(a) in relation to the City of Madras and to all municipalities constituted or deemed to have been constituted under the Madras District Municipalities Act, 1920 (Madras Act V of 1920), the date on which this Act is published in the *Fort St. George Gazette*, and

(b) in relation to any other area, the date specified in the notification under clause (c) of sub-section (2) of section 1;

(5) "Government" means the State Government;

(6) "landlord" includes the person who is receiving or is entitled to receive the rent of a building, whether on his own account or on behalf of another or on behalf of himself and others or as an agent, trustee, executor, administrator, receiver or guardian or who would so receive the rent or be entitled to receive the rent, if the building were let to a tenant;

Explanation.—A tenant who sub-lets shall be deemed to be a landlord within the meaning of this Act in relation to the sub-tenant.

(7) "repairs" means the restoration of a building to a sound or good state after decay or injury but does not include additions, improvements or alterations except in so far as they are necessary to carry out such restoration;

(8) "tenant" means any person by whom or on whose account rent is payable for a building and includes the surviving spouse, or any son, or daughter, or the legal representative of a deceased tenant who had been living with the tenant in the building as a member of the tenant's family up to the death of the tenant and a person continuing in possession after the termination of the tenancy in his favour, but does not include a person placed in occupation of a building by its tenant or a person to whom the collection of rents or fees in a public market, cart-stand or slaughter-house or of rents for shops has been farmed out or leased by a municipal council or district board or the Corporation of Madras.

22nd August 1960]

3. *Notice of vacancy.*—(1) (a) (i) Every landlord shall, within seven days after the building becomes vacant,—

(A) by his ceasing to occupy it, or

(B) by the termination of a tenancy, or

(C) by the eviction of the tenant, or

(D) where any such building has been requisitioned under any law for the time being in force other than this Act, by release from such requisition,

give notice of the vacancy in writing to the officer authorized in that behalf by the Government.

(ii) Every tenant shall, within seven days after the building becomes vacant, by his ceasing to occupy it or by the termination of his tenancy, give notice of the vacancy in writing to the officer authorized in that behalf by the Government.

Explanation I.—A landlord who, having obtained possession—

(i) of a residential building under sub-section (3) of section 10 lets the whole of it to a tenant; or

(ii) of a non-residential building under sub-section (3) of section 10 lets the whole or part of it to a tenant, shall be deemed to have failed to give notice under this section.

Explanation II.—A buyer—

(i) who have obtained vacant possession of a building in pursuance of a sale of such building, lets the whole of it to a tenant, or allows the whole of it to be occupied by any person; or

(ii) who, without obtaining such vacant possession, allows the seller to occupy the whole of the building, shall be deemed to have failed to give notice under this section.

(b) Every notice given under clause (a) shall contain such particulars as may be prescribed.

(2) In any municipality (including the City of Madras) to which this sub-section has been applied under clause (b) of sub-section (2) of section 1, where the tenant of a building puts another person in occupation thereof and does not re-occupy it within a period of three months, then, on the expiry of such period, the tenancy shall be deemed to have been terminated and it shall be the duty of the tenant, and also of the landlord if he is aware of such termination, to give notice thereof in writing to the authorized officer within seven days of such termination:

Provided that where the tenant obtains written permission from the authorized officer to re-occupy the building within a period of six months, this sub-section shall have effect as if for the period of three months specified therein a period of six months were substituted.

Explanation.—This sub-section shall not apply where the building has been sub-let by a tenant entitled to do so, after

[22nd August 1960]

giving due notice to the authorized officer under sub-section (1) and in conformity with the provisions of this section.

(3) If, within seven days of the receipt by the authorized officer of a notice under sub-section (1) or sub-section (2), the Government or the authorized officer do or does not intimate to the landlord in writing that the building is required for the purposes of the State or Central Government or of any local authority or of any public institution under the control of any such Government or for the occupation of any officer of such Government, the landlord shall be at liberty to let the building to any tenant or to occupy it himself.

(4) Where intimation is given under sub-section (1), the landlord shall not let the building to a tenant or occupy it himself, or use or permit the use of the building in any manner by any other person before the expiry of the period of seven days specified in sub-section (3), unless in the meantime he has received intimation from the authorized officer that the building is not required for the purposes, or for occupation by any of the officers, specified in that sub-section.

(5) If the building is required for any of the purposes, or for occupation by any of the officers specified in sub-section (3), the landlord shall deliver possession of the building and the fixtures and fittings in or on the buildings, in good tenantable repairs and condition, to the authorized officer, or to the allottee named by the authorized officer, as the case may be, and the Government shall be deemed to be the tenant of the landlord, with retrospective effect from the date on which the authorized officer received notice under sub-section (1) or sub-section (2), the terms of the tenancy being such as may be agreed upon between the landlord and the tenant and in default of an agreement, as may be determined by the Controller:

Provided that where the landlord fails to deliver possession of the building to the authorized officer within forty-eight hours of the receipt of the intimation that the building is required for any of the purposes, or for occupation by any of the officers specified in sub-section (3), or within such further time as the authorized officer may by order in writing allow, the Government shall be deemed to be the tenant of the landlord only from the date on which he delivers possession:

Provided further that where owing to any omission or act or obstructive or preventive tactics on the part of the landlord there has been delay in coming to a decision whether or not the building is required for any of the purposes, or for occupation by any of the officers specified in sub-section (3), the Government shall be deemed to be the tenant of the landlord only from such later date as may be fixed by the authorized officer having regard to the circumstances of each case:

Provided also that the rent payable shall be the fair rent, if any, fixed for the building under the provisions of this Act;

[22nd August 1960]

and if no fair rent has been so fixed, such reasonable rent as the authorized officer may determine, in such manner as may be prescribed:

Provided also that the reasonable rent fixed by the authorized officer under the foregoing proviso shall be subject to such fair rent as may be fixed by the Controller.

Explanation.—Where before the fixation of fair rent, rent has been paid in excess thereof, the refund or adjustment shall have retrospective effect from the date on which the Government shall be deemed to be the tenant of the landlord, provided the application for fixation of fair rent is made within a period of ninety days from such date; where such application is made after the said period of ninety days, the refund or adjustment shall be limited to the amount paid in excess for the period commencing on the date of application by the tenant or landlord for the fixation of fair rent and ending with the date of such fixation:

Provided also that on the delivery of possession of the building, the allottee shall pay rent to the landlord proportionately for any part of the calendar month of his occupation, and in advance on or before the 5th day of each calendar month:

Provided also that no structural alterations shall be made in the building, unless the consent of the landlord is obtained therefor.

(6) If, in the case of a residential building the possession of which has been delivered to the authorized officer under sub-section (5) and in the occupation of an officer of the State or Central Government, the fair rent is subsequently fixed at an amount not exceeding twenty-five rupees per month, the said officer shall be deemed to have become the tenant of the landlord on the date on which such fair rent is fixed on the same terms, except as to rent, as obtained between the landlord and the Government on the said date.

(7) In cases not falling under sub-section (5), where the landlord lets the building to any tenant after giving notice to the authorized officer under sub-section (1) or sub-section (2) and without having occupied the building himself, or used or permitted the use of the building in any manner by any other person, the tenancy shall be deemed to have been antedated by the number of days during which the landlord was prohibited from letting the building to any tenant by virtue of sub-section (4), and the tenant shall be liable to pay rent for those days also.

(8) (a) Where a landlord has two or more residential buildings in the same city, town or village and they have not been already let by him, then within fifteen days from the date on which this sub-section has been applied under clause (b) of sub-section (2) of section 1 to the city, town or village, as the case may be, or from the date on which the landlord commenced to have more than one such building, whichever is later, the landlord may choose any

[22nd August 1960]

one of such buildings for his own occupation and shall give notice to the authorized officer of the building so chosen by him and of every other building not so chosen.

(b) When giving notice as aforesaid, the landlord shall also specify therein—

(i) whether he requires any such building for the occupation of any member of his family or any dependant of his and, if so, where the member or dependant, as the case may be, is residing and the necessity for any change of residence; and

(ii) such other particulars as may be prescribed.

(c) The authorized officer may, if he is satisfied that the residential building is required *bona fide* for the occupation of any member of the family of the landlord or of any of his dependants, make an order permitting the landlord to allow such member or dependant, as the case may be, to occupy the residential building for a specified or an unspecified period; and if the authorized officer is not so satisfied, he shall make an order refusing such permission.

(d) Any landlord who is aggrieved by any order passed by the authorized officer under clause (c) may, within seven days from the date of receipt of such order, prefer an appeal in writing to the Government; and the Government shall, after such inquiry as they may consider necessary, pass such orders on the appeal as they may think fit. On such appeal being preferred, the Government may order stay of further proceedings in the matter pending decision on the appeal.

(e) (i) Every notice given by the landlord under clause (a) shall, in so far as it relates to any residential building other than the one chosen by him for his own occupation, be deemed to be a notice under sub-section (1).

(ii) If, in the case of a residential building governed by clause (b), the notice specifies that the residential building is required for the purposes mentioned in sub-clause (i) of that clause, the provisions of sub-section (3) shall apply as if the notice had been given by the landlord under sub-section (1) immediately after the lapse of a period of seven days from the date of receipt by the landlord of the order passed by the authorized officer, or, if an appeal has been preferred to the Government against that order within that period, as if notice had been given as aforesaid by the landlord on the date of the order passed on the appeal.

(9) (a) (i) Any officer empowered by the Government in this behalf may summarily dispossess any landlord, tenant or other person occupying any building in contravention of the provisions of this section or any landlord who fails to deliver to the Government possession of any building in accordance with the provisions of sub-section (5) and may take possession of the building including any portion thereof which may have been sub-let. The Government shall be deemed to be the tenant of such building with effect from the date of taking such possession.

[22nd August 1960]

(ii) Any such officer as is referred to in sub-clause (i) may summarily dispossess any officer, local authority or public institution continuing to occupy, or failing to deliver possession of, any building in respect of which the Government shall be deemed to be the tenant by virtue of this section, after the termination of his or its licence to occupy such building and take possession of the building including any portion thereof which may have been sub-let:

Provided that in cases where any landlord has been refused permission for the occupation of a building under clause (c) of sub-section (8), not less than seven days' notice shall be given before action is taken under this sub-section.

Explanation.—The provisions of this clause shall apply also to cases which arose before the date of the commencement of this Act.

(b) If free access to the building is not afforded to the officer empowered under sub-clause (i) of clause (a), he may, at any time after sunrise and before sunset, and after giving reasonable warning and facility to withdraw to any woman not appearing in public according to the customs of the country, remove or open any lock or bolt or break open any door or do any other act necessary for effecting such dispossession.

(c) Any landlord, tenant or other person or any officer, local authority or public institution, liable to be summarily dispossessed under clause (a), shall pay to the Government—

(i) the fair rent payable for the building under the provisions of this Act for the period of his or its occupation or possession thereof as described in that clause, whether such period was before or after the date of the commencement of this Act; and

(ii) the expenses, if any, incurred by the Government in effecting such summary dispossession, as determined by them (which determination shall be final).

(10) Nothing contained in this section shall apply—

(a) to a residential building the monthly rent of which does not exceed twenty-five rupees; or

(b) to a non-residential building, the monthly rent of which does not exceed fifty rupees; or

(c) to a residential building, a part only of which is occupied by the full owner and the whole or any portion of the remaining part of such building is let to any tenant; or

(d) to any building or buildings in the same city, town or village, owned by any company, association or firm, whether incorporated or not, and *bona fide* intended solely for the occupation of its officers, servants or agents.

Explanation.—In clause (c), "full owner" means a person entitled to the absolute proprietorship of the building.

[22nd August 1960]

4. *Fixation of fair rent.*—(1) The Controller shall, on application by the tenant or the landlord of a building and after holding such inquiry as the Controller thinks fit, fix the fair rent for such building in accordance with the principles set out in sub-section (2) or in sub-section (3), as the case may be, and such other principles as may be prescribed.

(2) (a) The fair rent for any residential building shall be at six per cent gross return per annum on the total cost of such building.

(b) The total cost referred to in clause (a) shall consist of—

(i) the cost of the construction as calculated according to such rates for such classes of residential buildings as may be prescribed less the depreciation at such rates as may be prescribed;

(ii) the market value of that portion of the site on which the residential building is constructed;

and shall include such allowances as may be made for considerations of locality in which the residential building is situated, features of architectural interest, accessibility to market, dispensary or hospital, nearness to the railway station or educational institution and such other amenities as may be prescribed:

Provided that such allowances shall not exceed ten per cent of the cost of construction as calculated in the manner specified in sub-clause (i).

(3) (a) The fair rent for any non-residential building shall be at nine per cent gross return per annum on the total cost of such building.

(b) The total cost referred to in clause (a) shall consist of—

(i) the cost of construction as calculated according to such rates for such classes of non-residential buildings as may be prescribed less the depreciation at such rates as may be prescribed;

(ii) the market value of that portion of the site on which the non-residential building is constructed;

and shall include such allowances as may be made for considerations of locality in which the non-residential building is situated, features of architectural interest, accessibility to market, nearness to the railway station and such other amenities as may be prescribed and of the purpose for which the non-residential building is used:

Provided that such allowances shall not exceed twenty-five per cent of the cost of construction as calculated in the manner specified in sub-clause (i).

5. *Change in fair rent in what cases admissible.*—(1) When the fair rent of a building has been fixed under this Act, no further increase in such fair rent shall be permissible except in cases

[22nd August 1960].

where some addition, improvement or alteration has been carried out at the landlord's expense and if the building is then in the occupation of a tenant, at his request:

Provided that the fair rent as increased under this sub-section shall not exceed the fair rent payable under this Act for a similar building in the same locality with such addition, improvement or alteration and it shall not be chargeable until such addition, improvement or alteration has been completed:

Provided further that any dispute between the landlord and the tenant in regard to any increase claimed under this sub-section shall be decided by the Controller.

(2) Where, after the fair rent of a building has been fixed under this Act, there is a decrease or diminution in the accommodation or amenities provided, the tenant may claim a reduction in the fair rent as so fixed:

Provided that any dispute between the landlord and the tenant in regard to any reduction so claimed shall be decided by the Controller.

6. *Increase over rent in certain cases.*—(1) Where the amount of the taxes and cesses payable (including any new tax or cess which has become payable) by the landlord in respect of any building to a local authority for any half-year commencing on the 1st April 1950, or on any later date exceeds the amount of the taxes and cesses payable in respect thereof to the same or any other local authority for the half-year ending on the 30th day of September 1946, or for the first complete half-year after the date on which the building was first let, whichever is later, the landlord shall be entitled to claim such excess from the tenant in addition to the rent payable for the building under this Act:

Provided that such excess shall not be recoverable in so far as it has resulted from an increase of rent in respect of the building.

(2) Any dispute between the landlord and the tenant in regard to any increase claimed under sub-section (1) shall be decided by the Controller.

7. *Landlord not to claim or receive anything in excess of fair rent or agreed rent.*—(1) Where the Controller has fixed the fair rent of a building—

(a) the landlord shall not claim, receive or stipulate for the payment of (i) any premium or other like sum in addition to such fair rent, or (ii) save as provided in section 5 or section 6, anything in excess of such fair rent:

Provided that the landlord may receive, or stipulate for the payment of, an amount not exceeding one month's rent, by way of advance;

(b) save as provided in clause (a), any premium or other like sum or any rent paid in addition to, or in excess of, such fair rent, whether before or after the date of the commencement of

[22nd August 1960]

this Act, in consideration of the grant, continuance or renewal of the tenancy of the building after the date of such commencement, shall be refunded by the landlord to the person by whom it was paid or at the option of such person, shall be otherwise adjusted by the landlord:

Provided that where before the fixation of the fair rent, rent has been paid in excess thereof, the refund or adjustment shall be limited to the amount paid in excess for the period commencing on the date of application by the tenant or landlord under sub-section (1) of section 4 and ending with the date of such fixation.

(2) Where the fair rent of a building has not been so fixed—

(a) the landlord shall not claim, receive or stipulate for the payment of, any premium or other like sum in addition to the agreed rent:

Provided that the landlord may receive, or stipulate for the payment of, an amount not exceeding one month's rent, by way of advance;

(b) save as provided in clause (a), any sum paid in excess of the agreed rent, whether before or after the date of the commencement of this Act, in consideration of the grant, continuance or renewal of the tenancy of the building after the date of such commencement, shall be refunded by the landlord to the person by whom it was paid or, at the option of such person, shall be otherwise adjusted by the landlord.

(3) Any stipulation in contravention of sub-section (1) or sub-section (2) shall be null and void.

8. *Right of tenant paying rent or advance to receipt.*—

(1) Every tenant who makes a payment on account of rent or advance shall be entitled to obtain a receipt in the prescribed form for the amount paid duly signed by the landlord or his authorized agent.

(2) Where a landlord refuses to accept, or evades the receipt of any rent lawfully payable to him by a tenant in respect of any building, the tenant may, by notice in writing, require the landlord to specify within ten days from the date of receipt of the notice by him, a bank into which the rent may be deposited by the tenant to the credit of the landlord:

Provided that such bank shall be one situated in the city, town or village in which the building is situated or if there is no such bank in such city, town or village, within three miles of the limits thereof.

Explanation.—It shall be open to the landlord to specify from time to time by a written notice to the tenant and subject to the proviso aforesaid, a bank different from the one already specified by him under this sub-section.

[22nd August 1960]

(3) If the landlord specifies a bank as aforesaid, the tenant shall deposit the rent in the bank and shall continue to deposit in it any rent which may subsequently become due in respect of the building.

(4) If the landlord does not specify a bank as aforesaid, the tenant shall remit the rent to the landlord by money order, after deducting the money order commission.

(5) If the landlord refuses to receive the rent remitted by money order under sub-section (4), the tenant may deposit the rent before the Controller and continue to deposit with him any rent which may subsequently become due in respect of the building.

9. *Right of tenant to deposit rent in certain cases.*—(1) Where the address of the landlord or his authorized agent is not known to the tenant, he may deposit the rent lawfully payable to the landlord in respect of the building, before the Controller in such manner as may be prescribed, and continue to deposit any rent which may subsequently become due in respect of the building, before the Controller and in the same manner until the address of the landlord or his authorized agent becomes known to the tenant.

(2) The amount deposited under sub-section (3) or under sub-section (5) of section 8, or under sub-section (1) of this section may, subject to such conditions as may be prescribed, be withdrawn by the person held by the Controller to be entitled to the amount on application made by such person to the Controller in that behalf.

(3) Where any *bona fide* doubt or dispute arises as to the person who is entitled to receive the rent for any building, the tenant may deposit such rent before such authority and in such manner as may be prescribed and shall report to the Controller the circumstances under which such deposit was made by him, and may continue to deposit any rent which may subsequently become due in respect of the building before the same authority and in the same manner until the doubt is removed or the dispute is settled by the decision of a competent Court or by a settlement between the parties or until the Controller makes an order under clause (b) of sub-section (4), as the case may be.

(4) (a) The Controller to whom a report is made under sub-section (3) shall, if satisfied that a *bona fide* doubt or dispute exists in the matter, direct that, pending removal of the doubt or settlement of the dispute as aforesaid, the deposit be held by the authority concerned.

(b) If the Controller is not satisfied, he shall forthwith order payment of the amount deposited to the landlord.

(5) Where the Controller passes an order under clause (a) of sub-section (4), any amount deposited under sub-section (3) may be withdrawn only by the person who is declared by a competent

[22nd August 1960]

Court to be entitled thereto, or in case the doubt or dispute is removed by a settlement between the parties, only by the person who is held by the Controller to be entitled to the amount or amounts in accordance with such settlement.

10. *Eviction of tenants.*—(1) 'A tenant shall not be evicted whether in execution of a decree or otherwise except in accordance with the provisions of this section or sections 14 to 16 :

Provided that nothing contained in the said sections shall apply to a tenant whose landlord is the Government :

Provided further that where the tenant denies the title of the landlord or claims right of permanent tenancy, the Controller shall decide whether the denial or claim is *bona fide* and if he records a finding to that effect, the landlord shall be entitled to sue for eviction of the tenant in a Civil Court and the Court may pass a decree for eviction on any of the grounds mentioned in the said sections, notwithstanding that the Court finds that such denial does not involve forfeiture of the lease or that the claim is unfounded.

(2) A landlord who seeks to evict his tenant shall apply to the Controller for a direction in that behalf. If the Controller, after giving the tenant a reasonable opportunity of showing cause against the application, is satisfied—

(i) that the tenant has not paid or tendered the rent due by him in respect of the building, within fifteen days after the expiry of the time fixed in the agreement of tenancy with his landlord or in the absence of any such agreement, by the last day of the month next following that for which the rent is payable, or

(ii) that the tenant has after the 23rd October 1945 without the written consent of the landlord—

(a) transferred his right under the lease or sub-let the entire building on any portion thereof, if the lease does not confer on him any right to do so, or

(b) used the building for a purpose other than that for which it was leased, or

(iii) that the tenant has committed or caused to be committed such acts of waste as are likely to impair materially the value or utility of the building, or

(iv) that the tenant has been convicted under any law for the time being in force of an offence of using the building or allowing the building to be used for immoral or illegal purposes, or

(v) that the tenant has been guilty of such acts and conduct which are a nuisance to the occupiers of other portions in the same building or of buildings in the neighbourhood, or

[22nd August 1960]

(vi) that where the building is situated in a place other than a hill-station, the tenant has ceased to occupy the building for a continuous period of four months without reasonable cause, or

(vii) that the tenant has denied the title of the landlord or claimed a right of permanent tenancy and that such denial or claim was not *bona fide*,

the Controller shall make an order directing the tenant to put the landlord in possession of the building and if the Controller is not so satisfied, he shall make an order rejecting the application :

Provided that in any case falling under clause (i) if the Controller is satisfied that the tenant's default to pay or tender rent was not wilful, he may, notwithstanding anything contained in section 11, give the tenant a reasonable time, not exceeding fifteen days, to pay or tender the rent due by him to the landlord up to the date of such payment or tender and on such payment or tender, the application shall be rejected.

(3) (a) A landlord may, subject to the provisions of clause (d), apply to the Controller for an order directing the tenant to put the landlord in possession of the building—

(i) in case it is a residential building, if the landlord requires it for his own occupation or for the occupation of his son and if he or his son is not occupying a residential building of his own in the city, town or village concerned;

(ii) in case it is a non-residential building which is used for the purpose of keeping a vehicle or adapted for such use, if the landlord requires it for his own use or for the use of his son and if he or his son is not occupying any such building in the city, town or village concerned which is his own;

(iii) in case it is any other non-residential building, if the landlord or his son is not occupying for purposes of a business which he or his son is carrying on, a non-residential building in the city, town or village concerned which is his own :

Provided that a person who becomes a landlord after the commencement of the tenancy by an instrument *inter vivos* shall not be entitled to apply under this clause before the expiry of three months from the date on which the instrument was registered :

Provided further that where a landlord has obtained possession of a building under this clause, he shall not be entitled to apply again under this clause—

(i) in case he has obtained possession of a residential building, for possession of another residential building of his own;

(ii) in case he has obtained possession of a non-residential building, for possession of another non-residential building of his own.

[22nd August 1960]

(b) Where the landlord of a building, whether residential or non-residential, is a religious, charitable, educational, or other public institution, it may, if the building is required for the purposes of the institution, apply to the Controller, subject to the provisions of clause (d), for an order directing the tenant to put the institution in possession of the building.

(c) A landlord who is occupying only a part of a building, whether residential or non-residential, may, notwithstanding anything contained in clause (a), apply to the Controller for an order directing any tenant occupying the whole or any portion of the remaining part of the building to put the landlord in possession thereof, if he requires additional accommodation for residential purposes or for purposes of a business which he is carrying on, as the case may be.

(d) Where the tenancy is for a specified period agreed upon between the landlord and the tenant, the landlord shall not be entitled to apply under this sub-section before the expiry of such period.

(e) The Controller shall, if he is satisfied that the claim of the landlord is *bona fide*, make an order directing the tenant to put the landlord in possession of the building on such date as may be specified by the Controller and if the Controller is not so satisfied he shall make an order rejecting the application :

Provided that, in the case of an application under clause (c), the Controller shall reject the application if he is satisfied that the hardship which may be caused to the tenant by granting it will outweigh the advantage to the landlord :

Provided further that the Controller may give the tenant a reasonable time for putting the landlord in possession of the building and may extend such time so as not to exceed three months in the aggregate.

(4) No order for eviction shall be passed under sub-section (3)—

(i) against any tenant who is engaged in any employment or class of employment notified by the Government as an essential service for the purposes of this sub-section, unless the landlord is himself engaged in any employment or class of employment which has been so notified, or

(ii) in respect of any building which has been let for use as an educational institution and is actually being used as such, provided that the institution has been recognized by the Government or any authority empowered by them in this behalf so long as such recognition continues.

(5) (a) Where a landlord who has obtained possession of a building in pursuance of an order under sub-section (3) does not himself occupy it within one month of the date of obtaining possession or having so occupied it, vacates it without reasonable cause

22nd August 1960]

within six months of such date, the tenant who has been evicted may apply to the Controller for an order directing that he shall be restored to possession of the building and the Controller shall make an order accordingly, notwithstanding anything contained in section 3.

(b) Where a tenant who is entitled to apply for possession under clause (a) fails to do so within one month from the date on which the right to make the application accrued to him, the Government or the authorized officer shall have power, if the building is required for any of the purposes, or for occupation by any of the officers specified in sub-section (3) of section 3 to give intimation to the landlord that the building is so required and thereupon the provisions of sub-sections (5) and (9) of section 3 shall apply to the building :

Provided that this clause shall not apply to a residential building the monthly rent of which does not exceed twenty-five rupees or to a non-residential building the monthly rent of which does not exceed fifty rupees.

(6) Where the Controller is satisfied that any application made by a landlord for the eviction of a tenant is frivolous or vexatious, the Controller may direct that compensation not exceeding fifty rupees be paid by such landlord to the tenant.

(7) Where an application under sub-section (2) or sub-section (3) for evicting a tenant has been rejected by the Controller, the tenancy shall, subject to the provisions of this Act, be deemed to continue on the same terms and conditions as before and shall not be terminable by the landlord except on any of the grounds mentioned in sub-section (2) or sub-section (3) :

Provided that nothing in this sub-section shall be deemed to prevent a landlord who has made an application for evicting a tenant on any of the grounds mentioned in sub-section (2) or sub-section (3) from applying again, when the previous application is pending, to the Controller for evicting the tenant on any of the other grounds mentioned in sub-section (2) or sub-section (3).

(8) Notwithstanding anything contained in this section no person who is receiving or is entitled to receive the rent of a building merely as an agent of the landlord shall, except with the previous written consent of the landlord, be entitled to apply for the eviction of a tenant.

11. *Payment or deposit of rent during the pendency of proceedings for eviction.*—(1) No tenant against whom an application for eviction has been made by a landlord under section 10 shall be entitled to contest the application before the Controller under that section, or to prefer any appeal under section 23 against any order made by the Controller on the application, unless he has paid or pays to the landlord, or deposits with the Controller or the appellate authority, as the case may be, all arrears of rent due in

[22nd August 1960]

respect of the building up to the date of payment or deposit, and continues to pay or to deposit any rent which may subsequently become due in respect of the building until the termination of the proceedings before the Controller or the appellate authority, as the case may be.

(2) The deposit of rent under sub-section (1) shall be made within the time and in the manner prescribed.

(3) Where there is any dispute as to the amount of rent to be paid or deposited under sub-section (1), the Controller or the appellate authority, as the case may be, shall, on application made to him either by the tenant or by the landlord, and after making such inquiry as he deems necessary, determine summarily the rent to be so paid or deposited.

(4) If any tenant fails to pay or to deposit the rent as aforesaid, the Controller or the appellate authority, as the case may be, shall, unless the tenant shows sufficient cause to the contrary, stop all further proceedings and make an order directing the tenant to put the landlord in possession of the building.

(5) The amount deposited under sub-section (1) may, subject to such conditions as may be prescribed, be withdrawn by the landlord on application made by him in that behalf to the Controller or the appellate authority, as the case may be.

12. Recovery of possession by landlord for repairs or for reconstruction of building in respect of which the Government shall be deemed to be the tenant.—(1) Notwithstanding anything contained in this Act, on an application made by a landlord of a building in respect of which the Government shall be deemed to be the tenant, the authorized officer shall, if he is satisfied—

(a) that the building is *bona fide* required by the landlord for carrying out repairs which cannot be carried out without the building being vacated, or

(b) that the building is *bona fide* required by the landlord for the immediate purpose of demolishing it and such demolition is to be made for the purpose of erecting a new building on the site of the building sought to be demolished,

pass an order directing the allottee to deliver possession of the building to the landlord before a specified date.

(2) An order passed by the authorized officer under sub-section (1) directing the allottee to deliver possession of the building to the landlord shall be subject to such conditions and restrictions as may be prescribed.

(3) No order directing the allottee to deliver possession of the building shall be passed by the authorized officer under sub-section (1)—

(a) on the ground specified in clause (a) of sub-section (1), unless the landlord gives an undertaking that the building shall, on completion of the repairs, be offered to the authorized officer

22nd August 1960]

before the expiry of three months from the date of recovery of possession by the landlord or before the expiry of such further period as the authorized officer may, for reasons to be recorded in writing, allow, for re-allotment to any person named by the authorized officer; or

(b) on the ground specified in clause (b) of sub-section (1), unless the landlord gives an undertaking that the work of demolishing any material portion of the building shall be substantially commenced by him not later than one month, and shall be completed before the expiry of three months from the date he recovers possession of the entire building or before the expiry of such further period as the authorized officer may, for reasons to be recorded in writing, allow.

(4) Notwithstanding an order passed by the authorized officer under clause (a) of sub-section (1) directing the allottee to deliver possession of the building, the Government shall be deemed to continue to be the tenant, but the landlord shall not be entitled to any rent for the period commencing on the date of delivery of possession of the building by the allottee to the landlord and ending with the date on which the building is offered to the authorized officer by the landlord in pursuance of the undertaking under clause (a) of sub-section (3).

(5) Nothing contained in this section shall entitle the landlord who has recovered possession of the building for repairs to convert a residential building into a non-residential building or a non-residential building into a residential building unless such conversion is permitted by the authorized officer at the time of passing an order under clause (a) of sub-section (1).

(6) If, after the allottee has delivered possession, the landlord fails to commence the work of repairs within one month from the date of such delivery or fails to complete the work before the expiry of three months from the date of such delivery or before the expiry of the further period allowed under clause (a) of sub-section (3) or having completed the work fails to offer the building to the authorized officer, the authorized officer may *suo motu* or on application order the re-allotment of the building to any person named by him; and on such order being made, the landlord and any other person who may be in occupation shall put the allottee in possession of the building.

13. Authorized officer to give notice to landlord in certain cases.—(1) Where an order directing delivery of possession has been passed by the authorized officer under clause (b) of sub-section (1) of section 12 and the work of demolishing any material portion of the building has not been substantially commenced by the landlord within the period of one month in accordance with his undertaking under clause (b) of sub-section (3) of section 12 the authorized officer may give the landlord notice of his intention to re-allot the building to any person named by him. If within fifteen days from the date of receipt of such notice, the landlord does not offer the

[22nd August 1960]

building to the authorized officer, the authorized officer may re-allocate the building to any person named by him on the original terms and conditions and order the landlord to put such person in possession of the building.

(2) Where an order has been passed by the authorized officer on the ground specified in clause (b) of sub-section (1) of section 12 and the work of demolishing the building is complete, all the provisions of this Act shall cease to apply to the new building erected on the site of the building demolished.

14. *Recovery of possession by landlord for repairs or for reconstruction.*—(1) Notwithstanding anything contained in this Act, but subject to the provisions of sections 12 and 13, on an application made by a landlord, the Controller shall, if he is satisfied—

(a) that the building is *bona fide* required by the landlord for carrying out repairs which cannot be carried out without the building being vacated; or

(b) that the building is *bona fide* required by the landlord for the immediate purpose of demolishing it and such demolition is to be made for the purpose of erecting a new building on the site of the building sought to be demolished, pass an order directing the tenant to deliver possession of the building to the landlord before a specified date.

(2) No order directing the tenant to deliver possession of the building under this section shall be passed—

(a) on the ground specified in clause (a) of sub-section (1), unless the landlord gives an undertaking that the building shall, on completion of the repairs, be offered to the tenant, who delivered possession in pursuance of an order under sub-section (1) for his re-occupation before the expiry of three months from the date of recovery of possession by the landlord, or before the expiry of such further period as the Controller may, for reasons to be recorded in writing, allow; or

(b) on the ground specified in clause (b) of sub-section (1), unless the landlord gives an undertaking that the work of demolishing any material portion of the building shall be substantially commenced by him not later than one month and shall be completed before the expiry of three months from the date he recovers possession of the entire building or before the expiry of such further period as the Controller may, for reasons to be recorded in writing, allow.

(3) Nothing contained in this section shall entitle the landlord who has recovered possession of the building for repairs to convert a residential building into a non-residential building or a non-residential building into a residential building unless such conversion is permitted by the Controller at the time of passing an order under sub-section (1).

22nd August 1960]

(4) Notwithstanding an order passed by the Controller under clause (a) of sub-section (1) directing the tenant to deliver possession of the building, such tenant shall be deemed to continue to be the tenant, but the landlord shall not be entitled to any rent for the period commencing on the date of delivery of possession of the building by the tenant to the landlord and ending with the date on which the building is offered to the tenant by the landlord in pursuance of the undertaking under clause (a) of sub-section (2).

(5) Nothing in this section shall entitle any landlord of a building in respect of which the Government shall be deemed to be the tenant to make any application under this section.

15. *Tenant to re-occupy after repairs.*—(1) Where the landlord recovers possession under clause (a) of sub-section (1) of section 14, he shall, within two months before the date on which the work of repairs is likely to be completed, give notice to the tenant of the date on which the said work will be completed. Within fifteen days from the date of receipt of such notice, the tenant shall intimate to the landlord his acceptance of the building offered for his re-occupation and if the tenant gives such intimation, the landlord shall within thirty days from the date of completion of the work of repairs put the tenant in possession of the building on the original terms and conditions. If the tenant fails to give such intimation, his right to re-occupy the building shall terminate.

(2) If after the tenant has delivered possession, the landlord fails to commence the work of repairs within one month from the date of such delivery, or fails to complete the work before the expiry of three months from the date of such delivery, or before the expiry of the further period allowed under clause (a) of sub-section (2) of section 14 or having completed the work fails to put the tenant in possession of the building in accordance with the provisions of sub-section (1), the Controller may, on the application of the tenant made within thirty days from the date of such failure, order the landlord to put the tenant in possession of the building on the original terms and conditions; and on such order being made, the landlord and any person who may be in occupation shall put the tenant in possession of the building.

16. *Tenant to occupy if the building is not demolished.*—

(1) Where an order directing delivery of possession has been passed by the Controller under clause (b) of sub-section (1) of section 14 and the work of demolishing any material portion of the building has not been substantially commenced by the landlord within the period of one month in accordance with his undertaking under clause (b) of sub-section (2) of section 14 the tenant may give the landlord notice of his intention to occupy the building the possession of which he delivered. If within fifteen days from the date of receipt of such notice, the landlord does not put him in possession of the building on the original terms and conditions,

[22nd August 1960]

the tenant may make an application to the Controller within eight weeks of the date on which he put the landlord in possession of the building. The Controller shall order the landlord to put the tenant in possession of the building on the original terms and conditions.

(2) Where an order has been passed by the Controller on the ground specified in clause (b) of sub-section (1) of section 14 and the work of demolishing the building is complete, all the provisions of this Act shall cease to apply to the new building erected on the site of the building demolished.

17. *Landlord not to interfere with amenities enjoyed by tenant.*—(1) No landlord shall, without just or sufficient cause cut off or withhold any of the amenities enjoyed by the tenant or be in any way responsible for the amenities being cut off or withheld.

(2) A tenant in occupation of a building may, if the landlord has contravened the provisions of this section, make an application to the Controller complaining of such contravention.

(3) If the tenant satisfies the Controller that the amenities were cut off or withheld or caused to be cut off or withheld with a view to compel him to vacate the building or to pay an enhanced rent or to harass him, the Controller may pass an interim order, directing the landlord to restore the amenities immediately, pending the inquiry referred to in sub-section (4).

Explanation.—An interim order may be passed under this sub-section without giving notice to the landlord.

(4) If the Controller on inquiry finds that the tenant has been in enjoyment of the amenities and that they were cut off or withheld by the landlord without just or sufficient cause or if the landlord was in any way responsible for the amenities being cut off or withheld, he shall make an order directing the landlord to restore such amenities.

(5) The Controller may, in his discretion, direct that compensation not exceeding fifty rupees—

(a) be paid to the landlord by the tenant, if the application under sub-section (2) was made frivolously or vexatiously;

(b) be paid to the tenant by the landlord, if the landlord had cut off or withheld the amenities or was in any way responsible for the amenities being cut off or withheld frivolously or vexatiously.

Explanation.—In this section, the expression 'amenities' includes supply of water, electricity, passages, staircases, light, lavatories, lifts and conservancy or sanitary services.

18. *Execution of orders.*—Every order made under section 10, 12, 13, 14, 15, 16 and 17 and every order passed on appeal under section 23 or on revision under section 25 shall be executed—

(i) in the City of Madras, by the Madras City Civil Court;

22nd August 1960]

(ii) elsewhere—

(a) by the District Munsif or if there are more than one District Munsif, by the Principal District Munsif having original jurisdiction over the area in which the building is situated; or

(b) if there is no such District Munsif, by the Subordinate Judge, or if there are more than one Subordinate Judge, by the Principal Subordinate Judge having original jurisdiction over the area aforesaid; or

(c) if there is no such District Munsif or Subordinate Judge, by the District Judge having jurisdiction; as if it were a decree passed by the said Court or by him :

Provided that an order passed in execution under this section shall not be subject to an appeal, but shall be subject to revision under section 25.

19. *Decisions which have become final not to be reopened.*—The Controller shall summarily reject any application under sub-section (2) or under sub-section (3) of section 10 or under section 14, 15 or 16 which raises between the same parties or between parties under whom they or any of them claim, substantially the same issues as have been finally decided or as purport to have been finally decided, in a former proceeding—

(i) under this Act, or

(ii) under any other law from time to time in force before the date of the commencement of this Act and relating to matters dealt with in this Act.

20. *Orders of Controller to be pronounced in open court.*—Every order passed by a Controller under this Act shall be pronounced in open court on the day on which the case is finally heard, or on some future day or which due notice shall be given to the parties.

21. *Conversion into non-residential buildings.*—No residential building shall be converted into a non-residential building except with the permission in writing of the Controller.

22. *Failure by landlord to make necessary repairs.*—If a landlord fails to make necessary repairs to the building within a reasonable time after notice is given—

(a) by the authorized officer in the case of a building in respect of which the Government shall be deemed to be the tenant under sub-section (5) of section 3;

(b) by the tenant in the case of any other building; the authorized officer aforesaid may, in the case referred to in clause (a), make such repairs or have them made by the allottee and deduct the cost thereof from the rent payable for the building

[22nd August 1960]

or ask the allottee to make such a deduction from the rent payable; and the Controller may, in the case referred to in clause (b), direct, on application by the tenant, that such repairs may be made by the tenant and that the cost thereof may be deducted by the tenant from the rent payable for the building:

Provided that the cost of repairs, and the deduction thereof which the authorized officer or the Controller, as the case may be, may authorize shall not exceed in any one year one-twelfth of the rent payable in respect of the building for that year.

23. *Appeal*.—(1) (a) The Government may, by general or special order notified in the *Fort St. George Gazette*, confer on such officers and authorities as they think fit, the powers of appellate authorities for the purpose of this Act, in such areas and in such classes of cases as may be specified in the order.

(b) Any person aggrieved by an order passed by the Controller may, within fifteen days from the date of such order, prefer an appeal in writing to the appellate authority having jurisdiction.

In computing the fifteen days aforesaid, the time taken to obtain a certified copy of the order appealed against shall be excluded.

(2) On such appeal being preferred, the appellate authority may order stay of further proceedings in the matter pending decision on the appeal.

(3) The appellate authority shall call for the records of the case from the Controller and after giving the parties an opportunity of being heard and, if necessary, after making such further inquiry as he thinks fit either personally or through the Controller, shall decide the appeal.

Explanation.—The appellate authority may, while confirming the order of eviction passed by the Controller, grant an extension of time to the tenant for putting the landlord in possession of the building.

(4) The decision of the appellate authority, and subject to such decision, an order of the Controller shall be final and shall not be liable to be called in question in any Court of Law, except as provided in section 25.

24. *Costs*.—Subject to such conditions and limitations, if any, as may be prescribed, the costs of and incident to all proceedings before the Controller or the appellate authority referred to in section 23, shall be in the discretion of the Controller or the appellate authority, who shall have full power to determine by whom or out of what property and to what extent such costs are to be paid, and to give all necessary directions for the purpose.

Explanation.—The appellate authority may set aside or vary any order passed by the Controller in regard to the costs of and incident to the proceedings before him.

[22nd August 1960]

25. *Revision*.—(1) (a) The High Court, in the case of—

(i) the Madras City Civil Court empowered by clause (i) of section 18, or

(ii) an appellate authority empowered under section 23 and functioning in the presidency-town, or

(iii) the District Judge empowered by sub-clause (c) of clause (ii) of section 18, and

(b) the District Court concerned, in the case of—

(i) an authority empowered by sub-clause (a) or sub-clause (b) of clause (ii) of section 18, or

(ii) an appellate authority empowered under section 23 and functioning in a district,

may, at any time, on the application of any aggrieved party, call for and examine the records relating to any order passed or proceeding taken under this Act by such authority for the purpose of satisfying itself as to the legality, regularity or propriety of such order or proceeding, and may pass such order in reference thereto as it thinks fit.

(2) The costs of and incident to all proceedings before the High Court or District Court under sub-section (1) shall be in its discretion.

26. *Order under the Act to be binding on sub-tenants*.—Any order for the eviction of a tenant passed under this Act shall be binding on all sub-tenants who were made parties in the application for eviction but any person who became a sub-tenant after the date of the application for eviction shall be bound by the order of eviction and be evicted as if he were a party to the proceedings, provided that such order was not obtained by fraud or collusion.

27. *Proceedings by or against legal representatives*.—(1) Any application made, appeal preferred, or proceeding taken, under this Act by or against any person, may, in the event of his death, be continued by or against his legal representatives.

(2) Where any application, appeal or other proceeding could have been made, preferred or taken, under this Act by or against any person, such application, appeal or other proceeding may, in the event of his death, be made, preferred or taken by or against his legal representatives.

28. *Summons to witnesses*.—Subject to such conditions and limitations as may be prescribed, the Controller may, in his discretion, issue summons to witnesses requiring them to attend in person to give evidence or to produce documents in their custody in connexion with any proceedings before him.

29. *Exemptions*.—Notwithstanding anything contained in this Act, the Government may, subject to such conditions as they deem fit, by notification, exempt any building or class of buildings from all or any of the provisions of this Act.

[22nd August 1960]

30. *Act not to apply to certain buildings.*—Nothing contained in this Act shall apply to—

(i) any building the construction of which was, after the date of the commencement of this Act, completed and notified to the local authority concerned, or

(ii) any residential building the rental value of which, on the date of the commencement of this Act, as entered in the property tax assessment book of the municipal council, district board, panchayat or panchayat union council or the Corporation of Madras, as the case may be, exceeds two hundred and fifty rupees per mensem, or

(iii) any non-residential building the rental value of which on the date of the commencement of this Act, as entered in the property tax assessment book of the municipal council, district board, panchayat or panchayat union council or the Corporation of Madras, as the case may be, exceeds four hundred rupees per mensem.

31. *Executive Authorities of local bodies to furnish certified extracts from property-tax assessment books.*—The Executive Authority of a municipal council or district board or panchayat or panchayat union council or the Revenue Officer of the Corporation of Madras, shall, on application made in this behalf and on payment of such fee as may, from time to time, be fixed by the Government by notification, grant to the applicant a certified copy of the extract from the property-tax assessment book of the municipal council, district board, panchayat or panchayat union council or the Corporation of Madras, as the case may be, showing the rental value of the building or buildings in respect of which application has been made, relating to the period specified in the application. Such certified copy shall be received as evidence of the facts stated therein, in proceedings under this Act.

32. *Landlord and tenant to furnish particulars.*—Every landlord and every tenant of a building shall be bound to furnish to the Controller or any person authorized by him in that behalf, such particulars in respect of the building as may be prescribed.

33. *Penalties.*—(1) If any person contravenes any of the provisions of sub-sections (1), (2), (4), (5) and (8) of section 3, sub-sections (1) (a) and (2) (a) of section 7, sub-section (1) of section 17, section 21 or section 32 or any order under sub-section (3) of section 10, or sub-section (3) of section 17 or any of the conditions in the notifications issued under section 29, he shall be punishable with fine which may extend to one thousand rupees.

(2) (a) Any landlord who after the allottee has vacated the building before the date specified in the order passed under clause (a) of sub-section (1) of section 12, fails to commence the work of repairs without reasonable excuse and any landlord or other person

[22nd August 1960]

in occupation of the building who fails to comply with the order passed by the authorized officer under sub-section (6) of section 12 shall, on conviction, be punishable with fine which may extend to one thousand rupees.

(b) Any landlord who recovers possession on the ground specified in clause (b) of sub-section (1) of section 12 and fails to carry out the undertaking referred to in clause (b) of sub-section (3) of the said section without any reasonable excuse or fails to comply with the conditions and restrictions prescribed under sub-section (2) of the said section or fails to comply with the order of the authorized officer under sub-section (1) of section 13 shall, on conviction, be punishable with fine which may extend to one thousand rupees.

(3) (a) Any landlord who after the tenant has vacated the building before the date specified in the order passed under clause (a) of sub-section (1) of section 14 fails to commence the work of repairs without reasonable excuse and any landlord or other person in occupation of the building who fails to comply with the order passed by the Controller under sub-section (2) of section 15 shall, on conviction, be punishable with fine which may extend to one thousand rupees.

(b) Any landlord who recovers possession on the ground specified in clause (b) of sub-section (1) of section 14 and fails to carry out the undertaking referred to in clause (b) of sub-section (2) of the said section without any reasonable excuse or fails to comply with the order of the Controller under sub-section (1) of section 16, shall, on conviction, be punishable with fine which may extend to one thousand rupees.

34. *Power to make rules.*—(1) The Government may, by notification, make rules to carry out the purposes of this Act.

(2) Without prejudice to the generality of the foregoing power, such rules may provide for—

(a) all matters expressly required or allowed by this Act to be prescribed;

(b) the procedure to be followed by Controllers and appellate authorities in the performance of their functions under this Act;

(c) the manner in which notices and orders under this Act shall be given or served;

(d) setting aside *ex parte* orders and orders of dismissal for default passed under this Act;

(e) applications for making legal representatives of deceased persons, parties to proceedings under this Act and the time within which such applications shall be preferred;

(f) the procedure to be followed in taking possession of a building and in disposing of the articles found therein at the time of taking possession; and

[22nd August 1960]

(g) the fee leviable in respect of applications and appeals under this Act.

(3) In making a rule under this section, the Government may provide that a person who contravenes any of the provisions thereof shall be punishable with fine which may extend to one thousand rupees.

(4) All rules made and all notifications issued under this Act shall, as soon as possible after they are made or issued, be placed on the table of both the Houses of the Legislature and shall be subject to such modifications by way of amendment or repeal as the Legislature may make either in the same session or in the next session.

35. *Repeals and savings.*—(1) The Madras Buildings (Lease and Rent Control) Act, 1949 (Madras Act XXV of 1949) (hereinafter in this section referred to as the said Act), is hereby repealed.

(2) Notwithstanding the repeal of the said Act by sub-section (1)—

(a) All rules made, or deemed to have been made, notifications issued or deemed to have been issued, orders passed or deemed to have been passed, decisions made or deemed to have been made, proceedings or action taken or deemed to have been taken, and things done or deemed to have been done under any provision of the said Act, shall be deemed to have been made, issued, passed, taken or done by the appropriate authority under the corresponding provision of this Act and shall have effect accordingly.

(b) Any liability or penalty incurred or deemed to have been incurred, any punishment awarded or deemed to have been awarded, any application made or deemed to have been made and any prosecution commenced or deemed to have been commenced under any provision of the said Act shall be deemed to have been incurred, awarded, made or commenced under the corresponding provision of this Act.

(3) Notwithstanding anything contained in sub-section (2) of this section, or in section 5, the Controller shall, on application by the tenant or the landlord of a building for which fair-rent has been fixed under the said Act, fix the fair-rent for such building in accordance with the provisions of section 4 of this Act.

36. *Savings on expiration of Act.*—The expiration of this Act shall not—

(a) render recoverable any sum which during the continuance thereof was irrecoverable or affect the right of a tenant to recover any sum which during the continuance of this Act was recoverable by him thereunder;

(b) affect any liability incurred under this Act or any punishment incurred in respect of any contravention of this Act or any rule or order made thereunder;

22nd August 1960].

(c) affect any investigation or legal proceedings in respect of any such liability or punishment as aforesaid, and any such investigation or legal proceeding may be instituted, continued or enforced and any such punishment may be imposed, as if this Act had not expired.

37. *Indemnity.*—(1) No suit, prosecution or other legal proceeding shall lie in any court against any officer or servant of the Government for, or on account of, or in respect of, any act, matter assising him—

(a) for, or on account of, or in respect of, any sentence passed or deemed to have been passed, any decision given or deemed to have been given, or any act ordered or deemed to have been ordered or done or deemed to have been done by him, in exercise of any jurisdiction or power purporting to have been conferred on him by or under this Act; or

(b) for carrying out any sentence passed or decision given by any court or other authority in exercise of any such jurisdiction or power as aforesaid.

(2) No suit or other legal proceeding shall lie against the Government for, or on account of, or in respect of, any act, matter or thing whatsoever, purporting to have been done in pursuance of or under this Act.

38. *Repeal of corresponding law in the transferred territory.*—

(1) Any law corresponding to this Act in force in the transferred territory immediately before the date of the commencement of this Act (hereinafter in this section referred to as the corresponding law) shall stand repealed on the date of such commencement.

(2) The repeal by sub-section (1) of the corresponding law shall not affect—

(a) the previous operation of the corresponding law or anything done or duly suffered thereunder; or

(b) any penalty, forfeiture or punishment incurred in respect of any offence committed against the corresponding law; or

(c) any investigation, legal proceeding or remedy in respect of any such penalty, forfeiture or punishment as aforesaid;

and any such investigation, legal proceeding or remedy may be instituted, continued or enforced and any such penalty, forfeiture or punishment may be imposed as if this Act had not been passed.

(3) Subject to the provisions of sub-section (2), anything done or any action taken, including any appointment or delegation made, notification, order, instruction or direction issued, rule, regulation or form framed or registration effected, under the corresponding law shall be deemed to have been done or taken under this Act and shall continue in force accordingly, unless and until superseded by anything done or any action taken under this Act.

[22nd August 1960]

(4) For the purpose of facilitating the application of this Act in the transferred territory, any court or other authority may construe this Act with such alterations not affecting the substance as may be necessary or proper to adapt it to the matter before the court or other authority.

(5) Any reference in any law which continues to be in force in the transferred territory after the date of the commencement of this Act to the corresponding law shall, in relation to that territory, be construed as a reference to this Act.

Explanation.—For the purpose of this section, the expression "transferred territory" shall mean the Kanyakumari district and the Shencottah taluk of the Tirunelveli district.

39. *Power to remove difficulties.*—(1) If any difficulty arises in giving effect to the provisions of this Act, the Government may, as occasion may require, by order, do anything which appears to them necessary for the purpose of removing difficulty.

(2) All orders made under sub-section (1) shall, as soon as possible after they are made, be placed on the table of both the Houses of the Legislature and shall be subject to such modifications by way of amendment or repeal as the Legislature may make either in the same session or in the next session.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Tuesday, the 23rd August 1960.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Ambar Charkhas

* 49 Q.—SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

- the centres where ambar charkhas are produced;
- the number of ambar charkhas produced during the period 1959-60 and the cost thereof; and
- the number distributed so far?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) Ambar Charkha Sets are produced in the following Saranjam Karyalayas functioning under the control of the Director of Industries and Commerce, Madras:—

- (1) Saranjam Karyalaya, Guindy, Madras.
- (2) Saranjam Karyalaya, S.V. Nagaram, Arni (North Arcot district).
- (3) Saranjam Karyalaya, Vadalur (South Arcot district).
- (4) Saranjam Karyalaya, Tiruchirappalli.
- (5) Saranjam Karyalaya, Tirupur (Coimbatore district).
- (6) Saranjam Karyalaya, Pettai (Tirunelveli district).

(b) 6,480. Rs. 6,81,500.

(c) 10,370.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: அம்பர் சர்க்காவில் நூற்பவர்கள் தாங்களாகவே பஞ்சையும் தயாரித்துக்கொள்ள வேண்டுமா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: அவர்கள் தயாரிக்கப்பட்ட பஞ்சை வாங்கிக்கொள்ளலாம், பருத்தியை வாங்கி தாங்களாகவும் பஞ்சு தயாரித்துக்கொள்ளலாம்.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: பஞ்சு தயாரிக்க வேண்டுமானால், அவர்களுக்கு ஒரு நாளைக்கு வேண்டிய பஞ்சைத் தயாரிக்க எவ்வளவு நேரமாகும்? ஒரு நாளில் நூல் நூற்க எவ்வளவு நேரமாகும்?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: நான் எத்தனையோ அம்பர் சர்க்கா நிலையங்களைக் குறிப்பிட்டேன். கனம் அங்கத்தினர் அவைகளில் ஏதாவது ஒரு நிலையத்துக்குச் சென்று பார்த்தால் அவருக்கு இதிலெல்லாம் தெரியும்.

[23rd August 1960]

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: அம்பர் சர்க்காவில் நூற்ற நூலும் சாதாரணச் சர்க்காவில் நூற்ற நூலும் ஒரே அளவாக இருக்கின்றன. எனவே அம்பர் சர்க்காவில் நூற்க வேண்டியது உசிதமல்ல என்று மக்கள் நினைக்கிறார்களா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: அம்பர் சர்க்காவில் நூற்ற நூல் நைசாக இருக்கிறது. அதில் நூற்பவர்களுக்கு அதிகக் கூலி கிடைக்கிறது.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: அம்பர் சர்க்காவில் நூற்பது கூடினம் என்பதால் பெண்கள் அதை எடுத்துக்கொள்வ தில்லை. அதனால்தான், சுமார் 81,000 அம்பர் சர்க்காக்கள் தயாரிக்கப்பட்டபோதிலும், 10,000 அம்பர் சர்க்காக்கள் தான் விநியோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை அரசியலார் அறிவார்களா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: பெண்கள் ஏராள மாக நூற்கிறார்கள்; நூற்று, அவர்கள் பயனும் அடைகிறார்கள். 1959-60-ல் 6,480 அம்பர் சர்க்காக்கள் தயாரிக்கப்பட்டன என்றும், இதுவரையில் 10,370 அம்பர் சர்க்காக்கள் விநியோகிக் கப்பட்டுள்ளன என்றும் நான் சொன்னேன். பெண்கள் நூல் நூற்பதில் ஈடுபட்டு மிகவும் பயனடைகின்றனர்.

SRI S. K. SAMBANDHAN: கிராமங்களில் வேலைசெய்யும் தச்சர் போன்ற வேலையாட்களுக்கு வீட்டு வசதி செய்துகொடுக்க அரசாங்கம் திட்டமிட்டிருக்கிறதா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: அவர்களுக்கு வீட்டு வசதி செய்து கொடுப்பதற்கான பொறுப்பை இப்போது அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளாது. இத்திட்டம் நிரந்தரமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால், அப்போது அவர்களுக்கு வீட்டு வசதி செய்து கொடுப்பதுபற்றி அரசாங்கம் கவனிக்கும்.

SRI S. K. SAMBANDHAN: தச்சர்கள் போன்ற வேலையாட் கள் "வீட்டு வசதி இல்லாததால், வேலைக்கு வர மாட்டேன்" என்று சொல்கிறார்கள் என்ற புகார் அரசாங்கத்திற்கு வந்திருக் கிறதா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: அப்படி ஒன்றும் வரவில்லை.

Dhobikhana at Chetpet

* 50 Q.—SRI M. ETHIRAJALU: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) whether it is a fact that the Dhobikhana at Pilliar Koil street, Chetpet, has not been supplied with water for washing the clothes; and

(b) if so, the steps taken or proposed to be taken thereon?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: (a) & (b) During pressure hours water supply to the Dhobikhana at Pilliar Koil street, Chetpet, is fairly good. A separate main has been laid

[23rd August 1960]

from Harrington Road and necessary service connexion given to improve water supply to the Dhobikhana. The existing well has been renovated and arrangements are being made to provide a pump house and fix an electric motor pump set to improve the water supply to this Dhobikhana.

SRI M. ETHIRAJALU: இப்போது இருக்கின்ற ஏற்பாட் டின்படி அங்கே 36 தண்ணீர்த் தொட்டிகள் இருப்பதாகச் சொல் லப்படுகிறது. 36 தொட்டிகளிலும் 150 தொழிலாளர்களுக்கு மேல் வேலைசெய்கிறார்கள். 36 தொட்டிகள் இருக்கும்போது அங்கே 12 தொட்டிகளில்தான் தண்ணீர் கிடைக்கிறது. ஆகவே எல்லா தொழிலாளிகளும் வேலைசெய்ய தண்ணீர் நிறையக் கிடைப்பதற்கு அரசாங்கம் உடனடி நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டு கார்ப்பரேஷன் அதிகாரிகளை கவனிக்கும்படி செய்ய தூண்டுமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: எல்லோருக் கும் வசதி செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்ற கருத்துடன்தான் அரசாங்கம் அங்கே ஏற்பாடுகள் செய்துவருகிறது. இந்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்ட பிறகு ஏதேனும் குறை இருந்தால் அப்போது அதைக் கவனிக்கலாம்.

SRI M. ETHIRAJALU: சர்க்கார் செலவில் 40,000 ரூபாய் அளவில் இந்தத் தொழிற்சாலை கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அங்கே தொழிலாளர்கள் பந்தோபஸ்தாக வேலை செய்வதற்கு வழி வகை செய்யவில்லை. இதனால் துணிகள் சில சமயங்களில் திருட்டுப்போக நேரிடுகிறது. இதற்கு மதில் வேண்டும் என்று பல தடவை கேட்டும் கார்ப்பரேஷன் காதிலே போட்டுக்கொள் வதில்லை. ஆகவே பொதுமக்கள் துணிகளைக் காப்பந்து செய்து கொடுப்பதற்கு உடனடி மதிற் சுவர்களை கட்டிக்கொடுக்க அரசாங்கம் கார்ப்பரேஷனுக்கு உத்திரவிடுமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: நிதி நிலை யைக் கவனித்து, அதன் பிறகே அரசாங்கம் இந்த வேலைகளைக் கவனித்து, செய்யக் கூடியதைச் செய்ய முடியும்.

Private High Schools in Kanyakumari district

* 51 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state whether there is any proposal before the Government to meet the office establishment charges in private High Schools in Kanyakumari district?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: No, Sir.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Did the Government have occasion to know that clerks in high schools were paid very low, and if the Government had that information, did they go into the reasons for such low payment?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I have no information, Sir.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Is it a fact that education is ~~for all~~ up to the end of III Form? Is it also a fact that the managements have to manage within the twenty percent fee income from out-

[23rd August 1960]

of the fee levied for higher forms and that, therefore, the clerks are not paid a decent pay?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: As I have already stated, I have no information about low payments.

Market Committees

* 52 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state whether the elections to the existing market committees have been held?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The elections to the existing market committees are being held.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Under what Act, Sir?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: At present, elections are held to the reconstituted committees under the old Act of 1933, because Government found certain administrative difficulties in bringing these into existence according to the new Act of 1959. Therefore, when committees are reconstituted under the 1959 Act, elections will be held according to that Act.

SRI S. K. SAMBANDHAN: There are fundamental differences between the two Acts in the matter of election of chairman. It was pointed out during the discussion on the Bill on the floor of the House that the chairman might be elected from either the dealers' group or from the growers' group. It was not agreed to. When there is this contradiction, why are elections held under the old Act itself?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: As I said, if it should be under the new Act, committees have to be reconstituted, and there are certain administrative difficulties. It was, therefore, felt by the Government that these could be held under the old Act. In view of the wide difference between the two Acts, it was thought expedient to have elections under the old Act.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Is it not a fact that because Government wanted elections to be held under the new Act, they were postponed even though the term had already expired?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Not exactly so.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Why were they not held immediately on the expiry of the term?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: There are so many reasons. If the hon. Member would put a separate question, I can give them.

Cumbum Municipality

* 53 Q.—SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) whether any election has been held to the Cumbum Municipality;

[23rd August 1960]

(b) if not, the reasons therefor; and

(c) whether there has been any delay in the issue of licences for the construction of the buildings within the municipal limits of Cumbum?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: (a) No, Sir.

(b) Cumbum and Kurichi Municipalities have been grouped together for conduct of elections. Since the question of downgrading the Kurichi Municipality was all along under the consideration of the Government, elections could not be held for the above group of two newly constituted municipalities. Elections to the Cumbum Municipality will be conducted as early as possible.

(c) Out of 338 building applications received from 1st July 1959 to 30th June 1960 there has been delay only in the case of 16 applications, beyond 30 days.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: May I know when this Cumbum was raised to the status of a municipality and when the Commissioner was appointed?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: It was constituted on 1st October 1958. As I said in my main answer, there was a proposal to down-grade Kurichi into a panchayat and hence there was delay in conducting elections to Cumbum Municipality. They will take place soon.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Do the Government realize that 24 months have elapsed since it was raised to the status of a municipality and a Commissioner was appointed? There is still no election.

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: Elections will be held as early as possible.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: May I know whether any officers besides the Commissioner, like Health Officers, were appointed?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: At present, I do not have the details.

"Goonda Menace" in Tiruvottiyur

* 54 Q.—DR. A. SREENIVASAN: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether the attention of the Government has been drawn to the prevalence of "Goonda Menace" in Tiruvottiyur area; and

(b) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) There is no such menace prevalent in Tiruvottiyur either in the area covered by Madras City or in the area covered by Chingleput district.

(b) Does not arise.

DR. A. SREENIVASAN: Is it a fact that the population of Tiruvottiyur has almost doubled itself within the last few years on account of a number of factories coming up and that the Police are

[23rd August 1960]

unable to cope with the number of crimes committed there because of dearth of Police force?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The population is on the increase as it is everywhere else. If population is on the increase, then the incidence of crimes may also be greater. But I may tell the hon. Member that the Police are bestowing necessary attention on this matter. In view of the question raised yesterday in this House, I had a talk even this morning with the Superintendent of Police on this and I have asked him to go into the question thoroughly. I have also asked him to go to Tiruvottiyur and watch the situation and see what fresh steps have to be taken.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Arising out of the question that news appears in the Press that there have been goondaism and acts of that type, may I know whether these are not brought to the notice of the department and the same enquired into by them at least to satisfy themselves? Or is it that whatever be the reports in the Press, the Government or the department do not take any cognizance of those reports?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I cannot assure the hon. Member that I will take cognizance or the Government will take cognizance of every letter that appears in every journal. But whenever it is brought to the notice of the Government, Government do enquire into it. When the hon. Member gave notice of the question we enquired of the Madras Police and the District Police and they said there was nothing of that sort happening there. Of course there may be a difference of opinion about the definition of the word 'goondaism'.

DR. A. SREENIVASAN: Is it the opinion of the local Police themselves that they are not able to cope with the offences there on account of the small strength of the Police force there which was fixed some 20 years ago?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: No, Sir.

SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR: காஞ்சிபுரத்தில்.....

MR. CHAIRMAN: This is about Tiruvottiyur.

SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR: திருவொற்றியூர் இருக்கும் ஜில்லாவாகிய செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலேயே காஞ்சிபுரமும் இருப்பதால் காஞ்சிபுரத்தைப்பற்றிக் கேட்கிறேன். காஞ்சிபுரத்தில் இப்போது திருட்டுகள் ஜாஸ்தியாகி இருக்கின்றன. கடந்த நான்கு மாதங்களில் அங்கே சுமார் 20,000, 25,000 ரூபாய் அளவிற்குத் திருட்டுகள் நடந்திருக்கின்றன. ஒரு வாரத்திற்கு முன்பு கூட ஒரு பெரிய திருட்டு நடந்திருக்கிறது. எனவே அங்கே அரசாங்கத்தார் பந்தோபஸ்துக்குத் தக்க ஏற்பாடு செய்வார்களா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: இதில் வேண்டிய கவனம் செலுத்தப்பட்டுவருகிறது. இருந்தாலும், கனம் அங்கத்தினர் எனக்குக் குறிப்பாக விவரங்கள் கொடுத்தால் அவைகளை அனுசரித்து சில நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளப்படும்.

[23rd August 1960]

SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR: கனம் அமைச்சருக்குப் போலீசாரிடமிருந்து "இன்பர்மேஷன்" வரும். நான் விவரம் கொடுக்க வேண்டும் என்றால், நான் என்ன மாதிரி விவரம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கனம் அமைச்சர் சொல்கிறார் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. விவரங்கள் என்றால் எனக்குப் புரியவில்லை.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: போலீசார் மூலம் எனக்குக் கிடைக்கும் விவரங்களை வைத்துக்கொண்டு, வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. இன்னும் நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டுமென்று கனம் அங்கத்தினர் விரும்பினால் அவரிடமுள்ள விவரங்களைக் கொடுக்கலாம்.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENT re MESSAGE FROM THE ASSEMBLY.

MR. CHAIRMAN: I have to announce to the House that I have 3-10 received messages from the Hon. Speaker, Madras Legislative p.m. Assembly, transmitting copies of the following Bills, as passed by the Assembly and signed by him for the concurrence of the Council:—

The Madras Nurses and Midwives (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 22 of 1960).

The Industrial Employment (Standing Orders) (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 14 of 1960).

The Madras Places of Public Resort (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 20 of 1960).

The Madras Panchayat Union Councils (Special Provisions for First Constitution) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 19 of 1960).

III.—CALLING ATTENTION TO HIGH PRICES AND THE PERSISTENT UPWARD TREND OF PRICES OF COTTON YARN.

* **SRI S. K. SAMBANDHAN:** Mr. Chairman, Sir, I would like to call the attention of the Hon. the Minister for Industries to a matter of urgent public importance, namely, the high prices and the persistent upward trend of prices of cotton yarn, prices ranging from Rs. 16 to Rs. 22 in the case of 20s and from Rs. 26 to Rs. 30 in the case of 40s required for the handloom industry and their consequences, viz., high cost of production of medium and coarse varieties of cloth required for the middle and poor classes, the low wages paid to the weavers and the difficulty and hardship caused to the weavers and producers of handloom cloth. I wish to add that unless immediate and firm steps are taken by the Government most of the weavers will be hard hit by unemployment.

* **THE HON. SRI R. VENKATARAMAN:** Mr. Chairman, Sir, the prices of medium counts yarn have been rising steadily since October 1959. This increase in the prices of yarn is attributed to the shortage of indigenous cotton due to failure of cotton crop in North

[Sri R. Venkataraman] [23rd August 1960]

India and consequent rise in prices of cotton, increase in manufacturing costs, to a certain extent increase in the export of yarn to foreign countries and speculative activities. The Government are aware that this steep increase in prices of yarn has hit the handloom industry hard and weavers have been put to considerable hardship and privation. The difficulties have been more acute in centres of production where lower medium and coarse counts are exclusively used.

Government have been closely watching the situation and have been taking various measures to keep the prices under check. An appeal was made to the Southern India Mill-owners' Association on 2nd January 1960 to persuade the member-mills to reserve a portion of their production of yarn for supply to the handloom industry in this State. I convened a conference of mill-owners, handloom weavers, yarn dealers and other interests on 18th January 1960 at Coimbatore to consider the measures to bring down the prices. It was made clear that if there was speculation in the prices of yarn, Government would not hesitate to recommend the re-imposition of controls over the prices and the distribution of yarn. On 23rd January 1960 the Government of India were requested to take action to remedy the situation. Following these measures, the yarn prices showed a tendency to come down. But the prices started climbing up from the middle of February 1960. The matter was again taken up with the Government of India.

In view of the scarcity of Indian cotton and in order to prevent the more resourceful mills from cornering cotton bales, the Textile Commissioner has made it obligatory on the part of the mills to obtain quota certificates from him. Mills are granted quota certificates for 50 per cent of their actual consumption of Indian cotton during the preceding year and they are also enjoined not to procure cotton in excess of such quota certificates. This step was taken to discourage hoarding of scarce Indian cotton. The Government of India have also decided to import larger quantities of cotton from foreign countries so as to make up the deficiency of Indian cotton. As against the import of 6 lakhs of bales last year, the import of 11.8 lakhs of bales was authorized this year. An agreement has also been signed between the Government of India and the United States of America for the import of an additional quantity of 4 lakhs bales of cotton under the P.L. 480 programme. The supply position of Indian cotton in the current season is also expected to be good. The Government of India have further also decided to maintain the ceiling prices of raw cotton unchanged in the coming season.

At the meeting of the Cotton Textile Consultative Board on 29th July 1960 at New Delhi, the Union Minister for Commerce and Industry called upon the representatives of the mill industry to take immediate steps to bring down prices of cotton yarn. The Indian Cotton Mills Federation has called upon the Mill-Owners' Associations in the country to take steps progressively and firmly to bring down the prices of cotton textiles and to effect a 10 per cent cut in the prices immediately. It has also requested that arrangements should be made with regard to sales of yarn so that handloom weavers might get supplies of yarn through the usual channels. So far as handloom weavers' co-operative societies are concerned, mills should as far as possible arrange to supply yarn direct to them at reasonable

23rd August 1960] [Sri R. Venkataraman]

prices. It has also suggested that a short staple American cotton which the mills will be getting be used in coarse and lower medium counts only, so that the imbalance in the supply position of those counts could be set right. The Committee of the Indian Cotton Mills Federation which met at Bombay on 11th August 1960 to consider the further measures to ensure that consumers get cloth at reasonable prices, has fixed the maximum wholesale prices for various categories of cloth at a percentage based over the October 1959 contract price. But they could not arrive at a decision in regard to yarn prices and has stated that it would announce the yarn price policy shortly.

I met the Committee of the Southern India Mill-owners' Association on 2nd August 1960 and impressed on them that unless yarn prices were brought down to 15 per cent over October 1959 prices, the State Government would move for the imposition of controls. Sri R. Venkataswami Naidu, who represented the Southern India Mill-owners' Association also conveyed the strong views of the Government of India on this matter.

Mill-owners of South India met on the 12th August to discuss the proposal of the Government of India for voluntary cut in the prices of yarn and the method of distribution of yarn to consumers at reasonable prices. This was followed up by another meeting with me at Madras on 14th August 1960. Thereafter, the Indian Cotton Mills Federation has in consultation with the Southern India Mill-owners' Association, notified in the press new prices for cotton yarn. The Government are studying the revised prices announced.

The Government have been sparing no efforts to bring down the prices of yarn. They are reluctant to re-introduce controls. But if there is no appreciable reduction in prices, they will not hesitate to resort to stronger measures.

IV.—GOVERNMENT MOTION.

AMENDMENTS TO RULES ISSUED UNDER THE MADRAS ESTATES (ABOLITION AND CONVERSION INTO RYOTWARI) ACT, 1948.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Mr. Chairman, Sir, I move—

“That the following draft amendment to the rules published with Revenue Department notification, dated the 21st December 1949, at pages 397-398 of the rules supplement to Part I of the *Fort St. George Gazette*, dated the 27th December 1949, as subsequently amended, which it is proposed to make in exercise of the powers conferred by section 40 (1) of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948 (Madras Act XXVI of 1948) be approved:—

DRAFT AMENDMENT.

To rule 3 of the said rules, the following further proviso shall be added, namely:—

‘Provided further that in the case of 506 Kannakulam Inam Estate, Ramanathapuram district, where the settlement operations

[Sri M. A. Manickavelu] [23rd August 1960]

have been completed in fasli 1368, the Government may postpone the deposit of the whole or part of the compensation due in respect of the estate by a further period not exceeding six months'."

Sir, I may briefly explain the necessity for this amendment. First this estate was taken to be a zamin estate tagged on to Sivaganga zamin. Subsequently it was found out that it was only an inam estate coming under the jurisdiction of Tiruvadanai taluk. The first settlement party connected with it had started work. But when it was subsequently found that it belonged to Tiruvadanai taluk and not Sivaganga taluk, it was dealt with by a different settlement party. So there was some delay in finding out the nature of the tenure and making the deposit as required by the rules within six months. So this amendment seeks to extend the time by another six months. The amendment is only technical.

MR. CHAIRMAN: The question is—

"That the following draft amendment to the rules published with Revenue Department notification, dated the 21st December 1949, at pages 397-398 of the rules supplement to Part I of the *Fort St. George Gazette*, dated the 27th December 1949, as subsequently amended, which it is proposed to make in exercise of the powers conferred by section 40 (1) of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948 (Madras Act XXVI of 1948) be approved :—

DRAFT AMENDMENT.

To rule 3 of the said rules, the following further proviso shall be added, namely:—

'Provided further that in the case of 506. Kannakulam Inam Estate, Ramanathapuram district, where the settlement operations have been completed in fasli 1368, the Government may postpone the deposit of the whole or part of the compensation due in respect of the estate by a further period not exceeding six months'."

The motion was put and carried.

V.—DISCUSSION ON THE FIRST SUPPLEMENTARY
STATEMENT OF EXPENDITURE FOR 1960-61.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Mr. Chairman, Sir, I propose to confine myself to a few points. The Hon. the Minister for Finance has stated that on account of the revised pay scales, this supplementary budget has been brought forward. I may point out that the revised pay scales have given a measure of satisfaction to almost all employees. The absence of adverse comments in the press—no doubt there were certain comments—clearly shows that all the members of the teaching profession have got a measure of satisfaction. Sir, when I point out certain anomalies and also certain minor grievances, the Government should not think that with one hand we are paying compliments to them and with the other hand taking them away. It is not so. We wish to express our indebtedness to the Government. At the same time, we should place before Government certain anomalies which I am sure they will certainly remedy. The first is this. They have merged the bulk of the dearness allowance with salary.

23rd August 1960] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

This is a great thing which benefits all Government employees, the employees under local bodies, and also teachers. One may ask, in what way. Of course their retirement benefits increase. The Government have been kind enough to accept the scheme of liberalised pension. I would request the Hon. the Minister for Education to consider whether he can extend this liberalized pension scheme to teachers also. I may point out to him that at present the Government are paying a share of the provident fund contribution—one-third. In the liberalized pension scheme, the Government have stated that after 20 years of service, they will give a gratuity of 12 months' pay. The gratuity may even extend up to 15 months' salary. It has been found out that the gratuity and the share of provident fund contribution are just equal. If the Government do not give any contribution towards provident fund but only give gratuity of 12 months' salary after twenty years' service or 15 months' salary after thirty years' service, the Government do not pay anything extra. The liberalized pension scheme has one advantage. If, after twenty years, a person passes away, his family gets pension for about ten years. We are at present giving pension to teachers. The Government can kindly see whether they can extend this scheme to them. It requires detailed consideration, and I would request Government to see that this liberalized pension scheme is extended to teachers also under all agencies.

Next I come to the most important thing. In the revised scale, the scale for the secondary grade teacher is put at Rs. 90—140. It is now very difficult to change this scale. But I hope the Government will be kind enough to grant my request. In the second stage, the increment is Rs. 3. May I request the Government to increase the increments at the later stages or have one uniform incremental scale of pay from Rs. 90 to 140? This is my submission. The Government may not immediately change the scale no doubt. But I hope they will consider my request. Another submission is that, in the case of the lower division clerks, there is the chance of their getting promotion to the upper division category. But in the case of the secondary grade teacher, absolutely there is no such chance of getting promotion. They have to retire as secondary grade teachers on Rs. 140. May I request the Government to see, if it is not possible to increase the maximum to Rs. 160 or 180, that there is a selection post on Rs. 140 to Rs. 180, and that fifty per cent of the posts are made selection posts? This will give them some measure of relief. I would request the Hon. Minister to consider this.

Then, as regards L.Ts., they are given a liberal scale of Rs. 140—250. I should like to point out one thing here. The L.Ts. will reach this Rs. 250 within a period of fifteen years. If a teacher enters service in his 25th year, he will reach this Rs. 250 in his fortieth year. In the case of teachers employed in local bodies and aided institutions, there is no further promotion for them after their 40th or 45th year. They have to stagnate. There will be no enthusiasm for them and there will be no incentive either. May I request that at least one-third of the L.Ts. posts be made Grade I posts on Rs. 225—10—275—15—350? In Government service, the teachers and the Deputy Inspectors come under one category. I would request the Government to see that, if they cannot agree to one-third, they accept the suggestion to make at least 25 per cent of the L.Ts. posts Grade I posts.

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [23rd August 1960]

I now come to Physical Instructors. I want the Government to consider their case very carefully. Some amount of injustice has been done to these Physical Instructors. Physical Instructors, Grade I, are secondary grade trained men and also Y.M.C.A. trained men. Originally their scale was Rs. 50—95. Grade II Physical Instructors were S.S.L.C. failed men or they might have passed V Form. They would have undergone the Y.M.C.A. training. Their original scale was Rs. 45—75. Both these Grade I and Grade II men are put in the same scale of Rs. 90—140. Grade I Physical Instructors have additional qualifications. Even in the original scale they were put at a higher rate of pay. Only an allowance of Rs. 5 has been recommended. We thought that, if their pay scale could not be revised again, their allowance would be raised to Rs. 20. Now they are getting an allowance of Rs. 10. But this is reduced to Rs. 5. In view of the qualifications that they possess, they can be employed as secondary grade teachers in the forenoons and as Physical Instructors in the afternoons.

Then, Sir, as regards the medical concessions, I want to make one request. I have made a personal appeal also to the Hon. Minister. In the case of the Government employees and employees in the local bodies, I am told that the Government have to incur a sum of Rs. 1,50,000. In the case of the teachers, who number about 1,13,000, nearly 8,000 are Government employees, 54,000 are in local bodies, and the remaining 51,000 are in private service. By extending this medical concession to teachers, the Government need not incur more than Rs. 1½ lakhs per year. This concession will give great relief to the teachers. The Pay Commission has recommended this. The Pay Commission has stated that the Government should find out the implications of the proposal, because all the teachers are scattered, and that it may not benefit them much. Sir, if teachers are all scattered, equally the Government employees are also scattered. Employees of the local bodies are scattered. Therefore, I would request you to consider this very sympathetically. No doubt, those who get below hundred rupees are getting free medical aid. But most of the secondary grade teachers cannot get it. So also, L.Ts. cannot get it. After all, by extending this aid to them, you will be incurring only a small expenditure.

The next thing is about house-rent allowance. We have been asking for it again and again. Of course, I do not say that parity should be given. So far as aided institutions and local body institutions are concerned, you are giving aid. You are not taking full responsibility in the case of elementary schools. In the case of elementary schools, you must pay full house-rent allowance and in the case of teachers in aided institutions you must give some aid. In respect of dearness allowance, you are now giving 50 per cent. Give us something by way of house rent allowance also. Teachers in the City of Madras and in municipalities find it very difficult to live with their present emoluments.

Then, about the temporary increase in pension, I would request Government to consider this. They are at present giving pensions ranging from five to thirty rupees to teachers. The maximum for a B.T. is thirty rupees. A retired headmaster, of course, gets thirty-five rupees. If the Government order payment of the temporary increase to teachers who retired before June 1st, it will benefit them most. Their number after all will not be more than 2,000.

23rd August 1960] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

I am glad to note that the Government have given protection to the non-gazetted officers against loss of emoluments. It is stated in the report—

“If any non-gazetted Government servant holding any of the posts specified in Schedule I happens to draw at any time in future, emoluments less than what he would have drawn in the existing scale at that particular point of time, the difference shall be paid to him as ‘personal pay’ to be absorbed in future increments.”

This concession must be extended to the teachers also. I know that in the case of B.Ts. drawing now a salary of Rs. 125, the position is that they will be adversely affected after two or three years. If they continue to be in the old scale, they benefit more. In the new scale, they will suffer and if the loss is treated as personal pay, there will be no grievance.

Now, I come to training colleges. I do not see why a distinction should be made between training colleges and arts colleges. I find that the scale of pay of an Assistant Lecturer in an arts college is Rs. 225—20,275—15—425 whereas the scale of pay of an Assistant lecturer in a training college is Rs. 225—350. The present qualifications for both posts are the same. So, both of them must be placed on a par so far as the scale of pay is concerned. Of course, it is provided that thirty rupees extra will be given to M.As. Most of them are M.As. (Sri S. Natarajan: All of them are M.As.) If you add thirty rupees, even then it does not come anywhere near the other scale. I would request the Hon. the Minister for Finance to remove this anomaly. Training colleges and arts colleges must be placed on a par with each other. They should not be treated differently.

Then, I shall come to local board employees. I am now referring to the lower division clerks. In the case of lower division clerks under Government, the scale is Rs. 90—4—110—3—140 whereas in the case of lower division clerks in local board and municipal offices the scale is Rs. 90—3—120—2—140. In the former the rate of increment is four rupees and three rupees and in the latter it is three and two rupees. I think this disparity must be removed, especially when the cost of living is so high and affects all employees alike. I would request the Hon. Minister to look into this.

Then, I come to the Judicial Department. The Commission has suggested revision of scales of pay of District Judges, Subordinate Judges and District Munsifs. It has recommended that the scale of pay of District Munsifs should be Rs. 375—25—700. It has been stated that the number of posts in this group is ninety-seven against fifty posts in the next higher cadre of Subordinate Judges. So, most of the District Munsifs get into the higher grade after some service. As regards Subordinate Judges they are given a scale of pay of Rs. 650—40—850. I shall show how they have not been benefited to the extent to which they ought to have been benefited. Their present scale is Rs. 550—50—700. With the dearness allowance added to it, they get a start of Rs. 635. It has been made Rs. 650 now. So, initially they get only fifteen rupees more. The maximum has been raised to Rs. 850 and here again the increase is not much. The maximum of the scale of pay of District Munsifs is Rs. 700 and the District Judges get a maximum of Rs. 1,800; but the maximum salary

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [23rd August 1960]

that a Subordinate Judge could get is only Rs. 850. It must be midway between the two, i.e., Rs. 1,200. The Commission says that there are no district officers, except Collectors and District Judges, who are started on a scale of pay above Rs. 600 but at the same time it concedes that Subordinate Judges have unlimited monetary jurisdiction and have also wide appellate powers. But they did not consider this wide gulf between the scales of pay of District Munsifs and District Judges. If the scale of pay of Subordinate Judges is raised proportionately, it would be much better.

2-40 p.m. Lastly, I would like to point out one thing. Times are changing. Now a Pay Commission has reported. We do not know what is going to happen five or ten years hence. There must be a permanent Commission for this State at least. In the Lower House, I was glad to hear the Hon. the Minister for Finance say that he was thinking on these lines. There must be a Commission or Council for revision of pay scales every five years. Once you do it, for five years, you should not touch it. I would request the Government to see that such a commission or council is appointed. If possible, there should be a commission for each of the categories—Civil Service, teachers, college lecturers, etc., and labourers. Having regard to the cost of living from time to time, the Commission can suggest revision of scales of pay. That will give a great measure of satisfaction to all employees.

Thank you, Sir.

* Sri G. KRISHNAMOORTHY: Mr. Chairman, Sir, I am glad the Supplementary Demand is before us. This demand is in respect of what is to be spent by way of increase in salaries granted to all Government servants and teachers. I am glad that teachers also come under the list of beneficiaries. But I would have been gladder still if the principle recommended by the Pay Commission with regard to parity in salaries of teachers had been extended to the other benefits as well. I have to press again and again the demands of teachers in this House in spite of the fact that the hon. Member Sri Annamalai Pillai the other day said that teachers' problems were pressed again and again on the floor of this sacred House. I would like to remind the hon. Member Sri Annamalai Pillai that if teachers' problems are pressed again and again, it is only in the interest of the future generation and not in the interest of the 1,13,000 odd teachers and their families that exist to-day. So my point in pressing again and again the demand of the teachers is only to see that the future citizens that are sitting before the teachers to-day are given proper education especially in view of the fact that our country has before it so many developmental plans to make it a Welfare State.

Sir, I had occasion to mention that if parity had been extended in respect of other benefits also, naturally the teachers would have nothing to press for before the Government at this moment. I would gladly welcome the appointment of a Commission or a Committee to go into the salaries and revise them according to the prevailing cost of living every four or five years as was suggested by the hon. Member Sri Srinivasavaradan. But now as matters stand, it would be better for the Government before issuing the orders with regard to the implementation—I may incidentally point out that orders with regard to the Education Department have not yet been issued—of

23rd August 1960] [Sri G. Krishnamoorthy]

the scales of pay of teachers to bear in mind the things I am going to mention and include them also among the benefits to be awarded to teachers.

The first is with regard to house rent allowance. The hon. Member Sri Srinivasavaradan also dealt with it in his speech. It is not a question of some managements bearing a portion of it or not. It is a question of the Government paying it to the teachers. Sir, when once the principle of parity has been accepted by the Government, it goes without saying that the Government have to come to the level of recognizing the teachers as national servants. They have already recognized the principle of awarding pension benefits to them without reference to the managements or to their finance. I am glad the Government have come to a level when they have begun to accept that a teacher irrespective of the agency or the manager under whom he may work is doing national service and he is a national servant. When with regard to one or two major items of expenditure they have recognized that it is the ultimate responsibility of the Government to pay the teachers direct, it is but proper with regard to the house rent allowance also that the Government come forward to accept that principle. As I have already submitted, it is a matter of only Rs. 6 lakhs recurring expenditure per year. It is nothing for a Government which is getting a revenue of more than Rs. 80 crores. This benefit will go only to teachers who live in congested places like the City and other big municipalities. There may be a few teachers living in taluk towns or taluk headquarters. They will be eligible for this allowance only according to the scale laid down by the Government for Government servants living in those areas. A teacher getting a salary of Rs. 75 inclusive of allowances according to the Government scales of pay in Madras City will get Rs. 10. This house rent goes along with the emoluments of the Government servants. My point is why this should not be given to the teachers also. Why should it be different in the case of the teacher alone? Ours is a Welfare State bound to look after the interests of the downtrodden. We put forth this claim and we request the Government to examine whether it is not just and proper that the teachers should be paid this allowance. According to the rules in force, they have to live within the vicinity of the school, in the same village and so on. It is, therefore, difficult for them to get a house under those conditions. And anything worth the name of a house cannot be got for less than Rs. 30 a month. Sir, we had occasion to discuss the Accommodation and Rent Control Bill yesterday and in spite of these control measures, we cannot think of getting a decent dwelling place for a teacher for anything less than Rs. 30. Even the inferior servant of the Government is encouraged with the payment of Rs. 10 as house rent allowance. Why should not the very-low-paid teacher be given this allowance?

Now, Sir, with regard to medical relief, the hon. Member Sri Srinivasavaradan told the House that teachers were anxious that the concessions now extended to the Government servants or those facilities enjoyed by the people living in the rural parts where there are Grama Sevaks' village officer and so on should be extended to them. All others are eligible for medical concessions. While that is so, it is not that the teachers live in quite a different place. They also live in places where these Government servants live. Why should not the Government extend those concessions also to the teachers?

[Sri G. Krishnamoorthy 23rd August 1960]

With regard to the Compulsory Contributory Health Scheme that may be introduced in future by the Government, naturally the teachers in the cities would take advantage of it. Till the introduction of such a scheme, let such teachers get the benefit of these concessions on a par with other Government employees.

In regard to the pension scheme, it was already pointed out by the previous speaker, that there were teachers getting a pension of between Rs. 5 and Rs. 13. A greater number of them get only between Rs. 5 and Rs. 10. The grant of a temporary increase of Rs. 10 granted to even the inferior Government servants, will go a long way in giving them one square meal in the rural parts. If this same benefit is extended to the teachers, it would cost the Government five or six lakhs of rupees recurring expenditure. It is not a question of the Government having no finances to meet this expenditure. They are now spending thousands of crores of rupees on development plans. The supplementary expenditure consequent on the revision of salaries alone would cost them Rs. 7 crores every year. That figure is not given here because this is to cover the expenditure only for nine months. The Government have given increased dearness allowance, house rent allowance and they have also given a temporary increase in pension to all Government servants. When once they came forward to do so in the case of the Government servants, they should have done it in the case of the teachers also who have been denied it so far. It is not a question of the Government taking pride in the fact that this was the first State which introduced the pension benefit scheme for teachers. If they can be really proud of setting an example in granting pensions to teachers, what harm is there in their setting an example in the matter of granting a temporary increase in the pension of teachers also? When once they have given pension to teachers, it must be on a par with a least the inferior Government servant who is to get a temporary increase of Rs. 10 now. If not for this fact, at least in view of the soaring prices and in view of the fact that the small pension given to teachers would be nothing without the additional encouragement, the Government should come forward and pay them the temporary increase. It is only a question of Rs. 5 lakhs recurring expenditure. When the Government have been good enough to give Rs. 1.37 crores to the teachers, Rs. 5 lakhs under this head and Rs. 6 lakhs under house rent allowance should not matter much to them. That is why I impore the Government to include these concessions and then pass their orders with regard to the implementation of the recommendations of the Pay Commission. They have not yet finalized their orders in this respect. And therefore it is not too late for me to repeat my request to include these in their orders.

Sir, with regard to the scales of pay proper, there is a statement in the Pay Commission's Report that in respect of categories where promotion is practically shut out, there should be a longer time-scale. But the 15-year time-scale has been applied to the teachers also. Everybody must admit that the teacher is practically shut out from any promotion to whatever grade he may belong. He has to run in the same rut. He may belong to the elementary grade, the secondary grade, or he may be even an M.A., L.T. But all the same he has to run in the same rut. He has no chance of promotion. If the principle that people shut out from future promotions should have a longer time-scale, it is the teachers who should have it, I admit. But,

23rd August 1960] [Sri G. Krishnamoorthy]

instead of this 15 years' scale, they should have a selection grade for at least one-third of the number of teachers, as was suggested by the hon. Member Sri Srinivasavaradan. If that is not possible, there should be liberalized increments in the later stages in the second slab, so to say. But actually what we find is, in the case of the secondary grade teachers, the increment is lower in the second slab. This has been justified by the Commission in its report by saying that the lower division clerk has chances of promotion to the upper division before he reaches the second slab and that, therefore, the reduction in the rate of increment would not very much affect him. But what about the secondary grade teachers who have no chances of promotion at all? These people have had to undergo two years' training after completing their S.S.L.C. course. There may be among them Intermediates and part-B.As. also. The report has not recognized the value of the additional technical training that the teachers have had. They should be given an additional token grant of at least Rs. 10 over the lower division clerks.

Then, Sir, the training section has been completely overlooked by the Government. It is perhaps the reason why people think that anybody can do the teachers' job. No. It cannot be done by anybody. He should have had special technical training to do his job. He has had that special technical training just as the doctors have had their special technical training, just as the engineers have had their special technical training. When the special technical training of the doctors and the engineers is recognized and they are paid more, why should not the special technical training undergone by the teachers also be recognized? Unless the Government come forward and say, 'Here is a technical man who has to deal with the most subtle mechanism of human brain', the public would not come to appreciate him. He must be paid something for the special training he has undergone. Placing him on a par with the lower division clerk is not proper. The nation and the Government have come to realize that the teacher's job is a white collared job. The Pay Commission has recommended Rs. 100 as the minimum for the white collared job. But the higher grade teacher gets Rs. 65 plus Rs. 10, that is, Rs. 75 in all. This Rs. 75 does not have that much of purchasing power which Rs. 15 had in the year 1936. What I say is that the pay of the teacher should be raised to Rs. 100 recommended for the white collared men. If we do not do it now, when else can we think of doing it? We are spending in terms of thousands of crores of rupees. It is not here a question of money. It is a question of the mind. It is my duty, as a representative of the teachers, to say that the Government have their own ideas upon these things, and that makes me speak on the subject of teachers as often as possible. It is not merely a question of satisfying the teachers alone but satisfying the nation. If the teachers are not satisfied in the Third Plan period at least, when else are we going to satisfy them? The content of education has to be overhauled. There is much discipline everywhere. This has to be tackled only by human effort. Even yesterday I had occasion to submit that even in respect of legislative measures, it is the human frame of mind that must be altered. To make the people social, selfless, and care for their neighbour's education is necessary. This education is vitally imparted between the ages of six and eleven, where the elementary school teacher has to mould the character. If this teacher should not have

2-50
p.m.

[Sri G. Krishnamoorthy] [23rd August 1960]

peace of mind and not get Rs. 100, which has been prescribed by the Pay Commission for the white collared worker, how can he just devote his full attention to the pupils? If Rs. 100 cannot be awarded to the teacher in these days, when we ought to give top priority to education, when else can we do it? Expenditure on education is a capital investment. It is capital better invested than capital invested on dams, electricity schemes and so on. This pays ample dividend on the investment—simple interest and compound interest. This goes on from generation to generation. Dams may get deteriorated. Bridges may need repairs. But the investment on education goes from age to age. It is on account of the culture alone that Madras stands foremost and gets appreciation not only in education but in all spheres, from Pandit Nehru and also from the President of the Union, Dr. Rajendra Prasad. It is this culture that stands against any untoward incident that may arise in any other part of the country. This culture has to be improved and toned up. At least it has to be maintained, and that is why I plead on behalf of the teachers who are in charge of the future generation.

With regard to secondary grade teachers, I had occasion to point out that the second slab was less. I would request Government to make it double as in the case of the other grades.

With regard to B.Ts., it was pointed out already that there were anomalies in actual working. I would again emphasize that the first slab of increment should be only for a duration of five years.

With regard to the headmasters of high schools, different scales have been prescribed. When once the question of parity of salaries for people of the same qualifications and responsibility, has been accepted, it is but just that all headmasters are paid the same salaries irrespective of the strength of the high schools. There may be a difference in allowance with regard to the high schools, but not in salaries.

Lastly, Sir, the teaching profession has to be dealt with, with regard to the implementation of the proposals, in a different way. Teachers have worked under different agencies. Teachers who were working in elementary schools are now working in high schools. There are teachers who were working as secondary grade teachers and who by their own efforts got themselves promoted to B.Ts. Teachers who were serving in local bodies are to-day serving in private institutions. Therefore, unless the total service, irrespective of the agency, irrespective of the grade, and irrespective of the terminology of the institutions in which they may have served, is taken into consideration, the full benefits of the Pay Commission would not come to them.

Then, Sir, the Kanyakumari district teachers came under our control from the 1st November 1956. It is now forty-three months, and these teachers were not given the Madras scales. I am very glad that these teachers have been placed on the Madras scales now. But what about their salaries for these forty-three months? Another point is that unless they are to be paid on the Madras scales for the last forty-three months, and unless that salary is taken into account on the 31st March 1960, they cannot have the full benefits of the Pay Commission's recommendations.

23rd August 1960] [Sri G. Krishnamoorthy]

Then, Sir, teachers whose salaries were cut in the elementary schools according to the direct payment system, cannot also have the full benefits of the recommendations of the Pay Commission, if their salaries are not revised to the extent to which they were given. I would humbly appeal to the Government to see to these things, prescribe proper remedies, and then issue the Government Order with regard to the implementation of the proposals with reference to these teachers. Thank you, Sir.

* VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: தலைவர் அவர்களே, ஆசிரியர்களைப்பற்றி எனக்கு முன்னால் இரண்டுபேர் பேசினார்கள். அதைத் தொடர்ந்து நானும் சில வார்த்தைகள் சொல்லி முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். வளருகின்ற பாரத நாட்டில் திறமைமிக்க ஆசிரியர்கள் இருந்தால்தான் நல்ல எதிர் காலத்தை நிர்ணயிக்க முடியும். பொறுப்பு வாய்ந்த வருங்கால குடிமக்களை ஆக்க முடியும். ஆகையால், ஆசிரியர்களுக்கு எவ்வளவுக்கவ்வளவு உற்சாகம் அளிக்கப்படுகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நல்ல சமுதாயம் அமைக்க முடியும். ஆகையினால்தான் நான் தொடர்ந்து ஆசிரியர்களைப்பற்றிச் சில குறிப்பிட்டு பேச முன்வந்திருக்கிறேன். இந்தச் சம்பள உயர்வு எல்லோரும் போற்றக் கூடிய நிலைமையிலே அமைந்திருக்கிறது. அதிலும் ஆசிரியர்களுக்கு அரசாங்கம் சிறந்த முறையில் சம்பள விகிதம் தந்திருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் ஒரு சில இடங்களில் கொஞ்சம் குறை இருக்கிறது. அதை மட்டும் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். சம்பளத்தை ஏராளமாக அள்ளிக் கொடுக்க ஆரம்பித்திருக்கிறது அரசாங்கம். அதே முறையிலே நல்ல ஆசிரியர்களைப் பொறுக்கி எடுக்க முன்வர வேண்டும். ஊருக்கு இளைத்தவன் பிள்ளையார் கோவிலாண்டி என்று ஒரு பழைய தமிழ் பழமொழி உண்டு. அது போல எல்லார்க்கும் இளைத்தவர் பள்ளிக்கூட வாத்தியார் என்ற நிலை இப்போது இருக்கிறது. எந்த வேலையும் கிடைக்கா விட்டால் ஆசிரியர் வேலைக்குப் போவது என்ற எண்ணம் கொண்டு பலர் ஆசிரியராகி இருக்கிறார்கள். ஆசிரியராக இருந்தால் ஏதாவது 45 ரூபாயாவது சம்பாதிக்கலாம் என்ற எண்ணம்.

இப்பொழுது ஆசிரியர்களையும், அவர்களுடைய நிலைமையையும், அரசாங்கத்தார் உணர்ந்து அவர்களுக்கு உரிய முறையில் சம்பளம் அளிக்க முன் வந்திருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்கள் பொறுக்குவதிலே இனி விழிப்புடன் இருந்து நல்ல ஆசிரியர்களை திறம்பட ஆராய்ந்து பொறுக்க வேண்டும். திறமையும் பொறுப்பும், படிப்பும் அனுபவமும் உள்ளவர்களையே ஆசிரியர்களாகப் பொறுக்க வேண்டும். இது மிகவும் முக்கியமானது சீர்தரணமாக ஆசிரியர்கள் வேலைக்குப் போவதென்றால் மிகச் சிறப்பாக இருந்தது. இன்னினியரிங் தொழிலுக்கோ வைத்தியத் தொழிலுக்கோ போக வேண்டுமானால் மிக மிகக் கடினமாக இருந்தது. இருக்கிறது. இந்த நிலைமை ஆசிரியர் தொழிலுக்கும் கூட வரவேண்டும். ஆசிரியர் பரிந்துரையில் இடம் கிடைப்பது அரிது என்ற நிலை ஏற்பட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் ஆசிரியர்களை ஓரளவு இந்த

[Vidwan T. Muthukannappan] [23rd August 1960]

நாடு மதிக்கும். அந்த நிலை சிக்கிரம் வந்துவிடும் என்று நினைக்கிறேன். சைதாப்பேட்டை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் இதற்கு முன்னால் வருந்தி அழைக்கவேண்டிய நிலைமை இருந்தது. 200 மாணவர்கள் வேண்டுமானால் சுமார் எண்பதுக்குமேல் வரமாட்டார்கள். ஆனால் இப்பொழுது 250 பேர் வேண்டுமானால் 500-க்கு மேல் வருகிறார்கள் என்று தெரிகிறது. பொறுக்குவதிலே நல்ல அனுபவமும் ஆற்றலும் படிப்பும், திறமையும் பெற்றவர்களுடைய இனி ஆசிரியர்களாகப் பொறுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

பிறகு கல்லூரிகளிலே மொழிப் பேராசிரியர்கள், (புரோபசர்கள்), (லெக்சரர்கள்) விரிவுரையாளர்கள் இவர்கள் விஷயத்தில் இன்றொரு சிக்கல் இருந்து வருகிறது. நேற்று வரையிலே கல்லூரியிலே மாணவர்களாக இருந்திருப்பவர்கள் தேர்வு முடிந்தவுடனே இரண்டொரு மாதத்தில் கல்லூரியிலே ஆசிரியர்களாகிவிடுகிறார்கள். இருபது அல்லது இருபத்தொரு வயது உடையவர்கள் பல கல்லூரிகளில் இருக்கிறார்கள், அதிகமாக அரசாங்கக் கல்லூரிகளிலேயே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எம்.ஏ., இறுதி வகுப்பு படித்ததற்கு அடுத்த வருஷத்திலேயே, அதற்கு முன் வகுப்பு படித்த மாணவனுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்கும் நிலைமை இருக்கிறது. இப்படி இருந்தால் மாணவர்களிடையே ஒழுங்கு இருக்குமா என்று எண்ண வேண்டும். இந்தக் கல்லூரிகளுக்கு ஆசிரியர்கள் பொறுக்கும் போது முதல்தரமாக வெற்றி பெற்றவர்கள், குறைந்தது 10 ஆண்டுகள் அனுபவம் வாய்ந்தவர்கள், நன்கு கற்பிக்கும் திறமை படைத்தவர்கள் ஆகியவர்களையே பொறுக்க வேண்டும்.

கல்லூரிகளிலே மொழி ஆசிரியர்கள் கீழ்த்திசை ஆசிரியர்கள் இவர்கள் விஷயத்தில் இன்றொரு சிக்கல் இருக்கிறது. மொழி கற்றுக் கொடுப்பதற்கு தெலுங்கு, மலையாளம், உருது போன்ற மொழிகள் கற்றுக் கொடுப்பதற்கு, பி.ஏ., எம்.ஏ., இந்த வகுப்புகளுக்கு எல்லாம், கீழ்த்திசை மொழியிலே பயிற்சி பெற்றவர்களும் ஆசிரியர்களாக இருக்கலாம். முதல்தரப் புலவர்கள் வித்வான்கள், சிரோமணிகள், முன்ஷிகள் இவர்களும் கூட கலைக் கல்லூரிகளில் பி.ஏ., எம்.ஏ., வரையிலும் கற்றுக் கொடுக்கலாம். அதோடு எம்.ஏ., முதல்வகுப்பு இரண்டாவது வகுப்பிலே தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் மூன்றாம் வகுப்பு எம்.ஏ., வாயிருந்தால் 10 வருஷம் அனுபவம் உள்ளவர்கள் இவர்கள் எல்லாம் கற்றுக் கொடுக்கலாம் என்று இருக்கிறது. ஒரு முதல்தர வித்வான் புலவர், சிரோமணி, முன்ஷி பி.ஏ. வகுப்பானாலும், எம்.ஏ., வகுப்பானாலும், கற்றுக்கொடுக்கிறார். அந்த மாதிரி கற்றுக் கொடுக்கும் ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளம் ரூ. 85, ஒரு எம்.ஏ. ஆக இருந்தால் ரூ. 150 சம்பளம். இப்பொழுது இந்த சம்பள விதிதத்தில் ரூ. 350 எம்.ஏ. படித்தவர்களுக்கு மட்டும் தான். புலவர் வித்வான் இவர்களுக்கு முன்னர் ரூ. 85 இப்போது ரூ. 140 இப்பொழுது நம்முடைய தமிழ் நாட்டுக்

23rd August 1960] [Vidwan T. Muthukannappan]

கல்லூரிகளிலே பலவிடங்களில் புலவர், சிரோமணி படித்தவர்கள், பி.ஏ., எம்.ஏ., வகுப்பு நடத்துகிறார்கள். என்னுடைய அனுபவத்திலே மொழியில், எம்.ஏ., படித்தவர்களைவிட, புலவர்களும், வித்வான்களும் பன்மடங்கு மேன்மையானவர்கள். டாக்டர் ஊ. வே. சாமிநாத அய்யர் போன்றவர்களெல்லாம் வித்வான்களாக, புலவர்களாக இருந்தவர்கள், அவர்கள் எவ்வளவு சிறந்து விளங்குகிறார்கள்! எவ்வளவு உயர்ந்த பாண்டித்தியம் பெற்றவர்கள். அப்படி இருக்க அவர்களுக்குள் இப்படிச் சம்பளப் பாகுபாடு இருப்பது நன்றாக இல்லை. ஒரே கல்விகற்றுக் கொடுப்பதற்கு எம்.ஏ. ஆக இருந்தால் ரூ. 225 சம்பளம். வித்வான், புலவராக இருந்தால் ரூ. 140 சம்பளம். இந்தப் பாகுபாடு இருக்கக்கூடாது என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அடுத்தபடியாக ஓரியண்டல் காலேஜில் ஆசிரியர்களைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் முன்பும் சொன்னேன்; இப்பொழுதும் சொல்லுகிறேன். கீழ்த்திசை கல்லூரிகளும் நம் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவைதான். அந்த மாணவர்களும் நான்கு ஆண்டுகள் படிக்கிறார்கள், எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தேர்ச்சி பெற்ற பிறகு. ஏனைய கல்லூரிகளுக்குப் போகிறவர்களுட எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தேர்வுக்குப்பிறகு நான்கு ஆண்டுகள் படிக்கிறார்கள். கலைக் கல்லூரிகளில் இருக்கின்றவர்களுக்கும், டியூட்டர்களுக்கும், துணை விரிவுரையாளர், விரிவுரையாளர், களுக்கும், பிரின்ஸ்பாலுக்கும். வேறு சம்பளம். கீழ்த்திசை மொழிக் கல்லூரிகளிலே இருக்கின்றவர்களுக்கு பழைய முறைப்படி ரூ. 75 புதிய முறைப்படி ரூ. 140. இதிலே கூட பிரின்ஸ்பால் இருக்கிறார். சாதாரண கல்லூரி பிரின்ஸ்பாலுக்குச் சம்பளம் ரூ. 600-லிருந்து ரூ. 1,500 வரை என்று நினைக்கிறேன். கீழ்த்திசைக் கல்லூரி பிரின்ஸ்பாலுக்கு சம்பளம் ரூ. 150-க்கு மேல் போகாது. இந்தப் பேதம் இருக்கக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்தச் சம்பள விகிதத்தை ஆராய்ந்தவர்கள் இந்தக் கீழ்த்திசை மொழிக் கல்லூரிகளைப் பற்றி மறந்து விட்டார்கள் போல் இருக்கிறது—ஒரு வார்த்தைச் சம்பளக் கமிஷன் அறிக்கையில்கூட இல்லை. சுதந்திரம் அடைந்த இந்த நாட்டிலே நாட்டு மொழிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல், மொழிக் கல்லூரிகளுக்குச் சிறப்புக் கொடுக்காமல் இருப்பது போற்றத் தக்கதல்ல. இதைப் புனராலோசனை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கீழ்த்திசை மொழிக் கல்லூரிகளிலே இருக்கும் விரிவுரையாளர்கள், துணை விரிவுரையாளர்கள், கல்லூரிப் பேராசிரியர்கள், முதல்வர்கள் எல்லோருக்குமே ஏனைய சாதாரண கல்லூரிகளிலே கொடுக்கும் சம்பள விகிதம் கொடுக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் உண்மையிலேயே நம்முடைய மொழிக்குக் கௌரவம் செய்ததாக இருக்குமென்று சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI M. BATHIRAJALU: கனம் தலைவர் அவர்களே, கனம் அமைச்சர் அவர்கள் பிரேரேபித்திருக்கும் உதவி மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

[Sri M. Ethirajalu]

[23rd August 1960]

கிறேன். இந்த உதவி மான்யக் கோரிக்கையில், நமது அரசாங்கத்தின் முதுகெலும்பாக உள்ள உத்தியோகஸ்தர்களின் சம்பளங்களை உயர்த்தியதன் காரணமாக அதிகப் பணம் கோரப் பட்டிருக்கிறது.

(Vidwan T. Muthukannappan in the Chair.)

இந்த உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு சம்பள உயர்வு சிபாரிசு செய்த சம்பளக் கமிஷனின் ரிப்போர்ட்டை இந்த சபை விவாதத்திற்கு எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. கணம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் எத்தனையோ வருடங்களாக நிதி அமைச்சராக இருந்து வருகிறார். நமது ராஜ்ய அரசாங்க ஊழியர்கள் தங்களுடைய குறைகளை அடிக்கடி எடுத்துச் சொன்னதைக் கேட்ட கணம் நிதி அமைச்சர், அவர்களுடைய சம்பளங்களை உயர்த்தக் கருதி, அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும், யாரைச் சம்பளக் கமிஷனின் தலைவராக நியமிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் சிந்தித்து சம்பளக் கமிஷனை நியமித்தார். இந்த ராஜ்ய அரசாங்கத்தின் காரியதரிசியாகப் பலகாலம் பணியாற்றியவரும், பல்வேறு உத்தியோகங்களில் இருந்து பணியாற்றியவரும், ராஜ்ய அரசாங்கத்தின் பிரதம காரியதரிசியாக இருந்தவருமான நமது ராஜ்ய பெருமதிப்பைப்பெற்ற ஸ்ரீ. ராமுன்னி மேனன் அவர்களின் கீழ் ஒரு சம்பளக் கமிஷனை நியமித்ததால்தான், இந்த ராஜ்ய சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு உரிமைச் சாசனம் போன்ற ஒரு நல்ல ரிப்போர்ட்டு அக்கமிஷனால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை நான் உரிமைச் சாசனம் என்று ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், அந்த ரிப்போர்ட்டு வந்த பிறகும் இந்த உத்தியோகஸ்தர்களுக்குப் பல குறைகள் இருக்கக் கூடுமானாலும், அவர்கள் பல நாட்களாக கேட்டு வந்த கோரிக்கைகள் இப்போது ஒரேயடியாகத் தீர்ந்து விட்டன என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். சம்பளக் கமிஷன் கொடுத்த ரிப்போர்ட்டை நமது அரசாங்கம் ஒரு மாற்றமும் செய்யாமல் அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டது. அதைச் சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருப்பது மட்டுமன்றி, நமது சர்க்கார் உயர்தர உத்தியோகஸ்தர்கள் அனைவரும் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; மேலும், அதை நமது ராஜ்யத்திலிருக்கும் அனைவரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள்; மேலும், அதை நமது ராஜ்யத்திலிருக்கும் தலைவர்கள் எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு லாஸ்ட் கிரேடு ஸெர்வெண்டுக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கும் குறைந்த பட்சச் சம்பள அளவையும், ஒரு ஸோயர் டிவிஷன் குமாஸ்தாவிற்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கும் குறைந்த பட்சச் சம்பள அளவையும் பார்த்து எல்லோரும் இந்த ரிப்போர்ட்டை வாழ்த்துகிறார்கள். இந்த மந்திரி சபையினர் ராஜ்ய சர்க்கார் ஊழியர்களுக்காக எடுத்துக் கொண்டுள்ள பொறுப்பு மிக அதிகமாக இருக்கிறது என்று எல்லோரும் கூறுகிறார்கள். இந்த அரசாங்கம் தன் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு இரண்டு நல்ல காரியங்கள் செய்திருக்கிறது. இந்த அரசாங்கத்தில் பல வருஷங்கள் சேவை செய்த ஒரு உத்தியோகஸ்தர் திடீரென்று இறந்து போய்விட்டால்,

[23rd August 1960]

[Sri M. Ethirajalu]

அவர் இந்த அரசாங்கத்தில் எத்தனை வருஷ காலம் உத்தியோகத்தில் இருந்தார் என்பதைக் கணக்கிட்டு அவர் உயிருடன் இருந்தால் அவருக்குப் பென்ஷன் கொடுப்பது போல அவருடைய குடும்பத்திற்கு அவர் இறந்த தேதியிலிருந்து உதவிப் பணம் கொடுக்க கணம் அசைச்சர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால், எந்த நாட்டிலாவது, எந்த ராஜ்யத்திலாவது இந்த மாதிரியான சம்பளக் கமிஷன் ரிப்போர்ட்டு வந்திருக்கிறதா என்று நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இந்த ராஜ்யத்தில்தான் இவ்வாறு செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று நான் நம்புகிறேன். மற்றொரு பெரிய உதவியும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு முன்பெல்லாம், ஒரு சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர் ரிடையராசி விட்டால்—ஒய்வு பெற்றுவிட்டால்—கிராசுவிடி தொகையைப் பெறுவதற்கு அவர் பல மனுக்கள் போட வேண்டும்; தமது தேச நிலைபற்றி டாக்டரிடமிருந்து செர்டிபிகேட் வாங்கிக் கொடுத்தால்தான் அவருக்குக் கிராசுவிடி கொடுக்கப்படும். ஆனால் இந்த சம்பளக் கமிஷனின் ரிப்போர்ட்டில், ஒருவர் ஒய்வு பெற்ற பிறகு, அவர் உத்தியோகத்திலிருந்தபோது வாங்கிய மாதச் சம்பளத்தைப் போல் 15 மடங்கு பணத்தை அவருக்கு கிராசுவிடியாகக் கொடுக்கலாம் என்று சிபாரிசு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதுவும் இந்த சர்க்கார் செய்துள்ள நல்ல காரியம். இந்த நல்ல காரியங்களை இந்த அரசாங்கம் தன் உத்தியோகஸ்தர்களுக்குச் செய்திருக்கிறது. இந்த அரசாங்கத்திற்கு எத்தனையோ பணக் கஷ்டங்கள் இருந்தாலும் சம்பளக் கமிஷனின் சிபாரிசுகளை ஒத்துக்கொண்டு தன் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு நன்மை செய்திருக்கிறது. இதைத் தான், கணம் நிதி அமைச்சர் சம்பளக் கமிஷனின் ரிப்போர்ட்டு வந்த பிறகு வேலூரில் நடந்த அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் மகாநாட்டில் “உங்களுக்கு இன்னும் குறைகள் இருந்தாலும், உங்களுக்கு இன்னும் அதிகச் சம்பளம் வேண்டியிருந்தாலும், நமது ராஜ்யத்தின் பொருளாதார நிலைமையை நினைத்தாவது, சமூக முன்னேற்றத்தை நினைத்தாவது, நீங்கள் உங்கள் கோரிக்கைகளை ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு கேளுங்கள்” என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவர் களுடைய சம்பளங்களை இன்னும் உயர்த்த முடியுமானால் அப்போது அவைகளை உயர்த்தலாம் என்ற நல்லெண்ணம் அவருக்கு இருக்கிறது என்பது இதிலிருந்தே தெரிகிறது. இவ்வாறு இந்த அரசாங்கத்தார் தங்கள் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு இவ்வளவு நல்ல காரியங்கள் செய்திருக்கும்போதும் சில அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் அரசாங்கத்திற்கு விரோதமாக இருக்கிறார்கள், அரசாங்கத்தின்பால் அவர்கள் உதட்டில் உறவையும் உள்ளத்தில் விஷத்தையும் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நான் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. இதை நான் ஏன் பட்டவர்த்தனமாகச் சொல்கிறேன் என்றால், சட்டமன்ற அங்கத்தினர்கள் அனைவரும் ஏதாவது காரியமாகச் செல்லும்போது இதை உணர்ந்துகொள்ளுங்கள். இதை நாம் அப்படியே விட்டுக்கொண்டு போனால்,

4-10
p.m.

[Sri M. Ethirajalu] [23rd August 1960]

தால் ஊழல்கள் அதிகமாகின்றன. சட்டமன்ற அங்கத்தினர் களாகிய நாம் நமது லட்சியத்தை அடைவதற்காகப் பாடுபடும் போது, சீமுக முன்னேற்றத்திற்கான காரியங்களைச் செய்யும் போது, நேர்மையையும் நீதியையும் அடிப்படையாகக்கொண்டு நாம் நடந்தால் எல்லாம் நன்றாக நடைபெறும் என்பதை நாம் கருத்திற்கொள்ள வேண்டும். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் சில அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுக்குச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்: “எந்த அரசாங்கம் வந்தாலும் நீங்கள் அந்த அரசாங்கத்திற்கு விசுவாசமாகவும், நாணயமாகவும், நேர்மையாகவும் நடந்துகொள்ளக் கடமைப்பட்டவர்கள் என்று நினைத்து நல்ல முறையில் பணிபுரிய நீங்கள் உங்களைத் தகுதியுள்ளவர்களாக ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, “நாங்கள் அதிக மணிநேரம் வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது” என்று சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள் சொல்கிறார்கள். பல அலுவலகங்களில் பல உத்தியோகஸ்தர்கள் சரப்பாட்டு நேரமல்லாத நேரங்களிலெல்லாம் எப்போது பார்த்தாலும் வெளியில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதைக் கட்டுப்படுத்த அரசாங்கத்தால் ஏன் முடியவில்லை. சம்பளக் கமிஷன் ரிப்போர்ட்டில் அவர்களுடைய வேலை நேரம் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அதன்படி நடக்கவில்லை அவர்கள் அனாவசியமாக வெளியே சுற்றிக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள்; காரணம் கேட்டால் பல்வேறு விதமான பதில்கள் சொல்வார்கள். இவர்கள் இதையெல்லாம் நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும். அரசாங்கம் என்ன சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தாலும் அதை அமல்நடத்திப் பொதுமக்கள் அதனால் பயனடையும்படி செய்யக்கூடியவர்கள் அரசாங்கத்தில் இருக்கும் உத்தியோகஸ்தர்கள் தான். அவர்கள் தாங்கள் செய்யக்கூடிய குற்றங்களெல்லாம் அரசாங்கத்தின் மீதே போய்விடும் என்று நினைக்கிறார்கள்; பொறுப்பைத் தட்டிக் கழிக்கும் போக்குக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அரசாங்கத்தின்மீது அவதூறு ஏற்படுவதற்கு அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் தான் என்பதை அவர்கள் மறக்காது ஜாக்கிரதையாக நடக்கவேண்டும். அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள் வேண்டுமானால் அத்தகைய போக்கைக் கொண்டிருக்கக்கூடும். அமைச்சர்கள் மீதும் மற்றவர்கள் மீதும் பழியைச் சுமத்தி பழிக்கு உள்ளாக்குபவர்கள் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களே தவிர வேறு யாருமில்லை என்பதைப் பொதுமக்கள் உணர்ந்து வருகிறார்கள். இந்த நிலையில் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள், அவர்கள் யாராக இருந்தாலும், தங்களை நன்றாகத் திருத்திக்கொள்ள வேண்டும். அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் அரசாங்கத்திடம் கோரிக்கைகள் விடுத்து தங்கள் சம்பளங்களை அதிகப்படியாக உயர்த்திக்கொள்ளும் நேரத்தில் தங்கள் கடமை என்ன என்பதை உணர வேண்டும் என்று நான் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. அடுத்தபடியாக, இன்றைக்குக் குறிப்பாக ஸ்தல ஸ்தாபனங்களிலே இருக்கக்கூடிய ஊழியர்கள் தங்கள் கடமையை உணராமல், பகிரங்கமாகவே, நேரடியாக அரசியல் கட்சியிலே

23rd August 1960] [Sri M. Ethirajalu]

ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இந்த ராஜ்யத்திலே ஏறக்குறைய 56 நகரசபைகள் இருக்கின்றன என்று நினைக்கிறேன். ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் இருக்கக்கூடிய இந்த ஸ்தல ஸ்தாபன ஊழியர்களை மாற்ற முடியவில்லை, கமிஷனர் ஹெல்த் ஆபிசர் போன்றவர்களைத்தான் மாற்றமுடிகிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அங்கே இருக்கக்கூடிய இதர உத்தியோகஸ்தர்கள் பெரும்பாலாக வருஷக் கணக்கில் மாறுதல் இல்லாமல் ஒரே இடத்தில் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் செய்யும் குழப்பம்தான் நகர சபைகள் இன்றைக்கு நகரங்களிலே ஸ்தம்பித்துப் போய் விடுகின்றன; பிரதிநிதிகள் எந்தக் காரியத்தையும் செய்ய முடியவில்லை என்பதை கனம் அமைச்சரின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். 56 முனிசிபாலிட்டிகளிலேயும் இருக்கக்கூடியவர்களை முதல் கிரேட் முனிசிபாலிட்டி, இரண்டாவது கிரேட் முனிசிபாலிட்டி, மூன்றாவது கிரேட் முனிசிபாலிட்டி அந்தந்த கிரேட்டுக்குத் தகுந்தார்போல் அதில் வேலை செய்யக்கூடிய உத்தியோகஸ்தர்களை அவ்வப்போது மாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எதிர்காலத்தில் சமுதாயம் இன்னும் மேலும் மேலும் முன்னுக்கு வரவேண்டுமானால் நகர சபை உத்தியோகஸ்தர்களை 3 வருடத்திற்கு ஒரு தடவை மாற்றியே ஆகவேண்டும். நாம் அரசியலிலே மட்டும் கவனம் செலுத்திக்கொண்டு இருந்தல் கூடாது. அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் மீதும் நம் கவனம் இருந்தால்தான் நாம் நினைக்கிற சோஷலிஸ சமுதாயத்தை உருவாக்க முடியும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஏற்கனவே சபையில் கவர்னர் உரை விவாதம் நடந்த சமயத்தில்கூட சொல்லியிருக்கிறேன். மேலும் நமது சர்க்கார் லட்சியம் உயர்ந்தவர்கள் வாழ்வு தாழ்ந்தது, தாழ்ந்தவர்கள் வாழ்வு உயர்ந்தாகவேண்டும் என்பதுதான் ஆனால் இந்தக் கமிஷன் ரிப்போர்ட்டிலே பார்க்கிறபோது உயர்ந்தவர்கள் சம்பளம் ஓரளவாவது குறைக்கப்படவில்லை. தாழ்ந்தவர்கள் சம்பளம் ஓரளவுக்கு உயர்த்தப்பட்டு இருந்தாலும்கூட உயர்ந்தவர்கள் வாங்குகிற சம்பளத்திலிருந்து ஏன் குறைக்கவில்லை என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. அதிகாரம் இல்லை போலிருக்கிறது. காங்கிரஸ் மகாசபை கராச்சியிலே நமது மகாத்மா காந்தி அவர்கள் போட்ட தீர்மானத்தின்படி சுதந்திர சர்க்கார் வந்தவுடன் எப்படியாவது இந்த அதிகப்படியாக வாங்கக்கூடிய சம்பளங்கள் ரூ. 500-க்கு மேலாக இல்லாமல் குறைத்துத் தான் ஆகவேவேண்டும் என்று தீர்மானித்து இருக்கிறார்களே, அந்த அளவுக்கு ஏன் அரசாங்கம் நடத்தக்கூடாது என்று நான் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். இப்பொழுது ஐ.சி.எஸ். உத்தியோகஸ்தர்கள் 3,750 ரூபாய் வாங்குகிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அதேபோல் ஐ.ஏ.எஸ். ஆக இருந்த டெபுடி செக்ரட்டரியாக இருந்தால் ஒரு சம்பளம்; ஐ.ஏ.எஸ். செக்ரட்டரியாக இருந்தால் அதிக சம்பளம் இந்த நிலைமையில் மாறுதல் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இதை உயர்த்தாமல் இருந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அவர்களுக்கு மட்டும் இவ்வளவு உயர்த்திக் கொடுத்துக்கொண்டே போயிருந்தால் அதைப் பார்த்துதான் சீமே உள்ளவர்கள் புழுங்குகிறார்கள். எங்களுக்கும் மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கும் ஏன் இவ்வளவு வித்தியாசம் என்று கேட்கிறார்கள். நிதி அமைச்சர் அசெம்

[Sri M. Ethirajalu] [23rd August 1960]

4-20
p.m.

பிளியிலே பதில் சொல்லும்போது “மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய அளவுக்கு நாம் தரவேண்டுமானால் இப்பொழுது ஒன்பது கோடி ரூபாய்க்கு வழி கண்டுபிடித்தாக வேண்டும். அதைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு வசதி எங்கே இருக்கிறது? மக்கள்தான் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டியவரும்” என்று சுட்டிக் காட்டினார்கள். ஆகவே நாம் அந்த அளவுக்குச் சம்பளத்தை அதிகப்படியாக வாங்குகிறவர்களுக்குக் குறைக்கும்படியாக நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக பே கமிஷன் ரிப்போர்ட்டிலே செக்ரட்டேரியட் ஆபிஸிலே இருப்பவர்களை வெளி ஆபிஸுக்கு அனுப்பக்கூடாது என்று இருக்கிறது. வெளியே வேலை செய்யக்கூடியவர்கள் ஏழு வருஷத்துக்குச் செய்தால் செக்ரட்டேரியட்டுக்கு வரலாம் என்று இருக்கிறது. ஆனால் இங்கே வேலை செய்யக்கூடியவர்கள் வெளியே போகக்கூடாது என்றால், அவர்கள் வெளி அனுபவத்தை எப்படித் தெரிந்துகொள்ள முடியும்? அவர்களை வெளியே அனுப்பினால்தான் நல்லது. சர்க்காரிலிருந்து எல்லாவிதமான அனுபவமும் பெற்று வெளியே அனுப்பி வேலை பார்ப்பதில் சர்க்கார் எந்தவிதத் தடை இல்லாமல் செய்ய வேண்டும்.

அதே நேரத்தில் கடைசியாக ஒன்றைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பிற்பட்ட இனங்களைப்பற்றி இந்த ரிப்போர்ட்டிலே ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. தகுதியும் திறமையும் இருந்தால் சட்டப்படி உத்தியோகச் சலுகை வழங்குவது என்று அமைச்சர் அடிக்கடி சொல்லி வருகிறார். இப்பொழுது இருக்கும் அமைச்சரவை பதவிக்கு வந்த பிறகு, காங்கிரஸ் சர்க்கார் தங்களுடைய பதவிப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு, மிகவும் பின்தங்கிய இனத்தவருக்கு கல்விச் சலுகைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்தச் சலுகையும் கொடுத்து அதன் மூலமாக மேலே வருகிற இந்த நேரத்தில் தகுதியும் திறமையும் இருந்தால்கூட அவர்கள் எண்ணிப் பார்க்கக்கூட ஒரு தகுந்த உத்தியோகம் கொடுக்கப்படவில்லை. இதை அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்துக்குக் கொண்டுவராமல் இருக்க முடியவில்லை. நான் பல தடவை சொல்லி இருக்கிறேன். நேரிலேகூட சொல்லி இருக்கிறேன் பிற்பட்ட, மிகப் பின் தங்கியவர்கள் சிலரே இருக்கிறார்கள். தகுதியும் திறமையும் உள்ளவர்களுக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் நிபந்தனை இல்லாமல், ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவேண்டும். எல்லோரோடும் சேர்த்துப் பார்க்கக்கூடாது. கல்விச் சலுகைதான் கொடுக்க முடியும் என்று சொன்னால் போதாது. கண்ணைத் திறந்து விட்டு நடப்பதற்கு முடியாமல் செய்துவிட்டால் என்ன செய்வது? அதற்குக் கான்ஸ்டிடியூஷன் இடம் கொடுக்கவில்லை. ஹைகோர்ட்டிலே போட்டு ரிட் வாங்கிவிடுவார்கள் என்று சொல்வது சரியல்ல. எதற்கெல்லாமோ எப்படி எப்படியோ வழிவகைகள் கண்டுபிடித்த நீங்கள் மிகப் பின் தங்கியவர்களுக்கு உத்தியோகச் சலுகை அளிக்க வழிகாண வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இவ்வளவு நேரம் பேச அனுமதி கொடுத்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

23rd August 1960]

SRI K. T. KOSALRAM: உதவிச் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த சப்ளிமெண்டரி பட்ஜெட்டைப்பற்றிச் சொல்லும்போது, நமது சர்க்கார் நியமித்த பே கமிஷன் ரிப்போர்ட்டை வெகு துரிதமாக நல்ல முறையில் கொண்டுவந்ததை யாரும் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. ஒரு கமிஷன் என்று ஒன்றை நியமித்து விட்டால்—நியமிக்காமலே இருக்கலாம்—அதன் ரிப்போர்ட் வெளிவருவதற்குப் பல நாட்கள் ஆகும். கமிஷன் தன்னுடைய யாதாஸ்தைச் சமர்ப்பிக்கும் பொழுது மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கும் சென்னை அரசாங்க ஊழியர்களுக்கும் சம்பளத்தில் வித்தியாசம் இருக்க வேண்டியது அவசியம்தான் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதுதான் இதிலே மிக வருந்தத்தக்க காரியம். (நிதி அமைச்சர் குறுக்கீடு: தவிர்க்க முடியாதது என்று சொல்லியிருக்கிறது). இப்பொழுது நாம் கொடுத்திருக்கும் ஆறு கோடி ரூபாயை இந்த ராஜ்யத்தின் நிதி நிலைமையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் மிக அதிகமாக, தாராளமாகத்தான் சென்னை ராஜ்யம் கொடுத்திருக்கிறது என்பதை நிச்சயமாக ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதே நேரத்தில் நான் என்ன சொல்லுகிறேன் என்றால் இந்த தேசத்தின் பிரதம மந்திரி பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு ஒரு முறை அல்ல, இரண்டு முன்று முறை சொல்லிவிட்டார்: “This disparity should go.” இப்பொழுது இருக்கிற வித்தியாசம் நிச்சயமாகப் போக்கப்பட வேண்டும் என்று நான் சொல்ல வில்லை, நமது நிதி அமைச்சர் திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் சொல்லவில்லை, இந்த நாட்டின் பிரதம மந்திரியே சொல்லியிருக்கிறார். அதற்கு மேல் சம்பளம் கொடுக்க இந்த ராஜ்ய அரசாங்கத்தால் முடியாது என்று சொன்னால் அதைக் கேட்டுக் கொள்கிறோம். அப்படிச் சொல்லாமல் “அந்த தேசத்தில், இந்த தேசத்தில்” என்று பல தேசங்களைச் சொல்ல வேண்டியது அவசியமில்லை. சென்னை அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திடம் தன் நிதி நிலைமையை எடுத்துச் சொல்லி இப்பிரச்சனைக்கு எவ்விதத்திலாவது பரிகாரம் தேடியாக வேண்டும். இன்று கொடுத்திருக்கும் சம்பளம் போதாது என்ற வாதத்தில் நான் இறங்கவில்லை. இப்பொழுது கொடுப்பதைவிட அதிகமாகத் தன்னால் கொடுக்க முடியாது என்று இந்த அரசாங்கம் சொன்னால் அதை ஒப்புக்கொள்கிறோம். “இப்போதே ஏராளமாகச் சம்பளம் கொடுக்கிறோம், மக்கள் கொடுக்கும் வரியை, ஏழைகள் கொடுக்கும் வரியைச் சம்பளமாகக் கொடுக்கிறோம்” என்று சொன்னால் அது தவறில்லை. அதே நேரத்தில், இந்த “டிஸ்பாரிட்டி” போக வேண்டும் என்பதைப் பிரதம மந்திரி அவர்களே ஒப்புக்கொண்டிருக்கும்போது, எனது கனம் நண்பர் ஸ்ரீ. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் பிரதம மந்திரி அவர்கள் கொடுத்த வாக்குறுதியை மனிதத் தன்மையுடன் பார்க்க வேண்டும். ஆசையும் அதிருப்தியும் இருப்பது மனித சுபாவம். ஆயிரம் ரூபாய் சம்பாதிப்பவன் லட்சம் ரூபாய் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறான். லட்சம் ரூபாய் சம்பாதிப்பவன் கோடி ரூபாய் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறான். எந்த விதத் திலாவது நிறையச் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று மனிதர்கள்

[Sri K. T. Kosalram] [23rd August 1960]

நினைக்கிறார்கள். தேசத் துரோக காரியங்கள் செய்துகூட நிறையச் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று மனிதர்கள் நினைக்கிறார்கள். மனித சபாவம் இப்படி இருக்கும்போது ராஜ்ய சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள் சம்பளத்திற்கும் மத்திய சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள் சம்பளத்திற்கும் இடையே “டிஸ்பாரிடி” இருக்குமானால் “டிஸ்கண்டென்ட்மெண்ட்”—அதிருப்தி—இருந்துகொண்டே இருக்கும்; அதிருப்தி நிரந்தரமாக இருக்கும். மத்திய சர்க்காருடன் கலந்து பேசி இந்த நிலைக்கு முடிவு கண்டேயாக வேண்டும் என்பதால் இது விஷயமாக இவ்வாறு பேசினேன்.

அடுத்தபடியாக, கிராம உத்தியோகஸ்தர்களின் பிரச்சனையைப் பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இது ஒரு பெரிய “டைலெம்மா” மாதிரி இருக்கிறது. காங்கிரஸ் ஆட்சிக்கு வந்ததிலிருந்து “கிராம உத்தியோகஸ்தர்களின் உத்தியோக விஷயத்தில் பரம்பரை பாத்தியதையை எடுத்துவிடப் போகிறோம்”. என்று தினந்தோறும் சொல்லுகிறோம். அதை எப்படி எடுப்பது என்று கூறுகிறோம். தினந்தோறும் முன்னுக்குப் பின் முரணாகக் கூறி வருகிறோம். என் மதிப்பிற்குரிய மந்திரிகள் எல்லாம் கிராம உத்தியோகஸ்தர்கள் எழுதி அனுப்பும் யாதாஸ்தைத்தான் இங்கே வாசிப்பார்கள். “நீங்கள் சொல்வது தவறு” என்று கனம் அங்கத்தினர்கள் சொன்னாலும், “நான் சொல்வதுதான் சரி—என்னுடைய கிராம உத்தியோகஸ்தரின் ரிப்போர்ட்டுதான் சரியானது” என்று கனம் மந்திரிகள் வாதிப்பார்கள். அப்போது அவர்கள் அந்த உத்தியோகஸ்தர்களைக் கொஞ்சம் கூட விட்டுக் கொடுக்க மாட்டார்கள். அப்போது கனம் மந்திரிக்கு தாம் சொல்லுவது தவறு என்று தெரியும். அது அவருக்குத் தெரிந்தாலும் தன்னுடைய சம்பிரதாயத்தை விட்டுவிட மாட்டார். தம்முடைய சம்பிரதாயப்படி, “கிராம உத்தியோகஸ்தர் சொல்லியிருப்பதுதான் சரியானது” என்று அவர் சொல்வார். அந்தக் கிராம உத்தியோகஸ்தர் நிரந்தரமான வேலைக்காரராக என்றால், அவர் நிரந்தரமான வேலைக் காரர் அல்ல. ஆனால் அவர் நிரந்தரமான வேலைக்காரரும் ஆகி விடுவார். இப்படியும் அப்படியும் குழப்பிக்கொண்டே இருக்கிறோம். இந்தக் குழப்பத்தின் காரணமாகத்தான் இந்த தேசத்தின் திட்டங்களெல்லாம் நல்ல முறையில் நடக்காமல் குட்டிச்சுவராகின்றன என்று சொல்லுகிறார்கள். அதில் உண்மை இருக்குமானால், திட்டங்கள் நல்ல முறையில் நடக்காததற்குக் காரணம் கனம் அமைச்சர்களின் கொள்கை அல்ல என்று சொல்லுவேன். இதுபற்றி கனம் நண்பர் ஸ்ரீ. எதிராஜலு குறிப்பிட்டார். இதுபற்றி அதற்கு மேல் நான் விஸ்தரிக்க விரும்பவில்லை. ஆளும் கட்சி, அரசாங்கம், என்ன எண்ணுகிறதோ அதற்கு நேர் முரணாகக் கிராமத்திலுள்ள அதிகாரி எழுதுகிறார். அவரை அரசாங்கம் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. ஏனென்றால், அவர் நிரந்தரமான அதிகாரி அல்ல. இந்த நிலைமையை எத்தனை நாளைக்கு விட்டுக்கொண்டே போவது? இதற்கு எப்படியாவது முடிவுகண்டுதானே ஆகவேண்டும்?

23rd August 1960] [Sri K. T. Kosalram]

கிராம அதிகாரியை சர்க்காரின் நிரந்தரமான அதிகாரி என்று சொல்ல வேண்டும். அவரை ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு மாற்றுவதற்கு அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரம் இருக்கிறது என்று சொல்ல வேண்டும். என்னுடைய உற்றார் உறவினர்கள்கூட கிராமப் பெரியதனக்காரர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அன்று என்ன நிலைமையில் இருந்தார்கள், இன்று என்ன நிலைமையில் இருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தால், அன்று இருந்த நிலைமைக்கும் இன்று இருக்கும் நிலைமைக்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசம் இருக்கிறது. அன்று இருந்த டாம்பீகமும் உயர்ந்த அந்தஸ்தும் இன்று இல்லை. அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் இன்று ரொம்ப மோசமாக இருக்கிறது. பரம்பரை பாத்தியதை நிலை பெரிய ஜபர்தஸ்து என்று சொல்வது சரியல்ல. இன்று அவர்களுக்குப் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. கஷ்டங்கள் காரணமாக அவர்கள் பல தவறுகள் செய்கிறார்கள். அவை தவிர்க்க முடியாத தவறுகள். அவர்களை சர்க்காரின் நிரந்தர அதிகாரிகளாக ஆக்கி அவர்களுக்கு சௌகரியங்கள் கிடைக்கச் செய்து அவர்களிடமிருந்து சரியாக வேலை வாங்கினால் கிராம அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் வெற்றிகரமாக நிறைவேறும். இதை இந்த அரசாங்கம் உணரவில்லை என்றால், இந்த அரசாங்கம் ஏதோ ஏமாற்றுகிறது என்றுதான் சொல்வேன். நாம் பொது மக்களிடத்தில் என்ன சொல்லுகிறோம்? “நாங்கள் ஏழைகளுக்காகவே இருக்கிறோம், நாங்கள் ஏழைகளுக்காகவே பாடுபடுகிறோம்” என்று சொல்கிறோம். அது உண்மையானால், திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படும்போது ஏற்படும் தவறுகளை யெல்லாம் தைரியமாக எடுத்துக்காட்ட உங்களால் ஏன் முடியவில்லை? அந்தத் தவறுகள் இல்லாதபடியே வேண்டும். கிராம உத்தியோகஸ்தர்கள் நியாயமன விஷயத்தில் பரம்பரை பாத்தியதை முறையை நிச்சயமாக “அபாலிஷ்” பண்ணப்போவதாக எனது கனம் நண்பர் ஸ்ரீ. காலா வெங்கட ராவ் சொன்னார். பிறகு, ஸ்ரீ. ரெட்டியார் அவ்வாறு சொன்னார். கடைசியில் எனது கனம் நண்பர் ஸ்ரீ. மாணிக்கவேலு அவர்கள் அவ்வாறு சொன்னார்கள். இந்தப் பிரச்சனை, இப்படிச் செய்வதா, அப்படிச் செய்வதா என்று முடிவேயில்லாமல் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. இந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் உத்தியோக விஷயத்தில் தகுந்த முடிவைச் செயல்படுத்துவதைத் தைரியமாகச் செய்ய வேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்துகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சர்க்கார் அதிகாரிகளைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். “அட்மினிஸ்டிரேஷன்”—ஐ எடுத்துக்கொண்டால், வெள்ளையர்கள் காலத்தில் இருந்துவந்த அதிகாரிகள்தான் நன்றாக நிர்வாகம் நடத்துபவர்கள் என்று சொல்வதை நான் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. இருந்தாலும் அவர்கள் சில நல்ல காரியங்கள் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. ஐ.சி.எஸ். அதிகாரிகளுக்கு எப்போது ஜில்லாக் கலெக்டர் பொறுப்புக் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது என்று நாம் கவனிக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு 10, 15 வருஷ “எக்ஸ்பீரியன்ஸ்” வந்தபிறகு ஜில்லாக் கலெக்டர் பொறுப்புக் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. அதன் காரணமாக,

[Sri K. T. Kosalram] [23rd August 1960]

அவர்கள் ஜனங்களுடன் பழகி அவர்களுடைய எண்ணங்களை நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ளக் கூடிய ஒரு பரிபக்குவத் தன்மை அவர்களுக்கு அப்போது வரும். இப்போதோ, 5, 6 வருஷ அனுபவம் கூட இல்லாத அதிகாரிகளுக்கு ஜில்லாப் பொறுப்பான பெரும் பொறுப்பு கொடுக்கப்படுகிறது. இதன் காரணமாக அவர்கள் பொதுமக்களின் நிலையை நன்றாகப் புரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. (குறுக்கீடு) கனம் நிதி அமைச்சர் தாம் சொல்வதை நன்றாகச் சொன்னால் நலமாக இருக்கும்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: இந்த அதிகாரிகள் நன்றாகப் பணியாற்றுகிறார்கள் என்று கனம் அமைச்சர் சொல்கிறார்.

SRI K. T. KOSALRAM: சிலர் நன்றாகப் பணியாற்றுகிறார்கள். மணிகள் மாதிரி ஒன்றிரண்டு பேர் இருக்கிறார்கள். எல்லோரும் அப்படிப்பட்டவர்கள் என்று சொல்ல முடியாது. சில தனிப்பட்ட மனிதர்களைப்பற்றிக் குறைகூற முடியாது. நான் கொள்கை அளவில் சொல்கிறேன். அந்தக் காலத்தில், அதிகாரிகளுக்கு 15 வருஷ அனுபவத்திற்குப் பிறகு “இன்டிபெண்டென்ட் சார்ஜ்” கொடுத்ததால் நிர்வாகம் நன்றாக இருந்தது. அந்த மாதிரியாக இப்போதும் செய்வதற்கு அரசாங்கம் ஆலோசிக்க வேண்டும். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இன்னொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். நீதி ஸ்தலங்களில் பல விஷயங்களை விசாரிக்கிறார்கள். அங்கே அதிகாரிகளும் விசாரிக்கப்படுகிறார்கள். சில சமயங்களில் “இந்த உத்தியோகஸ்தர் ‘இன்டிபெண்டென்ட் சார்ஜ்’-க்கு அருகதையற்றவர்” என்று நீதிபதிகளால் சில உத்தியோகஸ்தர்களைப்பற்றிச் சொல்லப்படுகிறது. நீதி பரிபாலனம் செய்பவர்கள் நன்றாக விசாரித்து, நன்றாக ஆராய்ந்து தான் ஒரு முடிவுக்கு வருவார்கள். அவர்கள் அப்படி முடிவுக்கு வந்தாலும் அவர்களுடைய முடிவை நன்றாகப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். “இந்த அதிகாரியைப்பற்றி நீதிபதி ஏன் அவ்வாறு எழுதியிருக்கிறார்? இந்த அதிகாரியை ஜில்லா நிர்வாகத்திற்குப் போடலாமா” என்றெல்லாம் பரிசீலனை செய்ய வேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமை. அப்படிப்பட்ட அதிகாரியை ஜில்லா நிர்வாகத்துக்குப் போடுவது மிக மிகத் தவறு என்று சொல்லுவேன். திருச்சிராப்பள்ளியில் நடந்த ஒரு ரகளைபற்றி விசாரித்த ஒரு குறிப்பிட்ட நீதிபதி “ஷூட்டிங் விஷயத்தில் இவர் செய்தது தப்பு. இவருக்கு ‘இன்டிபெண்டென்ட் சார்ஜ்’ கொடுக்கக் கூடாது” என்று ஒரு குறிப்பிட்ட அதிகாரியைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறார். (ஒரு கனம் அங்கத்தினர்: அவர் ஸ்ரீ. மலையப்பன்?) அவர் ஸ்ரீமான் மலையப்பன் அல்ல. அதிகாரிகளுடைய பெயர்களை இங்கே சொல்வது நல்லதல்ல என்பதால் நான் அந்த அதிகாரியின் பெயரைச் சொல்ல விரும்பவில்லை. அவர் யார் என்பது கனம் அமைச்சருக்கு நிச்சயம் தெரியாமலிருக்காது என்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவர் யார் என்று கனம் அமைச்சர் தெரிந்துகொள்வதற்காகத்தான் அடையாளங்கள் சொல்லிவந்தேன்.

23rd August 1960]

[Sri K. T. Kosalram]

அடுத்தபடியாக, சம்பளக் கமிஷன் ரிப்போர்ட்டில் கிராமப் பஞ்சாயத்து எக்ஸ்பீடியூட்டிவ் ஆபீசர்களுக்குச் சம்பள உயர்வு சிபாரிசு செய்யப்படவில்லை. அந்த அதிகாரிகள் வருங்கால கிராம ராஜ்யத்தை நடத்தக் கூடிய அதிகாரிகள். நமது கிராம அபிவிருத்தித் திட்டங்களை நிறைவேற்றும்போது அவர் மூலம் பல காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் லோகல் போர்ட்ஸ் அல்லது இன்னொரு அதிகாரி பல காரியங்களைச் செய்வார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பல அதிகாரிகளுக்குச் சம்பள உயர்வு அளித்து எவ்வளவோ ஆயிரம் ரூபாய்கள் செலவழிக்கிறோம். அப்படி இருக்கும்போது இந்த மாதிரி ஒன்றிரண்டு அதிகாரிகளுக்குச் சம்பள உயர்வு அளிக்காமல், சமாதானம் சொல்லிக்கொண்டு காலம் கடத்திக்கொண்டிருப்பது நல்லதல்ல. ஒரு முடிவு செய்தாகி விட்டது. நிறைவேற்றுவதற்கு வந்துவிட்டோம். அதிலே உண்மையிலே நம்முடைய சர்க்கார் அதிகாரிகள், மிக நன்றாகச் செய்திருக்கிறார்கள், எதிர்பார்த்ததைவிடச் செய்திருக்கிறார்கள், என்று பெருமைப்படுகிறோம் என்று அரசாங்கத்தைப் புகழும் நிலைமையைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஒன்றிரண்டு குறைகள் இருக்கத்தான் செய்யும், எக்ஸ்பீடியூட்டிவ் ஆபீசர்களுக்கு எவ்வளவு சம்பளம் அதிகரித்துக் கொடுக்க வேண்டுமோ அதைக் கொடுத்துவிடலாம். சர்க்காரே செய்துவிடலாம். இவர்கள் ஊர் ஊராக இருக்கிறவர்கள். “எங்களுக்கு ஒன்றும் இல்லை, ஒன்றும் இல்லை, எல்லோருக்கும் கொடுத்தாகிவிட்டது, நாங்கள் என்ன பாபம் செய்தவர்களா” என்று கேட்கக்கூடிய மாதிரி பேசுவதற்கு இடம் இல்லாமல் அரசாங்கம் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI S. K. SAMBANDHAN: கனம் துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஒரு சில மட்டும் சொல்ல விரும்புகிறேன். சம்பளக் கமிஷனின் ரிப்போர்ட்டை எல்லோரும் வரவேற்பதுபோல் நானும் வரவேற்றுப் பாராட்டுவதோடு, முக்கியமாக நிதி அமைச்சர் அவர்களைப் பாராட்ட விரும்புகிறேன். இருந்தாலும் அதிலே ஒரு சில குறைபாடுகள் இருப்பதை, ஒன்று இரண்டை எடுத்துச் சொல்ல நான் விரும்புகிறேன். முக்கியமாக, ஒரு உயர்ந்த அதிகாரிக்கும் அவருக்குக் கீழ் இருந்து பணியாற்றும் மற்றொரு அதிகாரிக்கும் சம்பள வித்தியாசங்கள் அதிகமாக பல இலாக்காக்களில் காணப்படுகின்றன. முக்கியமாக ஒரு உதாரணம் சொல்லுகிறேன். நகர மன்ற ஆணையாளர்கள் மூன்று பிரிவினர்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதேமாதிரி நகர மன்றத்தில் வேலை செய்யும் இன்ஜினியர்கள் மூன்று பிரிவினர்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆணையாளர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டு, அவர்களுடைய வார்த்தைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு வேலை செய்யும் இந்த இன்ஜினியர்களுக்கு அதிகச் சம்பளம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிகச் சம்பளம் வாங்குகிறவர்கள் குறைந்த சம்பளம் வாங்குகிறவர்களின் சொல்லைக் கேட்பது அவர்களுடைய கடமையாக இருந்தாலும் அவர்களிடம் வித்தியாச மனப்பான்மை, உயர்வு தாழ்வு மனப்பான்மை ஏற்படக் கூடாது. இதிலே வேலைக்குக் கெடுதல் ஏற்படும் என்ற எண்ணத்

[Sri S. K. Sambandham]

[23rd August 1960]

துடன் நான் இதைச் சொல்ல முன்வந்திருக்கிறேன். இதை அமைச்சர் அவர்கள் கவனித்து, இந்தக் குறைபாடு இல்லாமல் இவர்களின் கீழ் வேலை செய்கிறவர்களுக்கு இருக்கிறது போலவே, இதை உணர்ந்தாவது, எது எப்படி இருந்தாலும், நகரமன்ற ஆணையாளர்களுக்கு வேலை அதிகம்தான், குறைவு என்று சொல்ல முடியாது, குறைந்தது இன்ஜினியர்களுக்குக் கொடுக்கிற சம்பளத்தைப் போல் கொஞ்சம் கூடுதலாகவோ அல்லது அந்த அளவுக்கோவாவது கொடுத்தால்தான் மன வித்தியாசம் இல்லாமல் வேலை செய்துவருவார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

(Mr. Chairman in the Chair.)

அடுத்தபடியாக, அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும், மற்ற வர்களுக்கும்—எல்லோருக்குமாக இந்தச் சம்பளக் குழுவின் சிபார்சு திருப்தியாக இருக்கிறது என்பதை மேலும் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். சென்னையிலே உள்ள, சென்னை யிலே வேலை பார்க்கும் அரசாங்க ஊழியர்கள், முக்கியமாக சென்னை அலுவலகங்களிலே வேலை பார்க்கிறவர்கள் வெகு தூரத்திலிருந்து வருகிறார்கள் என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஒரு சிலர் தாம்பரத்திலிருந்து வருகிறார்கள். அதற்கு தூரமாக உள்ள காஞ்சிபுரம், செங்கற்பட்டிலிருந்தும் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரி வெகு தூரத்தை உத்தேசித்து மத்திய அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு ஒரு காம்ப்ளீச் சேட்டரி அலவன்ஸ் என்ற முறையில், போக்கு வரத்துச் செலவுக் காக ஒரு பத்து ரூபாய் ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதே மாதிரியாக, சென்னை அரசாங்கம், முக்கியமாக சென்னை நகரத்திலே போக்குவரத்துச் செலவு அதிகமாக இருக்கிறதால், நிச்சியமாகக் கொடுத்தால் அது அவர்களுக்குப் பெரும் உதவியாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். மத்திய அரசாங்கம் பத்து ரூபாய் கொடுத்தாலும், இந்தப் பத்து ரூபாய் முடியாவிட்டால் ஒன்று இரண்டு குறைத்தாவது சிடி காம்ப்ளீச் சேட்டரி அலவன்ஸ் என்ற முறையில் போக்குவரத்துச் செலவைச் சரி செய்துகொள்ள ஒரு பகுதியை அதற்கு ஏற்படுத்திக்கொள்ள அவர்களுக்கு இந்த சிடி காம்ப்ளீச் சேட்டரி அலவன்ஸ் கொடுக்கவேண்டும் என்று நிதி அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆசிரியர்கள் சம்பளத்தைப் பற்றியும் எனக்கு முன்னால் பேசியவர்கள் மிகவும் தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். நான் ஒன்றைமட்டும் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். நான் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தை நிர்வாகம் செய்துகொண்டு வருகிறேன். சில முக்கியமான பாடங்களைப் போதிப்பதற்கு ஆசிரியர்கள் கிடைப்பதில்லை. நாம் எவ்வளவு தூரம் விளம்பரம் செய்தாலும் கிராமப்புறங்களுக்கு வருவதற்கு மிகமிகக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இருபது, முப்பது ரூபாய் கூடுதலாகக் கொடுக்கிறேன் என்று பலருக்கு எழுதியிருக்கிறேன். ஒரு சிலர் வருவதாக எழுதிவிட்டு பிறகு நகரப் புறங்களிலே உத்தியோகம் கிடைத்தால் போய்விடுகிறார்கள். முக்கியமாக, விஞ்ஞானமும், கணிதமும் போதிப்பதற்கு ஆசிரியர்கள் கிராமங்

4-40
a.m.

[23rd August 1960] Sri S. K. Sambandham]

களிலே கிடைப்பதில்லை. இதைத் தவிர்ப்பதற்காக ஆசிரியர்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் ஒரு சிறப்பான பகுதிகள் படித்தவர் களுக்கு ஒரு பத்து ரூபாய் கூடுதலாகக் கொடுக்கலாம் என்று அரசாங்கம் விதிக்குமானால், கிராமப்புறங்களுக்கு நிச்சயமாக ஆசிரியர்கள் வருவார்கள் என்று நம்புகிறேன். THE HON. SRI C. Subrahmaniam. Rural Compensatory allowance அல்ல. Subjects Allowance. எனென்றால், அறவே இந்த கிராமப்புறங் களுக்கு, என்னுடைய பள்ளிக்கூடத்துக்கு மட்டும் நான் சொல்ல வில்லை. இன்னும் பல நிர்வாகிகள் என்னிடம் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆசிரியர் கல்லூரித் தலைவர் அவர்களிடம் சொல்லியிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். வேண்டுகோள் கூட விடுத்திருக்கிறார்கள். ஏதாவது ஒரு நல்ல ஆசிரியரைக் கணக்குக்கும், விஞ்ஞானத் துக்கும் அனுப்பிவையும்கள் என்று. இந்த மாதிரிச் சங்கடம் இன்னும் அதிகமாக இருக்கிறதாலே இவர்கள் வருவதற்குப் பத்து ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும் என்றுதான் நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக கிராமப் பஞ்சாயத்து அதிகாரிகளுக்குக் குறிப்பிட்டிருப்பது போதாது. கிராமப் பஞ்சாயத்து அதிகாரி களுக்கும் அதிகமாக வேலை இருந்துகொண்டிருப்பதாலே, அப்படி கிராமப் பஞ்சாயத்துத் துறையிலே இருக்கிறவர்களுக்கு அதிகம் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Mr. Chairman, Sir, I am afraid the Hon. the Finance Minister is in a very very difficult and embarrass ing position this evening while we are discussing the Supplementary Demands. It is his good fortune that he has been here as Finance Minister since the year 1952 and has introduced more than 20 supple mentary demands, and I think the average for a year has not been less than two. In some years we have had four or five supplementary demands coming before us. Sir, the hon. Members of this House will agree with me when I say that sometimes the demands went up to Rs. 5 or 6 crores apart from the fact that some schemes would be slowly let in. They all came in for a great deal of scrutiny by the hon. Members of this House. But to-day the Hon. the Finance Minister is in a different position, because if I may say so he has adopted the policy of *laissez faire* with the result he has got a good deal of approbation both in this House and in the other House. I said he is in a difficult position because, after all, there cannot be any reply for appreciation expressed by the hon. Members. There can only be a reply if there is a certain element of criticism in the speeches of the hon. Members. Nevertheless, I am myself searching for one or two points to criticise him.

Sir, the one happy feature of what is happening to-day because of the very very good work done by the Pay Commission is this. Hon. Members of this House will remember this issue was raised as early as 1946 when the late Sri Prakasam was the Chief Minister. The N.G.Os. and others then raised this question and said that having regard to the increase in the cost of living, the salary they were getting was very low and therefore it should be increased. After a good deal of consideration and taking into consideration the limitations

[Sri Mohamed Raza Khan] [23rd August 1960]

imposed by finance, we feel happy that something tangible, something substantial is being done to these N.G.Os. As has been pointed out by the Hon. the Finance Minister the increased expenditure on this account would come to about Rs. 5 crores this year. I do not want to go into details as to why something more was not given to this category of servants or that category of servants. The revision has been done—I take it after a good deal of scrutiny by the Finance Department. In this connexion, we have to place on record our appreciation of the very valuable and good work done by the Finance Department. I went through the report of the Pay Commission. It is a voluminous document. The Department has analysed the implications of the various recommendations and they have given numerous illustrations to understand the scheme of the recommendations. They have even worked out illustrations to show how much an employee gets to-day and how much he would get according to the Pay Commission's recommendations. I feel, the Finance Department has done a very good and valuable work.

The real issue so far as we are concerned is that the Government of Madras rightly with the support of the public outside and with the support of their representatives in this and the other Houses have agreed to incur this additional expenditure of Rs. 5 crores odd, as far as this year is concerned. But how are the Government going to make this up? That is a matter which I am sure will be agitating the mind of the Hon. the Finance Minister. I understand that so far as this year's expenditure is concerned he is appealing to the Government of India for a subsidy. Members will agree about the reasonableness of this demand because the State Government had to revise the scales of pay of the State Government servants on account of the disparity that exists between the pay of the State Government servants and the Central Government servants. The State Government are now trying to bridge the gulf particularly in the matter of pensions, merger of dearness allowance and so on. It remains to be seen whether the Hon. the Finance Minister will be able to persuade the Central Government to give at least a good chunk of this additional expenditure. In this matter I can assure the Hon. Minister that he has the full support of this House. But if that is not possible, the question that remains is whether the Hon. the Finance Minister will think of fresh taxation in the year 1961-62. I have absolutely no doubt that he will not think of fresh taxes in the year 1961-62 because in that very year he will have to face the General Elections (Laughter.). I am not just trying to create any new idea in him. He is too careful about that. But I think being a strong partyman—after all we are politicians and we have therefore to take into account the political aspect of the matter also—he will not do it. I am sure no Finance Minister however powerful he may be will think of taxation and that too, too heavy taxation just on the eve of the elections or just six months before the elections. I leave the matter at that, Sir. It is his affair to make both ends meet. How he does it, we will wait and see and reserve our judgment till then.

Then, Sir, something has been said about economy in Government expenditure. I do not know whether the Hon. the Finance Minister himself has got the time at his disposal to look into all these. I do not again wish to refer to the many portfolios that are in his charge. I have raised this question of enlarging the Cabinet on previous occasions. Once I raise it, it stops there and nothing more is heard

23rd August 1960] [Sri Mohamed Raza Khan]

of it. Therefore, I do not want to bother the House again and again with it. But I repeat, the Hon. the Finance Minister is too busy a man. He has in his charge Law, Education and so on. He tours quite often and he has also to do party work and so many other things. When he is so much overworked, I wonder whether he is in a position to have a proper scrutiny and check over all the departments to see whether there is any waste. Many hon. Members who have experience of the working of the various departments here as well as in the districts have said that many additional posts are created and that there is additional expenditure and waste. Government should look into this and if there is a possibility, try to avoid waste as far as possible. Probably, the Hon. Minister might turn round and ask whether I will be able to prove this statement with facts and figures. What all I can say is, there is a feeling that there is some waste and it should be stopped. For instance, years ago on the floor of this House an issue was raised about the number of jeeps and motor and other vehicles owned by the Government. We raised the question whether those vehicles were put purely to Government use and so on. A committee was appointed under the chairmanship of Sri Chettur and the Committee also submitted a report. I would like to know whether there has been any improvement in the matter since then, whether the expenditure on the maintenance of these has gone up or come down and whether they are put to proper use. These are matters into which he should go into.

Let me come to another matter. There has been a good deal of expansion in the administrative services. Take, for instance, our Secretariat. The staff employed here at various levels has considerably increased. I would like to know whether it is in proportion to the increase of work. To-day, I do not deny the fact that the volume of work might have increased. It might have increased by about 50 or 60 per cent or even hundred per cent. But if you work out the actual increase in expenditure on additional staff, it would far exceed 100 per cent. It is a matter for scrutiny whether the increase in the turn-out of work is commensurate with the increase in staff. If that is so, we can say that the staff who have been satisfied to a large extent may also come and say that after all it is not a mere question of job but their own duty in their own way to the State. It is for the Government to see whether they are doing their work.

4-50
p.m.

Sir, I do not like to go into details. In one or two aspects, the proposals are really commendable. On a previous occasion, the Finance Minister here itself has given the statement that a lot of brilliant students are not coming for Government service, particularly on the technical side, namely, engineers and scientists. And we want them very badly. In business firms, one sees a good deal of improvement in the salaries of engineers and other technical men.

The merger of the dearness allowance with the salary is welcome, because it helps people considerably in the matter of pension. One thing I want to say here when I am on this subject. According to the proposals, an officer just at the time of retirement is entitled to 12 months' salary. (Interruption by Sri T. P. Srinivasavaradan.) I do not like to get into details, because I will be caught! (Laughter.) It is really a very good thing that they get this amount, because they can invest the amount on building a house or starting a business. When a question was put to the Hon. Minister as to what should

[Sri Mohamed Raza Khan] [23rd August 1960]

become of the family of a person who dies suddenly after putting in hard work for so many years, he said that the Government servants had to take care of themselves. If people were to be so very intelligent, things will be quite different. Even we people are not so intelligent. The Government should have some consideration at least for the survivors.

I now come to the question of house rent allowance. The house rent allowance varies from Rs. 10 to Rs. 20. My esteemed friend Sri Kosalram is not here. Where is the house available in Madras for reasonable rent? To find accommodation at a rent of Rs. 25 and less is a very difficult problem. Even a room cannot be had for Rs. 10 or Rs. 20. As per the testimony of my esteemed friend Sri Kosalram, who knows everything about everybody, in the City of Madras, it is impossible to get even a small room for Rs. 20. Instead of giving a house rent allowance of Rs. 10 or Rs. 20, the Government should have a plan and programme for construction of houses for their own employees. In a way this will solve the problem of accommodation in the City of Madras and other municipalities. It will save a good deal of expenditure also to Government. It will help the Government employees also. If the Government were to borrow from the Life Insurance Corporation or from the Central Government for putting up houses for their employees, that will go a long way to solve the accommodation problem. In fact it is the policy of the Government of India that all their employees, barring a few, on their transfer to Delhi should be given accommodation. If a man has a house to live in, his very outlook is different. The attitude of a man who has no house to live in changes. In this connexion, I am reminded of a speech by the Hon. Minister. Let him not ask me where and when he made the speech. He seems to have said that formerly he was very much against construction of houses in any form in the city and that he did not know why money, which could be usefully spent on other items, had been spent on putting up construction. But after having gone to Delhi and seen the buildings there, he seems to have said—I hope I am interpreting the Finance Minister correctly—that he would not grudge spending as much money as possible on the building programme. Sir, the Madras Government requires two things, namely, providing accommodation for their own servants and providing accommodation for their own offices. The Finance Minister said in reply to a question that a sum of Rs. 4 lakhs or so was being paid as rent to various private premises occupied by the Government. There is a lot of vacant space available. The Government can put up two, three or four or even eight storeyed buildings, and save the amount spent on paying rent. (Sri T. P. Srinivasavaradan: The Pay Commission has recommended this.) Sir, I am under a handicap as far as this issue is concerned. I have not devoted so much time to study the Pay Commission's report as my hon. Friend Sri T. P. Srinivasavaradan, representing the teachers, has done. We are depending more on them in respect of these matters. It is their duty to know more about the teachers. This is by the way, Sir. (Interruption.)

I am winding up the debate on behalf of the Opposition. I now come to the question of reappointment of superannuated men. As far as this Government are concerned, there should be a policy. What is the policy of this Government as far as the reappointment of retired officers is concerned? I can quite understand that an officer,

22nd August 1960] [Sri Mohamed Raza Khan]

who has got a special capacity or aptitude in the field of education or irrigation, is reappointed. Because the Government may feel that retiring that man at the scheduled time may affect the work and progress of that particular irrigation scheme or some other scheme. I feel that the Government are perfectly justified in reappointing such an officer. But I am sorry to say that the Government of Madras have no policy so far as reappointment of retired officers is concerned. In the course of one year, there have been so many appointments. I do not want to refer to the names of the men, because then it becomes personal. I do not want to make any personal references to retired and re-employed officers. But I should say that this reappointment of retired men creates a very strong feeling in others. The man who was all along thinking of getting a promotion will be disappointed by this reappointment of a retired man. This causes a reaction. The reaction does not stop with him. It results in a chain of reaction. The man immediately below the prospective promotee also suffers. In the case of one or two reappointments recently made, some men had to be reverted. This creates a feeling of frustration. What is more? Such of the officers who are reappointed feel happy and they go about saying that they have become so very indispensable to Government and that the reappointment was forced on them. And those retired men, who were not reappointed, think that that particular type of officer had a pull with the Government and therefore got reappointed, while they, because they had no such pull, could not get reappointment. The Government should be very careful in making the reappointments. I do not want to mention here the various reappointments that were made and take up the time of the House for that purpose.

One other demand made in the supplementary budget is in respect of the Khadi Board. Fortunately, the Home Minister is not here just now. He will immediately speak as if I am very much opposed to the Khadi Board. It has been stated by people that this Khadi Department should be run on commercial lines. They should always see that the department works in a businesslike manner. The Khadi Board should show to the Government what is the production, what are the sales, and what are the profits. Otherwise there will be this feeling of getting subsidy, and they would not run on commercial lines. I am happy that there is a token demand of Rs. 100 and also a proposal to give them Rs. 75 lakhs by way of loan. The accounts will be separate, and the Board also will function on the lines of the Electricity Board. This is a very welcome feature.

With regard to the various speeches made by the Members representing the teachers, I must express my appreciation of their part in the House. While going through the supplementary budget, we find that education is put at the top. I do not grudge it for a minute. Apart from the fact that the expenditure on education in the main budget is over Rs. 11 crores or Rs. 13 crores—I forget the figures quite easily . . .

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: It is thirteen crores.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Therefore, it will come to about fifteen crores of rupees. Education is going to have twenty to twenty-five per cent of the entire revenue of the State. I think that will satisfy most of the teacher-representatives in this House, particularly my friend, Mr. G. Krishnamoorthy. This is the first time perhaps that the Hon. Minister for Finance and hon. Members

[Sri Mohamed Raza Khan] [23rd August 1960]

are satisfied that something tangible has been done for the Government servants and teachers. No doubt, they could not get all they wanted. The Hon. Minister once in his reply in the other House in a humorous way said: 'I cannot promise a grand dinner but something substantial which will satisfy everybody.' That he has done. I am sure that with the support of the Legislature and the Government, the Government employees will rise to the occasion and do their best for the country. They may have still some difficulties. Everyone has got difficulties. Who has not got difficulties? Even Members of the Legislature have difficulties. But I am not going to touch upon that question. The salaries that they might get now, I mean after revision, might not be what they expected or what they deserved. Having regard, however, to the conditions under which we live and having regard to the backwardness of our people and their other difficulties, we must feel satisfied that Government have done their best. So much has been attempted and done, in spite of these difficulties. In future, our difficulties are bound to increase. There may be more unemployment and other difficulties. But I am sure the Government servants as a whole will rise to the occasion and work to the best of their ability. They should not work purely for salary. They must work with a spirit of service and feel that they are doing something which will help the State to prosper. I wish them all success, and wish well of the Hon. the Finance Minister.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Mr. Chairman, I find myself in a very difficult position. Even Mr. Raza Khan has hopelessly let me down because all speeches of hon. Members including that of Mr. Raza Khan were appreciative of the steps taken in pursuance of the Pay Commission's Report. At the outset, I would like to pay a tribute, on my own behalf and on behalf of the Members of this House, to the Chairman and the other Members of the Commission. The Commission did an excellent job. The problem was complicated, complicated not only with reference to the condition of the employees but with reference to the State's finances also. It has struck a balance which has given satisfaction to almost everybody. In this House which has representatives of the teaching profession, it is not surprising that much of the discussion centred round teachers and their emoluments. A point was made by them, particularly by Mr. Srinivasavaradan, that there were certain deficiencies which had to be made up immediately. It was pointed out that medical concessions had not been granted to teachers. Stress was also made about the need for granting house-rent allowance to teachers. I suppose, something should be left to my successor to do. (Laughter.) But one thing I feel satisfied about is that the teaching profession and the Education Service are put on a par with other services. Till now, a step-motherly treatment was given to the teaching profession. With equal qualifications and even more, teachers were getting far less than those in other services. It was so whether the teacher was an elementary school teacher, or a secondary grade teacher or a lecturer in a college. There was a feeling that the teaching profession was being neglected by the Government and, therefore, by the people. The result was that the best material could not be attracted to the teaching profession, or to the Education Service. Now, we would find that they have been equated with persons occupying similar posts in Government service. But I do agree that equating the secondary grade teacher with a lower division clerk perhaps may not be quite

23rd August 1960] [Sri C. Subramaniam]

appropriate because whereas a lower division clerk is entitled to become a clerk after passing the S.S.L.C. examination without any further training, the teacher has to undergo training for a period of two years after passing the S.S.L.C. examination. Now, we have at least reached a stage when they are put on par. Later on, somebody else might be bold enough to say that the teacher should be paid more than the lower division clerk in Government service. I hope it will not be long before such a step is taken because we all realize that the ultimate success of any Plan and the progress of any community depends upon the quality of the men we produce through our educational programmes. We feel that we will be successful in implementing our Plans only if we have well-equipped and well-trained and contented teachers. We have just made a beginning and I hope the future Finance and Education Ministers would keep this fact in mind and go on improving the conditions of employment in the teaching profession, and in the Education Service as a whole. But to-day, I have to ask my friends to have a little patience and not to insist on everything that has been left out of the Commission's Report. Mr. Krishnamoorthy was making various suggestions and asked: 'After all, you have undertaken a liability of five crores of rupees; why not you add another crore to it?'. Sir, even now when our officers went to Delhi for the purpose of assessing our resources for the Third Plan, they had to make a deduction of 30 crores of rupees to meet the extra charge on account of the Pay Commission's recommendations. We have already indicated this; whether we are going to get compensated for this by the Central Government or whether the Finance Commission will do something in the matter are matters which have to be examined and it is too early to say whether the Finance Commission when it comes into existence will give us a helping hand. But this is certain. As far as this year is concerned, in spite of the additional liability in the current year, I am not coming up with any proposal for further taxation. Mr. Raza Khan attempted to anticipate what would happen in 1961-62. I myself am not in a position to anticipate what I would do in 1961-62. Even if I have any idea, I suppose it would not be appropriate to divulge it now. Hon. Members may, however, have the satisfaction that in spite of the increased pay bill, we are not coming forward now with any proposals for additional taxation.

Sir, Sri Raza Khan said: 'After all no Finance Minister, however, powerful he might be'—no Finance Minister can afford to be powerful—'would come forward with taxation proposals just with elections in the offing'. I do not know whether he was tendering me political advice. If so, I will take that advice in all seriousness and consider that aspect also before I take a decision.

5-10
p.m.

Sir, another aspect of the matter which was brought to our notice was while we have increased the emoluments of the N.G.Os. still they are not on a par with the emoluments which the Central Government servants are receiving. This is a well-known fact and it is not possible to bridge the gap at one stretch. We have taken the first step in bridging it but unfortunately certain other steps are also being taken on the other side so that the gap remains the same or, if anything, the gap is sometimes widened. So, it becomes necessary in all these matters to take an all-India decision. We are hoping that it would be possible to persuade the Central Government to take a national point of view, an all-India point of view, not necessarily between the Central Government and a particular State Gov-

[Sri C. Subramaniam] [23rd August 1960]

ernment, but take the points of view of all the employees throughout India and of all the State Governments as such and evolve a uniform scale of pay. It might be necessary to have a certain regional variation but within that region whether he be employed by the Central Government or by the State Government, a person with equal qualifications and doing the same kind of work should be receiving equal pay, equal remuneration. I do agree that that state of affairs does not exist now. But I hope and trust that it would be possible for us to progress towards that ideal. How long it would take to reach that state I am not in a position to predict at this stage. I am sure that circumstances would compel the State Government and also the Central Government to take a decision very soon in this matter.

Then, Sir, a point was raised with reference to the work turned out by the present N.G.Os. and also the number of persons employed in the Secretariat and in the various other services. The hon. Member Sri Raza Khan raised a pertinent point and wanted to know whether the increase in the number of persons employed is not out of all proportion to the increase in work. In this the Finance Department has a special responsibility. As a matter of fact, the work-load for each category of persons employed in the Secretariat and various offices is fixed. For example, in the Secretariat, every clerk is expected to deal with ten currents daily and only when that stage is reached and when there is overflow of work, then proposals for additional staff are put forward. Even then the Finance Department puts down any proposal when it is found that it is only an increase of one or two currents per head. They say, it should be possible to manage the work with a little more effort. Therefore, the additional posts are sanctioned only when the work-load has become a little too heavy for the existing personnel to manage. It is so not only in the Secretariat. I am sure, the hon. the Leader of the Opposition will bear testimony to this, namely, that this happens even in the case of hospitals, even though that is not approved of by the doctors. When the bed strength is increased in any hospital, automatically proposals for additional nurses, orderlies and even Assistant Surgeons are put up according to the work-load of each surgeon, each nurse and so on. Still we cut it down drastically and say they could manage with half the number or one-fourth the number. Sometimes, even though the quality of work might suffer still we take that step in order to curtail the scale of expenditure. If the Finance Department had been sanctioning all the proposals according to the scale of work-load laid down for the various categories, I have no doubt in my mind that our pay bill would have increased by another 10 or 15 per cent at least. Therefore, I want to give this assurance to this House that it is not as if we have been increasing the strength of the establishment indiscriminately. On the other hand, we have been erring on the conservative side and some people have complained that because of this conservative attitude, efficiency of work has suffered and, therefore, they make a hue and cry. And at that point the Finance Department yields and sanctions a little more staff. Therefore, it is not as if our personnel has increased out of all proportion. On the other hand taking into account the volume of work now done, the increase in personnel if anything is less than the proportion would justify.

But, Sir, if the other question is put, namely, whether the quality of work is being maintained, I am afraid I may not be able to give a straight answer to that question. That is the real difficulty. And

23rd August 1960] [Sri C. Subramaniam]

that will ultimately depend on the quality of the personnel, the educational equipment and also the approach a person makes in the discharge of his duties. And it is in that that we are hoping that the recommendations of the Pay Commission would go a long way to give satisfaction to the N.G.Os. And when satisfaction is given to them it would be reflected to a certain extent in the turn-out of work. That is my hope and it is in that hope that we have undertaken this big liability of Rs. 5 crores for this year which, adding up the cost for the whole Third Plan period, may come up to Rs. 30 crores. We are hoping that by their performance they would justify the additional burden which the community is called upon to undertake. Otherwise, in spite of the increase in the cost of living or other difficulties which are confronted by the employees, having regard to the conditions in which the general community is living now, the pay increase would not be justified. Therefore, I am appealing to the N.G.Os. and all the other Government employees through this House that they should justify the huge expenditure which we are now incurring on their behalf. Particularly, in this respect, we have to take note of the increased pay given to the technical personnel to which also reference was made during the discussion. When you take into account the increase which we have given to the various categories of technical personnel, you will find that they have had the best deal from the Pay Commission. That is because our engineers, our doctors, our veterinary surgeons and our agricultural officers were all receiving salaries much less than what similar officers were getting in other States. Leave alone the Central Government servants; similar officers in other States were getting higher pay than our personnel and, therefore, they were always on the look out for employment outside this State. It is not as if I grudge it. I feel our men should go outside the State and get employed there. As a matter of fact, we should produce enough number of engineers, not only to meet our requirements but also some more to go to the other States in India. We are glad that our men are still in demand in other parts of India. This is because of our efficiency, our honesty and our sincerity in doing any work entrusted to us. I hope our young men would keep up that tradition. As long as we keep up that tradition we will have a good market and demand outside. Once we lose that tradition, whatever might be the emoluments, we might be prepared to receive, we may not be welcome in other parts of India. Therefore, I am not saying that our men should not go outside our State. But having taken up employment in our State, if they should be looking for prospects elsewhere in other parts of India, you cannot expect them to do efficient service to our State and our people. That is why it was found necessary to increase the scales of pay of engineers, doctors, veterinary surgeons and officers of the Agricultural Department. This has given a good deal of satisfaction to them. The scales have been so fixed that the officer at the stage of retirement will reach a respectable scale of pay. Therefore, we are hoping that particularly these technical men would hereafter function in such a way that everybody would feel that this increase of pay is quite justified and that we are getting good returns from the investments made on them.

I then come to another aspect about which mention was made, namely, pensions, which persons who would be retiring in future, would be getting. The question might be asked, 'What about persons who have already retired or would be retiring soon?'. After all we

[Sri C. Subramaniam] [23rd August 1960]

have to draw the line somewhere. We cannot go on accepting liability indefinitely. Persons who would be retiring after one or two years would be getting much more retirement benefits than persons who had already retired or who would be retiring soon. It is not only the pension amount but the gratuities and other benefits which we are giving on a more liberal scale in accordance with the Central scale that would be greatly welcomed by the senior men in the service. After all, it is sometimes said that the senior men do not get the full advantage of the increase in pay scales. I do agree, because we are not giving anything in proportion to the service put in. We have adopted a formula by which a certain number of years only should be taken into account for giving a certain amount of increment, and that the increment should not go beyond Rs. 25. But when these men retire from service, they would be reaping all the advantages which otherwise they would not have. Therefore it is that even amongst senior men, who do not get an immediate advantage or even an ultimate advantage, because they will be retiring soon, there is a feeling of contentment. For, they are assured of a good pension and other benefits when they retire. On the whole, if we take into account the various aspects, we will see that it has given a good deal of satisfaction to our Government employees. It has been welcomed by the general public, and it has received some welcome treatment at the hands of the hon. Members of this House and also in the other House. It has given me a great deal of satisfaction, particularly after having been habituated to hear only criticisms against my approach to the question of emoluments of our employees. I had resisted this for a good number of years, and no doubt persons have been accusing me of miserliness, particularly in respect of payment to our employees, who are doing very good work. At the same time, I feel satisfied that because of this approach, it was possible for us to have a much bigger plan than we contemplated when we started the Second Five-Year Plan. If to-day we are able to raise the target of Rs. 152 crores to Rs. 180 crores—I hope it may go to Rs. 185 crores before the end of the year—it was mainly because of the fact that we were able to husband our resources properly. We resisted the temptation of increasing emoluments, but still the stage was reached when we could not further resist, and then we yielded. I hope this yielding would produce good results. I would appeal to the employees to prove that this yielding has produced better results and also to prove by the amount of work and the quality of work that they turn out that I was wrong in my approach.

Sir, there is one other aspect on which I have to lay stress. After all why has this necessity arisen to raise the emoluments of the Government servants? It is not that they wanted to have a higher standard of life. It is because of the increase in prices their real wages have been decreasing. Therefore it is nothing surprising that the fixed income categories of Government employees were hard hit by the rise in prices, particularly in the case of the essential commodities. Every year, though they might have been receiving increments, they found they had to lower their standard of life, not only with reference to themselves but even with reference to their children, to whom they would like to give a little more than what they were giving to themselves. Therefore, it has become necessary to give the increased emoluments to our employees. But if the same state of affairs should continue, that is, if prices should go on rising from month to month or year to year, whatever we may give, the

23rd August 1960] [Sri C. Subramaniam]

advantages would not be available in terms of real wages. They may again find themselves in a worse position by the end of two years or three years or even at the end of the first year itself. Therefore it becomes absolutely necessary—and I am glad that the Prime Minister of India has laid stress on this when presenting the Third Five-Year Plan to the Lok Sabha—that a certain amount of control is absolutely necessary, particularly with reference to essential commodities. I hope, Sir, positive steps would be taken to control prices so that it will not be said that while on the one hand we are giving increase in emoluments, on the other hand it is absorbed by the increase in the prices of essential commodities. The real contentment and the continued contentment of our employees really depends upon the control of the prices at least within reasonable limits. Otherwise all the efforts that we have made and all the additional liabilities we may have undertaken might prove to be merely illusory. Therefore it becomes necessary all the more for this House to consider the various aspects of how to bring about stability in the prices of essential commodities. I am sure that when we discuss the Draft Third Five-Year Plan, useful suggestions will be made.

I do not think that I have any other subject to deal with except to request my friends representing the teaching profession that they should not expect every deficiency to be remedied at the same time. Steps would have to be taken in a progressive way, and as far as the teaching profession is concerned, it is not for the first time that we are giving this increase. During the last four or five years, we have been giving some concession or other, some advantages, and some privileges or other. So, the additional advantage which has been given by the Pay Commission, I hope and trust, would give them at least some satisfaction and enable them to engage themselves in their nation-building activities with renewed vigour, sincerity and devoted faith.

Sir, before I sit down I would like to make an appeal particularly to the employees of the Government. As soon as the Pay Commission's report was received, we have taken almost immediate decisions. My own view, which I expressed elsewhere also, is that if the Central Government had also taken an immediate decision on the recommendations of their own Pay Commission, perhaps these agitations would not have arisen at all. Sometimes we postpone things, and people begin to discuss even the advantages gained, and then they find that perhaps the advantages are not enough and that they should agitate for more. Naturally when that feeling creeps in, in spite of themselves, they find themselves in a position in which they are not satisfied with what has already been given. Therefore, whenever Commissions are appointed, it is necessary to take quick decisions. In our State it was possible for us to take decisions within two months of the submission of the report and we were able to issue the Government Order accepting the various recommendations of the Commission. This was mainly due to the devoted service and effort put in by the Finance Department and also by the officers in charge of that department. Sir, they worked day and night, because I gave them the target date. I said that I was going to address a conference of the N.G.Os., and that the communique should be issued before I addressed them. They worked day and night and spared no effort. Then they produced the result. Therefore our gratitude should go to the officers of the Finance Department, even though I happen to

5-10
p.m.

[Sri C. Subramaniam] [23rd August 1960]

be the Minister in charge of that department. That is why perhaps I know full well how well and hard they worked on this job. In this connexion, I am reminded of the remarks made by Mr. K. T. Kosalram to the effect that we are putting young men in charge of responsible posts. Sir, days are rather changing. If we look across, in America, we find to-day that young men are proposed for high offices. Perhaps people would have been taken aback and would have expressed great consternation, if it was some time ago, that men in forties not only offered themselves but were even selected as candidates to run for the Presidency. To-day, my own feeling is our younger men are discharging their responsibilities in a much better way. This is no aspersion cast on the older generation. But these younger men do have the ambition that they should have a better future. They have the vision too to do things. Therefore, most of them—I do not say every one of them—are efficient and good. The majority of them have an intimate knowledge of their work and they are doing their duties very well and with a great amount of devotion and missionary zeal. That is perhaps the hope for our future.

Thank you very much.

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

VI.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE:

* 163. Notification issued with G.O. Ms. No. 1080, Local Administration, dated 25th June 1960, extending the term of office of the Othakadai Panchayat, Madurai district, up to and inclusive of 31st August 1960.

* 164. Short review of activities of various departments under the control of the Public Works Department for the first half of 1959-60.

* 165. Notification issued with G.O. Ms. No. 1933, Home, dated the 1st July 1960, exempting from the tax leviable under the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931 the motor vehicle bearing registration number DLF 2581 for the use of Sri Toh Chor Keat, Assistant Commissioner for the Federation of Malaya in India.

* 166. Notification issued with G.O. Ms. No. 3224, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 30th June 1960, exempting Beedi Industrial Premises in certain districts from licensing provision Under the Madras Beedi Industrial Premises (Regulation of Conditions of Work) Act, 1958.

* Laid on the table of the House on 22nd August 1960.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

Wednesday, the 24th August 1960.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I. QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Language Pandits

* 55 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether it is a fact that Language Pandits in Secondary Schools under the Chingleput District Board are not paid the Government scales of pay; and

(b) if so, the reasons therefor?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) & (b) The district board was not permitted by the Government to adopt the Government scales for Pandits.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Am I correct in thinking that no such difference will exist from the 1st of June 1960?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Of course, I think so, Sir.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: May I incidentally ask whether the Government have taken note of the difference in amount between the old scales and the new scales to be given effect to from the 1st June 1960 and provided for payment in full to such teachers through the supplementary budget that we passed yesterday?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The Supplementary Demands that were discussed yesterday related only to the Government employees. Final orders with reference to the teachers in aided schools will be issued shortly. In respect of the secondary schools it will be possible for them only next year to get it as grant.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Are the Government aware that all teachers except the L.Ts. are given the local body scales and not the Government scales?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Yes, that was so. But that has now become past history after the Pay Commission's recommendations. Now there will be uniform scales of pay, whatever be the category of the schools.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Have arrangements been made to meet the full deficit of the district boards, and will the district boards be enabled to pay the teachers their full salary without arrears from 1st of June 1960?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, the district boards are in the passing phase now. Therefore during this period Government have almost taken the full financial responsibility.

[24th August 1960]

VIDWAN SRI T. MUTHUKANNAPPAN : செங்கற்பட்டு ஜில்லா ஆலோசனைக்குழு இந்தத் தமிழாசிரியர்களுக்கு 85 ரூபாய் சம்பளம் கொடுத்து விடலாம் என்று தீர்மானித்து அதை அனுமதிக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்துக்கு கடிதம் அனுப்பியது. அந்தக் கடிதம் அரசாங்கத்துக்கு எப்போது கிடைத்தது? அந்தக் கடிதத்திற்கு அரசாங்கம் எந்தத் தேதியில் பதிலளித்தது?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : தேதி பற்றிய விவரம் என்னிடம் இல்லை. அந்தத் தீர்மானத்தை வேண்டாம் என்று அரசாங்கம் நிராகரித்து விட்டது. நிராகரித்ததற்குக் காரணம், பணம் இல்லாமலிருக்கும்போதே சர்க்கார் அதிகமாகக் கொடுக்கலாம் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது தான்.

VIDWAN SRI T. MUTHUKANNAPPAN : மார்ச் 6, 7 மாவட்டக் கழகங்களில் ரூ. 85 வீதம் சம்பளம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் மட்டும் அது ஏன் மறுக்கப் பட்டது?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : அதற்குக் காரணம் என்ன வென்றால், செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் பணம் இல்லை.

Delegation to Ceylon and Far East

* 56 Q.—**SRI S. K. SAMBANDHAN :** Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether the Government have any proposal to send a delegation to Ceylon and the Far East; and

(b) if so, the purposes for which the delegation is proposed?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) & (b) The Madras State Handloom Weavers' Co-operative Society is sending a delegation to Ceylon, Kuala Lumpur, Singapore, Hongkong, Penang, Saigon, Bangkok and Rangoon, for exploring alternative markets for Bleeding Madras Varieties of handloom cloth. The Government have permitted the Director of Handlooms to serve as an Official Member of the Delegation.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Is the society sending the delegation or have the Government any part in sending the delegation other than deputing the Director of Handlooms?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : In fact, the Government are meeting half the cost of the delegation.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Are the members of the delegation drawn from the members of the society or are there others going with the delegation?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It is a very representative body. The President of the Madras State Handloom Weavers' Co-operative Society is one member of the delegation. Then there is one master weaver on the delegation. There are two exporters and one Government servant.

[24th August 1960]

SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : May I know, Sir, whether there is a lady member on the delegation?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Unfortunately no lady is dealing in exports of this cloth.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, the Hon. the Leader of the House has said that the delegation is being sent by the co-operative society only. But in reply to a supplementary question put by the hon. Member Sri Sambandhan, he came out with another statement that 50 per cent of the cost was being borne by the Government. May I know therefore whether it is a fact that the Government had nothing to do in the selection of personnel composing the delegation and, if so, will the Hon. the Leader of the House, who takes pride in saying that this House contains members who are experts in the line, tell us why one or two Members of this House could not be included in the delegation?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The request for sending the delegation came from the President of the Madras State Handloom Weavers' Co-operative Society and the Government agreed with the idea that alternative markets should be explored. Then they said that they would not be able to meet the entire cost. Naturally Government agreed with them and said that they would meet them half way. The choice of personnel of the delegation was largely by the State Handloom Weavers' Co-operative Society. Of course, Government were consulted. Government did not very much interfere in the choice of personnel.

SRI S. K. SAMBANDHAN : What are the countries to be covered by the delegation?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I have already said that they will be Ceylon, Malaya, Singapore, Hongkong, Thailand and Burma.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Why has Indonesia the largest consumer of handloom goods been left out?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The consumption of handloom goods in or the import of handloom goods into, Indonesia is very negligible.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Is it a fact that the latest talk is to include Japan also?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Members of the delegation are free to go elsewhere. They are not prohibited from going at their own cost to other places. (Laughter.)

SRI S. K. SAMBANDHAN : Is this delegation specially interested in the export of 'Bleeding Madras'?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : When a delegation of this kind goes to foreign countries, though it is primarily interested in the export of the variety known as 'Bleeding Madras', it would explore the possibilities of expanding our handloom trade in those areas.

[24th August 1960]

Madras City Secondary Schools

* 57 Q.—DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether irregularities were found and objections raised by the Departmental Audit Officers in respect of Madras City Secondary Schools during the years 1957-58 and 1958-59;

(b) if so, the amount of expenditure placed under objection in each of the two years; and

(c) whether the objections have since been cleared?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) Yes, Sir

(b) 1957-58—Rs. 8,13,694.

1958-59—Rs. 7,97,764.

(c) The objections are being cleared by the managements.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Sir, when the sums involved in the objections amount to Rs. 8 lakhs and Rs. 7 lakhs in those two years, why should there be the proposal to take over the departmental audit and give it to the Local Fund Audit according to the new Education Code in the making?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : The Education Code has not yet been made into law. It is still under consideration. Therefore, perhaps, this aspect might be considered by the Education Advisory Committee.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Is there a proposal to get these accounts audited not by departmental audit but by the Local Fund Audit?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : These are hypothetical questions about a Bill which has not yet been prepared.

SRI S. NATARAJAN : May I know what the nature of the objections is?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : They are, expenditure not covered by proper receipts, expenses not allowed under the rules, diversion of funds for other purposes, scholarships claimed in certain cases when the students were not entitled to scholarships, and so on.

Scheduled Castes and Scheduled Tribes

* 58 Q.—SRI M. ETHIRAJALU : Will the Hon. the Minister for Works be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to appoint a Special Officer to attend to the welfare of the Schedules Castes and Scheduled Tribes; and

(b) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRI P. KAKKAN : (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

[24th August 1960]

SRI M. ETHIRAJALU : ஹரிஜன மக்களின் நலன்களை நல்ல முறையில் சீர்படுத்துவதற்கு ஒரு விசேஷ அதிகாரியை நியமிக்க வேண்டுமென்று மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து இந்த ராஜ்ய சர்க்காருக்கு ஏதாவது தகவல் வந்திருக்கிறதா?

THE HON. SRI P. KAKKAN : அந்த மாதிரியான ஒரு தகவலும் என்னிடம் இப்போது இல்லை. ஏற்கனவே ஹரிஜன மக்களின் முன்னேற்றத்தைக் கவனிப்பதற்கு ஹரிஜன நல டைரக்டர் இருக்கிறார்; அவருக்கு இரண்டு பி.ஏ-க்கள் இருக்கின்றனர்; அவருடைய ஆபீஸில் ரூப்பரின்டெண்டுகள் இருக்கிறார்கள்; இன்னும் எத்தனையோ உத்தியோகஸ்தர்கள் இருக்கிறார்கள்.

Scheme of examinations

* 59 Q.—DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state— 3-10 p.m.

(a) whether a scheme of the examinations concerning the contents and duration of the question papers has been drawn up for the new X Standard and XI Standard;

(b) if so, what it is; and

(c) whether model question papers for the above standards will be sent to the schools?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) to (c) A scheme has been drawn up for the examination to be held at the end of the X Standard and it has been approved by the Board of the Secondary Education. A copy* of the scheme is laid on the table of the House.

It has also been decided that the question papers for the X Standard examination under the new scheme may be on the same model as under the existing scheme. Hence, it has not been considered necessary to circulate model question papers.

In the case of Standard XI, which has not yet been introduced, the matter will be considered at the appropriate time.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : இப்போது புதுப் பாடத் திட்டத்தின்கீழ் புதுவதாகத் தயாரிக்கப்பட்டுள்ள வினாப் பட்டியலின் படிக்க எங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த முறையின்படி மொழி பெயர்ப்பு என்று வருவது பாடத் திட்டத்தின் கீழ் ஆங்கிலத்தில் இருக்கிறது. ஆனால், வினாத் தாள் தயாரிக்கும் முறையில் பார்த்தாலோ, தமிழ் அல்லது (Regional language)—வட்டார மொழி—என்ற பாடத் திட்டத்தின் கீழ்க் காணப்படுகிறது. இந்த வேறுபாட்டினை—பொருந்தாமையை—விளக்க அரசாங்கம் முன்வருமா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, the experts have considered the scheme. I am not competent to pass a judgment on them. If necessary, I shall have this point examined.

[24th August 1960]

Inter-State Grid connecting the power stations

* 60 Q.—SRI MOHAMED RAZA KHAN : Will the Hon. the Minister for Electricity be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to have an Inter-State Grid connecting the power stations in Andhra, Mysore, Kerala and Madras States ; and

(b) if so, the stage at which the matter now stands ?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : (a) Yes, Sir.

(b) As a preliminary step the State Governments concerned have been requested to make provision in the Third Five-Year Plan for laying certain inter-connecting lines between the States. Accordingly, a provision of Rs. 518 lakhs has been made in the Third Five-Year Plan for laying that portion of the lines falling in our territory.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, according to the statement of the Hon. Minister, the demand for electricity is becoming so great that Madras will always be bordering on deficit. May I ask, Sir, whether there is any possibility of getting some power supply from the neighbouring States and whether they are more than self-sufficient ?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : The proposal to have an inter-State grid is not only to get surplus power that may be available in the neighbouring States passed on to other States. More than this, the benefit is that we are getting a greater number of generating stations which will ensure a more effective generation of power in all these stations as such. It is with this in mind that the Zonal Council set up a sub-committee to go into the details of it, and the report has come. We are taking steps in the matter. As a first step, the committee requested that this plan may be included in the Third Five-Year Plan, and the States are taking the necessary steps.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II. ANNOUNCEMENT *re*

ASSOCIATION OF FIVE MEMBERS WITH THE COMMITTEE ON PUBLIC ACCOUNTS OF THE LEGISLATIVE ASSEMBLY.

MR. CHAIRMAN : I have to announce to the House that I have received a message from the Hon. Speaker, Madras Legislative Assembly, transmitting a copy of the following resolution as passed by the Assembly and signed by him on the 23rd August 1960 :

“That this House recommends to the Legislative Council that they do nominate five Members of the Council to associate with the Committee on Public Accounts of this House for the year 1960–61 and communicate to this House the names of the Members so nominated.”

24th August 1960]

III. GOVERNMENT MOTION.

POLICY OF THE MADRAS GOVERNMENT ON THE OFFICIAL LANGUAGE.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, I move—

‘That the policy of the Madras Government on the official language be taken into consideration’.

Sir, the term ‘language policy’ is a very comprehensive one. It includes in it not only the official language. Official language policy itself is two-fold. One is with reference to the official language in the State sphere and the other is with reference to the official language in the Union sphere. Apart from this, the language policy would include the study of the language in the educational curricula. It would also include the policy in regard to the medium of instruction. As far as this resolution is concerned, it is confined to the official language policy. Even this term is used in a general way without indicating whether it is the official language policy of the State or the official language policy of the Union. We are going to deal with the official language of the Union as such. There has been a good deal of controversy with regard to this in the recent past. We are all happy that now the things have cleared to a certain extent. But it is necessary that not only this House should express its opinion but also the country, as a whole, should be aware of the various problems involved in this. They should understand what the correct direction is in which we should proceed. Sir, as far as the official language of the Union is concerned, it is contained in Part XVII of the Constitution, under the heading ‘Official Language’. Sir, hon. Members are aware that the various articles contained in Part XVII were arrived at after a good deal of discussion and controversy, and even after a good deal of heat in the Constituent Assembly. The two propositions which came up for consideration before the Members of the Constituent Assembly were (1) whether Hindi should become immediately the official language of the Union and (2) whether there should be a transition period during which English should continue to be the official language and preparation made at a later date for Hindi to become the official language of the Union. These were the two propositions which were debated. At that time there was no question of having English as the official language for ever without any change whatsoever. After discussing this even in the party meetings, ultimately it was Mr. Gopalaswami Iyengar who put forward the solution, which is contained in Part XVII of the Constitution, for the acceptance of the Constituent Assembly. When it was discussed in a preliminary way in the Congress party meeting, it was put to vote, and ultimately this solution was accepted by a majority of one. I am mentioning this because this is referred to sometimes out of context, as if the proposition which was considered at that time was Hindi or English, and that Hindi won the field by a majority of one vote. It is not so. Hindi becoming the official language immediately after the coming into force of the Constitution, was defeated by one vote. What was accepted by the majority of one vote was that there should be a transitional provision, as embodied in Part XVII of the Constitution. Therefore, if the majority of one vote has gone the other way, it would have meant the acceptance of the Hindi language immediately becoming the official language of the Union. That was the position at that time. This was the position in the Congress party of the Constituent Assembly. When it went before the Constituent Assembly, because of the decision already reached by the Congress party, and also because

[Sri C. Subramaniam] [24th August 1960]

the members not belonging to the Congress party also considered the various aspects and agreed that the formula put forward was acceptable as a whole, it was accepted with only one member dissenting, and that too not on the principles of the formula but on the question of the adoption of the numerals, because that member thought that international numerals should not be used but only Hindi numerals should be used. He took it as a matter of conscience, and then he voted against this proposition. We need not go into that now. Perhaps we can ignore it altogether. Therefore, Sir, Part XVII with reference to the official language was formulated not in a light-hearted manner but only after a good deal of discussion and after taking into account the various aspects of the language problem. You will find that Article 343 begins with these words—
3-20 p.m. 'The official language of the Union shall be Hindi in Devanagiri script'. This is how the chapter begins. But it was considered at that time necessary that various safeguards should be provided not only for the benefit of the non-Hindi-speaking people but also for the benefit of the country as a whole, because Hindi was not fully developed for the purpose of being used as official language, and the adoption of Hindi at that stage as the language of the Union would have been a disaster. I have also no doubt about that. Therefore, it was necessary to provide for the transition period. That was one aspect of it. Apart from that, taking India as a whole, it is not as if all people knew Hindi. It was only about 40 to 43 per cent.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Thirty-three per cent.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Yes, it was not a majority and I am particular about that.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : It is only spoken Hindi.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I do not say 'Hindi', but some form of Hindi was spoken. There is what is called Bihari Hindi; there is Rajasthan Hindi; there is also Madras Hindi. Therefore, about one-third of the people spoke some form of Hindi. But this question had been decided by the Father of the Nation himself during the freedom struggle. He had given an indication as to what should be the language of the country for all-India purposes. Therefore, I am laying stress on this that even at that time it was recognized that persons who were not accustomed to that language were also aware of the problem. So, taking into consideration that Hindi had not developed to such an extent as to become the official language and that it would create problems for the non-Hindi people, safeguards were made in Part XVII. If we go through the various articles under this part, we will find that the various problems arising from this issue were considered and provision made to solve them. Therefore, when the Language Commission appointed in pursuance of the provisions contained in this part began considering this question, the Government of Madras has to consider the whole question and give a lead to the Commission by submitting a memorandum. I am sure most of the hon. Members here are aware of the steps which the Government of Madras took. We called a conference of all party leaders and then prepared a memorandum on the basis of the unanimous decisions arrived at at the conference on major points. In that conference, one point was considered more than once, and that is whether, in considering the problem, we should seek a constitutional

24th August 1960] [Sri C. Subramaniam]

amendment or we should try to work out whatever safeguards that were necessary under the provisions of the existing Constitution itself. To change the Constitution is not a simple matter. Special procedures are laid down and a certain number of votes are absolutely necessary for the purpose of passing any constitutional amendment. We considered, therefore, whether it would be advantageous to place before the country a proposition that Part XVII should be amended in a particular way or whether it would be enough to work out the safeguards contained in the Constitution itself properly. This was one matter which was considered again and again and ultimately we came to the conclusion—and it was incorporated in the memorandum that we submitted—that it would be possible for us to have the safeguards worked out under the constitutional provisions themselves. In fact, this question came up again before the party leaders because the Language Commission when it submitted its report ignored most of the major recommendations made in our memorandum. It is not necessary now for me to go into the various aspects of that issue on which the Commission differed from us. We once again considered whether a constitutional amendment should be sought for the benefit of the non-Hindi regions and again we came to the conclusion that it was possible to work out the safeguards under the provisions of the Constitution, if only the Parliamentary Committee that was to be appointed later on to examine the Language Commission's recommendations, and the President, who had to pass an order on these, would take note of the recommendations we had made to the Commission. Therefore, we reaffirmed the other point that the constitutional provisions should be so applied as would operate as real safeguards. The second memorandum was prepared and submitted to the Parliamentary Committee only on this basis. Fortunately for us, the Parliamentary Committee took note of the various points which we made in the second memorandum and almost accepted all our recommendations. That is why it was possible for the Members coming from the South who included Dr. A. Ramaswami Mudaliar and other distinguished persons to accept almost all—why almost all?—the recommendations in their entirety. Therefore, so far as the Parliamentary Committee's report was concerned, all Members from the South accepted it in its entirety. They did not give any dissenting minutes. Of course, there was a dissenting minute, not by all Hindi Members, but you will pardon me, Sir, if I say that . . . (An hon. Member: Fanatics.) fanatics, if that is parliamentary . . .

MR. CHAIRMAN : It is very parliamentary.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Hindi enthusiasts.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Yes, enthusiasts. Let us not say 'fanatics' and let the Press also strike it out. I will call them Hindi enthusiasts who submitted dissenting minutes. Then the report came up before the President and he had to pass an order in pursuance of the recommendations of the Parliamentary Committee. Hon. Members are aware that his order should be as indicated in Article 344. It indicates for what purpose the Commission is appointed and clauses (a) to (e) further indicate on what basis the order must be issued by the President. When the matter came up

[Sri C. Subramaniam] [24th August 1960]

before the Parliament, a further step was taken in that the Prime Minister came forward to make a policy statement with regard to the Union language. That is the statement, dated September 4, 1959, made by the Prime Minister on the floor of the Lok Sabha. As a matter of fact this statement of the Prime Minister went a step further than the Parliamentary Committee's Report, and therefore people heaved a sigh of relief that after all it was possible for us to find a solution to this vexed problem of language at the Union level. Then after the discussion in the Lok Sabha, the President passed the order. Unfortunately that order created some suspicions and doubts, and therefore some difficulties, even though if we scrutinise the order carefully to find out whether anything has been stated in that order which was inconsistent with the language policy laid down by the Prime Minister in his speech, or there was anything inconsistent with the recommendations made by the Parliamentary Committee, it is not possible to find any inconsistency whatever because that order was specifically limited to matters referred to in Article 344 and not to other things. But unfortunately it is only in the preamble a reference was made to the Prime Minister's policy speech, and in the order itself there was no mention about the Prime Minister's speech or about the future of the English language after the year 1965. But, Sir, according to me, I respectfully submit that the question 'What would be the position of English after 1965' is not strictly relevant with reference to Article 344 and the order that has got to be passed under the provisions of that Article. The preamble, however, contains a reference to the Prime Minister's policy speech.

After that there have been some editorials in some of the papers in the various parts of the country criticising the President's order. But ultimately everybody was satisfied that we will have to wait and see what further steps would be taken for the purpose of not only implementing the President's order as such but with reference to the policy statement made by the Prime Minister, because after all to work out the accepted formula, certain legislative measures have to be taken. But in the meantime a critical situation was created by the D.M.K. Party in the Madras State. They took the occasion of the visit of the President to this State to stage a demonstration. It was rather an unfortunate decision, because, strictly speaking, the President is the Constitutional Head of the Union. Any order which is passed by him, even though it is passed in his name—perhaps it is even signed by him—and issued in his name, is an order passed by the Government. Unfortunately people made a distinction between the Prime Minister's policy statement and the official order of the President. They made a distinction that the official order issued by the President as such was inconsistent with the policy statement of the Prime Minister. They said that the President, as an individual holding the office of President, had gone out of the way to torpedo and sabotage the Prime Minister's policy statement—the speech he made in the Lok Sabha. Constitutionally it was an impossible position to take. But still, whatever might be the background of it, when such a situation was created, particularly when demonstrations were to be organized against the President, it had to be taken note of even though some thought that it might have been ignored. But my own view was—whether it was a hundred persons taking part in the demonstration or a thousand or ten thousand participating in it—the number did not matter at all. If there had been a demonstration

24th August 1960] [Sri C. Subramaniam]

against the President, it would have been a slur on the people of the Madras State. I have no doubt about it, and in the international and internal field our name would have been in the mud. Fortunately that decision was withdrawn and we should congratulate the D.M.K. party on withdrawing their earlier decision. Whatever might be the reason for this, I am not concerned with it. But certainly they deserve our congratulations because sometimes it is rather difficult to go back upon even a wrong decision. Sometimes it might be easy to go back on a right decision. It is difficult to go back on a wrong decision and in spite of difficulties they did go back, and that is why my congratulations are due to them. We are also happy about it.

Sir, it is at that time various other statements had been made. We never had a black flag demonstration against the King even though his heir-apparent might have had one. But he was not the Head of the State. The Congress never had black flag demonstrations against the Head of a State, the King Emperor or the Queen. If you go into history you will know that. But as far as the demonstrations against the Prime Minister and any Minister whatsoever is concerned, it is a different matter altogether. They are political figures and anybody is entitled to demonstrate and bring to their notice grievances.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sometimes the Ministers like it.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I do not know. I wish the hon. Member has experience of it. Then perhaps he may be able to say whether he likes that or not. It all depends on individuals. The hon. Member Sri Raza Khan may like it. But that is altogether a different point. But the point for consideration is this. Because this catastrophe had to be averted, further assurances were given by the Prime Minister in a Press Conference and also in reply to a letter received from a D.M.K. Member of the Lok Sabha. The Home Minister at the Centre gave an assurance on the floor of the Lok Sabha. The President also, when he was here and addressed a huge gathering on the Independence Day, referred to this matter.

Now therefore we have reached a particular stage in the language problem when we have to consider what are the other steps to be taken so that the problem might be solved once for all. That is the matter which we have to consider now. It is for that purpose we have again to consider what are the provisions in Part XVII which gives the necessary safeguards for the benefit of the non-Hindi speaking people. Sir, it is all right for persons whose mother tongue is Hindi to be enthusiastic about Hindi becoming the official language, because it is their own mother tongue. They are familiar with the language and even if they did not study in the schools, now it is easy for them to study their mother tongue. Therefore when their own language is being adopted for All-India purposes, certainly they have all the advantages of having their mother-tongue and their own language as the official language. But with reference to persons not conversant with the language, for whom Hindi is not the mother tongue—not only it is not their mother tongue, but completely it is a strange language—a new problem is being created, because they have to study the language anew and then become proficient in that language. Not only have they to become proficient but they have also to compete with

[Sri C. Subramaniam] [24th August 1960]

others who have studied Hindi and who have the advantage of having Hindi as their mother-tongue. That is the problem which had to be faced and which had to be solved, and for this we find provisions have been made in Part XVII of the Constitution.

After we submitted the memorandum to the Language Commission, and the Commission had submitted its report together with the recommendations, the whole thing was in the melting pot, because some of the recommendations of the Language Commission were not acceptable not only to the people of the Madras State but also to many of the non-Hindi States. Therefore the Congress Session at Gauhati had to consider this problem. You would pardon me, Sir, if I refer to the part played by me at that time. When the matter came up before the session in the form of a resolution, apart from the plea I put forward for amending it, I also put forward three propositions. If the language problem has got to be settled amicably in a way acceptable to the entire nation including the non-Hindi-speaking people, it should be possible to have the continued use of English even after the year 1965. It is not as if after 1965 for any specific period the English language should be made available. I said that we should have prolonged bilingualism. As a matter of fact at that time the question was put: 'For how long?' This was also reported in the Press then. I said that it should be made available for as long as it was necessary. I went further and said as to who should decide for how long it was necessary. I put forward the specific suggestion that it should be the non-Hindi people who should decide for how long it was necessary, when changes should take place, and when English should be replaced by Hindi. Therefore these three propositions, namely, (1) prolonged bilingualism, (2) for how long it is necessary, and (3) decision as to how long it is necessary, should be made by the non-Hindi speaking people of India. No doubt, at that time, it looked as if I was putting forward something which would not be acceptable particularly to people belonging to the Hindi States. But if we now go through the proceedings of Parliament, and if we go through the Presidential order, we will see that the same words have been used. The very same words have been used in the Prime Ministers declaration of the policy that English would continue to be available as long as it is necessary, and that, for how long it will be necessary will be decided not by the Hindi-speaking people but by the non-Hindi speaking people. If it had been made clear that this was the position, and that there had been no change in spite of the fact that this was not positively mentioned in the regular order of the President, I am sure the confusion and difficulties would not have arisen. But those doubts have been set at rest now. Therefore, we have now reached a point, and everybody has accepted this position. And I think we should fix ourselves to this position. I am glad that Rajaji has welcomed this as the *Magna Carta* for the non-Hindi speaking people, and that we should not in any way by any of our other attempts lose what we have already gained. If we want any further safeguards in addition to this, it should be by having this as the sheet anchor for any further changes. I am not making this point for the purpose of meeting an argument which some people are putting forward that we should seek an abrogation of the Article, and that a new provision should come into existence in the Constitution itself. Once we take the risk of placing before the Lok Sabha a motion for amendment of the Constitution, we do not know what will be the position. After all two-thirds majority

3-40
p.m.

[24th August 1960] [Sri C. Subramaniam]

or three-fourths majority is provided for. Even amongst the non-Hindi speaking people, there is no unanimity about this. Taking into consideration all these, it will be seen that it will not be possible to arrive at a real formula. It is not difficult to abrogate Part XVII of the Constitution. But if we do so, there should be some positive and unanimous decision which is acceptable to everybody. That unanimous formula, it is impossible to conceive of at this stage. That is why we ourselves have put forward this formula of prolonged bilingualism and said that this prolonged bilingualism should go on as long as necessary. Having put this forward for how long it should be necessary, will have to be decided by the non-Hindi speaking people. After having accepted these principles, if I may be permitted to say so, it would be rash to throw away all the advantages and put the whole thing again in the melting pot. I am not now considering the position of the people who do not believe in the unity of the country. That is quite a different aspect altogether. To them the question of Hindi does not arise at all. The question of Union language does not arise at all. They have completely a different picture. We do not know who would be taking decisions and what changes would take place at any particular time. I hope those changes would not take place and India would continue to be one. Now what we have to consider is this. We must consider what steps will have to be taken to give a quietus to this vexed problem, which has created so many difficulties among the people. Therefore it is at this stage a further assurance has been given that legislative measures will be taken for the purpose of implementing the Prime Minister's assurance. Unfortunately some people laid great stress on the 4th September speech of the Prime Minister, and said that it was enough for them. I am not concerned with the 4th September speech. It might contain certain ideas. But what we are concerned with is a comprehensive formula, which, as I have said before this House again and again, is contained in the various assurances given by the Prime Minister. Therefore that formula should now be made applicable to the country. Fortunately we have a provision in the Constitution itself whereby this formula could be given effect to by legislation by Parliament. Therefore the next step will be to have Parliamentary legislation for the purpose of implementing this policy. That is how the Government of Madras look at this problem. I hope and trust that this House and the other House also took unanimous decisions with reference to the first memorandum and the second memorandum which we submitted, one to the Language Commission and the other to the Parliament. I hope, Sir, that when we considered this language policy, we took a unanimous decision that we stood by this formula, and that this should be implemented in full without anybody taking advantage of any loophole either in the Constitution or in any law which might be passed. This formula is fully provided for in the law and fully safeguarded in the law that it would not be interfered with without the consent of the non-Hindi speaking people. I do not think, Sir, we should go any farther than this for the purpose of safeguarding our interest. It is unnecessary for me to go into the various other aspects with reference to this, because they have been fully discussed in the press, on the platforms, in the various State Legislatures, and in Parliament also. Therefore, I would submit for the consideration of this House the policy which the Government of Madras have laid down for the purpose of finding a solution to this problem. Let the House give its approval of this policy and indicate the further steps

[Sri C. Subramaniam] [24th August 1960]

to be taken for the purpose of implementing this policy. I hope, Sir, even as we gave the lead for solving this problem when the matter was under consideration by the Language Commission, and later on more successfully and effectively when the matter was under consideration by the Parliamentary Committee, and still later on also when it was being considered in the various forums, this House which considers this vexed problem even before the Assembly, would give the lead by taking a unanimous decision with reference to this. I find that Mr. Raza Khan has given notice of two amendments. When they are moved, I shall certainly consider them. Sir, I want to make a few things clear as far as this resolution is concerned. We are considering the Union language policy. I have already given this assurance—I do not know whether I gave it in the other House—that as far as the language policy is concerned, particularly, with reference to the medium of instruction, we will have a full dress debate later on. We may take decisions on that also unanimously so that we may proceed with the implementation of the various policies, with what little equipment we have in English or Tamil. But what we should be more careful about is that our future generation is not placed under a handicap. That should be the thing which we should also have in mind in taking a decision on this matter.

DR. A. SREENIVASAN : I rise on a point of clarification, Sir. What does the Hon. Minister say about the imposition of Hindi on the Central Secretariat staff?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I am not here concerned with what is happening in the Central Secretariat. I suppose Parliament is powerful enough, and our Members there are competent enough to safeguard our interests. What is most important is this. We lay down a policy, and if there is anything wrong in the implementation of the policy, I am sure, there are sufficient safeguards against it. I do not think that any authority, however high he may be, will dare interfere with the safeguards which have been provided for in the Constitution, and which are being accepted unanimously. Even at a slight disadvantage to us, we are accepting a particular formula, and if they should tamper with this formula, I have no doubt that they are not the real friends of the country.

DR. A. SREENIVASAN : Thank you.

MR. CHAIRMAN: Motion moved—

‘That the policy of the Madras Government on the official language be taken into consideration.’

Mr. Raza Khan has given notice of two amendments. Is he moving both?

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Mr. Chairman, in the place of the amendments I have given notice of, I move the following amendments:—

(1) “Add the following at the end:—

3 50 p.m. ‘and, on such consideration, this House recommends to the State Government that the Central Government be requested to undertake appropriate legislation in order to implement the Prime Minister’s assurances regarding the continued use of the English language for the official purposes of the Indian Union.’”

24th August 1960] [Sri Mohamed Raza Khan]

(2) “Add the following at the end:—

‘and, on such consideration, this House recommends to the State Government that, as a necessary corollary, freedom be given to educational institutions in the choice of the medium of instruction.’”

MR. CHAIRMAN : Amendments moved:—

(1) “Add the following at the end:

‘and, on such consideration, this House recommends to the State Government that the Central Government be requested to undertake appropriate legislation in order to implement the Prime Minister’s assurances regarding the continued use of the English language for the official purposes of the Indian Union.’”

(2) “Add the following at the end:—

‘and, on such consideration, this House recommends to the State Government that, as a necessary corollary, freedom be given to educational institutions in the choice of the medium of instruction.’”

The motion and the amendments are before the House for discussion.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Mr. Chairman, I consider this debate a very unique debate which has not come a day too soon. We are thankful to the Hon. the Minister for Finance for the history he has given us of the whole sequence of events. History sometimes plays strange tricks. To-day, the history that is given has very little application to the events of to-day or to-morrow. So many things in this State and in other States have happened affecting the consideration of this question of official language. Fresh facts have arisen which must be taken into consideration by everybody interested in the future of the country. It is only on these considerations, the Prime Minister came forward unhesitatingly with that statement which incorporated the formula which the Hon. the Minister for Finance suggested at the Congress session held at Gauhati. We are grateful that the Prime Minister made that statement in Parliament. Reference was made here to the report that was sent by this Government to the Parliamentary Committee and the Language Commission on the ‘unanimous’ approval of the leaders of parties here. May I respectfully invite the attention of the Hon. the Minister for Finance to this fact that when we are sitting in committees, we have necessarily sometimes to adjust our differences? In this particular case, it was to strengthen the hands of the State Government that some of us did not proceed as we would have liked to proceed and did not bring in those considerations which, it was positively suggested to us by Government, if I remember aright, might weaken the hands of the Government. We did not press them then. This does not mean that there has been that unanimity that was expected or that unanimity which the Hon. the Minister for Finance said was present then. We had our reservations. But the times were grave and the impact of those who wanted to force this Hindi on the non-Hindi speaking people was so great that many of us felt that it would be perhaps good if at that stage matters were left to be dealt with by the Government themselves. No individual member had any influence; certainly not a member of the Opposition. Therefore it is that we felt that the State Government should be

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [24th August 1960]

helped in the first step that they were taking for achieving something which we had in view. It is only in that sense that there was unanimity of opinion. Now the Prime Minister's statement that English will continue for as long as people in the non-Hindi speaking areas want it has entirely changed the position in regard to the language question both at the Centre and in the States. It is one of the historic statements made by the Prime Minister and has naturally been called the *Magna Carta* by no less a person than Rajaji himself for the people in the South. It is really our '*Magna Carta*'. But I am very sorry to say one thing. All this anxiety, stress, agitation and emotion that have been necessitated would not have been there if only the experts in the English language of whom I am not one had been more clear about the statement that was issued on behalf of the Government of India by the President. I am not in a position to reconcile myself, as easily as the Hon. the Minister for Finance has done, that that statement and the Prime Minister's statement are not in any way different.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I did not say that. I said, they were not inconsistent. I am guarded in my language.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : It was not conclusive evidence of the policy laid down by the Prime Minister. But all that is past history and I am glad everybody is feeling happier that this state of affairs has come about. But let me make one thing clear. So far as the question of language is concerned, if it had been looked at from the strict point of view of the use of English, for the official purposes of the Centre, it would have been all right. As far as I understand, official purposes of the Centre simply mean correspondence, reports, statements, Bills, etc. If it is a question that it should be necessarily Hindi that ought to be learnt by the non-Hindi-speaking people, then we must protest. Sir, there is also a move in some Universities that Hindi should be the medium of instruction. There was a suggestion made that the medium of instruction in the Central University of Benares should be Hindi and it raised a storm of protest. As you are well aware, the Central University of Benares is both for the non-Hindi-speaking people and the Hindi-speaking people. Then, they have gone a step further also. We are not yet in 1965 and even now Ministers of the Central Government have started issuing instructions and various forms of directives compelling the departments of the Central Government to see that their staff learn Hindi. When the Railway Department issued such instructions, when the Posts and Telegraphs Department issued such instructions, and many other departments issued similar instructions, there was naturally anxiety on the part of the non-Hindi-speaking people. They felt something was being done which was not consistent with the Constitution. I will give one further instance. It is definitely stated in the Constitution that the form of numerals used in the Government offices shall be the international form of numerals. It is also provided that notwithstanding anything provided elsewhere, after a period of fifteen years after the passing of the Constitution Parliament may by law use the Devanagiri script for numerals. Would it surprise any hon. Member to know that the Devanagiri script is being adopted in certain States even to-day? Not being a constitutional authority, I would like to ask the learned Members of the Bar to say whether it is correct. I ask Mr. Nayagar also whether it is consistent with the

24th August 1960] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Constitution. (Sri A. Gajapathy Nayagar: Judgment reserved.) I am giving these few facts only to show that the anxiety of the non-Hindi speaking people has been born not out of ignorance but out of the continued steps taken by the Hindi-speaking people in the 'Hindi' States and other places where it is not in force now. If you will permit me, I will just refer to an incident which occurred when the Central Advisory Board of Education met a couple of years ago. The Hon. the Minister for Education from the Uttar Pradesh—I forget his name. (An Hon. Member: Kamalapati)—Sri Kamalapati was participating in the discussion in English. Then it came to his turn to speak on the main motion. Immediately he began to speak in Hindi as that was the official language accepted, and continued doing so in spite of the fact that many members were not able to follow him. Many of us appealed to him that, because it was a very important subject, he should continue to speak in English, which he was doing for over two hours. But he refused to speak in English in spite of the appeal made by the Chairman Sri Shrimali. After he finished his speech, another Education Minister from another State was called on to speak. He got up and said in Telugu "Mr. Chairman I want to speak in my language, which is also one of the accepted national languages mentioned in the Constitution." And this was a great shock to the Hindi members and the Chairman. Therefore the Chairman had to request him to talk in English. May I say that that Minister for Education was no other than Sri S. B. P. Pattabirama Rao of Andhra Pradesh. I do not know if any other Hon. Minister would have done likewise. It would be thought as a simple or a silly matter. But I do feel that we must not forget these facts which we are constantly reminded of so that in the course of whatever we may have got to say, we must boldly but firmly tell our friends that in spite of all the assurances from the high quarters that Hindi will not be imposed on us, the fact of it is that it is being imposed on us in a hundred and one ways. My hon. Friend Dr. Sreenivasan said that the Central Government Secretariat people from the non-Hindi areas were being forced to learn this language before 1965. Even those who are likely to retire in the near future are asked to learn that.

DR. A. SREENIVASAN : Attendance is marked at those classes.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : They are asked to learn Hindi and they are to attend classes for this purpose for three days of the week for 1½ hours in the mornings. These are very good things of course. But you should leave it to voluntary effort. As I have said before, I repeat now that if Government want them to learn Hindi they may give a monetary sort of temptation for the people to learn Hindi. Certainly that was what the foreign Government did when they wanted more languages to be learnt. But the question of Hindi or Indian languages assumes a different import in the present context. Let me quote from the speech of the Hon. the Prime Minister in the Lok Sabha on the 7th August of last year. The Prime Minister observed:

'I believe also two things. As I just said, there must be no imposition. Secondly, for an indefinite period—I do not know how long—I should have, I would have, English as an associate additional language which can be used, not because of facilities and all that, though there is something in that, but because I do not wish the people

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [24th August 1960]

of the non-Hindi areas to feel that certain doors of advance are closed to them, because they are forced to correspond—the Government, I mean—in the Hindi language. They can correspond in English. So I would have it as an alternate language as long as people require it and the decision for that, I would leave not to the Hindi-knowing people, but to the non-Hindi-knowing people.'

This has always been the magnanimous view of the Hon. the Prime Minister. And more than once I have said that India owes its present position and its future destiny to the catholicity of temperament, wise guidance and the tender manner in which he is able to understand the feelings of those who may not share his own views on many subjects. Continuing he said:

'We talk about Five-Year Plan, industrialisation, science and technology. Every door of that is closed if you do not have foreign languages. You need not have English.'

Here I must emphasise the expression 'foreign languages' and not Hindi or any Indian languages.

'You need not have English. You can have French, German or Russian, if you like, but obviously it is infinitely simpler for us to deal with a language we know than to shift over to German or Russian or Spanish. It is a tremendous job . . . It is inevitable that in the present stage of our development, with our Five-Year Plan, industrialisation, mechanisation, scientific progress and research, you cannot progress by all the Indian languages put together. I say that definitely to-day and if you want to stick to them only, without foreign languages, you do not go ahead. You may have enough science to teach in high schools; you may even get some books for your elementary university course. All that should be done, but science is not the B.A. or the B.Sc. course. Science to-day goes into the jet age, atomic energy, space travel, automation and all that. It is a new age and this House should forgive me if I say something, not derogatory to the House, but still rather critical; and that is, this House does not represent, in numbers I mean, the scientific outlook.'

Sir, I cannot improve on that quotation. The question of language is not merely one which has to be considered from the view point of sentiment. It has to be considered from the view point of the present age, the Plans that we have and the developmental process that all of us think are so very necessary. And all that the country stands to lose if it does not have the opportunity to train young men and young women in the direction in which they should be trained. If we were living a hundred years before, when fortunately or unfortunately these various factors, that have now come to have their own forceful repercussions on the world were not available, then we could have gone on in the way in which we were doing in the pre-Pindaric age. Sir, in the year of grace 1960 he would be a bold person who will say that human knowledge should be tagged on to the possibility of achieving that knowledge from the medium that is readily available and that it should be placed in the hands of everybody at least on a voluntary basis. If we did that, we shall certainly be bringing the hands of the clock backwards.

Sir, I do plead that there are occasions when we should think of it in an all-India pattern in which we are. We cannot forget that to-day. But unfortunately there are differences between State

[24th August 1960] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

and State, between one region and another and between one community and another, so that at present from the Himalayas to the Cape Comorin and from the Bay of Bengal to the Arabian Sea one sees more evidence in the speeches of people and news appearing in the Press of cleavage and not of the contact and cohesion that ought to be there. I agree fully with the Hon. the Finance Minister when he said that we must promote the unity of the country. And the most important thing to-day in the face of external aggression, in the face of many other problems with which we have to deal, the one thing that we have to see is the promotion of the unity of India. And I think that unity cannot be promoted if fissiparous tendencies develop everywhere. Unfortunately we are to-day strangers even if we live within a few miles of each other. The one great factor that helped to unite India was the language which was familiar to at least a large proportion of the countrymen who took a leading part in the life of the country. But for that, the unity that is there would not be there. I am not an enthusiast for this or that language. I fully agree that everybody should know the mother-tongue. But when it comes to the mother-tongue being the medium of instruction, I maintain that unless it can be proved that at present it will be a substitute for that form of knowledge that we can get by reading a variety of books, that are written in a variety of magazines, that are being made available in a variety of contexts in the national and international fields, we shall have, as I said, slipped back into an age when we shall not progress at all. It is not a question of what may be called the emotional aspect of it. Emotion has got its own limitations unfortunately. In this world, if everybody were to be guided by emotion, and if I were to express all my emotions, it will be different. But what is to happen to the future is the main point that has to be considered.

4-10
P.M.

Sir, reference has been made to Mahatma Gandhi. Fortunately, the President in his recent speech in the Madras beach referred to Mahatma Gandhi also. Let me quote him here. Speaking of the meeting that took place after Mahatma Gandhi returned from South Africa, the President said (and I quote him here), 'When he came to Champaran in 1917, he was just able to speak a few words in Hindi. But he was above all a practical person. He, therefore, told us that he would not insist on Hindi but would speak to us in English and listen to our English. Much of the work that we did there was conducted through the medium of English. That was because he felt that work was more important at that time and therefore he must take recourse to English.' Sir, when people quote Mahatma Gandhi, I hope this also will be quoted, at least in the preamble if not in the main part of the resolution. The same appeal has been made by the Prime Minister of India forty years later. Are we going to listen to him or are we going to act on this language phobia, which has seized the country from one end to the other?

Let me make another reference. I was very happy for personal reasons that the Speaker of the Lok Sabha referred to the possibility of having simultaneous translations in two languages in the Lok Sabha. Hon. Members may not be aware that as far back as 1952, when I returned from Geneva, after attending an international conference, where simultaneous translations were being adopted, I had the temerity to write to the late Mr. Mavlankar, Speaker of the Lok Sabha, the Speaker of the Legislative Assembly here, and also to

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [24th August 1960]

you (or to your predecessor I do not remember now), as Chairman of the Legislative Council, that they should consider the possibility of having simultaneous translations in the House, and I also gave a full estimate of a contract from a Swiss firm for introducing these simultaneous translations with ear-phones, etc., which we were accustomed to in all international assemblies. It was working in Delhi at an UNESCO meeting held in 1956. Sir, I do not want to refer to Mr. Mavlankar. But I got a reply from the then Finance Minister here, Mr. Gopala Reddi, that it might be a costly affair, after I had given him information that this Swiss firm could be contracted through me, if necessary, for Rs. 2,50,000 to be spent on the instruments that were necessary for simultaneous translations. I venture to submit in all humility—not because I have always taken the stand that one of the Himalayan blunders of the party in power was the creation of linguistic States—that if my suggestion had been accepted, there would have been less of the separatist tendencies between one State and another; we would be in a much better position, and certainly not in the position in which we are to-day. Almost ten years later, the present Speaker of the Lok Sabha, I am glad to say, is endeavouring—I hope with success—to instal simultaneous translations in the Lok Sabha. I hope that will be a precedent for our Council. I deliberately say that there can be simultaneous translations in two languages. If anybody wants Hindi, he can have that as third language. I am not objecting to that. But let us have English and Tamil and simultaneous translations so that each of us will appreciate the other's point of view. I shall not say more about it now. I would like hon. Members to realise that this question of language is not to be treated only on the linguistic basis, but that it should be considered in the general perspective of India and its future, of the need for the unity of the country, and of the need to consolidate all our resources for the common cause, that is, the uplift of the citizen all over. On the other hand, if we do not take note of this, and if we do not feel that everybody should develop—I am not for a moment against developing the mother-tongue by all means—we will find ourselves in difficulties. I believe that it will be necessary and useful, and in fact it is incumbent on this Government not to handicap, as the Hon. Minister said, the children of the future generation that have to come up and generations yet unborn. Let us leave some of these very desirable changes to them. I think the Hon. Minister, speaking yesterday on the supplementary budget, said that he would like to leave some changes for the future Education Minister to implement. Likewise, I say 'Let us leave some of these changes to them.' All that I say is, 'Let us at this stage give a certain amount of flexibility for all these. Let us give the opportunity to those who want to change. Let us also give the freedom to those who want the existing state of affairs to continue.' I say this deliberately, because the present position is that bilingualism will continue as long as it is necessary. None of us can anticipate when it will be over—not in my lifetime and not even in the lifetime of all the Members—here put together. At least till the end of this 20th century, we shall have bilingualism. Let us leave these things to the future generation and the new parties that may come into power. Not that I do not want this party to come into power. Having been accustomed to deal with this party for the last fourteen years, I would rather like to deal with them (laughter) than with a new party with a different ideology. It is from this point of view that I say, 'Let us

24th August 1960] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

leave some things to develop in course of time.' There is no hurry for all these changes. This is my plea and this is the reason why the second amendment has also been moved. Thank you, Sir.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, I am at a slight disadvantage to speak immediately after a very brilliant exposition by Dr. A. L. Mudaliar. But when the Finance Minister was speaking and addressing this House, all of us could feel the importance of the question. I might say that more or less twenty-three years before when this issue confronted the State, Madras gave the lead in the matter. The Government convened a conference of the various party leaders and placed the whole issue before them. That conference discussed the issue at length as to what should be the attitude of the Government of Madras in this respect. Till the Madras Government gave a lead in the matter, most of the Southern States, if not all, did not know what exactly they should do. They did not make up their minds. I need not waste the time of the House by going through all that happened at the conference. After a long discussion, that conference came to the decision that they should represent to the Central Government that this linguistic principle should be accepted. That decision was communicated to the Central Government. There were, of course, other people who doubted whether it was right on the part of the Madras Government to have insisted on the bilingual formula rather than that English alone should be used for official purposes. The Government of Madras felt and felt rightly that if they attempted to impose such a thing, their case would be lost. That was the situation in which, if I remember aright, the States of Kerala, Mysore and Andhra endorsed the Government's proposal. That is not all. There is an agitation in Madras with regard to the question of English versus Hindi. Such an agitation is there in West Bengal also. The Bengalis are very touchy and I am told that they have the same apprehension that Hindi will replace English and that they will be at greater disadvantage. Therefore, Sir, West Bengal also gave complete support to Madras in the stand we took. Reference was made to the acceptance of the bilingual formula by the Central Government. Sir, there are forces which work against it even now. As Dr. Lakshmanaswami Mudaliar made it clear in his exposition of the case, the Prime Minister's announcement that English would continue almost indefinitely went a long way in allaying the fears of the people in non-Hindi areas. But in spite of that, there are other forces at work to reverse the position taken by the Prime Minister. Hence the apprehension in the South, particularly in Madras, that the Prime Minister's policy would not be followed *in toto* by his colleagues at the Centre. Sir, reference was also made to the President's directives. Unfortunately, the feeling in the South was that the essence or the substance of the weighty pronouncement of the Prime Minister was not incorporated in the President's order and that the Prime Minister's assurances that English would continue to be the official language as long as Hindi-speaking people wanted it were ignored.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Non-Hindi-speaking people.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : He says 'Hindi-speaking' because he belongs to that group. (Laughter.)

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Therefore, the question arose as to what should be done. I am in entire agreement with what the Hon. the Finance Minister said at the conference of party leaders in regard

[Sri Mohamed Raza Khan] [24th August 1960]

to this issue. He said that safeguards could be worked out either by means of legislation or by amending the Constitution. The latest statement by the Home Minister at the Centre, Mr. Pant, makes it clear that legislation would be brought in to amend Article 343 of the Constitution. There is this apprehension about the President's order that Hindi will be allowed to replace English more and more and that eventually most of the work in the country would be carried on only in Hindi.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : It is not in the President's order anyhow.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, it is a parliamentary practice not to bring in the name of the President during discussions. But the hon. the Leader of the Opposition referred to the speech of the President while he was in Madras and I am just making a passing reference to his speech. He said that a feeling was growing and developing in the Centre that they should not try to impose Hindi on others and desired that people in the South should not force English on those in Hindi-speaking areas. The question is not one of forcing English on anybody. The question is that the *status quo* must be maintained. We have been accustomed to the use of English for the last one hundred years and more. If it is to be disturbed, we will be disturbing something which has been settled, as the Leader of the Opposition said. If it is a question of asking the Hindi-speaking people to learn Tamil or Malayalam or Kannada, then it is another issue. But people are accustomed, people of this generation are accustomed to the English language, whatever their personal prejudice, sentiments or feelings may be on the question of language. Now let us see what will happen if Hindi becomes the official language. An order can be passed to that effect but there are practical difficulties. I do not know whether the Finance Minister is aware of what is happening in States, predominantly Hindi-speaking areas, where Hindi has been attempted to be made the official language. In one State, Sir, there was recently a good deal of confusion when the notes written by the subordinates in the office could not be followed by the Secretaries and the Secretaries' remarks not clear to the Ministers. They are now reverting to English. Another difficulty about Hindi is this. I know a little bit of Hindi. There is no common script for Hindi. The Hindi spoken in Uttar Pradesh is different from that spoken in Bihar or in Madhya Pradesh or in Rajasthan. Knowing a little bit of Hindi and Urdu, if you listen to the Prime Minister who speaks only the spoken-Hindi, you can easily follow him. Even people who do not have much command of that language can follow him. The hon. the Leader of the Opposition can very easily follow him. But if you take the Hindi that is being forced on the people as the official language, you will find it highly Sanskritised. People cannot understand it. That is another difficulty.

As far as this House is concerned, it is in complete accord with the policy of the Government and we want to give complete support to them on this question. We do welcome Mr. Pant's statement the other day in Parliament that steps would be taken to introduce legislation for this purpose very early. Any delay will only complicate issues, and I am sure the Government of India at the earliest will bring in legislation whereby people in non-Hindi-speaking areas might be satisfied that English will continue as long as they want it as the

[24th August 1960] [Sri Mohamed Raza Khan]

official language. As Dr. Lakshmanaswami Mudaliar put it and put it very rightly, we cannot envisage what is going to happen in the future. We speak only for the present generation. As far as the present generation is concerned, we know it wants English to be used to the greatest possible extent.

Sir, this really brings me to the second part of my amendment. As the Hon. the Minister for Finance said, we are at present concerned only with the official language at the Centre. We are not concerned with the language at the State level.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I did not say, 'not concerned'. I said 'We are not considering'.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : It is very good. These two issues should of course not be mixed up lest the importance of the major issue should be lost. But one thing which is agitating my mind is this. Suppose we have the regional language as the medium of instruction and at the same time insist that our boys should compete at the examinations held by the Central Government. What will happen to them? There are two competitive examinations at the Centre, one in English and the other in Hindi. We are already at a disadvantage since boys writing the examinations in Hindi will score higher marks than our boys, so far as Hindi examinations are concerned. Again in regard to examinations in English, our boys will again be at a disadvantage since they cannot write so well as other boys on account of the medium of instruction being Tamil for them in college. It is not necessary for me to expatiate on this question further. We are all in entire agreement with the Government and we give them the fullest support possible. We do appreciate that this is a matter of vital importance not only to us but to the people of the neighbouring States also, and it is good that the Government did not send any proposition on their own responsibility but consulted the leaders of parties here and also secured the support of the neighbouring States. I am sure, Sir, if my amendments are accepted, the Resolution of the Government will command wide support everywhere.

MR. CHAIRMAN : Mr. S. Natarajan will speak now. Let him make as short a speech as possible since there is not much time.

* SRI S. NATARAJAN : Mr. Chairman, Sir, I should first congratulate the Government on the consistent steps they have been taking to press the views of the people of this State on the Government of India to secure a policy of bilingualism as far as the official language of the Central or the Union Government is concerned. In this matter the Government have taken all the political parties and the entire people of the State with them. Their efforts have also secured the approval of the other non-Hindi-speaking States. But, however, a situation has arisen when it becomes necessary to ask for legislative guarantees on the Prime Minister's assurance made in 1959, and perhaps further strengthened by the President when he was here in this State recently. In spite of that fact, before a change-over to Hindi, even if they were thought of in accordance with the Language Commission's recommendations or on a mistaken interpretation of the constitutional provisions in regard to the Union Language, efforts are being made in the different States and in the Central Government administration in a very subtle way to impose Hindi. I think two years ago this State invited the attention of the Central Government

[Sri S. Natarajan]

[24th August 1960]

to the fact that ordinary forms issued in the post office like the money order forms and post cards were printed in Hindi; they did not even have the English version. This fact was brought to the notice of the Central Government.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: We do not know where to sign even.

SRI S. NATARAJAN: I remember a statement was then made that Tamil and English editions of the forms had been exhausted and therefore Hindi edition of the forms were supplied to the South, and when the present stock of the forms was used up, new forms would be introduced which would contain both the English and the Tamil version. Yesterday I got a form and all the entries in it were in Hindi. The assurance already given was not acted upon by the postal authorities. In this way in many other fields too, in a very subtle manner, imposition of Hindi is going on with the result people think that in 1965 whether the country is prepared or not, Hindi would become the official language of the Union, and then there would be no question of bilingualism whether the Prime Minister had given an assurance or not. Such imposition would cause considerable hardship to the people of the non-Hindi areas.

However, as a result of the strong views expressed by us, the Prime Minister has made that statement. We only want that that statement should have legislative sanction so that after 1962 when there are going to be fresh elections we may have the assurance that that will be the policy of the future Government also. After the elections in 1962 we may have some other Prime Minister or President. We may have a different Cabinet. In that context we may not know what decision that Government may take in regard to this matter. Therefore it is that we want that this policy statement made by the Prime Minister should be secured to us through legislative guarantees. That is the reason why the amendment moved by the hon. Member Sri Raza Khan to the Government motion requests the Madras Government to take adequate steps to see that the assurances given are implemented or are at least provided for in the form of legislative enactment. (Interruption.) If it is in the legislative form, it cannot be so easily changed, and even if they want to change it, it would take in long time.

Then, Sir, the Central Advisory Board of Education when they considered the question of the study of the languages in the secondary schools accepted the recommendation of the All-India Council for Secondary Education that at the secondary school stage students will have to learn three languages. The formula given was a very elastic one. They stated that one language should be the regional language, the other should be a foreign language preferably English, and the third should be another Indian language other than the regional language. Now, this formula was accepted by the Central Advisory Board of Education. It was also communicated to all the State Governments. Most of the Southern States have changed the courses of study in their High Schools to provide for the study of three languages and our people have taken to the study of the three languages in the spirit in which it was proposed. Hindi is being studied by nearly 80 per cent of the pupils in the secondary schools. This is so in the other non-Hindi States in the South. (Hear, hear.)

[24th August 1960]

[Sri S. Natarajan]

But I am sorry to say that in none of the Hindi-speaking areas any attempt has been made to introduce the study of an Indian language other than Hindi. Sir, to-day our students compete for the All-India examinations. When their certificates are evaluated by the examining body the ranking of the students who have studied three languages is lower than that of the students who have studied only Hindi. In this way our students are put to a great handicap. While we have taken to this formula in the spirit in which it was offered, the Hindi-speaking State have not adopted it.

Now, Sir, I must also invite the attention of the House very regretfully to another insidious tendency that is going on. Many of our young people who appear for the competitive examinations for the Central services have to undergo both an oral and a written test. They have to go for an interview. Quite a number of our young men come back with the feeling that because they could not answer a few questions put to them in Hindi they have not been selected even though they have done well in the written test. Still people in high places go on repeating that the non-Hindi people are not put to any handicap or hardship, and that they are treated on equal terms. But insidiously in actual practice this not knowing Hindi sufficiently well proves a great handicap to our people. If you will kindly look into the recruitments made during the last four or five years you will notice that there is a steady reduction in the percentage of people selected from the non-Hindi area. These are the ways in which our people are put to serious handicap. It is therefore necessary that we should secure adequate legislative support for the assurances given for a bilingual condition to exist for as long a time as the non-Hindi speaking people would demand it.

Sir, reference has been made to prolonged bilingualism as the official policy of the Centre. I might say not all people are going to Delhi for service under the Central Government or to the Hindi-speaking areas. Even in our own State we have several Central Government offices which are manned entirely by people from this State. Under the new policy these people would require a thorough knowledge of Hindi and perhaps a thorough knowledge of English also, and as they have got to deal with the public also, they must have good knowledge of the regional language also. Even though the Finance Minister said that the question of medium of instruction and the educational facilities in this State would come up for discussion on a separate day allotted for discussion of the language policy, I feel it is linked with the official language policy of the Central Government. We feel that provision should be made so that our students would secure adequate competence in the use of three languages, Hindi, English and the regional language. Some people think that the provision of the study of a language in the secondary school stage is enough guarantee for gaining sufficient competence in the use of that language. In practice it is not so. In our State English was the medium of instruction in our secondary schools, practically in all our secondary schools till 1930. From that year onwards progressively English as medium of instruction has been given up and the regional language has been introduced as the medium of instruction. From 1947 or 1948 onwards there is no school which adopts English as the medium of instruction except in the case of a few institutions for whom special permission has been given by the Government for the benefit of students belonging to certain categories. Now what is the result of

[Sri S. Natarajan] [24th August 1960]

4-40
p.m. this? Many of our students who complete the high school stage are not able to write one sentence correctly in English or speak it well. It was my privilege to conduct a special course for teachers who had undergone training for two years to qualify themselves for the position of secondary grade teachers. These people had six to seven years of study in English. Some of them had studied in the Pre-University class and had studied two years in the secondary training schools learning the method of teaching English. When a test was applied to them to know how much of the words and structures they had learnt were functional, and what their fluency in speaking was I found that out of the 2,000 words they were supposed to have mastered, they could hardly recognize 700 words. This is the state of affairs, because in learning a language it is not just the learning of the text. It is the use of the language. It is the opportunity for considerable use of that language that helps them to acquire competence in that language. When it is not the medium of instruction, they do not have that facility. Then can at best learn to write and understand the printed word, but when it comes to a question of expressing their own thoughts either in speech or in writing, they are at a serious disadvantage. That is why, Sir, in our educational institutions, as a corollary to the policy of trilingualism, we must have opportunities for our students to acquire sufficient competence in the use of all the three languages. Therefore, schools should be given freedom to adopt as medium of instruction at different stages of the school course or for different subjects in the school course any or all of these three languages. Perhaps any other national language, which is the language of a certain group, should also be used. There should not be one language medium imposed upon all the people, as these people have to serve in different areas. These people should be given ample opportunities of developing their powers and of serving the nation. Therefore, freedom should be given. It is exactly in that spirit the second amendment, which states that as a corollary to the previous one, facilities for our students to acquire knowledge through different media of instruction should also be provided in our State, has been moved. I do not want to take up more time. I have just outlined these points, and I thank you, Mr. Chairman, for the opportunity given to me to speak.

(Vidwan T. Muthukannappan in the Chair.)

* DR. A. CHIDAMBARANATHAN: மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, நிதியமைச்சர் அவர்கள் மொழிப் பிரச்சனைபற்றி விவாதிக்க ஒரு சந்தர்ப்பம் அளித்தமைக்கு முதலில் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். நிதியமைச்சருடைய பேச்சு பெரும்பாலும் ஒத்துக்கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தாலும் நம்முடைய குடியரசுத் தலைவருடைய ஆலோசனைக்கும் முக்கிய அமைச்சர் பண்டித நேரு அவர்களுடைய பேச்சுக்கும் அதிகப் பொருந்தாமைகள் இல்லை, பொருந்தாமைகளே இல்லை என்று அவர் எடுத்துக்காட்ட முன்வந்தது இருக்கிறதே, அந்த இடத்திலே கொஞ்சம் தடங்கல், தயக்கம், ஐயம் ஏற்படுகின்றன. எப்படியென்றால், நம்முடைய பிரதமர் பண்டித நேரு அவர்கள் ஆகஸ்ட் 7-ம் தேதி லோக் சபையிலே பேசியதைப்பற்றிக் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டவில்லை. செப்டம்பர் 4-ம் தேதி பேசியதை மாத்திரம் குறிப்பிட்டார்கள். ஆகஸ்ட் 7-ம் தேதி

[24th August 1960] [Dr. A. Chidambaranathan]

நம்முடைய பிரதம அமைச்சர் கூறியிருப்பதை எடுத்துப் பார்த்தால், இந்தி புரியாத மக்கள் எந்தக் காலம் வரையிலும் ஆங்கிலத்தை வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கூறுகிறார்களோ, அந்தக் காலம் வரையிலும் அதை அரசாங்க அலுவல் மொழியாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று தெளிவாக, அழகாகக் கூறியிருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவரும். அவ்வாறு அது நம்முடைய குடியரசுத் தலைவர் ஆணையில்தான் இயம்பப்படவில்லை. அதைத் தான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அவர் அதை எடுத்துக் காட்டவில்லை. பிரஸிடென்ட்டுடைய ஆணையில் இல்லை என்பதை நான் வாசகம் மூலமாக எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். இப்பொழுதுள்ள குடியரசுத் தலைவருடைய ஆணையில் இம்மாதிரி இருக்கிறது. 'No restriction should be imposed for the present on the use of English for any of the purposes of the Union and provision should be made in terms of Clause (3) of Article 343 for the continued use of English even after 1965, . . . etc.'

ஆங்கிலம் உபயோகப்படுத்துவதிலே தடை இருக்காது 1965-வரையிலும், ஆனால், தற்காலிகமாக, இப்பொழுது, தற்போது என்று தான், 'For the present', 'For the time being' என்பதற்குப் பொருளாகும். ஆகையால்தான் 1965-க்குப் பிற்பாடு என்ன நிலை உண்டாகும் என்பதைச் சிந்திக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இப்பொழுது இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் 343, உட்பிரிவு 3-இன்படி சில வகைகளுக்குத்தான் 1965-க்குப் பிற்பாடு ஆங்கிலத்தை ஏதோ ஒரு சலுகை காட்டி வழங்கக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. 'For such purposes as the Parliament may legislate' என்று இருக்கிறது. 'Notwithstanding anything in this article Parliament may by law provide for the use after the said period of 15 years of the English language for such purposes as may be

specified in the Law' என்று இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் உள்ளது. இந்தப் பகுதி கட்டாயமாகப் பார்லிமெண்டில் மாற்றப்படவேண்டும். அப்படி மாற்றப்படவில்லை என்றால், நம்முடைய மாநில மக்கள், வேறு இந்தி பேசப்படாத மாநில மக்கள் போல இடர்ப்படுவார்கள் என்பது உறுதி. அதுதான் இப்பொழுது எதிர்க்கட்சியினர் கொண்டுவர இருக்கின்ற திருத்தத்தின் நோக்கம் என்று எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். 'English should be used for such purposes as may be specified' என்று இருப்பதற்குப் பதிலாக 'For all purposes for which it is at present used' என்று இருக்கவேண்டும் என்பது என்னுடைய கருத்து. இப்பொழுது எந்தெந்த வகைகளுக்கு நாம் ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்தி வருகிறோமோ அந்தந்த வகைகளுக்குத் தொடர்ந்து 1965-க்கு அப்பாலும், ஆங்கிலம் சட்டபூர்வமாக வழங்கப்படவேண்டும் என்பதுதான் நோக்கம். ஏதோ சில அதிகாரிகள், நல்ல அதிகாரத்தில் உள்ளவர்கள் கூறுகிறார்கள் சில நேரங்களில், "இந்தியை நாங்கள் உங்களிடம் சுமத்தக்கூடாது என்று சொல்லுவதுபோல் ஆங்கிலத்தை எங்களிடம் சுமத்த வேண்டாம்" என்று. யார் அப்படிச் சுமத்துகிறார்கள்? ஆங்கிலம் நம் தேச மக்களோடு இருக்கிறது. அது சுமத்தப்பட்ட காலம்

[Dr. A. Chidambaramanathan] [24th August 1960]

வேறு ஆனால் இப்பொழுது சுமத்தப்படவில்லை என்பது தெளிவு. தென்னிந்திய மொழிகளில் ஒன்றாகிய தமிழைக் கட்டாயமாக வட இந்திய மக்கள் படிக்கவேண்டும் என்று சட்டம் செய்ய வேண்டுமென்று நாம் கேட்போமேயானால், தென்னிந்திய மொழியைச் சுமத்தப் பார்க்கிறார்கள் என்று சொல்லலாம். அப்படி நாம் பேசவில்லை, கேட்கவில்லை. இந்நிலையில் ஆங்கிலத்தை எங்கள் மீது சுமத்துகிறார்கள் என்பது பொருத்தமற்ற செய்தியாகும். இந்தியைக் கட்டாயமாகச் சுமத்தாதீர்கள் என்று சொன்னால், ஆங்கிலத்தைச் சுமத்தாதீர்கள் என்று சொல்லுவது பொருந்தாது, சில நேரங்களில் காந்தி அடிகளின் பெயரைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளுகிறோம். இந்தி, இந்திய மக்கள், ஒற்றுமையாக இருப்பதற்குத் தேவை என்று அவர் சொன்னார் என்று சொல்லுகிறபோது, கதர் கட்டாயமாகக் கட்டவேண்டும் என்று கூறினார். அவர் எந்தத் தனி மனிதனும் 500 ரூபாய்க்கு மேல் சம்பளம் வாங்கக் கூடாது என்று சொன்னார். அதை நாம் கேட்கவில்லை, அதன்படி சட்டம் செய்யவில்லை. ஆகையால், காந்தியடிகளை இழுத்து, இந்தி கட்டாயமாக ஒற்றுமை மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று, நமது தேசத் தந்தை சொன்னதைச் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்று சொல்லுவது எந்த அளவுக்குப் பொருந்தும் என்று சிந்தித்துப்பார்க்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறேன். ஆனால், இந்தியைக் கட்டாயமாக அல்லாமல் விரும்பிப் படித்து அதன் காரணமாகப் பல துறைகளிலும் வெற்றி பெறவேண்டும் என்பதுதான் நம்முடைய விருப்பம். இந்தமாதிரி நம்முடைய மாநிலச் சூழ்நிலை இருந்து வருகிறது என்பது தெளிவு. கட்டாயப்படுத்தவேண்டாம் என்பதுதான் நாம் கேட்பது. இப்பொழுது சட்டபூர்வமாக இந்த 343 (3), உட்பிரிவைத் திருத்தினால் அன்றி, 1965-க்குப் பிற்பாடு இந்த இந்தி நம்மீது சுமத்தப்பட இருப்பதைத் தடுக்க முடியாது. பாராளுமன்றத்தில் திருத்துவதற்குக் கட்டாயமாகச் சட்டம் கொண்டு வரவேண்டும் என்பதுதான் நாம் கேட்பது. கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் பாராளுமன்றத்துக்குப் புதிதாகச் சட்டத் திருத்தம் வேண்டும் என்று பிரேரணை கொண்டு போனால், என்ன ஆகுமோ என்று அச்சம் தெரிவித்தார். அவ்வச்சம் எந்த அளவுக்குப் பொருத்தம் என்று ஆராயவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஆங்கில மொழி 1965-க்குப் பிறகும், எல்லாவகைகளிலும் இந்திய அலுவல் மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று சட்டம் செய்வதில் இந்தியா தேசத்தின் ஒற்றுமைக்கு இடர்வாக் கூடாது என்று எண்ணும் எல்லாக் கட்சி உறுப்பினர்களும் மிக்க பொறுப்புடையவர் என்றும் அப்பொறுப்பினைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் ஏற்றுச் செயல் புரிவார்கள் என்று எதிர் பார்க்கிறேன் என்றும் சொல்லி முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* SRI V. RAMALINGAM PILLAI: மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, இந்த மொழிப் பிரச்சனை, மிகவும் நிதானமாக ஆராய வேண்டிய விஷயம். இந்த நாட்டின் ஐக்கியத்தைப் பொறுத்தது இந்த விஷயம். கனம் மந்திரி அவர்கள் மிகவும் நிதான புத்தியோடு அறிக்கை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை நான் மனமார

[24th August 1960] [Sri V. Ramalingam Pillai]

வாழ்த்துகிறேன். இந்தப் பிரச்சனையிலே தமிழ் மொழி, ஹிந்தி மொழி, ஆங்கில மொழி ஆகிய மூன்று மொழிகள் கலந்திருக்கின்றன. தமிழ் மொழியானது பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே இலக்கணச் சிறப்பும், இலக்கியச் சிறப்பும் பெற்றது. தமிழ் மொழியானது இந்தியாவிலே உண்டான முதல் மொழி என்று சொல்வாரும் உண்டு, முதல் இரண்டு மொழிகளிலே ஒரு மொழி என்று சொல்வாரும் உண்டு. அது எப்படி இருந்தாலும், தமிழ் மொழி மிகப் புராதனமானது; உலக அறிவாளிகளெல்லாம் மெச்சக்கூடிய திருக்குறள், கம்ப ராமாயணம், சிலப்பதிகாரம் முதலிய இலக்கியங்கள் அமைந்தது.

“யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல்
இனிதாவ தெங்கும் காணோம்” என்றும்,
“யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப் போல்
வள்ளுவர்போல், இளங்கோவைப்போல்
பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை”

என்றும் பாரதியார் பாடிய சிறப்புக்கு முற்றிலும் உரித்தானது தமிழ். தமிழ் மொழி இப்பேர்ப்பட்டது. வேறு மொழி வந்தால் தமிழ் மொழி போய்விடுமோ என்று நாம் பயப்பட வேண்டிய அவசியமேயில்லை என்று நம் அரசாங்கம் தீர்மானித்துவிட்டது. எல்லாத் துறைகளிலும் தமிழுக்குச் சிறப்பிடம் அளிக்க நமது மாநில அரசாங்கத்தார் ஏற்பாடு செய்து வருகிறார்கள். எனவே தமிழுக்கு பயமில்லை என்பது நிச்சயமாகிவிட்டது.

இனி ஹிந்தி மொழியைப்பற்றிப் பேசுவோம். ஹிந்தி மொழி யானது தமிழ் நாட்டுக்குள் வரக் கூடாது என்றும், டெல்லியின் பிடியிலிருந்து சென்னை மாநிலம் பிரிந்துவிட வேண்டும் என்றும் கோருபவர்கள் உண்டு. அவர்களுடைய தமிழ் அபிமானத்தையும் தமிழ் நாட்டு அபிமானத்தையும் நான் பாராட்டுகிறேன். அதை நான் குறைகூறவில்லை. ஆனால் அவர்கள் கூறுவதைப் பற்றி தீர்க்காலோசனை செய்ய வேண்டும். தமிழ்நாடு டெல்லியிலிருந்து முற்றிலும் பிரிந்துவிட முடியுமா? அப்படி முடியுமானாலும், அது நல்லதா என்று தீர்க்க ஆலோசனை செய்ய வேண்டும்.

“முடிவும் இடையூறும் முற்றியாங்கு எய்தும்
படுபயனும் பார்த்துச் செயல்”

என்று வள்ளுவரைச் சொல்லுகிறார். நாம் சொல்லுகிற காரியம் சாத்தியமா, அதைச் செய்தால் நன்மை ஏற்படுமா அல்லது தீமை ஏற்படுமா என்றெல்லாம் பார்த்துச் செய்ய வேண்டும் என்று அவர் கூறுகிறார். தமிழ் நாட்டில் ஹிந்தியைப் புகுத்தக் கூடாது என்று சொல்லுபவர்கள் உண்டு. வடநாட்டிலிருந்து தமிழ் நாட்டுக்கோ அல்லது தமிழ் நாட்டிலிருந்து வட நாட்டுக்கோ, தந்தியோ, தபாலோ, ரெயிலோ, வியாபாரச் சாமான்களோ போகாதபடி செய்தால் நாம் இங்கே ஹிந்தியும் வராதபடி செய்ய முடியும். அது வேண்டாம், டெல்லியிலிருந்து நாம் விடுபட்டால் போதும், நாம் ஹிந்தி இங்கே வராதபடி செய்துவிடலாம் என்று சில அன்பர்கள் சொல்கிறார்கள்.

[Sri V. Ramalingam Pillai] [24th August 1960]

டெல்லியிலிருந்து நாம் விடுபட்ட முடியுமா, அப்படி விடுபட்டால் அது நன்மையா என்று நான் அவர்களையெல்லாம் நிதானமாகக் கேட்கிறேன். இந்த விஷயத்தை, காங்கிரஸானாலும் சரி, மற்றக் கட்சியினர் ஆனாலும் சரி, எக்கட்சியினரும் கட்சி மனப்பான்மை கொண்டு, ஆராயக் கூடாது. டெல்லியிலிருந்து நாம் பிரிய வேண்டுமானால், நாம் இப்போது ஜனநாயக முறையில் எப்படிப் பிரிய முடியும்? தமிழ் நாட்டிலிருந்து டெல்லிக்குப் போயிருக்கும் பார்லிமெண்ட் மெம்பர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரு தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்தாலும், 'தமிழ்நாட்டைப் பிரித்து விடலாம்' என்று மத்திய அரசாங்கத்தார் ஒத்துக்கொள்வார்களா? மாட்டார்கள். அப்படி ஜனநாயக முறையில் நாம் பிரிய முடியாது என்றால் வேறு எந்த வழி இருக்கிறது? இரண்டு வழிகள் இருக்கின்றன. அவை ஆயுதப் போரும், சாத்வீகப் போரும் ஆகும். தமிழ் நாட்டவர்கள் ஆயுதப் போர் நடத்தி டெல்லியை வென்றுவிடலாம் என்று நினைத்தாலும், அதற்கு ஆயிரக்கணக்கான பேர் ஆதரவு காட்டினாலும், தமிழ்நாட்டவருக்கு எப்படி ஆயுதம் கிடைக்கும்? ஆயுதங்கள் கொடுக்கக் கூடிய நாடுகளாகிய ரஷியா, அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், இத்தாலி போன்ற நாடுகள் டெல்லி அரசாங்கத்துடன் நட்புடன் இருக்கும் போது, அதற்கு விரோதமாகச் சண்டை செய்யச் சொல்லி அவர்கள் நமக்கு ஆயுதங்கள் கொடுப்பார்களா? ஆயுதங்கள் கிடைக்கும் என்றே வைத்துக்கொள்வோம். டெல்லி அரசாங்கத்துடன் மற்ற ராஜ்யங்கள் சேர்ந்திருக்கும்போது தமிழர்கள் மட்டும் தனித்தே நின்று டெல்லி அரசாங்கத்தை வென்றுவிட முடியுமா? ஆகவே இந்தப் போர் முறை நடக்காத காரியம் சாத்வீக முறையைக் கையாள்லாம் என்றால், சாத்வீக முறையைக் கையாண்ட காந்தியை அறிந்தவர்கள், இந்தியா எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று காந்திஜி விரும்பினார் என்பதை அறிந்தவர்கள், இந்த சாத்வீக சத்தியாக்கிரகத்தில் சேர மாட்டார்கள். ஆகவே அந்த வழியிலும் வெற்றி கிடைக்காது. எனவே எப்படிப் பார்த்தாலும், டெல்லியை விட்டுப் பிரியக்கூடிய நிலைமை இல்லை.

டெல்லியை விட்டுப் பிரிந்தோம் என்று வைத்துக்கொள்வோம். பிரிந்து விடுவது நல்லது என்று சொல்லுகிறார்கள். டெல்லியை விட்டுப் பிரிந்தால் நன்மை அதிகமா, நிமை அதிகமா என்று பார்ப்போம். சில அன்பர்கள் புள்ளிக் கணக்குகள் காட்டி, "தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஏராளமான பணம் மத்திய சர்க்காருக்குப் போகிறது. அதிலிருந்து மத்திய சர்க்கார் நமக்குக் கொடுக்கும் பணம் மிகக் கொஞ்சம் தான். நாம் தனியே இருந்தால் நமது பணம் அத்தனையும் நமக்கு உதவுமல்லவா?" என்று கேட்கிறார்கள். அந்தப் புள்ளி விவரங்கள் எல்லாம் சரியாக இருந்தாலும்கூட, நாம் ஒரு விஷயத்தை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

"படை குடி கூழ் அமைச்சு நட்பரண் ஆறும்

உடையான் அரசருள் ஏறு"

என்று வள்ளுவர் சொல்கிறார். வள்ளுவர் சொல்கிறபடி, ஒரு தனி ராஜ்யத்திற்கு படை, கூழ், குடி, அரண், நல்ல அமைச்சு,

24th August 1960] [Sri V. Ramalingam Pillai]

நட்பு இவைகளெல்லாம் இருக்க வேண்டும். முதலில் படை இருக்க வேண்டுமென்று அவர் சொல்கிறார். நம்முடைய தமிழ்நாடு தனியே பிரிந்து விட்டால் நமக்குப் படை வேண்டும். நமக்குக் காலாட் படை வேண்டும். நம் ராஜ்யத்தில் கிட்டத்தட்ட 300 மைல் நீளமுள்ள கடற்கரை இருப்பதால் நமக்குக் கடற்படையும் வேண்டும். நம்முடையது என்று சொல்லிக்கொள்வதற்கு, நம்முடையது என்று ஒரு ஆகாயப் படையும் வேண்டும். இந்த மூன்று படைகளையும் அவைகளுக்கு வேண்டிய ஆயுதங்களையும் நாம் சேகரிக்க வேண்டுமானால் எவ்வளவு செலவாகும் என்று நாம் மதிப்பிட்டு அதற்குப் பிறகு நம்மிடமுள்ள பணத்தைப் பார்த்தால், நமக்கு மிஞ்சக்கூடிய பணம் மிகக் கம்மியாகத் தான் இருக்கும். ஆகவே மத்திய சர்க்காரை விட்டுப் பிரிவதைக் காட்டிலும் மத்திய சர்க்காருடன் போராடிக்கொண்டிருக்கலாம்; இன்னும் அதிகமாகப் பணம் கொடுங்கள் என்று அவர்களிடம் கேட்கலாம்; வம்பு செய்யலாம்; அவர்களோடு வழக்கு செய்யலாம். மேலும், மத்தியில் குவிந்து கிடக்கும் அதிகாரங்களைப் பரவலாக ராஜ்யங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நாம் கோரலாம். அப்படியெல்லாம் செய்வது நல்லதேயல்லாமல் பிரிந்து போவதில் லாபமில்லை என்று நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. நாம் பிரியாவிட்டால் நம் இந்தியா முழுவதும் பாகிஸ்தான் தவிர ஒரு அரசாங்கத்தின் கீழே தான் இருக்க வேண்டும். அப்படியென்றால், மற்றெல்லா மாநிலங்களும் விரும்பும் ஹிந்தி மொழியை நாம் விலக்கிவிடலாமா? அதை நாமும் ஒத்துக்கொள்வதே மனிதத்தனம். எனவே ஹிந்தி வேண்டாம் என்று சொல்வது வெறும் விதண்டாவாதமே தவிர வேறேது?

இனி ஆங்கிலத்தைப்பற்றிப் பேசுவோம். ஆங்கில மொழியானது பாதேச மொழி. அதனால் அதை இந்தியாவை விட்டு அடியோடு ஒட்டாவிட்டால் தவறு என்பது போல் பேச்சு நடந்து வருகிறது. எல்லாத் துறைகளிலும் ஆங்கிலத்தை ஒழித்துவிட வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. நான் ஆங்கில மோகம் கொண்டிருப்பவன் அல்ல. ஆனால் ஆங்கிலத்தைப்பற்றிச் சொல்லப்படும் அநீதியைமட்டும் எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன். ஆங்கிலம் பாதேச மொழியானால், பதின்மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன் வெள்ளைக்காரர்களை இந்த நாட்டை விட்டு வெளியே அனுப்பியபோது நாம் சுதேச முறையில் எண்ணியா நம் அரசியலை அமைத்துக்கொண்டோம்? அப்போது நாம் சுகர் நீதியையாவது மனுதர்ம் சாஸ்திரத்தையாவது, திருக்குறளையாவது ஆராய முற்பட்டோமா? அவற்றை ஆராய்ந்து சட்டம் இயற்றினோமா? இங்கிலீஷின் பிறப்பிடமாகிய இங்கிலாந்து தேசத்துச் சட்டத்தையும், இங்கிலீஷ் மொழியில் நடந்து வருகிற அமெரிக்கா தேசத்துச் சட்டத்தையும் பார்த்துத்தானே நமது நாட்டின் அரசியல் சட்டத்தை இயற்றினோம். அது போகட்டும். இப்போது இருக்கும் பார்லிமெண்டும், இந்தக் கவுன்சிலும், அலெம்பிளியும் சுதேசிய முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டவையா? அதுவும்

[Sri V. Ramalingam Pillai] [24th August 1960]

போகட்டும். நமது தேர்தல் முறைகள் சுதேசிய முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டவையா? இப்போதுள்ள தேர்தல் முறைப்படி, நாமக்கல்லை எட்டிக் கூடப் பார்க்காமல் இங்கே இருப்பவர், எங்கள் ஊரில் தேர்தலுக்கு நிற்கலாம். அது மட்டுமல்ல. அவர் பல இடங்களில் தேர்தலுக்கு நின்று தேர்தலில் ஜெயித்து, கடைசியில் ஒரு இடத்தில் தம் பதவியை வைத்துக் கொண்டு மற்ற இடங்களில் தம் பதவியை ராஜினாமாச் செய்து விடலாம். இதெல்லாம் சுதேசிய முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டவையா? மேலும், நம் நீதிமன்றங்களில் நாம் பிரயோகிக்கும் கிரிமினல் பிரொஸீஜர் கோட், சிவில் பிரொஸீஜர் கோட் முதலிய சட்டங்களெல்லாம் சுதேசியமா? ஒரு கிராமத்தில் இரண்டு பேர் சண்டை செய்கிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். ஒருவன் மற்றவனை அடித்துப் படுகாயப்படுத்தி விடுகிறான். அடிபட்டவன் கீழே விழுந்துவிடுகிறான். அதை கிராமக் கணக்குப்பின்னை, கிராம முன்சீபு முதலியவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. இதைப்பற்றி 10, 20 மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள ஸப்-மாஜிஸ்ட்ரேட்டிடம் சென்று அவரிடம் பிராது கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது.

ஆள் அடிப்பட்டுக்கொண்டு, உதை வாங்கிக்கொண்டு மேஜிஸ் ட்ரேட் கோர்ட்டுக்குப் போகிறாளுக்கு முன்னாலே உதைத்தவன் போகிறான். கடைசியிலே பெருத்த சாட்சியம் எல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி உதைத்தவனுக்குச் சாதகமாகத் தீர்ப்பு வருகிறது. நம் இங்கிலிஷ் வைத்தியமுறையிலே, நம்முடைய ஆஸ்பத்திரிகளிலே நல்ல அற்புதமான சிகிச்சைகளை எல்லாம் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் கையாளுகிற மருந்துகள் எல்லாம் ஆங்கிலமுறை, இந்த ஆஸ்பத்திரி கட்டி இருக்கிறமுறை, அதை சுத்தமாக வைத்திருக்கிறமுறை, எல்லாம் இங்கிலிஷ்முறை. அதுமட்டுமல்ல. நம் முடைய குடும்பங்களிலே சூட், ஹேட், பூட்ஸ் போடும் முறை சுதேசி முறையா? நான் ஏனாம் செய்யவில்லை. சௌகரியம் உள்ளவர்கள் போட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள். அது சுதேசி முறையா என்று கேட்கிறேன். நம்முடைய வாழ்க்கையிலே எல்லாத் துறையிலும் ஆங்கிலமுறையைப் பின்பற்றிவிட்டு ஆங்கிலம் பரதேச மொழி, அதை அடியோடு ஒழிக்கவேண்டும் என்று பேசுவது நியாயமா, நேர்மையா என்று கேட்கிறேன். அது மட்டும் அல்லாமல் ஆங்கில மொழி பரதேச மொழியானால் இந்த மொழி சுதேசி மொழியா? சரித்திரம் படித்தவர்கள் சொல்லுங்கள். இந்திய நாட்டை கஜ்னி மகம்மது படையெடுத்தான், பலமுறை படையெடுத்து கொள்ளை அடித்துக்கொண்டு போனான். சோமனாதபுரத்தை அழித்தான். ஏராளமான செல்வத்தைக் கொண்டு போனான். அதைப் பார்த்துப் பின்னாலே படையெடுத்து மகமத் கோரி வந்தான். மகமத் கோரி கொள்ளையடித்துக் கொண்டு ஓடிவிடாமல் இந்தியாவில் தன் ஆட்சியை ஸ்தாபித்தான். அதன் பிறகுதான் நாட்டிலே பரதேச மொழியாகிய இந்துஸ்தானி

24th August 1960] [Sri V. Ramalingam Pillai]

வழங்க ஆரம்பித்தது. அதற்குப் பின்னாலே மகமத் டொக்லக் முதலான எல்லோரும் வந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இந்துஸ் தானி, இந்தியர்ானது. அயல் நாட்டு அரபு, உருது, பாரசீ பதங்க லோடு சமஸ்கிருத பதங்களும் சேர்ந்ததுதான் இந்தி. இது இல்லை என்று யாராவது மறுக்கமுடியுமா? இந்தி நமக்குச் சுதேசி மொழியா? நாட்டின் மொழியா? பிறநாட்டு மொழியைப் பின்பற்றி வந்த பரதேச மொழி. அப்படி இருக்க ஆங்கில மொழியை மட்டும் பரதேசமொழி என்று அதை அடியோடு ஒழிக்க வேண்டும் என்று சொல்லுவது நீதிதானா? ஆங்கில வெறியன் அல்ல நான். ஆங்கில மோகமும் கிடையாது எனக்கு. ஆனால் ஆங்கிலம் எவ்வளவு அவசியம் என்பதை நினைத்துப்பார்க்க வேண்டும். ஆங்கிலம் இல்லாவிட்டால் அயல் நாட்டிலே, ஐரோப் பாலிலும் அமெரிக்காவிலும் வளர்ந்து வருகிற விஞ்ஞானத்துறை, தொழில் துறை, எல்லாவற்றையும்பற்றி நேரடி அறிவு நமக்கு எப்படி ஏற்படும்? நாம் இனிமேல் ஜெர்மன் படிக்கப் போகிறோமா? ரஷ்யமொழி படிக்கப்போகிறோமா? அல்லது ஜப்பானியமொழிதான் படிக்கப்போகிறோமா? இனிமேல் நாம் அயல்நாட்டு அறிவு பெறவேண்டுமானால் இங்கிலிஷ் ஒன்றால்தான் அது முடியும். ஆகையினால் நான் குறிப்பிட்ட தலைவர் களையோ, கட்சியையோ குறித்துப் பேசவில்லை. எல்லாத் தலைவர்களும் அவரவர்களுக்குள் ஆலோசனை செய்து, இது நல்ல காரியமா என்று பார்த்து, இந்தி வரக்கூடாது என்று சொல்லுவது நியாயமா, ஆங்கிலம் ஒழியவேண்டும் என்று சொல்லுவது நியாயமா என்று சொல்ல வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். என்னுடைய அபிப்பிராயம் என்னவென்றால், நம்முடைய அரசாங்கம் செய்திருக்கிறபடி தமிழ் நாட்டில் தமிழே எல்லாத் துறைகளிலும் முதன்மை பெறவேண்டும். மற்ற ராஜ்யங்களுக்கும் மத்திய அரசாங்கத்துக்கும் இடையே இங்கிலிஷும் வெகுதூரம் இருக்கவேண்டும் என்று நம் மந்திரிகள் தீர்மானம் செய்திருக்கிறார்களே அதை நான் அப்படியே ஆமோதிக்கிறேன். அந்தத் தீர்மானத்துக்குக் கல்வி அமைச்சர் அவர்களை மனதார வாழ்த்துகிறேன். இந்த வெகுதூரம் என்பது எவ்வளவு? 5 வருஷமா? 10 வருஷமா? 50 வருஷமா? நூறு வருஷமா? ஆயிரம் வருஷமா? நமக்குத் திருப்தி அளிக்கிறவரையிலே. நான் இறுதியாக அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். வெகு காலத்துக்கு இந்தியும் ஆங்கிலமும் ஆட்சி மொழிகளாக நீடிக்க வேண்டும் என்பதோடு நிறுத்திக்கொள்ளுங்கள்.. அதற்குப் பின்னால் 'இந்தி ஆங்கிலத்தை ஒழிக்கக்கூடியது' என்று ரைட் போட்டு இருக்கிறீர்களே அதெல்லாம் வேண்டாம்:—இந்தியும் ஆங்கிலமும் நாட்டு அரசாங்கத்தின் மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது— The Government of Madras desire to place before the Parliamentary Committee and the Government of India the view that it will be necessary to use both English and Hindi as two associate languages of the Indian Union for a prolonged period. ஆகவே எந்த வெகுதூரம் என்பது நமக்குத் தெரியாது.

[Sri V. Ramalingam Pillai] [24th August 1960]

ஆகையால் நான் சொல்லுவது மொழிவெறி அல்ல. இப்பொழுது அஸ்ஸாமில் நடந்ததும் பஞ்சாபிலும் மற்ற சில ராஜ்யங்களிலும் புகைந்துகொண்டிருக்கிற விஷயங்களைப் பார்த்தால் மத்திய அரசாங்கமாவது ராஜ்ய அரசாங்கமாவது இந்த மொழி விஷயத்தில் தாராள மனப்பான்மை இல்லாமலிருந்தால் பலவிதமான குழப்பங்கள் ஏற்பட்டு, எதிர்ப்புகள் ஏற்பட்டு இந்த நாட்டின் ஐக்கியத்திற்கு உலை வைத்துவிடும். ஆகவே இந்தத் தீர்மானத்தையும் அறிக்கையையும் வரவேற்று வாழ்த்துகிறேன்.

SRI V. S. BALASUNDARAM : “தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுது அரசாங்க அறிக்கைக்குப் பிறகு, மொழிப் பிரச்சனை பற்றி சந்தேகம் எல்லாம் ஒருவாறு தீர்ந்து இருக்கவேண்டும் என்று நம்பினேன். நமது எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள் அவர்களுக்குத் திருப்தி இல்லை. ஸ்ரீமான் நடராஜன் அவர்களுக்கும் கொஞ்சம் திருப்தி இல்லை, சில விஷயங்களிலே. எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ஸ்ரீ லக்ஷ்மணசாமி முதலியார் அவர்கள் ஆங்கிலம் இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டு பூராவும் இருக்கவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் அவருக்கு என்ன பயம் என்றால் எல்லாவித முக்கியமான ஆராய்ச்சிகள், நவீன மார்க்கெட்டுகள் எல்லாம் போய்விடும் என்ற பயம்தான். அவர் ஆங்கிலத்தையே குழந்தையிலிருந்து கற்றவர். தாய் பாஷை வேறாக இருக்கலாம். இது வரையிலும் அதே பாஷையிலே பழகி அந்த மனப்பான்மை உடையவராக இருந்து வருவதாலே அவருக்கு அதை விடுவது என்றால் கலபம் இல்லை. ஆனால் நான் ஒன்று சொல்லக்கூடும் அவருக்கு. இப்படியே இருந்து கொண்டிருந்தால் நம்முடைய பாஷையானது எப்பொழுதுதான் வளம் அடையும்? புதிய புதிய விஷயங்கள் எல்லாம் நம்முடைய தமிழ் பாஷையிலே எப்பொழுதுதான் வரும்? எப்பொழுதும் ஒரு தேவை இருந்தால்தான் அதை நாடிச் செய்வதற்கு வகை ஏற்படும். சரியான புத்தகங்கள் கூட இல்லை என்று அவர் சொன்னார். வாஸ்தவம். பி.ஏ. போன்ற பெரிய வகுப்புகளில் இனிமேல் தமிழிலேயே பாடங்களைப் போதிக்க வேண்டுமென்று திட்டமிடப் பட்டிருப்பதால் அதுபற்றி நாம் பயப்படவேண்டியதேயில்லை. இப்போது வெளிநாடுகளில்கூட அங்குள்ளவர்கள் தங்கள் காரியங்களை இங்கிலீஷ் இல்லாமலேயே நடத்திக்கொண்டு வருவதைக் காண்கிறோம். ஜெர்மனி தேசத்தார் ஆங்கிலத்தை வைத்துக்கொண்டுதான் தங்கள் காரியங்களை யெல்லாம் செய்து வருகின்றனர்? ஜெர்மனிக்கு நமது ஜனங்களைக்கூட அனுப்புகிறோம். பிரான்ஸ் தேசம் விஞ்ஞானத்தில் முன்னேறியிருக்கிறது. ரஷியா தேசம் ஸயன்ஸில் முன்னணியில் இருக்கிறது. இந்த தேசங்களிலுள்ளவர்கள் எல்லாம் தங்கள் விஞ்ஞான காரியங்களை இங்கிலீஷை வைத்துக்கொண்டுதான் செய்துவருகின்றனர்?

SRI S. NATARAJAN : ரஷியாவிலும் ஜெர்மனியிலும் எல்லோரும் இங்கிலீஷ் படிக்கிறார்கள்.

24th August 1960]

SRI V. BALASUNDARAM : அது அவரவர்களுடைய இஷ்டத்தைப் பொறுத்தது. அங்கே யார் யார் இங்கிலீஷ் படிக்க விரும்புகிறார்களோ அவர்கள் அதைப்படிக்கலாம். நம் நாட்டில் உள்ளதுபோல எல்லோரும் இங்கிலீஷ் படிக்க வேண்டுமென்ற கட்டாயம் அங்கு இல்லை. அந்த நாடுகள் எல்லாம் உலகிலேயே மிகவும் முன்னேற்றம் அடைந்துவருகின்றன. நமது நாட்டில் எஞ்ஜினியரிங் கல்லூரி, மெடிகல் கல்லூரி முதலிய கல்லூரிகளுக்கு வேண்டிய புத்தகங்கள் இப்போது தமிழில் இல்லாமல் இருக்கக் கூடும். பெரிய விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி சம்பந்தமான புத்தகங்கள் இப்போது தமிழில் இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால், அவை நம் நாட்டில் இப்போது இல்லாமலிருந்தாலும், பி.ஏ. முதலிய பெரிய வகுப்புகளில் தமிழில் பாடம் கற்றுக் கொடுக்கும்பட்சத்தில் அவை தானாகவே வரும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

அடுத்தபடியாக, ஸ்ரீ. நடராஜன் ‘மீடியம் ஆப் இன்ஸ்ட்ரக்ஷன்’-ஐப் பற்றிப் பேசினார். இப்போது பிள்ளைகளுக்கு தமிழில் போதிப்பதால் அவர்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் தகுந்த தரம் இல்லை என்று அவர் சொன்னார். அதை நான் ஒருவாறு ஒப்புக் கொள்கிறேன். அவர்களுக்கு இப்போது ஆங்கில பாஷையில் தரம் இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால், இப்போது எல்லாப் பாடங்களிலும் அவர்களுடைய அறிவு அதிகமாக வளர்ந்திருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. இதை யாரும் மறுக்க முடியாது. நான் பார்த்தமட்டில், முன்பு நமது பிள்ளைகள் பாடங்களில் விடைகள் எப்படிக் கொடுத்தார்களோ அதைவிட நன்றாக இப்போது நமது பிள்ளைகள் விடைகள் கொடுக்கிறார்கள் என்று சொல்வேன். கணக்கானாலும் சரி, சரித்திரமானாலும் சரி, சயன்ஸ் ஆனாலும் சரி, எந்த பாடமானாலும் பிள்ளைகளின் தரம் ஆங்கிலத்தில் குறைவாக இருக்கிறது என்று சொல்லலாமே தவிர, அவர்களுடைய அறிவு குறைவாக இல்லை. அவர்களுடைய அறிவு அதிகமாகித் தான் இருக்கிறது என்று ஸ்ரீ. நடராஜன் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அவர் சொன்ன மாதிரி அவர்களுடைய தரம் ஆங்கிலத்தில் கொஞ்சம் குறைந்து இருக்கிறது. அது அப்படித்தான் இருக்கும். ஏனென்றால் ஆங்கிலம் இப்போது பள்ளிகளில் இரண்டாவதுபடியான பாடமாகத்தான் இருக்கிறது. இப்போது ‘பர்ஸ்ட் லாங்க்வேஜ்’ தமிழாகவும், ‘ஸெகண்ட் லாங்க்வேஜ்’ ஆங்கிலமாகவும் இருக்கிறது. போதாதுமுறை ஆங்கிலத்திலேயே இருந்துவந்தால், நாம் தமிழை எந்தக் காலத்தில் விருத்திசெய்வது? தமிழ் நாட்டில் தமிழுக்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கிறோம். அதை அரசியல் பாஷையாக ஆக்கியிருக்கிறோம். நாளா வட்டத்தில் கோர்ட்டுகளில்கூட தமிழ் பாஷை வந்துவிடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆகையால் பிள்ளைகளுக்கு தமிழில் தரம் உயர்ந்திருக்கிறது. நம் பிள்ளைகள் தமிழை முன்னிலை நன்றாகப் படிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய அறிவும் தமிழில் நன்றாக இருக்கிறது. எப்போது தமிழ் பாஷையில் அவர்களுடைய

[Sri V. S. Balasundaram] [24th August 1960]

அறிவும் தரமும் விருத்தியாகின்றனவோ அப்போது அவை ஆங்கிலத்தில் குறைந்து தான் இருக்கும். இப்போது நாம் செய்ய வேண்டியது, தமிழ் பாவையை விருத்தி செய்வது ஆகும்.

(Mr. Chairman in the Chair.)

கூடியவரையில் ஆங்கில பாவையும் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அதனால்தான் டள்ளிக்கூடங்களிலும் மற்ற இடங்களிலும் தமிழுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. எனவே ஆங்கிலம் எப்போதும் இருக்க வேண்டுமென்று எண்ணுவது வீண்தான். ஆங்கிலம் இன்னும் சில வருஷங்கள்தான் இருக்கும். எவ்வளவு அதிகமாகக் கணக்குப் போட்டாலும் இன்னும் 20, 30 வருஷங்களுக்குத் தான் ஆங்கிலம் இருக்கும். அதற்கு மேல் ஆங்கிலம் இருக்காது என்று தான் நான் நம்புகிறேன். இப்போது தமிழ் நன்றாக முன்னேறி வருகிறது. ஆங்கிலத்திற்கும் தகுந்த இடத்தைக் கொடுத்திருக்கிறோம். ஹிந்திக்கும் தகுந்த இடத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ நடராஜன் அவர்களும் மற்றவர்களும் ஹிந்தியைத் திணிக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். ஹிந்தியைத் திணிப்பது என்றால் எனக்கு அர்த்தம் புரியவில்லை.

SRI S. NATARAJAN : ஹிந்தியை நீங்கள் திணிக்கிறீர்கள், என்று நான் சொல்லவில்லை; மத்திய அரசாங்கத்தார் திணிக்கிறார்கள் என்று சொன்னேன்.

SRI V. S. BALASUNDARAM : எந்தப் பையன் எந்தப் பாடத்தைப் படிக்கிறான்? பரீட்சையே வேண்டாம் என்று மாணவன் சொல்கிறான். பள்ளி மாணவனாக இருந்த காலத்தில் நானும் 'இந்தப் பரீட்சை ஏன்' என்று சொன்னதுண்டு. காரணம், படிப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. நான் பள்ளிப் படிப்பை முடித்து இண்டர்மீடியட், பி. ஏ. வகுப்புகளுக்கு வந்த போது, மறுபடியும், "இவ்வளவு கடினமாகப் பரீட்சை வைத்திருக்கிறார்களே! இந்தப் பரீட்சை ஒழியக் கூடாதா" என்று எண்ணினேன். எனவே அது ஒழிய வேண்டும், இது ஒழிய வேண்டும், அது வேண்டாம், இது வேண்டாம் என்று சொல்வது சுலபம். இதையெல்லாம் திணிப்பதாக எடுத்துக்கொள்வதானால், ஹிந்தியையும் திணிப்பதாக எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால், பரீட்சையை திணிப்பது என்று சொல்வது சுலபமல்ல. கணக்கு சுலபமான பாடமா? கணக்குகள் போடுவது கஷ்டம். அந்தப் பாடத்தையெல்லாம் திணிப்பதாகச் சொல்கிறோமா? அதே மாதிரி, ஹிந்தி விஷயத்திலும் திணிக்கிறோம் என்று சொல்லுவது சரியல்ல. எனவே நாம் எந்தப் பாடத்தையும் திணிக்கவில்லை. மற்றப் பாடங்களைப் போல ஹிந்திப் பாடமும் ஒன்று. இதில் 'ஆப்ஷன்'க்கு இடம் கொடுக்கிறோம். ஹிந்தி, தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், உருது இவைகளில் ஏதாவது ஒரு பாவையை

[Sri V. S. Balasundaram] 24th August 1960]

எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று சொல்கிறோம். இப்போது ஹிந்தி வேண்டாம் என்று சொல்லும் பெரியோர்கள், ஹிந்தி வேண்டாம் என்றால், 'தெலுங்கு எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்வது தானே? திராவிட நாடு வேண்டும் என்று சொல்பவர்கள், ஆந்திரம், கன்னடம், மலையாளம், தமிழ்நாடு ஆகிய ராஜ்யங்கள் எல்லாம் சேர்ந்தது திராவிட நாடு என்று சொல்கிறார்கள். ஹிந்தி வேண்டாம் என்று சொல்லும் அவர்கள், மாணவர்கள் மலையாளத் தையோ, 'கன்னடத்தையோ, தெலுங்கையோ எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்வது தானே? தமிழ்நாட்டில் தமிழர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய மொழிப் பற்றைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு தங்கள் கட்சியை வலுப்படுத்திக்கொள்ளலாம், தங்கள் கட்சியை வளர்த்துக்கொள்ளலாம் என்ற எண்ணத்தில், அவர்கள் இங்கே ஹிந்தி வேண்டாம் என்று சொல்கிறார்கள். ஆகவே, மொழி விஷயத்தில் நாம் நமது அரசாங்கத்தின் கொள்கையை மனப் பூர்வமாக ஆதரிக்க வேண்டுமென்று கனம் அங்கத்தினர்களைக் கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* **VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN :** தலைவர் அவர்களே, நமது மதிப்பிற்குரிய கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் சென்னை அரசாங்கத்தின் ஆட்சி மொழிக் கொள்கையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டதை நான் மனமார ஆதரிக்கிறேன். நமது சென்னை அரசாங்க அமைச்சரவையினர் நமது தாய் மொழியாகிய தமிழ்மொழியைப் பற்றியும் ஹிந்தி மொழியைப் பற்றியும் ஆங்கிலத்திற்குரிய இடத்தைப் பற்றியும் என்ன கருத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதைப் பற்றி, 'இந்தியாவின் மொழிப் பிரச்சனை' என்ற நூலில் திட்டவாட்டமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. நமது ராஜ்ய அமைச்சரவையில் தாங்கள் தமிழ்நாட்டு மக்களின் உண்மையான பிரதிநிதிகள் என்ற பொறுப்புணர்ச்சியுடனும் கடமையுணர்ச்சியுடனும் மிக அழகாக பல சந்தர்ப்பங்களிலும் வாதாடி, தங்களுடைய கொள்கையை நிலைநாட்டியிருக்கிறார்கள். உதாரணமாக, ஹிந்தியை வற்புறுத்திப் பலாத்காரமாகத் திணிக்கக்கூடாது என்பதை நம்முடைய அரசாங்கத்தினர் மத்திய அரசாங்கத்தினருக்கும் ஆட்சிமொழிக் குழுவினருக்கும் நன்றாக எடுத்துக் கூறியிருப்பது, இந்நூலில் 14-வது பக்கத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஹிந்தி வழங்காத வட்டாரங்களிலுள்ள மக்களின் மனத்தில் "ஹிந்தி திணிப்பு" என்ற அச்சத்தையும், சந்தேகத்தையும் கழகத்தின் அறிக்கை உண்டாக்கி விட்டது என்பதை எடுத்துக்காட்டுவது சென்னை அரசாங்கத்தின் கடமையாகப் பட்டது" என்று அந்தப் பக்கத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பதிலாவது பக்கத்திலே மாநில சட்ட மன்ற மொழி எதுவாக இருக்கவேண்டும் என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறி இருக்கிறார்கள். "மாநில சட்டமன்ற மொழியைப்பற்றி இந்த முடிவுக்கு வர என்ன அவசியம் என்று சென்னை அரசாங்கத்துக்கு விளங்கவில்லை. மாநில சட்டங்கள் அந்தந்த மாநில மக்களுக்கு ஏற்பட்டது. அதற்கு அந்த மாநில மொழிதான் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். சட்டமன்ற மொழி மாநில ஆட்சி

5-20
p.m.

[Vidwan T. Muthukannappan] [24th August 1960]

மொழியாகத்தான் இருக்கவேண்டும்” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அடுத்தபடியாக, அயல்நாடு, மற்ற மொழிகளைப் பற்றிக் கூறுகிறபோது அதுபற்றி கமிஷன் கூறியுள்ளதாவது : மாற்றம் ஏற்படவேண்டிய காலம் வரும்போது பொது மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்குக் காரணங்கள் பல இருக்கின்றன. திட்டவட்டமாக இந்த ராஜ்யமொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று ஆணித்தரமாகக் கூறி இருக்கிறார்கள். எனவே நம்முடைய அமைச்சர்கள் தங்களுடைய மொழிக் கொள்கையைத் தெளிவாக்கியிருக்கிறார்கள். அதை யாருமே மறைக்க முடியாது, மறக்கவும் முடியாது. வீணாக வெற்றுக் கூச்சல் போட்டு மக்களைக் குத்திக் கிளப்பி வெறி ஏறச்செய்வது உண்மையிலே வருந்தத்தக்கது.

நம்முடைய ராஜ்யம் மற்ற ராஜ்யங்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்து வருகிறது. இந்த மொழிப் பிரச்சனையிலே நம்முடைய ராஜ்ய அமைச்சர்கள் குறிப்பாகக் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் மக்கள் கருத்தை நன்றாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள் என்பது பெருமைப்படத் தக்கது. அடுத்தபடியாக ஒவ்வொருவருக்கும் தாய்மொழி உயிர்போன்றது. மனிதன் எப்படி உயிர் வாழ்வதற்குக் காற்றும் உணவும் இன்றியமையாததோ அப்படித்தான் அவன் பேசும் மொழியும் மிகமிக முக்கியமானது. மொழியை நினைக்கும்போது ஒவ்வொருவருக்கும் தன்மான உணர்ச்சி வரும். மொழியை எண்ணுகிறபோது எவனும் உள்ளத்தில் அன்பையும் ஆர்வத்தையும் கொள்ளுகிறான். என் தாய்மொழி என்ற அன்பும் ஆர்வமும் எழுகின்றன. முப்பத்தாறு கோடி மக்கள் வாழுகின்ற இந்த நாட்டிலே பதிமூன்று கோடி மக்கள் கிட்டத்தட்ட இந்தி மொழி பேசுகிறார்கள். சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு இந்த நாட்டிலே எத்தனையோ ராஜ்யங்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திலும் வட்டார மொழியைத்தான் தாய் மொழியைத்தான் அரசாங்க மொழியாகக் கொள்ளவேண்டும். அதோடு நாடு இருக்கிறதே, சுதந்திரம் அடைந்த நாடு, அதற்கு ஒரு பொது மொழி வேண்டாமா, ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு ஒரு மொழி வேண்டாமா என்ற பிரச்சனை எழுகிறது. நிச்சயமாக வேண்டியது தான். யாரும் மறுக்கமுடியாது. ஆனால் அது எந்த வழியிலே எத்தனை ஆண்டிலே செய்வது என்பதிலேதான் சிக்கல் ஏற்படுகிறது. வீணாக மாணவர்களுடைய மனது புண்படும் அளவிலே இந்த மொழியை வலிந்து கற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று எதிர் பார்த்தாலே அந்த மொழியின்மீது, இந்தி மொழியின்மீது, குறிப்பாக இந்தி வழங்காத பிரதேச மக்களுக்குக் கசப்பு உணர்ச்சி ஏற்பட்டு விட்டது. வெறுப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டு விடுகிறது. அதற்காகத்தான் நாம் வருந்துகிறோம். பிறமொழியிடம் அன்பு காட்டவேண்டும். வேறுபாடான உணர்ச்சியையும் துர்அதிர்ஷ்டவசமாக எழுப்பி விட்டார்கள். இதற்கு காரணம் என்ன என்று பண்டித நேரு அவர்கள் நன்றாக கூறியிருக்கிறார்கள்; இது அவருடைய ஆட்சிமொழி பற்றிய உரையிலே தெளிவாக இருக்கிறது. “இப்படி மக்களுக்கு இந்தி மொழியின்

24th August 1960] [Vidwan T. Muthukannappan]

மீது வெறுப்பும் கசப்பும் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் இந்த இந்தி மொழி பேசிக்கொண்டிருந்தவர்கள்தான்” என்று சொல்லியிருக்கிறார். “இந்த மன்றத்திற்கும் முக்கியமாக ஹிந்தி பேசும் பகுதி களிலுள்ள எனது சகாக்களுக்கும் நான் எடுத்துச்சொல்ல விரும்புவது என்னவென்றால் அவர்களது முயற்சியில் ஏதாகிலும் தடையிருக்கிறது என்றால், அவளுக்கு மேற்பட்ட உற்சாகமும் இந்த மொழிப் பிரச்சனை குறித்து அவர்கள் மேற்கொள்ளும் வழியும் தான் அந்தத் தடையாகும். இவை மற்றவர்களுக்கும் கோபம் மூட்டுகின்றன” என்று வருத்தத்தோடும் வேதனையோடும் அவர் கூறியிருக்கிறார். இது எப்படி இருக்கிறது என்றால், சும்மா இருக்கிற சங்கை ஊதிக்கெடுத்தான் ஆண்டி என்று சொல்லுவது போல் இருக்கிறது. இந்த மொழி வெறி சும்மா இருந்தவர்களின் எண்ணத்தையும்கூட மாற்றி வெறுப்புக் கொள்ளச் செய்திருக்கிறது. நாட்டிலே ஒரு பொது மொழி வேண்டியதுதான். இந்த நாட்டில் பொது மொழியாக பல மொழிகள் இருந்திருக்கின்றன. அந்த வகையிலே சமஸ்கிருதமும், பாரசிக மொழியும் பொது மொழியாக ஒரு காலத்திலே இருந்திருக்கின்றன என்று இவ்வறிக்கையே கூறுகிறது. தமிழ்மொழி வரலாற்றையும் சங்க இலக்கியங்களையும் பார்த்தால் சேர சோழ பாண்டியர் காலத்தில் ஒவ்வொரு மன்னரும் ஒரு சில ஆண்டுகள் ஒரு மொழி வைத்து உலகை அதாவது இந்நாடு முழுவதையும் ஆண்டிருக்கிறார் என்று தெரியும். அதற்குத் தக்க சான்றுகள் இருக்கின்றன. ‘சுமரி முதல் இமயம் வரை ஒரு மொழி வைத்துலகாண்டான் சேரலாதன்’ என்று இலக்கியம் கூறுகிறது.

இந்தி மொழி, இந்தி பேசாத மக்களிடம் வந்தால் என்ன ஆகுமோ என்ற பயம் வந்துவிட்டது. காரணம் அவர்கள் அனுபவித்து இருக்கிறார்கள். ஆங்கிலேயர்கள் ஆண்டார்கள். ஆங்கிலம் ஆட்சி செலுத்தியது. தாய்மொழியின் வளம் குன்றி விட்டது. மகம்மதியர் ஆட்சியாலும் ஓரளவு பாதிக்கப்பட்டது. விஜயநகர மன்னர் ஆட்சியாலும் தமிழ் நசுக்கப்பட்டது. அப்படி இந்தி கண்டிப்பாகக் கற்கவேண்டும் என்று சட்டம் கொண்டுவரப்படுமானால், தமிழர்கள், சுதந்திரம் அடைந்து தமிழ் மொழி முன்போல் வளர ஆரம்பித்திருக்கும் இந்த நேரத்தில், வளம் குன்றிவிடுமோ என்று ஐயப்படுகிறார்கள். இந்த எண்ணத்துக்கு இடம் கொடுப்பது தவறு என்று கூறுகிறேன். “இந்தியைக் கண்டிப்பாகக் கற்கவேண்டும், அது ஆட்சி மொழியாக இருக்கவேண்டும்” என்று சொல்லுவதிலேதான் சங்கடம் வருகிறது. பல ராஜ்யங்களில் இருக்கிற மக்கள் ராஜ்யத்துக்கு ராஜ்யம் கடிதப் போக்கு வரத்து வைத்துக் கொள்ளவும், பேசிக்கொள்ளவும் ராஜ்ய மக்கள் மத்திய அரசாங்கத்தோடு எழுத்து மூலமாகக் காரியங்கள் வைத்துக்கொள்ளவும். இந்தி பொதுமொழியாக இருக்கட்டும். அதை மறுக்கவில்லை. அதோடுகூட ஆங்கிலமும் படிக்கவேண்டும். ஆனால் நேருஜி சொல்லுவதுபோல், ஆங்கிலம் இப்பொழுது முதல் இடத்திலே இருக்கமுடியாது. தொழில் துட்பக்கலை, விஞ்ஞானம் இவற்றில்

[Vidwan T. Muthukannappan] [24th August 1960]

நம் நாடு சிறந்து விளங்க ஆங்கிலம் படிக்கத்தான் வேண்டும். ஆங்கிலத்தைத் தமிழ் மக்கள் எப்பொழுதுமே கற்கத்தான் வேண்டும்.

5-30
p.m.

ஆகையினாலே என்னுடைய கருத்து தமிழ்மொழிதான், தாய் மொழிதான் அந்தந்த வட்டாரத்திலே, அந்தந்த ராஜ்யத்திலே பயிற்சி மொழியாக இருக்கவேண்டும். முதலாவதாக இருக்க வேண்டும். விஞ்ஞானம், தொழில் துட்பக்கலை முதலியவற்றை அறிவதற்கு ஆங்கிலம் கற்கத்தான் வேண்டும். ஒரு பொது மொழி நாட்டுக்கு வேண்டியது என்ற முறையிலே, இந்தியைக் கற்க வேண்டும். ஆனால் திரிப்பது கூடாது.

* SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Mr. Chairman, Sir, I will try to be as brief as possible. The Hon. the Finance Minister first gave a detailed account of how Hindi came to be adopted as the official language of India. And then at the end of his speech he made a strong plea for unity. We are all for unity. It is because we want that India should be united, we are trying to solve the problem of the official language. But how can you unite India? Is it by imposition of one language over other States or is it by adopting a policy of give and take? It is the most important thing to consider. I must congratulate the Government on the strong fight they have put up all these years in the matter of the official language. It is only to strengthen the hands of the Government, I think the hon. Member Mr. Raza Khan has moved those amendments.

Sir, the lovers of Hindi are saying : 'Even before we achieved independence we had been saying, for forty years or so, that Hindi must be the official language and the national language. But nobody took that very seriously. The hon. the Leader of the Opposition gave an instance to prove that. He said that Mahatmaji himself once said that we need not learn or speak Hindi, but that doing the work was much more important than learning the language. That is the present condition of India. The reason why I say that is this. One of the Directive Principles of State Policy mentioned in the Constitution is that all boys and girls up to the age of 14 should be given free education before 1960. 1960 is practically over. We have not done what we aimed to do or what was directed by the Constitution. But what is it that we have actually done? We say, under the Third Plan, i.e., during the years 1961-65, we would try to bring in children of the age group under 11 of the school and give them education up to fifth standard. (An hon. Member: Even then only 70 per cent of the boys of that age group are to be brought in.) Yes. That is our target. When such is the case even with regard to a directive principle contained in the Constitution why this undue haste so far as this official language is concerned? Kindly excuse my saying that it is the Official Language Commission that has marred the good feeling that existed in the country. It is the ruling party that has undone the goodwill that prevailed among the various States. You will excuse me if I say, it is because the States were divided on a linguistic basis much of this trouble has arisen. Now you find in Assam, they say the official language should be Assamese. The Bengalis, though they are in a minority, form a substantial minority. In Maharashtra, Kannadigas form a substantial minority. In the Madhya Pradesh you have on the one side Hindi-speaking people and on the other side Marathi-speaking

[24th August 1960] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

people. In Hyderabad you have Marathi, Kanarese and Telugu. So you will find there is no such thing as a compact linguistic group. But unfortunately it is the Government that created these feelings when they said that the States should be formed on a linguistic basis. All this has produced the apprehension in the minds of us all that Hindi would be imposed on us. If you read the report of the Language Commission, you will find that every sentence there breathes this feeling that Hindi will be imposed on us after 1965, whatever the conditions then prevailing. They themselves admit that considering the present position, the nation is not prepared to change over to Hindi. 'Unpreparedness'; that is the language used. When they themselves admit that, why should they think of imposing Hindi on us, after 1965? In regard to the language of the Supreme Court, they say they have to switch over to Hindi. In regard to High Courts, they are left to the States to be dealt with.

Sir, because we were all fighting for freedom then, we did not care much to take note of all these pronouncements as Hindi becoming the national language and so on. But one distinct thing you should note. English was never a national language. It is non-Indian they say. But even if Hindi becomes the official language, can it become the national language of India? It can be only an All India official language. It cannot reach the entire mass of people in the whole of India. If Hindi is imposed as an official language it can touch the masses only so far as the Hindi people are concerned. If you introduce Hindi in Madras State as the official language will it touch the masses here? Are you going to speak to our people here in Hindi? We are not going to do that. Therefore it cannot be called the national language. It can only be the official language as English has been and is. English has been the national language of the intelligents. So also Hindi will be. Therefore we should take note of this also before we proceed further in this matter of the official language. Even if Hindi is imposed on us, it will touch only the educated people and not the masses.

Sir, India has been one nation so far and I am really sorry to say after the formation of the States on a linguistic basis it has become a multi-linguistic nation. Otherwise it would have continued to be one nation. It has already been pointed out that Hindi is spoken only by 13 crores of people or only by about 33-1/3 per cent of the people living in India. The Hon. the Finance Minister pointed out how difficult it would be to include English as a national language. I am not particular about its being included in the list of national languages. But I want the continuance of English for a prolonged period as was pointed out by him.

There is one other difficult question about this and nobody referred to it. They want Hindi to be the official language. They want that education should be given through the medium of Hindi. Therefore there will be a section of people in the Central services who will know only Hindi and they will correspond only in Hindi. We want that the continuance of English should be prolonged, i.e., as long as we want and we will correspond in English, that is, our officers in the Secretariat will correspond in English. Therefore in the offices of the Central Government you will find one set of people corresponding in Hindi and another in English. How to reconcile these two sets of people, I am not able to understand. The Language Commission has stated that the States will correspond among themselves only in

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [24th August 1960]

Hindi. U.P. will correspond with M.P. in Hindi and M.P. can correspond with U.P. in Hindi. But what would be the language for purposes of correspondence between our State and other States. Why should you create all this confusion now?

Sir, about the study of the languages in schools, the Language Commission has stated that Hindi should begin at the end of the Primary stage. In the High School stage it should be made compulsory. In the University also it should be made compulsory if not now, at least some time later. They have stated that Hindi should be the medium of instruction. Luckily the Parliamentary Committee has diluted the recommendation and the Prime Minister has still further diluted it. However, the Commission has pointed out that due regard must be paid to industrial development and to scientific and technical education. But if you introduce Hindi as medium of instruction, all these will be hampered. There is no doubt about it. There is so much of industrial development now in our State. There has been so much development of power. I would request the Hon. Minister Sri Ramiah to tell me 'if he had only Hindi people without the background of the sciences, would he have developed electricity to the extent he has done?' Would there be so much of scientific development, industrial development and cultural development? We, therefore, want English to continue for a long time to come. Let us not shut our eyes to this fact. 'Let us not be linguistic enthusiasts or fanatics' was the appeal made to us. But I say if there is any language fanaticism anywhere, it is there in the Hindi States and among the Hindi-speaking people. It is they who are fanatics and who are arrogant also so far as the language issue is concerned.

* SRI N. ANNAMALAI PILLAI : கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த மொழிபற்றிய விவாதத்தில் கலந்துகொண்டு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். மற்றவர்கள் ஹிந்தியைப் படிப்பதினால் இங்கிலீஷ் படித்தவர்களுக்கு பாதகம் ஏற்படும் என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். இங்கிலீஷ் படித்தவர்களுக்கு ஒரு பயம் தோன்றியிருக்கிறது. அந்த பயம் என்னவென்றால், ஹிந்தி வந்துவிட்டால் தாங்கள் ஆங்கிலத்தை உபயோகிக்க முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டு விடுமோ, தாங்கள் ஹிந்தியை எப்படிப் படிக்க முடியும் என்று அவர்கள் எண்ணுகிறார்கள். ஒரு பி. ஏல். படிக்கும் மாணவன் இத்தகைய பயத்தை என்னிடம் வெளியிட்டு, "நான் எவ்வாறு என் வாழ்நாளை நடத்துவது" என்று கேட்டான். அப்போது நான் "உன் போன்றவர்களுடைய படிப்புக்கு யோக்கியதை இல்லாமல் போகாது. அதற்கெல்லாம் இடம் கொடுப்பார்கள்" என்று சொன்னேன். இந்த சபையில் இந்த விவாதத்தில் ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் பேசினார்கள். ஆங்கிலப் பாடத்தைப் பொறுத்தவரையிலும், அதைப் போதிக்கலாம் என்று தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஜனங்கள் அத்தனை பேரும் அங்கீகாரம் தெரிவித்திருக்கிறார்களா, அல்லது ஆங்கில பாஷையை நீங்கள் திணிக்கிறீர்களா? தமிழ்நாட்டில் உள்ள மொத்த ஜனத்தொகை மூன்று கோடி. இவர்களில் உயர்ந்த படிப்புப் படித்தவர்களின் எண்ணிக்கை இரண்டு அல்லது மூன்று லட்சத்திற்கு மேல் இருக்காது. இந்த இரண்டு அல்லது மூன்று லட்சம் பேர் மற்றவர்கள் எல்லோரையும் பார்த்து, "நீங்கள்

5-40
p.m.

[Sri N. Annamalai Pillai] 24th August 1960]

இங்கிலீஷ் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்" என்று சொல்லுகிறார்கள்; "நாங்கள் இங்கிலீஷில் பேசி வழக்காடுகிறோம், நாங்கள் இங்கிலீஷில் பேசி உங்களுக்கு வேண்டியதை வாங்கிக் கொடுக்கிறோம்" என்று இவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இங்கிலீஷ் படித்தவர்கள் இவ்வாறு சொல்லும்போது, இதற்கு மற்றவர்கள் சிலர் "ஆமாம், ஆமாம்" என்று தலையாட்டுகிறார்கள்.

நான் ஜவ்வாது மலையிலுள்ள ஒரு பையனை பி. ஏ. வரை படிக்கச் செய்தேன். படிக்க வேண்டும் என்று நான் அவனிடம் அடிக்கடி சொல்லிச் சொல்லி, அவனை பி. ஏ. வரை படிக்கச் செய்தேன். அவன் பி. ஏ. வரை படித்துவிட்டான். அவனுக்கு இப்போது வேலை இல்லை. அவனுக்கு யார் வேலை வாங்கிக் கொடுப்பார்கள்? ஜவ்வாது மலையிலுள்ள அவன் மலைக்குக் கீழே இருப்பவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ள முடியாது. படித்தவர்கள் இப்போது பயம் கொள்வதற்குக் காரணம் என்ன? கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ. ஸ்ரீனிவாசவரதன் இந்த விவாதத்தில் பேசினார். அவருக்கு என்ன பயம்? அவருக்கு பயம் இருக்கக் காரணம் என்ன? அவர் உபாத்தியாயர் வேலை பார்த்தார். அவர் பல பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தார். காட்டில் இருப்பவனுக்கு யார் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள்? அங்கே உள்ளவர்களுக்கு யாரும் சொல்லிக்கொடுப்பதில்லை. அங்குள்ளவர்கள் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போவதில்லை. அங்கே பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகிறவனுக்கும் ஆதரவு இல்லை.

ஹிந்தி பாஷை சாதாரண பாஷை. இந்த ஊரில் ரொம்பப் பேர் ஹிந்தி பேசுகிறார்கள். இங்கிலீஷை எடுத்துக்கொண்டால், யார் இங்கிலீஷ் பேசுகிறார்கள்? நான் புரண்டு, புரண்டு, மிகவும் கஷ்டப்பட்டு இங்கிலீஷ் படிக்கிறேன், அது எனக்கு வரவில்லை. ஹிந்தியை எடுத்துக்கொண்டால், பலர் ஹிந்தி பேசுகிறார்கள். கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ. ஹமீத் கான் அவர்களுக்கு ஹிந்தி தெரியும். நான் ஹிந்தி தெரிந்தவரிடம் आता कहाँ जाते है? (ஆப் கஹாம் ஜாதே ஹைம்) என்று கேட்டால் அவர் मैं उधर जाता है (மை உதர் ஜாதா ஹைம்) என்று சொல்லுவார்.

அவரை உட்காரச் சொல்லுவதற்கு बैठे (பைடியே) என்று சொல்லுவேன். எனவே ஹிந்தி சமீபத்தில் இருக்கிறது. இப்படி சமீபத்தில் இருப்பவர்கள் ஹிந்தி பேசும்போது, ஹிந்தியைத் திணிப்பதாக சிலர் சொல்கிறார்கள். தபால் ஆபீசில் இரண்டு வார்த்தைகள் ஹிந்தி போட்டிருக்கலாம். மைல் கற்களில் எங்கே யாவது ஹிந்தி போட்டிருக்கலாம். இதைப் பார்த்துவிட்டு இப்படி காபூரா அடைந்தால் இந்த தேசம் உருப்படவே உருப்படாது, ரொம்ப மோசமாய் நிலையை அடைவோம். இந்த தேசத்துக்கு ஒரு தேசிய பாஷை வேண்டுமென்று கொக்கரித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் எல்லோரும் இப்போது ஹிந்தி ஒழிக, ஹிந்தி ஒழிக என்று சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். இது ரொம்பவும் அநீதியானது. இங்கிலீஷ் இருக்கிறதே; அதை யார்தான் திணித்தார்கள் என்று ஒரு கனம் அங்கத்தினர் சொன்னார். அது இருந்துவருகிறது. அதைத் திணித்தார்கள் என்று யார் சொல்கிறார்கள்? சுமார் 50 வருஷங்களுக்கு முன்பு நான் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்த காலத்தில்,

[Sri N. Annamalai Pillai] [24th August 1960]

“இங்கிலீஷ் பரங்கி பாஷை, அதைப் படிக்காதே” என்று சொல்லி என் அம்மா என் கையைப் பிடித்து வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். (சிரிப்பு.) என்னுடைய இங்கிலீஷ் படிப்புக்கு அப்போதே ‘புல் ஸ்டாப்’ வைத்துவிட்டார்கள். ஆகவே அந்த பாஷையைத் திணிக்கவில்லை. அது வந்திருக்கிறது. “உங்களுக்கு எல்லாம் தமிழில் வேண்டுமென்றால் ஆங்கிலேயர்களை இந்த நாட்டைவிட்டு விரட்ட வேண்டும்” என்று கர்ஜனை செய்தோம். ஸ்ரீ சுப்ரமணிய பாராதியார், மகாத்மா காந்திஜி, ஸ்ரீ. வல்லபாய் பட்டேல், ஸ்ரீ. விட்டல்பாய் பட்டேல், ஸ்ரீ. மோதிலால் நேரு, ஸ்ரீ. ஜவஹர்லால் நேரு முதலியவர்களெல்லாம், ஆங்கிலேயர்களை இந்நாட்டை விட்டு வெளியேற்ற வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். ஸ்ரீ. டி. பிரகாசம், ஸ்ரீ. நாகேஸ்வர ராவ் பந்துலு முதலியவர்கள் “மாகு ஒத்து தெள்ள துரைத்தனமு” என்று பாடினார்கள். அப்படிப் பாடி இங்கிலீஷ்காரர்களை இந்த நாட்டை விட்டு வெளியேற்றிவிட்டு இப்போது, இங்கிலீஷ் பாஷை வேண்டும் என்று சொன்னால் என்ன அர்த்தம்? ஏதோ, இங்கிலீஷ் ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரை இருக்கவேண்டும் என்று சொன்னாலும் பரவாயில்லை. அது நீடித்து இருக்கவேண்டும். அது சிரஞ்சீவியாக இருக்கவேண்டும் என்று சொல்வது மிகவும் தவறு.

இன்னொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த ராஜ்யத்துக்கு தமிழ் பாஷை ரொம்ப முக்கியமானது. அது இந்த ராஜ்யத் தினருக்கு தானாக வந்துவிடும். இந்த ராஜ்யத்தில் தாய் குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்கும்போதே குழந்தைக்குத் தமிழைச் சொல்லிக் கொடுக்கிறாள். அதை அம்மா சொல்லிக் கொடுக்கிறாள், பையன் கற்றுக்கொள்கிறான். எனவே தமிழை இந்த ராஜ்ய மக்களுக்குக் கற்றுக்கொடுக்க அதிக முயற்சி எடுக்க வேண்டிய தில்லை. தமிழ் போகவே போகாது. தமிழ் போய்விட்டது என்று சொல்வது பிறரை ஏமாற்றுவதற்காகச் சொல்லப்படும் பேச்சு. இந்த ராஜ்ய மக்கள் பிறக்கும்போதே கற்றுக்கொள்ளும் பாஷை தமிழ் பாஷை. பிறக்கும்போது கற்றுக்கொள்ளாத பாஷையாகிய இங்கிலீஷ் போய்விடும். நம் தேச பாஷைகளில் ஒரு பாஷையாகிய ஹிந்தி பாஷையை சேர்த்துக்கொள்வோம் என்றால் ஆட்சேபணைகள் கிளப்புகிறார்கள். இங்கிலீஷில் பேச வேண்டிய அவசியம் ஏற்படும்போது டிரான்ஸ்லேட்டரை வைத்துக்கொள்ளலாம். ரஷியத் தலைவர்களும், சீனத் தலைவர்களும் நமது நாட்டிற்கு வந்திருந்தபோது அவர்கள் தங்கள் பாஷையில்தான் பேசினார்கள். அவர்கள் ரஷிய பாஷையிலும், சீன பாஷையிலும் பேசினார்கள். அவர்கள் மொழிபெயர்ப்பாளர்களை வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் பேசியதை மொழிபெயர்ப்பாளர் மொழி பெயர்த்தார். அம்மாதிரி நாமும் மொழிபெயர்ப்பாளர் வைத்துக்கொள்ளலாம். இந்த தேசத்து பாஷை நமது ஜனங்களுக்கு வேண்டாம் என்று சொல்வது நியாயமல்ல. டாக்டர் ஏ.எல். முதலியார் போன்ற வர்கள் இந்த விஷயத்தில் இவ்வளவு தீவிரமாகப் பேசுவார்கள் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர்கள் அவ்வாறு பேசிய தற்குக் காரணம் அவர்கள் இங்கிலீஷில் அதிகம் படித்திருப்பது

[24th August 1960] [Sri N. Annamalai Pillai]

தான். “ஹிந்தி வந்தால் இங்கிலீஷில் அதிகப் படிப்புப் படித்துள்ள நமக்கு பாதகம் ஏற்பட்டுவிடுமோ” என்று அவர்கள் பயப்படுகிறார்கள். அப்படி பயப்பட வேண்டிய தில்லை. எல்லோரையும் காப்பாற்ற ஈசன் இருக்கிறான். நாம் கடவுளால் படைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். கடவுளால் படைக்கப்பட்டுள்ள நாம் கடவுளால் பாதுகாக்கப்படுவோம் என்று நினைத்து நல்ல காரியத்தைச் செய்ய முன்வரவேண்டும் என்று எல்லோரையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இத்துடன் என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

5-50
p.m.

* SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, “இந்தியாவின் மொழிப் பிரச்சனை” என்ற குறிப்பிலே வெகு துணுக்கமாக நமது அரசாங்கம் பிரச்சனையை அலசிப் பேசி இருக்கிறது. ஆதலின் அந்நுணுக்கங்களைப் பற்றி இப்பொழுது நான் விரிவாகச் சொல்லப் போவதில்லை. “மொழிவாரி ராஜ்யம் வந்ததாலே நாட்டிலே பெரும் பிரிவினைச் சக்திகள் எல்லாம் தலைவிரித்து ஆடுகின்றன; இது ஒரு பெரிய இமயமலை போன்ற தப்பு (Himalayan blunder)” என்றெல்லாம் சொல்லப்பட்டது. அந்தந்த மாகாணத்திலே இருக்கிறவர்கள் அவரவர்கள் ராஜ்யத்தை மொழிவாரி அடிப்படையில் நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்பது இயற்கையாக ஏற்பட்ட ஒரு எண்ணம். அந்த எண்ணம் நெடுநாளைக்குப் பிறகு நிறைவேறி இருக்கிறது. அது சரியான எண்ணமாக இல்லாமல் இருக்கலாம். அதை இனிமேல் மாற்ற முடியுமா? திருப்பித் திருப்பி அதையே பேசிக் கொண்டிருந்தால் பயன் உண்டா? மொழிவாரி ராஜ்யங்கள் வந்துவிட்டன. அதை இனிமேல் மாற்றவே முடியாது. மொழி வாரி ராஜ்யங்கள் வந்தும் இந்தியா சிதறுண்டு போகாமல் ஒரு யூனியனாக இணைக்கப்பட்டிருப்பது நம்முடைய நல் வினைப் பயனே ஆகும். இனிமேல் திருப்பித் திருப்பி அந்த பழைய பல்லினியைப் பாடிக்கொண்டிருப்பதைவிடப் பிரிவினைச் சக்திகளை எப்படித் தவிர்ப்பது என்பதைப்பற்றித்தான் இனிமேல் சிந்திக்க வேண்டும்.

பள்ளிக்கூடங்களிலும், கல்லூரிகளிலும், ஆங்கிலம் போதனா மொழியாக இல்லாவிட்டால் அதனுடைய தரம் குறைந்துவிடும். நம்மிடையே; ஆங்கில ஞானம் வரவரக் குறைந்து நம்முடைய முற்போக்கு நின்றுவிடும் என்றும், ஸ்தம்பித்து விடும் என்றும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நேரத்திலே நாம் இந்த முறையில் ஆங்கிலத்தின் தரத்தை நிலை நிறுத்த இயலுமா? ஆங்கிலத்தின் போதனா நிலையை உயர்த்துவதற்கு வேறு ஏதேதோ வழிகள் தேடிக்கொள்ளமுடியும். ஆனால் அதைத் தொடர்ந்து போதனா மொழியாக நம் பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் வைத்துக்கொள்ளுவதினாலேயே அதன் தரத்தை உயர்த்த முடியுமா அல்லது வேறு வழிவகைகள் உண்டா என்பதைப்பற்றி ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். அதற்கான வேறு வழிகளை எல்லாம் இந்தக் குறிப்பும் சொல்லியிருக்கிறது.

[Sri K. M. Ramasamy Gounder] [24th August 1960]

அதன் தரம் உயர ஆங்கிலம் நன்றாகக் கற்றுக்கொடுக்கப்பட வேண்டும். கல்லூரிகளிலும்கூட வரையறுக்கப்படாத காலத்துக்கு ஆங்கிலமே போதனு மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்பது மாணவர்களுக்கு நன்மை பயக்குமா? அல்லது தீமை பயக்குமா? தமிழ் மொழியைக் கல்லூரிகளிலும் போதனு மொழியாக நெடு நாளைக்கு முன்னரே ஏற்றுக்கொண்டு செயல் படுத்தியிருக்க வேண்டும். நம்முடைய தலைமுறையிலாவது கொண்டுவருவது நலம். அதற்குத் தரம் வரவில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டு இருந்தால் அது நெடு நாளைக்கு அப்படிபேத்தான் இருந்து கொண்டு இருக்கும். நீரில் இறங்கித்தான் நீந்தும் கலையைக் கற்றுக் கொள்ள முடியும். அதே போல தமிழை முதலில் போதனு மொழியாகக் கொண்டால்தான், அம்மொழியில் பாடப் புத்தகங்கள், சார்பு நூல்கள், மொழி பெயர்ப்புகள்: சஞ்சிகைகள் நிறைய வெளிவர ஹேதுவாகும். மொழி வளம்பெற வழி வகைகள் செய்து அதன் தரத்தை உயர்த்த முடியும். எல்லா ஸ்தலங்களும் தேடிக்கொள்ளமுடியும். விஞ்ஞானம் முதற்கொண்டு எல்லாப் பாடங்களும் தமிழிலே விரைவிலே வரவேண்டியது தான்.

இப்பொழுது முக்கியமான சர்ச்சை; இந்த இந்தி, ஆங்கிலம் இரண்டும் அரசாங்க அலுவலகங்களிலே எத்தகைய இடம் பெற வேண்டும். 1965-ம் ஆண்டு ஜனவரி 26-ம் தேதிக்குப் பின்னர், ஆங்கிலம் ஒரு துணை மொழியாகத்தான் இருக்கும், இந்தி முதல் மொழியாகிவிடும் என்பது பலருடைய அச்சம். இதை இந்திய அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தாமலே 1965 ஜனவரி 26-ம் தேதிக்குப் பின்னரும் இன்றைய நிலைமையை நீடிக்க வைக்க முடியுமா அல்லது சட்டத்தைத் திருத்தித்தான் ஆகவேண்டுமா என்பதுதான் நம் சிந்தனையைக் கிளறிவிட்டுக் கொண்டிருக்கும் விஷயம். ஆனால் இந்தத் திருத்தம் செய்வதற்கும்கூட 2/3 மெஜாரெட்டி அல்லது 3/4 மெஜாரெட்டி வேண்டி இருக்குமே என்று அச்சங் கொண்டு, இந்தத் திருத்தத்தைச் செய்ய காலம் கடத்திக்கொண்டு போவதைவிட அந்தத் திருத்தம் செய்யவும் இதுதான் நல்ல சந்தர்ப்பம், தக்க தருணம். வருங்காலத்தில் மனித குலமே ஒன்று பட்டு உலகக் குடிமக்கள் (World Citizens) ஆக வேண்டிய நிலைமையில் இந்தியை ரோமன் ஸ்கிரிப்டிலேயே (Roman Script) படிப்பது நல்லதல்லவா? அப்படித் கற்றுக்கொள்ளுவது சுலபமாக இருக்கும் என்று சொல்லுகிறார்கள். நம் கல்வி அமைச்சரும் அதையே சொல்லி வருகிறார். அதே மாதிரி இந்தி மைல் கல்லைப்பற்றிப் பலபேர் பேசினார்கள். இது ஒரு பெரிய தலைவலியாக இருக்கிறது, சில பேருக்கு. ஏதோ புது எண்களைக் கொண்டு கஷ்டப்படுவதைவிட சர்வதேச எண்களையே (International numerals) வைத்துக்கொள்ள அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தி விட ஏற்பாடு செய்வது நல்லதல்லவா? இந்த நல்ல தருணத்தைச் சென்னை மாநில அரசாங்கம் கை நழுவவிடக்கூடாது என்றே நினைக்கிறேன். இந்த மாநிலத்திலே ஏற்பட்டிருக்கும் கிளர்ச்சி,

24th August 1960] [Sri K. M. Ramasamy Gounder]

இங்கு இந்தி வந்து, அது திணிக்கப்பட்டு, அகில இந்திய மொழியாக நாளா வட்டத்திலே அது வளர்ந்து, வளம் பெறுவதாலே, தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சி தடைபடுமே என்ற அச்சங்கொண்டு இந்திக்கு எதிர்ப்புக் கொடுப்பது தவிர்க்கப்பட வேண்டாமா? அந்த எதிர்ப்பைக் போக்குவது மேலே சொன்ன சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டு வருவதால்தான் முடியும். பிரதம மந்திரி, ஜனாதிபதி, இன்னும் மத்திய உள்விவகார மந்திரி அத்தனைபேரும் இணங்கி வருகின்ற இங்கிதமாக இருக்கிற, இந்த நல்ல சந்தர்ப்பத்திலே அரசியல் சட்டத்திலே ஏற்ற திருத்தங்களைக் கொண்டு வர நமது அரசாங்கம் முனைந்து பாடுபட்டு அதற்கு வழி வகை செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 11 a.m. tomorrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 167. Notification issued with G.O. No. 1982, Revenue, dated 22nd April 1960, exempting the sales of vegetable seeds, fruit plants, flower seeds and flower plants from the tax payable under the Madras General Sales Tax Act, 1959.

* 168. Notification issued with G.O. Ms. No. 2506, Revenue, dated 7th June 1960, under the Madras Entertainment Tax Act, 1939.

* 169. Notification issued with G.O. Ms. No. 1764, Revenue, dated 5th April 1960, exempting the sales of vegetables, fresh fruits, betel and plantain leaves, flowers, eggs, meat and fish (other than canned meat and fish) and the purchases of potatoes from the tax payable under the Madras General Sales Tax Act, 1939.

* 170. Notification issued with G.O. No. 1963, Revenue, dated 21st April 1960, exempting the sales of products of country oil chekkus and hand oil presses from the tax payable under the Madras General Sales Tax Act, 1959.

* 171. Annexure to the Madras General Sales Tax (Amendment) Bill, 1960.

* 172. Notification issued with G.O. Ms. No. 3008, Industries, Labour and Co-operation (Industries), dated 20th June 1960, regarding amendments to the Madras Small Scale and Cottage Industries Loans and Subsidiary Rules, 1956.

** 173. Report and Proceedings of the Committee of Privileges on the definition of the term "precincts of the House (Council)."

*** 174. Notification issued with G.O. No. 665, Local Administration, dated 12th April 1960, regarding declaration of Panchayat Development Blocks and constitution of Panchayat Unions in North Vellore Development District under section 7 (3) of the Madras Panchayats Act, 1958.

*** 175. Notification issued with G.O. No. 669, Local Administration, dated 12th April 1960, regarding declaration of Panchayat Development Blocks and constitution of Panchayat Unions in Chingleput Development District under section 7 (3) of the Madras Panchayats Act, 1958.

[24th August 1960]

*** 176. Notification issued with G.O. No. 670, Local Administration, dated 12th April 1960, regarding declaration of Panchayat Development Blocks and constitution of Panchayat Unions in East Coimbatore Development District under section 7 (3) of the Madras Panchayats Act, 1958.

* Laid on the table of the House on 22nd August 1960.

** Laid on the table of the House on 13th August 1960.

*** Laid on the table of the House on 23rd August 1960.

24th August 1960]

APPENDIX.

[Vide answer to starred question No. 59 asked by Dr. A. Chidambaramathan at the meeting of the Legislative Council held on 24th August 1960, page 5 supra.]

Scheme of the Public Examination at the end of the course in the X Standard.

Languages.

Part I—Regional Language.—There shall be two papers each of two and a half hours duration and each carrying 100 marks.

First Paper will be set on the prescribed texts in Prose and Poetry and Grammar; the Second Paper on prescribed books for non-detailed study (essays), precis-writing, composition including drafting documents and translation, etc. The drafting of documents will include writing of letters. The distribution of marks will be as follows :—

<i>Paper I.</i>							<i>Marks.</i>
Poetry Text	..	..	..	..	..	..	50
Prose Text	..	..	..	..	..	..	30
Grammar	..	..	..	..	..	..	20
Total ..							100

Paper II.

							<i>Marks.</i>
Essays on the Non-detailed books prescribed.							40
							(Two essays carrying 20 marks.)
Precis-writing	..	..	..	..	..	..	15
Original composition including drafting documents.	..	..	..	..	..	..	20

Translation.

English to Language	..	..	..	..	..	..	10
Language to English	..	..	..	..	..	..	15
Total ..							100

Part II—Hindi or any other Indian language not included in Part I.—There shall be one paper of two hours' duration carrying 50 marks.

Part III—English.—There shall be two papers, each of two and a half hours' duration and the papers and the distribution of marks will be exactly on the pattern adopted for the S.S.L.C. Public Examination of 1961.

[24th August 1960]

General Mathematics.—There shall be one paper of two and a half hours' duration, carrying 100 marks. The paper and the distribution of marks will be exactly on the pattern adopted for the existing S.S.L.C. Public Examination.

Composite Mathematics.—There shall be one paper of two and a half hours' duration, carrying 100 marks. The paper and the distribution of marks will be exactly on the pattern adopted for the existing S.S.L.C. Public Examination.

General Science.—There shall be one paper of two and a half hours' duration, carrying 100 marks. The paper and the distribution of marks will be exactly on the pattern adopted for the existing S.S.L.C. Public Examination.

Social Studies.—There shall be one paper of two and a half hours' duration, carrying 100 marks. The distribution of marks will be as follows :—

	Marks.
History	50
Geography	50
Total ..	100

Both in History and Geography there will be short answer questions in about the same proportion as in Mathematics and Science.

Diversified Courses.

Engineering—

Paper I ..	Science ..	2½ hours ..	100 marks.
Paper II ..	General Engi- neering.	2½ hours ..	100 marks.
Paper III ..	Engineering Drawing.	2½ hours ..	100 marks.
Paper IV ..	Workshop prac- ticals.	3 hours ..	100 marks.

Textile Technology—

Science	2½ hours ..	100 marks.
Textile Technology I ..	2½ hours ..	100 marks.
Textile Technology II ..	2½ hours ..	100 marks.
Textile Technology—Practical	3 hours ..	100 marks.

Agriculture—

Theory	2½ hours ..	100 marks.
General Science (same as for Academic Course).	2½ hours ..	100 marks.
Practical	3 hours ..	100 marks.

Secretarial Course.

Typewriting—

Paper I	15 minutes.	35
Paper II	1½ hours	45
Paper III—Mechanism ..		20
		100 marks.

24th August 1960]

Shorthand—

Paper I—Dictation	8 minutes ..	
Transcription of the same into longhand.	1 hour ..	70 marks.

Paper II—Principles	1½ hours ..	30 marks.
-----------------------------	-------------	-----------

Secretarial Practice	2½ hours ..	100 marks.
------------------------------	-------------	------------

Book-keeping	2½ hours ..	100 marks.
----------------------	-------------	------------

Commercial Geography and Civics—(2½ hours).—

Commercial Geography	70	} 100 marks.
Civics	30	

Home Science—

Standard X Theory	2½ hours ..	100 marks.
Practical	3 hours ..	100 marks.

Drawing and Painting—

Standard X Drawing	2½ hours ..	100 marks.
Painting	2½ hours ..	100 marks.

Music—

Standard X Theory	2½ hours ..	100 marks.
Practical	3 hours ..	100 marks.

It was further decided that there shall be a separate paper each in Regional Language and English for all Diversified course pupils as mentioned below :—

Regional Language.

	(2-1½ hours duration.)
Poetry	50
Prose	30
Composition	20
Total ..	100

English.

	(2-1½ hours duration.)
Prose	30
Grammar	10
Non-detailed	30
Precis-writing	10
Composition	20
Total ..	100

The examinations to be held at the end of the X Standard (both Academic and Diversified courses) will cover only portions of subjects done in the IX and X Standards.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Thursday, the 25th August 1960.

The House met in the Council Chamber, Fort. St. George, at eleven of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I. QUESTIONS AND ANSWERS

STARRED QUESTIONS.

Language teachers with oriental title and pandit's training.

* 61 Q.—DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state whether there is any proposal to allow the language teachers with oriental title and pandits' training to proceed to the shortened B.T. course on their successful completion of a degree examination in arts or science?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: No, Sir.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Is the equivalence of these two things proposed to be examined and assessed in course of time?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: It has been examined fully and it has been found not possible to give them the benefit of the shortened B.T. course.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: May I know what the reasons are?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: This shortened B.T. course is intended for the secondary grade teachers who have become graduates. They have already undergone training for two years and have learnt the methodology and various other things. The pandit's course lasts only for five months or nine months in the case of the Annamalai University. In the Saidapet College it is only five months and within that period they cannot be expected to master the various intricacies of the teaching methods. Then, the pandit's training is confined to language teaching whereas B.T. training covers teaching of various other subjects. That is why, after full consideration of the subject, it has been decided that it may not be advisable to have the shortened B.T. course thrown open to pandits.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: பீ.ஏ. படித்தவர்கள் ஆசிரியர்களாகப் போகவேண்டுமானால் ஒரு வருஷம் டிரெயினிங் எடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்தவர்களுக்கு இரண்டு வருஷம் டிரெயினிங். அண்ணாமலை யுனிவர்சிட்யில் புலவர்களுக்கு ஒன்பது மாதம். அதுபோல் இங்கும் வித்வான், புலவர் இவர்களுக்கு ஆசிரியர் பயிற்சி 10 மாதம் அல்லது ஒரு வருஷமாக மாற்றுவது தகுதியென்று அரசாங்கம் கருதவில்லையா? They can also be given training for one year instead of five months as in the case of Vidwans and Pulavars in the Annamalai University?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: இங்கு மொழி சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு மட்டும் தான் பயிற்சி கொடுக்கப் படுகிறது. மற்றப்பகுதி சொல்லிக்கொடுப்பதற்கு பயிற்சி

[25th August 1960]

இல்லை. ஆகையினால் 5 மாதம் என்று வைத்திருக்கிறது. அதிக டிரெயினிங் வேண்டுமானால் பின்னால் பரிசீலனை பண்ணிக் கொள்ளலாம்.

Kundah Hydro-Electric Power Project

* 62 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Electricity be pleased to state the facilities, if any, provided for the visitors to go round the Kundah Hydro-Electric Power Project?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: Rest-houses are provided at Emerald, Kundah and Pegumbahullah camps in addition to an Inspection Bungalow at Kundah, where the visitors can stay during their visit to the project. Food will also be prepared and served to them, if prior intimation is given to the Wardens attached to these rest-houses or Inspection Bungalows. A Model and Information room is situated at Kundah where the visitors can see the model of the project and obtain information about the project and any guidance required. To those interested technical pamphlets are also distributed. The visitors are also allowed to go very near the various work-sites and the interesting features of the scheme are explained to them.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: ஊட்டிக்கு போகின்ற பொதுமக்கள் குந்தா, எமரால்ட், அவலாஞ்சி முதலிய இடங்களுக்குப் போய்ச் சுற்றிப்பார்க்க வண்டி வசதிகள் இல்லாமல் சங்கடப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு அரசாங்கம் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் உரிய கட்டணம் விதித்து பஸ், ஜீப் ஏற்பாடு செய்யுமா?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: போதுமான போக்குவரத்து வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

SRI V. M. SURENDRA RAM: போதுமான பஸ் வசதி இருக்கிறது. சாதாரண நாட்களில் தங்க இடம் இல்லாமல் இருப்பதால் டிராவலர்ஸ் பங்களா, இன்ஸ்பெக்ஷன் பங்களா இவைகள் பெரியவர்கள் போனால்தான் பெறமுடிகிறது. சாதாரண ஆட்கள் தங்குவதற்கு வசதி இல்லை. நல்ல டிராவலர்ஸ் பங்களா கட்டிக்கொடுப்பதற்கு சர்க்கார் முன்வருமா?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: அங்கே பிராஜக்ட் வேலைகள் துரிதமாக முடிந்துகொண்டிருக்கிறது. அங்கே இன்னும் டிரீஸ்ட்ஸ் அதிகமாகப் போவார்கள் என்ற நிலை ஏற்பட்டால் பிராஜக்ட்டுக்கு அமைக்கப்பட்ட கட்டிடங்களை டிரீஸ்டுக்குத் திருத்தி அமைப்பதிலே கஷ்டம் அதிகமாக இருக்கிறது. இதையும் மின்சார போர்டு பரிசீலனை செய்து தேவை அதிகமாக இருக்கும் பகுதியில் அதையெல்லாம் டிரீஸ்ட் பங்களாக்களாக மாற்றுவதற்கு முயற்சி எடுத்துக்கொள்வார்கள்.

SRI V. M. SURENDRA RAM: ஊட்டி டிரீஸ்ட் செண்டராக இருக்கிறதே தவிர அங்கே பிராஜக்ட் நடந்துகொண்டிருக்கிற போதுதான் பார்க்கப் பிரியப்படுகிறார்கள். வேலை முடிந்த பிறகு பார்க்கப் பிரியப்படமாட்டார்கள். இப்பொழுது தங்குவதற்கு வசதி வேண்டும்.

[25th August 1960]

THE HON. SRI V. RAMAIAH: குந்தா வேலையைப் பொறுத்தவரையிலே விரைவிலே முடிந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதைத்தான் சொல்லுவேன். இன்றைக்கு இருக்கும் நிலையில் என்னென்ன வசதி செய்துகொடுக்க வேண்டுமோ அதை எல்லாம் செய்துகொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். மின்சார போர்ட் இன்னும் தேவை என்ற நிலை ஏற்பட்டால் வேண்டியதைச் செய்வார்கள்.

Training College at Kumarapalayam

* 63 Q.—SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state whether there is any proposal to shift the Training College at Kumarapalayam to Salem or to any other place in the Salem district and, if so, the reason therefor?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: No, Sir.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Is it a fact that the present building was given to the Government on the distinct understanding that the Arts College would be located there and not the Training College?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: In any event, we have proposed to construct buildings for the Government Training College separately and lands are under acquisition. Therefore, whatever might be the understanding, we are going to locate the college in another building.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Is it at the same place or some other place?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: It is at Kumarapalayam.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Kumarapalayam is in a corner of the Salem district and trainees have to come from far off places. B.T. trainees find it difficult to go to schools for apprenticeship since they are far away. There is a Board High School there but that will not do. Most of the other schools are 15 to 20 miles away. There are sixty trainees who go to Salem, Namakkal and Erode for their apprenticeship period.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: There are schools nearby. There are schools in Bhavani, Erode and other nearby places. There is a high school in the Training College itself and I do not think there is any problem there. In fact, any place will be a corner with reference to the other parts of the district. The College has to be located somewhere and it is better to have it on the bank of the river Cauvery.

SRI B. N. NALLASWAMI: Do the Government propose to take over the high school at Kumarapalayam?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I do not have any information with regard to that.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Will the Government see that the college is located in Salem town itself where there are a number of schools and also an Arts College?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I thought everybody was complaining now about location of institutions in the City and in the towns and that they lacked the rural atmosphere. I am afraid, having located the college in a particular place, it will be very difficult for us to shift it from that place to another place.

[25th August 1960]

Camping Officers, Appellate Tribunals, etc.

* 64 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Minister for Works be pleased to state whether it is a fact that camping officers, Appellate Tribunals, etc., are permitted to hold their courts in Inspection and Tourist Bungalows and, if so, whether there is any proposal to stop such practices?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Minister for Works): The Government have permitted the camping officers, Labour Courts and Industrial Tribunal to hold courts in travellers' bungalows, etc., wherever there are no Labour offices. There is no proposal to stop this practice.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: If these courts keep sitting indefinitely or for a week or two, what happens to the people who want to stay and who will be inconvenienced?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The assumption is incorrect. These courts do not sit for more than one day.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Suppose one court after another sits every day (laughter). What happens?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: There are not so many itinerating courts in this State.

Washermen Associations

* 65 Q.—SRI M. ETHIRAJALU: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) the number of Washermen Associations to whom soda ash is allotted for distribution districtwise; and

(b) the quantity of soda ash allotted to each Washermen Association per month?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (a) & (b) A statement ^a is placed on the table of the House.

SRI M. ETHIRAJALU: ஸார், இப்பொழுது செய்திருக்கிற ஏற்பாட்டின்படி நகரங்களிலே உள்ளவர்களுக்குத்தான் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் கிராமங்களிலே உள்ள தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அதனால்தான் அவர்கள் தொழில் செய்வதற்குக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு என்ன ஏற்பாடு சர்க்கார் செய்ய யோசித்திருக்கிறது என்று தெரியவேண்டும்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: இந்த ஏற்பாட்டின்படி ஒவ்வொரு சலவைத் தொழில் சங்கத்துக்கு எவ்வளவு தேவையோ அது கோட்டா மூலமாக இப்பொழுது விநியோகிக்கப்படுகிறது. அந்த சங்கங்கள் அந்தந்த ஊரிலே இருக்கிறவர்களிடமிருந்து அவர்களுக்குக் கோட்டா எவ்வளவு தேவை என்பதைத் தெரிந்துதான் பெறவேண்டும். நான் கொடுத்திருக்கின்ற ஸ்டேட்மெண்ட் பிரகாரம் எவ்வளவு கோட்டா கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது தெளிவாகத் தெரியும். ஒவ்வொரு ஊருக்கும் கோட்டா போட்டிருக்கிறோம்.

SRI M. ETHIRAJALU: நான் கேட்கிறது கிராமத்திலே உள்ள சலவைத் தொழிலாளர்களுக்கு இனியாவது தக்கபடி கிடைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்வார்களா என்பதுதான்.

^a Printed as Appendix on pages 582-587 infra.

[25th August 1960]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: நகரத்திலே உள்ளவர்களாக இருந்தாலும் கிராமத்திலே உள்ளவர்களாக இருந்தாலும் சங்கங்களின் மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

DR. A. SREENIVASAN: Does the Hon. Minister know that there has been black-marketing in this substance? I have known this from my own dhobi. 11-10 m.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That is ancient news.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: எல்லாம் பதிவு செய்யப்பட்ட சங்கங்களா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: சர்க்கார் ஏதாவது ஒரு ஸ்தாபனத்தின் மூலமாகத்தான் விநியோகம் செய்ய முடியும். அதனால் சங்கங்களின் மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

Ayurveda, Siddha and Unani systems of medicine

* 66 Q.—SRI MOHAMED RAZA KHAN: Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state the arrangements made to impart instructions in Ayurveda, Siddha and Unani system of medicine from the academic year 1960-61?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: From the academic year 1960-61 no fresh set of students will be admitted for the G.C.I.M. course which has been abolished. The facilities at present available in the college for teaching the indigenous systems of medicine will be continued in respect of the old set of students in the different branches till they complete their courses of studies.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: What are the proposals of the Government to impart education in these three systems? Have the Government formulated any scheme?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Yes, Sir. In order to examine that question we have recently appointed a Committee to go into it and submit a report.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: What happens to the students who have been there undergoing the G.C.I.M. course?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Whatever expectations they had when they took up that course would happen. Nothing new would happen to them (laughter).

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Is it right to say that certain concessions have been afforded whereby they would be in a position to have the M.B.B.S. degree instead of the G.C.I.M. degree?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Certain concessions have been given to the I and II year students. Some of the III, IV and V year students wanted a shortened course so that they could become full-fledged M.B.B.S. That matter is being taken up with the Madras University and the Medical Board.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Is there any proposal to start a new college for the three systems of Indian medicine outside the City?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: All that will be considered after the report of the special committee is received.

[25th August 1960]

SRI S. NATARAJAN: When do the Government expect to receive the report of the committee? Has a time-limit been fixed for the submission of the report?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: It is expected in about two months or so.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: After the receipt of the report, will Government formulate proposals to start the college in the year 1961-62?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Yes, in the light of the recommendations contained in the report to be received by the Government, Government would examine the question and also the feasibility of imparting instruction in the indigenous systems of medicine which will enable them to get a degree.

SRI S. NATARAJAN: What are the terms of reference to the Committee?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: The terms of reference are (1) to advise the Government for the setting up of a college of indigenous medicine in the State at degree level to teach Ayurveda, Siddha and Unani systems of medicine, (2) to suggest ways and means of developing the indigenous systems of medicine in the State with special reference to research work, and (3) to suggest concrete methods of improving the standard of manufacture of indigenous medicines.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—GOVERNMENT MOTION.

ASSOCIATION OF FIVE MEMBERS WITH THE COMMITTEE ON PUBLIC ACCOUNTS OF THE LEGISLATIVE ASSEMBLY.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, Sir, I move—

“That this House nominates the following five Members to associate with the Committee on Public Accounts of the Legislative Assembly for the year 1960-61:—

Sri K. Balasubramanya Ayyar.
Sri Abdul Hameed Khan.
Vidwan T. Muthukannappan.
Sri B. K. Nallaswamy.
Sri Mohamed Raza Khan.”

MR. CHAIRMAN: The question is—

“That this House nominates the following five Members to associate with the Committee on Public Accounts of the Legislative Assembly for the year 1960-61:—

Sri K. Balasubramanya Ayyar.
Sri Abdul Hameed Khan.
Vidwan T. Muthukannappan.
Sri B. K. Nallaswamy.
Sri Mohamed Raza Khan.”

The motion was put and carried.

[25th August 1960]

III.—DISCUSSION ON THE OFFICIAL LANGUAGE POLICY—cont

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Mr. Chairman, Sir, at the outset, I think, I should apologise for my absence during the latter part of the debate. But I may assure hon. Members that I have been fully briefed with reference to the speeches made by hon. Members here during my absence.

Sir, on the whole I am happy that the debate in this House has made a contribution in approaching this problem in quite a practical way and also in creating an atmosphere in the country which would be conducive to the settlement of this vexed question. The first point which every hon. Member emphasized here was the basic unity of the country. I am particularly happy about it. If we approach this problem from that basic idea of the unity of the country, even though there might be differences in the approach, I have no doubt in my mind that it would be possible to arrive at a solution which would be acceptable to the entire country. It is so not only with reference to the language problem. Even with reference to the economic problems, with reference to the industrial problems, with reference to the cultural problems and the various other problems which might arise, if we have this central idea in our mind, it is possible, Sir, to satisfy even the regional aspirations and the regional requirements also. Sometimes it is felt that these two are contradictory or conflicting. In my view it is not conflicting, but one is complementary to the other because in my view the unity of the country cannot be maintained and the emotional integration of the country cannot happen unless these regional aspirations and regional requirements are squarely met. And, Sir, the regional aspirations and the regional requirements cannot be squarely met unless we have a united India and the planning is done for the whole of the country, and all the resources available in a big country such as ours are utilized to the best advantage possible. Therefore, in my view—and that is the Government policy also—we have to work out the requirements of the various regions keeping in mind that only a united India will provide sufficient strength in the present world context to make development at a fast pace possible and at the same time meet the various needs of the different regions of this vast country.

Sir, from that point of view, if you look at the language problem also you will find that this is a country where many languages are spoken. Even the Constitution recognizes as many as 14 languages as the main languages of India. In addition to these, there are many more languages which are spoken in India even though by small sections of the people. It has now been recognized that these languages which have not been mentioned in the Constitution, and the fourteen languages mentioned in the Constitution, are national languages. No particular language has been given the status of the national language. We have got many national languages and, therefore, they are all entitled to equal status in treatment inside our country. If we realize this fact, then the other aspect of what language we should have for purposes of administration at the State level and what language we should have at the Union level becomes a matter of convenience for us to decide. It is from that aspect that we approach the problem at the various stages of considering the language problem of India. It is only after a consideration of these aspects, we decided, as far as we are concerned, to recommend to the Language Commission and later on to the Parliamentary Committee, to adopt the bilingual formula. Therefore, we have taken the

[Sri C. Subramaniam]

[25th August 1960]

11-20 a.m. decision, taking all these into consideration, that Hindi and English should be the languages available for administrative purposes at the Union level. Whether we like it or not, we have given the status, as far as Hindi is concerned, not of the national language, but of the language of administration at the Union level. Therefore, after having agreed to this formula, there is no use of adopting the attitude that Hindi is outcast, 'I would not look at it; I would not even touch it'. This would only create difficulties for our own future generation. I refer to the future generation because it is not as if every one in our country would later on become proficient or would choose to become proficient only in English. A particular individual may choose to become proficient in Hindi and become qualified to participate in the Central administrative apparatus. Some people talked about *status quo*. *Status quo* for whom? For those who have already learnt the English language and come out of the schools and educational institutions. There is no question of their studying anything else hereafter except as a hobby. Therefore, the *status quo* is only for those of us who are present here now—I may mention not the Council but the country—who have undergone training in English. For the future generation, there should be free choice either to learn English—as long as bilingualism is adopted—or to learn Hindi and participate in the Central administration at Delhi. Sir, this aspect will have to be kept in mind. At the same time we have also to keep in mind the various other regional languages. These regional languages have been or are being adopted for purposes of administration in the various States. This cannot be ignored. To-day we have adopted Tamil as the language of administration as far as Madras is concerned. Other States are adopting their own regional languages for administrative purposes in their own areas.

Now, Sir, the Leader of the Opposition forcefully pointed out the role which English played in unifying the country and in the development of the country, particularly the role it played in the scientific and technological field. I concede this. Not only I concede, but I fully endorse the point of view put forth by the Leader of the Opposition. But the point for consideration now is, when we are functioning as a democracy, wherein the people will have to be associated at various levels with the administration and also with the decisions which would be taken in respect of very many knotty questions, the language of administration assumes some importance. Therefore, when we adopted Tamil as the language of administration in Madras State, it was not out of any emotion or emotional attachment to the Tamil language. Democratic functioning requires that we should adopt a language for administration which would be understood by the millions of people—by the masses. If a language, which is confined to a minority and to the intelligentsia alone, is adopted as the language of administration, I have no doubt in my mind that we may have a very efficient administration, but we would not have a democratic administration. That is why it became necessary, as a practical necessity, when we adopted the democratic basis of administration, to have a language which would be understood by the masses of the people. These are the things which have been taken into consideration. At the same time, we cannot attach too much importance to this aspect also. Work at the expert level has to be carried on, and that has been carried on till now only through the English language. The English language is quite fitted and well developed for the purpose. It may not be possible to say that everything should be carried on in a language which is understood

[25th August 1960]

[Sri C. Subramaniam]

by the masses. Therefore, though we have adopted Tamil as the language of the State, still, we are using the English language even for this debate on language. That is because, in the transition period, it is absolutely necessary to do so. What will be the length of this transition period, I am not able to say just now. During the transition period, we cannot say that we shall not have anything to do with English because it is the language of the foreigners. That is why we are still sticking to it and we are carrying on our business at the highest level through the English medium. Therefore, it is necessary even at the Union level to take into account these two aspects, namely, (1) for the purpose of making democracy a success, we should have a language which is understood by the masses of the people, and (2) there is no deterioration in the quality of the work. Taking these into account, we did not want to leave English even after 1965—fifteen years after the coming into force of the Constitution. We have come to that practical conclusion—it is not emotion—that English should continue to be available for the purpose of administration at the Union level. I wish to point out that this is not an emotional approach, as far as administration is concerned. It is more a practical approach to make democracy a success and at the same time to see that the administrative apparatus does not break down for want of facility of any particular language to meet the various needs of the administrative apparatus. This is what we have taken into account and we have provided for it. Therefore, if anybody should charge us with emotional approach to the language problem, I respectfully submit that it is a wrong understanding and wrong reading of the facts. We all agree that Hindi to-day is not sufficiently developed to be the language of administration even in association with English. I have no doubt about that. Even after 1965 it may not reach that stage. But having given the status to Hindi of being the language of administration, should it not be developed so that it may reach that level of development? Whenever a step is taken for the development of Hindi, should we say, 'No, no; Hindi is imposed on us?' We should be sincere about the decision we have taken on the bilingual formula, in which case every step will have to be taken to prepare the Hindi language to attain that stage and level. When any step is taken for the development of Hindi, if one should say that it is an imposition of Hindi, then I am afraid that we ourselves are not quite clear about the decision we have taken. Therefore it is we have to understand the implications of the decisions we have taken and the recommendations we have made and also the acceptance of the recommendations. If we, from this aspect, look at the Presidential Order with regard to the various steps to be taken for the development of the Hindi language, not for the purpose of immediate adoption as the language of administration, but to make it the language of administration along with English and to take its place at least after 1965—even then if it should be a limping horse, I am afraid this bilingual formula may break down at that point—it will be conceded that it is necessary for the Union Government, particularly when this bilingual formula has been accepted by everybody, to take certain steps for the development of the Hindi language. This is the important aspect which we will have to bear in mind. As far as the solution to this problem is concerned, I concede that there can be different approaches. But, after all, it is not by taking different viewpoints that it would be possible to find a solution. It is by bringing together all the different points of view and arriving at a unanimous decision—it might be that we compromise certain points of view—that we solve a problem. Still, ultimately when a decision is

[Sri C. Subramaniam]

[25th August 1960]

11-30 a.m. taken, it should be a decision which is accepted by all. That is why, Sir, when we say that this language problem should be solved in a way satisfactory to all, we should not go with the impression that it should be satisfactory to us alone and that it does not matter if it does not satisfy the other people. In the same way, the other people should not take the attitude that it should be satisfactory only to the Hindi-speaking areas and that it does not matter what happens to the non-Hindi-speaking areas. It should be satisfactory to both. It is from that point of view that we have arrived at this solution, and I am glad that has been accepted and welcomed fairly by all people, without any notable exceptions. Therefore, the various steps that will have to be taken have to be not in accordance with what we think as right but on lines acceptable to all. Wisdom lies in our taking a stand which would not only look practicable but also reasonable, taking into consideration the country as a whole. There are people speaking different languages. I am not making this remark with reference to Madras alone but with reference to all areas, particularly the Hindi-speaking areas, because those people have to realize the difficulties of the non-Hindi-speaking people. In our basic approach, we must remember two fundamental things, the unity of the country and its multi-lingual nature. The solution should be such as will satisfy and be acceptable to the various linguistic groups in the country. Then, Sir, I have no doubt in my mind that, even though we might have different points of view, it should be possible to arrive at an agreed solution. But if any approach is made with the division of the country in view, then the problem becomes a little more complex.

To-day, a party has entered into the field for the purpose of enforcing our linguistic rights, a party which does not believe in the unity of the country but which has a positive programme of partitioning the country. Kindly look at the reactions, if this party puts forward any proposal in regard to the language issue. Even if it is found reasonable and considered just by many of us, immediately suspicions are aroused because here is a party with a positive programme of partitioning the country. It has no faith or belief in a united India functioning. As far as language is concerned, it is for a united India. Therefore, if a party with a positive programme of division of the country, puts forward any solution for the whole country, naturally persons who have faith in the unity of the country begin to feel that the linguistic problem is being exploited by the party for advancing its own programme of dividing the country. The question of finding a solution which would strengthen the unity of the country is quite different. Here, if we make an approach, even if it be initially wrong, we will be ultimately right. But if we approach the problem with the idea of division of the country, it will create confusion in the country, on the basis of which perhaps that party will say, the country should be divided. Therefore, I find the D.M.K. entering the field of the language controversy, instead of strengthening our hands, has weakened our position. Here is a party wedded to the division of the country and if that party puts forward a solution which would unify and strengthen the country, people begin to suspect, since any sensible man who has faith in his own programme will be interested in policies and programmes which will strengthen his own hands. Therefore, I am afraid that the D.M.K. has not helped in any way in solving the problem. That is a real fact which we have to keep in our mind. That is why the Union Minister for Home made the significant remark that a party with a programme

25th August 1960]

[Sri C. Subramaniam]

of partitioning the country had come forward to carry on this linguistic agitation. Therefore, I would request the D.M.K. to make up their minds as to what their programme is. If they believe in the partition of the country, let them kindly keep aloof from this Union language issue, which is with reference to a united India and leave it to those of us who believe in the unity of the country to deal with it in the best way possible. But if they have a reservation in their mind that in particular circumstances all other problems could be solved in the proper way and that there is no objection to remaining in India, then they have a place in the Union language controversy. That is a point I would make not only for the consideration of this House but of the people of this State and the country as a whole. Some people believe that it is the D.M.K. that has helped to solve this question. That is only a superficial view, even though the D.M.K. has in a way spotlighted the agitation and brought about the assurance of the Prime Minister. As I said, on the face of it it might look that the D.M.K. has helped us; but, I tell you, ultimately the problem has been made much more complex. Any approach that we may make, if that has the support of the D.M.K., is likely to be looked upon with suspicion, not by intelligent people who may be able to know the merits and demerits of a proposition, but by the masses. We are not concerned with intelligent people and statesmen alone. We are concerned with the masses of the country. Unity has to come from the lower levels and not from the top. Therefore, if a particular formula is put forward by a party which believes in the division of the country, it is likely to be looked upon with suspicion by the masses of the people. Intelligent people may of course take an unprejudiced view.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sorry for interrupting the trend of the speech of the Hon. the Minister for Finance. When the original proposal was sent by the Madras Government with regard to the bilingual formula, the D.M.K. leader was a party to it. I would like to know whether he stands by it now or whether there is any change.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I stand by it. That is why I am unable to understand their unilateral action now. I was just going to refer to it but meanwhile, I am glad, Mr. Raza Khan has drawn my attention to it. The pertinent question would be how the D.M.K. can have any place in the solution of the language problem in the particular circumstances of the case. The solution must be found in association with all other parties and an all-India approach must be made. But if they take upon themselves the mantle to find a solution and carry on agitations, I am afraid they will be creating the wrong atmosphere, and solution would become more difficult. This is a point of view that strikes me as fundamental and, therefore, I am placing it for the consideration of the House, the D.M.K., the people of the State and the people in the country.

Then, Sir, incidentally the question of the medium of instruction 11-40 a.m. also has been raised by an amendment. The hon. the Leader of the Opposition also—he is a staunch believer in the English language and I am also a staunch believer in the English language from another aspect (hear, hear)—came forward with the idea that we would be slipping back if there should be a change in the medium of instruction. Sir, this is not a full-dress debate on this aspect of the question. I hope a day will be set apart for discussing that problem also later on. But since that matter has been raised now I want to place briefly my

[Sri C. Subramaniam] [25th August 1960]

point of view before the House. The study of the language is one thing and the medium of instruction is completely a different thing. It is an accepted principle everywhere in the whole world and in every country that for the purpose of studying a language, if it should be considered necessary that it should necessarily become the medium of instruction at the various levels, then no country could have learnt any other language except its own language which has been adopted as the medium of instruction. Study of a foreign language is, no doubt, difficult. But there are methods of study and teaching of foreign languages. Perhaps we have not had improved methods of teaching because all along we have been trying that language as the medium of instruction also. Now we have a programme of reorientation of the teaching methods of English language. That is why we are deeply engaged in the retraining of our teachers who have to teach English. Therefore, if the question is put whether we should study English or not, I am cent per cent in agreement with anybody who says that it should be studied, that it should be efficiently studied and that it should be well studied. But what are the methods to be adopted? If the present methods are inadequate, those methods will have to be readopted and changed if necessary. That is quite a different thing altogether. I do feel today that without the help of the English language even the Tamil language cannot be developed (hear, hear). It is not only the question of the Tamil language being developed. In the present circumstances I am entirely of the view that we may not be able to share in the development of science and technology without the help of the English language. On this I have no difference of opinion with anybody. But when it is put forward that for the purpose, it is necessary to have it as the medium of instruction at every level, there I will joint issue with anybody who takes that point of view. I am prepared to consider any method which would strengthen the study of the English language. Now psychology experts say that the study of a language could be done only before the child reaches the age of ten. After that it will be difficult, it is said, for the child or anybody to absorb a foreign language. I am prepared, therefore, to consider the question at what stage the teaching of English should be started. Some time back we, in our schools, started teaching English from the sixth standard. Now we are starting from the fifth standard itself. If, after consideration, we reach a decision that it is not even enough to start the teaching of English at the fifth standard—the child will be just 10 years old when he reaches the fifth standard and he would be passing that impressionable age, but it should be started even from the very beginning—we can do that. I have seen children learning even three languages from the primary stage. At least two languages could be easily taught. They are none the worse for it. Their memory is greater and they are more intelligent. But it is quite a different matter altogether. But to insist that the medium of instruction should be the foreign language for the purpose of keeping abreast of the various developments taking place in the world, is a thing with which I am unable to agree, even though in the transitional period, I do agree, particularly with reference to science and technical education and various other professional education, we have not yet reached a stage when we could adopt the Tamil language as the medium of instruction. If only hon. Members would take care to study the language medium policy of the Government of Madras, they would find all these things are provided for. But unfortunately it is made to appear that overnight and suddenly Tamil has been made the medium of instruction in all spheres and in every college

[25th August 1960] [Sri C. Subramaniam]

and, therefore, English will not be available for our students either as a language or as a medium of instruction. That is a completely wrong and distorted picture which, if I may say so, is being intentionally given out by interested parties.

Then, Sir, certain remarks were made with regard to the imposition of Hindi language even from now on. As far as the Constitution is concerned, up to the year 1965, English will continue to be the language of administration for all purposes without any limitations or restrictions. And if Hindi has got to be used for any purpose in the place of English, it has got to be provided for in the Presidential order under article 344 of the Constitution. That article has clearly laid down that there should be no limitation in the use of the English language at this juncture. And, therefore, there is no question of Hindi being used in the place of English for any purpose up to the year 1965. That is the effect of the order of the President.

SRI S. NATARAJAN: That is the law. But what is the practice?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I will come to that point. But I have no doubt in my mind that there are language fanatics in every part of the country. It is not confined to one area alone. There are language fanatics in the extreme South, in the North, in the middle and in the East and West. And if these fanatics happen to have a say in the matter, naturally some undesirable things take place. I am not prepared to say that everything that is taking place in the Union administration with reference to the Hindi language can be justified. There are things to which we can take reasonable objections—not unreasonable as far as we are concerned. But that is quite a different matter altogether. But what we have got to look into is the law, and the general policy which has been adopted by the Government. If there are mistakes in the implementation of them, if some enthusiast comes forward and distorts the picture, it is necessary that we take note of it and apply corrective methods for that purpose. I will come to that aspect of the question later on.

One thing was mentioned about the imposition of Hindi, and that is the learning of that language by the officers of the Union Government. I respectfully submit that it is not an imposition. It is not compulsory in the sense that a person has got to learn a language and also pass a test for the purpose of continuing in the service. What has happened is, officers at higher levels, that is, officers of Grade III and above have been given the facility to learn that language. Even for these officers an age-limit has been fixed. Nobody who has passed the age of 45 and who would be functioning only for the next ten years or so need worry himself with the Hindi language at all. The other officers will have necessarily to function in a bilingual set-up. Even then it may not be necessary in the bilingual set-up that one should be proficient in both the languages. But at least one should have a working knowledge of the other language. Otherwise the bilingual formula would not work at all. That is why the age group of people below 45 has been chosen. Ten years later when Hindi may, along with English, be the language of administration, it should be possible for anybody to know what is written in the file. He should not call on somebody else's assistance to know what is written in the file and what it means, if the notes happen to be in Hindi. For this purpose he need not be a Hindi scholar. It is enough if he is able

[Sri C. Subramaniam]

[25th August 1960]

to express himself in that language. He should be able to know the matter. That is why an elementary knowledge of Hindi will be necessary for those who will be functioning in English. In the same way a working knowledge of English would be necessary for those functioning in the Hindi language. These are complementary to each other. It is only in that sense that facilities have been afforded to these officers to learn the Hindi language. It has been made clear that even in the case of these officers who are below 45 years of age, any failure to pass a test will not act as a handicap in their prospects of promotion. This has been made as easy as possible particularly for higher level officers.

Sir, I am not prepared to agree that no attempt should be made for the purpose of bringing in Hindi even after the year 1965, even as associate language. So far as we are concerned, we have taken the decision that English should be the main language and Hindi should be an associate language. After all, there is nothing in the name, it is the substance that ultimately matters, namely, for what purposes English would be available and for what purposes Hindi would be available. It is that which we have to look into. Even with equal status for Hindi to be an associate language with English as the main language, it has got to get some preparation so that every officer will be able to function in the bilingual set-up. Therefore, even though there are certain trends in the Union Government particularly with reference to some persons functioning there, in their anxiety to promote Hindi at a very early period, they are damaging their own cause. The greater the enthusiasm among the Hindi people to bring Hindi as the official language, the greater will be the obstruction to that. It should be completely left to the non-Hindi people. We have after all accepted the bilingual formula. It should, therefore, be left to us to set the pace. Any attempt by them to force the pace will only bring about a reaction which I am sure they would not welcome.

11-50 a.m. Therefore, Sir, this very ticklish question will have to be tackled from that aspect. When today we are accepting the amendment—the Government are accepting the first amendment of Mr. Raza Khan—we do it on the clear understanding, which has been reached after full discussion. In this connection, I want to clear one point to which the Leader of the Opposition made reference, namely, the unanimity of the decisions. When we say, 'unanimous', it is not as if everybody else has been completely converted to that point of view. Everybody has got his own point of view, but ultimately if everybody should insist on his own point of view, there is no question of any decision at all, unless everybody yields to one particular point of view. Therefore, we tried to evolve a common formula which would be acceptable to all. Instead of perhaps saying 'unanimous decision', shall I say a decision acceptable to all, taking into consideration the various facts of the case and the various circumstances? Taking into account the various facts existing in India to-day and also taking into account the fact that we will have to strengthen the unity of the country—for the purpose of strengthening the unity of the country, we will have to take decisions which would be not unanimous in the sense that they are with reference to the whole area, but which would be reasonably acceptable to every region of the country—I respectfully submit that the formula which has been put forward in the amendment of Mr. Raza Khan is the best in the circumstances. Therefore, I propose to accept that amendment.

25th August 1960]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: May I interrupt for a minute?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: You may. I have never received obstruction from you.

SRI K. BALASUBRAHANIA AYYAR: Three points were mentioned in the course of the debate. One is with reference to numerals. The second is with reference to the money order forms being printed in Hindi. It is very difficult for we people to fill in the money order form printed in Hindi. The third is, why cannot the Central Government have the examination in Hindi after making the recruitment.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The first amendment of Mr. Raza Khan is accepted. With reference to the second amendment, even though it is a little bit out of context, I have already given the assurance to this House that we will discuss the matter. Therefore, I would request Mr. Raza Khan not to press his second amendment.

I am glad that the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar reminded me about three things. The first is the question of numerals. As far as they are concerned, I hold a very strong view. Even though some people may be a little bit fanatical in this matter, there is no question of numerals being in Hindi, Tamil, Marwari or Gujarati. To-day science, technology, and everything depends upon symbols and numerals. Therefore, numerals should be common to the whole world. (Hear, hear.) They should not be in the Hindi language, Tamil language or any other language. Unless we move in the direction of having common numerals and symbols, the development of technology, particularly in the backward countries, would become more and more difficult. I have no doubt about this. I had the experience of visiting a few elementary schools in the State of Bombay during my last visit to that place. Naturally enough it is a multi-lingual State. Even after partition it continues to be a multi-lingual State. There Gujarati is being taught from the primary stage. Maharatti is being taught. English is being used as the medium of instruction. Tamil is being taught. Telugu is being taught. Also Malayalam and Kannada. I visited various schools wherein all these languages were being taught. Of course, I could not understand those languages. Therefore, I thought that I should see the standard in Mathematics at least in all the schools. So I asked for the note-book of a Gujarati student. I could not read the numerals therein. I was a complete illiterate so far as the Gujarati numerals were concerned. In the same way the Maharatti language and Hindi language had their own numerals. Each language had a separate set of numerals. Only Telugu, Malayalam and Tamil have adopted without any reservation the international numerals. Therefore, if a child has to learn not only the scripts but also the numerals and then later on the symbols, we will be placing an undue burden on it. I am not looking at this question from any emotional point of view. When the Hindi language is to be adopted for All-India purposes, cannot the Hindi enthusiasts adopt not the Tamil numerals but the common international numerals which would make things easy for them also? The Prime Minister has stated that the international numerals should be used for all purposes of education in science. It is not that others should not learn other numerals. They can learn the other numerals just for purposes of research or perhaps for going through old accounts. The Prime Minister wants that every child should be

[Sri C. Subramaniam]

[25th August 1960]

taught the international numerals and methods in science and technology. There is provision for this in the Constitution. Unfortunately, States have been given autonomy with reference to the adoption of their language for their own purposes. It should be by discussion and by convincing them that it is better we adopt the international numerals, it should be possible for us to convert them. I hope this will be one of the problems which will be tackled by all the States coming together and taking a decision that we would adopt international numerals. If people should insist that they should have only Hindi numerals, then how can they expect the non-Hindi speaking people to adopt the Hindi language for administrative purposes, which is much more difficult? Therefore, they have to come down in this matter and adopt the international numerals.

Sir, money order forms did not create a big problem. As a matter of fact, when the form was printed completely in Hindi, and when I had to sign some forms, I had to sign only in marked places. I am glad that this position is being rectified and I hope it will be rectified. After all, English will continue to be available for quite a long time. Therefore, there should be the English money order form. With reference to the location of the office of issue, if it is to be issued in Madras State, in addition to English there should be Tamil also. If it is to be in a Telugu area, in addition to English, let there be Telugu. If it is a Hindi area, in addition to English, let there be Hindi. We have no objection to this arrangement.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: May I ask, Sir, whether it is a fact that the State Governments have been told that on their own responsibility and at their own cost, these forms would be got up in the respective regional languages and that the Government of India have divested themselves of this responsibility?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I am not aware of that. But even if it should come to that, I do not mind incurring that expenditure on behalf of the State. I do not think that it is going to mean much to us. But this should be the formula which should be accepted for the purpose of solving the money order problem.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Sir, the money order commission is received by the Government of India. I do not know the reason why the State Government should incur any expenditure on this form?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The hon. Member need not get excited over this. The hon. Member may take it from me that I will safeguard the financial interests of this State and nobody will have any ground to take objection later on. I only mentioned that I was taking into account the whole thing and that I would not even mind incurring that expenditure on behalf of the State Government. This does not mean that I am incurring the expenditure immediately. Only for emphasizing the matter, I went a step further. Not only money order forms, but railway tickets also are being issued in Hindi. They should be in English. According to the location of the office of issue, it should be in the language of the state concerned. Therefore, that should be a reasonable solution to this problem also.

With reference to recruitment to various offices, as a matter of fact, Hindi is not a qualifying test for the purpose of entry into service. It may be Hindi in the Hindi-speaking areas, as we have

25th August 1960]

[Sri C. Subramaniam]

Tamil here. There will be tests there in Hindi as we have tests in Tamil here because a person posted to a place must know the language of the place. For all-India Services, Hindi does not form part of the qualifying test. (Sri P. T. Rajan: Good.) It is no disqualification if a person fails in Hindi. I hope this state of affairs will continue till the bilingual formula is implemented. Tests are necessary for the purpose of finding out whether a man has working knowledge of the language of the State where he serves. He must also know English because that will also continue along with Hindi. The position has not deteriorated to such an extent that it is impossible to retrieve or impossible to find a solution so that a calmer atmosphere might prevail in all parts of the country. Language is certainly a unifying factor but it may also become such an explosive factor as will shatter the unity of the country. That should be borne in mind by everybody who dabbles in the language problem. We may take a view which may look reasonable from the individual point of view. But from the country's point of view, it may be damaging to the unity of the country, the strength of the country and the future prosperity of the country. If these fundamental facts are kept in mind, not only by this House but by the people of the whole State, then we can solve every problem that faces us to-day. I am glad to find that this House is fully aware of these fundamental facts on which our decisions have been based. If everybody concerned with the solution of the problem keeps these fundamental facts in mind, I have no doubt in my mind that a reasonable solution acceptable to the whole country which may further strengthen the bonds of our unity and help our economic prosperity is possible of evolution. Therefore, I commend the first amendment of Mr. Raza Khan to the House for acceptance. I am sure he is not pressing his second amendment.

SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER: What about teaching in a common script?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: It is a long-range question. Let us not try to solve every problem; let us go step by step. If we reach a solution on the existing basis, then the next generation will be wiser than we and take a wiser decision.

MR. CHAIRMAN: Is Mr. Raza Khan pressing his second amendment?

SRI MOHAMED RAZA KHAN: In view of the fact that this House will have another opportunity to discuss this matter and because of the very great contribution made by the Hon. Minister who gave a very brilliant exposition of the Government's stand, I do not want to press my second amendment and I beg leave to withdraw it.

The second amendment was, by leave, withdrawn.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: With his usual grace he has withdrawn.

MR. CHAIRMAN: I shall now put the first amendment to vote. The question is—

“Add the following at the end:—

‘and, on such consideration, this House recommends to the State Government that the Central Government be requested to undertake appropriate legislation in order to implement the Prime Minister's assurances regarding the continued use of the English language for the official purposes of the Indian Union.’”

[25th August 1960]

The amendment was put and carried.

MR. CHAIRMAN: I shall now put the main motion, as amended, to vote. The question is—

“That the policy of the Madras Government on the official language be taken into consideration and on such consideration, this House recommends to the State Government that the Central Government be requested to undertake appropriate legislation in order to implement the Prime Minister's assurances regarding the continued use of the English language for the official purposes of the Indian Union.”

The motion was put and carried.

IV.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS BUILDINGS (LEASE AND RENT CONTROL) BILL, 1960

(L.A. BILL NO. 20 OF 1959)—*cont.*

MR. CHAIRMAN: We will now take up the Madras Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960, for consideration clause by clause.

Clause 2 was put and carried.

Clause 3.

MR. CHAIRMAN: The motion is—

“That clause 3 do stand part of the Bill.”

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, I move the following amendment:—

“In the Explanation I to sub-clause (1) (a) (ii) *omit* item (ii).”

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: I second it.

MR. CHAIRMAN: Amendment moved—

“In the Explanation I to sub-clause (1) (a) (ii), *omit* item (ii).”

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, the other day, the Hon. Minister in charge of Electricity took pains to explain the trend of the working of the various departments of Government. Sir, their original idea was to do away with accommodation control and to retain rent control and also prevent evictions as far as possible. I did not like to argue at that stage whether his point of view was correct. Now if that is correct, at least they could be consistent in not insisting upon accommodation control over non-residential buildings. May I bring to your notice, Sir, that even in the matter of accommodation control over residential buildings, we have restricted its scope by making only those who are new comers to the State eligible for accommodation. The idea of the Government is that this law cannot remain permanently in force and that attempts should be made to see that decontrol starts gradually. Well, the Government cannot give an assurance when that stage will come. Secondly, as far as residential houses are concerned, we are informing the Controller about vacancies and he can allot them to Government servants if he considers them suitable. But where is the necessity to inform the Controller about vacancies in respect of non-residential buildings?

25th August 1960] [Sri Mohamed Raza Khan]

I do not think that the Government are interested in non-residential buildings. In fact, they cannot allot these buildings to anyone. If a building is vacant in Broadway or in Georgetown and the vacancy is brought to the notice of the Controller, he cannot allot it to A or B. It is not possible. Therefore, he says after some time: ‘We are not interested’. We are at a disadvantage as we do not know how many houses—non-residential buildings—fall vacant every month, how many are released and so on. In extreme cases, the Government might take over one or two buildings for their own occupation. Therefore, there is nothing wrong in accepting my amendment.

Before I proceed further, I want to say one thing. Times without number, it has been suggested by the Deputy Leader of the Opposition, Mr. Balasubramanya Ayyar, that the Government should accept at least reasonable amendments. Sir, we study the Bill, discuss the provisions and draft amendments which are reasonable, logical and necessary. We take considerable pains to draft them and have them moved here. And it has been invariably stated on behalf of the Government that they are unable to accept even reasonable amendments because the other House is not in session, and it may meet only after two or three months. Perhaps on one occasion, the only occasion, the Government could not help accepting an amendment here. Now, Sir, the other House is going to meet on the 5th of next month. I think the Hon. Minister has got an open mind. If he is convinced, let him accept it. In keeping with the trend of discussion in this House to-day, I must say, the Hon. Minister for Electricity should take the same attitude as the Hon. Minister for Education did a little while ago, with an accommodating spirit.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: He is in charge of accommodation (laughter).

SRI MOHAMED RAZA KHAN: More so he should be accommodating. Therefore, I feel that this provision is unnecessary and illogical. Nothing will be lost if accommodation control is withdrawn in respect of non-residential buildings. If rents are boosted up, there are the rent control provisions and the affected party can go to a court to get fair rent fixed.

MR. CHAIRMAN: Let the hon. Member move his second amendment also.

10
p.m.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, I move—

‘In sub-clause (10) for the existing item (b), *substitute* the following:—

“(b) to any non-residential building; or”.

This is a consequential amendment to the one I moved earlier. I need not make a speech on that, Sir.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: I second the amendment, Sir.

MR. CHAIRMAN: Amendment moved—

‘In sub-clause (10) for the existing item (b), *substitute* the following:—

“(b) to any non-residential building; or”.

[25th August 1960]

THE HON. SRI V. RAMIAH: As far as accomodating the views of the hon. Member is concerned, I can assure him once again that I have always an open mind, and it was because of this that we were able to evolve a measure which would satisfy the maximum number of tenants and landlords. So, if a point is even now raised which will be of help in improving the provisions of the Bill, I am prepared to accept the amendment and take it back to the Assembly if necessary. It is not as if, as the other House is not sitting, I am not accepting any amendment. If it is absolutely necessary, I am prepared to accept any amendment. In this particular amendment, Sri Raza Khan wants that non-residential buildings should be taken out of accommodation control as there might not be very great need for housing Government offices in buildings brought under this control. From the experience gained in the working of the existing Act, I do admit there is not much trouble from the non-residential class of buildings as such. A few buildings only came for allotment under the control. Under the revised provision contained in the Bill under discussion, namely, that only buildings on a rental of Rs. 400 will come under control, the work in this regard will still further be reduced. But this provision will be particularly useful in finding accommodation for educational and other such institutions. This restricted control will not, therefore, cause much hardship to owners of such buildings and, if really in the working of it there is going to be any real hardship, I have already pointed out in my opening speech, that so far as accommodation control is concerned, I am prepared to review the position after a year. When I review the working of the Act after a year, I will certainly bear the spirit of the amendment moved by the hon. Member in mind. Now I am sorry to say I am not able to accept the amendment of the hon. Member.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I may be permitted to intervene and say a few words on one or two aspects of this amendment, Mr. Chairman. The point made by the hon. Member is that if a house has been a non-residential building, and that has become vacant or after its allotment to the owner, he does not occupy it himself, he need not notify it to the Accommodation Controller. The result of it would be, firstly a large number of frivolous petitions may be filed saying that the building is required for personal occupation and after getting the order of release, because they need not notify to the Controller, they can give it to anybody they like. That would be the first result. The second result of it would be that the landlord himself would let it for higher rent, unconscionable rent, as the hon. Member wants the sub-clause to be deleted. If the sub-clause is omitted, then the landlord has the absolute right in the case to let it out without being controlled by the Act. If the hon. Member had known that the omission would result in these serious consequences, I doubt whether he would have moved for the omission of the sub-clause. I want this to be taken into account.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: The arguments put forward against the proposition are not convincing, though the Hon. Minister has given an assurance that the spirit of my amendment would be kept in mind at the time the working of the Act is reviewed next year. I and the hon. Member who seconded the amendment have taken the stand that the sub-clause should be deleted and, therefore, I am not withdrawing the amendments.

25th August 1960]

MR. CHAIRMAN: The question is—

‘In the Explanation I to sub-clause (1) (a) (ii), omit item (ii).’

In sub-clause (10) for the existing item (b), substitute the following:—

“(b) to any non-residential buildings; or”.

The amendments were put and lost.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Sir, I move the following amendment:—

‘In the first proviso to sub-clause (5) for the words “Forty-eight hours”, substitute the words “one week”.’

The amendment was duly seconded.

MR. CHAIRMAN: Amendment moved—

‘In the first proviso to sub-clause (5) for the words “Forty-eight hours”, substitute the words “one week”.’

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Sir, the proviso under the sub-clause says: ‘Provided that where the landlord fails to deliver possession of the building to the authorized officer within forty-eight hours of the receipt of the intimation that the building is required for any of the purposes, or for occupation by any of the officers specified in sub-section (3) . . .’ and so on. I want that the landlord should be given a week’s time. The landlord may find it difficult to deliver possession within forty-eight hours. Another reason why I want it to be changed as ‘one week’ is, the penalty provided for failure to do so, is Rs. 1,000. Of course, the sub-clause also states ‘. . . or within such further time as the authorized officer may by order inwriting allow . . .’. But instead of giving such a short time as forty-eight hours we may give a week’s time and then give extensions if necessary. This forty-eight hours is too short a period and I would request the Hon. Minister to accept my amendment.

THE HON. SRI V. RAMIAH: This point was gone into in great detail as the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar very well knows. If there is to be delay in the handing over of the building, the tenant will be put to unnecessary loss as he will have to pay rent for that period. The proviso, however, says that if there is reasonable request for further time, the Accommodation Controller will consider that. Since this point has been carefully considered by the Joint Select Committee and the time has been fixed as 48 hours, I am unable to accept the amendment of the hon. Member.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Who pays the rent?

THE HON. SRI V. RAMIAH: From the date of allotment the allottee pays the rent.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Reasonable cases we are covering with the provision that the Controller can extend the time-limit. It is just to cut short the amount of delay from the time of allotment to the time of taking possession by the tenant as such that the provision is there. It is to prevent hardship being imposed on the allottee that we do not want to give a longer time to the owner.

[25th August 1960]

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Forty-eight hours' notice is very insufficient even then.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: He can ask for extension of time.

SRI S. NATARAJAN: The Accommodation Controller may not be available to grant the extension.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: The landlord himself may not be present to receive the notice.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The point is this. The law provides for a period of forty-eight hours. If the owner wants further time, he can write to the controller. If the request for extension is reasonable, he may get it. Otherwise he may not get it. Therefore, the landlord does not suffer anything. Since the rent is to be paid right from the time of allotment, it is not right to go on extending the time.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Is it not from the date on which the landlord delivers possession?

MR. CHAIRMAN: I take it that the Hon. Minister is not accepting the amendment. Is the hon. Member withdrawing his amendment?

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: I am pressing it, Sir.

MR. CHAIRMAN: The question is—

"In the first proviso to sub-clause (5) for the words 'forty-eight hours', substitute the words 'one week'."

The amendment was put and lost.

12-20 P.M. SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Mr. Chairman, Sir, I move the following amendment:—

"For the existing sub-clause (9) (b), substitute the following:—

'(b) if free access to the building is not afforded to the officer empowered under sub-clause (i) of clause (a), he shall apply to such Magistrate as may be prescribed for a warrant to enable him to effect forcible entry into such place and the Magistrate shall issue such a warrant. On receipt of the warrant, he may, at any time after sunrise and before sunset, and after giving reasonable warning and facility to withdraw to any woman not appearing in public according to the customs of the country, remove or open any lock or bolt or break open any door or do any other act necessary for effecting such dispossession'."

The amendment was duly seconded.

MR. CHAIRMAN: Amendment moved—

"For the existing sub-clause (9) (b), substitute the following:—

'(b) if free access to the building is not afforded to the officer empowered under sub-clause (i) of clause (a), he shall apply to such Magistrate as may be prescribed for a warrant to enable him to effect forcible entry into such place and the Magistrate shall issue such a warrant. On receipt of the warrant, he may, at any time after sunrise and before sunset, and after giving reasonable warning and facility to withdraw to any woman not appearing in public according

25th August 1960]

[Mr. Chairman]

to the customs of the country, remove or open any lock or bolt or break open any door or do any other act necessary for effecting such dispossession'."

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Orders passed under clause 10 are sought to be made out as orders by a court or a decree of the court so far as clause 3 is concerned. The officer is given powers to go and forcibly open any lock or door or do any other act which is necessary for effecting dispossession. This seems to be a large power given to the executive. Even though the landlord is at fault—I assume he is at fault for the purpose of argument—the provisions of the Criminal Procedure Code are there. The provision in the Criminal Procedure Code is that the person should apply to the Magistrate immediately, and then the Magistrate should issue the order. This is the safest thing to do. Otherwise, we will be putting too much power in the hands of the executive to do anything, which is really a dispossession of the liberty of the individual in his house. (Interruption.) So far as clause 10 is concerned, it would be an order or decree of the court. It is nowhere stated that he is the court. Therefore, he cannot do anything necessary to evict the person. There must be the provision to apply to the Magistrate. I mentioned this even at the joint select committee stage, but somehow it did not receive as much attention as it deserved. I am not satisfied with the provision in the Bill. I can state this also. There are two other Acts, namely, the Money Lenders Act and the Hindu Religious Endowments Act. In both these Acts, it has been provided that where an Inspector is obstructed when he goes and seizes the account books, he has to apply to the Magistrate and get an order for seizing the account books. Under section 24 of the Hindu Religious Endowments Act, if an officer is resisted in the exercise of his duties, he can apply to the Magistrate having jurisdiction over the area, and on such written requisition, the Magistrate shall issue an order enabling him to discharge his duties and also give him any help that may be necessary. This provision is there in every Act. This is an important provision in the Bill, so far as women are concerned. The Bill says, "after giving reasonable warning and facility to withdraw to any woman not appearing in public according to the customs of the country . . . the officer can remove or open any lock, etc. There is this difficulty, especially when Muslim women are concerned. The provision in the Bill goes to the very root of the matter and that is what I feel. Sir, on this clause I would not be satisfied with a voice vote. I am going to demand a poll. I feel very strongly about this clause. It is a power which ought not to be given to the executive, especially to the Accommodation Controller. Sometimes it has been found that the Accommodation Controller has been arbitrary. Whether the landlord is wrong or not, to give this large power to the executive is not correct. This is a *carte blanche* given to the executive without the usual safeguard of the Magistrate's way in the matter. If the Magistrate is satisfied, he can give the order."

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: Does this interfere with the liberty of the individual?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: It interferes. My friend Sri Gajapathy Nayagar's house is his own castle. Anyone's house is one's own castle. Nobody shall enter my house for reasons . . .

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: It is only an administrative Act.

[25th August 1960]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: The hon. Member has got his own opportunity to speak. He is not deciding this matter and, therefore, there is no question of appealing to him. I say, Sir, that this power should not be given to the executive. It is not right. Even assuming that he does anything which is half-judicial, still it is not right. It interferes with the liberty of the individual, however capricious he may be. It is not a question of the caprice of the individual at all. The point is, none can enter his house, especially when there are women and do anything without a Magistrate's proper order. I feel very strongly about this provision in the Bill. It may be said that this legislation will be reviewed after one year. But things may go wrong even within one year. Where similar Acts, the Endowments Act and the Money Lenders' Act, have got the provision to apply to the Magistrate for an order, why not this Bill also have a similar provision? There may be serious irregularities in the accounts, but still there is this safeguard in those Acts. So, Sir, I move my amendment.

12-30 P.M. **SRI M. PATANJALI SASTRI:** I wholeheartedly support the amendment of my hon. Friend, Mr. Balasubramanya Ayyar. After all, it is not for the Executive to take the law into its own hands any more than individuals can. There is a machinery for law and order provided and it would not cause practical difficulty or inconvenience to the Accommodation Controller to go to the nearest Magistrate and take a warrant from him, a warrant authorizing the police officer to do the needful. The Controller need not take the criminal law into his own hands and do things like forcing open the door and all that. It seems objectionable on fundamental grounds. Therefore, I support the amendment.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, the points of law were dealt with by my esteemed Friend, Mr. Balasubramanya Ayyar, and I will deal with facts. Very strong objection must be taken to the order of the Accommodation Controller. Knowingly or unknowingly sometimes owners violate the rules and very strong language is used by the Controller in his order. Simply because there is a Control Order, he cannot use such strong language irrespective of the status or position of the owner and irrespective of the fact whether his act was intentional or otherwise. It is really insulting and no Government can tolerate it. They will do well to change the procedure. With regard to the points raised by Mr. Balasubramanya Ayyar, the Government may be fair; at any rate, the Hon. Minister will be fair in replying to the debate so that the Bill may get through. It all depends upon persons and persons. There may be an Accommodation Controller or officer who will take a very reasonable view; but another man with a different temperament may not take such a view. I know of a particular case in which a gazetted officer of the Government of Madras was put to great difficulty and trouble. The owner of his house wanted the building to be taken out of the purview of the Control Order and the result was that that officer had no building to go into. He was tossed from pillar to post. That officer was making strenuous efforts to get accommodation somewhere or other urgently and he could not get. Government could not give him a house and could not stay the order of eviction also. From morning till evening he had to face some clerk or some police constable sent by the Controller who was constantly threatening him that the 'samans' would be thrown out of the house if he did not voluntarily vacate and as I said, he vacated and suffered a lot. The

25th August 1960] [Sri Mohamed Raza Khan]

Act should not give such wide powers to the Controller. No Government can tolerate such a state of affairs. So, there is nothing wrong in my esteemed Friend, Mr. Balasubramanya Ayyar, moving this amendment. If you really face any difficulty in making the occupant go, the matter can be referred to a Magistrate for the issue of a warrant. That will stop a lot of heartburning.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: How will it serve your purpose that nobody should approach the tenant? Mr. Balasubramanya Ayyar, in his amendment, wants the order to be issued by a Magistrate but your complaint is that nobody should approach the tenant for eviction.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: As I have said, I will be the last man to suggest that nobody should approach the tenant. Where is the record to show that the man is obstructing? I pointed out a case where a man was evicted and could not get alternative accommodation. During that time some petty clerk goes and troubles him. He threatens him and does all sorts of things. This should be stopped and can be stopped by the procedure suggested by Mr. Balasubramanya Ayyar. If there is a case, then refer the matter to a Magistrate and once the officer knows there is an order issued he will certainly vacate voluntarily.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: I am not saying that the Magistrate should decide whether he should be evicted or not. That will be going beyond the scope of the amendment. Where the executive officer is given the power to allot and he feels that the man is obstructing, the can go to a Magistrate.

• **SRI M. SESHACHARIAR:** Mr. Chairman, I oppose this amendment. The house is allotted only by the Accommodation Controller and not by the Magistrate. The Magistrate is not going to decide whether the allotment is right or not. It is only a question of taking possession and the other things that my friend has mentioned have nothing to do with this provision. We need not worry about the Criminal Procedure Code and all that here. The allotment is given a house and possession is not taken. To effect possession, this provision is introduced. There are enough safeguards in the provision itself which says you cannot go there after sunset and before sunrise and all that. Even in the case of a court order, it is the 'amin' that serves it. Here the Controller issues the order and his subordinate executes it. What is the objection here? The safeguard is there already; whether it is with warrant or without warrant; it does not make any material difference. How will it make any difference if the Magistrate is not going to decide whether the allotment is correct or not?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: The point to be decided is whether we should obtain a warrant from a Magistrate before executing the order. As far as the action to be taken is concerned, Mr. Balasubramanya Ayyar has no quarrel. He is not against breaking open the door and all that. He is not against action being taken against those people who are not complying with the order of the Accommodation Controller. All that he wants is that it must be executed through a Magistrate. On the other hand, Mr. Raza Khan said that it was unfair to take severe action against those who disrespected the order. These are two different issues. Mr. Balasubramanya Ayyar said that these points were not carefully looked into at the Select Committee stage. This is one of the points which he raised in the Committee

[Sri V. Ramiah] [25th August 1960]

and I may assure the House that every aspect of the question was considered. When arguments are put forward with the weighty support of Mr. Patanjali Sastri, it might appear as though we are empowering the Accommodation Controller to do something which must normally be vested in the Magistrate. We were able to examine other Acts also and after careful consideration, we came to the conclusion that eviction with the provisions made in this clause would not do any harm to anybody. Further, in actual practice, we have found that all the horrors mentioned by Mr. Raza Khan have never materialized. Particularly, Mr. Raza Khan raised the issue of the form in which warnings were given. This question was raised by no less a person than the hon. the Leader of the Opposition himself and after full consideration, we felt that the last warning should definitely be severe. I remember, I also assured the Joint Select Committee that the warning would be so drafted as would leave behind no heart-burning. That has been considered. It is not as if we included the provision due to oversight or want to attention; that has been very carefully considered and we found that the provision now included will not do much harm to anybody. So I am not prepared to accept the amendment moved by the hon. Member.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I want to add only one thing more. The hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar made it appear as if something new has been brought into this measure and the Government are trying to take draconian powers under this clause. I may remind him that this provision exists in the present Act and it has been incorporated in the comprehensive measure. This provision has been there since 1949 and it has not been brought to the notice of the Government nor have there been any judicial proceedings objecting to this clause. Sometimes we have to put in strong provisions more as a deterrent than for actual use. Here is a case in which the landlord notifies the vacancy. The Controller then allots it to somebody. There is no dispute about facts. Whenever there is obstruction, it should be removed as quickly as possible. Therefore, to make a provision to enable the party to go to the Magistrate for obtaining an order particularly when the Magistrate has no powers to judge whether an order could be issued or not, is only a procedure which is circumlocutory. There is, therefore, nothing to be gained by accepting the amendment which the hon. Member has suggested. Then a number of other questions also would arise out of the acceptance of the amendment. Suppose a petition is presented to the Magistrate, would he pass orders ex-parte or give notice? If he gives notice, what would be the position of the landlord? Would he agitate the question which has already been decided by the Controller?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Everywhere it will be like that.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It is not so really. I would like to explain the matter at length if the hon. Member wants that. I thought, a senior lawyer that he is, he understood the way in which I was developing my argument. Here is a case of accepted facts. Fact (1) is, it is vacant and it has been notified. Fact (2) is, the authorized officer has said that it must be handed over to somebody. The only question is, somebody obstructs and this has got to be removed. Sir, this clause has existed from the year 1949 and no abuse of the clause has so far been brought to the notice of the

25th August 1960] [Sri R. Venkataraman]

Government or to a court of law. Therefore, I think to give a sort of impression that something harsh is being done through this provision in this Bill, is not correct.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: It says 'to remove or open any lock or bolt or break open any door'.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Authority is not given to anybody to go and open. It is no private person that does it. Authority is given by virtue of an order of the Controller. The officer is a Government officer who is authorized by Government in this behalf. Therefore, I regret, Sir, the Government are unable to accept the amendment of the hon. Member.

MR. CHAIRMAN: Is the hon. Member withdrawing his amendment?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: I am pressing it, Sir.

MR. CHAIRMAN: The question is—

"For the existing sub-clause (9) (b) substitute the following:—

'(b) if free access to the building is not afforded to the officer empowered under sub-clause (i) of clause (a), he shall apply to such Magistrate as may be prescribed for a warrant to enable him to effect forcible entry into such place and the Magistrate shall issue such a warrant. On receipt of the warrant, he may, at any time after sunrise and before sunset, and after giving reasonable warning and facility to withdraw to any woman not appearing in public according to the customs of the country, remove or open any lock or bolt or break open any door or do any other act necessary for effecting such dispossession.'"

The amendment was put and declared lost.

Sri K. Balasubramanya Ayyar demanded a poll and the House divided thus:—

Ayes

- 1 Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav.
- 2 Sri T. P. Srinivasavaradan.
- 3 Sri M. Patanjali Sastri.
- 4 Sri K. Balasubramanya Ayyar.
- 5 Sri S. K. Sambandhan.
- 6 Sri S. Natarajan.
- 7 Sri Mohamed Raza Khan.
- 8 Sri G. Krishnamoorthy.

Noes.

- 1 The Hon. Sri R. Venkataraman.
- 2 Sri V. S. Balasundaram.
- 3 Sri M. Seshachariar.
- 4 Srimathi Jothi Vencatachellum.
- 5 Srimathi Saraswathy Pandurangam.
- 6 Sri A. Gajapathy Nayagar.

[Mr. Chairman] [25th August 1960]

Noes—cont.

- 7 Sri M. V. Sudarsanam Naidu.
- 8 Sri K. T. Kosalram.
- 9 Vidwan T. Muthukannappan
- 10 Dr. T. V. Sivanandam.
- 11 Sri K. V. Ramaswamy.
- 12 Sri A. Kuppuswamy Mudali.
- 13 Sri A. J. Arunachalam.
- 14 Sri B. K. Nallasami.
- 15 Sri N. Annamalai Pillai.
- 16 Sri A. Subramanyam.

Neutral.

Sri Abdul Hameed Khan.

Ayes—8; Noes—16; Neutral—1.

The amendment was lost.

Clause 3 was put and carried.

Clause 4.

MR. CHAIRMAN: The motion is—

“That clause 4 do stand part of the Bill”.

The hon. Member Sri Raza Khan has two amendments in his name. He may move them.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Mr. Chairman, Sir, I move the following amendments:—

“In sub-clause (2) (a) for the words ‘six per cent’ substitute the words ‘nine per cent’.”

“In sub-clause 3 (a) for the words “nine per cent” substitute the words ‘twelve per cent’.”

SRI G. KRISHNAMOORTHY: I second the amendments, Sir.

MR. CHAIRMAN: Amendments moved—

“In sub-clause (2) (a) for the words ‘six per cent’ substitute the words ‘nine per cent’.”

“In sub-clause (3) (a) for the words ‘nine per cent’ substitute the words ‘twelve per cent’.”

12.50 P.M. SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, let not the Hon. Minister say that this has already been decided at the Joint Select Committee stage and that we need not open the subject again. A lead was given by him and, therefore, we can discuss it afresh. (The Hon. Sri V. Ramaiah: Convince your own side by your point.) I must be capable of convincing the Hon. Minister first. It was stated by the Leader of the Opposition that whereas the cost of living index had gone up by 500 per cent in the case of the essential commodities, which were in demand from everybody, as far as house rent

25th August 1960] [Sri Mohamed Raza Khan]

was concerned, the rise was only between 180 and 200 per cent. The Hon. Minister has stated that but for the control imposed by the Government, the landlords would have got a much better rent from their houses than what they are at present getting. As was pointed out by hon. Members, in the City of Madras, the middle-class people, after their retirement, invested what little of money they had not on stocks and shares but on houses. They put up houses and were living on the income got from those houses, after paying the Corporation taxes and also after meeting the cost of annual repairs. The position was that the fixation of fair rent was to be made on the basis of the 1939 rents. This was amended further in 1942. The House will agree that since 1942 rents have been almost the same without much change except in cases where by mutual agreement there has been some increase. According to the present Act, only when the parties go up to the Rent Controller, they can have an increase in their rent. The Government were convinced of the fact that the rent which the landlords were getting did not bear any proportion to what the houses would fetch. The Government were, therefore, at pains to find out a formula which would give a better rent. They thought, “Why not we take the valuation of the property and then fix six per cent?”. Sir, six per cent is a very small figure. Even the bank rates have increased. If a man wants to get a loan from a bank, he cannot get it at six per cent interest. A man has to invest his capital, take all the risks involved and then put up his own building. It all depends upon various factors. People who can speak with authority on the subject have said that this formula of six per cent, if worked out, would not result in any change as far as rent is concerned. It is only six per cent gross. No provision is made for annual repairs or for payment of Corporation taxes. Sir, I do not wish to take up much more time of the House, except to say that this six per cent formula will not bring any help to the landlords. The Hon. Minister, in spite of his best efforts to draw a line, is not able to appreciate the fact that people who have got an advantage want to continue to get the advantage for ever. People feel that their property can get three times the rent which it now fetches. But because the control is imposed, they cannot get more rent. This creates heart-burning. People will always think, “My house is a very big one which will fetch a rent of Rs. 500; but still the tenant is paying only a pittance.”. Therefore, there is this heart-burning. This feeling should go. This six per cent formula will not help the people. I feel that it is very reasonable to fix nine per cent. That will go a long way to help the landlords. The landlords may get something more than what they get now. I know the Hon. Minister's mind is made up and any amount of argument will not change his mind. Income from salary or other property may fluctuate, but income from rents for houses remains the same. There are persons who are solely depending upon their income from houses. They have to pay heavily for all their bills like tuition fee, school fee, etc. They have to depend entirely on their limited income from their houses. I would appeal to the Government to accept the nine per cent instead of the six per cent mentioned in the Bill.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY: Mr. Chairman, Sir, . . .

MR. CHAIRMAN: On which amendment is the hon. Member going to speak?

SRI G. KRISHNAMOORTHY: On these two amendments, Sir.

[Sri G. Krishnamurthy] [25th August 1960]

Sir, this amendment is for giving an increase in the return that is going to be fixed in respect of the landlord's investment on the houses. According to our sacred Constitution, all are equal in the eye of the law. The present Bill will lead to discriminatory treatment among citizens. First of all, a person who invests money on a residential building is to get six per cent return, whereas the very same person, if he should invest the money on non-residential buildings, will get nine per cent. It is not a question of providing special facilities in a non-residential building or building it in an important locality, because under the provisions of this Bill we are to take the value of the building in consideration of the locality and the nature of the building. So it goes without saying that the total cost incurred on constructing a non-residential building is to have a return of nine per cent and the total cost incurred on a residential building is to have only a return of six per cent gross. So, there is discriminatory treatment between the two. There is another discrimination also. A person who completes the construction of a building after the coming into force of this legislation is completely exempt from its provisions, whereas a person who completes the building just before the coming into force of this legislation has to get only six per cent or nine per cent. Persons completing the construction of buildings after the coming into force of this legislation may get better rent and will surely get better rent. This is a case of discrimination. Apart from the constitutional point, there is the question of investment to be considered. Six per cent gross for any owner of a house even in the busiest part of the town will come down to only three and a half per cent. There is the Corporation tax to be paid. At least two and a half months' rent goes for meeting the Corporation tax. If we take into account the return from a non-residential building, we will see that the Corporation takes away two and a half months' rent as tax. Then there is the question of annual repairs. At least a month's rent has to be spent on repairs. This brings down the return to three and a half per cent. Then there is provision to be made for depreciation on the building, and if all these are taken into consideration, the six per cent gross return will become less and less—practically it may even come to zero. Therefore, unless the return is put at nine per cent or seven and half per cent, as ably put forth by Sri Balasubramanya Ayyar, there cannot be justice to the landlord. So, I would appeal to the Hon. Minister to fix the return at nine per cent, because then there will be no discrimination between the two—the person who invests his money on a residential building and another on a non-residential building. Is it the policy of the Government to encourage the construction of more non-residential buildings, I ask? Otherwise, they should give equal treatment to both. I support the amendments wholeheartedly.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: Sir, at least on this occasion, Mr. Raza Khan will agree with me that I have given the utmost consideration to solve the plight of the poorer classes of the landlords. When we first approached this problem, the representations that we received showed that there was inadequate return on the investment on buildings. This was carefully looked into. The practice under the present Act for fixing the rent was considered out of date and that some rational formula should be worked out to give a better return to those who had invested their small earnings on houses or buildings. So, we have worked out this particular formula which I have mentioned in my opening remarks. The hon. Member, Mr. G. Krishnamoorthy, pointed out that we were exempting from the rent and

25th August 1960] [Sri V. Ramaiah]

accommodation control provisions all new buildings that would come up after the passing of this Bill. That is true. We are at present confining ourselves to buildings which have already come up. The greatest hardship on account of the Act has been caused not to persons who have built houses since 1954 but to those owning old buildings whose rent has been fixed on the basis of the 1939 rent. So, we decided that we should give some sort of relief to the latter class of people, so that they might get a better return by way of increased rent. Under the new formula we are calculating the rent not with reference to the value of the building as it was then but with reference to the value of the building as it is now and we fix a six per cent return thereon as fair rent. (Sri Mohamed Raza Khan: Depreciation is allowed.) It is not so much as to take away a big slice of the income. This six per cent was not decided on an *ad hoc* basis. We calculated everything and arrived at it. The amendment of Mr. Raza Khan is not supported even by Mr. Balasubramanya Ayyar. He feels seven and half per cent would be better. (Sri Mohamed Raza Khan: I am prepared to accept his suggestion.) (Laughter.) I know Mr. Raza Khan will accept even a half per cent increase. We have felt that there should be a better return from the house property and, therefore, fixed it as six per cent after taking into account all aspects of the case.

Then, Mr. Krishnamoorthy pointed out the difference between non-residential and residential buildings in point of rental value. Mr. Raza Khan will agree with me that a different treatment should be shown to non-residential buildings because they are used for business purposes which mean profits for the occupants. Particularly, the Leader of the Opposition will agree with me that if we charge a little more rent for business premises, there is not going to be any hardship or heart-burning for the business people. A slight increase in rent for them is not going to upset them. Of course, nine per cent is all right and the conditions we have imposed will definitely get a fair return for owners of business houses. Therefore, I am sure, investment on house properties is going to be a good investment as far as landlords are concerned. Mr. Krishnamoorthy wanted to know why I had exempted all buildings that might come up hereafter. The point is whether we should encourage new constructions or allow the existing state of affairs to continue. We thought that we should encourage fresh constructions and hence this exemption.

MR. CHAIRMAN: Is Mr. Raza Khan withdrawing his amendments?

SRI MOHAMED RAZA KHAN: I do not propose to press them.

The amendments were, by leave, withdrawn.

MR. CHAIRMAN: The House will now rise for lunch and meet again at 3 p.m.

The House then rose.

After lunch—3 p.m.

MR. CHAIRMAN: We will continue discussion on clause 4. The hon. Member Sri K. Balasubramanya Ayyar may move the amendments standing in his name.

[25th August 1960]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, I move the following amendments:—

"In sub-clause (2) (a), for the words 'six per cent', substitute the words 'seven and a half per cent'."

"After the proviso to sub-clause (2) (b) (ii), add the following as second proviso:

'Provided that in the case of a garden appurtenant to the building the value of the usufructs may also be taken into consideration for fixing the fair rent'."

"At the end of the second proviso so added, add the following Explanation:—

'Explanation.—The site on which the residential building is constructed shall be taken to mean the site required for the construction according to the Madras Town-Planning Act, 1920 (Madras Act 7 of 1920), and in the case of residential buildings with out-houses and sheds, the intervening spaces shall be included in the interpretation of the site'."

The amendments were duly seconded.

MR. CHAIRMAN: Amendments moved—

"In sub-clause (2) (a), for the words 'six per cent', substitute the words 'seven and a half per cent'."

"After the proviso to sub-clause (2) (b) (ii), add the following as second proviso:

'Provided that in the case of a garden appurtenant to the building the value of the usufructs may also be taken into consideration for fixing the fair rent'."

"At the end of the second proviso so added, add the following Explanation:—

'Explanation.—The site on which the residential building is constructed shall be taken to mean the site required for the construction according to the Madras Town Planning Act, 1920 (Madras Act 7 of 1920), and in the case of residential buildings with out-houses and sheds, the intervening spaces shall be included in the interpretation of the site'."

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Mr. Chairman, Sir, I have in my first amendment suggested that the words "six per cent" should be substituted by the words "seven and a half per cent". No doubt, the whole clause is a new one introduced in the measure largely due to the fact that the Hon. Minister was prepared to give some relief to the landlords who wanted to get some higher rent. This clause has been included in the Bill with that purpose. It is true, in the case of an old building, this would really make a difference. But so far as investment on the property is concerned, we have to take into account the taxes paid by the land-owner. We usually pay about 28 per cent by way of taxes to the Corporation of Madras. Then we have to provide for the cost of repairs and maintenance which is generally taken as one month's rent. All these things, when taken into account, will reduce the return now fixed to three and a half per cent. Even though I accept the difference made between the residential and non-residential buildings—the hon. Member Sri Raza Khan made some difference between the two and wanted nine per

25th August, 1960] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

cent—I think the six per cent fixed in the Bill is too low a figure. The reason why in the Select Committee we fixed six per cent was, the cost of construction was to be worked out on the basis of present costs. The fair rent worked on that basis would be much higher than the rents now obtaining. If it was fixed at nine per cent, then the fair rents would be very much higher than the present rents. As a matter of fact, the High Court, in a case reported in 1949, has taken the view that the fair rent so far as ordinary investments go be taken at nine per cent. That fact was also mentioned at the time of the discussion of the Bill in the Select Committee. Allowing for depreciation to the extent of one and a half per cent, I have now suggested that if we give a return of seven and a half per cent, it will be a fair rent. If the Government think that it is not necessary to increase the six per cent to seven and a half per cent, I am not anxious to press it.

In regard to the second and the third amendments, I have to say this. According to the existing definition, a building, no doubt, includes a garden, hut and so on. But so far as the provision regarding fair rent is concerned, fair rent will be determined on the market value of that portion of the site on which the residential building is constructed. The difficulty, therefore, arises here in that though the definition of a building includes garden, hut and so on, the clause relating to fixation of fair rent restricts it to only 'that portion of the site on which the residential building is constructed'. This excludes vacant site and others.

There are two things here which I would submit for the consideration of the Government. According to the Town-Planning Act, we have to leave some space all round the house, about 5 feet or so, which goes with the building. If a literal construction is put on this provision, then this vacant space would not be taken into consideration in arriving at the fair rent. I did not point this out at the time this clause was considered in the Select Committee. It was my mistake.

Another thing which has come even before the courts of law is this. There is a building with out-house and sheds and all those things. There is also intervening space of 20 feet or so leading to the cattle shed or out-house and so on. These go together with the building and any person residing in the main building has necessarily to enjoy these things also. But according to the provision in the Bill "that portion of the site on which the residential building is constructed" alone would be taken into consideration. The Government may make it clear by rules. If that can be done, I do not want to insist on my amendments. I want the Government to take this also into consideration because this point was raised in courts of law. In a cinema house there were other sanitary fittings and all that. The question arose whether the whole thing has to be taken into consideration for the purpose of fixing fair rent or the theatre alone. The court said, the word "building" would include all the other things. In interpreting the existing provision, the officer might say the clause literally excludes all those things and, therefore, he would only give a literal interpretation to it. That would create difficulties. Therefore, when I looked into this clause, this occurred to me and I am suggesting that the Government may include the requirements of the Town-Planning Act also in determining the fair rent and include vacant space, cow-shed, out-house and all, along with the main building. These two

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [25th August 1960]

things I want to say, because this clause is a little strict. The wording of the clause is a little strict. So far as the garden is concerned, the whole thing is let. Then there is the usufruct of the garden. That will have to be taken into consideration in fixing the fair rent. If the property is let out, the tenant enjoys the whole garden. Therefore, the usufruct should be taken into consideration.

Sir, I move all the three amendments.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: Sir, regarding the amendment for increasing the six per cent to seven and a half per cent, I have already indicated in this House how we arrived at a compromise of six per cent. When we work out this six per cent, we will have to bear in mind the effect it will have on the present tenants as such. We do not want the rent to shoot up so high as to make the tenant feel that he has to pay double or sometimes even more than double the present rent. This was the main point before us, and after taking into consideration the effect of raising it to seven and a half per cent or nine per cent, we found that six per cent would give a better return than what the landlord to-day got. So, Sir, I request the hon. Member Mr. Balasubramanya Ayyar to accept the six per cent return mentioned in the Bill.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: I do not press my amendment.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: Regarding the other amendment, the hon. Member has pointed out that, for the purpose of calculating the fair rent under this clause, the site on which the building is constructed should be amplified to include what will normally be taken as the site under the Town-Planning Act. He has also suggested that at the time of making the rules, this should be made clear. I will get this point examined. Let us leave the clause as it is now. If any change is to be made, I shall ask the Law Department to look into this.

As regards the third amendment, he wants that some provision should be made for taking into consideration the usufructs also in fixing the fair rent. This is a thing normally agreed to by both the landlords and the tenants. Further for purposes of arriving at a fair rent, we have given a margin up to ten per cent. Normally I expect this to be covered by this 10 per cent. I do not think there is any special need to make mention of this item also. So I would request the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar not to press his amendments.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: I do not press my amendments.

The amendments were, by leave, withdrawn.

Clause 4 was put and carried.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, what about my amendment [No. (7) to sub-clause (3) (a)]?

MR. CHAIRMAN: It has been withdrawn.

25th August 1960]

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, even at the outset I said I would move my second amendment (Amendment No. 7) subsequently.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: Sir, we can take it as moved and also replied to.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: I never moved that amendment, Sir.

MR. CHAIRMAN: The hon. Member's amendments to sub-clause (2) (a) and (3) (a) (5 and 7) were moved and withdrawn.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: No, Sir.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, the hon. Member may move that this clause be re-opened. I have no objection.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: I only said that I moved my amendment to sub-clause (2) (a). There is my other amendment to sub-clause (3) (a). Whatever be the position, let us re-open this clause. After all a discussion is necessary, because this is a new clause introduced by the Hon. Minister.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, let Mr. Raza Khan move that the clause be re-opened. Let us follow the correct procedure.

MR. CHAIRMAN: The hon. Member should have told me about this amendment before the clause was put to vote.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, whatever be my mistake, I appeal to you to allow me to move that the clause be re-opened. Sir, I move—

'That clause 4 be re-opened'.

The motion was duly seconded.

MR. CHAIRMAN: The question is—

'That clause 4 be re-opened'.

The motion was put and carried and the clause was re-opened.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, I move the following amendment:—

"In sub-clause (3) (a) for the words 'nine per cent', substitute the words 'twelve per cent'."

The amendment was duly seconded.

MR. CHAIRMAN: Amendment moved—

"In sub-clause (3) (a) for the words 'nine per cent', substitute the words 'twelve per cent'."

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, the Hon. Minister cannot say, 'I had a very frank discussion and we came to the conclusion that this six per cent should be fixed' and therefore it should not be changed. The question of putting it at nine per cent was, if I could say so, arrived at the Government level, and it came in the form of an amendment in the other House. I very much sympathise with

[Sri Mohamed Raza Khan] [25th August 1960]

the Hon. Minister. After all residential buildings are occupied by a class of people whose income is fixed and not likely to vary much. As was pointed out by hon. Members, the income of the business people is bound to increase. A businessman may be dealing in a commodity. There may be a heavy and sudden demand for that commodity. Naturally the income of that person increases. The income of the businessman goes up, but that of the landlord remains the same. I can give just an example. Take small buildings in Broadway or anywhere in Georgetown. The plinth area may be 10 feet by 5 feet. The structure put up on this space is hardly worth a thousand rupees. But to-day if the landlord were to let it out for rent, he would be getting a rent of Rs. 50 to Rs. 70 per mensem. If he should proceed on the present basis of 9 per cent on the total cost, the rent will practically be nothing. He gets a rent of Rs. 40 or Rs. 50 on a building costing Rs. 2,000 or Rs. 3,000 because of the locality in which the building is situated. There may be many people prepared to pay even hundreds of rupees. I do not know whether the Hon. Minister had occasion to see some of the buildings in Bombay. Small buildings fetch a rent of Rs. 600 because of the locality. Therefore, this 9 per cent is not reasonable. Simply for the sake of argument I can say that the rent should be put at 15 per cent or 25 per cent. But I have suggested the reasonable limit of twelve per cent. Here I can quote the Hon. Minister to my advantage. He said that all the business people with tears in their eyes came to him and said, 'We are prepared to bear any increase as far as rent is concerned; but please do not try to evict us'. Surely, if the businessmen have got that feeling, I am sure that they will not object to this small increase from 9 to 12 per cent. This is a very reasonable request. In Georgetown and Mount Road, there are small buildings fetching a rent far more than 9 or 12 per cent. It will work hardship on the owners of these buildings if they should be asked to be content with only 9 per cent. My hon. Friend Sri Balasubramanya Ayyar was referring to his amendment seeking to put the figure at 7-1/2 per cent. He brought to notice how this six per cent would work hardship. The Government are making advances to people through co-operative societies at the rate of 5-1/2 per cent. Therefore, Sir, this 12 per cent will be very reasonable. I will put forth another argument. To-day, people owning properties in the City of Madras are getting two to three times more than the normal or reasonable rent. But those subject to control get not even one-fourth of the normal rent that they should get. They are in this predicament. I am sure the Government do not want to help one class of people as against another. I once again request that my amendment may be accepted.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Sir, Mr. Raza Khan is really very kind. He wants this nine per cent to be raised to twelve per cent. Perhaps he got the cue from the Government because we ourselves put it at nine per cent in respect of non-residential buildings. At an earlier stage, he argued : 'You have given nine per cent for non-residential buildings; why not you give the same percentage for residential buildings also?' He got defeated there. (Sri Mohamed Raza Khan : Where? At the Select Committee meeting?) He tells the House that nine per cent for non-residential buildings is too low and that the Joint Select Committee did not consider it fully. I am sure he will agree with me that when I took this decision I placed it before the Members of the other House as well as this House on the Select Committee. I am also sure that the Members would have felt that it was quite a handsome figure. Mr. Raza Khan might have

25th August 1960] [Sri V. Ramaiah]

feared that the Government might go still lower down but once he found we fixed it at nine per cent he thought it wise to bargain further. I am yet to be convinced that Mr. Raza Khan is right. Even if it is nine per cent, we have calculated that the rent would almost be double the previous rent if we take into consideration the various other concessions we have given. We have given a bigger margin—25 per cent—for location, site value, etc., in respect of non-residential buildings. In the case of residential buildings it is only 10 per cent. So, actually fair rent will be much more than nine per cent. Mr. Raza Khan should be convinced that the fair rent is going to be much more than nine per cent. Therefore, he cannot press his amendment. There is also one other thing. As I said, we want to help those who own old buildings, which do not fetch much of a return. When we make allowance for location, cost of site, etc., we take into account only the present cost, etc., and not the one which the owner might have paid when he bought the building years ago. So, this will work out to more than nine per cent and I would request Mr. Raza Khan not to press his amendment.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : With due respect to the Hon. Minister, I am not at all convinced by his arguments. However, I do not press my amendment.

The amendment was, by leave, withdrawn.

Clause 4 was put and carried.

Clauses 5 and 6 were put and carried.

Clause 7.

MR. CHAIRMAN : The motion is—

"That clause 7 do stand part of the Bill."

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, I move—

"In the proviso to sub-clause (2) (a), for the words, 'one month's rent', substitute the words 'two months' rent'."

SRI MOHAMED RAZA KHAN : I second the amendment.

MR. CHAIRMAN : Amendment moved—

"In the proviso to sub-clause (2) (a), for the words, 'one month's rent', substitute the words 'two months' rent'."

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, this relates to advance rent. Under the existing Act, it is two months' rent that has to be paid as advance. Now, that is reduced to one month's rent. Clause 10 (2) (i) says :

"... the tenant has not paid or tendered the rent due by him in respect of the building, within fifteen days after the expiry of the time fixed in the agreement of tenancy with his landlord or in the absence of any such agreement, by the last day of the month next following that for which the rent is payable."

So, a tenant can pay the rent even on the last day of the month next following that for which the rent is payable. Even now all tenants pay only on the last day of the month following that for which the rent is payable. Where only one month's rent is paid, what happens is, even before the rent for a month is paid, the second month's rent

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [25th August 1960]

falls due and the tenant simply vacates the house without notice. The result is one month's rent is lost. I know of three or four cases where such a thing has happened. Everybody takes two months' rent and why reduce it to one month's rent now? Even to-day, an agreement was signed which stipulated two months' advance rent. There is no harm in having it at two months' rent. The tenant knows he can pay and he usually pays it because he is given so much time to pay the monthly rent. By reducing it to one month's rent, we give a handle to people not pay any rent at all. If things go on like this, then that system which obtains in Bombay and Calcutta—pugree—will begin to operate here also. If three or four people compete, then 'pugree' will begin to operate. Therefore, it is better to continue the existing provision which has been working very well all these years.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : I do concede that the provision of two months' advance rent is there in the existing Act. When the matter came up before the Select Committee and the Government, the hardships of the tenants were taken into consideration. They were fully looked into and the Select Committee came to the conclusion that in the place of two months' rent, only one month's rent should be taken as advance and that it was quite sufficient. So, actually after considering the tenants' difficulties, this was reduced.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : What are the difficulties?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : They cannot pay two months' rent.

MR. CHAIRMAN: The question is—

"In the proviso to sub-clause (2) (a), for the words, 'one month's rent', substitute the words 'two months' rent'."

The amendment was put and lost.

Clause 7 was put and carried.

Clauses 8 and 9 were put and carried.

Clause 10.

3-30
p.m.

MR. CHAIRMAN: The motion is—

"That clause 10 do stand part of the Bill".

The hon. Member Sri Srinivasavaradan has given notice of four amendments and the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar has given notice of three amendments. They may move the amendments.

* SRI T. P. SRINIVASAVARADHAN: Mr. Chairman, Sir, I move the following amendments:—

(1) In sub-clause (2) (vi), for the words 'four months' substitute the words 'twelve months'.

(2) In the second proviso to sub-clause (3), (e), for the words 'three months', substitute the words 'six months'.

25th August 1960! [Sri T. P. Srinivasavaradhan]

(3) In clause (4) (i), after the word 'service' and before the words for the purposes, insert the following words:—

"or who is engaged as a teacher in any recognized educational institution"

(4) In sub-clause (6), for the words 'fifty rupees', substitute the words 'one hundred rupees'.

The amendments were duly seconded.

MR. CHAIRMAN: Amendments moved—

(1) In sub-clause (2) (vi), for the words 'four months', substitute the words 'twelve months'.

(2) In the second proviso to sub-clause (3) (e), for the words 'three months', substitute the words 'six months'.

(3) In sub-clause (4) (i), after the word 'service' and before the words 'for the purposes', insert the following words:—

"or who is engaged as a teacher in any recognized educational institution"

(4) In sub-clause (6), for the words 'fifty rupees' substitute the words 'one hundred rupees'.

The amendments were duly seconded.

* SRI T. P. SRINIVASAVARADHAN: Sir, by the first amendment I have asked for the substitution of the words 'twelve months' for the words 'four months'. According to the provision, a tenant, who ceases to occupy the building for a continuous period of four months without reasonable cause, can be evicted. There are certain cases where the tenants are transferred to other places. They may be Government employees or even municipal employees. In the hope of their being retransferred within three or four months they continue to retain the accommodation. If they are not able to come back within these four months, this provision will work a great hardship on them. At the time of their transfer they are told that it is only a leave vacancy and that they can come back to their original posts. But it does not happen so, and therefore those servants may want to keep their houses even after four months. Therefore I have said that they may be given 12 months' time. All the while they will be paying rent, even though they are not actually living in the place. That is my first amendment.

The second amendment is with reference to second proviso to sub-clause (3) (e) of clause 10. The proviso reads thus: 'Provided further that the Controller may give the tenant a reasonable time for putting the landlord in possession of the building and may extend such time so as not to exceed three months in the aggregate'. I want that this time-limit should be increased to six months. It is not possible for the tenant to find another house within such a short time. Therefore I want that he should be given at least six months. A daughter of the tenant might have come for confinement, and it may be necessary for the tenant to stay on in the building for some time more. It may not be possible for him to vacate it within three months specified in the proviso.

[Sri T. P. Srinivasavaradhan] [25th August 1960]

The third amendment deals with sub-clause (4) (i). The clause reads thus: 'No order for eviction shall be passed under sub-section (3) (i) against any tenant who is engaged in any employment or class of employment notified by the Government as an essential service for the purposes of this sub-section, . . .'. I do not know whether the Government think teachers employed in schools form part of the essential services.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Any school?

SRI T. P. SRINIVASAVARADHAN: Yes, any school. I want teachers of all schools to be classified as essential services.

SRI S. NATARAJAN : All recognized institutions.

SRI T. P. SRINIVASAVARADHAN: In the City of Madras a teacher employed in Adyar is suddenly transferred to washerman-pet—from one end of the city to the other end. Therefore these teachers should be recognized as belonging to the essential services. Therefore it is that I have moved the amendment. Teachers employed in recognised educational institutions should be given the same protection as the Government servants are given. The teachers are also doing an essential service.

The last amendment seeks to enhance the compensation from Rs. 50 to Rs. 100. This is in respect of landlords making such frivolous complaints. I have also moved another amendment to raise the penalty to Rs. 100 in the case of tenants putting forth such frivolous complaints against the landlords. If the compensation payable is raised to Rs. 100, both in the case of the landlord and the tenant, they may not unnecessarily appeal to the Controller.

Sir, these are my amendments.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: The provision as it is allows the tenant to keep it vacant for four months. If he is allowed to keep on for 12 months, then there will be no end to the trouble. The landlord is prevented from taking possession of the building. In the first instance the tenant is allowed to keep it vacant for four months. If the tenant requires the accommodation even after the expiry of four months and if he shows reasonable cause, he can get a further extension. There can be no difficulty about getting the extension. Even in the first instance if you accept the principle that he can keep it vacant for 12 months, then the tenant will try to keep it for any length of time.

SRI T. P. SRINIVASAVARADHAN: It is only kept vacant, but the tenant goes on paying the rent.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : It is no use. The landlord is just kept out of the premises.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I wish to add a word. Now there is acute shortage of housing accommodation. Therefore no tenant can be allowed to keep a house locked for more than four months saying that he is paying rent for that house. He cannot say: 'I am paying rent and therefore let it be kept locked up for eternity'. That cannot be allowed. Therefore the provision says

25th August 1960] [Sri R. Venkataraman]

that for four months he can pay rent and keep it vacant. If he does not vacate after four months the Controller can evict him. But if the tenant has a reasonable cause for keeping it vacant for more than that period—the reason mentioned by the hon. Member might be a reasonable cause—he can plead before the Controller and the Controller will extend the time. Actually the sub-clause says 'that where the building is situated in a place other than a hill-station, the tenant has ceased to occupy the building for a continuous period of four months without reasonable cause, or'. In hill stations the building cannot be occupied all the time and therefore they are exempted from the operation of this provision. If the tenant in other cases is not able to show reasonable cause then only he is liable to be evicted. I do not think there is any hardship caused by this to tenants.

SRI T. P. SRINIVASAVARADHAN : In view of the fact that extension of time could be obtained for reasonable causes, I am withdrawing my amendment.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : The next amendment of the hon. Member wants six months time instead of three months. Normally when we release a particular building for the use of the landlord, we consider all aspects of the question and only when we find that the need of the landlord is genuine, we resort to this provision and we release the building to the landlord. If the tenant is not able to find alternative accommodation within these three months, it means that the landlord will be kept out for a much longer time, and that his need is not at all fully considered. In the working of the present Act, we have found that even after a building was ordered to be released, the tenant was occupying it for an indefinite period. It is never a limited period at all. I know cases where extension has been granted for one year and more. Therefore when once the tenant is asked to vacate, he should seriously take up the question and move to another building. After a full consideration, we thought that as far as release orders were concerned, we must have a definite time-limit of three months for the tenant to find accommodation elsewhere. I do not think that in Madras City, if anybody makes a real effort, he will not get a building within three months. So, I feel that it is necessary that we should stick to this time-limit of three months.

Then, Sir, with regard to the question of including the teachers in the category of "essential services", I will get this matter examined. At the time of making the rules, this will be considered.

Then, Sir, the hon. Member wants to raise the compensation from Rs. 50 to Rs. 100. He feels that the landlord will unnecessarily harass the tenant and put him to a lot of difficulties. So, he wants the amount to be put at Rs. 100 just to prevent the landlord from putting in a petition which is frivolous or vexatious. We find that such difficulties do not normally arise. We think that Rs. 50 will be sufficient. With reference to another clause also, the hon. Member wants to increase the amount from Rs. 50 to Rs. 100. When that amendment comes up, I shall make the reply then. I think that Rs. 50 mentioned in sub-clause (6) is sufficient.

[25th August 1960]

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Sir, I withdraw my amendments to sub-clauses (2), (4) and (6). I press my amendment to sub-clause (3) (e).

The amendments to sub-clauses (2), (4) and (6), were, by leave, withdrawn.

MR. CHAIRMAN : The question is—

“In the second proviso to sub-clause (3) (e), for the words ‘three months’, substitute the words ‘six months’.”

The amendment was put and lost.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, I move the following amendments:—

“In sub-clause (3) (a)—

(1) in item (i) in line two, after the word ‘son’ and before the word ‘and’, insert the words ‘or daughter’.

(2) in item (i) in line 3, after the word ‘son’ and before the words ‘is not’, insert the words ‘or daughter’.

(3) in item (ii), in line 3, after the word ‘son’ and before the word ‘and’, insert the words ‘or daughter’.

(4) in item (ii), in line 4, after the word ‘son’ and before the words ‘is not’, insert the words ‘or daughter’.”

“In sub-clause (3) (e), add the following Explanation:—

“Explanation.—When the landlord owns only one building and applies to the Controller under sub-clause (e) the application shall be deemed to be *bona fide*.”

“In sub-clause (4) (i), after the words ‘so notified’ and before the word ‘or’, insert the following:—

‘unless the tenant who is engaged in any employment or class of employment notified by the Government as an essential service for the purpose of this section owns any buildings in the same city, town or village’.”

The amendments were duly seconded.

MR. CHAIRMAN: Amendments moved—

“In sub-clause (3) (a)—

(1) in item (i) in line two, after the word ‘son’ and before the word ‘and’, insert the words ‘or daughter’.

(2) in item (i) in line 3, after the word ‘son’ and before the words ‘is not’, insert the words ‘or daughter’.

(3) in item (ii), in line 3, after the word ‘son’ and before the word ‘and’, insert the words ‘or daughter’.

(4) in item (ii), in line 4, after the word ‘son’ and before the words ‘is not’, insert the words ‘or daughter’.”

“In sub-clause (3) (e), add the following Explanation:—

“Explanation.—When the landlord owns only one building and applies to the Controller under sub-clause (e) the application shall be deemed to be *bona fide*.”

25th August 1960]

[Mr. Chairman]

“In sub-clause (4) (i), after the words ‘so notified’ and before the word ‘or’, insert the following:—

‘unless the tenant who is engaged in any employment or class of employment notified by the Government as an essential service for the purpose of this section owns any building in the same city, town or village’.”

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, clause 10 deals with the eviction of tenants. Sub-clause (3) (a) (i) deals with residential buildings and (ii) deals with non-residential buildings. Sub-clause (3) (a) says—

‘A landlord may, subject to the provisions of clause (d), apply to the Controller for an order directing the tenant to put the landlord in possession of the building—

(i) in case it is a residential building, if the landlord requires it for his own occupation or for the occupation of his son and if he or his son is not occupying a residential building of his own in the city, town or village concerned;’

If the son has got another building, it is all right. If the landlord or his son is not occupying another residential building of his own in the city, then he can ask for the eviction of the tenant. I only want to add the words ‘or daughter’. In fact, I find that it is imperative that the daughter more than the son should have the building for her occupation. I can very confidently say that the need of the daughter is much more imperative than that of the son. (Srimathi Jothi Vencatachellum: I support it.)

THE HON. SRI V. RAMAIAH : The hon. lady Member supports it as a mother.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I support it as a father. The Bill is very considerate to the son. If he wants the building for his occupation, he can ask for the eviction of the tenant. I want that the same concession should be shown in the case of the daughter also. Not only daughter, but it is a case of the son-in-law also. Another great thing (laughter). We must provide for the daughter also. Once one gives his daughter in marriage to a person, he must go on taking interest in his son-in-law. This is absolutely necessary. When the law is considerate towards the landlord and his son, much more so it should be in the case of the daughter. Sometimes we have no sons but daughters only. Generally in our Hindu families there are more daughters than sons. There are cases of persons who have four daughters and five daughters and no sons. What will they do? Therefore it is on behalf of the daughters I am asking this Government to accept my amendment.

Sir, in sub-clause (3) (e), it is stated—

‘The Controller shall, if he is satisfied that the claim of the landlord is *bona fide*, make an order directing the tenant to put the landlord in possession of the building on such date as may be specified by the Controller and if the Controller is not so satisfied he shall make an order rejecting the application:’

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [25th August 1960]

Here I want to add the explanation that 'When the landlord owns only one building and applies to the Controller under sub-clause (e) the application shall be deemed to be *bona fide*'. What happens now is this. Once the landlord puts in an application for getting possession of the house, the tenant says that it is an attempt to raise the rent, the application is not *bona fide*, and hence should be rejected. Somebody says that the application is *mala fide*. Immediately the application is rejected. Therefore it is that some statutory provision should be made to enable the landlord to get possession of his building. It is a question of fact to be decided by the court. Ordinarily people will say, 'The landlord wants to increase the rent and therefore he has put in this application'. The courts have held that statements must be held to be *bona fide*. The position may be different after letting in evidence and all that. But when a statement is made, it must be held to be *bona fide*. If a statement is made, it must ordinarily be presumed to be *bona fide*. If a house-owner says he has got only one house, the statement must be considered to be true and that is the plea I want to put forth now. Even though this is a question of direction to the court, I press it because I have found from experience that on many occasions applications have been dismissed even though the statements are made *bona fide*. The court says that the object behind the statement is to increase the rent.

Then about my amendment to sub-clause (4) (i), clause 10 gives this privilege to essential services. Sub-clause (4) (i) says that no order for eviction shall be passed against any tenant who is engaged in any employment or class of employment notified by the Government as an essential service. Incidentally, I may say that the Government may even make the teacher a member of the essential services. That is another matter. But so far as essential service is concerned, if this person has got a house and has let it to another, he should ask his tenant to go and occupy the house himself. Normally what happens is, he lets his house for a higher rent and lives in a rented portion elsewhere paying a less rent than the one he gets. Therefore, my amendment is absolutely necessary. (Sri M. Seshachariar: You must not allot.) My friend is thinking of something else. This is about eviction. This sub-clause gives a privilege to a person engaged in essential service. What I say is, if he owns a house in the same city or town or village, he must live there; he cannot take a higher rent and pay a lower rent. It is also well-known that in other places, if accommodation is given by the Government, the building is let to somebody else for a premium. So, let us not think because it is essential service, we must help the man even against his own proper conduct. We must limit it to the extent I have suggested in my amendment. That is the point I make.

SRI M. PATANJALI SASTRI : Sir, with reference to the amendments moved by my hon. Friend, Mr. Balasubramanya Ayyar, to clause 10 (3) (a) (i) and the consequential amendments to (ii), I belong to that unfortunate category of people who have more daughters than sons. I naturally feel inclined to support the amendments. Apart from that, Sir, I would like to go further than that. I mentioned to the Hon. Minister this forenoon that the provision might be 'for his own occupation or for the occupation of any member of his family' instead of 'for the occupation of his son'. Mr. Chairman, I know cases where many members of the middle class families in Madras have to function in Bombay or Delhi or Calcutta where

25th August 1960] [Sri M. Patanjali Sastri]

accommodation is very scarce. They prefer to leave their family behind. This is one class of cases. Another is, on account of the linguistic enthusiasm that has come upon the country, the regional language is prescribed as the medium of instruction in various schools. The man is employed in Ahmedabad and he is transferred to Calcutta. His children cannot be moved from place to place. Education in Ahmedabad would be in Gujarati and that in Calcutta would be in Bengali. For that reason, for the convenient education of his children, he has to leave behind his children and family here in Madras so that they could be educated in their mother tongue. For different reasons, a middle-class employee functioning in Bombay where accommodation is scarce has to leave behind his family and children in Madras. In respect of this class of people also, it must be permissible for the house-owner to require eviction of the tenant on the ground that residential accommodation is required not only for his own occupation but also, because he is away from Madras, for the occupation of his family or any member of his family. After all this is *in pari materia* to a large extent with the accommodation provision. Clause 3 (8) (b) (i) says:

"Whether he requires any such building for the occupation of any member of his family or any dependent of his and, if so, where the member or dependant, as the case may be, is residing and the necessity for any change of residence."

The only difference between clause 3 (8) and clause (10) (3) is that the former deals with cases where no building has been let to the tenant already and the latter deals with cases where the building has been let to a tenant. The Bill recognizes that it is permissible for a person, who owns a building, to say to the Controller that he wants it for the use of any member of his family and the Controller, if he is satisfied that it is a *bona fide* claim may allow it to be occupied by any member of his family. This is clause 3 (8). Similarly, there is no reason why, when you come to the counterpart of it, viz., a case where the tenant has already been put in possession, the same attitude should not be taken. The provisions are complementary. If one deals with accommodation, i.e., cases of buildings which are not let, the other deals with buildings where tenants are allowed and are required to be evicted. I think the two provisions should be in conformity with each other. This amendment I suggested to the Hon. Minister this forenoon itself, and I did not move any formal amendment because I wanted to put before him these various alternatives, viz., 'for his own occupation, or for the occupation of his wife and children or any member of his family.' Therefore, I appeal to him to widen the scope of the eviction clause so as to bring it in conformity with the accommodation clause. Therefore, I strongly support the amendment of my hon. Friend, Mr. Balasubramanya Ayyar that at least the daughter be included. That is the least I would really plead with the Hon. Minister to do if he cannot adopt the wider formula that I have suggested. That is my submission.

* SRI M. SESHACHARIAR : Mr. Chairman, Sir, I want to say a few words in regard to this amendment. The contention appears to be incorrect. In case a landlord has two houses, he can choose one of these and notify the other to the Controller under sub-clause (8) of clause 3 and also say whether the other house is required for a member of his family or his dependants. The other clause, namely,

[Sri M. Seshachariar] [25th August 1960]

clause 10 (3) (a), refers to a case where the tenant is in occupation of the building already and the landlord wants to evict the tenant for his own occupation or for occupation by his son. In the existing Act the tenant can be evicted only if the building is required for occupation by the landlord himself. Now under the Bill under consideration, the tenant can be evicted even if the son of the landlord requires the building for his occupation. This is an extension of the benefit to the son of the landlord. Usually the 'son' includes sons also. The son of the landlord may naturally reside elsewhere or try to reside elsewhere. In the case of daughters, unmarried daughters live with the father and married daughters naturally go to their husbands' house. Therefore if you provide for married daughters, you have to provide for the sons-in-law also. Why should the hon. Member want this to be extended to daughters also? He could have asked for the extension of this concession to the sons-in-law also. Then it would mean if a man has half a dozen daughters he would have to provide for all those sons-in-law and he would go on evicting all the tenants. (Interruption.) Why should he bring forth so many daughters? (Interruption.)

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Family planning must succeed !

SRI M. SESHACHARIAR : We are not at it. I strongly oppose the amendments moved by the hon. Member. It may be allowed in the case of son only. 'Son' would include 'sons' also.

SRI M. PATANJALI SASTRI : Does the hon. Member mean that the statement that is required under sub-clause (8) of clause 3 relates to the other house than the one which he is occupying? I understood it in a different sense. Let me read the clause. Possibly I may be mistaken. Sub-clause (8) of clause 3 says :

'Where a landlord has two or more residential buildings in the same city, town or village and they have not been already let by him, then within fifteen days from the date on which this sub-section has been applied under clause (b) of sub-section (2) of section 1 to the city, town or village, as the case may be, or from the date on which the landlord commenced to have more than one such building, whichever is later, the landlord may choose any one of such buildings for his own occupation and shall give notice to the authorised officer of the building so chosen by him and of every other building not so chosen'.

(b) When giving notice as aforesaid, the landlord shall also specify therein—

(i) whether he requires any such building for the occupation of any member of his family or any dependant of his and, if so, where the member or dependant, as the case may be, is residing and the necessity for any change of residence;

In sub-clause (a) the landlord is required to give notice to the authorized officer 'of any one of such buildings chosen for his own occupation and of every other building not so chosen'. Sub-clause (b) (i) says 'whether he requires any such building for the occupation of any member of his family or any dependant of his'. Does it refer back to the landlord and the building the landlord may choose for his own occupation or to the other building?

25th August 1960]

SRI M. SESHACHARIAR : The other building.

SRI M. PATANJALI SASTRI : I did not read it like that. I read it also as referring to the building which the landlord may choose.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Yes.

SRI M. PATANJALI SASTRI : That seems to be the correct reading. But the hon. Member Seshachariar may assert that it refers to the other building. I leave it to the Chairman and the Hon. the Leader of the House to interpret. It is on that assumption my suggestion was made that this is *in pari materia* with the other clause, clause 10 (3) (a), and not with regard to the other building. In regard to the building chosen by him, he has to specify whether it is required for his own occupation or for the occupation of any other member of his family or any dependant of his, and not in regard to the other building which may happen to be vacant. That is how I read it. It is for the Hon. Minister to clarify.

Assuming that, I went on to point out that if it was so then when you came to eviction, if the landlord wanted the building, it should be made available to any member or dependant of his family, son, daughter and so on.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : This refers to the other house. Only the existing provision in the Act has been incorporated in the Bill.

SRI M. PATANJALI SASTRI : Then my argument about the two being *in pari materia* falls to the ground.

But nevertheless, the other submission can stand on its own merits, for the reasons I have already explained. There are several cases which will be within the knowledge of everybody in the House, where a middle class man, a employee in Government service, chooses or is compelled by circumstances to leave behind his family and other dependant members. For this purpose eviction of tenants may be permitted. As was pointed out by the hon. Member Sri K. Balasubramanya Ayyar, ownership of property is recognised as a fundamental right. You can only impose reasonable restriction in general public interest. That must be borne in mind always in dealing with rights of private property. There is no good suggesting that we are trying to do justice. Even in doing justice you must not contravene Constitutional provisions and do justice by imposing unreasonable restrictions. That is all my suggestion.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : I should first of all thank the hon. Member Sri Seshachariar for clarifying the position between the two clauses. Now in regard to the plea made by the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar for the inclusion of 'daughter' also in the sub-clause I am sorry I am not able to accept his amendment. When I say this I do not do so lightly. Because I know how much the hon. Member feels that his amendment should be incorporated in the sub-clause. His speech for a few minutes particularly on this occasion rose to such a pitch that he became very vehement. Not only here, but in the Select Committee also he was vehement. I might say that no particular clause was so deeply considered as this one. This amendment was considered in the Select Committee not for one or two hours but for many hours and the hon. Member always

[Sri V. Ramiah] [25th August 1960]

insisted on the need to include 'daughters' and 'son-in-law' also in the sub-clause. I am sure he is not insisting that the landlord should have a separate house for the unmarried daughters also.

SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : If the married daughter is accommodated, the son-in-law will automatically come in. (Laughter.)

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Sir, as I said this question was very fully considered in the Select Committee stage. The provision in the existing Act is only for the occupation of the landlord. There was demand on the lines put forward by the hon. Member Sri Patanjali Sastri that any member of the landlord's family or his dependant should get the right. Then we found that when once this was conceded, no building would be there to come under the control or the provisions of the Act, because some relation or other would be brought in and all the buildings would go out of control as such. So we had to place some restrictions, and so we could not agree to the suggestion made by the hon. Member to extend the benefit to the daughters and sons-in-law also. Then we had the argument that when a man built a house, he should have the right to give it to his relations or dependants, that there should be no controls over such houses and that the Government should not interfere in such cases. If this is accepted, then we need not have these controls at all. When once we say we will have controls, they should be useful to a certain extent, at least to a small percentage of the generality of people. Sir, after giving due consideration to the plea made by the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar for the inclusion of daughters and sons-in-law, the Joint Select Committee came to the decision that there was no necessity to include them in the sub-clause. They only conceded that the present position could be slightly altered in favour of the son alone and therefore the proposed provision empowers the landlord to evict the tenant if the building is required for occupation either by himself or by his son. This is more or less a compromise and as was pointed out 'son' includes 'sons' also. Even when we came to this decision, I thought the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar would raise the point again here and would make a vehement speech. He has done it, because evidently he feels sincerely that the married daughters and sons-in-law also should be provided. I am sorry, as things stand to-day, I am not in a position to accept his amendment or go back on the decisions already taken by the Joint Select Committee.

4-10
p.m.

The other amendment seeks to suggest that the landlord's application shall be deemed to be *bona fide*. We are only trying to put a reasonable restriction in this matter. The hon. Member says that a Government servant will be occupying a building at a low rent and letting out his own house for a higher rent. I feel, Sir, that the same argument applies here also as far as the *bona fide* requirements of landlords are concerned. The landlord may be living in a building paying a very low rent, and because he is having only one building, he may ask for its release so that he may let it out for a higher rent. Only to prevent this, this restriction is placed on him. If there is a genuine case, and if the Accommodation Controller is satisfied with the request, he is empowered to release the building for the occupation of the landlord. I do not think there will be much difficulty. This provision is necessary to prevent the landlords from unreasonably evicting their tenants.

25th August 1960] [Sri V. Ramaiah]

Sir, in the case of the Government servants, the hon. Member stressed that those who belonged to the essential category and who owned buildings of their own within the city, should not be given protection under this Bill. Sir, this was brought to our notice some time earlier by Mr. Raza Khan. He complained that Government officers owned buildings within the city, and that they got all the benefits of this Act. They occupied a building at a low rent, themselves getting an exorbitant rent from their own buildings. We got this position examined, and we have sent a circular that no Government servant, who owns a building within the city, or in any other place to which this Act applies, should be shown any concession or allotted any house, unless there is a definite or reasonable cause that he should have another rented building. If I should accept the suggestion made in this House, it would work great hardship on those people who come into the city on transfer. I can assure the House that we will bear this in mind and see that the officers who get protection under the provisions of this Bill do not misuse it. I personally feel that getting the benefits of the provisions in the Bill and getting the benefits of Government subsidy and loan to build houses, and also letting them out for a high rent, is not correct. I again assure the House that this point will be carefully attended to in order to prevent any misuse of the provisions of this Bill. I request Mr. Balasubramanya Ayyar not to press his amendments.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, I press my amendments to sub-clauses (3) (a) and (3) (e). I withdraw my amendment to sub-clause (4) (i).

The amendment to sub-clause (4) (i) was, by leave, withdrawn.

MR. CHAIRMAN : The question is :

"In sub-clause (3) (a) :—

(1) in item (i) in line two, *after* the word 'son' and *before* the word 'and' insert the words 'or daughter'.

(2) in item (i) in line 3, *after* the word 'son' and *before* the words 'is not', insert the words 'or daughter'.

(3) in item (ii), in line 3, *after* the word 'son' and *before* the word 'is not', insert the words 'or daughter'.

(4) in item (ii) in line 4, *after* the word 'son', and *before* the words 'is not', insert the words 'or daughter'."

The amendment was put and lost.

MR. CHAIRMAN : The question is :

"In sub-clause (3) (e) add the following Explanation :—

'Explanation.—When the landlord owns only one building and applies to the Controller under sub-clause (e) the application shall be deemed to be *bona fide*.'

The amendment was put and lost.

Clause 10 was put and carried.

Clause 11 was put and carried.

[25th August 1960]

Clause 12.

MR. CHAIRMAN : The motion is :

'That clause 12 do stand part of the Bill'.

* SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Sir, I move the following amendments :—

"In sub-clause (3) (b), in line five, for the words 'three months', substitute the words 'six months'."

"In sub-clause (6), in line four, for the words 'three months', substitute the words 'six months'."

The amendments were duly seconded.

MR. CHAIRMAN : Amendments moved :

"In sub-clause (3) (b), in line five, for the words 'three months', substitute the words 'six months'."

"In sub-clause (6), in line four, for the words 'three months', substitute the words 'six months'."

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Sir, clause 12 deals with the recovery of possession by landlord for repairs or for reconstruction of building in respect of which the Government shall be deemed to be the tenant. The conditions under which the allottee should deliver the building to the landlord are also given in this clause. If the building is required *bona fide* for carrying out repairs, then the Controller should order the delivery of the building to the landlord. If a part of the building is to be demolished and rebuilt, then also delivery must be given. All these have been mentioned. In sub-clause (6) it is stated that the work must commence within a month from the date of delivery of possession. It is also stated that the work should be completed before the expiry of three months and that the building should be handed over. In some cases it will not be possible to complete the repairs within three months. It is really difficult in these hard days of cement scarcity and steel scarcity. It is absolutely impossible to complete the work within three months. There is no point in saying that the building should be handed over after repairs before the expiry of three months.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Let the hon. Member go further and read the clause. He will see that there is room for extension of time.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : I know, that the Hon. Minister will take shelter under this. But I ask, 'Why not fix six months even in the first instance?' Extension can be given if necessary. There is shortage of labour, shortage of cement, shortage of steel, and so on. No landlord will keep his house vacant for a longer time than necessary. Again in sub-clause (4), it is stated that the Government will not pay any rent for the period for which the landlord is in possession of the building for carrying out repairs. The landlord will not like to keep his house vacant for a very long period. Therefore I would request the Government to accept my amendment, which is very reasonable.

In clause 13, it is stated clearly that within one month the work of repairs to the building or demolition of the building must commence. If repairs do not commence within one month, then the

25th August 1960] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

building will go back to the Accommodation Controller. Therefore, as regards completion, let not three months be fixed. Let it be six months. Six months I consider is a reasonable time.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Is it the suggestion of the hon. Member that we should say 'or such further period up to six months?'

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : The Government should not think that Government officers are all angels. The reason why I am bringing forward this amendment is this. Clause 33 (2) (a) says '... who fails to comply with the order passed by the authorized officer under sub-section (6) of section 12 shall, on conviction, be punishable with fine which may extend to one thousand rupees'. It has to be proved that for unavoidable and reasonable causes the work could not commence. The onus of proof lies on the poor landlord. The Government after all are not going to pay rent for the period during which the work of repair is going on. Therefore why not they extend the time-limit to six months? No landlord would like to forgo his rent. Therefore, Sir, I move my amendment.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : It is no doubt true that on account of the difficulties in getting iron and steel, one may not be able to finish it in three months and may have to apply for further time and I therefore support the amendment. I was telling my hon. Friend, Mr. Patanjali Sastri, that it was sometimes easier to get iron and steel than to get an amendment accepted by the Government here. (Laughter.)

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Why it is difficult to get it passed is, we have considered every aspect of the entire Bill so minutely.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : There are new points.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : We are going on the same ground. This is an entirely new clause. The present practice of the landlords is to apply for release on the pretext of repairs. Once the building goes out of control, repairs are not done and it turns out to be a case of release having been obtained for increasing the rent. In order to help the genuine landlords, who require the building for repairs, we have included this provision. Then the question of time-limit, whether it should be three months or six months has to be considered. We found that we should give in the first instance, three months' time. We know the difficulties pointed out by Mr. Srinivasavaradan in obtaining iron and steel. Therefore, we have also provided that on application further time may be granted. There is no other thing here. If a man wants the building released for repairs and he does not attend to repairs, he must be punished. He cannot later rent it out. To prevent all this, this provision is there and it will work no hardship on anybody.

SRI T. P. SRINIVASAVARADHAN : If the Hon. Minister says provision will be made in the rules for granting further time, it will be all right.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Why? It is already here.

[25th August 1960]

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : It is stated 'for reasons to be recorded in writing'. If this is made automatic, then it will be better. Anyway, I do not press my amendments.

The amendments were, by leave, withdrawn.

Clause 12 was put and carried.

Clause 13 was put and carried.

Clause 14.

* SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Sir, I am not moving the amendment I have given notice of since the Hon. Minister has already assured us that the Controller will favourably consider any request for extension of time. After all, I have to adduce the same arguments as I gave earlier. So, I am not moving the amendment standing in my name.

Clause 14 was put and carried.

Clauses 15 and 16 were put and carried.

Clause 17.

* SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Sir, the amendment which I have given notice of seeks to make the compensation for frivolous complaints by the tenant 100 rupees instead of fifty. I am not moving this also.

Clause 17 was put and carried.

Clauses 18 to 22 were put and carried.

Clause 23.

MR. CHAIRMAN : The motion is :

"That clause 23 do stand part of the Bill."

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, I move:

"At the end of sub-clause (1) (b), insert the following proviso:

'Provided that the appellate authority may admit an appeal preferred after the expiration of the said period if he is satisfied that the appellant had sufficient cause for not preferring the appeal within the stipulated period'."

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I second the amendment.

MR. CHAIRMAN : Amendment moved :

"At the end of sub-clause (1) (b), insert the following proviso:

'Provided that the appellate authority may admit an appeal preferred after the expiration of the said period if he is satisfied that the appellant had sufficient cause for not preferring the appeal within the stipulated period'."

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, my amendment will not only help the landlords but also the tenants. As matters stand at present, if a person aggrieved fails to file an appeal against the order of

25th August 1960] [Sri Mohamed Raza Khan]

the Controller within a period of 15 days, there is no provision to condone the delay and admit late appeals. But such a provision has been made in several other Acts. Let us take the Indian Limitation Act of 1908. It is provided there :

"5. Any appeal or application for a review of judgment or for leave to appeal or any other application to which this section may be made applicable by or under any enactment for the time being in force may be admitted after the period of limitation prescribed therefor, when the appellant or applicant satisfies the court that he had sufficient cause for not preferring the appeal or making the application within such period."

A similar provision exists in the Sales Tax Act also. It is stated that the concerned authority (the Deputy Commissioner and others) may admit an application preferred even after the prescribed period, if the authority is satisfied that there is sufficient cause for the applicant not preferring the application within the period prescribed. Unfortunately, a similar provision does not exist here. It is not a deliberate omission, I hope. Where, in unforeseen circumstances an appeal is not preferred within the prescribed time, there should be a provision to permit late appeal. This provision would be applicable not only to the landlords but to the tenants also. I am sure the Hon. Minister will accept the amendment.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, my friend referred to the Indian Limitation Act. The difficulty here is this. In the clause the time taken for obtaining a certified copy of the order is expressly excluded while computing the fifteen days allowed for appeal. In the High Court, it is ordinarily excluded, while in this clause it is specified. So, it is better to have a provision to excuse delays also. The Limitation Act may not be applicable here. As the hon. Mover said, this is both for the landlord and the tenant. If anybody is aggrieved by an order, and if he does not appeal within fifteen days, discretion must be allowed to the authority concerned to extend the time.

The Government may provide for it under the rules.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : I cannot provide for it under the rules. It has got to be in the statute itself.

The reason for not providing such a clause allowing discretion to the appellate court is to hasten the proceedings before the courts. We do not want these things to go on dragging for indefinite periods. We have made provision for grant of time for obtaining copies. This itself would give them 10 to 15 days. We have allowed another 15 days to file the appeal. Therefore we do not think it is necessary to make a further provision and allow discretion to the appellate authority. If a person evicted is diligent about it, he should be able to file it within 15 days. That is the reason why this has not been provided for in the clause.

MR. CHAIRMAN : Is the hon. Member Sri Raza Khan pressing his amendment?

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Yes, Sir.

4-30
p.m.

[25th August 1960]

MR. CHAIRMAN: The question is:

"At the end of sub-clause (1) (b), insert the following proviso:—

'Provided that the appellate authority may admit an appeal preferred after the expiration of the said period if he is satisfied that the appellant had sufficient cause for not preferring the appeal within the stipulated period.'

The amendment was put and lost.

Clause 23 was put and carried.

Clauses 24 to 29 were put and carried.

Clause 30.

MR. CHAIRMAN: The motion is:

'That clause 30 do stand part of the Bill'.

The hon. Member Sri Raza Khan may first move his amendment.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Before moving the amendment I would request your permission, Mr. Chairman, to make a slight verbal alteration in the amendment as circulated to hon. Members. It appears to be a typographical error. I wanted, in the notice given by me, that two hundred and fifty rupees should be substituted for four hundred rupees per mensem. But I see in the amendment circulated, the amount is put as 'two hundred rupees'.

MR. CHAIRMAN: Yes, the hon. Member may move the amendment as corrected.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Mr. Chairman, Sir, I move the following amendment:

"In item (iii) to clause 30, for the words 'exceeds four hundred rupees per mensem', substitute the words 'two hundred and fifty rupees per mensem'."

The amendment was duly seconded.

MR. CHAIRMAN: Amendment moved:

"In item (iii) to clause 30, for the words 'exceeds four hundred rupees per mensem', substitute the words 'two hundred and fifty rupees per mensem'."

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Before speaking on this amendment I want to refer to one thing. While speaking on an earlier amendment of mine for substituting 'nine per cent' for 'six per cent', the Hon. Minister was again and again referring to some meeting or conference. I was in doubt whether he was referring to the Joint Select Committee meetings or the informal meeting we had on the eve of the discussion of this Bill in the Assembly. I do not remember all that happened in those meetings. We have had much of it and let us not talk about it again and again. I know we had an informal conference a day after the Bill was discussed in the Assembly and I do not remember what exactly happened. It is not that I do not want to remember things which are not to my advantage. Whatever the commitments we made at those meetings, we stand by them.

25th August 1960] [Sri Mohamed Raza Khan]

But coming to the point, with regard to control on non-residential buildings, originally the report of the Joint Select Committee envisaged that there should be no rent control or anything of that the Hon. Minister introduced the Bill for consideration in this House he explained the reasons that compelled the Government to bring them under rent control. Sir, this was discussed even in the informal conference. Luckily the Hon. the Leader of the Opposition was also present at that conference. And we discussed this question there also. You know, Sir, in this House particularly, the attitude of the Opposition is always reasonable, much more reasonable than the other side. When the Hon. Minister placed his difficulties before us, whatever be the change or argument, we ultimately said that we would try to co-operate with the Government.

The Government came to the decision that control should be restricted to residential buildings on a rental of Rs. 250 and below. When the question of rent control on non-residential buildings was raised, we asked why it should not also be restricted to buildings with a rental of Rs. 250 and below. The Hon Minister said—he was very careful in this and I admire him for that—he would accept it but that was not final and it was only tentative. This is an assurance which comes in handy for the Members on the Treasury Benches. The suggestion in the other House was that the control should apply to buildings on a rental of Rs. 500 and below. The actual amendment moved by the Government was that it should apply to buildings on a rental of Rs. 400 and below. It is not a question of my trying to argue the position. The hon. Member Sri T. P. Srinivasavaradan asks for 12 months' time instead of four months, and then withdraws the amendment when assured that the clause provided for extension of time on reasonable grounds. This is not a question like that. Let not the hon. Member take me amiss. It is not in that spirit that we are moving this amendment. After all the Minister has to convince the House why he has fixed the limit at Rs. 400. There is another amendment given notice of by my hon. friend opposite—he is always helpful to Treasury Benches these days—that it may be raised to Rs. 650. The Government could have put in Rs. 2,000 and thus practically they could have brought under their control all the non-residential buildings. The Government themselves have stated that after all it is not their policy to have these controls permanently. The particular class which is to be benefited by this had this advantage all these 12 years. The time has now come when the policy of the Government should be 'decontrol'. Unless this psychological factor is created in the people, they will for ever be depending on the Government. It is the law of nature that if a man gets an advantage, he wants to have that permanently. If we were placed in their position, we would also insist on this advantage being continued for ever. The Government should see to it that this tendency is not encouraged. They should make it clear that it is not their policy to have this as a permanent measure, and they should try to decontrol gradually, and as far as possible.

So far as fixing the limit of Rs. 400 is concerned, the difficulty we are labouring under is, we have no statistics. If we have facts and figures before us, we can decide the limit up to which controls should be applied. For instance they could have taken some business areas in the city such as Broadway, Mount Road, and so on and furnished us particulars regarding the number of buildings at various

[Sri Mohamed Raza Khan] [25th August 1960]

levels of rents and the reasons that led them to fix the limit at Rs. 400. Nothing of that kind has been done by the Government. Somebody seems to have said that it might be put at Rs. 400 and it has been accepted, and the Government want us also to accept it. My point is this. The Government having taken the stand to bring about decontrol as far as possible in respect of non-residential buildings, they could have kept a few buildings under their control and left the others to go out altogether. Many a Member took pity on the smaller businessmen who may not be in affluent position, and said that if these non-residential buildings were taken out of control, the rent would go up abnormally and they would not be in a position to pay such rents and carry on business. I submit it is not merely a question of people's ability to pay or not. In the case of residential buildings we have fixed the limit at Rs. 250. This fixation at a lower level reduces the work of the department and reduces the work of the Government also. All the controls, which came into existence during the war period, have gone and this alone remains. Let me in this connection refer to the decontrol of rice. What is it that was not said against the removal of control on rice in 1952-53 when Sri Rajaji said: 'I have courage to remove it and I will face the consequences'. No doubt if you remove controls repercussions would certainly follow. Unfortunately, Sir, a Member in the Opposition has no right of a second speech. Practically the Minister after his reply feels that his reply was the best and the most satisfactory one. That is the greatest disadvantage under which we suffer, unless the rules are amended.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Where is it to end ?

SRI MOHAMED RAZA KHAN : That is another problem.

Sir, the Minister was arguing his case why he brought in decontrol to some extent. When we suggested decontrol on non-residential buildings we were more concerned with what was going to be the repercussion than the Minister and the Members of their party. We knew that and yet suggested 'Let us take a chance and remove control on non-residential buildings.' After all in politics everybody has to take a chance. If as a result of decontrol conditions become abnormal, the Government of Madras have sufficient powers to take necessary action. If such a contingency arises, they can reintroduce controls. They could then have told the people: 'We tried to decontrol. What is the result? We are forced to reintroduce control.' I do not want to argue the point further, Sir. I think the limit of Rs. 250 for non-residential buildings is quite reasonable because the idea of the Government is to limit controls to as few buildings as possible. The limit of Rs. 400 will cover the entire field.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Mr. Chairman, Sir, the figure Rs. 400 does not depend on any statistics. The reason for fixing Rs. 250 for residential buildings should also hold good in the case of non-residential buildings. In the case of the residential buildings the Government said that if the landlords could get a rent of over Rs. 250 they would not interfere but would leave them to adjust their relationship with the tenant. This was because such class of landlords were considered to be rich men. That was mentioned by the Hon. the Minister for Finance, and the Hon. the Minister in charge of the Bill agreed with that view. And therefore the limit of Rs. 250 has been fixed in respect of residential buildings. It was how Rs. 250 came to be fixed and there was no question of

25th August 1960] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

bargaining, one Member asking for Rs. 250, another for Rs. 650 and yet another for Rs. 1,000. If a person receiving a rent of over Rs. 250 could be left adjust his relations with his tenants in the case of residential buildings and such a person could be considered to be a well-to-do person, why should not the Government also allow a businessman paying a rent of over Rs. 250 a month to adjust his relations with his landlord without interference from the Government? Such tenants should be capable of taking care of themselves. Control must cease at some time. Leave it to the parties themselves. We want control to go so that the middle class people may be relieved of their hardships. That is the point.

4.30
p.m.

SRI M. SESHACHARIAR : Sir, I move the following amendment :

"In item (iii) to clause 30, for the words 'exceeds four hundred rupees', substitute the words 'exceeds six hundred and fifty rupees.'"

SRI V. S. BALASUNDARAM : I second the amendment, Sir.

MR. CHAIRMAN : Amendment moved :

"In item (iii) to clause 30, for the words 'exceeds four hundred rupees', substitute the words 'exceeds six hundred and fifty rupees.'"

* SRI M. SESHACHARIAR : Sir, a sum of Rs. 250 was fixed for residential buildings. But when the question of fixing the amount for a non-residential building was considered, I suggested that Rs. 500 might be fixed. The Hon. Minister might not have agreed to this. But that was the suggestion given. Here we have got to see one thing. As regards residential houses, one can live anywhere and in any part of the city. But business houses have got to be in the business locality. They cannot be in any other place. Therefore there is greater demand for these buildings in China Bazaar or in Mount Road. There is a greater rush for buildings there, and therefore a higher rent is being demanded. These buildings are far more valuable than buildings elsewhere in the city. There is no question of viewing these buildings from the point of view of residences. They are quite a different category. If we fix Rs. 250 as the limit for residential houses, in the case of non-residential buildings it should be Rs. 650. After all, there are people who want that the private sector should be encouraged. We are trying to encourage the private sector where people are trying to do business. They should not be evicted by their landlords. If they are evicted, they will lose their business. Therefore it is I say that such people should not be evicted from their buildings, and that Rs. 650 should be the limit of amount in their case. Therefore, Sir, I request that my amendment be accepted.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, I move the following amendment :

"To item (iii) of clause 30, add the following proviso :—

'Provided that the Government by notification fix instead of Rs. 400 a lower amount per mensem in the case of any municipal town or any village in respect of the above sub-clause (iii).'

The amendment was duly seconded.

MR. CHAIRMAN : Amendment moved :

"To item (iii) of clause 30, add the following proviso :—

'Provided that the Government by notification fix instead of Rs. 400 a lower amount per mensem in the case of any municipal town or any village in respect of the above sub-clause (iii).'

[25th August 1960]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, the hon. Member Sri Seshachariar referred to China Bazaar and Mount Road. There are no 'China Bazaars' in every municipal town or village. Rs. 250 and Rs. 400 will be considered very high in those places. There will not be any building which will fetch so much rent. For example take Mayuram. Nobody will be paying Rs. 400 or even Rs. 250. Therefore I would leave it to the Government to fix this amount by notification. In places where the amount can be less, they can fix a less amount. I want to give the power to Government to see that, in the case of other municipal towns, where even Rs. 400 is considered to be a high figure, a less amount than Rs. 400 is fixed. That is the principle of the amendment I move.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Sir, the Deputy Leader of the Opposition wants us to consider the question of fixing the upper limit on the same basis as the one for residential buildings. He says that in the case of residential buildings we fix the limit at Rs. 250. He asks why we should not adopt the same principle in the case of non-residential buildings. When we arrived at the figure of Rs. 250 for residential buildings, the Joint Select Committee thought that buildings above Rs. 250 came under the luxury class and that they should not insist on having any control over such a class of buildings. Whether we can apply the same argument to non-residential buildings, has to be considered. In the case of the non-residential buildings, our main aim was to protect the middle class. If we accept this principle, should we not extend the same protection to the middle class who go in for these non-residential buildings for doing business? Mr. Raza Khan said that in Bombay people had to pay even Rs. 600 for small buildings. Small establishments are mainly connected with middle-class businessmen. Take for instance all shops in China Bazaar or the premises in the occupation of doctors and others. Everybody will concede that these premises will have to be protected. Normally we find that in the City of Madras and other bigger towns, such middle-class business people are occupying buildings which go beyond the rent group of Rs. 250 to Rs. 500. So when we arrived at this figure, it was not out of any fancy for Rs. 400 or Rs. 250. We wanted to protect a certain class in the case of residential buildings. We have been consistently keeping that in mind. We also feel that facilities should be extended to even the business community. Mr. Raza Khan pointed out that I was taking cover under an informal discussion we had after the Bill was taken up in the Assembly. I do not want to take any cover under such informal discussion at all. Actually it was a help to me, because I was able to know the minds of the various members. If I took the sum total of the feeling of the members, then I should have insisted on the Rs. 500 limit. But particularly when the Leader of the Opposition was very insistent that it should be Rs. 250, we arrived at the figure of Rs. 400. It is not because I had any liking for this figure or because of any pressure that I accepted this Rs. 400. It was my respect for the Leader of the Opposition that made me put the figure at Rs. 400. Otherwise the figure would have gone to Rs. 500. Particularly in the Assembly every one, who was following the Bill, said that the limit should go up to Rs. 500. But out of a feeling that we should respect the views of the Leader of the Opposition of this House, I said that we must stick to Rs. 400. As I said earlier, the amount of Rs. 400 was arrived at not out of any fancy for it. The House will agree that this figure will give protection to the middle-class businessmen. Sri K. Balasubramanya Ayyar

25th August 1960] [Sri V. Ramaiah]

stated that towns like Coimbatore and Madurai should be considered from a different point of view. He wanted a lower limit to be fixed even in congested areas like Madurai and Coimbatore. We got representations that businessmen in those places should be protected. I am sure this 400 rupees limit will not work much hardship on the landlords of those areas. Normally we get very few cases from the mufassal. I do not see much harm will be done to the landlords in the mufassal. I am sure this position will be accepted by Mr. Raza Khan. Mr. Seshachariar holds the other extreme view that the limit should be raised. He is, however, very considerate in that he has come down to Rs. 650. Left to himself, he will go up to Rs. 1,000. He has contacts with people who give their views to him. (Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar: As an Advocate!) We may take it 'as a Member of the Council'. I hope Mr. Seshachariar will not press his amendment. I would request Mr. Raza Khan to accept the existing provision as it is.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, I withdraw my amendment. The amendment was, by leave, withdrawn.

SRI M. SESHACHARIAR : Sir, I also withdraw my amendment. The amendment was, by leave, withdrawn.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, I do not press my amendment.

The amendment was, by leave, withdrawn.

Clause 30 was put and carried.

Clauses 31 and 32 were put and carried.

Clause 33.

MR. CHAIRMAN : The motion is :

"That clause 33 do stand part of the Bill."

* **SRI T. P. SRINIVASAVARADAN :** I move:

"In clause 33, for the words, 'one thousand rupees' wherever they occur, substitute the words 'five hundred rupees'."

SRI MOHAMED RAZA KHAN : I second the amendment.

MR. CHAIRMAN : Amendment moved :

"In clause 33, for the words, 'one thousand rupees' wherever they occur, substitute the words 'five hundred rupees'."

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : I know the fate of my amendment. Still I am moving it because reason and fairness are on my side. It is stated that every person who contravenes the provisions of the Act will be fined 1,000 rupees. What are the offences for which such a huge fine is prescribed? If a landlord does not give notice of vacancy within seven days he can be fined. This is the case with the poor tenant also. If he fails to give notice within seven days, he also can be fined 1,000 rupees.

[25th August 1960]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : One point I wish to make clear. This is not 'fine of 1,000 rupees'. It is only up to 1,000 rupees. That is the usual provision. The court may impose any fine but the limit is 1,000 rupees. If the offence is small, it may fine even five rupees.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : It may vary according to the discretion of the officer.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Magistrate.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : The Hon. Leader of the House said that it was left to the discretion of the officer. The Hon. Sri R. Venkataraman : (Court.) Yes, court. I may say this, Sir. It is no reflection on the magistrates. If you go to the Honorary Magistrate's Court, you will see they inflict the maximum punishment or very near the maximum punishment. If a cyclist goes without light, the fine is ten rupees. In those days, it was only one rupee. Even five hundred rupees is too much. One thing I am glad to see in this Bill. There is no imprisonment provided for. You are not putting 'fine or imprisonment or both' here. My amendment lowers the maximum limit and seeks to be lenient both to the landlords and the tenants who are both subject to a heavy fine under the clause.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : The Hon. Leader of the House has pointed out that this power is vested in the court and Mr. Srinivasavaradan need not have any fear. He has always got fears about the officers and now that this power vests in the court, he should be happy. If he goes through the existing Act, he will find that it is fine of 2,000 rupees and simple imprisonment of three months.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : But the tenant also comes in here.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Therefore, he must welcome the present provision which is better than the previous one.

MR. CHAIRMAN : I now put the amendment to vote. The question is :

"In clause 33, for the words, 'one thousand rupees' wherever they occur, substitute the words 'five hundred rupees'."

The amendment was put and lost.

Clause 33 was put and carried.

Clauses 34 to 39 were put and carried.

Clause 1.

MR. CHAIRMAN : The motion is :

"That clause 1 do stand part of the Bill."

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, I move :

"In the proviso to sub-clause (2) (a), after the words 'this Act' and before the words 'shall cease', insert the words 'or any of the sections of the Act'."

The amendment was duly seconded.

25th August 1960]

MR. CHAIRMAN : Amendment moved :

"In the proviso to sub-clause (2) (a), after the words 'this Act' and before the words 'shall cease', insert the words 'or any of the sections of the Act'."

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I consider this amendment fairly important in one respect. The proviso to clause 1 gives power to the Government to exercise their discretion on the working of the Act in every place. If they feel that in any particular place, the Act should cease to operate they can issue a notification therefor. I simply want to add this, viz., 'or any of the sections of the Act'. The reason why I add these words is this. The Hon. Minister was kind enough to review the whole position of accommodation control and he also stated that, after one year, he would review it. If he finds that in the meantime a large number of buildings have been constructed, as he is sure many such buildings would come up thanks to the housing programmes of Government and other such bodies, he may lift the control over accommodation. The Act is going to remain in force for three years and some of the sections are very important ones. Sections 3, 12 and 16 (particularly section 3) are very important and at any time the Government may feel that one of these sections or all of them are not necessary. If the Hon. Minister feels after reviewing the working of the Act for a year that rent control must be continued and that accommodation control can be abolished, then a provision must be there in the Act for him to act upon. Otherwise, this 'one year' has no meaning. If such a provision as is suggested in my amendment is made, it will be safe, and nobody's powers are interfered with in any way. But the Government can come to the conclusion of their own accord and notify that the accommodation control sections will not apply to any particular place. They can apply the provisions of this Act to the whole of the State or only to the City or any other place. Therefore, in order that there might be a provision to enable the Government to review the position and issue such notifications, I have moved my amendment. This enabling provision is very necessary should the Government decide to decontrol after a period of one year. This becomes very necessary in view of the assurance given by the Hon. Minister himself. The Government themselves could have taken that power of notification to say that the sections of the Act relating to accommodation control shall cease to operate in any particular place after one year. The rent control sections may continue for three years, for there is a general provision where it is said that the Act will be in force for three years. Sir, the Act has been kept going for the past fifteen years. This should not be prolonged like this. If the Government think that this should be a permanent measure, let them put it on the Statute Book permanently. Then I can understand it. But if the Government want that the situation should improve, if the Government do not want these controls to be imposed unnecessarily but want only to relieve hardship wherever it exists and leave other things to adjust themselves or to allow them to be regulated by contract between the parties concerned, then the amendment I have suggested is absolutely necessary. This is very necessary also in view of the attitude that the Government and the Hon. Minister took, for which we are very thankful. So far as accommodation control is concerned, they furnished us figures which were convincing to all of us. There were only 276 newcomers. The rest of the cases related to transfer from one building to another. But these transfers

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [25th August 1960]

do not matter. If even in respect of these 276 cases we are able to give sufficient relief within a year, we may not feel the necessity for continuing this accommodation control at all in our State. In order to see that the Hon. Minister exercises his discretion and notifies within a year that accommodation control is lifted, I want this amendment to be accepted. I want to test the reasonableness of the Minister. It is all right he has given an assurance. The reasonableness of such an assurance consists in taking such powers to notify after review that accommodation control is not necessary. He may after a year come forward with an amendment to that effect. But since we have a provision here already, we can add a few words more to the existing provision which will give effect to the assurance of the Hon. Minister.

SRI M. PATANJALI SASTRI: Mr. Chairman, Sir, I support the amendment for some different reasons. Of course the proviso to sub-clause (2) (a) of clause (1) says: ' . . . this Act shall cease to apply to any municipality specified therein or to the City of Madras from such date as may be mentioned in the notification'. The hon. the Mover of the amendment has suggested the addition of the words 'or any of the sections of the Act' to this proviso.

I see no difficulty in the accommodation part of this measure being upheld as constitutional because after all accommodation control is one form of requisition. That is recognized by the various sections themselves. The only difference between requisition and accommodation control is, in the case of requisition the Government takes the initiative and says that it wants the particular building for its own purpose, that is for a public purpose, and directs the owner, to place the building under its disposal. But in the accommodation control form of it, the initiative is left to the owner. Whenever a building is vacant he gives notice and thereupon the Government decide whether they want it or not. But essentially accommodation control is only another form of requisition. If viewed in that Article 31 of the Constitution will be attracted, that is to say, the requisition

must be for a public purpose. I have elaborately dwelt on the need for the existence of public purpose in connection with the discussions on the Land Ceiling Bill. It is no less essential in this case. In the case of the Land Ceiling Bill, of course, both acquisition and requisition have been clubbed together. I need not here refer to Article 31 of the Constitution again. Requisition should also fulfill the conditions of Article 31. The conditions are payment of fair compensation, which, no doubt, after the amendment of the Constitution has been left to the discretion of the Legislatures to decide and also the existence of a public purpose. So far as public purpose is concerned, the only public purpose that can be validly put forward by the Government is indicated in sub-clause (3) of clause 3 which says:

'If, within seven days of the receipt by the authorized officer of a notice under sub-section (1) or sub-section (2), the Government or the authorized officer do or does not intimate to the landlord in writing that the building is required for the purposes of the State or Central Government or of any local authority or of any public institution under the control of any such Government or for the occupation of any officer of such Government, the landlord shall be at liberty to let the building to any tenant or to occupy it himself.'

25th August 1960]

[Sri M. Patanjali Sastri],

Purpose of the State cannot be always synonymous with public purpose. Purpose of the State may cover a wider area than mere public purpose. But 'for occupation by any of the officers of such Government' has been recognized as a public purpose within the meaning of Article 31 of the Constitution. In so far as Government take possession of any particular building for the purpose of accommodating any of their officers, that is recognized to be a public purpose. The other things, namely, 'for the purposes of the State or Central Government or of any local authority or of any public institution under the control of any such Government' may not necessarily be public purposes. The State Government cannot for purposes of their own or the Central Government for their own purposes seek to dispossess the owner of his property because Article 31 confers a fundamental right. The right to private property is a fundamental right and it can be abridged only after the due fulfilment of the conditions laid down in Article 31 of the Constitution. My submission is that there is no public purpose as far as I can see in the other limbs of sub-clause (3) of clause 3, namely, 'for the purposes of the State or Central Government or of any local authority or of any public institution under the control of any such Government. All these things cannot be said necessarily to involve and involve only public purposes within the meaning of Article 31 of the Constitution. The last limb of the sub-clause, namely, 'for the occupation of any officer of such Government' of course has been recognized even by the Supreme Court as involving a public purpose. Therefore it may be that the Government after consultation with their legal advisers may choose to direct by notification that the sections so far as these are concerned cease to apply.

As regards non-residential buildings, I have been listening to the discussion here. It has been proceeding on the footing that the middle-class businessmen must be protected. In fact the Hon. the Minister to-day said several times that the middle-class businessmen must be benefited. Now that seems to be an entirely wrong approach. Middle class businessmen cannot be benefited by the Government taking over buildings for any public purpose. Government merely direct the owner of a non-residential building to put it at the disposal of the businessman. That cannot be a public purpose. This is not for accommodating a Government officer. It is merely to benefit businessmen as a class. That cannot be public purpose at all.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: It is not requisition. It is rent control.

SRI M. PATANJALI SASTRI: I am not now on the rent control portion of the Act. I am on the accommodation control portion of the Act. I am leaving aside rent control altogether. If the Government seek to take possession of a non-residential building by giving notice to the owner to benefit a businessman, it cannot by any stretch of language or imagination be held to be a public purpose within the meaning of Article 31. The object underlying the Act may be to deal fairly and justly with all sorts of people—middle class businessmen, owners of residential buildings and owners of non-residential buildings. Ownership of property has been recognized to be a fundamental right. The Government cannot deprive a person of ownership of his building except for a public purpose. In trying to benefit a middle class businessman, I find it very difficult to conceive of any public

[Sri M. Patanjali Sastri] [25th August 1960]

purpose being in existence or being fulfilled. Discussion here has proceeded on the presumption that middle class businessmen must be protected, benefited, and so on. The need for acquiring or getting possession of a non-residential building for purposes of locating a school or hospital must be very rare. The Government may not think it worth while to have accommodation control for this purpose. Their object seems to be—as is disclosed in the course of the discussion—to benefit the middle class businessmen. This will be wholly incompatible with fulfilling a 'public purpose'. This is what I wish to point out. So far as non-residential buildings are concerned, this object of benefiting the middle class businessmen would not be sufficient to warrant the requisitioning of buildings, under Article 31 of the Constitution. Of course in the limited cases just now mentioned by Mr. T. P. Srinivasavaradan, they may require it for locating a school or hospital or some other Government office. I concede that this will be a public purpose. But the trend of the discussion has covered much wider ground by trying to benefit all sorts of middle class people. This is not permissible. Therefore, they may wish to direct that portions of the clause relating to the four classes of public purpose, namely, purposes of State Government, Central Government, local authority, and purposes of a public institution, may cease to apply. Similarly portions of the clause dealing with non-residential buildings may cease to apply unless the Government want the building for locating a hospital or school or Government office. Clause 30 (iii) mentions a limit of Rs. 400. Therefore necessarily the building must be a small one. What sort of Government hospital or Government school they are going to have there? Therefore the main object is to benefit the middle class people. In fact the Hon. Minister referred to this many times even to-day, and the whole trend of the debate proceeded on the footing that the Government want to benefit the middle-class businessmen. This is impermissible having regard to the language of Article 31. Therefore I submit that Government should be allowed the opportunity, by notification, to direct that not merely this whole Act but also sections of it, shall cease to apply. I would go further and say that portions of sections also shall cease to apply by a notification of the Government. This will give them an opportunity to do away with those portions of sections which offend the Constitution. That is my submission.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir, at the far end of the debate, a very interesting question of law has been raised, namely, how far the Bill before the House is valid from the point of view of constitutionality. This Bill is in replacement of an Act which contains more or less the same provisions both with regard to the control of rents and accommodation.

SRI M. PATANJALI SASTRI : Was it passed before the Constitution came into force? The Hon. Minister referred to the year 1949. We are now dealing with the Bill after the Constitution came into force. This makes a difference.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, this question has been considered by the Courts in the light of the Constitution, which was framed afterwards. The present legislation replaces exactly the existing law on housing control. The existing law provides for control of accommodation both residential and non-residential. The existing law also provides for the taking over of houses for allotment

25th August 1960] [Sri R. Venkataraman]

to Government servants and also for allotment to public offices. The present Bill regulates also the manner in which any owner of a property shall deal with his property. Actually, Sir, it is my view that if there is any infringement, it must be an infringement of Article 19 rather than Article 31. If Parliament or the Legislature passes a law by which it seeks to control the economic activities of the people, the validity of it can be challenged under Article 19 saying that the restrictions imposed are unreasonable restrictions. Here what the Bill seeks to do is to regulate the manner in which the houses shall be let, the manner in which the house rent shall be charged, the manner in which the Government can requisition houses, and the manner in which the houses can be released. Therefore this Bill really seeks to regulate the relationship between citizens in respect of control over property. So long as the law does not violate Article 19 of the Constitution, my submission is that this is valid and that it cannot be challenged.

SRI M. PATANJALI SASTRI : The learned Leader of the House is referring to something which I did not raise.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The point is whether this violates the Constitution. Under Article 19, these have been held to be reasonable restrictions. Therefore, this law cannot be challenged. My submission is that this is a Bill which regulates the relationship between the people in the country—owners of property and tenants—and such a regulation is within the competence of the State Legislature.

SRI M. PATANJALI SASTRI : Property rights are protected under two articles. Article 19 is one and Article 31 is another. Article 19 can pass muster. But the conditions mentioned in Article 31 also must be fulfilled.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I come to the next point. Once it is conceded that it is permissible under Article 19 to have a legislation of this kind for regulating the relationship between the landlord and the tenant, then the other question is, 'Does it offend Article 31 of the Constitution?' Article 31 relates to acquisition and requisitioning of property. Here it is a question of regulating the relationship between several classes of people. (Interruption.) It is not so. I thought it was sufficiently obvious. The Act itself refers to requisitioning. So far as Government purposes and public officers 5-20
are concerned, it is requisition and it is protected. So far as regula- p.m.
tion of rent between two citizens is concerned, it will not come under the mischief of Article 31. Whether it offends Article 19 or not is then the question. If Government cannot regulate the relationship between two parties, the landlord and the tenant, then no law can be passed. Unless it offends Article 19, a regulatory enactment dealing with the rights under 'property' between the landlord and the tenant, would be a valid enactment. It is only when it offends Article 31 in the sense that a man is deprived of his property, it cannot be done. Here, it is not deprivation but a regulation. It regulates the manner in which one should let out a house. One is not deprived of anything.

SRI M. PATANJALI SASTRI : Unless you requisition that property, you cannot give it over to another.

[25th August 1960]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Therefore, my submission is this. The law before the House is only a law regulating the relationship between the tenants and the landlords and to the extent it is protected under Article 19, it cannot be challenged. Article 31 deals with requisitioning for Government purposes. Sir, it is acknowledged and decided by the courts that it is a valid public purpose to accommodate an officer. A question was raised whether giving a house to a Sub-Inspector was a valid requisition. And courts have held that it is a public purpose. Therefore, the other question of giving houses to officers is obviously a public purpose.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : To businessmen?

SRI M. SESHACHARIAR : There is no such thing.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Sir, there is some confusion here. I was trying to explain how this rent control over non-residential buildings was sought to be brought in again. Now, Mr. Patanjali Sastri has taken the stand how the Government can requisition buildings for purposes of allotment to private merchants. (Sri Mohammed Raza Khan: No.) We do requisition buildings only for Government institutions and officers of Government. The Act is intended only for the benefit of Government officials and for housing Government offices. If the provisions of the Bill are carefully gone through, this will be evident. I have never requisitioned and I do not requisition any private building for private purposes. If a building is taken over not for a public purpose, then it offends the provisions of the Constitution. When I do not require a building for Government purposes, I can only release it to the landlord so that he may have as tenants persons whom he may choose. The Government never act as an agency to get accommodation for those who do not come within the purview of this Bill. We have made a catalogue of persons including foreign diplomats for whom we have to find accommodation. In fact, when the matter was before the Select Committee, we considered whether we could not extend the scope of the Bill so as to cover other essential classes like doctors, lawyers and newspapermen. In fact, such a provision exists in the Bombay Act wherein doctors, newspapermen, etc., come under the category of essential service. But we did not want to include them and widen the scope of the Bill. Our Bill has only limited scope. The fear of Mr. Patanjali Sastri that we act as agents for businessmen is unfounded. That position does not exist and we do not also intend it. Still if there is any flaw somewhere, I shall certainly consider it, if pointed out. I may incidentally point out that in the last three years, it has not been possible for me to allot a building even to the State Handloom Board, a quasi-Government body and also to the State Electricity Board. I am not in a position to allot buildings for the employees of the Airways Corporation. To such category of persons and institutions, we cannot extend the provisions now. I am not here utilizing the provisions of the Act to find accommodation for middle-class businessmen. I am not well versed in legal and technical terms but as a layman I can say straightway that this Bill is not at all intended for the benefit of businessmen as such.

SRI S. NATARAJAN : It regulates rents for the business community.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : We wanted to remove this also during the Select Committee stage and I have explained how we have been obliged to retain this provision now. This is not to benefit

25th August 1960]

[Sri V. Ramiah]

the big fish as such. Our object is to help those hard-pressed middle-class tenants. Mr. Balasubramanya Ayyar pinpointed one thing and said that a provision should be made in the Bill itself that after a year decontrol would start gradually. As I stated early, Sir, we really wanted more stringent provisions in the Bill but after a number of sittings of the Select Committee, we felt that we must have relaxed control or a diluted control. We did make a move in that direction. I furnished facts and figures to the Committee and expressed my personal view that accommodation control should go. But immediately thereafter some fear was expressed by the Members of the Select Committee that if accommodation control was removed, it would work great hardship on the Government employees. I have assured the other House that I will review the working of this limited control after one year. The hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar said that mere assurances would not do and therefore some specific provision should be made somewhere in the Bill itself. When I give an assurance not casually but specifically, it will be included in the statement of assurances and particularly with the hon. the Leader of the Opposition as the Chairman of that Committee, the Committee will not simply leave me if I did not do something to fulfil my assurance. I must come with some statement to satisfy him that I have done something and I have adhered to my assurance. I may assure the House that I am studying this question seriously for the last three years. The trend of the feeling is that either you should have these controls to benefit the entire community and all sections of the community or not have controls at all. We also share that feeling. The hon. Member Sri Raza Khan said that control had been there for the past 15 years and people should no longer expect the Government to continue this for years and years, and they should be prepared to face changes if the situation should so require. That should be the attitude of the people, he said, if the Government wanted to remove the control after one year.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I want only an enabling provision. That is all.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : If I find that accommodation control is not necessary after a year and if any amendment of the Act is necessary, I am prepared to come before the House with the amendment to do away with accommodation control. If only the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar fears I may go back on my assurance, there is need to accept his amendment. If he trusts the Government that they would keep their word and review the position after a year and take suitable action, I am sure he will not press his amendment. I leave it to him to decide. I feel there is no need for this amendment. I restate what I said before, namely, the Government will consider and review the entire position at the end of one year and do the needful after carefully watching the working of the Act for one year.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : In view of the assurance given by the Hon. Minister I do not want to press the amendment. But I would request the Hon. Minister to do it even within a year if it is possible, because the whole Act extends up to three years. That is my only explanation for moving the amendment.

The amendment was, by leave, withdrawn.

Clause 1 was put and carried.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [25th August 1960]

The Preamble was put and carried.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: Mr. Chairman, Sir, I move:

'That the Madras Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 20 of 1959), as passed by the Legislative Assembly, be passed.'

MR. CHAIRMAN: Motion moved:

'That the Madras Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 20 of 1959), as passed by the Legislative Assembly, be passed.'

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Mr. Chairman, Sir, I have been sitting silently listening to the long-drawn battle, if I may use that word. I am glad that after all the battle is over, although it must be confessed that the casualties have all been on this side and we on the Opposition have been ruminating and licking the wounds we have received.

Sir, this is not the first time that I have had that experience. During all these 15 years that I have been functioning in the Legislative Council, since the year 1946, there was only one occasion when an amendment moved from this side was accepted by the Treasury Benches.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: I had the honour of moving that amendment and that was in respect of the Hindu Religious Endowments Bill.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Only on one occasion it was accepted. And therefore for one who has been accustomed to receive these injuries it is not surprising, and I have taken them more philosophically than the hon. Member Sri K. Balasubramanya Ayyar has taken. But I must express our thanks to the Hon. Minister in charge of the Bill for one thing. Even when he was not accepting any one of our amendments, he tried to give us sugar-coated pills. That is the way doctors do. I think in this respect he has become an expert doctor.

Two things have greatly pleased me. One is the discovery that my hon. Friend Sri Seshachariar has taken the place of a former Member Sri Purushotham (laughter) and that he is the strongest supporter of the Treasury Bench. I wish him joy in the new task. The other discovery is that he has become a convert to the private sector. That I think is a greater victory than anything we may have achieved as people interested in the private sector. He has moved an amendment to increase the limit of Rs. 400 for non-residential buildings to Rs. 650. I am sure that the private sector will be very happy that they have found such a strong advocate in the Treasury Bench also.

But, Sir, speaking in a more serious way, I would like Government, the business community and all others concerned with accommodation to take note of the fact that there is a definite feeling—whether among the minority or not, I won't say—that accommodation control and rent control should go and that things must be much more well-organized by the eternal rule of supply and demand. If this has to

[25th August 1960] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

be done, the first and most obvious duty on the part of the Government is—they have been remiss in carrying out their duty so far—to construct quarters for their officers and they should insist on quarters being constructed for all those employed whether it be in industry or in business circles. The Hon. the Leader of the House has brought forward, I think, a Housing Board Bill. I am sure that with his usual industry and enterprise, he will not let it remain on the Status Book as our Slum Clearance Act has been there for so many years.

I would also like to state that the reason why we do not want controls is, these controls lead to a certain amount of demoralization in the whole community. More controls mean more black-marketing and more black-marketing means more profiteering. It is only by recourse to the method of distribution based on the law of supply and demand that the nation itself can afford to be true. As one interested in stimulating that thought in all people, not because I am interested in this or that particular section, I want to make his appeal. The hon. Member Sri Srinivasavaradan has been paying compliments to both sides, occasionally one way and occasionally the other way. I admire the manner in which he has been doing it. He can always see both sides of the picture and present compliments. But I do want to say this. When we speak sometimes very strongly and feel very strongly, it is not for any personal reasons. It is because we realize the present state of the society and more particularly of Hindu society. We are not in favour of daughters as against sons or sons against daughters. The fact of the matter is that according to Hindu society and the functioning of Hindu society, the obligations of the father cannot be disturbed by a mere legislative measure. I see two hon. Lady Members here. Neither of them got up to speak on this Bill, as I hoped and anticipated. But having said that, I do not want to take much of the time of the House. I thank the Hon. Minister for the assurance he has given. Let me hope that after the period of one year, he will be in a position to come before us and suggest that accommodation control may go. Let us wait for rent control to be abolished in course of time.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, as one who took part in this debate, I wish to say a few words. I moved a number of amendments. Though none of them was accepted. I took it coolly and philosophically. We did our duty and we leave the rest to the Government.

There are two points on which I would like to lay emphasis. The rent control court building is abominable. Many of us have to go there. There is no place to sit. It is like a fish market. A number of people have to sit under the trees. They just look like monkeys sometimes. (Laughter.)

SRI M. SESHACHARIAR: It is difficult to do any business there.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: I am glad the hon. Member agrees with me and supports me in this. Some steps ought to be taken to improve the conditions there. Some suggestions were made in the columns of the Press that it might be shifted to the Small Causes Court. The sooner it is done, the better it will be for all of us. Otherwise in addition to the penalty of losing our rents, the attendance at the rent court itself is a sufficient punishment. I

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [25th August 1960]

5-40 p.m. think it is virtual imprisonment to be there. It is a greater penalty than all those mentioned in the Bill. I say this, having gone there myself and experienced it. Now I have stopped going there. I will rather lose the rent than go to that Court. That is the position in which we are. Therefore something ought to be done to improve the conditions there. The second thing is this. I make no reflection on anybody. The number of adjournments given makes all the amendments unnecessary. Whenever one goes there for a case, he immediately learns that the case is adjourned. Adjournments are given a number of times either because the officer is absent or for other reasons. If a petition for eviction should go on for three or four months, the need for evicting the person goes away, because the tenant would have himself gone out within this time. There have been any number of cases like this. I do not say this in any light-hearted manner. After a petition is put in, both sides find that there is no further need for pursuing the petition or contesting the petition. Therefore there must be some time-limit for the disposal of petitions. The High Court exercise control over the subordinate courts. They call for statistics and so on. In that way, some provision should be made to expedite disposal of petitions. There is no provision in this Bill which will not allow law's delays to take their full share. These are the two matters which the Hon. Minister may take special note of and try to do as much as possible to see that cases are disposed of quickly, so that at the third reading stage of this Bill we may all be happy that this Bill is passed after so much strenuous effort on the part of the Hon. Minister and others here.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, I congratulate the Hon. Minister on getting this Bill through. After all, in our own way we have played our part. By participating in the Joint Select Committee meetings and by giving notice of amendments here, we have done our best. To-day also we did our best. It does not matter if our amendments are not accepted. But I am happy to note that at the end of his speech the Hon. Minister said that 'We want to create the impression in the public mind that this cannot be sustained for long'. I am glad that notice, as it were, is given on this particular aspect. Now that the Bill is before us to be passed, we want that it should be worked well. It should not be worked to the disadvantage of anyone.

Sri Balasubramanya Ayyar was right in drawing the attention of the Hon. Minister to the difficulties experienced by the people when they went to the court of the Rent Controller. His office is situated somewhere in Mount Road. People who have to go there either as landlords or as tenants have to suffer very much. They have to stand on the road. There is no accommodation for all. The suffering of the people is horrible. (An hon. Member: It does not help the Accommodation Controller himself.) The Hon. Minister is trying his best to shift it to the High Court buildings. After all people have to depend on lawyers. A lawyer may be attending to a case in the High Court, and he may have to go to the Accommodation Controller's office also. Imagine the difficulty of the lawyers having to be present in two distant places. The difficulty in taking a lawyer from the High Court in George Town to the Accommodation Controller's office somewhere in Mount Road can very well be imagined. Sri Balasubramanya Ayyar has also made reference to the fact that petitions take a very long time for disposal. I know,

25th August 1960] [Sri Mohamed Raza Khan]

Sir, that on an average it takes more than two years for a petition to be disposed of. Adjournments take one year and then hearings and arguments take another year. Even according to the statement of the Hon. Minister on the floor of this House in reply to a question as to how many cases were filed and how many disposed of, it is clear that a case on an average takes at least two years for disposal. The Government should see that cases are disposed of expeditiously. After all the Government are collecting fees. What is the wrong if they appoint some more Rent Controllers to decide these cases quickly? Why confine the cases only to one or two? When other departments are expanding, why not this department have more Rent Controllers? Here it is a case of the Government getting income from fees. If there is only one Controller, and if he is absent for some reason or other, much difficulty is experienced by the landlords and tenants. Therefore this matter will have to be looked into.

One other thing, Sir. A landlord may tolerate a tenant paying a rent which is not at all in proportion to the rents prevailing in the neighbourhood. The landlord may think, 'He pays only a pittance; I need not feel sorry for it'. But the real heart-burning comes in here. The tenant pays a pittance to the owner, but is sub-letting the house to others charging a rent of one hundred rupees and more. He is actually making a living out of this rent. The Government will have to find out cases where this sub-letting goes on. I know there are house owners owning only one house. Their tenants by sub-letting the houses earn a very good income. It is very difficult to prove this sub-letting before the Rent Controller. Therefore the Government will have to make some provision by which an officer can be empowered to go immediately and see for himself the things. He can find out the number of tenants there and also know who is the chief tenant. This will go a long way in removing the heart-burning of the house owners. This difficulty should be removed.

I congratulate the Hon. Minister on having taken a good deal of interest in this Bill. In fact he has become an expert on rent control and accommodation control. If any other State Government should seek his guidance, I will be happy about it.

MR. CHAIRMAN : The Government of India.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Government of India or any State Government for that matter. He has become an expert in this matter, because he has taken pains to study the subject. He has shown an accommodating spirit right through, although he has not accepted our amendments. I wish that the Act works well. After one year, I hope, the Government will review the position and do what is necessary.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Sir, Mr. Raza Khan made me feel that I am an expert. I do say that I have become an expert, particularly after sitting in the Joint Select Committee with great persons like the Leader of the Opposition and Sri Balasubramanya Ayyar. The number of sittings I had with them has not only made me feel that I have come to know something of the working of the

[Sri V. Ramiah]

[25th August 1960]

accommodation control and rent control but more than this they have converted me to think on their lines. If the Bill as introduced had been discussed straightway in the Assembly and Council, I am sure it would have got through the Houses. But it would have been on different lines from those from which it now is emerging. The Leader of the Opposition felt that I was not good enough to accept the amendments moved here. I may inform the House that the Bill had such a very big change in its entire approach at the Select Committee stage. The approach of the Leader of the Opposition has more or less been accepted by me. The Bill instead of emerging on the lines, which Government would have liked, has emerged on different lines to make me state that it is more or less a Bill which gives the indication to all those who have been benefited by the existing Act to keep awake and to note that the Government are thinking in a particular direction, that they have assured this House that they will reconsider the working of the Act after one year, and that the people must not rely more and more on such Acts for individual benefits. So a new thing has been created by the Joint Select Committee. Particularly every Member has taken a great interest in this Bill. I was told that there was no other Joint Select Committee where the attendance was so great. Here everybody took interest. Everybody had his say and contribution. The Bill actually reflects how we are thinking about control and what we intend to do. So, even if I did not accept the amendments moved here, I am sure that they will not take it as bleeding wounds. Sir, I will not have the least opposition in this House if I had accepted the entire conclusions of the Joint Select Committee. But later on I found some difficulty in this House because I had to bring back control over non-residential buildings. Otherwise, I am sure they would not have moved any of these amendments. It is this provision which has been brought back that made Mr. Raza Khan and Mr. Balasubramanya Ayyar go back on their own assurances. Many of the amendments moved here might improve the Bill if accepted. But still I feel that the present Bill itself is a definite improvement on the existing Act. Particularly in regard to the penalty clause, Mr. Srinivasavaradan wanted a change. If only he goes through the existing Act, he will find that there is provision for imprisonment also there. This Bill stops with fine and there is no imprisonment.

5-50
p.m.

Sir, I thank hon. Members for giving full support to this measure and I may assure them that the working of this Act will be carefully watched. About a better building for the offices of the Accommodation and Rent Controllers, the Accommodation Controller is on the lookout for it. There was delay about getting a portion of the High Court buildings. I have asked the Controller to keep watch and find out whether a building near about Thambu Chetty street can be got. (Sri M. Seshachariar: Air-condition the building.) I do not think everybody will be sitting there always. I shall keep the Members' suggestions about accommodation for the office in mind and see that some good building is made available as early as possible.

Mr. CHAIRMAN : The question is :

"That the Madras Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 20 of 1959), as passed by the Legislative Assembly, be passed."

The motion was put and carried and the Bill was passed.

[25th August 1960]

Mr. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Monday, the 5th September 1960.

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 177. *Annexure to the Madras Cinemas (Regulation) Amendment Bill, 1960, introduced on 23rd August 1960.*

* 178. *Notifications issued with G.O. Ms. Nos. 3054 and 3055, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 22nd June 1960 regarding amendments to the Madras Industrial Disputes Rules, 1958.*

* 179. *Ninth Report of the Committee on Subordinate Legislation of the Madras Legislative Assembly.*

* 180. *Orders issued in G.O. No. 664, Rural Development and Local Administration, dated 16th August 1960 approving the proposals of the Development Commissioner in regard to the formulation of Panchayat Development Schematic Budget as authorized basis of Block-level Planning.*

† 181. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2088, Home, dated 16th July 1960 regarding amendment to rule 4 of the Madras Dramatic Performances Rules, 1955.*

* Laid on the table of the House on 23rd August 1960.

† Laid on the table of the House on 24th August 1960.

[25th August 1960]

APPENDIX.

[Vide Answer to Starred Question No. 65 asked by Sri M. Ethirajalu at the meeting of the Legislative Council held on 25th August 1960, page 512 supra.]

Serial number and name of the association.	Number of members attached.	Eligible quota in lb.
(1)	(2)	(3)
CHINGLEPUT DISTRICT.		
1 Redhills Washermen Association	200	2,120
2 Tiruvottiyur do.	50	130
3 Kaladipetta do.	50	530
4 Villiwakkam do.	200	2,120
5 Trivellore do.	300	3,180
6 Pallavaram do.	300	3,180
7 Cowal Bazaar do.	50	530
8 Tambaram do.	100	1,060
9 Chingleput do.	210	2,246
10 Walajabad do.	100	1,060
11 Kanjeepuram do.	300	3,180
12 Uthiramerur do.	100	1,060
13 Mathuranthakam do.	150	1,590
14 Tirukkalkurudram do.	75	795
15 Parangimalai do.	115	1,219
16 Alandur do.	120	1,272
17 Poonamallee do.	175	1,855
18 Sriperambudur do.	50	530
19 Ochoonampet do.	38	403
Total ..	2,683	28,460

MADRAS CITY.

1 Washermen Association, Jayaram street, Madras-15, Saidapet.	519	5,502
2 Washermen Association, Salavaiyalar street ..	231	2,448
3 Washermen Association, Madras-15	35	371
4 Tamilnad Washermen Chetpet(Branch) Association, 6, Pillayar Koil street, Madras-30.	215	2,279
5 Tamilnad Washermen Association Progressive Federation, 38, Pillayar Koil street, Madras-30.		
6 Rajaha Co-operative Pandahasalai, Rajaha Bhava Sangam, Dopikana Jahanthapuram, Madras-31.	215	2,279
7 Tamilnad Washermen Association, T.H. Road, Madras-21.	575	2,031
8 Washermen Progressive Association, 13, Arur Muthiahlu Maistry street, Madras-21.		
9 Congress Washing Workers Association, T.H. Road, Madras-21.	2,032	2,032
10 Vallayampathi Washermen Association, 33, Perambukana Chetty street, Madras-21.		
11 Mylapore Washermen Association, 67, Apparsami Koil street, Madras-4.	80	848
12 Triplicane Washermen Association, 2, Thakkadikann Bhahadur street, Madras-5.	120	1,272
13 Washermen Association, 1, Govindarajulu Naidu Lane, Madras-11.	150	1,590
14 Washermen Association, 5/1, Vadapalani Andavar Koil street, North Mada street, Madras-26.	100	1,060
15 Kanapuram Washermen Association, 107, Kannupuram, Akbara Post, Madras-24.	60	636
16 Washermen Association, Somachandra Thevar 1st street, Ayanpuram, Madras-27.	150	1,590
17 Tamilnad North Madras Washermen Association, Smithnagar, Dhobikana, Madras-12.	90	954

25th August 1960]

Serial number and name of the Association.	Number of members attached.	Eligible quota in lb.
(1)	(2)	(3)
MADRAS CITY—cont.		
18 Nochikuppam Washermen Association, 3, Karneeswarar Koil street.	75	795
19 Mannady Natural Washermen Association, 8-A, Muthumari Chetty street, Madras 1.	30	318
20 Shenovnagar Washermen Association, 1, Poonamallee High Road, Madras-21.	37	392
21 Washermen Association, Georgetown, 103/104, Seven Wells, Madras-1.	79	837
Total ..	3,127	33,146

SALEM DISTRICT.

1 Athur Washermen Association	62	657
2 Belur do.	58	615
3 Peddanaikenpalayam do.	19	201
4 Valpadi do.	35	371
5 Udayapatti do.	45	477
6 Salem town do.	400	4,240
7 Peramanur Firka do.	44	466
8 Panamarethaipatti do.	42	446
9 Rasipuram do.	377	3,996
10 Namakkal taluk do.	400	4,240
11 Tiruchengode do.	139	1,474
12 Mallasamudram do.	46	488
13 Attayampatti do.	40	424
14 Taramangalam do.	103	1,092
15 Pusaripatti do.	27	286
16 Kadayampatti do.	26	276
17 Dharmapuri do.	52	552
18 Pappireddipatti do.	27	286
19 Kadampatti do.	45	477
20 Kaveripattanam do.	81	858
21 Mettur Firka do.	175	1,855
22 Karuppur Firka do.	40	424
23 Krishnagiri Firka do.	81	858
24 Edapadi do.	97	1,028
25 Mohanur Division do.	118	1,250
26 Thammampatti do.	33	350
27 Omalur do.	61	646
28 Kannankurchi do.	45	477
29 Kolathur Circle do.	59	625
30 Velur Circle do.	195	2,067
31 Pudukhatram do.	75	795
32 Sendamangalam do.	105	1,113
33 Ulipuram do.	25	265
34 Kariamangalam do.	95	1,007
35 Pallipatti do.	63	668
36 Arur taluk do.	114	1,208
Total ..	3,449	36,558

NORTH ARCOT DISTRICT.

1 Vellore Washermen Association	256	2,714
2 Arni do.	100	1,060
3 Ambur do.	270	2,862
4 Vanampadi do.	130	1,378
5 Tripathur do.	160	1,696
6 Wandiwash do.	90	954
7 Katpadi do.	70	742
8 Arcot do.	95	1,007
9 Melpatti do.	130	1,378
10 Peranampet do.	155	1,643

[25th August 1960]

Serial number and name of the Association.	Number of members attached.	Eligible quota in lb.
(1)	(2)	(3)
NORTH ARCOT DISTRICT—cont.		
11 Thuthipattu Washermen Association	165	1,749
12 Sholingapuram do.	75	795
13 Kalavai do.	40	424
14 T'malai do.	65	689
15 Odukkathur do.	80	848
16 Gudiyatham do.	120	1,272
17 Walajah do.	100	1,060
18 Kannamangalam do.	90	954
19 Ranipet do.	40	424
20 Alangayam do.	125	1,325
21 Arakkonam do.	100	1,060
22 Natranepalli do.	129	1,367
23 Cheyyar do.	50	530
24 Pallikonda do.	130	1,378
Total ..	2,765	29,309

NILGIRIS DISTRICT.

1 Nilgiris District Washermen Association ..	100	1,060
--	-----	-------

COIMBATORE DISTRICT

1 Perundurai Washermen Association	150	1,590
2 Vellaikoil do.	250	2,650
3 Kodumudi do.	150	1,590
4 Vellalur do.	100	1,060
5 Oothukuli do.	70	742
6 Samathur do.	85	901
7 Coimbatore town do.	1,000	10,600
8 Tharapuram do.	156	1,654
9 Gobichettipalayam do.	285	3,021
10 Tiruppur do.	320	3,392
11 Perianaickenpalayam do.	250	2,650
12 Mettupalayam do.	125	1,325
13 Erode do.	270	2,862
14 Udumalai do.	175	1,855
15 Bhavani do.	90	954
16 Ondiputhur do.	105	1,113
17 Pollachi do.	260	2,756
18 Anaimalai do.	80	848
19 Kangiam do.	60	636
20 Karamadai do.	90	954
21 Avanashi do.	100	1,060
22 Peelamedu do.	30	318
23 Madukarai do.	150	1,590
24 Annur do.	70	742
25 Andiyur do.	70	742
26 Sannimalai do.	70	742
27 Vettaikaranpudur do.	50	530
28 Sivagiri do.	50	530
29 Thendimuthur do.	70	742
30 West Division, Coimbatore Association	200	2,120
31 Valparai do.	150	1,590
32 Varadarajapuram do.	30	318
33 Sirnaickenpalayam do.	30	318
34 Perur do.	35	371
35 Palladam do.	50	530
36 Kunnathur do.	200	2,120
37 Salur do.	129	1,367
Total ..	5,555	58,888

25th August 1960]

Serial number and name of the Association.	Number of members attached.	Eligible quota in lb.
(1)	(2)	(3)
(1) SOUTH ARCOT DISTRICT.		
1 Tindivanam Washermen Association	128	1,357
2 Tirukoilur do.	36	382
3 Nellikuppam do.	92	975
4 Cuddalore do.	300	3,180
5 Neyveli do.	85	901
6 Chidambaram do.	209	2,215
7 Panruti do.	186	1,972
8 Portonovo do.	45	477
9 Gingee do.	95	1,007
10 Virudhachalem do.	110	1,162
11 Kurunjipadi do.	62	657
12 Valavanur do.	40	424
Total ..	1,388	14,709
THANJAVUR DISTRICT.		
1 Tanjore town Washermen Association	150	1,590
2 Kumbakonam do.	130	1,378
3 Mayavaram do.	125	1,325
4 Sembanarkoil do.	120	1,272
5 Thiruvidaimarudur do.	100	1,060
6 Tiruvarur do.	85	901
7 Nagapattinam do.	105	1,113
8 Thiruthuraiipoondi do.	70	742
9 Pattukottai do.	195	2,067
10 Orathanadu do.	70	742
11 Ayyampettai do.	66	700
12 Tiruvaiyaru do.	120	1,272
13 Manakkollai do.	87	922
14 Thirukkattupalli do.	75	795
15 Sirkali do.	120	1,272
16 Poraiyar do.	65	689
Total ..	1,688	17,340
TIRUCHIRAPPALLI DISTRICT.		
1 Tiruchy North Washermen Association	90	954
2 Tiruchy East do.	80	848
3 Tiruchy West do.	108	1,145
4 Tiruchy South do.	40	424
5 Kajapet Washermen Association	35	371
6 Srirangam do.	125	1,325
7 Kollidam do.	100	1,060
8 Golden rock do.	105	1,113
9 Manaparai do.	25	265
10 Musiri do.	40	424
11 Thuraiyur do.	16	170
12 Kulithalai do.	80	848
13 Pudukottai do.	115	1,219
14 Ariyalur do.	60	636
15 Jayankondan do.	35	371
16 Tirumanur do.	24	254
17 Karur do.	100	1,060
18 Velayudhanpalayam do.	80	848
19 Omandur do.	50	530
20 Kannanur do.	25	265
21 Thirumayam do.	95	1,007
22 Lalgudi do.	60	636
23 Vellaikallu do.	20	212
24 Erapatti do.	30	318
25 Maninandam do.	25	265
26 Methupalayam do.	112	1,187
27 Thsthayangarpet do.	74	784
28 Kupparpatti do.	105	1,113
29 Woraiyur do.	26	276
Total ..	1,880	19,928

[25th August 1960]

Serial number and name of the Association.	Number of members attached.	Eligible quota in lb.
(1)	(2)	(3)
RAMANATHAPURAM DISTRICT.		
1 Karaikudi Washermen Association	150	1,590
2 Sivaganga do.	50	530
3 Virudhunagar do.	100	1,060
4 Aruppukkottai do.	150	1,590
5 Sathur do.	75	795
6 Srivilliputhur do.	125	1,325
Total	650	6,890

MADURAI DISTRICT.

1 Madurai Town Washermen Association	225	2,335
2 Krishnapalayam Thirukuripu Thonda Nayanar Sangam, Washermen Association	95	1,007
3 Sultan Nagar Washermen Association	250	2,650
4 Dudugai do.	100	1,060
5 West Gate do.	110	1,166
6 Chittarayankottai do.	50	530
7 Palani Town do.	75	795
8 Pannaikadu do.	45	477
9 Pachalur do.	30	318
10 Periakulam do.	70	742
11 Kodaikanal do.	55	583
12 Panjapatti do.	40	424
13 Neykarapatti do.	90	954
14 Kombai do.	57	604
15 Uthamapalayam do.	80	848
16 Devadanapatti do.	50	530
17 Thirumangalam do.	100	1,060
18 Ayyampalayam do.	45	477
19 Thataneri do.	30	318
20 Chellur do.	90	954
21 Athur Firka do.	105	1,113
22 Guddalore do.	50	530
23 Kilanur do.	45	477
24 Goripalayam do.	85	901
25 Narimedu do.	35	371
26 Tallakulam do.	20	212
27 Pudur do.	40	424
28 Madichiam do.	45	477
29 Madurai North Gate do.	85	901
30 Peechiarman Padithurai do.	90	954
31 Munichalai 3rd Lane do.	35	371
32 Sandaipet do.	35	371
33 Pazharkadunatham do.	70	742
34 South Gate Muslim Central Madurai Washermen Association.	60	636
35 Meenambalpuram Washermen Association, Tallakulam, Madurai.. .. .	75	795
36 Thirukurippu Thonda Nayanar Madurai Washermen Association.	30	381
37 Thodicombu Circle Washermen Association	76	806
38 Poolathur Washermen Association	70	743
39 Meenakshipuram Do.	40	424
40 Palani Do.	150	1,590
41 Virahanur Do.	50	530
42 Madurai Town East Circle Washermen Association.	100	1,060
43 Batlagundu Salavaiyalar Sangam	85	901
Total	3,163	33,528

25th August 1960]

Serial number and name of the Association.	Number of members attached.	Eligible quota in lb.
(1)	(2)	(3)
TIRUNELVELI DISTRICT.		
1 Nanguneri Washermen Association	75	795
2 Kallidaikuruchi do.	100	1,060
3 Ambasamudram do.	110	1,162
4 Vikramasingapuram do.	286	3,032
5 Thiruchendur do.	60	636
6 Kovilpatti do.	160	1,696
7 Thenkasi do.	250	2,656
8 Palayamkottai do.	100	1,060
9 Vannarapettai do.	140	1,484
10 Srivaikundam do.	79	838
11 Nagalapuram do.	80	848
12 Polnaickenpattai, Tuticorin Washermen Association.	40	424
13 Vilathikulam do.	90	954
14 Melapalayam do.	60	636
15 Thachanallur do.	69	731
16 Tuticorin Central do.	100	1,060
17 Ootannathan do.	120	1,272
18 Kandasamipuram do.	200	2,120
19 Tirunelveli Town do.	113	1,198
20 Kulasekaranpattanam South Vannar St., Washermen Association.	60	636
21 Tuticorin Melashanmugapuram Washermen Association.	148	1,569
Total	2,440	25,861

KANYAKUMARI DISTRICT.

1 Suchindram Washermen Association	125	1,325
2 Kadukkarai do.	34	360
3 Krishnankoil do.	90	954
4 Kanyakumari District do.	631	6,638
5 Kulasekran do.	134	1,420
6 The South Travancore do.	96	1,018
7 Kottar do.	120	1,272
Total	1,230	13,037

INDEX TO MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

EIGHTEENTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL
UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

8th to 13th, 16th and 22nd to 25th August 1960.

Volume XXXVIII (Nos. 1 to 11).

	PAGES
A	
Abdul Hameed Khan, Sri—	
Governor's Address, discussion on	190-193
Resolution <i>re</i> Statutory Negotiating Committee for Primary and High Schools, constitution of	330-331
Agricultural Income-tax (Appeal and Revision) Rules, 1955—	
Amendment to —, notification laid on the table	50
Agricultural Income-tax Rules, 1955—	
Amendment to —, notification laid on the table	52, 53
Aluminium Plant—	
Question <i>re</i> setting up of — in the private sector	115
Ambar Charkas—	
Question <i>re</i> production, distribution, etc., of	413-414
Animal Preservation Rules—	
Amendment to —, notification laid on the table	54
Annamalai Pillai, Sri N.—	
Electricity Board Budget for 1960-61, discussion on	264-267
Governor's Address, discussion on	41-48
Official Language, discussion on Madras Government's policy <i>re</i> ..	498-501
Resolution <i>re</i> Statutory Negotiating Committee for Primary and High Schools, constitution of	331-332
Appellate Tribunals—	
Question <i>re</i> holding of Courts, by — in Inspection and Tourist Bungalows	512
Appropriation Accounts of Madras Government for 1958-59 and Audit Report thereon—	
Laid on the table	56

A—cont.

Art Gallery, Madras—

Short report for half-year ended 31st March 1960, laid on the table 113

Artesian wells—

See Wells.

Assurances—

Statement XXV showing action taken on—, given from XII to XVII sessions of the Council, laid on the table .. . 56
Statement XXVI showing further replies *re*—appended to V, VI and VII Reports of the Assurances Committee .. . 215

B

B.T. Course—

Question *re* language teachers with oriental and pandit's training, admission to shortened B.T. Course .. . 509-510
Balasubramanya Ayyar, Sri K.—

Bill—Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960 .. . 366-370
530-533, 535, 540-542
545-546, 550-552, 557
559, 561, 564-566, 568-570
575, 577-578

Electricity Board Budget for 1960-61, discussion on .. . 239-244
Governor's Address, discussion on .. . 82-91

Official Language, discussion on Madras Government's policy *re* .. 523
Resolution *re* Statutory Negotiating Committee for Primary and High Schools, constitution of .. . 328-330

Balasundaram, Sri V. S.—

Electricity Board Budget for 1960-61, discussion on .. . 277-279
Official Language, discussion on Madras Government's policy *re* .. 490-493

Beedi Industrial Premises (Regulation of Conditions of Work) Act, 1958—Exemption of beedi industrial premises in certain districts from licensing provision, notification laid on the table .. . 456

Beedi Industrial Premises (Regulation of Conditions of Work) Rules, 1959—Amendments to—, notifications laid on the table .. . 55, 113

Bills—

Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960—
Amendments to—, supply of copies .. . 263
Considered and passed .. . 348-421
526-581
Message from the Assembly *re* .. . 346

B—cont.

Bills—cont.

General Sales Tax (Amendment) Bill, 1960—
Annexure to—, laid on the table .. . 503

Indian Penal Code and Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1960—

Message from the Assembly *re* .. . 346
Proceedings and Report of Joint Select Committee laid on the table .. . 215

Industrial Employment (Standing Orders) (Madras Amendment) Bill, 1960—

Message from the Assembly *re* .. . 419

Judicial Proceedings (Regulation of Reports) Bill, 1960—

Message from the Assembly *re* .. . 346
Proceedings and Report of the Joint Select Committee, laid on the table .. . 215

Nurses and Midwives (Amendment) Bill, 1960—

Message from the Assembly *re* .. . 419

Panchayat Union Councils (Special Provisions for First Constitution) Bill, 1960—

Message from the Assembly *re* .. . 419

Places of Public Resort (Amendment) Bill, 1960—

Message from the Assembly *re* .. . 419

Preservation of Private Forests (Amendment) Bill, 1960—

Message from the Assembly *re* .. . 346

Sales of Motor Spirit Taxation (Amendment) Bill, 1960—

Message from the Assembly *re* .. . 347

State Housing Board Bill, 1960—

Motion dropped .. . 313

Teacher Protection Bill, 1960—

Introduced .. . 313

(Transferred Territory) Extension of Laws Bill, 1960—

Message from the Assembly *re* .. . 347

Borstal Schools Act, 1925—

Issue of rule 17-A under—, notification laid on the table .. . 52

Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960—

See Bills.

Business Advisory Committee—

See Committees.

Business of the House—

Transaction of Government business on a non-official day (13th August 1946) .. . 263-264

Bus-stands—

Question *re* appointment of a Committee for improvement of .. 341-342

C

Catering Establishments Act, 1958—	
Exemption of catering establishments with no employees from —, notification laid on the table	55
Catering Establishments Rules, 1959—	
Amendment to —, notification laid on the table	215
Cement Factories—	
Question <i>re</i> production capacity and quantity allotted to the State ..	65
Chairman, Mr.—	
Announcement <i>re</i> —	
Business Advisory Committee's decision	5, 347-348
Land Improvement Board, election of one member to	313
Message from the Assembly <i>re</i> —	
Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960	346
Indian Penal Code and Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1960	346
Industrial Employment (Standing Orders) (Madras Amendment) Bill, 1960	419
Judicial Proceedings (Regulation of Reports) Bill, 1960 ..	346
Nurses and Midwives (Amendment) Bill, 1960	419
Panchayat Union Councils (Special provisions for First Constitution) Bill, 1960	419
Places of Public Resort (Amendment) Bill, 1960	419
Public Accounts Committee, nomination of five (Council) Members to	462
Preservation of Private Forests (Amendment) Bill, 1960 ..	346
Sales of Motor Spirit Taxation (Amendment) Bill, 1960 ..	347
(Transferred Territory) Extension of Laws Bill, 1960 ..	347
Message from the Governor <i>re</i> Resolution of Thanks for his Address	346
Panel of Vice-Chairmen	4
Bill—State Housing Board Bill, 1960	313
Expression of sorrow <i>re</i> demise of Natarajan, Sri K., Member of the old Legislative Council	339
<i>See</i> Rulings and Observations of the Chair.	
Check-posts—	
Setting up of—at places mentioned in G.O. No. 1142, Revenue, dated 26th February 1960, notification laid on the table ..	48
Chidambaranathan, Dr. A.—	
Nomination of—to the panel of Vice-Chairmen	4
Official Language, discussion on Madras Government's policy <i>re</i> ..	482-484 524
Chingleput district—	
Question <i>re</i> shifting of headquarters to Kancheepuram	69-70

C—cont.

Chloral Hydrate (Chloral) Rules, 1959—	
Amendments to —, notification laid on the table	49
Cinchona—	
Question <i>re</i> reduction in acreage of — plantations	176-177
Cinemas (Regulation) Amendment Bill, 1960—	
Annexure to —, laid on the table	581
Cinemas (Regulation) Rules, 1957—	
Amendment to —, notification laid on the table	53
Clubwala Jadhav, Srimathi Mary, C.—	
Nomination of—to the panel of Vice-Chairmen	4
Colleges—	
Question <i>re</i> —	
Medical Colleges, constitution of committee for selection of students for admission to	308-310
Training College at Kumarapalayam, shift to another place ..	511
Commercial Crops Market Committees Financial Rules, 1953—	
Amendment to —, notification laid on the table	52
Commissioner for Government Examinations—	
Half-yearly review of activities, laid on the table	55
Committee on Subordinate Legislation—	
<i>See</i> Committees.	
Committees—	
Business Advisory Committee, decision of	5, 347-348
Estimates Committee's Reports on Small Scale Industries and Irrigation	109
Privileges Committee's Report and Proceedings on the definition of "Precincts of the House (Council)", laid on the table ..	503
Privileges Committee's Report on "Precincts of the House", presented	264
Public Accounts Committee, nomination of five (Council) Members to associate with	462, 514
Public Accounts Committee's Report on the Accounts for 1957-58, laid on the table	169
Question <i>re</i> Health Survey and Planning Committee, visit to Madras State	116
Resolution <i>re</i> Statutory Negotiating Committee for Primary and High Schools, constitution of	314-334
Subordinate Legislation Committee, Ninth Report, laid on the table	581
Co-operative Societies Act, 1932—	
Deletion of rule III-A and introduction of rule XVIII-AA, notification laid on the table	48
Cotton yarn—	
High prices of —, calling attention to	419-421
Court-fees—	
Certificate for refund of —, notification laid on the table ..	169

D

Danuodaran, Sri G. R.—	
Nomination of — to the panel of Vice-Chairmen	4
Deaf-mutes—	
Question <i>re</i> employment of — and physically handicapped persons in Government service	339-341
Dearness allowance—	
Question <i>re</i> enhanced —, payment to teachers and non-teaching staff in Polytechnics	260
Delegation—	
Question <i>re</i> object of — to Ceylon and the Far East	458-459
Demand for grant for further expenditure for 1960-61—	
Laid on the table	254
Denatured Spirit, Methyl Alcohol and Varnish (French Polish) Rules, 1959—Amendment to —, notification laid on the table	49, 54
Devaraja Mudaliyar, Sri T. V.—	
Governor's Address, discussion on	167-168 181-182
Dhobikana—	
Question <i>re</i> water-supply to — at Chetpet	414-415
Drainage Schemes—	
Question <i>re</i> execution of — for Villupuram	260-261
Dramatic Performances Rules—	
Amendment to —, notification laid on the table	581
Drugs—	
Question <i>re</i> non-availability of essential — in market	115-116
E	
Educational concessions—	
Question <i>re</i> —	
Grant of — to children of non-teaching staff in aided Secondary schools in Forms IV to VI	3
Rates of compensation for loss of fee income on account of —	258-259
Elections—	
Question <i>re</i> Graduates' Constituency, reasons for non-delivery of identification cards to voters	67-68
Electricity—	
Question <i>re</i> —	
Inter-State Grid connecting Madras, Andhra, Mysore and Kerala, establishment of	462
Kundah Hydro-Electric Project, facilities for visitors to	510-511
Voltage variation of current in Poonamallee Panchayat	119-120

E—cont.

Electricity Board, Madras State—	
Budget for 1960-61 and supplementary financial statement for 1959-60, discussion on	220-253 264-302
Question <i>re</i> profit earned by — during 1958-59 and 1959-60	255
Review of activities during the first half-year of 1959-60, laid on the table	56
Speech of the Hon. Sri V. Ramaiah initiating discussion on annual financial statement of — for 1960-61, laid on the table	254
Employment Exchange(s)—	
Question <i>re</i> —	
Cuddalore N.T. —, persons registered, etc.	263
Inter-change of officers between — and Labour Department	217
Entertainments Tax Act, 1939—	
Notification under — laid on the table	503
Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948—	
Amendments to rules under	421-422
Amendment under section 67, notification laid on the table	384
Delegation of powers to the Director of Settlements to deposit and withdraw compensation and interim payments, notification laid on the table	52
Notification <i>re</i> date of coming into force of certain sections in the following inam estates, laid on the table:—	
Adikesavapuram, Arakulam, Attivayal, Ilangundram, Kalachcheri, Kudikkadu II, Narasingapuram, Padugai, Satanendal, Sottuturai	57
Palakkudi village inam estate	56
Notification <i>re</i> settlement of estates laid on the table—	
Estates in Chingleput district	55, 56
Estates in Madurai district and Peraiyur Zamin estates	51
Estates in Pattukottai, Orathanad and Arantagi taluks, notification laid on the table	48
Estates in Thanjavur district	55
Estate of Koduveli Thattimal Padugai	52
Estate 'Tharaikudi' in Mudukulathur taluk	55
Estates Land (Reduction of Rent) Act, 1947—	
Amendment under section 7, notification laid on the table	384
Estates (Supplementary) Act, 1956—	
Amendment under section 14, notification laid on the table	384
Estimates Committee—	
See Committees.	
Ethirajalu, Sri M.—	
Electricity Board Budget for 1960-61, discussion on	233-239
Governor's Address, discussion on	10-10

E—cont.

Ethirajalu, Sri M.—cont.	
Resolution re lands to Harijans, assignment of	334-338
Supplementary Statement of Expenditure for 1960-61 (First), discussion on	433-438
Examinations—	
Question re scheme of — for X and XI Standards	461
Expression of sorrow re—	
Demise of Natarajan, Sri K., Member of the old Legislative Council	339

F

Fisheries—	
Question re—	
Income from chank and pearl —, etc.	217-219
Pearl fishing operations at Tuticorin, number of divers engaged ..	345-346
Pearl fishing operations in Tuticorin, strike of divers engaged in	120

G

Gajapathy Nayagar, Sri A.—	
Bill—Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960	363-366
Electricity Board, Budget for 1960-61, discussion on	279-281
Governor's Address, discussion on	110-112 120-121
General Inspection Commission—	
Report of —, for 1955-58, laid on the table	302
G.C.I.M.—	
Question re Graduates of the College of Integrated Medicine, status of	178-179
'Goonda menace'—	
Question re action taken re prevalence of — in Tiruvottiyur ..	417-419
Government Museum—	
Half-yearly review of activities in —, laid on the table	55, 113
Governor's Address—	
Announcement re message from the Governor re Resolution of Thanks for	346
Discussion on	5-48 72-113, 120-168, 181-215
Laid on the table	58

H

Harijans—	
Resolution re assignment of lands to	334-338
Health Survey and Planning Committee—	
See Committees.	

H—cont.

Hides and Skins—	
Question re location of market at Madras	2
Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959—	
Exemption of Sri Varasiddhi Vinayakar temple at Kumbakonam from the contribution payable to the Commissioner, notification laid on the table	169
Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1951—	
Notification under —, laid on the table	284
Hotel Special Liquor Licence Rules, 1954—	
Relaxation of rule 5 (1) (iii) in favour of the Ritz Hotel, Coonoor, notification laid on the table	54

I

I.A.S. Officers—	
Question re number of —, re-employed after superannuation during 1959-60	1
Indian Institute of Handloom Technology, Salem—	
Question re number of seats in	257-258
Indian Penal Code and Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1960—	
See Bills.	
Industrial Disputes Rules, 1958—	
Amendments to —, notification laid on the table	52
Industrial Employment (Standing Orders) (Madras Amendment) Bill, 1960—	
See Bills.	
Industrial Investment Corporation, Ltd., Madras—	
Government's review of working of — for the year ended 30th June 1959, laid on the table	58
Inter-State Grid—	
See Electricity.	

K

Kamalakannan, Sri K.—	
Governor's Address, discussion on	29-35
Khadi and Village Industries Board (State)—	
Appointment of Sri K. P. V. Giri as non-official member, notification laid on the table	50
Appointment of Sri V. Padmanabhan as Secretary, notification laid on the table	55

K—cont.

Khadi and Village Industries Board Act, 1959—	
Date of coming into force of —, notification laid on the table ..	50
Kosalram, Sri K. T.—	
Bill—Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960	374-378
Electricity Board Budget for 1960-61, discussion on	282-285
Governor's Address, discussion on	125-134 153
Supplementary Statement of Expenditure for 1960-61 (First), discussion on	439-443
Krishnamoorthy, Sri G.—	
Bills—	
Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960	360-363 537-538
Teacher Protection Bill, 1960	313
Governor's Address, discussion on	19-29
Resolution <i>re</i> Statutory Negotiating Committee for primary and high schools, constitution of	325-328
Supplementary Statement of Expenditure for 1960-61 (First), discussion on	426-431
Kuppuswamy Mudaliar, Sri A.—	
Governor's Address, discussion on	188-190
L	
Labour Department—	
Question <i>re</i> — interchange of officers between Employment Exchanges and —	217
Review of activities for the first half of the year 1959, laid on the table	53
Lakshmanaswami Mudaliar, Dr. A.—	
Bill—Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960	263, 343 349, 370, 374 576-577
Electricity Board Budget for 1960-61, discussion on	271-273
Governor's Address, discussion on	134-148
Land Improvement Board, election of a member to	71-72
Official language, discussion on Madras Government's policy <i>re</i> ..	471-477
Report of Committee of Privileges on "Precincts of the House", presented	264
Land Improvement Board—	
Election of one member to	71-72 313
Land Improvement Schemes Act, 1959—	
Date of coming into force of —, notification laid on the table ..	54
Lands—	
Resolution <i>re</i> assignment of — to Harijans	334-338
Language Pandits—	
<i>See Teachers.</i>	

L—cont.

Legislature—	
Question <i>re</i> grant of pension to Members of	2
Legislature Travelling Allowance Rules, 1955—	
Amendment to —, notification laid on the table	51
Liquor Permit (Personal Consumption) Rules, 1956—	
Amendments to —, notification laid on the table	51
Livestock Improvement Rules, 1942—	
Amendment to —, notification laid on the table	169
M	
Madras Pay Commission, 1959-60—	
Report and Government Orders thereon, laid on the table	113
Management of Special Homes and Work-houses in the State of Madras (except the City of Madras) Rules, 1960—	
— issued, notification laid on the table	54
Manickavelu, the Hon. Sri M. A.—	
Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948, amendments to rules under	421-422
Land Improvement Board, election of a member to	71-72
Resolution <i>re</i> Statutory Negotiating Committee for primary and high schools, constitution of	332-334
Market Committees—	
Question <i>re</i> holding of elections to —	416
Matter of urgent public importance—	
Cotton yarn, Minister's attention called to high prices of	419-421
Medical concessions—	
Question <i>re</i> —	
Grant of — to Government employees	70-71
Grant of — to Government pensioners, representation from Pensioners' Association	3-4
Medical Department—	
Report on activities of — for the half-year ended 30th June 1959, laid on the table	48
Medicine—	
Question <i>re</i> arrangements to impart instruction in 'Ayurveda, Siddha and Unani systems of	513-514
Medium of Instruction in Colleges—	
White Paper on — (Tamil version), laid on the table	54
Messages from the Assembly and the Governor—	
<i>See Bills.</i>	

M—cont.

Mohamed Raza Khan, Sri—	
Bill—Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960	351-356
	384, 526-527, 528
	532-533, 536-537
	543-544, 560-564
	579
Electricity Board Budget for 1960-61, discussion on	288-292
Governor's Address, discussion on	5, 72-80
Official Language, discussion on Madras Government's policy re ..	470-471
	477-479
	519, 525
Supplementary Statement of Expenditure for 1960-61 (First), discussion on	445-450
Molasses Control and Regulations Rules, 1958—	
Amendments to—, notification laid on the table	56
Motor Vehicles Rules, 1940—	
Amendments to—, notifications laid on the table	51, 53
	54
Motor vehicles tax—	
Exemption of certain vehicles belonging to the United National International Children's Emergency Fund from—, notification laid on the table	57
Exemption of motor vehicle BML 7688 from—, notification laid on the table	51
Exemption of motor vehicle DLF 2581 from—, notification laid on the table	456
Exemption of van MSY 7496 from—, notification laid on the table	52
Municipalities—	
Question re Cumbum Municipality, election to	416-417
Muthukannappan, Vidwan T.—	
Electricity Board Budget for 1960-61, discussion on	252-253
Governor's Address, discussion on	151-159
Nomination of— to the panel of Vice-Chairmen	4
Official Language, discussion on Madras Government's policy re ..	493-496
Supplementary Statement of Expenditure for 1960-61 (First) discussion on	431-433
"My Lady's Garden"—	
Question re change in the name of	219-220
N	
Nallaswami, Sri B. K.—	
Electricity Board Budget for 1960-61, discussion on	267-270
Governor's Address, discussion on	159-167

N—cont.

Natarajan, Sri K.—	
Expression of sorrow re demise of—, a Member of the old Legislative Council	339
Natarajan, Sri S.—	
Bill—Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960	378-379
Electricity Board Budget for 1960-61, discussion on	226-230
Official Language, discussion on Madras Government's policy re ..	479-482
Resolution re Statutory Negotiating Committee for primary and high schools, constitution of	322-324
Neyveli Lignite Corporation—	
Question re persons sent by South Arcot Employment Exchange for employment at— from 1957 to 1959	263
Nurses and Midwives (Amendment) Bill, 1960—	
See Bills.	
O	
Official Language—	
Discussion on Madras Government's policy re	463-503
	515-520
Third Memorandum on— and translation of Prime Minister's speech in Parliament, laid on the table	169
Overloading of bullock carts—	
Question re posting of policemen at overbridges in Madras City for checking of	342-343
P	
Paddy cultivation—	
Question re number of acres under Japanese method of— in 1959-60 and 1960-61	343-344
Panchayat Development Schematic Budget—	
Development Commissioner's proposals re formation of— laid on the table	381
Panchayat Union Councils (Special Provisions for First Constitution) Bill, 1960—	
See Bills.	
Panchayats—	
Appointment of Revenue Divisional Officers as officers for inspecting the operations of—, notification laid on the table	50
Empowering of Inspector of Municipal Councils and Local Boards to dissolve and supersede—, notification laid on the table	53
Notification re declaration of Panchayat Development Blocks and constitution of Panchayat Unions in the following Development districts laid on the table—	
Chingleput	503
East Coimbatore	504
East Ramanathapuram, East Thanjavur, the Nilgiris, North Salem, North Tiruchirappalli, South Cuddalore, South Madurai, South Tirunelveli, South Vellore, West Coimbatore, West Thanjavur	56

P—cont.

Panchayats—cont.

Notification *re* declaration of Panchayat Development Blocks and constitution of Panchayat Unions in the following Development districts laid on the table—cont.

North Vellore 503

Notification *re* division of wards laid on the table—

Ammappattinam panchayat 52
 Kaduvangadi panchayat 50
 Karaiyur panchayat 50
 Kavanur panchayat 50
 Manjakudi panchayat 50
 Melanallur panchayat 50
 Mudukkanthurai panchayat 50
 Muttani panchayat 50
 Panchayats in Salem, Madurai and North Arcot districts 113
 Pattanpudur panchayat 50
 Sathiyadi panchayat 52
 Sullangudi panchayat 50
 Venkalakurichi panchayat 50

Notification *re* extension of terms of office of members laid on the table—

Andanapettai panchayat 48, 51
 169
 Andarmallipallam panchayat 113
 Avadi panchayat 50, 384
 Idayacottai panchayat 49, 384
 Jalakantapuram panchayat 49, 384
 Mannampandal panchayat 50, 384
 Minjur panchayat 50
 Othakadai panchayat 50, 169
 456
 Santhiyur-Attayampatti panchayat 49, 169
 Tirumangalam and Santhavelur panchayats 49, 113
 Veedivangan panchayat 49, 169

Panel of Vice-Chairmen—

Announcement *re* nomination of 4

Papers laid on the table of the House—

Agricultural Income-tax (Appeal and Revision) Rules, 1955, amendment to— (G.O. Ms. No. 1461, Revenue, dated 14th March 1960). 50
 Agricultural Income-tax Rules, 1955, amendment to— (G.Os. No. 1861, Revenue, dated 14th April 1960 and No. 2083, dated 30th April 1960) 52, 53
 Animal Preservation Rules, amendment to— (G.O. Ms. No. 1941, Food and Agriculture, dated 4th June 1960) 54
 Appropriation Accounts of Madras Government for 1958-59 and Audit Report thereon 56
 Assurances given from XII to XVII Sessions of the Council, Statement XXV showing action taken on 56
 Assurances, Statement XXVI, showing further replies *re*— appended to IV, VI and VII, Reports of the Assurances Committee 215

P—cont.

Papers laid on the table of the House—cont.

Beedi Industrial Premises (Regulation of Conditions of Work) Act, 1958, exemption of beedi industrial premises in certain districts from licensing provision [G.O. Ms. No. 3224, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 30th June 1960] 456
 Beedi Industrial Premises (Regulation of Conditions of Work) Rules, 1959, amendment to— (G.Os. Ms. No. 1101, Industries Labour and Co-operation (Labour), dated 3rd March 1960, No. 1167, dated 5th March 1960 and No. 2388, dated 7th May 1960) 55, 113
 Bills—
 Cinemas (Regulation) Amendment Bill, 1960, annexure to .. 581
 General Sales Tax (Amendment) Bill, 1960, annexure to .. 503
 Borstal Schools Act, 1925, issue of rule 17-A under— (G.O. Ms. No. 1341, Home, dated 2nd May 1960) 52
 Catering Establishment Act, 1958, exemption of catering establishments with no employees from— [G.O. Ms. No. 2553, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 20th May 1960] 55
 Catering Establishments Rules, 1959, amendment to— [G.O. Ms. No. 2036, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 16th April 1960] 215
 Check posts, setting up of— at places mentioned in G.O. No. 1142, Revenue, dated 26th February 1960 48
 Chloral Hydrate (Chloral) Rules, 1959, amendments to— (G.O. Ms. No. 787, Home, dated 11th March 1960) 49
 Cinemas (Regulation) Rules, 1957, amendment to— (G.O. Ms. No. 1182, Home, dated 19th April 1960) 53
 Commercial Crops Market Committee Financial Rules, 1953— Amendment to— (G.O. Ms. No. 1479, Food and Agriculture, dated 21st April 1960) 52
 Commissioner for Government Examinations and Superintendent, Government Museum, half-yearly review of activities 55
 Commissioner for Scheduled Castes and Scheduled Tribes, Report for 1958-59 52
 Committee on Subordinate Legislation, ninth report 581
 Co-operative Societies Act, 1932, deletion of rule III-A and introduction of rule XVIII-AA [G.O. Ms. No. 4313, Industries, Labour and Co-operation (Co-operation), dated 6th November 1959] 48
 Court-fees form certificate for refund of— (G.O. Ms. No. 1603, Home, dated 31st May 1960) 169
 Demand for Grant for further expenditure for 1960-61 254
 Denatured Spirit, Methyl Alcohol and Varnish (French Polish) Rules, 1959, amendments to— (G.Os. Ms. No. 834, Home, dated 15th March 1960 and No. 1602, dated 31st May 1960) 49, 54
 Dramatic Performances Rules, 1955, amendment to— (G.O. Ms. No. 2088, Home, dated 16th July 1960) 581
 Electricity Board Budget for 1960-61, speech of the Hon. Sri V. Ramiah, initiating discussion on 254
 Electricity Board (Madras State), review of activities during the first half-year of 1959-60 56
 Entertainments Tax Act, 1939, notification under— (G.O. Ms. No. 2506, Revenue, dated 7th June 1960) 503

P—cont.

Papers laid on the table of the House—cont.

Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948—

Date of coming into force of certain provisions in the inam estates of Padugai, Adikesavapuram, Narasingamangalam, Satanendal, Mangundram, Attivayal and Kudikkadu II (G.Os. Ms. No. 814, Revenue, dated 11th February 1960, No. 1392, dated 8th March 1960, No. 1388, dated 18th March 1960, No. 815, dated 11th February 1960, No. 1662, dated 26th March 1960, No. 1390, dated 8th March 1960, and No. 743, dated 8th February 1960)	57
Date of coming into force of certain sections in the inam estates of Sottuturai Padugai, Kalachecheri Padugai and Arakulam (G.Os. Ms. No. 962, Revenue, dated 18th February 1960, No. 1387, dated 8th March 1960 and No. 1391, dated 8th March 1960)	57
Date of coming into force of certain sections in the inam estate in Palakkudi village (G.O. Ms. No. 1799, Revenue, dated 6th April 1960)	56
Delegation of powers to the Director of Settlements to deposit and withdraw compensation and interim payment (G.O. No. 1532, Revenue, dated 17th March 1960)	52
Settlement of certain estates in Thanjavur district (Memorandum No. 20847-J-3/60-2, Revenue, dated 21st April 1960)	55
Settlement of estate of Kaduveli Thattimal, Padugai (Memorandum No. 16100-J-3/60-2, Revenue, dated 15th March 1960)	52
Settlement of estates in Chingleput district (Memorandum No. 24417-J-3/60-3, Revenue, dated 2nd May 1960 and No. 41424-J-3/60-2, dated 14th May 1960)	55, 56
Settlement of estates in Pattukottai, Orathanad and Arantangi taluks (Memorandum No. 17069-3/60-2, Revenue, dated 15th March 1960)	48
Settlement of estates in Madurai district and Peraiyur Zamin estates (G.O. Ms. No. 1194, Revenue, dated 27th February 1960)	51
Settlement of the estate 'Tharaikudi' in Mudukulathur taluk (Memorandum No. 34187-J-3/60-2, Revenue, dated 6th May 1960)	55
Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948, Estates Land (Reduction of Rent) Act, 1947, and Estates (Supplementary) Act, 1956—	
Amendments under sections 67, 7 and 14 respectively (G.O. Ms. No. 611, Revenue, dated 3rd February 1960)	384
Estimates Committee's Reports on Small Scale Industries and Irrigation	169
General Inspection Commission, Report for 1955-58	302
Government Museums at Madras and Pudukottai and National Art Gallery, Madras, short report for half-year ending 31st March 1960	113
Governor's Address to the Legislature on 5th August 1960	58
Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1951—	
Notification under — (G.O. Ms. No. 2626, Revenue, dated 15th June 1960)	384
Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959—	
Exemption of Sri Varasiddhi Vinayakar temple at Kumbakonam from contribution payable to the Commissioner (G.O. Ms. No. 2215, Revenue, dated 11th May 1960)	169

P—cont.

Papers laid on the table of the House—cont.

Home Department Notification No. 202, dated 5th February 1941, amendment to — (G.O. Ms. No. 3439, Home, dated 5th December 1959)	56
Hotel Special Liquor Licence Rules, 1954, relaxation of rule 5 (1) (iii) in favour of the Ritz Hotel, Coonoor (G.O. Ms. No. 1379, Home, dated 5th May 1960)	54
Indian Penal Code and Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1960, Proceedings and Report of Joint Select Committee on	215
Industrial Disputes Rules, 1958, amendments to — [G.Os. Ms. Nos. 1797 and 1799, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 5th April 1960 and Nos. 3054 and 3055, dated 22nd June 1960]	52, 581
Industrial Investment Corporation, Limited, Madras, Government's review on working of — for the year ending 30th June 1959	58
Industries, Labour and Co-operation Department Notification S.R.O. No. A-2126 of 1959, amendments to — [G.O. Ms. No. 2127, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 21st April 1960]	53
Judicial Proceedings (Regulation of Reports) Bill, 1960, Proceedings and Report of Joint Select Committee on	215
Khadi and Village Industries Board Act, 1959—	
Date of coming into force of — (G.O. Ms. No. 1212, Food and Agriculture, dated 29th March 1960)	50
Khadi and Village Industries Board (State)—	
Appointment of Sri K. P. V. Givi as non-official member (G.O. Ms. No. 1372, Food and Agriculture, dated 9th April 1960)	50
Appointment of Sri V. Padmanabhan as Secretary (G.O. Ms. No. 2902, Food and Agriculture, dated 1st June 1960)	55
Land Improvement Schemes Act, 1959—	
Date of coming into force of — (G.O. Ms. No. 1780, Food and Agriculture, dated 20th May 1960)	54
Legislature Travelling Allowance Rules, 1955, amendment to — (G.O. Ms. No. 22, Legislature, dated 25th March 1960)	51
Liquor Permit (Personal Consumption) Rules, 1956, amendments to — (G.O. Ms. No. 880, Home, dated 21st March 1960)	51
Livestock Improvement Rules, 1942, amendment to — (G.O. Ms. No. 1533, Food and Agriculture, dated 26th April 1960)	169
Madras Pay Commission, 1959-60, Report and orders of Government thereon	113
Management of Special Homes and Workhouses in the State of Madras (except the City of Madras) Rules, 1960, issued (G.O. No. 1209, Home, dated 21st April 1960)	54
Medical and Public Health Departments, reports on activities for the half-year ended 30th June 1959	48
Molasses Control and Regulations Rules, 1958, amendments to — (G.Os. No. 562, Home, dated 19th February 1960 and No. 1633, dated 7th June 1960)	56
Motor Vehicles Rules, 1940, amendments to — (G.Os. Ms. No. 440, Home, dated 11th February 1960, No. 534, dated 17th February 1960, No. 583, dated 23rd February 1960, No. 659, dated 29th February 1960 and Nos. 783 and 784, dated 10th March 1960)	51, 53

P—cont.

Papers laid on the table of the House—cont.

Sales tax—	
Exemption of green tea leaves from— (G.O. No. 1811, Revenue, dated 7th April 1950)	54
Exemption of products of country oil chekkus and hand oil presses from— (G.O. No. 1963, Revenue, dated 21st April 1960)	503
Exemption of vegetable seeds, fruit plants, flower seeds and flower plants from— (G.O. No. 1982, Revenue, dated 22nd April 1960)	503
Exemption of vegetables, fresh fruits, betel and plantain leaves, flowers, eggs, meat, fish and potatoes from— (G.O. Ms. No. 1764, Revenue, dated 5th April 1960)	503
Reduction of tax on wattle bark (G.O. Ms. No. 1965, Revenue, dated 21st April 1960)	113
Shops and Establishment Rules, 1948—	
Amendment to— (G.O. Ms. No. 4966, Industries, Labour and Co-operation, dated 23rd December 1959)	49
Small Scale and Cottage Industries Loans and Subsidy Rules, 1956, amendment to— [G.Os. Ms. No. 1852, Industries, Labour and Co-operation (Industries), dated 6th April 1960, No. 2624, dated 25th May 1960, No. 3008, dated 20th June 1960 and No. 3201, dated 29th June 1960]	53, 302 503
Spirituuous Essences Rules, 1950, amendment to— (G.O. Ms. No. 854, Home, dated 17th March 1960)	49
Suppression of Immoral Traffic in Women and Girls (Madras) Rules, 1958, amendments to— (G.O. Ms. No. 1241, Home, dated 25th April 1960)	53
Travancore Minerals, Limited, Quilon, Government's review on working of— for the year ended 31st March 1959	55
Travelling allowance to members of District Development Councils and Committees, payment of— (G.O. No. 561, Rural Development and Local Administration, dated 26th March 1960)	52
University of Madras, Report of the General Inspection Commission— 1955-58	302
Village Courts, report on activities of	254
Warehouses Rules, 1953, amendments to— (G.Os. Ms. No. 3913, Industries, Labour and Co-operation, dated 7th October 1959 and No. 4344, dated 9th November 1959)	54
White Paper on Medium of Instruction—Tamil version	54
Withdrawal of powers from Personal Assistants to Collectors of districts wherein District Revenue Officers are appointed (G.O. Ms. No. 2750, Revenue, dated 28th June 1960)	253
Patanjali Sastri, Sri M.—	
Bill—Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960	532 552-553, 554 555, 570-573
Electricity Board, Budget for 1960-61, discussion on	270-271
Governor's Address, discussion on	193-197
Pearl fishing operations—	
See Fisheries.	

P—cont.

Personal Assistants to Collectors—	
Withdrawal of powers from— in districts wherein District Revenue Officers are appointed, notification laid on the table	253
Places of Public Resort (Amendment) Bill, 1960—	
See Bills.	
Plantations Labour Rules, 1955—	
Amendment to—, notification laid on the table	53
Police—	
Question re creation of Assistant Sub-Inspectors of	344-345
'Precincts of the House'—	
Report of Committee of Privileges on— presented	264
Preservation of Private Forests (Amendment) Bill, 1960—	
See Bills.	
Privileges Committee.	
See Committees.	
Probation of Offenders Rules, 1947—	
Amendments to—, notification laid on the table	51, 55
Public Accounts Committee.	
See Committees.	
Public Health Department—	
Report on activities of— for the half-year ended 30th June 1959, laid on the table	43
Public Health Establishment (Local Authorities) Regulations, 1940—	
Amendments to—, notification laid on the table	54
Public Service Commission Regulations, 1954—	
Amendment to—, notification laid on the table	53
Public Works Department—	
Review of activities for the first half of 1959-60, laid on the table	55, 456
Q	
Questions and Answers—	
Chidambaramathan, Dr. A.—	
Question re—	
Language teachers with oriental title and pandits' training, admission to shortened B.T. Course	509-510
Secondary Schools in Madras City, irregularities in accounts in —, during 1957-58 and 1958-59	460
X and XI Standards, preparation of scheme of examinations.	461
Ethirajalu, Sri M.—	
Question re—	
Bus-stands, appointment of a committee for improvement of	341-342
Dhobikana at Chetpet, water-supply to	414-415
Employment Exchange at Cuddalore N.T., persons registered, etc.	263
C 45—4	

P—cont.

Papers laid on the table of the House—cont.

Motor Vehicles Tax—

Exemption of certain vehicles belonging to the United Nations International Children's Emergency Fund from— (G.O. Ms. No. 1346, Home, dated 3rd May 1960)	57
Exemption of motor vehicle BML 7688 from— (G.O. Ms. No. 663, Home, dated 1st March 1960)	51
Exemption of motor vehicle DLF 2581 from— (G.O. Ms. No. 1933, Home, dated 1st July 1960)	456
Exemption of van MSY 7496 from— (G.O. Ms. No. 710, Home, dated 7th March 1960)	52
Notification issued with G.O. Ms. No. 1757, Home, dated 14th June 1960	215
Official Language, Third Memorandum on—, and translation of Prime Minister's speech in Parliament	169
Panchayat Development Schematic Budget, Development Commissioner's proposals re formulation of— (G.O. No. 664, Rural Development and Local Administration, dated 16th August 1960) ..	581
Panchayats—	
Appointment of Revenue Divisional Officers as officers for inspecting the operations of— (G.O. Ms. No. 71, L.A., dated 11th January 1960)	50
Declaration of Panchayat Development Blocks and constitution of Panchayat Unions in—	
Chingleput Development District (G.O. No. 669, L.A., dated 12th April 1960)	503
East Coimbatore Development District (G.O. No. 670, L.A., dated 12th April 1960)	504
North Vellore Development District (G.O. No. 665, L.A., dated 12th April 1960)	503
South Vellore, South Cuddalore, West Coimbatore, South Madurai, the Nilgiris and East Ramanathapuram Development Districts (G.Os. Nos. 666, 668, 671, 673, 674 and 675, L.A., dated 12th April 1960)	56
Division of wards in—	
Ammappattinam panchayat	52
Kaduvangudi panchayat	50
Karaiyur panchayat	50
Kavanur panchayat	50
Manjakudi panchayat	50
Melanallur panchayat	50
Mudukkanthurai panchayat	50
Muttani panchayat	50
Panchayats in Salem, Madurai and North Arcot districts ..	113
Pattanpudur panchayat	50
Sathiyadi panchayat	52
Sullangudi panchayat	50
Venkalakurichi	50
Empowering of Inspector of Municipal Councils and Local Boards to dissolve or supersede panchayats (G.O. No. 582, Rural Development and Local Administration, dated 30th March 1960) ..	53

P—cont.

Papers laid on the table of the House—cont.

Panchayats—cont.

Extension of term of office of members—

Andanapettai panchayat	48, 51
Andarmullipallam panchayat	113
Avadi panchayat	50, 169 384
Idayacottai panchayat	49, 384
Jalakantapuram panchayat	49, 50 384
Mannampandal panchayat	50, 384
Minjur panchayat	50, 169
Othakadai panchayat	50, 456
Santhiyur-Attayampatti panchayat	49, 52 169
Tirumangalam and Santhavallur panchayats	49, 113
Veedividangan panchayat	49, 169

Plantations Labour Rules, 1955—

Amendment to— [G.O. Ms. No. 1340, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 14th March 1960]	53
"Precincts of the House (Council)", Report and Proceedings of Privileges Committee on the definition of	503
Probation of Offenders Rules, 1947, amendments to— (G.O. Ms. No. 1616, Home, dated 1st June 1960)	55
Probation of Offenders Rules, 1957, amendments to— (G.O. Ms. No. 912, Home, dated 23rd March 1960)	51
Public Accounts Committee's Report on the Accounts for 1957-58 ..	169
Public Department Notification No. A-415 of 1958, dated 11th January 1958, amendments to— [G.O. Ms. No. 566, Public (General-M), dated 5th April 1960]	53
Public Health Establishment (Local Authorities) Regulations, 1940, amendments to— (G.O. Ms. No. 1259, Health, dated 30th April 1960)	54
Public Service Commission Regulations, amendment to— (G.O. Ms. No. 445, Public (Services-A), dated 22nd March 1960]	53
Public Works Department, review of activities for the first half of 1959-60	55, 456
Rectified Spirit Rules, 1959—	
Amendments to— (G.Os. Ms. No. 835, Home, dated 15th March 1960 and No. 1821, dated 22nd June 1960)	49
Registrar of Firms and Labour Department, review of activities for the first half of the year 1959	53
Rules for the Management of the Child Welfare Home run in the City of Madras for Destitute and Vagrant Children, 1958, amendments to— (G.O. No. 1024, Home, dated 1st April 1960) ..	52
Rules for Management of Special Homes and Workhouses in the City of Madras, 1955, amendments to— (G.Os. Ms. No. 915, Home, dated 23rd March 1960 and No. 986, dated 30th March 1960) ..	51

Q—cont.

Questions and Answers—cont.

Ethirajalu, Sri M.—cont.

Question re—cont.

Employment Exchanges and Labour Department, interchange of officers	217
Members of Legislature, grant of pension to	2
Neyveli Lignite Corporation, persons sent by South Arcot Employment Exchange to—from 1957 to 1959	263
Scheduled Castes and Scheduled Tribes, appointment of a special officer to attend to the welfare of	460-461
Washermen Associations, distribution of soda ash to	512-513

Gajapathy Nayagar, Sri A.—

Question re—

Ambar Charkas, production and distribution of	413-414
Artesian and sub-artesian wells in Vriddhachalam taluk, number of	177-178
Basic Training School near Tiruvelangadu, opening of a	259-260
Tiruvallur-Tiruvelangadu Road, improvements to	4

Krishnamoorthy, Sri G.—

Question re—

B.T. Assistants, allotment to High Schools	308
Dearness allowance (enhanced), payment to teachers and non-teaching staff of Polytechnics	260
Educational concessions, compensation to managements on account of loss of fee income	258-259
Educational concessions to children of non-teaching staff in aided Secondary Schools in Forms IV to VI	3
Fifth Standard (new), fitting in of—in schools	68-69
Language pandits in Chingleput District Board Secondary Schools, payment of Government scales of pay to	457-458
Higher grade teachers in aided Elementary Schools in Tirunelveli district, non-entry of extra grant in service registers of	175-176
Private High Schools in Kanyakumari district, establishment charges of	415-416
Reinstatement of aided elementary school teachers	307
Senior Basic trained teachers, handling of English in Forms I to III	66
Teachers in aided elementary schools, termination of services before vacation	173-174

Mahomed Raza Khan, Sri—

Question re—

Aluminium plant, setting up of—in the private sector	115
Ayurveda, Siddha and Unani systems of medicine, arrangement to impart instruction in	513-514
Cement factories, production capacity and quantity allotted to the State	65
Hides and skins, location of market at Madras	2
Inter-State Grid for Madras, Andhra, Mysore and Korala, establishment of	462
Medical concessions to Government employees	70-71

Q—cont.

Questions and Answers—cont.

Muthukannappan, Vidwan T.—

Question re—

Chank and pearl fisheries, income from—and expenditure on. Chingleput district, shifting of headquarters to Kancheepuram.	217-219
First Grade Tamil Pandits in district board schools, scale of pay of	69-70
Health Survey and Planning Committee, visit to Madras State.	174-175
Kundah Hydro-Electric project, facilities for visitors to	116
'My Lady's Garden', change in the name of	510-511
Pearl fishing operations at Tuticorin, number of divers engaged.	219-220
Pearl fishing operation in Tuticorin, strike of divers engaged in	345-346
	120

Sambandhan, Sri S. K.—

Question re—

Appellate Tribunals and camping officers, holding of courts in Inspection and Tourist Bungalows	512
Deaf-mutes and physically handicapped persons, employment in Government service	339-341
Delegation to Ceylon and the Far East, object of	458-459
Indian Institute of Handloom Technology, Salem, number of seats in	257-258
Market Committees, holding of elections to	416

Sreenivasan, Dr. A.—

Question re—

Assistant Sub-Inspectors of Police, creation of	344-345
Cinchona plantations, reduction in acreage of	176-177
Electricity Board, profit earned by—during 1958-59 and 1959-60	255
Essential drugs, non-availability in market	115-116
'Goonda menace' in Tiruvottiyur, action taken re	417-419
Graduates' Constituency, reasons for non-delivery of identification cards to voters	67-68
Graduates of the College of Integrated Medicine, status of	178-179
I.A.S. Officers, re-employed after superannuation during 1959-60, number of	1
Medical Colleges, constitution of committee for selection of students for admission to	308-310
Overloading of bullock-carts, posting of policemen at overbridges in Madras City for checking of	342-343
Robbery cases reported to Tiruvottiyur Police Station, number of	341
Sadhus, registration of—	255-256
Smallpox, disinfection measures to control—	261-262
Temple trustees, principle re appointment of	256-257
Voltage variation of current in Poonamallee Panchayat	119-120

Q—cont.

Questions and Answers—cont.

Srinivasavaradan, Sri T. P.—

Question re—

Cumbum Municipality, election to	416-417
Drainage and water-supply schemes for Villupuram	260-261
Higher Secondary Schools, selection of High Schools for up-grading as	307-308
Japanese method of paddy cultivation, number of acres under— in 1959-60 and 1960-61	343-344
Medical concessions to Government pensioners, representation from Pensioners' Association	3-4
Protected water-supply schemes for municipalities and panchayats	310-313
Training College at Kumarapalayam, shift to another place ..	511
Wild Life Sanctuary at Mudumalai and Bird Sanctuary at Vedanthangal, improvement of	117-119

R

Rajagopal Pillai, Sri M.—

Governor's Address, discussion on	185-188
---	---------

Ramaiah, the Hon. Sri V.—

Bill—Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960	348-351
379-384, 528, 529, 533-534	
538-539, 542, 544-545, 546,	
548, 549, 555-557, 558, 559	
566-568, 574-575, 576, 579-580	
Electricity Board Budget for 1960-61, discussion on	220-226
	293-302

Ramalingam Pillai, Sri V.—

Official Language, discussion on Madras Government's policy re ..	485-490
---	---------

Ramasamy Gounder, Sri K. M.—

Official Language, discussion on Madras Government's policy re ..	501-503
Resolution re Statutory Negotiating Committee for Primary and High Schools, constitution of	330

Ramaswami, Sri K. R.—

Governor's Address, discussion on	182-185
---	---------

Ramaswamy, Sri K. V.—

Electricity Board Budget for 1960-61, discussion on	247-251
Governor's Address, discussion on	35-41

Rectified Spirit Rules, 1959—

Amendments to —, notification laid on the table	49, 113
---	---------

Registrar of Firms—

Review of activities for the first half of the year 1959, laid on the table	53
---	----

Resolution re—

Lands to Harijans, assignment of	334-338
Statutory Negotiating Committee for Primary and High Schools, constitution of	314-324

R—cont.

Road(s)—

Question re Tiruvallur-Tiruvalangadu Road, improvements to ..	4
---	---

Robbery—

Question re cases of — reported to Tiruvottiyur Police Station ..	341
---	-----

Rules for the management of the Child Welfare Home run in the City of Madras for Destitute and Vagrant Children, 1958—

Amendments to —, notification laid on the table	52
---	----

Rules for the management of Special Homes and Workhouses in the City of Madras, 1955—

Amendments to —, notifications laid on the table	51
--	----

Rulings and observations of the Chair—

Bills—

Waiver of notice.—The Leader of the Opposition requested that in future the Opposition might be consulted before any decision on waiver of notice in important cases was taken and the Chairman agreed to do so	349
---	-----

Debate—Names of officers should not be mentioned	265
--	-----

Decorum—Members should address the Chair	365
--	-----

Non-official business—On a point of order whether a motion for conversion of an official day into a day for transaction of non-official business was not necessary, the Chairman ruled as follows:—

“A motion is necessary only for conversion of a non-official day into a day for transaction of official business. The rule provides that where a non-official day is taken over for the transaction of Government business, another day in lieu thereof can be allotted by me for non-official business” ..	314
---	-----

Parliamentary expression—‘Fanatics’—Held parliamentary ..	465
---	-----

Questions and Answers—The Member concerned must get up to put the question when it is called	1
--	---

S

Sadhus—

Question re registration of	255-256
-------------------------------------	---------

Sales of Motor Spirit Taxation (Amendment) Bill, 1960—

See Bills.

Sales tax—

Exemption of green tea leaves from —, notification laid on the table	54
--	----

Exemption of products of country oil chekkus and hand oil presses from —, notification laid on the table	503
--	-----

Exemption of vegetable seeds, fruit plants, flower seeds and flower plants from —, notification laid on the table	503
---	-----

Exemption of vegetables, fresh fruits, betel and plantain leaves, flowers, eggs, meat, fish and potatoes from —, notification laid on the table	503
---	-----

Reduction of — on wattle bark, notification laid on the table ..	113
--	-----

S—cont.

Sambandhan, Sri S. K.—

Cotton yarn, calling Minister's attention to high prices	419
Electricity Board Budget for 1960-61, discussion on	286-288
Governor's Address, discussion on	97-102
Supplementary Statement of Expenditure for 1960-61 (First), discussion on	443-445

Saraswathy Pandurangam, Srimathi—

Governor's Address, discussion on	80-82
---	-------

Scheduled Castes and Scheduled Tribes—

Question re appointment of a special officer to attend to the welfare of	460-461
Report of the Commissioner for — for 1958-59, laid on the table ..	52

Schools—

Question re—	
Basic Training School, opening of a — near Tiruvalangadu ..	259-260
Establishment charges of private High — in Kanyakumari district	415-416
Fitting in of new Fifth Standard in —	68-69
Higher Secondary Schools, selection of High Schools for upgrading as	307-308
Secondary Schools in Madras City, irregularities in accounts in — during 1957-58 and 1958-59	460

Seshachariar, Sri M.—

Bill—Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960	533
	553-554, 565
Electricity Board Budget for 1960-61, discussion on	244-247
Governor's Address, discussion on	5-10

Shops and Establishments Rules, 1948—

Amendments to —, notification laid on the table	49
---	----

Smallpox—

Question re disinfection measures to control	261-262
--	---------

Small-scale and Cottage Industries Loans and Subsidiary, Rules, 1956—

Amendments to —, notifications laid on the table	53, 54
	302, 503

Spirituous Essences Rules, 1959—

Amendment to —, notification laid on the table	49
--	----

Sreenivasan, Dr. A.—

Electricity Board Budget for 1960-61, discussion on	273-275
---	---------

Srinivasavaradan, Sri T. P.—

Bill—Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960	356-359
	529, 530, 546-550
	558-560, 567
Electricity Board Budget for 1960-61, discussion on	281-282
Governor's Address, discussion on	6, 102-110
Official Language, discussion on Madras Government's policy re ..	496-498

S—cont.

Srinivasavaradan, Sri T. P.—cont.

Resolution re Statutory Negotiating Committee for Primary and High Schools, constitution of	314-322
	334
Supplementary Statement of Expenditure for 1960-61 (First), discussion on	422-426

State Housing Board Bill—

See Bills.

Statutory Negotiating Committee for Primary and High Schools—

See Committees.

Subbiah Chettiar, Sri M.—

Electricity Board Budget for 1960-61, discussion on	251-252
Governor's Address, discussion on	148-151

Subramaniam, the Hon. Sri C.—

Official Language, discussion on Madras Government's policy re ..	463-470
	515-525

Supplementary Statement of Expenditure for 1960-61 (First)—

Discussion on	450-456
Presentation of	179-180

Subramanyam, Sri A.—

Electricity Board Budget for 1960-61, discussion on	292-293
---	---------

Sudarsanam Naidu, Sri M. V.—

Electricity Board Budget for 1960-61, discussion on	230-232
Governor's Address, discussion on	91-97

Supplementary Statement of Expenditure for 1960-61 (First)—

Discussion on	422-456
Presented	179-180

Suppression of Immoral Traffic in Women and Girls (Madras) Rules,
1958—Amendments to —, notification laid on the table ..

53

Surendraram, Sri V. M.—

Governor's Address, discussion on	197-200
---	---------

Tamil Pandits—

See Teachers.

Teacher Protection Bill, 1960—

See Bills.

Teachers—

Question re—	
B.T. Assistants, allotment to High Schools	308
First Grade Tamil Pandits in District Board Schools, scale of pay of	174-175
Higher grade—in aided elementary schools in Tirunelveli district, non-entry of extra grant in service registers of ..	175-176

T—cont.

Teachers—cont.

Question re—cont.

Language Pandits in District Board Secondary Schools, Chingleput, payment of Government scales of pay to	457-458
Language— with Oriental title and Pandits' training, admission to shortened B.T. Course	509-510
Reinstatement of aided elementary school teachers	307
Senior Basic Trained —, handling of English in Forms I to III.	66
Termination of services of— in aided elementary schools before vacation	173-174

Temple trustees—

Question re principle re appointment of —	256-257
---	---------

Thangavel Mudaliar, Sri A. K.—

Electricity Board Budget for 1960-61, discussion on	275-277
Governor's Address, discussion on	121-125

Touring Officers—

Question re holding of courts by—in Inspection and Tourist Bungalows	512
--	-----

(Transferred Territory) Extension of Laws Bill, 1960—

See Bills.

Travancore Minerals, Limited, Quilon—

Government's review on working of—for the year ended 31st March 1959, laid on the table	55
---	----

Travelling allowance—

Payment of—to members of District Development Councils and Committees, notification laid on the table	52
---	----

U

University of Madras—

Report of General Inspection Commission—1955-58, laid on the table	302
--	-----

V

Venkataraman, the Hon. Sri R.—

Bill—Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1960	348-349
527, 528, 529, 530, 534-535	527, 528, 529, 530, 534-535
543, 548-549, 568, 572-574	543, 548-549, 568, 572-574
Cotton yarn, statement re high prices of	419-421
Governor's Address, discussion on	122, 126
166, 200-215	166, 200-215
Privileges Committee's Report on 'Precincts of the House'	264
Public Accounts Committee of Assembly, nomination of five members to associate with	514
Transaction of Government business on a non-official day (13th August 1960)	263

Village Courts—

Report on activities of —, laid on the table	254
--	-----

W

Warehouses Rules, 1953—

Amendments to —, notification laid on the table	54
---	----

Washermen Associations—

Question re soda ash, distribution to	512-513
---	---------

Water-supply schemes—

Question re—

Execution of — for Villupuram	260-261
Protected — for municipalities and panchayats	310-313

Wells—

Question re artesian and sub-artesian wells in Vriddhachalam taluk, number of	177-178
---	---------

Wild Life and Bird Sanctuaries—

Question re Wild Life Sanctuary at Mudumalai and Bird Sanctuary at Vedanthangal, improvement of	117-119
---	---------